

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ АПОКАЛИПТИЧНИЯТ ЧАСОВНИК

Превод от английски: Магдалена Куцарова, Светлана Комогорова, 1995

chitanka.info

„За всеки нормален човек организираното зло, извършено от нацисткия режим, е една неразгадаема тайна, подобна на черна дупка в морала; то сякаш отрича природните закони, макар и да е част от самата природа.“

*Дейвид Ансен
„Нюзуик“,
20.XII.1993 г.*

Рядко съм писал посвещение по-дълго от два-три реда, но сега е по-различно по очевидни причини:

На моята любима спътница от повече от четирийсет години Мери и нашите деца Майкъл, Джонатан и Глайнис, които проявиха сила, търпение и неподражаемо чувство за хумор (присъщо на нашето семейство). Те са изключителни и аз никога не бих могъл да им изкажа докрай своята любов и благодарност.

„Баща ви се възстановява след операцията.

Кой ще отиде да го донесе?“

На блестящия кардиолог, доктор по медицина Джефри Бендър и на изключителния сърдечен хирург доктор Джон Елефтеридис, както и на целия екип от отделението по сърдечно-съдова хирургия в болницата Йейл — Ню Хейвън, които проявиха ненадмината сръчност и загриженост (мнението, че аз съм чудесен пациент, може да се оспори, за съжаление, не много убедително).

На нашия племенник доктор Кенет М. Кърнс, изключителен хирург, който проявява към своя недотам безгрешен чичо търпение, достойно за мъчениците. Кен, благодаря ти! Благодаря и на брат му, доктора по ядрена физика Доналд Кърнс. Благодаря ти, Дон, за ежедневните телефонни разговори и посещения. Благодаря на докторите Уилям Прескърнис и Дейвид „Дука“ Гризе от отделението по

белодробни заболявания. Знам, че сте страхотни момчета и ще направя всичко възможно да се чувствам добре.

На нашите съседни И. С. „Изи“ Райдика и неговата съпруга Джанет, които винаги бяха готови да ни помогнат.

На докторите Чарлз Оугънбраун и Робърт Грийни от Спешното отделение на болницата „Норуолк“, Кънектикът, и на всички онези чудесни хора, които накараха тежко болния странник да повярва, че ще доживее до следващия ден. Това е несъмнен подвиг.

Накрая, въпреки всичките ми усилия да го запазя в тайна, благодаря на всички хора, приятели и непознати, които със сигурност считам за приятели, за всички писма и картички с добри пожелания. Получих ги с благодарност и жадно ги прочетох.

А сега нещо за разведряване: дори в най-мрачните ни моменти има нещо смешно. По време на съвсем нормалното сапунисване и къпане в дните преди и след операцията, любезната медицинска сестра ме обърна и с поглед, изпълнен с респект, каза: „Не се безпокойте, господин Л., ще продължа да ви уважавам“.

Амин. Още веднъж изказвам дълбоката си благодарност на всички. Готов съм да участвам в надбягването.

Робърт Лъдълъм

ПРОЛОГ

По алпийската пътека високо в планините на Хаусрук, Австрия, бушуваха снежни виелици и свирепи северни ветрове, а долу в низините бе ранна пролет — минзухарите и нарцисите вече бяха напъпили. Всъщност тази пътека не водеше нито към граничен пост, нито към пропускателен пункт между два планински района. А и човек не би могъл да я намери на нито една от общодостъпните карти.

Тя водеше към здрав и солиден мост, широк точно колкото да мине кола по него. Свързваше двата края на клисура, широка осемдесет фута. На няколкостотин фута под моста течеше приток на река Залцах. Ако човек минеше по моста и през лабиринта от дървета, щеше да стигне до тайно шосе. В просеката наред планинската гора се виеше стръмна пътека, която се спускаше цели седем фута надолу към затворена котловина. Там цъфтяха минзухари и нарциси. Пролетната равнина бе изпъстрена от зелени ниви и от още по-зелени дървета... Сред тях бяха скупчени ниски постройките с покриви боядисани напречно в наситено зелено. Невъзможно беше да се видят от високо — те просто се сливаха с планинския терен. Това бе главната квартира на Die Brüderschaft der Wacht, Братството на Пазителите — основателите на Четвъртия Германски Райх.

По моста вървяха два силуета, облечени в плътни канадки, кожени ушанки и здрави алпийски ботуши. Двамата мъже криеха лицата си от бруления вятър и връхлитащия сняг. С несигурни стъпки те стигнаха другия бряг и този, който вървеше отпред, се обади:

— Не бих искал да минавам често по такъв мост.

Американецът изтръска снега от дрехите си, после свали ръкавиците, за да разтрие лицето си.

— Но ще ви се наложи, хер Ласитър, на връщане — възрази застаряващият германец с широка усмивка, докато също се опитваше да изтръска снега. Беше застанал под едно дърво, което донякъде го пазеше. — Не се тревожете, майн хер. Преди още да се усетите, ще бъдете там, където въздухът е много по-топъл и дори цъфтят цветенца.

На тази височина все още е зима, а там долу е пролет... Хайде, колата ни пристигна. Последвайте ме!

В далечината боботеше мотор. Двамата мъже тръгнаха; Ласитър вървеше отзад. Те бързо закриволичиха между дърветата и стигнаха малка площадка, където ги очакваше превозно средство, подобно на джип, но много по-голямо и масивно, с много широки пневматични гуми с дълбоки грайфери.

— Кола, значи? — обади се американецът.

— Би трябвало да се гордеете, тя е *amerikanisch*^[1]! Сглобена е по наши технологии във вашия щат Мичиган.

— Защо не в „Мерцедес“?

— Колкото по-наблизо, толкова по-опасно — отвърна германецът. — Искате ли да построите скрита крепост, не използвайте собствени материали. Това, което виждате, накратко казано е резултат от обединените усилия на много нации — или на техните най-алчни бизнесмени, ако трябва да бъдем точни. На тези, които укриват доставките и клиентите си заради огромната печалба. Разбира се, след като получат доставките, печалбите се превръщат в бомба със закъснител, защото производството трябва да продължи, а пласментът да стане още по-таен. Такъв е животът.

— Убеден съм в това — усмихна се Ласитър и свали шапката си. Косата му беше мокра от пот. Беше висок почти шест фута и бе прехвърлил четирийсетте — годините му личаха по посребрените слепоочия и бръчките в ъгълчетата на хлътналите му очи. Лицето му бе издължено, с изострени черти. Той вървеше към колата, на няколко крачки пред спътника си. Но нито спътникът му, нито шофьорът забелязваха, че той непрестанно бърка из джоба си, внимателно изважда ръка и пуска метални топчета по засипаната със сняг трева. Само това правеше през последния час, откакто бяха слезли от камиона и поели по междуселския алпийски път. Всяко топче излъчваше радиация, лесно доловима с ръчен скенер. Там, където бе спрял камионът, мъжът бе откачил от колана си един електронен радиоизлъчвател. Престори се, че пада, и го пхна между две скали. Сега имаше ясна следа. Броячът на тези, които го следваха, щеше да отчете на това място върхова стойност, придружена с остро, пронизително пицене.

Професията на мъжа, наречен Ласитър, бе изключително рискована. Той беше таен агент на Американските служби за сигурност. Владееше много езици, а името му бе Хари Латъм. В светая светих на Управлението го наричаха с кодовото име Жилото.

Пътуването надолу към долината зашемети Латъм. Той бе изкачвал няколко планини с баща си и по-малкия си брат, но те бяха някакви ниски, полегати хълмчета в Нова Англия и изобщо не приличаха на тази планина. Колкото по-ниско се спускаха, толкова по-очевидни бяха промените: променяха се цветовете, миризмите, подухваше все по-топъл ветреца. Сам на задната седалка на големия открит джип, той извади всички заредени топчета от джоба си — сега беше чист. Вълнуваше се: дългогодишният опит го бе научил да контролира вълнението си, но главата му бе пламнала. Там беше! Той го бе открил! Когато стигнаха равнината, дори той, Хари Латъм, беше смаян от откритието си.

Трите квадратни мили котловина всъщност представляваха съвършено замаскирана военна база. Покривите на разнородните едноетажни сгради бяха боядисани така, че се сливаха с пейзажа; цели парцели от полето бяха покрити с мрежа от въжета, издигаща се на височина петнайсет фута, а пространството между въжетата и коловете беше покрито с обтегнато зелено полупрозрачно покривало — получаваха се коридори, които свързваха отделните части. По тези покрити алеи се стрелкаха сиви мотоциклети с кошове. Водачите и пътниците им бяха в униформи, а тук-там се виждаха групи от мъже и жени, които упорито тренираха или бяха потънали в на пръв поглед академични занимания: преподаватели пишеха по черни дъски пред зигзагообразно подредени банки със студенти. Тези, които играеха гимнастика или тренираха ръкопашен бой, носеха оскъдно облекло — потници и шорти; другите, които слушаха лекции, бяха облечени в зелени работни комбинезони. Това, което поразя Хари Латъм, бе усещането за непрекъснато движение. В долината цареше напрежение, което внушаваше страх — но и Brüderschaft^[2] внушаваше страх, а тук беше неговото леговище.

— Красиво е, nicht wahr^[3], хер Ласитър? — възкликна застаряващият германец от мястото си до шофьора, когато приближиха шосето в дъното и влязоха в коридор от въжета и зелен брезент.

— Unglaublich^[4] — съгласи се американецът. — Phantastisch^[5]!

— Бях забравил, че добре говорите езика ни.

— Сърцето ми е тук. Винаги е било тук.

— Natürlich, denn wir sind im Recht^[6].

— Mehr als das, wir sind die Wahrheit^[7].

— Да, да, разбира се — съгласи се германецът и се усмихна безизразно на Александър Ласитър, чието истинско име бе Хари Латъм, роден в Стокбридж, Масачузетс. — Отиваме право в Oberbefehlshaber^[8]. Kommandant^[9] няма търпение да се запознае с вас.

Латъм помисли, че двацет и двата месеца мъчителна нелегална работа щяха да се окажат плодоносни. Почти трите години, в които той бе изграждал и живял нечий чужд живот, бяха към своя край. Непрекъснатите влудяващи изтощителни пътувания из Европа и Средния Изток, изчислени с точност до часове и дори до минути, в които трябваше да бъде на определено място в нужното време, за да могат други да се закълнат в живота си, че са го виждали. И мръсотията на света, срещу която се бе борил — търговци на оръжие без съвест, чиито безмерни печалби се измерваха в танкери кръв; магнати от химическата промишленост, които поколения наред убиваха и осакатяваха деца по целия свят; продажни политици и дори държавници, които извъртаха и изкривяваха закони в полза на силните на деня — всичко свърши. Купища пари, достойни за Гаргантюа, които нямаше вече трескаво да се изсипват в швейцарски банки-перални, тайни номера и спектрографски сигнатури — всичко това бе част от смъртоносната игра на международния тероризъм. Личният кошмар на Хари Латъм, в който бе живял прекалено дълго, бе свършил.

— Пристигнахме, хер Ласитър — обади се германският спътник на Латъм, когато планинският джип спря пред масивна врата под кръстосаните въжета на зеленото покривало. — Тук е много по-топло и приятно, nicht wahr?

— Разбира се — отвърна тайният агент на ЦРУ и се измъкна от задната седалка. — Всъщност, доста се изпотих в тези дрехи.

— Вътре ще си свалим горните дрехи и преди да тръгнете обратно, вашите ще са изсъхнали.

— Ще ви бъда много благодарен. До довечера трябва да се върна в Мюнхен.

— Да, разбирам. Елате, командирът е тук.

Докато двамата приближаваха черната масивна дървена врата с алена свастика по средата, се чу свистящ звук. Горе, над полупрозрачното покривало, се мярнаха белите крила на глайдер^[10], който стремително се спускаше в спирала към долината.

— Ето още едно чудо, хер Ласитър. Самолетът-майка го е пуснал от височина приблизително хиляда и триста фута. Natürlich^[11], пилотът трябва да бъде изключително опитен — ветровете са толкова страшни и непредсказуеми. Това се използва само в наложителни случаи.

— Разбрах как каца. А как излита?

— С помощта на същите тези ветрове, mein Herr^[12], и на заменяеми допълнителни ракети. През трийсетте години ние, германците, създадохме най-модерната флота от глайдери.

— Защо не използвате обикновени малки самолети?

— Много лесно се засичат. Глайдерът може да излети от нива, от обикновено пасище. Самолетът има нужда от гориво, от поддръжка и грижи, често и от план на полета.

— Phantastisch — повтори американецът. — И, разбира се, глайдерът почти или съвсем няма метални части. Пластмасата и брезентът трудно се засичат от радарите.

— Така е — потвърди нацистът от новото поколение. — Не е съвсем невъзможно, но е извънредно трудно.

— Невероятно! — възкликна хер Ласитър, когато спътникът му отвори вратата на главната квартира. — Вие всички заслужавате поздравления. Изолацията ви е много добра, както и охраната. Великолепно!

Преструвайки се, че се чувства като у дома си, което далеч не беше така, Латъм огледа огромната стая. Тя бе претъпкана със сложна компютърна техника, край стените бяха наредени бюра с терминали, пред които се бяха наредили оператори в колосани униформи — почти равен брой мъже и жени... Мъже и жени — в това имаше нещо странно или най-малкото ненормално. Какво? И изведнъж разбра.

За непредубедения човек операторите изглеждаха млади, на възраст около двайсет и няколко години, предимно руси или светлокоси, с чисти загорели лица. Бяха невероятно привлекателна група.

— Всеки от тях е експерт, господин Ласитър — обади се непознат монотонен глас зад гърба на Латъм.

Американецът рязко се обърна. Новодошлият беше мъж, който изглеждаше точно на годините си, носеше маскировъчен комбинезон и шапка на офицер от Германския Вермахт. Беше влязъл безшумно през отворената врата вляво.

— Генерал Улрих фон Шнабе, имам честта да бъда ваш домакин, mein herr — представи се той и протегна ръка. — Посрещаме една жива легенда. Каква чест!

— Много сте любезен, генерале. Аз съм само един бизнесмен, който има рязко определени политически пристрастия, ако може така да се каже.

— Без съмнение — резултат от дългогодишни международни наблюдения.

— Не е грешка, ако се формулира така. Някои смятат, че Африка е първият земен континент; но докато другите са се развивали в продължение на няколко хиляди години, Африка си е останала Тъмния, Черния континент. Сега северните ѝ брегове са пристанища на също толкова низши хора.

— Добре казано, хер Ласитър. И все пак вие сте направил милиони, а според някои милиарди, обслужвайки чернокожи и цветнокожи.

— Защо не? Доволен съм, че им помагам да се изколят взаимно.

— Wunderbar^[13]! Колко красиво и дълбокомислено казано... Забелязах как изучавате нашата тукашна група. Можете сам да видите, че всички тук до един са с арийска кръв. Чиста арийска кръв! Както и всички останали в долината. Всеки един е внимателно проучен: родословието им е проследено, а предаността им не подлежи на съмнение.

— Мечтата на „Лебенсборн“! — тихо и почтително отбеляза американецът. — Развъдници, ферми или всъщност имения, ако не греша, в които най-добрите офицери на SS да се съвкупяват със силни тевтонски жени...

— Айхман е направил проучвания. Установено е, че северногерманската жена притежава не само най-добрата костна структура в Европа, но и изключителна сила и вродена склонност към подчинение на мъжа — прекъсна го генералът.

— Истинска висша раса — заключи Ласитър с възхищение. — Осъществена ли е тази мечта?

— До голяма степен — тихо каза фон Шнабе. — Ние вярваме, че много от хората тук, ако не и по-голямата част, са деца на онези деца. Откраднахме списъците на Червения Кръст в Женева и посветихме дълги години на проучване на всички семейства, в които са били изпратени деца от „Лебенсборн“. Тези, а и други, които ще съберем от цяла Европа, са *зоненкиндер*, Децата на Слънцето. Наследниците на Райха!

— Невероятно!

— Ние сме навсякъде и навсякъде избраните откликват, защото се е формирала същата ситуация. Същата, както през двайсетте години, когато сходството на договорите от Версай и Локарно довежда до икономически колапс на Ваймарската република и до прилив на нежелани елементи в Германия; по същия начин и падането на Берлинската стена доведе до хаос. Сякаш огромен пожар е връхлетял нацията — несметно количество, безброй низши неарийци пресичат границата ни, отнемат работата ни, петният морала ни, превръщат жените ни в курви, защото там, откъдето идват, това се смята за напълно нормално. Но то е абсолютно ненормално и трябва да се спре! Ще се съгласите, разбира се.

— Та за какво друго ще съм тук, генерале? Изпратих ви милиони за вашите нужди от банките в Алжир през Марсилия. Действах с кодовото име *Frere — Brüder*^[14]. Предполагам, че ви е познато.

— Затова нека ви прегърна най-сърдечно в името на цялото Братство.

— Така, а сега ще ви поднеса моя последен дар, генерале, тъй като повече няма да имате нужда от мен... Четирийсет и шест ракети „Круз“, иззети от арсенала на Саддам Хюсеин и погребани от офицерския му корпус — те предчувстваха, че той няма да оцелее. Бойните им глави могат да носят и мощни експлозиви, и химически товар — газове, които могат да парализират цели градски квартали. Разбира се, освен бойни глави подаръкът ми включва и установки за изстрелване. Платил съм двайсет и пет милиона американски долари за тях. Вие ще ми платите колкото можете и ако е по-малко, аз ще приема загубата за чест.

— Вие наистина сте един изключително достоен човек, майн хер.

Внезапно входната врата се отвори и в стаята влезе човек в чисто бял гащеризон. Той се огледа, забеляза фон Шнабе, замарширува право към него и подаде на генерала запечатан кафяв плик.

— Това е — каза човекът на немски.

— Danke^[15] — отговори фон Шнабе, отвори плика и извади оттам малък найлонов пакет. — Вие сте чудесен Schauspieler^[16] — чудесно се превъплъщавате в роли, хер Ласитър, но като че ли сте изгубил нещо. Нашият пилот току-що ми донесе това — генералът изсипа в ръката си съдържанието на пакета. Това бе радиоизлъчвателят, който Хари Латъм бе пхнал между скалите край планинския път, няколко мили над долината.

Преследването завърши. Хари бързо вдигна ръка към дясното си ухо.

— Спрете го! — изкрещя фон Шнабе.

Пилотът сграбчи ръката на Латъм и силно я изви назад.

— Никакъв цианкалий няма да получиш, Хари Латъм от Стокбридж, Масачузетс, САЩ. Имаме други планове относно теб. Великолепни планове!

---

[1] американска — нем. ↑

[2] Братството — нем. ↑

[3] нали така — нем. ↑

[4] невероятно — нем. ↑

[5] фантастично — нем. ↑

[6] Естествено, понеже ние сме прави — нем. ↑

[7] Повече от това, ние сме истината — нем. ↑

[8] главното командване — нем. ↑

[9] командир — нем. ↑

[10] малък безмоторен самолет на въздушна възглавница ↑

[11] естествено — нем. ↑

[12] господине — нем. ↑

[13] чудесно — нем. ↑

[14] брат — фр. и нем. ↑

[15] благодаря — нем. ↑

[16] актьор — нем. ↑

1.

Ранното слънце заслепяваше стареца, който се промъкваше през дивия храсталак, и го караше непрекъснато да примигва. Той избърса очи с опакото на треперещата си дясна ръка. Беше стигнал до малка издатина на върха на хълма — „височината“, както го наричаха преди години, години, белязани в паметта му сякаш с нажежено желязо. От тревистото било се виждаше елегантно провинциално имение в долината на Лоара. Застланата с каменни плочки открита тераса се намираше на не повече от триста метра под него. Към нея водеше алея с тухлена настилка и цветя от двете страни. Старецът стискаше в лявата си ръка мощна пушка. Ремъкът ѝ бе опънат, а мерникът нагласен точно според разстоянието до имението. Оръжието бе готово за стрелба. Скоро мишената — мъж, по-възрастен и от стареца — щеше да се появи в обсега на мерника му. Извергът щеше да прави утринната си разходка по терасата и халатът му щеше да се развява от вятъра. Той щеше да умре и да се строполи сред цветята. Сполучлива ирония: въплъщението на злото да умре сред цветуща красота.

Жан-Пиер Жодел, седемдесет и осемгодишен, някогашен безпощаден водач на Съпротивата, от петдесет години чакаше да изпълни едно обещание, една клетва, която бе дал пред себе си и своя Бог. Той се провали в съда, в светая светих на съдебните зали — не, не се провали, по-скоро съдиите го пренебрегнаха, подиграха му се, казаха, че трябва да бъде затворен в лудница заедно с жалките си фантазии — там му било мястото! Великият генерал Монлюк бе истински герой на Франция, близък сътрудник на Великия Шарл Андре дьо Гол.

Всичко беше такава свинщина! Монлюк бе изменник, страхливец. Предател! Подмазваше се на арогантния Дьо Гол, даваше му незначителни сведения, а пълнеше собствените си джобове с нацистко злато и предмети на изкуството, които струваха милиони. Като последица от това Великият Шарл в еуфорично преклонение

обяви Монлюк за герой от войната, за човек, който трябва да се почита. Това бе команда за цяла Франция.

По дяволите! Колко малко знаеше Дьо Гол! Монлюк бе наредил да екзекутират жената на Жодел и първородния му син — петгодишно дете. Вторият му син, бебе на шест месеца, бе пощаден — вероятно поради извращения разсъдък на офицер от Вермахта, който беше казал: „Той не е еврей, все някой ще го прибере“^[1].

Намери се кой да го осинови. Един съратник от Съпротивата, актьор от „Комеди Франсез“. Той бе намерил ревящото бебе сред развалините на разрушената къща в покрайнините на Барбизон, където бе дошъл заради тайното събрание на следващата сутрин. Актьорът занесе детето у дома при жена си — знаменитата актриса, която германците обожаваха. Тя съвсем не им отвръщаше със същото — играеше пред тях по заповед, не доброволно. В края на войната от Жодел бе останал само скелетът на предишното му „аз“; той бе неузнаваем психически, с безнадеждно променено съзнание — и го знаеше. През трите години в концентрационен лагер беше трупал на купчини телата на задушени с газ евреи, цигани и „низши елементи“, от което почти се бе превърнал в идиот. Той беше получил тикове, мигаше, без да се контролира, имаше спазми в гърлото — и всичко това бе придружено от тежко психическо увреждане. Никога не се беше представял на оцелелия си син и на „родителите“, които го бяха отгледали. Вместо това се скиташе из парижките улици, често променяше името си и отдалеч наблюдаваше как детето расте, възмъжава и се превръща в един от най-известните актьори на Франция.

И причина за тази непоносима болка беше Монлюк — извергът, който в този момент влизаше в обсега на оптичския мерник на Жодел. Само след секунди обетът му пред Бога щеше да бъде изпълнен.

Изведнъж се чу ужасно изплющяване и гърбът на Жодел пламна. Той изпусна оръжието. Обърна се и с изненада видя двама мъже по ризи, които го гледаха. Единият държеше камшик.

— Би било цяло удоволствие да те убие човек, стар идиот такъв, но твоето изчезване ще ни донесе само затруднения — каза мъжът с камшика. — Твоята пияна уста непрекъснато бълва щуротии. По-добре се връщай в Париж, при твоите пияници и отрепки. Изчезвай или ще умреш!

— Откъде... Откъде сте разбрали?...

— Ти си психичноболен, Жодел, или там както се казваш тоя месец — обади се другият палач. — Да не мислиш, че не сме те забелязали как кършеше листака тия два дни, докато се довлечеш с пушката до това толкова удобно място? Едно време май си бил много по-добър.

— Убийте ме тогава, кучи синове! По-добре да умра тук и да знам, че съм бил съвсем близо до целта, отколкото да продължа да живея!

— Не, генералът няма да го одобри — отвърна първият с камшика. — Може да си казал на другите какво си решил да правиш, а ние не искаме разни хора да идват да търсят теб или тялото ти на територията на това частно владение. Ти си смахнат, Жодел, всички знаят. Съдът го доказва.

— Те са подкупени!

— Ти си параноик.

— Аз знам, че това е вярно!

— Ти си и пияница, и това е засвидетелствано в поне дузина кръчми по Рив Гош^[2], откъдето са те изхвърляли. Дано идеш в ада от пиене, Жодел, но сега се измитай оттук, да не те пратя аз там. Ставай! И бягай с всички сили с хилавите си крака!

* * *

След финалната сцена завесата падна. Играеха Шекспировия „Кориолан“, комуто бе вдъхнал живот Жан-Пиер Вилие — петдесетгодишният актьор, кралят владетел на парижката сцена и френския екран, който току-що бе номиниран за „Оскар“ за първия си филм, заснет в Съединените щати. Завесата се вдигна, падна и отново се вдигна, а едрият широкоплещест Вилие поздравяваше публиката, като се усмихваше. Аплодисментите звучаха все по-силно. Сякаш публиката всеки миг щеше да полудее.

Един старец, облечен в парцаливи износени дрехи, се измъкна от задните редове на централната пътека, като крещеше с цяло гърло. Гласът му бе пресипнал. Изведнъж той измъкна пушка от висящите на тиранти торбести панталони. Хората сред публиката, които го

забелязаха, изпаднаха в паника. Мълвата моментално плъзна из редовете. Мъжете криеха жените долу, където не можеха да достигнат куршуми; хаосът от гласове отекваше в стените на театъра. Вилие бързо избута назад няколкото актьори и сценични работници, излезли на сцената.

— Готов съм да приема остра критика, господине! — изрева той срещу побъркания старец, който се приближаваше към сцената, с познатия глас, способен да овладее всяка тълпа. — Но това е лудост! Свалете оръжието и ще се обясним!

— Няма какво да обяснявам вече, сине! Единствен сине мой! Аз се провалих — пред теб и пред майка ти. За нищо не ставам, аз съм едно нищо! Искам да знаеш, че опитах... Обичам те, единствен сине мой, и се опитах, но се провалих!

С тези думи старецът обърна пушката и налага дулото. Ръката му затърси спусъка. Намери го — и част от главата му отхвъркна встрани. Кръвта и мозъкът опръскаха всички наоколо.

* * *

— Кой, по дяволите, беше този? — изкрещя Жан-Пиер Вилие. Той трепереше до масата в гримьорната си, а срещу него седяха родителите му. — Говореше идиотщини, а после се самоуби. Защо?

Възрастните Вилие — и двамата наближаваха осемдесетте — се спогледаха и си кимнаха.

— Трябва да поговорим с теб — каза Катрин Вилие и заразтрива схванатия врат на мъжа, когото бе отгледала като свой син. — Може би и с жена ти.

— Няма нужда — прекъсна я бащата. — Той може сам да го направи, ако реши.

— Прав си, съпруже. Той трябва да реши.

— За какво говорите вие двамата?

— Много неща сме пазили в тайна от теб, сине. Неща, които можеха да ти навредят като малък...

— Да ми навредят?

— Не по твоя вина, Жан-Пиер. Страната беше окупирана, врагът постоянно дебнеше онези, които тайно, но упорито се

противопоставяха на победителите. В много случаи измъчваха и пращаха в затвора цели заподозрени семейства.

— От Съпротивата, разбира се — прекъсна баща си Вилие.

— Точно така — съгласи се той.

— И двамата сте участвали в нея, разказвали сте ми, макар и никога да не сте изтъквали своя принос.

— По-добре да забравим за това — обади се майката. — Беше ужасно време. Толкова хора, наклеветени и пребити като колаборационисти, пазеха онези, които обичаха — включително и децата си.

— Но този човек, който дойде днес, този смахнат скитник! Той ме чувстваше толкова близък, че ме нарече свой син! Да речем, че това е някакъв вид изключителна привързаност — тя е част от професията, колкото и глупава да е — но чак да се самоубива пред очите ми! Това е лудост!

— Той беше луд. Побъркал се е след всичко, което е преживял — каза Катрин.

— Познавахте ли го?

— Много добре — отвърна старият актьор Жулиен Вилие. — Казваше се Жан-Пиер Жодел, някога бе млад обещаващ баритон в операта и ние с майка ти отчаяно се опитвахме да го намерим след войната. Не открихме и следа от него — и понеже знаехме, че германците са го разкрили и изпратили в концлагер, решихме, че е умрял. Безследно изчезнал като хиляди други.

— Защо сте го търсили? Близък ли ви е бил?

Единствената майка, която Жан-Пиер бе познавал, коленичи в гримьорната до стола му. Фините ѝ черти загатваха каква красавица е била. Синьо-зелените ѝ очи под меката бухнала бяла коса бяха вперени в неговите. Тя внимателно заговори.

— Не само на нас, сине, а и на теб. Той бе родният ти баща...

— О, Господи! Значи вие... и двамата...

— Твоята родна майка — като го прекъсна, тихо добави Вилие-баща — беше актриса от „Комеди“...

— Голям талант беше тя — намеси се Катрин, — в онези години на изпитание, когато вече не си дете, а още не си жена, окупацията превърна всичко в кошмар.

— Моля ви! — изкрещя Жан-Пиер и скочи на крака, когато майката, която бе мислил за своя, стана и се изправи до съпруга си. — Всичко стана толкова бързо, толкова смайващо, аз... не мога да мисля!

— Понякога е по-добре да не мислиш известно време, сине — каза Вилие старши. — Не прави нищо, докато умът не ти каже, че вече може да го приеме.

— Преди години ми казваше същото — тъжно и топло се усмихна актьорът на Жулиен, — когато имах проблеми с някоя сцена или монолог и значението на думите ми убягваше. Ти казваше: „Чети думите отново и отново, без много да се напругаш. И ще стане“.

— Добър съвет е било, съпруже.

— Винаги съм бил по-добър учител, отколкото актьор.

— Така е — меко забеляза Жан-Пиер.

— Какво? Съгласен си, така ли?

— Татко, исках да кажа, че когато си на сцената, ти... ти...

— Част от теб винаги се съсредоточава върху другите — бурно се намеси Катрин Вилие, като размени разбиращ поглед със сина си, който не ѝ беше син.

— А, вие двамата пак заговорничите, не е ли било така през всичките тези години? Двете големи звезди, които щадят по-незначителния актьор... Добре! Да приключим с това. Тази вечер ние всички престанахме да мислим за няколко секунди. Може би сега вече ще можем да говорим.

Тишина.

— За Бога, кажете ми какво се е случило тогава! — най-после възкликна Жан-Пиер.

Точно когато зададе въпроса, някой силно почука на вратата. Тя се отвори и се показа старият нощен пазач на театъра.

— Извинете, че ви безпокоя, но реших, че трябва да знаете това. На задния вход още висят репортери. Не вярват нито на полицията, нито на мен. Казахме, че сте излезли по-рано през главния вход, но не можем да ги убедим. Както и да е, няма да успеят да влязат вътре.

— Тогава ще останем тук още малко, ако се наложи — и цялата нощ. Аз поне ще остана. В другата стая има кушетка, а вече се обадох и на жена си. Тя е чула всичко по новините.

— Много добре, господине... Мадам Вилие, и вие, мосю, въпреки ужасните обстоятелства, радвам се, че отново ви виждам и

двамата. Винаги си спомням за вас с голяма любов.

— Благодаря, Шарл — каза Катрин. — Изглеждаш добре, приятелю.

— Бих изглеждал по-добре, ако се върнехте на сцената, мадам — пазачът кимна и затвори вратата.

— Продължавай, татко. Какво се случи всъщност?

— Всички ние участвахме в Съпротивата — започна разказа си Жулиен Вилие и приседна на малкото канапе в средата на стаята. — Обединени срещу един враг, който искаше да унищожи изкуството. Нашите способности служеха на каузата ни. Музикантите си предаваха кодирани съобщения, като вмъкваха мелодични фрази, които липсваха в оригиналните партитури; илюстраторите рисуваха ежедневни и ежеседмични плакати, поръчани от германците, като внимателно използваша цветове и образи за изпращане на други съобщения. А ние в театъра постоянно променяхме текстовете — особено в класически или много известни пиеси — и често давахме преки наставления на саботьорите...

— Понякога беше доста забавно — царствено прекъсна съпруга си Катрин и го улови за ръка. — Да речем, че имаме следната реплика: „Ще се срещна с нея край метрото на Монпарнас“. Ние я променяхме: „Ще се срещна с нея на Гар дьо Л’Ест^[3], тя ще бъде там в единайсет часа“. Пиесата свършва, завесата пада и всички германци в бляскави униформи аплодират, а групата на Съпротивата бързо си тръгва, за да стигне навреме на Гар дьо Л’Ест и да посрещне саботажните отряди един час преди полунощ.

— Да, да — нетърпеливо кимна Жан-Пиер. — Слушал съм тези истории, но не питам за това. Разбирам, че и на вас, и на мен ми е трудно, но, моля ви, разкажете ми това, което трябва да знам.

Белокосата двойка се спогледа втренчено. Съпругата кимна. Ръцете им се вкопчиха една в друга, вените им изпъкнаха. Съпругът заговори:

— Жодел бе разкрит. Издал го един младеж, който не издържал на мъченията. Една вечер хората от Гестапо обкръжиха дома му. Чакаха го да се прибере, но той не се прибра, защото беше в Хавър — трябваше да се срещне с британските и американските агенти. Точно тогава се планираше инвазията. Разказват, че призори командирът на гестаповците побеснял. Връхлетели в къщата и екзекутирали майка ти

и по-големия ти брат, момченце на пет години. Няколко часа по-късно заловили и Жодел. Успяхме да му предадем, че си оцелял.

— О... Боже Господи! — Знаменитият актьор пребледня, затвори очи и бавно потъна в креслото си. — Чудовища!... Не, чакай, какво каза преди малко? Разказват, че командирът на гестаповците... Разказват? Не твърдят със сигурност?

— Бързо схващаш, Жан-Пиер — забеляза Катрин. — Слушаш, затова си голям актьор.

— По дяволите това, майко! Какво искаш да кажеш, татко?

— Политиката на германците не беше да избиват семействата на борците от Съпротивата. Използваха ги по-практично — измъчваха ги, за да изкопчат информация, използваха ги като стръв за другите, а винаги имаше нужда и от хора за тежка работа, трябваха и жени за Офицерския Корпус — категория, в която родната ти майка със сигурност би попаднала.

— Тогава защо са ги убили?... Не, разкажи ми първо за мен. Как съм оцелял?

— Излязох рано сутринта за една среща в покрайнините на Барбизон. Минах край вашата къща, видях, че прозорците са изпочупени, входната врата — избита, и чух детски плач. Теб. Докарах те у дома с колелото по малките парижки улички.

— Малко е късно да ти благодаря, но все пак защо — защо са застреляли родната ми майка и брат ми?

— Забравил си думата, сине — каза Вилие старши.

— Какво?

— Бил си потресен и не си слушал толкова внимателно, колкото друг път, моя разказ за събитията от онази нощ.

— Спри, татко! Кажете ми какво имаш предвид!

— Аз казах „екзекутирали“, а ти казваш „застреляли“.

— Не разбирам...

— Преди германците да разкрият Жодел, едно от прикритията му беше нещатен служител в Министерството на информацията — нацистите никога не биха се заели да претърсват нашите затънтени покрайнини, а още по-малко — малките ни криволичещи улички. Така и не научихме подробностите, защото независимо от впечатляващия си глас Жодел беше извънредно потаен, за да не предизвика слухове — а те се разпространяваха навсякъде. Лъжи, полуистини и истини пълзяха

из Париж със светкавична бързина по най-малък повод. Градът бе обхванат от страх и подозрения...

— Разбирам, татко — прекъсна го Жан-Пиер; неговото нетърпение нарастваше. — Моля те, обясни ми това, което не разбирам. Разкажи ми за подробностите, които така и не сте научили и как се е стигнало до убийствата, до екзекуциите?

— Жодел каза на няколко души от нашите, че има един човек, който заема важно място в организацията на Съпротивата, който се е превърнал в легенда и за когото само сме чували, чиято самоличност се пази в най-дълбока тайна. Та Жодел обяви, че е научил кой е този човек и че ако предположенията му са верни, същият този човек, тази „легенда“, не е велик герой, а предател.

— Кой е той? — нетърпеливо попита Жак-Пиер.

— Жодел така и не ни каза. Все пак ни съобщи, че е генерал от Френската армия, но такива имаше с дюзини. Казваше, че ако е прав и някой от нас научи името на този човек, германците ще ни убият. Ако Жодел грешеше и някой наклеветеше генерала, другите щяха да сметнат, че нашата организация е неблагонадеждна и повече нямаше да ни се доверяват.

— Какво е трябвало да направи Жодел в този случай?

— Ако съмнението му се потвърдеше, той щеше сам да обезвреди човека. Жодел се закле, че е в състояние да го направи. Ние решихме, или по-точно — и досега вярваме — че който и да е бил предателят, той е разбрал по някакъв начин за подозренията на Жодел и е дал заповед да екзекутират него и семейството му.

— Това ли е всичко? Нищо друго ли няма?

— Опитай се да разбереш, сине — времената бяха такива — каза Катрин Вилие. — Една погрешна дума, дори враждебен поглед или жест, веднага можеха да доведат до залавяне, затваряне и дори в някои случаи депортиране. Окупационните сили и най-вече младшите офицери бяха подозрителни до фанатизъм към всички и всичко. Всяка от акциите на Съпротивата предизвикваше тяхната ярост. Накратко, никой не беше в безопасност. Дори Кафка не би могъл да създаде подобен ад.

— И вие така и не го видяхте до тази нощ?

— И да бяхме, нямаше да го познаем — намеси се Вилие-баща.
— Аз едва успях да идентифицирам тялото му. Годините са си казали

думата: той приличаше, както казват англичаните, на „торба с кокали“ — човекът, когото познавах, се бе смалил наполовина на тегло и ръст, лицето му приличаше на мумия — измъчено, сбръчкано подобие на това, което беше някога.

— Може би не е бил той, нали, татко?

— Не, това беше Жодел. Погледът му бе празен и мъртъв, но очите му бяха същите — сини, неподражаемо сини, като безоблачното средиземноморско небе... Като твоите, Жан-Пиер.

— Жан-Пиер?... — тихо повтори актьорът. — Нарекли сте ме с неговото име?

— Всъщност и брат ти се казваше така — нежно го поправи актрисата. — Бедното дете вече нямаше нужда от име, а ние чувствахме, че ти трябва да го носиш заради Жодел.

— Направихме го заради теб...

— Знаехме, че не бихме могли да заменим истинските ти родители — бързо и почти умоляващо се намеси актрисата, — но ние направихме всичко възможно, скъпо дете. Винаги сме искали да ти обясним всичко, но до тази вечер няхаме смелостта да го направим. Толкова те обичаме!

— Мамо, престани, за Бога, или ще започна да викам! Има ли някой на този свят, който би желал да има по-добри родители от вас? Не знам какво се е случило, но вие винаги ще бъдете моите майка и баща. Знаете, че е така.

Телефонът звънна и всички се стреснаха.

— Журналистите не знаят този телефонен номер, нали? — попита Жулиен.

— Поне аз не знам такова нещо — отвърна Жан-Пиер и се обърна към телефона на тоалетката. — Само ти, Жизел и моят агент знаете номера; нито адвокатът ми го знае, нито, пази боже, собствениците на театъра.

— Да? — каза той с престорен глас.

— Жан-Пиер? — обади се жена му Жизел от другия край на жицата.

— Аз съм, скъпа.

— Не бях сигурна...

— Аз също, затова си промених гласа. Мама и татко са тук, а аз ще си дойда веднага щом вестникарите се оттеглят.

— Мисля, че трябва да намериш начин да си дойдеш веднага.
— Какво?
— Един човек е дошъл...
— По това време? Кой е той?
— Американец. Казва, че трябва да говори с теб. За станалото тази вечер.
— Тази вечер... тук, в театъра?
— Да, скъпи.
— Може би не е трябвало да го пускаш, Жизел.
— Боя се, че нямах избор. Анри Бресар е с него.
— Анри? Какво общо имат събитията от тази вечер с „Ке д’Орсе“^[4]?
— Ние си говорим, а нашият скъп приятел Анри все се усмихва с дипломатичния си чар и няма да ми каже нищо, преди ти да се върнеш. Права ли съм, Анри?
— Абсолютно, скъпа Жизел — слабо дочу Вилие. — Самият аз не знам почти нищо.
— Чу ли, скъпи?
— Да, достатъчно ясно. А кой е този американец? Досадник ли е? Отговори ми само с „да“ или „не“.
— Тъкмо обратното. Макар че, както казват артистите, в очите му проблясват искри.
— А мама и татко? Да дойдат ли с мен? — запита Жан-Пиер.
Жизел Вилие повтори въпроса пред двамата мъже в стаята.
— По-късно — отговори мъжът от „Ке д’Орсе“ достатъчно силно, за да го чуят по телефона. — С тях ще говорим по-късно, Жан-Пиер — добави той още по-силно. — Не тази вечер.

* * *

Актьорът и родителите му излязоха от театъра през главния вход, след като нощният пазач бе казал на пресата, че Вилие всеки момент ще се появи на входа за артистите.

— Дръж ни в течение — каза Жулиен, когато той и съпругата му прегърнаха сина си и се запътиха към първото от двете таксита,

повикани по телефона в гримьорната. Жан-Пиер се качи във второто и даде на шофьора адреса си на „Парк Монсо“.

* * *

Първите думи бяха кратки и обезпокоителни. Анри Бресар, първи секретар в Министерството на външните работи на Франция и близък приятел от десетина години на младите Вилие, заговори спокойно, като посочи с жест американския си спътник — висок мъж на около трийсет и пет години, с тъмнокафеникава коса и остри черти на лицето, с живи неспокойни светлосиви очи, които сякаш контрастираха с милата му усмивка.

— Жан-Пиер, това е Дру Латъм. Той е специален служител в клона на Американското разузнаване към Консулския отдел — клон, който според нашите източници се ръководи съвместно от американското Министерство на външните работи и ЦРУ... Господи, как ли се съвместяват двете в лицето на този дипломат!

— Невинаги е лесно, господин секретар — шеговито и със запъване проговори Латъм на несвършен френски, — но се оправяме.

— Бихме могли да говорим на английски — предложи Жизел Вилие. — Всички говорим свободно.

— Много ви благодаря — отговори американецът на английски. — Не бих желал да остана неразбран.

— Няма — каза Вилие, — но, моля ви, имайте предвид, че ние — аз — трябва да разберем защо сте дошли тук тази вечер, тази ужасна вечер. Днес аз научих неща, които досега не знаех; имате ли да добавите нещо към тях, господине?

— Жан-Пиер — прекъсна го Жизел, — за какво става дума?

— Той ще отговори — каза Вилие и големите му сини очи се спряха на американеца.

— Може би — да, може би — не — отвърна агентът. — Знам, че сте разговарял с родителите си, но не бих могъл да знам за какво.

— Естествено. Но вероятно бихте могъл да направите известни предположения относно разговора ни, нали?

— Откровено казано, да, въпреки че не знам какво ви е било известно преди това. Събитията от тази вечер навеждат на мисълта, че

вие не сте знаел нищо за Жан-Пиер Жодел.

— Точно така — отговори актьорът.

— В Сюрте^[5], където също не знаят нищо, след бегъл разпит биха се убедили, че казвате истината.

— А защо не, мосю Латъм? Аз казах истината.

— Сега също ли казвате истината, господин Вилие?

— Да.

— Престанете да говорите със заобикалки! — извика жената на актьора. — Каква е тази истина?

— Успокой се, Жизел. Ние сме на една вълна, както казват американците.

— Не трябва ли да спрем дотук? — попита агентът. — Може би е по-добре да говорим на четири очи?

— Не, разбира се. Жена ми е в течение на всичко, свързано с мен, а Анри е един от най-близките ни приятели и наш съветник.

— Да седнем — твърдо каза Жизел. — Неудобно е да стоим прави.

Когато всички заеха местата си, тя се настани до съпруга си и добави:

— Моля ви, продължете, мосю Латъм, и ако обичате, бъдете по-ясен.

— Бих желал да знам — намеси се Бресар с тон на държавен служител, — що за човек е този Жодел и защо Жан-Пиер трябва да знае всичко за него.

— Извинявай, Анри — прекъсна го актьорът. — Нямам нищо против, но искам да разбера защо мосю Латъм е сметнал за нужно да се свърже с мен чрез теб.

— Научих, че сте приятели — отговори американецът. — Всъщност, преди няколко седмици споменах на Анри, че ми е невъзможно да си купя билет за ваше представление и вие бяхте така любезен да оставите на касата два билета за мен.

— А, да, спомням си... Вашето име ми се стори познато, но след всичко, което се случи, аз не можах да направя връзката. „Два на името на Латъм“... Припомних си.

— Бяхте чудесен, господине...

— Много сте мил — прекъсна го Жан-Пиер, без да обръща внимание на комплимента, погледна изучаващо агента от

Американското разузнаване, след това погледна Бресар и продължи: — Значи, доколкото разбирам, вие се познавате с Анри.

— По-скоро официално — каза Бресар. — Мисля, че само веднъж сме вечеряли заедно; ставаше дума за едно съвещание, на което много въпроси останаха нерешени.

— Между нашите две правителства — спомни си Жизел на глас.

— Да — потвърди Бресар.

— И за какво се съвещавахте с мосю Латъм, Анри? — енергично добави тя. — Ако смея да попитам.

— Разбира се, скъпа — отговори Бресар. — Общи приказки, деликатни ситуации, сегашни и минали събития, които биха могли да навредят или затруднят съответните правителства.

— Разговорът от тази нощ спада ли към тази категория?

— Дру ще ти отговори, Жизел, аз не мога; аз съм също толкова любопитен да разбера. Преди час той ме вдигна от леглото, като настояваше, че и двамата сме заинтересовани в това да го доведе у вас веднага. Когато го попитах защо, Дру обясни, че мога да науча само с позволението на Жан-Пиер и че е свързано със събитията от тази вечер.

— И затова пожелавате да говорим насаме, нали така, мосю Латъм? — попита Вилие.

— Да, господине.

— Значи идването ви тук тази вечер, тази ужасна вечер, е под предлог, че имате официална среща, n'est-ce pas^[6]?

— Боя се, че да — каза американецът.

— Дори като се вземат предвид късният час и трагедията, за която споменахме?

— Да — повтори Латъм. — Всеки час е от жизнено значение за нас. Най-вече за мен, ако трябва да бъдем точни.

— Аз се старая да бъда точен, мосю.

— Добре, ще говоря направо. Брат ми е таен агент на ЦРУ. Той действаше под дълбоко прикритие в планината Хаусрук, Австрия. Това беше разузнавателна операция, свързана с една разрастваща се неонацистка организация. От шест седмици няма вест от него.

— Разбирам вашето безпокойство, Дру — прекъсна го Анри Бресар, — но какво общо има това с тази вечер, тази ужасна вечер, както се изрази Жан-Пиер?

Американецът мълчаливо погледна Вилие; актьорът заговори:

— Този побъркан старец, който се самоуби в театъра, беше моят баща — тихо произнесе той, — моят истински баща. Преди години, през войната, той е участвал в Съпротивата. Нацистите са го разкрили и заловили, докарали са го до лудост.

Жизел ахна; внезапно протегна ръка наляво и сграбчи рамото на съпруга си.

— Те се завръщат — каза Латъм, — по-многобройни и с по-голямо влияние. Много повече, отколкото бихме искали да вярваме.

— Има ли поне малка доза истина в това, което казваш? — намеси се Бресар. — Какво общо има това с „Ке д’Орсе“? Ти каза, че и двамата сме заинтересовани в това. Защо, приятелю?

— Утре ще получиш цялостен инструктаж в нашето посолство. Аз настоях за това преди две години и Вашингтон се съгласи. Сега мога да ти кажа само едно — и това е всичко, което знам: че парите идват от Швейцария в Австрия и че разрастващото се нацистко движение получава тайна подкрепа от някои хора тук, във Франция. Не знаем от кого, но става дума за огромни суми — милиони и милиони долари. Получават ги фанатици, които възраждат партията на Хитлер извън родината както и в Германия — тайно.

— Ако съм разбрал правилно, това означава, че тук също има такава организация, това ли искаш да кажеш? — попита Бресар.

— Предателят на Жодел! — стъписан прошепна Жан-Пиер Вилие и се облегна назад на стола си. — Френският генерал!

— Или поне той така е смятал — каза Латъм.

— За какво говорите, за Бога? — възкликна съпругата на актьора. — Новооткрит баща, Съпротивата, нацисти, милиони долари за фанатици, които живеят в планините! Всичко звучи налудничаво — fou^[7]!

— Защо не започнете отначало, Дру Латъм? — тихо каза актьорът. — Може би ще успее да си изясня нещата, за които не знаех нищо до тази вечер.

---

[1] Немският офицер е имал предвид, че все още не е осъществен ритуалът на обрязването. ↑

[2] левият бряг на Сена ↑

[3] Източната гара. ↑

[4] улица на левия бряг на Сена, на която се намира Министерството на външните работи — името ѝ е станало нарицателно за самото министерство ↑

[5] френската Държавна сигурност ↑

[6] нали — фр. ↑

[7] откачено — фр. ↑

2.

— Като се вземат предвид архивите, с които разполагаме — започна Латъм, — през юли хиляда деветстотин четирийсет и шеста един репатриран член на френската Съпротива, известен под имената Жан Фроазан и Пиер Жодел, няколко пъти идва в нашето посолство дегизиран и винаги през нощта. Той съобщава, че парижките съдебни власти го карат да отрече твърдението си относно предателството на един от лидерите на Съпротивата. Предполагаемият предател е френски генерал, който се намира под привилегирован домашен арест по нареждане на френския Генерален щаб на германското Главно командване. Агентите на БСР са отрекли верността на информацията и заключението е, че Фроазан-Жодел е психически неуравновесен, както и стотици, ако не и хиляди други, които са били подложени на психически мъчения в концентрационните лагери.

— БСР е Бюрото за специални разследвания — обясни Бресар, когато видя недоумението по лицата на двамата Вилие. — Това е Американската служба за преследване на военнопръстѣпници.

— Извинете, мислех, че знаете — каза Латъм. — Тя действаше главно тук, във Франция, в сътрудничество с вашите власти.

— Разбира се — Жизел бе осведомена. — Това бе официалното ѝ име; чувала съм, че има и други. „Ловци на колаборационисти“, „свинетърсачи“ — известни са под много имена.

— Моля ви, продължавайте — каза Жан-Пиер; той бе намръщен и объркан. — И Жодел е бил обявен за луд, така ли?

— Заключение то не е било произволно, ако това имате предвид. Имало е продължителен разпит, три пъти е давал показания под клетва, независимо едно от друго, с цел проверка за несъответствия. Такава е рутинната процедура...

— В такъв случай вие имате информация — прекъсна го актьорът. — Кой е този генерал?

— Не знаем...

— Не знаете? — извика Бресар. — Mon Dieu^[1], нали не сте изгубили материалите?

— Не, Анри, не сме ги изгубили. Откраднаха ги.

— Но вие казахте: „като се вземат предвид архивите“! — намеси се Жизел.

— Аз казах: „като се вземат предвид архивите, с които разполагаме“ — поправи я Латъм. — Материали като разпити и показания са разпределени и класифицирани в отделни папки, за да се пази тайната на личността от недоброжелателни разследвания... Точно тези папки са били откраднати. Не знаехме защо, но сега като че ли знаем.

— Но сте разбрали за мен — прекъсна го Жан-Пиер. — Как така?

— Когато получаваме нова информация, данните в списъците се актуализират. Преди около три години пияният Жодел е заговорил американския посланик пред театър „Лицеум“, където вие сте имал представление...

— „Казвам се Аквилон“! — развълнувано го прекъсна Бресар. — Беше изключителен!

— О, успокой се, Анри... Продължавайте, Дру Латъм.

— Жодел непрекъснато крещял, че сте велик актьор и че сте негов син, и молел американеца да го изслуша. Естествено, разпоредителите от театъра го прогонили, а пазачът придружил посланика до лимузината му. Обяснил му, че пияният стар скитник е душевноболен, страстен почитател, който винаги се навърта край театрите, в които вие играете.

— Никога не съм го виждал. Защо ли?

— Пазачът е обяснил и това. Винаги, когато сте се появявал на вратата, той побягвал.

— Това е безсмислица! — отрязва Жизел.

— Боя се, че не е, скъпа — парира Жан-Пиер и тъжно погледна съпругата си. — Поне като се има предвид това, което научих тази вечер... В такъв случай, мосю — продължи актьорът, — излиза, че заради този странен, макар и не необичаен случай, името ми е било включено в тези ваши — как ги нарекохте? — неклассифицирани папки на разузнаването.

— Само във връзка с данните за баща ви, нищо сериозно.

— Но вие сте ги взели насериозно, n'est-ce pas?

— Моля ви да ме разберете, господине — каза Латъм и се облегна на стола си. — Преди пет седмици и четири дни брат ми е трябвало да установи контакт със своята мюнхенска свързка. Имали са специална, конкретна уговорка; извън всякаква логика е да закъснее с повече от дванайсет часа. Това беше краят на една тригодишна операция — изключително рискована, провеждана в дълбока нелегалност, виждаше й се краят — беше му уредено сигурно прехвърляне в САЩ. След като измина първата седмица, а от него още нямаше никаква вест, аз отлетях обратно за Вашингтон и внимателно прегледах всички данни, които имахме — всичко, което намерих там — по операцията на Хари, това е брат ми — Хари Латъм... По една или друга причина епизодът пред театър „Лицеум“ ме впечатли и остана в паметта ми. Както вие се изразихте, какво толкова се е случило? Известните актьори и актриси често са преследвани от вманиачени почитатели. Четем за тези неща всеки ден.

— Мисля, че точно това казах и аз — прекъсна го Вилие. — Това е професионално заболяване, в повечето случаи почти безобидно.

— И аз това си помислих, сър. Какво толкова се е случило?

— И намерихте ли отговора?

— Не съвсем, но се опитах да открия Жодел. Пристигнах в Париж преди две седмици, търсих го навсякъде, по всички закътани улици на Монпарнас, по всички изпаднали квартали в града.

— Защо? — попита Жизел. — Какъв беше приблизителният ви отговор? Защо името на съпруга ми е било изпратено направо във Вашингтон?

— И аз си зададох същия въпрос, госпожо Вилие. Затова, когато бях във Вашингтон, потърсих бившия посланик и попитах него. Разбирате ли, информацията можеше да не бъде изпратена в Бюрото за разследване, ако той не беше наредил.

— И какво каза моят стар приятел посланикът? — намеси се Бресар с несъмнено критичен тон.

— Свързах се с жена му.

— А! — възкликна служителят от „Ке д'Орсе“. — Сигурно ви е изслушала. Би трябвало тя да стане ambassadeur^[2]. Много по-интелигентна е, много по-осведомена. Нали знаете, че е лекар.

— Да, разговарях с нея. Освен това е страстна почитателка на театъра. Винаги държи мястото ѝ да бъде на първите три реда.

— Това едва ли са най-добрите места — тихо каза актьорът. — От близостта се губи перспективата. Извинете, продължавайте. Какво ви каза тя?

— Причината е в очите ви, господин Вилие. И тези на Жодел, който ги е спрял на тротоара с истерични крясъци. „Очите и на двамата са толкова дълбоки и сини — каза тя, — цветът им е невероятно ярък, извънредно необичаен за синеоките хора“. Затова жената — основателно или не — си е помислила, че е възможно да има нещо вярно в старческите брътвежи, тъй като приликата на тези толкова необичайни очи би могла да се предаде само генетично. Тя признава, че това е само предположение, но не е за пренебрегване. А както Анри спомена, тя е лекар.

— Значи подозренията ви са се оказали основателни — каза Жан-Пиер и замислено поклати глава.

— Когато чух в новините по телевизията, че един старец се е самоубил в театъра, след като е кръщял, че вие сте негов син, аз разбрах, че съм открил Жодел.

— Но не сте, Дру Латъм, вие открихте сина, а не бащата, когото той никога не е познавал. Така че, докъде стигнахте сега? Аз мога да добавя много малко към това, което вие вече знаете, а всичко това научих едва тази вечер от единствените си родители, които някога съм познавал. Те ми казаха, че Жодел е бил борец от Съпротивата, баритон в Парижката опера, че германците са го разкрили и изпратили в концентрационен лагер, откъдето почти не е имало вероятност да се завърне. Но Жодел явно е успял; очевидно психиката му не е издържала и той не е могъл повече да се възстанови.

Актьорът помълча, после тъжно и замислено добави:

— Дал ми е привилегирован живот и се е отрекъл от нормален живот за себе си.

— Сигурно много те е обичал, скъпи — каза Жизел. — Но каква мъка, какво страдание е трябвало да преживее!

— Търсили са го. Много усилия са положили да го открият — имал е нужда от медицинска помощ. Господи, каква трагична загуба!

Жан-Пиер погледна американеца.

— И все пак, господине, какво мога да ви кажа? Не мога да ви помогна, както не мога да помогна и на себе си.

— Разкажете ми какво точно се случи. В театъра научих много малко. Полицията не е била там по време на произшествието, а свидетелите, които бяха останали, докато дойда — най-вече разпоредители — не помогнаха много. Повечето съобщиха, че са чули писъци, после видели един старец да тича по пътеката между редовете и да крещи, че вие сте негов син; той носел пушка, насочил я към себе си и стрелял. Това беше всичко.

— Не, имаше и друго — каза Вилие и поклати глава. — В залата имаше кратка тишина, моментна пауза, шок, вцепенение, преди да се вдигне шум. Тогава аз ясно чух неговите думи. „Провалих се пред теб и пред майка ти. За нищо не ставам, аз съм нищо. Искам само да знаеш, че опитах — опитах, но се провалих.“ Това е всичко, което си спомням, после настана хаос. Представа нямам какво е искал да каже.

— Трябва да има някакъв смисъл в думите му, господин Вилие — бързо и категорично изрече Латъм. — Нещо жизненоважно за него, нещо катастрофално, заради което е прекъснал дългото мълчание и е застанал пред вас. Последен жест, преди да се самоубие; нещо го е подтикнало към това.

— Или при едно поредно помътняване обърканият му разум е преминал границата на пълното умопомрачение — предложи жената на актьора.

— Аз не мисля така — учтиво възрази американецът. — Бил е твърде съсредоточен. Той ясно е осъзнавал какво прави — какво възнамерява да прави. Проникнал е по някакъв начин в театъра със скрита пушка — направил го е доста сръчно — и после е чакал, докато представлението свърши и вашият съпруг започне да приема оvationите на публиката — той не се е канил да му попречи. Човек, обзет от лудост, би бил склонен да прекъсне действието на пиесата, привличайки изцяло вниманието върху себе си. Жодел не е постъпил така.

— Вие също сте и психолог? — попита Бресар.

— Не повече от вас, Анри. Основното занятие и на двамата ни е изучаване на човешкото поведение и предсказването му, доколкото това е възможно, нали така?

— Значи вие казвате — прекъсна го Вилие, — че моят баща, а аз никога не съм познавал родния си баща, разумно е предприел стъпките към собствената си гибел, защото е бил подтикнат от нещо, което му се е случило — намръщен, актьорът се наведе към Латъм. — Значи ние трябва да открием какво е било това, нали?

— Аз не знам как, сър. Той е мъртъв.

— Ако един актьор анализира герой, на когото трябва да вдъхне живот на сцената или във филм, и този герой надминава стереотипите на неговото въображение, то той трябва да опознае действителността, да разшири представите си за нея. Не е ли така?

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Преди много години ме бяха поканили да изиграя един ужасен бедуински шейх, много антипатичен мъж, който безжалостно убива враговете си, защото вярва, че те са врагове на Аллах. Това налагаше да се използват всички познати клишета: сатанински вежди, ярко изразена брада, тънки зли устни, очи на месия — всичко ми се струваше толкова банално. Затова аз потеглих към Джида, проучих пустинята — при чудесни условия, уверявам ви — и срещнах няколко бедуински вожди. Те нямаха нищо общо с това. Наистина бяха религиозни фанатици, но спокойни, много учтиви и дълбоко вярваха, че това, което Западът нарича „арабски злодеяния“ на техните деди, е било нещо напълно оправдано, тъй като тези древни врагове са били врагове на техния Бог. Те дори обяснявали това след всяка смърт: прадедите им щели да се помолят на Аллах за спасението на враговете. Печално е наистина, че според тях това изстребление е необходимо. Разбирате ли какво имам предвид?

— Става дума за „Le Carnage du Voile“^[3] — каза Бресар от „Ке д’Орсе“. — Беше великолепен. Маститите парижки критици писаха, че твоят злодей е бил толкова правдоподобен, защото си му вдъхнал спокойствие и великодушие...

— Моля те, Анри. Престани.

— Все още не знам накъде биете, господин Вилие.

— Ако това, което предполагате за Жодел... ако предположението ви е вярно, то в него е имало някаква частица разум независимо от лудостта, която личи в постъпките му. Това ли искате да кажете?

— Да, точно така. Сигурен съм в това. Затова се опитвах да го открия.

— И като се има предвид състоянието му, този човек е в състояние да общува с други хора — други нещастници като него, така ли?

— Вероятно. Сигурно.

— Тогава трябва да тръгнем от средата, в която той е живял. Ще го направим, аз ще го направя.

— Жан-Пиер! — извика Жизел. — Какво искаш да кажеш?

— Този път нямаме утринни представления. Само един идиот би се съгласил да играе „Кориолан“ осем пъти седмично. През деня съм свободен.

— Е, и? — попита Бресар и тревожно вдигна вежди.

— Както любезно забеляза Анри, аз съм универсален актьор и имам достъп до всички възможни костюми в Париж. Облеклото няма да е проблем, а добрият грим винаги е бил голямата ми сила. Преди да си замине от този свят, мосю Оливие и аз се съгласихме, че хамелеонството, както той го нарече, е непочтен занаят, но въпреки това е наполовина спечелена битка. Ще проникна в света, обитаван от Жодел и може би ще имам късмет. Той трябва да е разговарял с някого, убеден съм в това.

— Тази среда — каза Латъм, — този негов „свят“ е доста мрачен и може би жесток, господин Вилие. Ако някой от тези типове забележи, че имате и двацет франка, ще ви пребият заради тях. Аз съм въоръжен и без да преувеличавам, пет пъти през изминалата седмица ми се наложи да използвам оръжието си. Освен това повечето от хората там си държат езика зад зъбите и не обичат непознати, които задават въпроси; всъщност, направо ги отбягват. Нищо не успях да измъкна.

— Но вие не сте актьор, мосю, пък и ще бъда откровен: трябва да усъвършенствате френския си. А и без съмнение сте обикалял улиците в дрехите, които носите обикновено, а те не са по-различни от тези в момента, нали?

— Ами... да.

— В такъв случай, моля да ме извините, но един чист, гладко избръснат и доста прилично облечен мъж, който задава въпроси на лош френски, трудно би предизвикал доверие у събратята на Жодел.

— Жан-Пиер, престани! — възкликна съпругата на актьора. — И дума да не става! Да оставим настрана моите чувства и твоята безопасност, но договорът за пиесата ти забранява да поемаш физически рискове. Господи, та те не ти разрешават да караш ски, да играеш поло и дори да летиш със самолета си!

— Но аз няма да карам ски, нито ще се качвам на кон или самолет. Само ще се разхождам из различни квартали на града и ще изследвам атмосферата им. Това е далеч по-безопасно от пътуването ми до Саудитска Арабия заради някаква си второстепенна роля във филм.

— По дяволите! — викна Бресар. — Това е нелепо!

— Не съм дошъл тук да ви моля за подобно нещо, сър — каза Латъм. — Дойдох, защото се надявах, че може би знаете нещо, което би могло да ми помогне. Вие не знаехте нищо и аз приех това. Моето правителство може да изпрати хора, които да направят това, което вие възнамерявате да сторите.

— Тогава, без излишна скромност, ще ви кажа, че вие не бихте могли да постигнете най-доброто. А вие искате това, нали, Дру Латъм, или вече забравихте за брат си? Вашето безпокойство ме кара да мисля, че не сте. Трябва да е бил добър човек? Един чудесен по-голям брат, който без съмнение ви е помагал, напътствал ви е. Естествено, вие се чувствате задължен да направите всичко възможно.

— Да, така е, но това е нещо лично — рязко го прекъсна американецът. — Аз съм професионалист.

— Аз също, господине. И аз съм задължен на човека на име Жодел също толкова, колкото и вие на вашия брат. Може би и повече. Той е изгубил жена си и първото си дете, защото се е борил за всички нас, а после трагично се е осъдил на един ад, който ние не можем да си представим, и който аз трябва да преживея. О, да, задължен съм му и професионално, и лично. Както и на една жена — млада актриса, родната ми майка, и на детето, чието име нося — моят по-голям брат, който щеше да ми помага. Имам тежък дълг, Дру Латъм, и вие няма да ме спрете да върна поне част от него. Никой от вас няма да ме спре... Бъдете така любезен да дойдете утре тук. Аз ще бъда готов и всичко ще бъде уредено.

Латъм и Анри Бресар излязоха от внушителната къща на Вилие на „Парк Монсо“ и тръгнаха към колата на министерството.

— Трябва да ви кажа, че това никак не ми харесва — каза французинът.

— На мен също — съгласи се Дру. — Може да е голям актьор, но няма да остане неразпознат.

— Неразпознат? Ами! Не ми харесва, че ще се скита из улиците на Париж, където — ако го познаят — могат да го нападнат заради парите му или дори да го отвлечат за откуп. Стори ми се, че искате да кажете нещо. Какво?

— Не съм сигурен, може да е инстинкт. Но нещо се е случило с Жодел и то много повече от самоубийство на побъркан старец пред сина, когото никога не е познавал. Това е акт на пълно отчаяние; той е знаел, че е победен, окончателно победен.

— Да, чух какво каза Жан-Пиер — каза Бресар и заобиколи колата от страната на шофьора, докато Латъм отваряше вратата. — Старецът е крещял, че се е провалил; че опитал, но се провалил.

— Но какво е опитал? В какво се е провалил? Какво е било това?

— Може би накрая... — отвърна Анри, запали колата и подкара по улицата. — Съзнанието, че в крайна сметка е открил врага.

— Да знаеш това, да осъзнаваш, че си открил този враг и накрая да разбереш, че си безпомощен! Той е знаел, че го мислят за луд; нито в Париж, нито във Вашингтон са го смятали за благонадежден, бил е отблъснат, по дяволите, изхвърлен на улицата. Затова е тръгнал на своя глава да търси този враг и след като го е открил... него... тях... нещо се е случило. Те са го спрели.

— Ако работата е била такава, защо просто не са го убили?

— Това би породило много въпроси. Оставили са го жив, а на неговата възраст, в неговото състояние не му е оставало много време — още един побъркан пияница. Но ако го убият, някой би могъл да повярва на откачените му обвинения. Хора като мен щяха да тръгнат да душат и неговият враг не би могъл да се измъкне. Жив той е бил нищо, но мъртъв...

— Враговете на Жодел — групата във Франция, за която съм убеден, че е свързана с нацисткото движение в Германия — са се покрили дълбоко, но държат очите и ушите си отворени. Биха се интересували от всеки, който задава въпроси за него. Ако в обвиненията на Жодел има някаква истина, те няма да оставят нещата така... И това пак ме навежда на мисълта за липсващите папки в БСР във Вашингтон. Имало е причина да бъдат откраднати.

— Разбирам накъде биете — каза Бресар, — и сега аз съм определено против намесата на Вилие. Ще направя всичко, за да го спра; Жизел ще ми помогне. Тя е също толкова силна, колкото и той, и Вилие я обожаваше.

— Може би преди малко не сте чул. Той каза, че никой от нас не може да го спре. Вилие не играеше, Анри.

— Съгласен съм, но вие навлизате в друга тема. И насън ще мислим за това, ако някой от нас може да заспи... Вие още ли сте в апартамента на „Рю дю Бак“?

— Да, но първо искам да се отбия в посолството. Имам едно обаждане до Вашингтон по секретната линия. Колата на посолството ще ме откара у дома.

— Както желаете.

* * *

В посолството Латъм слезе с асансьора в сутерена и тръгна по белия, осветен от неонов лампи коридор към центъра за свръзка. Пъхна пластмасовия си пропуск в процепа на охранителната инсталация; чу се кратък рязък звук, тежката врата се отвори и той влезе. Просторната стая с климатична инсталация и филтър за пречистване на въздуха беше ослепително бяла; електронната апаратура заемаше три стени и хвърляше метални отблясъци, на шест крачки от всеки терминал имаше въртящ се стол. Поради късния час само един от тях беше зает; залата беше най-пуста между два и шест часа сутринта парижко време.

— Само ти ли си тук в това мъртвило, Боби? — каза Дру на единствения човек в залата. — Как издържаш?

— Всъщност на мен ми харесва — отговори Робърт Дърбейн, петдесет и тригодишният специалист по комуникациите и висш служител на посолския център за свръзка. — Моите хора ме мислят за добро момче, защото поемам смяната; те грешат, но не им го казвай. Виждаш ли върху какво работя?

Дърбейн държеше лондонския „Таймс“, отгърнат на страницата с отвратителната кръстословица мозайка и проклетата двойна кръстословица.

— Бих казал, че това е мазохизъм — подметна Латъм и се запъти към стола вдясно от оператора.

— Ти си като останалите младоци. Няма да коментирам, господин агент.

— Подозирам, че ми се подиграваш.

— Дрън-дрън... Какво мога да направя за теб?

— Искам да се свържа със Сорънсън по скрамблера^[4].

— Той не те ли търси преди известно време?

— Нямаше ме вкъщи.

— Оставил ти е съобщение... странно все пак, той говори така, сякаш се е свързал с теб.

— Така е, но това беше преди сто години.

— Използвай телефона в кафеза.

Дърбейн се обърна и посочи стъклената кабина. „Кафезът“, както го наричаха, представляваше звукоизолирано обезопасено помещение, където се водеха поверителни разговори.

— Ще ти кажа, като се свържа със скрамблера — добави специалистът.

— Добре — каза Дру и се заслуша в нестройните звуци, след които трябваше да се чуе силен шум — сигнал, че скрамблерът е включен. Стана от стола, запъти се към стъклената врата на кабината и влезе. В средата на кабината имаше широка маса с червен телефонен апарат, бележници, моливи и пепелник. В ъгъла на това уникално помещение имаше машина за унищожаване на хартия, чието съдържание се изгаряше на всеки осем часа — по-често от необходимото. Латъм седна на стола с гръб към оператора на терминала; за максимална сигурност трябваше да се предвиди и опасността от разчитане по устните — това бе въведено след откриването на съветски таен агент в посолската служба за свръзка в

разгара на Студената война. Дру вдигна слушалката и зачака; двайсет и две секунди след поредицата от звуци и шум той дочу гласа на Уесли Т. Сорънсън, шеф на Консулски Операции.

— Къде беше, по дяволите? — попита Сорънсън.

— След като ми разрешихте да се разкрия и да вляза в контакт с Анри Бресар, аз отидох в театъра и после се обадох на Бресар. Той ме заведе в дома на Вилие на „Парк Монсо“. Току-що се върнах.

— Предположенията ти верни ли се оказаха?

— Да — като две и две — четири.

— Господи боже!... Старецът наистина ли е баща на Вилие?

— Вилие лично го потвърди, а той го е научил от осиновителите си.

— Като се имат предвид обстоятелствата, трябва да е било страшен шок!

— Тъкмо за това искам да поговорим, Уес. Този шок е предизвикал огромно чувство за вина у нашия знаменит актьор. Той е решил да използва дарбата си и да проникне в света на Жодел, за да се опита да установи контакт с приятелите му, да разбере дали старецът е разказал на някого за това къде е ходил през последните няколко дни, кого е искал да открие и какво е възнамерявал да прави.

— Твоят сценарий — прекъсна го Сорънсън. — Това беше твоят сценарий, в случай че предположенията ти се окажеха верни.

— Да, в случай че се окажех прав. Но този сценарий предвиждаше участието на наши хора, а не на самия Вилие.

— Но ти се оказа прав. Моите поздравления!

— Помогнаха ми, Уес — лично съпругата на бившия посланик.

— Но ти я потърси; никой друг не ти е помагал.

— Другите нямат братя, изпаднали в подобна заплетена, нерешима ситуация.

— Разбирам. Та какъв ти е проблемът?

— Решението на Вилие. Опитах се да го убедя да се откаже, но не можах, не бих могъл, и мисля, че никой не би могъл.

— Защо трябва да го разубеждаваш? Може пък да научи нещо. Защо да се намесваме?

— Защото все някой е тласнал Жодел към самоубийство, някой го е прекършил. Убедили са го по някакъв начин, че е загубен, че е свършен. Нищо не му е оставало на стареца.

— От психологическа гледна точка изглежда разумно. Е, и?

— Които и да са те, скоро ще се заинтересуват от самоубийството му. Както казах и на Бресар, те няма да оставят нещата така. Ако някой, който и да е, се появи и започне да разпитва за Жодел... Е, ако враговете му са тези, за които си мисля, този някой не го очаква добро бъдеще.

— Каза ли това на Вилие?

— Не с толкова много думи, но му обясних, че това, което е решил да прави, е извънредно опасно. Накратко, той ме прати по дяволите. Каза ми, че е задължен на Жодел точно толкова, колкото и аз на Хари, ако не и повече. Предполагам, че ще се появи тук утре по обяд. Каза, че ще бъде готов.

— Обясни му тогава — заповяда Сорънсън. — Ако продължава да настоява, остави го да прави каквото иска.

— Готови ли сме да поемем вината за евентуална злополука?

— Трудните решения се наричат трудни, защото не са лесни. Ти искаш да откриеш Хари, аз пък искам да откроя гнилото раково образувание, което се разраства в Германия.

— Искам да откроя и Хари, и тази гадост.

— Разбира се. И аз искам. Така че, ако този твой актьор е решил да изнася представление, не му пречи.

— Искам охрана за него.

— Правилно! Един мъртъв актьор не би могъл да ни разкаже какво е научил. Измисли плана съвместно с „Дъозием“^[5], много ги бива за такива работи. След час, час и нещо, аз ще се обадя на Клод Моро. Той е началник на Бюрото и по това време вече ще си е в канцеларията. Работили сме заедно в Истанбул. Той е най-добрият таен агент, работил някога за френското разузнаване — на световно ниво е, ако трябва да бъда точен. Ще ти даде всичко, от което имаш нужда.

— Да казвам ли на Вилие?

— Аз съм от старите, Латъм — за добро или за лошо — но смятам, че щом си решил да планираш операция, трябва да я обмислиш от край до край. Вилие също трябва да бъде подготвен — това, разбира се, е допълнителен риск и ти трябва да му обясниш всичко. Накарай го да вземе ясно решение.

— Радвам се, че мислим еднакво. Благодаря ти за това.

— Досега все ме пренебрегваха, Дру, но някога и аз правех същото като теб. Това е отвратителна шахматна партия, особено когато пионките могат да бъдат убити. Техните хрътки ще те следват навсякъде, помни ми думата. Ще превърнат живота ти в ад.

— Всичко, което разправят за теб, е истина, нали? Включително и това, че искаш да те наричаме с малкото ти име.

— Повече от нещата, които разправят за мен, са абсолютно преувеличени — каза директорът на Консулски Операции, — но ако не се занимавах с това, щях да бъда много по-искрен, по дяволите, ако виках на шефа си Бил или Джордж, или Станфърд, или просто Кейси, ако искаш. Това искам от вас бе, хора! Обръщението „господин директор“ затруднява нещата.

— Много си прав.

— Знам. Затова прави каквото трябва.

* * *

Латъм излезе от посолството на авеню „Габриел“ и се качи в бронираната дипломатическа кола, която го чакаше, за да го откара в апартамента му на „Рю дю Бак“. Беше „Ситроен“ — комби и задните седалки бяха твърде тесни, затова той избра да седне отпред до шофьора — бивш морски пехотинец.

— Знаете ли адреса? — попита той.

— О, да, сър. Разбира се, че го знам.

Уморен, Дру му хвърли бърз поглед. Акцентът беше американски — не можеше да се сбърка с друг, но словоредът беше странен. Или просто Латъм беше толкова уморен, че слухът му правеше номера. Той затвори очи — не знаеше колко дълго е стоял така, чувстваше се добре в празнотата, в черната дупка, която изпълни съзнанието му. Поне за няколко минути нервите му се успокоиха. Нуждаеше се от тази почивка, беше му добре дошла. После изведнъж усети движението. Подскачаше върху седалката. Отвори очи. Шофьорът се бе засилил по някакъв мост, все едно участваше в състезанието в Льо Ман. Латъм се обади:

— Хей, момче, не бързам за късна среща. Отпусни малко газта бе, приятел!

— Tut mir^[6], извинявайте, сър.

— Какво?!

Те прекосиха моста и шофьорът сви в мрачна непозната улица. И тогава му стана ясно: бяха доста далеч от „Рю дю Бак“.

— Какво, по дяволите, правиш? — кресна Дру.

— Минавам по краткия път, сър.

— Дрън-дрън! Спри тая шибана кола!

— Найн! — изкрещя мъжът с моряшката униформа. — Ще ходиш там, където аз те закарам, приятелче!

Шофьорът измъкна от куртката си автоматичен пистолет и го насочи към гърдите на Латъм:

— Сега не ти, а аз ще заповядвам!

— Исусе, ти си от тях. Кучи сине, ти си от тях!

— Ще се срещнеш с другите и после ще те довършим!

— Значи всичко е било вярно, така ли? Плъзнали сте из цял Париж...

— Унд Енгланд, унд Ферайнигтен Штаатен, унд Еуропа! Зиг Хайл!

— Зиг майната ти! — каза тихо Дру и в полумрака промуши ръката си зад оръжието, а левият му крак бавно запълзя по пода на ситроена. — Какво ще кажеш за една голяма изненада в стил „Блицкриг“? — при тези думи Латъм удари с ляв крак спирачката, като същевременно заби лявата си ръка в десния лакът на провалилия се похитител. Пистолетът се отпусна в ръката на неонациста. Дру го грабна и стреля в дясното коляно на шофьора. Колата се заби в ръба на една сграда.

— Губиш! — задъха се Латъм, отвори вратата и сграбчи куртката на шофьора. Излезе, дръпна го рязко въвн от колата и го захвърли на тротоара. Намираха се в един от индустриалните райони на Париж — сред дву-три етажни фабрики, съвсем пусти през нощта. Под мижавите улични лампи единствената светлина идваше от повредените фарове на ситроена. Но тя беше достатъчна.

— Сега ще си поговорим с теб, приятелче — каза той — или следващият куршум ще мине право през тия две ръце, дето стискат коляното ти. Увредените ръце никога не се възстановяват напълно. Да живееш с такива ръце си е същински ад.

— Найн! Найн! Не стреляйте!

— Защо не? Нали ти щеше да ме убиеш? Много ясно си го спомням — каза, че с мен било свършено. Аз съм много по-приятен човек. Няма да те убия, само дето ще превърна остатъка от живота ти в кошмар. Първо ще стрелям в ръцете, после в краката... Кой си ти и откъде взе тая кола, тая униформа... Казвай!

— Имаме униформи... Американски, френски, английски.

— А колата, колата на посолството? Къде е човекът, чието място си заел?

— Казаха му да не идва...

— Кой му го е казал?

— Не знам! Колата беше докарана отпред. Die Schlüssel — ключът, искам да кажа — беше вътре. Наредиха ми да те откарам.

— Кой ти нареди?

— Моите началници.

— Хората, при които ме караше?

— Ja^[7].

— Кой са те? Каж ми имената, веднага!

— Не знам имена! Свързваме се с кодови цифри и букви.

— Ти как се казваш? — Дру се надвесил над „шофьора“. Дулото на пистолета му се опря в ръката, която бе по-близо до коляното.

— Ерих Хауер, кълна се!

— А кодовото ти име, Ерих? Иначе ще трябва да забравиш, че си имал ръце и крака.

— C-Zwölf. Дванайсет.

— Говориш английски много по-добре, когато не си се подмокрил от страх, друже мой Ерих. Та накъде ме беше повел?

— На пет-шест преки оттук. Трябваше да се ориентирам по Scheinwerter...

— По какво?

— По фаровете. От една тясна уличка вдясно.

— Стой си на мястото, мой малък Адолф — каза Латъм, стана и се приближи към вратата на колата с насочен към германеца пистолет. По един доста странен начин той се настани на предната седалка, а лявата му ръка заигра по таблото, докато намери телефона. Дру натисна четири пъти копчето с цифрата 0 — сигналът за спешни случаи.

— Американското посолство — чу се в слушалката гласът на Дърбейн. — Кодът ти е 04. Запис, давай!

— Боби, тук е Латъм...

— Знам, засякох те по мрежата. Та за какво ги набра тия четири нули?

— Изиграха ни. Тъкмо ми предстоеше една бърза екзекуция с любезното съдействие на нашите нацисти. Шофьорът се представи за бивш морски пехотинец; някой от транспортния отдел е нагласил работата. Провери всички в отдела!

— Исусе Христе, ти поне добре ли си?

— Нищо ми няма, стана малък инцидент и скинхедът^[8] не се справи особено добре.

— Добре, засякох те. Ще изпратя патрул...

— Знаеш ли къде точно се намирам?

— Разбира се.

— Изпрати два патрула, Боби, нека единият да е въоръжен и готов за нападение.

— Да не си луд! Тук е Париж! Франция!

— Аз ще ги прикривам. Това е заповед на Консулски Операции... Пет-шест преки по-наляво, на юг, в една странична уличка има паркирана кола. Със светещи фарове. Трябва да заловим тази кола, да пипнем хората вътре!

— Кои са те?

— Тези, които ме осъдиха на смърт. Няма време, Боби! Действай.

Латъм тръшна слушалката, измъкна се от колата и се приближи към Ерих Хауер. Той можеше да ги отведе при стотици други като него в Париж и околностите — на познати и непознати места. Медикаментите щяха да отворят вратите на съзнанието му, а тази информация бе жизненоважна. Дру хвана мъжа за краката и той извика.

— Моля ви се...

— Млъкни, свиньо! Сега си в мои ръце, не разбираш ли? Започни да разказваш и после ще ти стане по-леко.

— Нищо не знам. Аз съм С-Zwölf, какво още да ти кажа?

— Това не е достатъчно! Моят брат беше тръгнал по следите ви, гадове такива! Каза ми, че това ще бъде последният етап от едно гадно пътуване и аз му повярвах. Така че ти ще трябва да ми кажеш повече,

много повече, преди да свърша с теб. Ерих, приятелче, знам, че всъщност изобщо не искаш да си имаш работа с мен.

Изведнъж иззад ъгъла с писък се появи черна лимузина и тръгна по тъмната пуста улица. Тя рязко и неочаквано забави ход и в този момент от нея откриха стрелба; завърза се смъртоносна престрелка: целеха се във всичко, което се движи. Латъм се опита да скрие нациста зад бронираната дипломатическа кола, но не успя да го направи и се скри сам. Когато лимузината изчезна, той потърси своя пленник. Ерих Хауер лежеше мъртъв — тялото му бе надупчено, лицето — цялото в кръв. Единственият човек, който би могъл да даде отговор поне на някои въпроси, си беше отишъл. Къде да търси друг такъв човек и колко време ще му трябва, за да го открие?

---

[1] Боже мой — фр. ↑

[2] посланик — фр. ↑

[3] „Клане под муселина“ — фр. ↑

[4] телефонно устройство, което изолира разговора от евентуално подслушване ↑

[5] Deuxième — отдел на френското разузнаване ↑

[6] Съжалявам — нем. ↑

[7] да — нем. ↑

[8] скинхедс — бръснати глави — нарицателно за неонацистите ↑

3.

Нощта си бе отишла; ранната светлина озаряваше небето от изток, когато Латъм изтощен влезе в малкия месингов асансьор и се заизкачва към апартамента си на петия етаж на „Рю дю Бак“. Обикновено използваше стълбището, защото по една или друга причина смяташе, че това е полезно, но сега очите му се затваряха. В часовете между два и нещо и пет и половина Дру беше претрупан от дипломатически задължения, сред които бе и срещата с шефа на „Дьозием“, някой си Клод Моро. Латъм отново се обади на Сорънсън във Вашингтон с молбата той да се свърже със служителя на френското разузнаване в уречения час и да го убеди веднага да дойде в американското посолство. Моро беше оплешивяващ мъж на средна възраст, среден на ръст, който добре изпълваше костюма си и въпреки това продължаваше да качва килограми с всеки изминат ден. Имаше неизчерпаемо галско чувство за хумор, което му помагаше в някои опасни моменти, когато нещата започваха да му се изплъзват. А те започнаха да се изплъзват, когато най-неочаквано се появи Анри Бресар, първият секретар в Министерството на външните работи на Република Франция — ядосан и уплашен.

— Какво става, по дяволите? — попита Бресар още с влизането си в канцеларията на посолството, като внезапно се изненада от присъствието на Моро. — Здравей, Клод — каза той и премина на френски: — Не съм много изненадан, че те виждам тук.

— En anglais, Henri^[1]... Мосю Латъм ни разбира, но посланикът все още е на ниво Берлиц^[2].

— Ах, този американски дипломатически такт!

— Разбрах ви, Бресар — каза посланикът Даниъл Кортлънд, който седеше зад бюрото си по халат и чехли, — аз напредвам с езика ви. Откровено казано, исках поста в Стокхолм — аз свободно говоря шведски — но останалите мислеха по друг начин. И ето че се срещнахме.

— Извинете, господин посланик. Прекарах една тежка нощ... Опитвах да се свържа с вас, Дру, но след като чух телефонния ви секретар, предположих, че сте още тук.

— Трябваше да си бъда вкъщи преди час. За какво дойдохте тук? Защо е трябвало да ме видите?

— Всичко е в доклада на Сюрте. Настоях полицията да им се обади...

— Какво се е случило? — прекъсна го Моро и вдигна вежди. — Бившата ви съпруга не би трябвало да е настроена враждебно към вас. Разделихте се съвсем като приятели.

— Не съм сигурен, че е замесена. Лусил може да е голяма кучка, но не е глупава. А тези хора са били глупаци.

— Кои хора?

— След като оставих Дру тук, продължих към апартамента си на „Монтен“. Както знаете, едно от малкото предимства на моята служба е дипломатическото място за паркиране пред сградата. За мое учудване то бе заето; още повече се ядосах, като видях, че наблизко има достатъчно други свободни места. Тогава видях, че на предната седалка на колата седят двама души; шофьорът говореше по телефона в не съвсем удобното време два часа през нощта, а не бива да забравяме, че би трябвало да плати глоба от петстотин франка за това, че е паркирал там, без да има правителствена значка или емблема на „Ке д’Орсе“ на предния прозорец.

— Както винаги — намеси се Моро с почтително кимване, — склонността на моя приятел към подобни и увлекателни въведения в събитието е очевидна, но, моля ви, Анри, оставете настрана личното си възмущение и ни кажете какво се случи.

— Копелетата започнаха да стрелят по мен!

— Какво? — Латъм скочи от стола си.

— Нали чухте! Естествено, автомобилът ми е защитен от подобни изстрели, така че бързо дадох заден ход, после се блъснах в тях и залепих колата им за бордюра.

— А после? — извика посланикът Кортлънд, който беше станал.

— Двамата излязоха от другата страна и побягнаха. С разтуптяно сърце се обадох на полицията по телефона в колата и им казах да уведомят Сюрте.

— Ама вие сте страшен! — стъписан, тихо каза Дру. — Тръгнал сте срещу тях, когато са стреляли по вас?

— Куршумите не биха могли да проникнат дори през стъклото.

— Някои могат, повярвайте ми — бронейните, например.

— Ужасно — лицето на Бресар побледня.

— Напълно сте прав, Анри — каза Моро и пак кимна, — бившата ви жена би постигнала много по-добър резултат. Хайде сега малко да се успокоим и да видим какво е открил нашият храбър герой. Имаме кола, регистрационен номер и поне дузина отпечатащи, които веднага ще предадем на Интерпол. Моите поздравления, Анри Бресар!

— Нима има патрони, които могат да пробият бронирани автомобили?...

Връзката със самоубийството на Жодел и последвалата среща в дома на Вилие на „Парк Монсо“ беше съвсем очевидна. Като се прибавеше и нападението срещу Латъм, положението изискваше да се вземат някои решения: и Бресар, и Дру да се охраняват денонощно от служители на „Дъозием“ — французинът — явно, Латъм — тайно, според неговите собствени инструкции. Поради това колата на „Дъозием“ ще стои незабелязана на отсрещната страна на улицата пред дома на Дру, докато не дойде сутринта подкрепление да я смени, ако преди това американецът не е излязъл от сградата. Накрая, тъй като няма възможност да се охранява Жан-Пиер Вилие, а това също е необходимо, трябва да се претърсят всички околни парижки квартали и да се проверява всеки.

— Самият аз лично ще се заема с него — каза Клод Моро, шефът на бюро „Дъозием“. — Вилие е гордост за Франция!... Освен това, жена ми е способна да ме убие или да започне да ми изневерява в семейното ни легло, ако допусна да му се случи нещо.

Съмненията относно транспортния отдел на посолството бързо се изясниха. Диспечерът е бил заменен от напълно непознат човек, когото са допуснали до нощно дежурство заради документите, които е представил. Изчезнал е минути, след като колата на Латъм се е отдалечила по булевард „Габриел“. Американец, владеещ френски, вербуван в Париж от нацисткото движение.

Часове преди изгрев-слънце те продължаваха до безкрайност да анализират положението; на първо място стоеше въпросът кого да включат в операцията. Водеха се продължителни разговори по

скрамблера между Моро и Уесли Сорънсън във Вашингтон. Двамата специалисти в секретните служби приличаха на хора, практикуващи черна магия, които кроят планове за тайни преследвания. Дру одобри това, което чу. Беше добър агент, не притежаваше студения разум на брат си Хари, но със сигурност го превъзхождаше що се отнася до физика и способност да се вземат бързи решения. Моро и Сорънсън обаче бяха майстори в измамата и внедряването; бяха оцелели при тайното клане на шпиони в кървавия разцвет на Студената война. Дру се учеше от такива хора дори когато само му даваха задачи.

Латъм излезе сънен от асансьора и закрачи по коридора към апартамента си. Когато бръкна за ключа, погледът му изведнъж се спря на ключалката. Нямаше я! Вместо нея имаше кръгла дупка. Цялата ключалка бе премахната с хирургическа точност — или с лазер, или с изключително мощен миниатюрен ръчен трион. Той докосна вратата; тя се отвори и разкри бъркотията вътре. Дру измъкна автоматичния си пистолет от кобура и предпазливо пристъпи. Апартаментът му бе опустошен; цялата тапицерия бе нарязана, възглавниците — разкъсани, а пълнежът им — разхвърлян. Чекмеджетата бяха извадени, съдържанието им — разсипано по пода. В двете спални, килерите, кухнята, баните беше същото, особено в кабинета му — там бяха накълцали дори килима. Голямото му бюро бе буквално на трески — очевидно щурмовият отряд бе търсил тайни чекмеджета, в които биха могли да се съхранят секретни документи. Разрухата беше тотална; нищо не бе както преди. Латъм бе толкова изтощен, че просто не искаше да мисли за това; имаше нужда от почивка, от сън. Той бързо прецени щетите и си помисли колко нелогично е всичко това. Поверителните материали се пазеха в сейфа в офиса му на втория етаж в посолството. Враговете на стария Жодел — сега негови врагове — би трябвало да се досетят за това.

Той разрови един от шкафите си и злобно се усмихна, когато откри предмет, който натрапниците биха разрязали или отнесли със себе си, ако се бяха досетили какво представлява. Това беше стоманена пръчка, дълга двайсет и шест инча, с големи гумени накрайници. Във всеки накрайник беше скрит алармен механизъм. Когато пътуваше и спеше в хотел, той неизменно я подпираше между вратата и пода, като включваше алармата чрез завъртане на накрайниците. Ако вратата, към която бе насочена пръчката, се отвореше отвън, чуваше се серия от

продължителни изсвирвания, които шокираха неканените гости и ги караха да побегнат. Дру я занесе до вратата без ключалка, включи алармата и след като я опря в пода, я насочи срещу долната част на вратата. Влезе в претършуваната си спалня, метна чаршаф върху нарязания матрак, събу си обувките и легна.

След минути той вече спеше, а след още няколко минути телефонът иззвъня. Латъм слезе замаян от нестабилната повърхност на леглото си и сграбчи телефона от нощното шкафче.

— Да?

— Обажда се Кортлънд, Дру. Извинявай, че се обаждам в такъв час, но се наложи.

— Какво се е случило?

— Германският посланик...

— Разбрал ли е за тази вечер?

— Абсолютно нищо. Сорънсън му се обадил от Вашингтон и предизвикал същински хаос. Малко след това Клод Моро направил същото.

— Какво става?

— Посланик Хайнрих Крайц ще бъде тук в девет часа тази сутрин. Сорънсън и Моро държат и ти да си тук. Не само за да потвърдят докладите, но очевидно и да протестират енергично срещу личните атаки към теб.

— Тия двама ветерани призраци кроят изненадващо нападение, нали?

— Изобщо не разбирам за какво говориш.

— През Втората световна война германската стратегия е била такава. Притискаш враг и от двете страни, така че да му се наложи да бяга на север, изток или запад. Ако избере грешната посока — край с него, защото всички точки са покрити.

— Не съм военен, Дру, но наистина не мисля, че Крайц е враг.

— Не, не е. Всъщност Крайц е човек с историческо съзнание. Но дори и той не знае какви хора е довел със себе си в Париж. Ще вземе да размъти водите, а точно това искат от него Сорънсън и Моро.

— Понякога си мисля, че вие, момчета, говорите на друг език.

— Така е, господин посланик. Нарича се объркване в интерес на опровержението. Може да се каже, че това е нашият професионален жаргон.

— Какви ги дрънкаш?
— Уморен съм до смърт.
— Колко време ти трябва, за да стигнеш от вас до посолството?
— Първо трябва да отида до гаража, където си държа колата...
— Сега си с кола на „Дъозием“ — прекъсна го Кортлънд.
— Съжалявам, забравих... Зависи от трафика, около петнайсет минути.

— Сега е шест и десет. Ще поръчам на секретарката ми да те събуди в осем и половина и ще се видим в девет. Почини си.

— Може би е редно да ти разкажа какво стана...

Беше твърде късно, посланикът беше затворил телефона. И много добре, помисли си Латъм. Кортлънд ще иска подробности и ще разтегли разговора. Дру се довлече до леглото, като успя да премести и телефона. Единственото хубаво нещо беше фактът, че ще трябва да прекара известно време, докато възстановят апартамента му, в някой изключително добър хотел, а Вашингтон ще плати сметката.

* * *

Белият глайдер се носеше в следобедното небе над долината на Братството. След като се приземи, веднага го покриха със зелен брезент. Плексигласовите куполи на предната и задната кабина рязко се отвориха. От предната изскочи пилот в чисто бял комбинезон, а от задната — много по-възрастният му спътник.

— Komm^[3] — каза летецът и кимна към един мотоциклет с кош.
— Zum Krankenhaus^[4].

— Да, разбира се — отвърна цивилният на немски, обърна се и извади от самолета черна лекарска чанта. — Предполагам, че доктор Крьогер е тук — добави той и седна в коша, а пилотът се качи на мотоциклета и запали мотора.

— Не мога да ви кажа, сър. Задачата ми е само да ви отведа в клиниката. Не знам никакви имена.

— Тогава забрави, че съм споменал някакво име.

— Нищо не съм чул, майн хер.

Мотоциклетът се стрелна в един от покритите коридори и след като направи няколко завоя, се устреми през долината към северния ъ

край. Там — също покрита със зелен брезент — се намираше една от обичайните едноетажни сгради, но тази беше някак по-различна. Докато повечето сгради представляваха стабилни дървени постройки, тази бе по-тежка, по-масивна — изградена от блокове сгурия, споени с бетон, с огромен комплекс генератори от южната страна. Тяхното ниско и мощно бучене се чуваше постоянно.

— Не ми е позволено да влизам вътре, докторе — каза пилотът и спря мотоциклета пред сивата стоманена врата.

— Знам, млади човече, казаха ми как да процедирам. Между другото, трябва да тръгна утре сутринта, по изгрев. Сигурно знаеш за това.

— Да, така е, сър. Тогава ветровете са най-добри.

— По-лоши не могат и да бъдат.

Докторът слезе от коша; докато вървеше към вратата, мотоциклетът се отдалечи. Той погледна в обектива на камерата, монтирана горе, и натисна кръглото черно копче отдясно на вратата.

— Доктор Ханс Траупман; тук съм по заповед на генерал Фон Шнабе.

Трийсет секунди по-късно вратата се отвори и се появи човек на около четирийсет и пет години, облечен в бяла болнична престилка.

— Хер доктор Траупман, колко се радвам да ви видя пак — ентусиазирано каза той. — Толкова години минаха от лекциите в Нюрнберг! Добре дошли!

— Благодаря, но бих искал да има по-лесен начин да се стигне дотук.

— Планинският път би ви харесал още по-малко, уверявам ви. Трябва да вървите цели мили, а снегът става по-дебел с всеки сто метра. Секретността ни струва скъпо... Елате, пийнете един шнапс и се отпуснете за няколко минути, ще си побъбрим. После ще видите колко сме напреднали. Забележителен напредък, честна дума!

— Нека отложим питиетата за по-късно, а ще си бъбрим, докато разглеждаме — противопостави се гостуващият лекар. — Предстои ми продължителен разговор с Фон Шнабе — това не е особено приятно, а искам да науча колкото може повече и колкото може по-бързо. Той ще иска моята оценка и ще ми търси отговорност.

— Защо аз не участвам в това? — попита по-младият доктор обидено, когато и двамата седнаха в чакалнята на клиниката.

— Фон Шнабе смята, че вие сте твърде ентусиазиран, Герхард. Възхищава се от ентусиазма ви, но не му се доверява.

— Боже мой, кой знае за тази програма повече от мен? Аз я разработих! Моите уважения, Траупман, но аз съм експертът в тази област, а не вие.

— И вие, и аз знаем това, но нашият генерал, който не е медик, не може да го разбере. Аз съм неврохирург и имам известна репутация що се отнася до черепните операции, затова той се доверява на тази репутация, а не на истинския експерт. Така че обяснете ми... Доколкото разбирам, според вас теоретически е възможно да се промени процесът на мислене без наркотици или хипноза — тази теория е донякъде от областта на парапсихологичната научна фантастика, но преди не чак толкова много години така са мислели и за трансплантациите на сърце и черен дроб. Как точно се прави това?

— Вие практически си отговорихте — с грейнали очи се засмя Герхард Крьогер. — Отстранете „транс“ от „трансплантация“ и го заменете с буквите „и“ и „м“.

— Имплантация?

— Имплантирал сте стоманени пластини, нали?

— Разбира се. За защита.

— И аз... Извършвал сте лоботомия, нали така?

— Естествено. За освобождаване от електрическото налягане.

— Току-що казахте друга вълшебна дума, Ханс. „Електрически“, също като „електрически импулси“ — мозъчни електрически импулси! Аз само микрокалибрирам и действам върху тях с обект толкова безкрайно малък в сравнение с пластината, че наподобява сянка от рентгенов лъч.

— Какво, по дяволите, ще е това?

— Компютърен чип, изцяло съвместим с електрическите импулси на индивидуалния мозък.

— Какво?...

— След години психологическото индоктриниране ще принадлежи на миналото. Промиването на мозъци ще бъде история!

— Бихте ли повторил?

— През последните двайсет и девет месеца експериментирах с... оперирах трийсет и двама пациенти, често петима или повече наведнъж в различни стадии на развитие...

— Точно това ми дадох да разбера — прекъсна го Траупман. — Пациенти, доставени чрез снабдители от затвори и така нататък.

— Подробно изследвани, Ханс. Всички — от мъжки пол и с интелигентност и образование над средното. Тези от затворите са били осъдени за такива престъпления като незаконно присвояване или продаване на вътрешна поверителна информация, фалшифициране на официални правителствени доклади за лична изгода. Престъпления, основани върху измами, които изискват някакви познания и интелигентност, а не насилие. Съзнанието на насилника лесно може да бъде програмирано. Трябваше да докажа, че моята програма може да бъде успешна и на по-високо ниво.

— Доказахте ли го?

— Беше твърде добро, както пише в Библията.

— Дочух, че има и отрицателни резултати, Герхард.

— Да, има един такъв. В момента имплантът функционира не по-малко от девет дни и не повече от дванайсет.

— Какво става после?

— Мозъкът го отхвърля. Пациентът скоростно развива мозъчен кръвоизлив и умира.

— Искате да кажете, че мозъкът експлодира.

— Да. Двайсет и шестима от пациентите ми си отидоха така, но последните седем издържаха прогресивно от девет до дванайсет дни. Убеден съм, че по-нататък, с помощта на микрохирургичната техника, ще успея да преодолеея фактора време. Накрая — това може да отнеме години — чипът ще функционира постоянно. Политици, генерали и държавници по целия свят ще изчезват за по няколко дни и след това ще се превръщат в наши последователи.

— И при сегашните обстоятелства вие вярвате, че онзи американски агент Латъм е готов да бъде пуснат навън, така ли?

— Това е безспорно. Сам ще се убедите. Днес му е четвъртият ден; остават му минимум пет, максимум осем дни. Нашите хора в Париж, Лондон и Вашингтон ни информираха, че ще му бъдат необходими приблизително от четирийсет до седемдесет и два часа, така че рискът е минимален. Дотогава ще знаем всичко, което е известно на враговете ни, а ще имаме и по-голяма полза: Латъм ще насочи всички в грешна посока.

— Моля ви, нека се върнем малко назад — каза Траупман и вдигна краката си върху белия пластмасов стол. — Преди да пристъпите към операцията, какво точно правите с този ваш имплант?

— Разбирате ли от компютърни чипове, Ханс?

— Съвсем малко. Оставил съм това на моите помощници, същото правя и с анестезията. Разбирам горе-долу. Но съм сигурен, че вие ще ми обясните това, което не разбирам.

— Най-новите микрочипове са дълги само три сантиметра и широки по-малко от десет милиметра и могат да поемат еквивалент на шест мегабайта софтуер. Това е достатъчно, за да побере всички произведения на Гьоте, Кант и Шопенхауер. Като използваме горелка E-PROM за въвеждане на информация в чипа, а после активираме ROM — Read-Only-Memory^[5], той реагира на звукови инструкции, които получава по същия начин, по който компютърният сървър^[6] реагира на кодовете, които програмистът въвежда в процесора. Има едно леко забавяне, през което мозъкът в мисловния си процес се приготвя да улови променливата дължина на вълната, но това само по себе си е от полза за нас, защото може единствено да накара този, който задава въпрос, да повярва, че субектът наистина мисли, подготвя истински отговор.

— Можете ли да го докажете?

— Елате, ще ви го покажа.

Двамата мъже станаха и Крьогер натисна едно червено копче на тежката стоманена врата отдясно. След секунди се появи униформена медицинска сестра. В ръката си държеше хирургическа маска.

— Грета, това е знаменитият доктор Ханс Траупман.

— Да, знам — отвърна сестрата. — Чудесно е, че ви виждам отново, докторе. Маската ви, моля.

— О, разбира се, че ви познавам! — радостно възкликна Траупман. — Грета Фриш, една от най-добрите сестри, които някога са влизали в моята операционна! Скъпо мое момиче, казаха ми, че сте се пенсионирала, а за млад човек като вас това изглеждаше не само достойно за съжаление, но и доста невероятно.

— Бракът ме пенсионира, хер доктор. Омъжих се за този господин — Грета кимна към Крьогер, който се усмихваше.

— Не бях сигурен, че я помните, Ханс.

— Как да не я помня? Не бих могъл да забравя сестра Фриш: тя е толкова изпълнителна! Честно казано, Герхард, отсега нататък ще имам по-голямо доверие във вас... Но защо ми е тази маска, Грета? Нали няма да оперираме?

— Съпругът ми ще ви отговори, господине. Нищо не разбирам от тези неща, независимо от това колко често ми ги обяснява.

— Става дума за ROM, Ханс, за Read-Only-Memory. В мозъка на този пациент няма да въвеждаме много лица за идентифициране; не бих искал да запомни вашето.

— Дано да е така, сестра Фриш. Много добре, нека се заемем с работа.

Тримата влязоха в дълъг, широк коридор, боядисан в зелено. От двете му страни имаше големи квадратни прозорци. Зад тях се виждаха приятно обзаведени стаи — във всяка имаше легло, бюро, кушетка и други предмети, като например телевизор, радио и врата, която водеше към баня с душ. На външните стени също имаше прозорци, които гледаха към ливади с избуяла полюшваща се висока трева и пролетни цветя.

— Ако това са болничните стаи на пациентите, те са най-приятните, които съм виждал.

— Естествено, радиото и телевизорите са препрограмирани — каза Герхард. — Всичко това е безобиден маскарад, освен радиоизлъчванията през нощта, когато предаваме информация, която прониква във всеки отделен пациент.

— Бих искал да знам какво да очаквам — каза неврохирургът от Нюрнберг.

— Ще видите един външно нормален Хари Латъм, който все още вярва, че ни е измамил. Отговаря на името, под което работи — Александър Ласитър — и ни е изключително благодарен.

— Защо? — прекъсна го Траупман. — За какво ви е благодарен?

— Той вярва, че е преживял катастрофа и едва е оцелял. Използвахме един от нашите големи планински камиони и разиграхме събитието напълно убедително, като обърнахме камиона, „заклещихме“ Латъм под него и предизвикахме огнени експлозии наоколо... В този случай позволих да се използват наркотици и хипноза — направихме го в началото, за да изтрием първите му минути тук, в долината.

— Сигурен ли сте, че са изтрити?

Те се спряха в коридора. Погледът на нюрнбергския доктор фиксираше Крьогер.

— Напълно. Травмата от „катастрофата“, наред с разиграното насилие и болката, която му внушихме, потиснаха всички спомени около пристигането му. Тези спомени са блокирани. Естествено, използвахме повторна хипноза, за да го потвърдим. Спомня си само писъците, разкъсващата болка и пламъците, от които са го измъкнали при спасяването.

— Стимулите са психологически достоверни — забеляза неврохирургът и кимна. — А факторът време? Ако го осъзнава, то как си обяснява изминалото време?

— Това е най-лесното. Когато Латъм се събуди, горната част от черепа му беше дебело бинтована и докато вземаше леки успокоителни, ние му казахме — непрекъснато му повтаряме — че е получил тежки телесни увреждания, че е бил подложен на три отделни операции и е бил в продължителна кома, по време на която не е издал нито звук.

— Добре сте го казали. Сигурен съм, че наистина ви е благодарен... Той знае ли къде се намира?

— О, да, нищо не крием от него.

— Ами тогава как ще го отпратим? Боже мой, той може да им разкрие къде се намира долината! Ще изпратят самолети да ви бомбардират, ще ви унищожат!

— Това няма значение, защото — както Фон Шнабе без съмнение ще ви обясни — ние вече няма да сме тук.

— Моля ви, Герхард, не ми съобщавайте всичко така изведнъж! Няма да мръдна оттук, докато не ми обясните!

— По-късно, Ханс. Първо елате да поздравите пациента ни и после ще разберете.

— Скъпа ми Грета — обърна се Траупман към съпругата на Крьогер, — вашият съпруг има ли нещо общо с логичното мислещо човешко същество, което познавах преди?

— Да, докторе. Тази част, която той ще ви обясни сега, и аз я разбирам. Тя е блестяща, господине, ще видите.

— Но първо елате да видите пациента ни. Той е зад следващия прозорец, в съседната стая отдясно. Запомнете — името му е Ласитър,

а не Латъм.

— Какво да му кажа?

— Каквото желаете. Предлагам да го поздравите по случай възстановяването му. Елате.

— Аз ще изчакам до бюрото — обади се Грета Фриш-Крьогер.

Двамата лекари влязоха в стаята, където Хари Латъм стоеше с бинтовани слепоочия до големия външен прозорец. Той се обърна и се усмихна. Беше облечен в риза и сив фланелен панталон.

— Здравей, Герхард. Днес е хубав ден, нали?

— Ходихте ли на разходка, Алекс?

— Още не. Колкото и да променяте един бизнесмен, не можете да отделите човека от бизнеса. Занимавах се с изчисления: в Китай човек може да направи състояние. Нямам търпение да отида там.

— Позволи ми да ти представя доктор... Шмит от Берлин.

— Радвам се да се запознаем, докторе — Латъм се приближи с протегнатата ръка. — Щастлив съм да се запозная и с друг от лекарите на този забележителен комплекс — за всеки случай, ако Герхард не си свърши работата.

— Струва ми се, че досега се справя добре — Траупман се ръкува с него. — Между другото, дочух, че сте много примерен пациент.

— Мисля, че нямах друг избор.

— Извинете ме за маската, хер... Ласитър. Малко съм настинал, а тукашният хирург е абсолютен педант, както казвате вие, американците.

— Мога да го кажа и на немски, ако желаете.

— Всъщност бих предпочел да упражня английския си. Поздравявам ви — възстановяването ви върви чудесно.

— Е, и доктор Крьогер заслужава поздравления.

— Любопитен съм от медицинска гледна точка. Ако това не ви затруднява, бихте ли си припомнил как пристигнахте в долината?

— Ах, да — Латъм-Ласитър помълча малко и погледът му за момент се разфокусира. — За катастрофата ли... О, Господи, беше ужасно. Повечето от спомените ми се губят, но първото нещо, за което си спомням, са истерични викове. После разбрах, че главата ми е затисната — никога не бях изпитвал подобна болка. А наоколо беше пълно с хора; те се опитваха да вдигнат това, което ме притискаше.

Най-накрая ме извадиха и започнаха да ме влачат по тревата; тогава аз изкрещях, защото видях огън, усетих горещината и си помислих, че цялото ми лице ще изгори. И тогава припаднах — както се оказа, за дяволски дълго време.

— Ужасно преживяване! Но вие сте на път да оздравеете напълно, господин Ласитър, и това е най-важното.

— Ако по някакъв начин успеете да издействате за Герхард имение в Нова Германия край Дунава, аз съм готов да му го купя.

Сега очите на Латъм бяха съвсем бистри, погледът му — фокусиран.

— Направихте достатъчно за нас, Алекс — каза Крьогер и кимна към Трауман. — Доктор Шмит просто искаше да се запознае с нашия щедър благодетел и да се увери, че съм се справил, точно както той ме е учил... Разходете се, ако желаете — след като свършите с пресмятанията и планове за това как да спечелите още много милиони от Азия.

— Никак не е трудно, повярвайте ми. Далечният Изток не само обича парите: той ги обожава. Когато прецените, че мога да си тръгна, Герхард, Братството ще забогатее още повече.

— Винаги ви споменаваме в тевтонските си молитви, Алекс.

— Оставете молитвите, трябва да построите Четвъртия Райх.

— Ще го построим.

— Приятен ден, хер Ласитър.

Траупман и Крьогер излязоха, минаха по коридора и влязоха в стерилно чистото преддверие.

— Вие бяхте прав — каза берлинчанинът и седна. — Забележително!

— Одобрявате ли работата ми?

— Как бих могъл да не я одобря! Паузата в говоренето, отнесенят поглед... Съвършено! Успял сте!

— Но не мога да отрека, Ханс, че има и недостатъци. При една постоянна анормалност на условията мога да гарантирам само от пет до осем дни, не повече.

— Но вие казахте, че в Лондон, Париж и Вашингтон смятат, че това е достатъчно, нали?

— Да.

— А сега ми кажете защо долината повече няма да съществува. Това е шок за мен! Защо?

— Вече не сме необходими тук. Ще се разпръснем. През последните години сме индоктринирали... обучили повече от двайсет хиляди последователи...

— Тази дума ви допада, нали?

— Подходяща е. Те не само искрено вярват, те са и водачи, и второстепенни кадри, и потенциални водачи... Навсякъде сме изпратили от тях, най-вече в Германия, но тези, на които се удават чужди езици и притежават необходимите умения, са изпратени в други страни; на всички е оказана финансова подкрепа и те са готови да заемат местата си с внимателно подбрани професии и занятия.

— Толкова ли сме напреднали? Нямах представа!

— Значи в бързината не сте забелязал, че тук живеят вече значително по-малко хора. Започнахме евакуацията преди седмици, двата ни планински камиона денонощно превозват персонала и оборудването. Сякаш колония от мравки се премества от един мравуняк в друг в името на нашата цел и съдба — Нова Германия.

— А какво ще стане с американеца, с Хари Латъм? Освен да поддържа контакт и да събира приготвената от нас информация, което вероятно можем да постигнем с подставени информатори, каква друга функция има? Или това е всичко? Плюс доказателството в полза на теорията ви, която ще се използва в бъдеще.

— Разбира се, това, което ще научим от него, е от голямо значение. Ще се наложи да използваме електронен компютър с умалени размери в близък радиус около него. Той лесно може да се скрие в малък предмет. Но Хари Латъм има много по-важна мисия. Ако си спомняте, споменах, че той ще насочи враговете ни на погрешна следа. Това обаче е само една нищожно малка част от плана.

— Виждам, че направо потривате ръце от задоволство, Герхард. Разкажете ми.

— Латъм каза, че се занимава с изчисления и пресмятания, свързани с това как да спечели милиони от китайската икономическа експанзия, нали така?

— Сигурно казва истината.

— Не, Ханс. Тези цифри нямат нищо общо с финансите. Те са кодове, с които се подсигурява, за да не забрави нищо, след като

избяга.

— След като избяга?

— Разбира се. Предстои му работа, а той е професионалист. Естествено, ние ще го пуснем.

— Говорете по-ясно, за Бога!

— През няколкото седмици, които той прекара тук, на нашите събрания, обеда и вечери ние споменавахме стотици имена — френски, немски, английски, американски.

— Какви имена? — нетърпеливо го прекъсна Траупман.

— На мъже и жени в Германия и чужбина, които тайно ни подпомагат и които имат огромен принос за нашата кауза — накратко, хора, които притежават влияние и власт и всъщност работят за Братството.

— Вие луд ли сте?

— Сред този елит от тайни привърженици — продължи Крьогер, като пренебрегна бурната намеса на Траупман — има американски конгресмени, сенатори и магнати на индустрията и медиите. Има и от британските висши кръгове, включително от обкръжението на Кливдън, който осигуряваше поддръжници на Хитлер в Англия, също така тайни агенти, внедрени в английското разузнаване.

— Вие сте си изгубил ума...

— Моля ви, Ханс, оставете ме да довърша... В Париж имаме влиятелни симпатизанти от „Ке д’Орсе“, Парламента, дори и в тайното бюро „Дьозием“. И накрая, в самата Германия — известен брой управници в Бон с голям престиж. Те копнеят по отминалите дни, когато Фатерланд не е била омърсена от жалки ревльовци, които искат всичко, а не дават нищо — низшата кръв, която опорочава нашата нация. Латъм разполага с цялата тази информация, знае всички имена. Като всеки опитен офицер от тайните служби, той ще докладва за повечето от тях.

— Вие сте полудял, Крьогер! Няма да го позволя!

— Но ще ви се наложи, доктор Траупман. Виждате ли, освен един малък брой легални поддръжници, които сме прежалили за по-голяма достоверност, всичко останало, което Хари Латъм ще изнесе от нашата долина, е фалшиво. Имената в главата му и тези, които е скрил в кодовете си, са наистина жизненоважни за нас, но само в смисъл че тези хора трябва да бъдат дискредитирани, дори унищожени. Защото в

действителност те упорито ни се противопоставят, а много от тях доста рязко изказват убежденията си. Веднъж имената им да попаднат в световните разузнавателни мрежи — и ще започне лов на вещици. След като най-твърдоглавите от тях попаднат под официално подозрение и срещу тях бъде изфабрикувано обвинение, полученият в резултат на това вакуум ще бъде запълнен с много наши хора... да, последователи, Ханс! Особено в Америка — най-силният от нашите врагове — защото тя е и най-податлива на въздействия. Спомнете си само френетичното преследване на червени през четирийсетте и петдесетте. Америка се превърна в нация, парализирана от страх, хиляди и хиляди бяха опетнени от обвиненията в комунизъм. Цели индустрии се бяха поддали на параноята. Страната бе отслабена отвътре. Комунистите знаеха как да го направят; Москва, както вече знаем, тайно е подсигурявала и пари, и ерзац информация за най-верните си последователи... Един човек може да положи началото и на нашето нашествие. Хари Латъм с кодово име Жилото.

— Боже Господи! — Траупман се отпусна в креслото, гласът му почти премина в шепот. — Блестящо! Все пак той е единственият човек, проникнал в сърцевината, открил долината! Ще трябва да му повярват — навсякъде!

— Той ще избяга още тази нощ.

---

[1] Говори на английски, Анри — фр. ↑

[2] курортно селище в Швейцария ↑

[3] Елате — нем. ↑

[4] към болницата — нем. ↑

[5] команда за четене на оперативната памет на компютъра ↑

[6] оператор за търсене на нещо конкретно в паметта на компютъра ↑

4.

Хайнрих Крайц, германският посланик в Република Франция, бе нисък, строен мъж на около седемдесет години с изпито лице, копринена бяла коса и пъстри очи, които постоянно сълзяха. Години наред той бе професор по политология във Виенския университет, след което го бяха откъснали от академичната среда и вербували в дипломатическия корпус — главно заради многобройните му трудове, които подробно разглеждаха историята на международните отношения през XIX и XX век. Тези дълги статии бяха събрани в книга, която носеше непридирчивото заглавие „Общуването между нациите“ и бе основно помагало за дипломати на седемнайсет езика, учебник, четен от студентите по международни отношения по целия цивилизован свят.

Беше девет и дващест и пет сутринта; Крайц седеше пред бюрото на американския посланик и мълчаливо съзерцаваше Дру Латъм, който стоеше отляво на посланика Кортлънд. На кушетката срещу стената седеше Моро от „Дъозием“.

— Вината на моята страна е позорна за мен — обади се накрая Крайц. В гласа му, както и в погледа му, се долавяше тъга. — Вината за това, че някога сме позволили подобни чудовища, подобни престъпници да управляват народа ни. Ще положим всички усилия, доколкото го позволяват човешките възможности, за да изкореним и унищожим ядрото им, колкото и силно да е то. Искам да знаете, господа, че моето правителство се е посветило на задачата да ги разкрие и елиминира, дори ако за това трябва да се построят хиляди нови затвори, в които да ги съберат. Вие сигурно ще се съгласите, че не можем да се примирим със съществуването им.

— Така е, *monsieur l'ambassadeur*^[1] — обади се Клод Моро от кушетката, — но вие, изглежда, го правите по странен начин. Вашата полиция е разкрила водачите на тези фанатици разрушители в дузина градове. Защо не ги е арестувала?

— Арестувани са тези, за които е доказано, че са извършили насилие. Съдилищата ни са пълни с такива обвиняеми. Но когато става

въпрос за чисто дисидентство — и ние сме демократична държава. И ние имаме вашата свобода на словото, която ви позволява мирни стачки, а на американците — да се събират и редовно да правят походи до Вашингтон, където мъже и жени крещят на последователите си от трибуни и... о, как се казваше? А, да: сапунени сандъци. И в двете страни много от законите позволяват подобни антиправителствени демонстрации. Трябва ли тогава ние да запушваме устата на всеки, който не е съгласен с Бон, включително и на онези, които изпълват площадите по време на антинацистки демонстрации?

— Не, по дяволите! — изрева Латъм. — Но вие им запушвате устата! Ние не сме създавали концентрационни лагери, нито газови камери, не сме провеждали геноцид над цял народ! Вие, гадни копелета, вие сте го правили, не ние!

— Да, това, че сме го позволили, е позор за нас... Точно както вие сте позволили да се пороби цял народ и сте си кротували, докато в южните ви щати хиляди черни хора са били бесени по дърветата, а французите са правили същото в Екваториална Африка и колониите си в Далечния Изток. Всички ние притежаваме и ужасни, и достойни качества. Има ги в историята на всяка държава.

— Това са не само глупости, Хайнрих, но и съвсем неуместни неща, и ти го знаеш — тонът на посланика Кортлънд бе изненадващо властен. — Знам го и аз, защото съм чел книгата ти. Ти наричаш това „перспектива на историческите реалности“ — истина, считана за валидна в даден период от време. Но не можеш да оправдаваш Третия Райх по този начин.

— Никога не съм го оправдавал, Даниъл — възрази Крайц. — Винаги съм осъждал Райха, затова че е създал фалшиви истини, твърде приемливи за една опустошена нация. Тевтонската митология бе наркотик, който слабите, разочаровани, гладуващи хора неразумно инжектираха във вените си. Не съм ли писал точно за това?

— Да, така е — призна американският посланик и кимна. — Да речем, че просто исках да ти го напомня.

— Добре си го измислил. Но все пак, тъй както ти трябва да защитаваш интересите на Вашингтон, така и аз имам задължения към Бон... Та докъде стигнахме? Всички искаме едно и също.

— Господин посланик — каза Моро и се надигна от кушетката, — позволете ми да поставя под наблюдение известен брой от

аташетата във вашето посолство.

— Освен че представлява груба намеса от страна на правителството домакин на дипломатическо равнище, какво би могло да ви донесе това? Познавам ги всичките. Те са прилични, трудолюбиви мъже и жени, добре обучени и заслужаващи доверие.

— Не можете да сте напълно сигурен, мосю. Имаме неоспорими доказателства, че тук, в Париж, действа организация, която е предана на неонацисткото движение. Всички данни сочат, че е възможно да съществува централна организация извън Германия, чието значение е също толкова важно, колкото и на тази вътре в страната ви, защото тя може да пренебрегва немските закони и да действа тайно от германците. Освен това е почти сигурно — не ни е известен само конкретният начин на прехвърлянето на средствата — че милиони долари постъпват във фонда на движението през Франция, без съмнение с помощта на тази организация, която съществува вече почти петдесет години. Така че, както виждате, господин посланик, ситуацията прекращва тесните граници на дипломатическите традиции.

— За да ви позволя това, ще ми е необходимо съгласието на моето правителство.

— Разбира се — съгласи се Моро.

— Информация от финансов характер можете да получите от служител в посолството ни тук, в Париж, за лицата, които подпомагат тези психопати — замислено каза Крайц. — Разбирам какво имате предвид и колко е обезпокоително това... Добре, ще ви дам отговор по-късно през деня.

Хайнрих Крайц се обърна към Дру Латъм:

— Разбира се, моето правителство ще ви компенсира всички нанесени щети, хер Латъм.

— Просто ни осигурете сътрудничеството, от което се нуждаем. Иначе правителството ви ще трябва да понесе отговорност за щети, които никога не би могло да компенсира — каза Дру. — Повторно нанесени щети.

* * *

— Той не е тук! — обясняваше по телефона Жизел Вилие. — Мосю Моро от бюро „Дьозием“ беше тук преди четири часа и ни разказа за всичките неща, които са се случили снощи с вас и Анри Бресар, и съпругът ми като че ли се съгласи да не се намесва. *Maintenant, Mon Dieu*^[2], знаете какви са актьорите! Във всичко могат да ни убедят, така че и очите, и ушите ни да повярват, дори тогава, когато имат нещо съвсем друго наум!

— Знаете ли къде е? — попита Дру.

— Знам къде не е, мосю! След като Моро си тръгна, той изглеждаше примирен; каза ми, че отива в театъра на репетиция с втория състав. Каза — и преди го е казвал много пъти — че присъствието му на репетиции вдъхва ентусиазъм у по-слабите актьори. Никога не ми е идвало наум да се усъмня. После Анри се обади от „Ке д’Орсе“ и пожела да говори с Жан-Пиер. Аз му казах да се обади в театъра...

— А там го е нямало — прекъсна я Латъм.

— Не само това. Репетицията не е днес, а утре!

— Мислите, че е отишъл да приведе в изпълнение собствените си планове, за които ни разказа снощи?

— Сигурна съм и се боя до смърт.

— Може би не трябва да се страхувате толкова. „Дьозием“ го пази. Следят го навсякъде.

— Вижте, Дру Латъм, приятелю — а аз се надявам, че наистина сте ни приятел...

— Напълно. Повярвайте ми.

— Вие нищо не знаете за талантиливите актьори. Те могат да влязат в някоя сграда в нормалния си облик, а после да се появят на улицата като съвсем други хора. Една риза, натъпкана под самото, торбести панталони, леко променена походка — не дай боже в сградата да има магазин за дрехи!

— Мислите ли, че Вилие е направил нещо такова?

— Тъкмо затова се страхувам. Когато разговаряхме снощи, решението му бе твърдо — а Жан-Пиер е упорит човек.

— Точно това казах на Бресар, когато ме караше към посолството.

— Знам. Затова Анри настояваше да говори с него и да го убеди да не се забърква в това.

— Ще се посъветвам с Моро.

— Ще ми се обадите пак, нали?

— Разбира се.

Дру затвори телефона в канцеларията си в посолството, потърси номера на бюро „Дьозием“ и се обади на шефа му.

— Латъм се обажда.

— Очаквах да се обадите, мосю. Какво да ви кажа? Загубихме актьора. Много хитър се оказа. Влезе в Халите и бъркотията започна. Толкова щандове — за месо, цветя, пилета, зеленчуци — пълен хаос. Влезе при щандовете за месо и никой от нашите не го видя да излиза от другата страна.

— Търсили са някого, който прилича на него, а той вече е изглеждал другояче. Какво ще правите сега?

— Пуснах отряди да тършуват из най-затънтените улички. Трябва да го намерим.

— Няма да го намерите.

— Защо?

— Защото това е най-добрият актьор на Франция. Но тази вечер той трябва да се появи в театъра. Бъдете там, за Бога, и ако се наложи, поставете го под домашен арест... Ако е още жив...

— Моля ви, не правете предположения...

— Обикалял съм тези улици, Моро... Не мисля, че вие сте ги обикалял. Прекалено сте изискан. Изтънчените ви стратегии нямат нищо общо с парижките канавки, където Вилие вероятно се намира сега.

— Обиждате ни неоснователно. Ние познаваме този град по-добре от всички на света.

— Добре. Тогава идете и го потърсете.

Дру затвори телефона и започна да се чуди на кого друг да се обади, какво още да направи. Мислите му бяха прекъснати от почукване на вратата на канцеларията.

— Влез! — нетърпеливо каза той.

В стаята влезе привлекателна тъмнокоса жена, малко над трийсетте. Носеше големи очила с рогови рамки и дебела папка.

— Извинете, но коя сте вие?

— Името ми е Карин де Врийс, сър. Работя в отдел „Документи и разследвания“.

— Евфемизъм за всички качества от „чувствителна“ до „включително подредена“.

— Не съвсем, мосю Латъм.

— Сигурно сте французойка.

— Всъщност съм фламандка — поправи го жената. Акцентът ѝ беше мек, но можеше да се сбърка. — Както и да е, доста години живях в Париж, включително и докато следвах в Сорбоната.

— Говорите чудесно английски...

— Също така френски, холандски, както и фламандски и волонски диалект, разбира се. И немски — тихо го прекъсна Де Врийс.

— Освен това, добре чета на тези езици.

— За това е нужен талант.

— В това няма нищо сложно, освен може би задълбоченото четене, абстракциите и използването на идиоми.

— И тъкмо затова работите в „Документи и разследвания“.

— Разбира се, това беше едно от изискванията.

— Естествено... И какво сте открили за мен?

— Помолихте ни да проучим финансовите закони, да открием вратичките, които могат да съществуват по отношение на чуждестранните инвестиции и да ви предоставим информацията.

— Да видим.

Жената заобиколи бюрото, сложи папката пред Дру и я отвори. В нея имаше куп компютърни разпечатки.

— Тук има много данни, госпожице Де Врийс. Ще ми трябва седмица, за да ги прегледам, а аз не разполагам с цяла седмица. Светът на висшите финанси не е сред силните ми области.

— О, не, мосю, в по-голямата си част това са откъси от закони, които прилагаме в подкрепа на нашите изводи.

— Мили боже, това е много повече, отколкото исках. И вие сте събрали всичко това за пет часа?

— Разполагаме с прекрасна апаратура, сър, а и министерството ни съдейства много.

— Не възразиха ли срещу инвазията ни?

— Знаех с кого да се свържа. Той разбра какво целите и защо.

— Така ли?

— Не съм нито глуха, нито сляпа, мосю. Прехвърлят се огромни средства през Швейцария в Германия на тайни, неизвестни лица или

банкови сметки, като се използва швейцарската процедура, при която написани на ръка цифри се подлагат на спектрографски анализ.

— И какво открихте за идентичността на тези цифри?

— Моментално се предават обратно в Цюрих, Берн или Женева, където са неприкосновени. Няма информация, която да потвърди или да отрече това.

— Явно знаете доста за тези процедури, така ли е?

— Позволете ми да обясня, мосю Латъм. Работех за американците в НАТО. Американските власти ме допускаха до най-строгите секретни материали, защото често виждах и чувах неща, които убягваха на американците. Защо ме питате? Нещо друго ли имате предвид?

— Не знам. Може би просто съм смаян от способностите ви — тази папка е ваше дело, нали? Искам да кажа — единствено ваше, прав ли съм? Мога да питам и другите в отдела ви.

— Да. — Карин де Врийс заобиколи бавно бюрото и седна срещу Латъм. — Видях молбата ви — беше отбелязана с червено флагче — в папката на шефа на отдела. Отворих я и я проучих. Знаех, че имам необходимата квалификация, за да я изпълня, и я извадих оттам.

— Казахте ли на началника си?

— Не.

Жената помълча, после тихо добави:

— Веднага разбрах, че ще мога да анализирам и разработя информацията по-бързо от всеки друг в отдела. Донесох ви резултата само след пет часа.

— Искате да кажете, че никой друг в отдела не е знаел, че работите по този въпрос, в това число и прекият ви началник?

— Днес той е в Кале, а аз не виждах причина да се обръщам към заместника му.

— Защо не? Не трябваше ли да получите разрешение отгоре? Задачата изисква специално позволение. Точно това означава червеното флагче.

— Казах ви, че американските власти в НАТО ми се доверяваха, вашите специалисти от ФБР в Париж — също. Донесох ви това, което искате; личните ми мотиви не са от значение.

— Разбирам. И аз си имам лични мотиви, което означава, че ще проверя и препроверя всичко в тази папка.

— Ще откриете, че всичко е точно и проверено.

— Надявам се. Благодаря ви, госпожице Де Врийс, това е всичко.

— Позволете ми да ви поправа, сър: не госпожица, а госпожа Де Врийс. Аз съм вдовица. Съпругът ми бе убит в Източен Берлин от ЩАЗИ седмица преди падането на Стената — от ЩАЗИ, мосю. Сменили са си името, но са също толкова ужасни, колкото и най-дивите отряди на Гестапо и Вафен СС. Съпругът ми, Фредерик де Врийс, работеше за американците. Това също можете да проверите и препроверите.

Жената се обърна и излезе от стаята. Латъм смаян видя как тя рязко затвори вратата или по-скоро — затръшна вратата. Той вдигна телефонната слушалка и набра номера на директора по охраната на посолството. След като веднъж преодолее досадната секретарка, която упорито упражнява френския си от колежа, по-лош дори и от неговия — мислеше Дру, — човек може да се добере до шефа на охраната.

— Какво става?

— Коя, по дяволите, е тази Карин де Врийс, Стенли?

— Дар божи, предоставен ни от натовската пасмина — отвърна Стенли Витковски, ветеран от Армейското разследване, малко над шейсетте, полковник, прехвърлен в Държавния департамент поради изключителните си способности. — Тя е умна, сръчна, има въображение и говори и чете свободно на пет езика. Изпратена ни е от Бога, приятелче.

— Ето това искам да знам. Кой я е изпратил?

— За какво говориш?

— Има малко странни трудови навици. Изпратих в „Разследването“ запечатан документ с червено флагче, а тя без каквото и да било разрешение или заповед го извадила от папката и го обработила сам-самичка.

— С червено флагче? Чудна работа! Тя много добре знае, че щом има флагче, трябва да се подпишат шефът на отдела и заместникът му.

— Точно за това си мислех. А аз съм параноик на тема изтичане и фалшифициране на информация, когато става дума за тази операция. Кой я е изпратил тук?

— Остави, Дру. Помолила е да я изпратят в Париж, а генералният директор и всички около него смятат, че е направо чисто злато.

— Има и чисто, и фалшиво злато, Стан. Тя се намесва в разни неща, прехвърля допустимите граници и аз искам да знам как и защо.

— Имаш ли някакво предположение?

— Имам. Става въпрос за новите гадни типове, които се навъдиха из Германия.

— Не ми помагаш кой знае колко.

— Тя казва, че мъжът ѝ бил убит от ЩАЗИ в Източен Берлин. Можеш ли да го провериш?

— Да, по дяволите, дори лично! Аз бях изпратен от едната страна на Стената и работата ми беше по цял ден да се бяхтя, за да се свържа с нашите хора от другата страна. Фреди де Врийс беше млад специалист по внедряването, хитър като лисица. Не му провървя на горкото момче — хванаха го само няколко дни, преди ЩАЗИ да стане история.

— В такъв случай тя има законното право сериозно — дори до вманиачаване — да се интересува от събитията в Германия.

— Естествено. Знаеш ли къде отидоха повечето от ЩАЗИ след падането на Стената?

— Къде?

— Право в ядрото на скиновете, при тия проклети нацисти... О, като стана дума за Фреди де Врийс, той работеше с брат ти Хари. Знам това, защото моето управление държеше връзка и с двамата. Хари не само беше разстроен, а направо побесня, когато научи за Фреди. Той му беше нещо като по-малко братче, все едно това да беше станало с теб.

— Благодаря ти, Стенли. Мисля, че съм направил глупава грешка. Но въпреки това има едно-две бели петна, които трябва да се запълнят.

— Какво искаш да кажеш?

— Откъде госпожа Де Врийс знае за мен?

* * *

В полумрака на залязващото слънце Жан-Пиер Вилие вървеше с неузнаваемо лице; носът му беше двойно по-голям от истинския, клепачите — също толкова подути. Той се клатушкаше из тъмната

уличка на Монпарнас. По калдъръма тук-таме се бяха проснали пияници, опрели гърбове в стените. Едни лежаха отпуснати, други се бяха свили като зародиши. Вилие тананикаше нечленоразделно като истински алкохолик.

— Écoutez, écoutez — attention, mes amis!^[3] Чух нещичко за нашия скъп приятел Жодел — някой интересува ли се, или си приказвам ей тъй, на вятъра?

— Жодел е смахнат! — обади се един глас отляво.

— Все ще ни докара някоя беля! — извикаха отдясно. — Кажу ми да върви по дяволите!

— Трябва да намеря някой негов приятел, той ми каза, че било важно.

— Тръгни по северните кейове на Сена! Там той спи и краде най-добре.

Жан-Пиер се запъти към Ке дьо Тюйлери, като се спираше на всяка тъмна уличка и алея.

— Стариат Жодел е свиня! На никого не дава от виното си!

— Разправя, че имал важни приятели — ама къде са те?

— Разправя, че оня, големият актьор, му бил син! Ама че лайно!

— Аз съм пиянде и вече хич не ми пука, не ходя да досаждам на приятелите си с лъжи!

По-късно, когато стигна товарните кейове над Пон Д'Алма, Вилие чу първите окуражителни думи от една изоставена старица.

— Жодел е луд, разбира се, но винаги е мил с мен. Носи ми цветя — естествено, крадени — и ме нарича голяма актриса. Представяте ли си?

— Да, мадам. Вярвам, че е искрен.

— Тогава и ти си смахнат като него.

— Сигурно, защото вие сте чудесна жена.

— Аййй! Очите ти! Като сини облаци в небето! Ти си неговият призрак!

— Той мъртъв ли е?

— Кой знае! А ти кой си?

Накрая, часове по-късно, когато слънцето се скри зад високите сгради на „Трокадеро“, в друга уличка, много по-мрачна от предишните, той чу как някой изкрещя:

— Кой говори за моя приятел Жодел?

— Аз! — викна в отговор Вилие и потъна навътре в мрака на тясната уличка. — Ти негов приятел ли си? — попита той, като коленичи до свития, раздърпан просяк. — Трябва да намеря Жодел — продължи Жан-Пиер — и ще платя на всеки, който ми помогне! Ето, виж! Петдесет франка!

— Отдавна не съм виждал петдесет франка накуп.

— Сега нали ги виждаш. Къде е Жодел, къде е отишъл?

— О, той каза, че е тайна...

— Но на теб ти е казал.

— Да, ние бяхме като братя...

— Аз съм негов син. Кажи ми.

— В долината на Лоара. При някакъв страшен човек в долината на Лоара, това е всичко, което знам — прошепна голтакът. — Никой не знае кой е този човек.

В светлината на края на улицата изведнъж изникна един силует. Беше мъж на ръст колкото Жан-Пиер, ако актьорът не се прегърбваше както сега.

— Защо разпитваш за стария Жодел? — обади се натрапникът.

— Трябва да го намеря, господине — отвърна Вилие с пресипнал, треперещ глас. — Дължи ми пари, нали разбирате, и вече от три дни го търся.

— Боя се, че няма да си върнеш дълга. Не четеш ли вестници?

— Защо да харча пари и да чета за неща, които не ме засягат? Мога да се посмея над комикса в някой изхвърлен вестник от вчера или пък от миналата седмица.

— Един стар скитник, когото са идентифицирали като Жодел, се е гръмнал снощи в театъра.

— Ах, това копеле! Дължеше ми седем франка!

— Кой си ти, старче? — попита натрапникът. Той се приближи до Жан-Пиер и започна да го разглежда на слабата светлина от улицата.

— Аз съм Огюст Реноар, рисувам картини. Понякога съм Моне, често пъти — холандецът Рембранд. Напролет предпочитам да съм Жорж Сьора; през зимата — сакатият Тулуз Лотрек от пицните бордеи. Музеите са чудесно място, когато е студено и вали.

— Ама и ти си един стар глупак!

Мъжът се обърна и закрачи по улицата. Вилие бързо закуцука след него.

— Мосю! — извика актьорът.

— Какво? — човекът се спря.

— Понеже вие ми съобщихте тая ужасна новина, мисля, че вие трябва да ми платите седемте франка.

— Защо? Ама че логика!

— Вие ми откраднахте надеждата.

— Какво съм откраднал?

— Моята надежда, очакванията ми. Не съм ви питал за Жодел, вие сам ми заговорихте за него. Откъде разбрахте, че го търся?

— Преди малко крещеше името му.

— И с това тривиално извинение се намесвате в живота ми и унищожавате моите надежди? Може би трябва да попитам вие кой сте, мосю! Доста богато сте облечен, за да познавате моя приятел Жодел — тоя кучи син! Какъв ви е Жодел? Защо сте дошъл тук?

— Ти си побъркан — каза човекът и бръкна в джоба си. — На ти двайсет франка и извинявай, че съм ти се намесил в живота.

— О, благодаря, господине, благодаря!

Жан-Пиер изчака, докато странният непознат стигне до осветения тротоар, после се затича по уличката и надникна зад ъгъла: човекът се приближаваше към една кола, паркирана до бордюра двайсет метра нагоре по улицата. Вилие отново се престори на полусмахнат парижки скитник и се заклатушка по тротоара; подскачаше като гърбав дворецов шут и крещеше на благодетеля си:

— Бог да ви благослови и светият Исус да ви закриля, мосю! Нека славата на светлия рай да ви...

— Върви по дяволите и ме остави на мира, стар уличен пияница!

О, без съмнение, това и ще направя! — мислеше си Жан-Пиер, докато разглеждаше номера на потеглящото „Пежо“.

* * *

Беше късен следобед, когато Латъм — за втори път през последните осемнайсет часа — слезе с асансьора в сутерена на посолството, но този път не тръгна към залата за свръзка, а към Светая

Светих — „Документи и разследване“. Отдясно на стоманената врата, зад едно бюро, седеше пазач във флотска униформа. Той позна Дру и се усмихна.

— Как е времето горе, господин Латъм?

— Не толкова прохладно и приятно като при вас, сержант, но вие сигурно разполагате с най-скъпата климатична инсталация.

— Тук долу сме много изнежени. Къде искате да влезете — в нашата зала на тайните или при хард порното?

— Мръсни филми ли прожектират?

— Билетът е сто франка, но мога да ви пусна без пари.

— Винаги съм разчитал на морската пехота.

— Като стана дума за това, момчетата от взвода искат да ви благодарят за безплатните куверти, които ни уредихте в онова кафене в Грьонел.

— Удоволствието е изцяло мое. Човек никога не знае кога може да му се прииска да гледа някой мръсен филм... Всъщност собствениците на онова кафене са ми стари приятели, а вашето присъствие там поуспокои някои не съвсем привлекателни редовни клиенти.

— Да, нали ни предупредихте. Така се бяхме издокарали, все едно ще играем в оперета или нещо такова.

— Сержант — прекъсна го Дру и го погледна изпитателно. — Познавате ли някоя си Карин де Врийс от вашия отдел?

— Само на „здравей-здрасти“ сме — толкова я познавам. Наистина, изглежда хубава, но ми се струва, че иска да го скрие. Тези нейни очила тежат поне пет паунда, а тъмните ѝ дрехи определено не са парижка мода.

— Нова ли е?

— От около четири месеца е тук. Прехвърлиха я от НАТО. Казват, че била доста потайна, криела всичко в себе си, нали разбирате какво имам предвид?

— Струва ми се, че да... Добре, пазителю на свещените ключове, пусни ме на първия ред.

— Всъщност, стаята ѝ е в първия коридор, третата врата отдясно. Името ѝ е написано на вратата.

— Да не си надничал вътре?

— Прав сте, по дяволите. Когато тази врата е заключена, надзираваме мястото всяка нощ и държим ръце на пистолетите — в случай че се появят неканени натрапници.

— Ах, вие от тайните служби трябва да се снимате във филми — не в мръсни, де.

— В какви например? Вечеря с всичките му блюда и всичкото вино, което можем да изпием на тринайсет поръчки... И някой нервозен собственик, който непрекъснато да търчи наляво-надясно и да разправя на всеки, че сме му най-близките приятели, а може и неговите американски роднини, готови да се появят с базуки в кръчмата му, веднага щом ги повика, когато и да изпадне в беда? Някой остросюжетен сценарий за смелчаги ли имате предвид?

— Едно безобидно и невинно предложение от пламенен обожател на Корпуса.

— Носът ви расте, господин Пинокио.

— Скъсахте ми билета. Пуснете ме, моля.

Морският пехотинец натисна едно копче на бюрото си. Откъм стоманената врата се чу остро изщракване.

— Заповядайте в двореца на Магьосника, сър.

Латъм влезе и потъна в тихото непрестанно бръмчене на компютрите. „Документи и разследване“ се състоеше от безкрайни коридори с канцеларии от двете страни на централния коридор; както и в центъра за свръзка, всичко беше бяло, стерилно, осветено от неоновите тръби. Дру сви надясно и тръгна към третата врата. В горната ѝ част по средата имаше черна пластмасова табелка с бял надпис върху нея: „МАДАМ ДЕ ВРИЙС“. Не „Мадмоазел“, а „Мадам“. Вдовицата Де Врийс трябваше да отговори на няколко въпроса относно Хари Латъм и брат му Дру. Той почука.

— Влез! — обади се глас отвътре. Латъм отвори вратата и видя изуменото лице на Карин Де Врийс насреща; тя седеше зад бюрото си до стената отляво.

— Не ви очаквах, мосю — каза Де Врийс и в гласа ѝ прозвуча страх. — Извинете ме за грубостта. Не биваше да си тръгвам по този начин.

— Не ме разбрахте правилно, госпожа. Аз съм този, който трябва да се извини. Говорих с Витковски...

— О, да, полковникът...

— Тъкмо за това трябва да поговорим.

— Трябваше да се сетя — прекъсна го тя. — Добре, ще поговорим, мосю Латъм, но не тук. Някъде другаде.

— Защо? Прегледах всичко, което ми дадохте: то не е добро — то е изключително! Аз не разбирам от приходи и разходи, но вие толкова ясно сте обяснила всичко.

— Благодаря. Все пак сте дошъл тук по друга причина, нали?

— Какво имате предвид?

— Има едно кафене на „Габриел“, шест пресечки на изток оттук — „Льо Сабр д’Орлеан“. Малко е и не е много посещавано. Елате там след четирийсет и пет минути. Ще бъда в крайното сепаре.

— Не разбирам.

— Ще разберете.

* * *

Точно четирийсет и седем минути по-късно Дру влезе в малкото запуснато кафене на булевард „Габриел“. Полумракът вътре го накара да примига; малко се изненада от допотопната обстановка в един от най-скъпите райони на града. Той откри Карин де Врийс точно където беше казала — в последното сепаре.

— Ама че дупка — прошепна той, докато седнаше срещу нея.

— L’obstination du Français^[4] — обясни де Врийс. — И няма нужда да говорите толкова тихо. Тук не би могъл да ни чуе нито един порядъчен човек.

— А кой е въпросният инат?

— Собственикът. Предлагали са му много пари за този имот, но отказва да го продаде. Той е богат, а мястото е собственост на семейството му от години — много преди той да забогатее. Държи го, за да назначава роднини на работа — ето че се задава един от тях. Не се стряскайте.

Един очевидно пиян възрастен келнер се приближи до масата с несигурна крачка.

— Какво ще обичате? Ядене нямаме — изрече той на един дъх.

— Шотландско уиски, моля — отвърна Латъм на френски.

— Днеска няма шотландско — оригна се келнерът. — Имаме чудесен избор на бели вина и някакъв японски боклук, на който му викат уиски.

— Добре, тогава бяло вино. „Шабли“, ако имате.

— Бяло ще е.

— За мен същото — обади се Карин де Врийс.

Келнерът се повлече между масите и тя продължи:

— Сега виждате защо не е посещавано.

— Не би трябвало изобщо да съществува... А сега да поговорим. Съпругът ви е работил с брат ми в Източен Берлин.

— Да.

— Само това ли ще ми кажете? „Да“?

— Полковникът ви е разказал. Не знаех, че сте тук, в Париж, когато помолих да ме прехвърлят. Когато разбрах, останах изумена; знаех, че този разговор между нас е неизбежен.

— Искала сте да ви прехвърлят заради мен?

— Вие сте брат на Хари Латъм — човек, когото и Фредерик, и аз считахме за много добър приятел.

— Толкова добре ли познавате Хари?

— Фреди работеше за него, макар че това не беше уредено на хартия.

— На онези места нищо не се урежда на хартия.

— Имах предвид, че дори хората на Хари, а още по-малко полковник Витковски и неговата армия, не знаеха, че Хари е началник на моя съпруг. Нямаше и намек за връзката им на онова „място“, както вие го нарекохте — абсолютно нищо.

— Но Витковски ми каза, че са работили заедно.

— На една и съща страна, но не като началник и подчинен. Не мисля, че изобщо някой го е подозирал.

— Толкова жизненоважно ли е било да се пази в тайна, дори и от нашите началници?

— Да.

— Защо?

— Заради работата, която Фредерик вършеше за Хари — с желание и ентусиазъм. Ако някои от тези неща стигнеха до американците, последствията биха били ужасни.

— Нито една от страните не беше напълно почтена, а от време на време и двете бяха направо отвратителни, по дяволите. Това беше едно обратно *qui pro quo*^[5] — и заради какво?

— Мисля, че заради убийствата — до този извод стигнах.

— И двамата сме убивали...

— Може би това е заради известността на много от убитите — трескаво го прекъсна Карин де Врийс. Очите ѝ бяха широко отворени, почти умоляващи. — Доколкото разбирам, известен брой от убитите са били високопоставени лица. Германци, фаворизирани от Москва, лидери, които докладват директно в Кремъл. Може да се направи един такъв паралел: все едно, ако кметовете на най-големите ви градове или губернаторите на щата Ню Йорк или Калифорния бъдат убити от съветски агенти — разбирате ли какво искам да кажа?

— Това не би могло изобщо да се случи. Москва никога не би го позволила.

— Но тук се случи, а Москва го прикри. Трябва да добавя, че беше доста умело.

— Искате да кажете, че моят брат му е заповядвал да убива подобни хора? Това е нелепо! Фиаското с U-2 бледнее в сравнение с това! Не ви вярвам, госпожо. Хари е твърде умен и знае твърде много, за да прави подобни неща. Това би ни доближило до ядрена война.

— Не съм казала, че брат ви е заповядвал на мъжа ми да върши тези неща.

— А какво казахте тогава?

— Те бяха свързани, Хари контролираше Фредерик.

— Искате да кажете, че съпругът ви...

— Да — прекъсна го меко Карин де Врийс. — Фреди служеше добре на брат ви и бе проникнал в ЩАЗИ толкова дълбоко, че те му устройваха приеми в качеството му на търговец на диаманти от Амстердам, който увеличава богатствата на апаратчиците. Така се създаде един определен модел на работа; започнаха да съвпадат времето и мястото на убийствата на източногерманските власти, покровителствани от Кремъл. И Хари, и аз се противопоставяхме на Фредерик — заедно и поотделно. Разбира се, той отричаше всичко, а невинният му чар и убедителният език — същите качества, които го правеха изключително способен като таен агент — убеждаваха и двамата ни, че всичко е съвпадение.

— В този бизнес не съществуват съвпадения.

— Разбрахме го, когато заловиха Фредерик — седмица преди падането на Берлинската стена. След редица мъчения, придружени с инжектиране на серуми, съпругът ми признал за убийствата. Хари беше един от първите специалисти, открили и унищожили главната квартира на ЩАЗИ; разгневен от смъртта на Фреди, той знаеше точно какво да търси и можеше да разбере кога се е случило това. Хари откри копие от протокола и го задържа у себе си. После ми го донесе.

— Значи съпругът ви е бил гърмящо оръдие и нито вие, нито брат ми сте могли да прозрете това?

— Трябваше да познавате Фреди. Неговата неуравновесеност си имаше обяснение. Той мразеше германските военни — изпитваше към тях дълбока погнуса, която не включваше толерантните, дори разкайващи се жители на Западна Германия. Разбирате ли, баба му и дядо му са били екзекутирани на централния площад от наказателен отряд на Вафен СС пред цялото село. Престъплението им се състояло в това, че занесли храна на гладуващи евреи, които живеели на открито, на едно място в полето край железницата, оградено с бодлива тел. Но което е най-болезненото — наред с баба му и дядо му още седем невинни мъже — всичките бащи — били застреляни като пример за неподчинение. Фредерик бил отгледан от роднини в Брюксел; те рядко му позволявали да вижда родителите си, които покъсно се самоубили заедно. Убедена съм, че ужасният спомен за онези години е придружавал Фреди до мига на смъртта му.

Тя млъкна. След малко се върна пияният келнер с две чаши вино и разля част от него върху панталона на Дру. Когато той се отдалечи, Дру каза:

— Да се махаме оттук. Зад ъгъла има приличен ресторант, brasserie^[6].

— И аз го знам, но предпочитам да довършим разговора си тук.

— Защо? Това място е отвратително.

— Мисля, че не бива да ни виждат заедно.

— За бога, работим на едно и също място. Защо пък да не сме се срещали инцидентно на събранията в посолството? Сигурен съм, че бих ви запомнил.

— Тези събрания не са ми единствената грижа, мосю Латъм. Аз водя доста самотен живот и се чувствам напълно щастлива така.

— Съвсем сама?

— Това е мой личен избор.

Дру сви рамене.

— Е, добре. Видели сте името ми в списъка, който изпратихме в Хага, и заради това, че съм брат на Хари, сте помолила да ви прехвърлят. Защо?

— Казах ви, НАТО ме държеше настрана от строго секретните материали. Преди шест месеца попаднах на един меморандум по секретен радиоканал и тъй като бях много любопитна — а и сега съм — го погледнах. Там пишеше, че прехвърлят някой си Дру Латъм в Париж с пълен комплект акредитивни писма до „Ке д’Орсе“, за да разследва „германския проблем“. Не ми беше необходимо много въображение, за да отгатна за какво става въпрос, мосю. Точно този „германски проблем“ уби съпруга ми, а аз съвсем ясно си спомнях с каква любов говореше брат ви за вас. Той искаше да не бяхте се опитвал да вървите по стъпките му, защото сте твърде избухлив и не ви се отдават езиците.

— Хари ревнува, защото майка ни винаги е обичала повече мен.

— Шегувате се.

— Разбира се. Всъщност, струва ми се, че тя смяташе и двама ни — и все още ни смята — за малко странни.

— Заради професиите ви?

— Не, по дяволите, тя изобщо не знае какво работим, а баща ни е достатъчно умен, за да не ѝ казва. Тя е убедена, че работим някъде по етажите на Държавния департамент и обикаляме света месеци наред и съжaliaва, че и двамата не сме женени, за да може да глези внуците си.

— Нормално отношение, бих казала.

— Не и когато имаш двама сина с ненормални професии.

— Както и да е, Хари признаваше, че сте много силен и доста интелигентен.

— Доста интелигентен? Ех, тази ревност! Получавах допълнителни пари към стипендията си в колежа заради хокея в подготвителните класове, а той, щом се качеше на кърки, падаше по задник.

— Вие пак се шегувате.

— Не, последното е абсолютна истина.

— Получавал сте стипендия?

— Налагаше се. Баща ни беше доктор на науките по археология и това му донесе единствено участие в разкопки от Аризона до древния Ирак. Националното географско дружество и Клубът на изследователите плащаха за пътуванията, но не и за жена му и децата му. Когато излезе онзи филм, Хари и аз се смеехме и казвахме: „Да върви по дяволите «изчезналият кивот», къде са децата на Индиана Джоунс?“

— Не мога да доловя връзката, но разпознавам академичния аспект.

— Баща ни имаше някакви средства, така че не бяхме бедни, но със сигурност не бяхме и богати, едва се задържахме в средната класа. Налагаше се да получаваме стипендии... Е, чухте историята на живота ми, а аз научих за вашия съпруг повече, отколкото бих желал да знам... А вие? Откъде идвате, от шкафа ли излязохте, госпожо Де Врийс?

— Това няма нищо общо с...

— Да, и преди го казахте, но аз не го приемам. Преди да се изкачите още по-нагоре в посолството, особено във вашия отдел, по-добре е да изясните това.

— Не вярвате на нито дума от това, което ви казах...

— Вярвам на повърхностните факти, които и Витковски потвърди, но не съм сигурен в това какво има по-нататък.

— Тогава вървете по дяволите, мосю — Карин де Врийс се плъзна край масата и се опита да стане, но в този момент се приближи пияният келнер.

— Тука да има някой на име Лат-т-тъм?

— Латъм? Да, аз съм.

— Търсят ви по телефона. Това ще ви увеличи сметката с трийсет франка — каза келнерът и се отдалечи.

— Стойте тук — каза Дру. — Съобщих в центъра за свързка къде ще бъда.

— Защо да оставам?

— Защото аз искам да останете, наистина искам — Латъм стана и бързо се отправи към античния телефон в края на разнебитения бар. Вдигна слушалката, която лежеше сред локва вкиснало вино.

— Латъм на телефона.

— Дърбейн — обади се глас. — Свързвам те по скрамблера с директора Сорънсън във Вашингтон. И от двете страни е чисто. Давай.

— Дру?

— Да, сър...

— Най-последно! Току-що получихме вест от Хари. Той е жив!

— Къде е?

— Доколкото можем да определим, някъде в Хаусрук, в Алпите.

Обадиха ни се антинеонасти от Обернберг и ни съобщиха, че организират бягството му; помолиха ни да държим секретните линии отворени от Пасау до Баргхаузен. Не пожелаха да ни се представят, но би трябвало да е истина.

— Слава богу! — извика Латъм с облекчение.

— Не се предверявай. Казаха, че ще трябва да извърви близо дванайсет гадни мили сняг в планината, преди да го открият.

— Не познавате Хари. Той ще успее. Аз може и да съм по-силен, но той винаги е бил по-издръжлив.

— За какво говориш?

— Няма значение. Връщам се в посолството, там ще чакам — Латъм затвори телефона и се върна на масата.

Карин де Врийс я нямаше.

---

[1] господин посланик — фр. ↑

[2] Сега, Господи — фр. ↑

[3] Чуйте, чуйте — внимание, приятели! — фр. ↑

[4] френският инат — фр. ↑

[5] грешка, при която едно нещо се взема за друго или един човек — за друг — лат. ↑

[6] закусвалня — фр. ↑

5.

Колоната от силуети си проправяше път през снега, а дългите вечерни сенки пълзяха по планинския склон. Единствената светлина идваше от фаровете на двата големи камиона и от фенерчетата на пазачите. Хари Латъм скочи от камиона; болката в главата му утихваше, колкото повече се приближаваха към моста над клисурата на притока Залцах. Щеше да успее! След като веднъж преминеше тесния мост, щеше да намери пътя; помнеше обратния маршрут и белезите, които бе оставил. Беше си го припомнял хиляди пъти по време на така наречената хоспитализация, позната и под името „задържане на заложник“. Но не можеше да остане в алпийския камион, където се беше скрил, защото претърсваха колите, а всяка част от оборудването се сверяваше с описа. Вместо това трябваше да се присъедини към колоната на „Зоненкиндер“^[1], сляпо маршируващи към несигурното си бъдеще през Германия и цяла Европа, пеещи песните си за чиста кръв, арийски гняв и смърт за недъгавите. Хари пееше най-силно от всички и в отговор на своята възторженост получаваше признателни усмивки и светнали погледи, докато прекосяваха моста. Още само няколко мига...

Мигът дойде! Колоната зави надясно в снеговитата нощ; Хари се отби встрани, залитна и забърза наляво, точно когато снеговалежът внезапно се засили. Надзирателят го забеляза и вдигна пистолета си.

— Найд! — каза райхсфюрерът на отряда, стисна рамото на войника и го накара да свали ръката си. — Verboten. Ist schon gut^[2]!

Човекът, познат от тайните операции като Жилото, се запромъква през снега, който му стигаше до коляното, неотъпкан от никого досега. Той отчаяно се взираше, за да види първите белези, които бе оставил преди седмица — струваше му се, че е било преди години — когато го отведоха за пръв път в тайната долина. Там бяха! Два счупени клона на фиданка, която нямаше да се съживи през пролетта. Дръвчето беше отляво, следващият белег — отдясно, следващият — вдясно по диагонал... Откри ги триста ярда по-надолу — вървеше със сгорещено

и зачервено лице, с премръзнали крака. Клонката на алпийския смърч, която бе прекършил, сочеше още по-надолу — прекършеното клонче бе изсъхнало, иглите му бяха опадали. Планинският път между двете алпийски села бе на по-малко от пет мили. Щеше да се справи. Трябваше!

Най-накрая — краката му бяха ледени, тялото му — превито от болка — той стигна. Седна и замасажира краката си. Замръзналият панталон драскаше ръцете му. Отляво се появи камион. Той се надигна, залитна по шосето и енергично размаха ръце в светлината на фаровете. Камионът спря.

— Hilfe^[3]! — изкрещя той на немски. — Колата ми се преобърна и излезе от пътя.

— Моля ви, няма нужда от обяснения — каза брадатият шофьор на английски, с акцент. — Чаках ви. Последните три дни час по час кръстосвах този път.

— Кой сте вие? — попита Хари, докато се качваше на седалката.

— Вашето избавление, както казват британците — изкикоти се шофьорът.

— Знаели сте, че ще се измъкна?

— Имаме една шпионка в тайната долина, макар че нямаме представа къде се намира. Тя, както и всички останали, е била отведена там с превръзка на очите.

— Как е разбрала?

— Тя е сестра в тамошната болница — медицинска сестра, когато не я задължават да се сношава с някой арийски Брудер^[4], за да произведат ново „дете на слънцето“. Тя ви е наблюдавала, видяла е как сгъвате хартийки и ги зашивате в дрехите си...

— Но как? — прекъсна го Латъм-Ласитър.

— В стаите ви има скрити камери.

— Как се е свързала с вас?

— На всички „деца на слънцето“ се разрешава, дори им е заповядано, да държат връзка с родителите и роднините си, за да обяснят отсъствието си с някоя приятна измислена история. Без излишни обяснения ще ви кажа, че оберфюрерът е заплашен от разкриване — също както при вашите американски секти, които се барикадират в далечни планини и долини. Тя се свърза с „родителите си“ и с прецизни кодове ни съобщи, че американецът се готви да си

тръгва — не е могла да научи точния ден и час, но вие определено сте се готвил да избягате в най-скоро време.

— Евакуацията — точно това провеждат сега — ми даваше възможност да избягам.

— Както и да е, вие сте тук и пътувате за Бургхаузен. От нашата скромна главна квартира там можете да се свържете с когото пожелаете. Виждате ли, ние сме антинеоси^[5].

— Какви?

— Обратното на хора като този, който под псевдонима Каракала е изклал двацет хиляди римляни, противопоставили се на деспотичното му управление, както твърди историкът Дио Касий.

— Чувал съм и за Каракала, и за Дио Касий, но се боя, че не ви разбирам.

— Тогава не сте изучавал сериозно римската история.

— Не, не съм.

— Та нека сега го пренесем в съвременността, в друг контекст, под друг ъгъл, ја^[6]?

— Както кажете.

— На английски това звучи „антиниос“, ја?

— Окей.

— Заместваш „неос“ с „ниос“, окей?

— Ясно.

— И така, какво получаваме? Антинеос, nicht war? Антинеонасти! Точно това сме ние!

— Защо трябва да се криете под това неясно име?

— А защо те се крият под тайното име „Братството“?

— Какво общо има едното с другото?

— На секретността се отговаря със секретност!

— Защо? Вие сте законна организация.

— Борим се с врага си и на земята, и под нея.

— Бил съм там — каза Хари Латъм и се отпусна тежко на седалката. — И все пак не ви разбирам.

* * *

— Защо си тръгнахте? — попита Дру. Беше взел телефонния номер на Карин де Врийс от охраната.

— Нямаше какво повече да си кажем — отвърна следователката от „Документи и разследване“.

— Имаше ужасно много неща за казване и вие го знаете.

— Моля ви, проверете ми досието и ако нещо там ви смущава, докладвайте за него.

— Престанете с тези глупости! Хари е жив! След три години работа в нелегалност той е избягал и се завръща!

— Mon Dieu! Не мога да ви опиша колко съм щастлива, колко ми олекна!

— През цялото време сте знаела с какво се занимава брат ми, нали?

— Да не говорим по телефона, Дру Латъм. Елате в дома ми на „Рю Мадлен“, номер двайсет и шест, апартамент пет.

Дру продиктува номера на Дърбейн от центъра за свръзка, грабна якето си и се втурна към колата на „Дьозием“, превърнала се напоследък в негов постоянен придружител.

— „Рю Мадлен“ — каза той. — Номер двайсет и шест.

— Приятен квартал — каза шофьорът и запали колата, която приличаше на всяка друга.

* * *

Апартаментът на „Рю Мадлен“ прибави ново измерение към загадката, която представляваше Карин де Врийс. Освен че беше огромен, той бе обзаведен скъпо и с вкус: мебелите, завесите и картините в него съвсем не бяха по джоба на служител от посолството.

— Съпругът ми не беше от бедните — обади се вдовицата, щом забеляза реакцията на Дру спрямо обстановката. — Той не само се преструваше на търговец на диаманти, но и вземаше активно участие в сделката — с обичайното си въодушевление.

— Трябва да е бил много свестен човек.

— Нещо повече — добави Де Врийс с равен тон. — Моля ви, седнете, мосю Латъм. Мога ли да ви предложа питие?

— Като си спомня за киселото вино в кафенето^[7], което избрахте, приемам с благодарност.

— Имам шотландско уиски.

— Тогава не просто приемам — моля смирено.

— Няма нужда — добродушно се засмя Де Врийс и се запъти към огледалния бар. — Фреди ме научи винаги да държа четири вида питиета подръка — продължи тя, отвори кофичка с лед, после бутилка и му сипа питието. — Червено вино със стайна температура, охладено бяло вино — едното десертно, другото — сухо, и двете с добро качество, а също така шотландско уиски за англичаните и бърбън за американците.

— А за германците?

— Бира. Марката няма значение; той казваше, че те пият каквото и да е. Но тогава, както ви казах, беше много предубеден.

— Трябва да е познавал и други германци.

— Natürlich. Той смяташе, че те издигат в култ стремежа си да се правят на британци. Уиски — шотландско, без лед, макар че предпочитат да е с лед — тя донесе на Дру чашата и му посочи един стол. — Седнете, мосю Латъм, трябва да обсъдим някои неща.

— Всъщност, точно затова дойдох.

Дру седна в мекото кресло срещу тапицираната в меко кадифе кушетка, която бе предпочела Карин де Врийс.

— Няма ли да ми направите компания? — той леко повдигна чашата си.

— Може би по-късно — ако изобщо има „по-късно“.

— Вие сте смес от загадки, госпожа.

— Оттам, където сте седнал, със сигурност ви се струвам точно такава. Както и да е, но в сравнение с вас аз съм самата простота. Загадката сте вие. Вие и американското разузнаване.

— Струва ми се, че тази забележка изисква обяснение, госпожа Де Врийс.

— Разбира се, и ще го получите. Изпращате в долината човек в дълбока нелегалност, един извънредно талантив агент, който говори гладко пет-шест езика, и пазите съществуването му в пълна тайна от Европа, в такава дълбока тайна, че той не е защитен отникъде, няма никой, с когото да може периодично да се свързва, защото никой не е упълномощен, нито пък отговорен да го съветва.

— Хари винаги е имал възможност да се измъкне — запротестира Латъм. — Той е пътувал из цяла Европа и в Средния Изток. Би могъл да спре някъде, да вдигне някой телефон, да се обади във Вашингтон и да каже: „Това е, дотук бях“. Нямаше да е първият таен агент, постъпил по този начин.

— Тогава вие не познавате собствения си брат.

— Какво искате да кажете? За Бога, израснали сме заедно.

— И професионално ли?

— Не, нямах предвид това. Работим в различни области.

— Тогава наистина нямате представа колко ревностно си върши работата.

— Ревностно?!

— Той е фанатик — точно като хората, които преследва.

— Не обичаше нацистите. Но кой ги обича?

— Не това исках да кажа, мосю. Като ръководител Хари имаше достъп до Източна Германия, който американците му осигуряваха; те му даваха информация и от тази информация зависеха заповедите, които даваше на подчинените си, сред които беше и моят съпруг. Брат ви не се ползваше с това предимство. Той действаше сам.

— Така се налагаше. Операцията изискваше пълна изолация. Не биваше да се оставя и най-малката следа. Дори аз не знаех кодовото име, под което той работеше. Вие не мислите ли така?

— Хари нямаше достъп до нас, но врагът му е имал достъп до Вашингтон.

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Вие правилно отгатнахте: аз знаех за мисията на брат ви. Всъщност, той действаше под името Ласитър, Александър Ласитър.

— Какво? — изумен, Латъм рязко се наведе напред. — Откъде сте се сдобила с тази информация?

— След като и вие не сте знаел какво име използва, откъде бих могла да разбера? От врага, естествено, от член на Братството, както те го наричат.

— Нещата станаха твърде заплетени, госпожа. Моля ви за още едно обяснение.

— Ще ви обясня само донякъде. Трябва да приемете някои неща на доверие. За моя лична сигурност.

— Нямам ви особено голямо доверие — а сега още по-малко. Така че да започнем с частичното обяснение. По-късно ще ви кажа дали ще работите още при нас, или не.

— Като се има предвид моят принос, това едва ли е справедливо...

— Ще видим — рязко я прекъсна Дру.

— Фреди и аз наемахме апартамент в Амстердам — на негово име естествено — апартамент, който да съответства на богатството на един млад предприемач в търговията с диаманти. Когато програмата ни позволяваше, ние прекарвахме там известно време заедно, но аз винаги изглеждах, така да се каже, далеч по-различно от жените, които познавам в НАТО... и от тези, които виждате тук в посолството. Обличах се модно, дори екстравагантно, носех руса перука и много бижута...

— Живели сте двоен живот — още по-нетърпеливо кимна Латъм.

— Беше необходимо.

— Съгласен съм. И?

— Давахме приеми — не много често, само при най-важните за Фреди контакти — но аз присъствах там като негова жена... Тук трябва да спра и да ви обясня нещо, което вие без съмнение знаете. Когато външни елементи проникнат в мощни правителствени и политически агенции, те, разбира се, се спасяват от преследване чрез екзекуция, като карат собствените си хора да ги убият като двойни агенти, нали така?

— Мога да кажа само, че съм чувал за това.

— Но тези организации не могат да признаят унижението от това, че някой е успял да проникне в тях; затова тези случаи усърдно се пазят в тайна дори вътре в самите организации.

— И за това съм чувал.

— Така се случи и в ЩАЗИ. След като убиха Фредерик и Стената падна, редица важни клечки от тези, с които той контактуваше в Източна Германия, още продължаваха да оставят съобщения на телефонния секретар и да молят за среща с него. Аз приех някои от тях в качеството на негова съпруга. Двама души — единият бе четвъртият по ранг офицер в ЩАЗИ, а другият, който разшифроваше кодове, бе съден за изнасилване и изоставен от покровителите си — бяха

привлечени в Братството. Те бяха дошли при Фредерик, за да обърнат диамантите си във валута. Поднесох им вечеря както и на другите, и ги упоих с алкохол — в чашите винаги пусках прахчета, които Фреди настояваше да държа в захарницата — та тези двамата пожелаха да се любят с мен, като всеки ми обясняваше колко важен пост заемал, и на пияна глава ми разкриха защо постовеите им са толкова важни.

— И за брат ми Хари — монотонно се обади Дру.

— Да. Аз ги попитах; и двамата говореха за американския агент на име Ласитър. Братството го е познавало и се е готвело да го посрещне.

— Как разбрахте, че става дума за Хари?

— Много лесно. Първите ми въпроси бяха безобидни, но после ставаха все по-целенасочени. Фреди винаги твърдеше, че това е най-добрият начин, особено в комбинация с алкохол и прахчета. И двамата казаха едно и също с почти едни и същи думи. А то беше следното: „Истинското му име е Хари Латъм, таен агент от ЦРУ, времетраене на проекта — две години плюс, кодово име Жилото, цялата информация е свалена от компютри ниво АА-Нула...“

— Господи! Та това е от върха, от самия връх! АА-Нула не слизат по-долу от помощник на директорската канцелария... Това е направо скандално, госпожа Де Врийс.

— Тъй като нямах, а и сега нямам представа какво означава АА-Нула, аз приех, че това е истина. Точно това ми казаха и то стана причината да помоля да ме прехвърлят в Париж... Ще работя ли още при вас, мосю?

— Твърдо. Без съмнение. Но се появи нова гънка.

— Гънка ли? Разбирам думата, но за какво я използвате?

— Вие ще останете в „Документи и разследване“, но засега сте част от Консулски Операции.

— Защо?

— Наред с останалото ще трябва да подпишете клетвена декларация, че няма да разпространявате информацията, която току-що ми дадохте. В случай че го направите, ще бъдете осъдена на трийсет години в американски затвор.

— А ако откажа да подпиша такъв документ?

— Ще станете наш враг.

— Добре! Харесва ми. Правилно е.

— Нека постъпим още по-правилно.

Очите на Латъм се впиха в тези на Карин де Врийс.

— Ако се отметнете или ако ви принудят да го направите, няма обжалване. Разбирате ли ме?

— Изцяло и напълно, мосю.

— Сега е мой ред да питам. Защо?

— Наистина, много е просто. Години наред живях в щастлив брак с мъжа, когото обожавях; той ме обичаше и аз го обичах. По-късно видях този човек осакатен от омраза — не сляпа, а такава, която се ражда, когато отвориш широко очи и видиш пред себе си възкръсналия враг, който е унищожил семейството ти, родителите ти, а преди това и техните родители. Този прекрасен, темпераментен млад човек, за когото се омъжих, заслужаваше много повече от това, което му бе отредено. Сега идва моят ред да се боря срещу неговия враг, срещу общия враг на всички ни.

— Това е достатъчно, госпожа Де Врийс. Добре дошла на наша страна.

— В такъв случай ще ви направя компания за питието, мосю. Оказа се, че има и „по-късно“.

* * *

Американският реактивен самолет F-16 кацна на летището в Алтхайн. Пилотът — полковник от въздушните сили, работещ за ЦРУ — след като взе „товара“ си на борда, помоли за незабавно излитане. Закараха Хари Латъм до самолета, помогнаха му да се качи във втората кабина, затвориха капака и след минути самолетът се понесе във въздуха обратно към Англия. Три часа след пристигането си в Англия изтощеният таен агент бе откаран под охрана в американското посолство на Гросвенър Скуеър. Комитетът по посрещането му се състоеше от трима високопоставени членове на Централното разузнавателно управление, британската МИ-5 и френския й еквивалент Сервис Д'Етранже.

— Хей, чудесно е, че си отново при нас, Хари! — обади се американецът.

— Чудесно е, по дяволите — каза англичанинът.

— Magnifique^[8]! — добави французинът.

— Благодаря ви, господа, но не можем ли да отложим въпросите и първо да поспя?

— А долината? — попита американецът. — Къде се намира, по дяволите? Това не може да чака, Хари.

— Долината вече няма значение. Свършено е с нея — пожарът започна преди два дни. Всичко е унищожено, там вече няма никой.

— За какво говориш, по дяволите? — настоятелно попита човекът от ЦРУ. — Това е нашият ключ към тях.

— Американският ми колега е напълно прав, стари приятелю — подкрепи го служителят на МИ-5.

— Absolutement^[9] — обади се човекът от „Дьозием“ — Трябва да ги унищожим!

— Почакайте, почакайте малко! — възрази Хари и умоляващо погледна трибунала. — Това може и да е ключът, но ключалката не е вече там. Както и да е, няма значение.

За учудване на останалите на масата, Латъм започна да разпаря подгъва на самото си, после стана и си свали панталона, обърна го наопаки и направи същото с долния подгъв на джобовете. Останал по сако и гащета, той бавно, внимателно извади множество хартийки, изписани на ръка, и ги струпа в средата на масата за конференции.

— Донесох всичко, което ни е нужно. Имена, места, служби и отдели — всичко накуп, както би казал брат ми. Между другото, ще ви бъде много, много благодарен, ако...

— Вече го направихме — прекъсна го шефът от ЦРУ, изпреварвайки молбата. — Сорънсън от Консулски Операции му съобщи, че си се измъкнал. Той е в Париж.

— Благодаря... Ако при вас има някоя съвсем сигурна секретарска служба, нека всичко това се напечата. Сменяйте хората — нито един не бива да знае какво правят другите. По-късно ще ги подреда според кодираните данни.

— Какво означава всичко това? — попита англичанинът, втрепен в пръснатите хартийки, много от които бяха нахъсани.

— Влиятелната армия на Братството — мъже и жени, които притежават власт във всяка от страните ни, които — дали поради алчност, дали поради извратени убеждения — поддържат неонацистите. Предупреждавам ви — има доста изненади и в

правителствения, и в частния сектор... Сега, ако някой ми намери приличен хотел и ми купи някакви дрехи, бих искал да поспя ден-два.

— Хари — обади се човекът от ЦРУ, — обуи си панталона, преди да излезеш навън.

— Добре, че ми напомни, Джак. Винаги си бил наблюдателен.

* * *

Хари лежеше в леглото обиден и угрижен. Току-що бе приключил телефонния разговор с брат си Дру. Щяха да се срещнат в Париж в края на седмицата — веднага щом приключе с доклада на Хари, включително с дешифрирането на информацията, която бе донесъл от Германия. По-големият брат не описваше непосредствените си задачи — по-малкият разбираше премълчаването. Единствената информация, която Дру му даде, бе следната:

— След като си се върнал, когато се съвземеш окончателно, можем да включим на висока скорост. Идентифицирахме колата, която караха ония двама боклуци... Всъщност, обади ми се в офиса или в хотел „Мъорис“ на улица „Риволи“.

— Какво е станало с апартамента ти? Да не би домсъветът да те е изхвърлил за неприлично поведение?

— Не, но нечие чуждо неприлично поведение го е направил изцяло неподходящ за живеене.

— Наистина ли? „Мъорис“ е скъпо място, братле.

— Бон плаща.

— Боже, нямам търпение да чуя всичко. Ще ти се обадя да ти кажа кога ще летя за Париж. Между другото, аз съм в „Глочестър“ под името Мос, Уендъл Мос.

— Висока класа... Радвам се, че се върна, братле.

— И аз се радвам, че се върнах, братче.

Хари затвори очи. Сънят бързо го обгръщаше и изведнъж на вратата в стаята му се почука тихо, но настоятелно. Той ядосано поклати глава, измъкна се от завивките, стана несигурно от леглото и затърси хавлията, предоставена му от хотела — беше метната на едно кресло. Залитайки, той тръгна към вратата.

— Кой е? — извика Хари.

— Дрозда, от Лангли^[10] — дойде тихият отговор. — Трябва да говоря с теб, Жило.

— Така ли?

Хари бе объркан: знаеше колко секретно е кодовото му име. Той отвори вратата. В коридора стоеше един сравнително нисък мъж, с приятно, доста бледо лице — от тези, които човек лесно забравя. Беше облечен в черен делови костюм, с очила със стоманени рамки.

— Какъв е този „дрозд“? — попита Латъм и покани с жест емисаря на ЦРУ да влезе.

— Нашите кодови имена се променят, твоето — не — отвърна непознатият.

Той влезе и протегна ръка. Хари я пое, но все още беше объркан.

— Не мога да ти изразя нашето задоволство от това, че успя да се върнеш от студа.

— Това да не е намек за Джон льо Каре^[11]? Ако е така, той се е справил по-добре от мен. „Жилото“ звучи добре, но „Дрозд“ е малко банално, не мислите ли? И защо не дойдохте в посолството? Много съм изтощен, господин Дрозд. Наистина имам нужда от сън.

— Да, знам и искрено съжалявам. Както и да е, има и по-високо ниво от посолството. Сигурен съм, че знаете.

— Естествено. Има Директор на ЦРУ, после са Държавният секретар и президентът. Но пак ще повтора — какъв е този „дрозд“?

— Това би ви отнело само няколко минути — каза човекът с приятното лице, като не обърна внимание на въпроса на Хари и извади джобен часовник от жилетката си. — Това е фамилна ценност; зрението ми е слабо и се надявам, че така ще ми бъде по-лесно да виждам колко е часът. Само две минути, господин Латъм, и се махам.

— Преди да продължите, по-добре ми покажете някое съвсем автентично удостоверение за самоличност, по дяволите!

— Разбира се — натрапникът вдигна джобния часовник пред лицето на Хари, натисна бутона му и каза ясно и отчетливо:

— Здравейте, Александър Ласитър. Аз съм вашият приятел — доктор Герхард Крьогер. Трябва да поговорим.

Погледът на Хари изведнъж се разфокусира, зениците му се разшириха. Той се взираше в нищото.

— Здравсти, Герхард — каза той. — Какво правят моите любими касапи?

— Добре са, Алекс. А вие как сте, разходихте ли се днес из ливадите?

— Хайде, докторе, сега е нощ. Да не искате да попадна право в някоя глутница добермани? Къде ви е умът?

— Извинете, Александър. Оперирах почти цял ден и вие сте напълно прав — уморен съм почти колкото вас... Но кажете ми, Алекс, когато мислено се срещнахте с онези хора в американското посолство, какво се случи?

— Всъщност нищо. Аз им дадох всичко, което бях донесъл, и през следващите няколко дни ще го преглеждаме.

— Добре, нещо друго?

— Брат ми се обади от Париж. Следят някаква подозрителна кола. Малкото ми братче е свястно момче. Ще ви хареса, Герхард.

— Сигурен съм. Нали той работеше за Консулски Операции?

— Точно така... Защо ми задавате тези въпроси?

В този миг бледият непознат отново протегна напред часовника, натисна бутона два пъти и погледът на Хари се проясни, очите му се фокусираха.

— Наистина се нуждаеш от сън, Хари — каза човекът, представил се като „Дрозд“. — Но няма да мога да се свържа с теб. Знаеш ли, ще опитам да ти се обадя, може ли?

— Какво?...

— Утре ще се свържа с теб.

— Защо?

— Не помниш ли? Боже мой! Страшно си уморен. Директорът на ЦРУ, Държавният секретар... Президентът, Хари. Той ме изпраща. Това искаше да знаеш, нали?

— Да... окей. Това исках.

— Поспи, Жило. Заслужаваш си го.

Дроздът побърза да излезе и затвори вратата след себе си, докато Хари Латъм с походка на робот се върна до леглото и падна в него.

* * *

— Кой е Дрозд? — попита Хари.

Беше сутрин и тримата офицери от разузнаването седяха около масата за конференции както и предишния ден.

— Получих съобщението ти преди два часа — каза американецът от ЦРУ. — Събудих по телефона самия Директор на ЦРУ, но той никога не бе чувал за Дрозд. Освен това името му се стори доста глупаво — както и на теб, Латъм.

— Но той беше при мен! Видях го, говорих с него! Той беше там!

— За какво си говорихте, мосю? — попита служителят на френското разузнаване.

— Не си спомням със сигурност... Всъщност не знам. Всичко вървеше съвсем нормално, той ми зададе няколко безобидни въпроса, а после... Просто не помня.

— Позволете ми да предположа, офицер Латъм — намеси се генерал-майорът от британската МИ-5. — Вие сте преживял три извънредно напрегнати — о, по дяволите — три непоносими години. Не е ли възможно — казвам го с цялото си уважение към вашия изключителен интелект — да се поддавате на илюзорни моменти? Боже мой, човече, случвало се е мои агенти, които имат по две самоличности, да фантазират и да се пречупват, след като са преживели само половината от вашия стрес.

— Аз не съм се пречупил, генерале. А още по-малко фантазирам.

— Да се върнем назад, мосю Латъм — каза французинът. — Когато пристигнахте в долината на Братството, какво се случи?

— Ах, да.

Хари сведе поглед. За няколко минути се почувства много объркан, после всичко му се проясни.

— За катастрофата ли... О, Господи, беше ужасно. Повечето от спомените ми се губят, но първото нещо, за което си спомням, са истерични викове. После разбрах, че главата ми е затисната — никога не бях изпитвал подобна болка... — занарежда Латъм думите, програмирани от Герхард Крьогер, и когато свърши, вдигна глава. Погледът му беше бистър. — Останалото го знаете, господа.

Членовете на трибунала се спогледаха. Всички поклатиха глави — очевидно бяха объркани. След това американецът се обади:

— Виж, Хари — внимателно каза той. — През следващите няколко дни ще прегледаме всичко, което си ни донесъл, окей? А после — дълга почивка, заслужил си я, нали?

— Бих искал да отлетя за Париж и да се срещна с брат си...

— Естествено, не се притеснявай — макар че той работи за Консулски Операции, а това не е любимият ми отдел.

— Разбрах, че доста добре се справя с работата.

— Страхотно — съгласи се шефът на ЦРУ. — Беше много добър, когато играеше хокей с „Айлъндърс Фарм Тийм“ в Монитоба. Тогава работех в Канада и, казвам ви, този здравеняк прилагаше бодичек^[12] на много по-едри от него играчи. Можеше да стане голяма звезда в Ню Йорк.

— За щастие — каза Хари Латъм, — успях да го измъкна от тази изпълнена с толкова насилие професия.

* * *

Дру Латъм се събуди в съвършено мекото легло на апартамента в „Мьорис“ на улица „Риволи“. Той примигна с очи, погледна телефона на нощното шкафче и натисна бутона за румсървиса. И тъй като германците плащаха, Дру реши да си поръча пържола „портърхаус“ с две яйца на очи отгоре и каша с много, много сметана. Казаха му, че поръчката ще пристигне след трийсет минути. Той се протегна в леглото. Автоматичният пистолет под възглавницата убиваше на лявата му ръка. После затвори очи за още няколко последни минути почивка.

Чу се драскане. Драскане на метал по вратата. Това не беше нормално — изобщо не беше нормално! Изведнъж се чуха силни отчетливи удари с пневматичен чук — чукаха шест етажа по-надолу, на улицата. Някаква ремонтна бригада бе започнала работа необичайно рано тази сутрин... Необичайно — съвсем необичайно! Едва съмваше! Дру грабна оръжието и се смъкна от лявата страна на леглото; претърколи се няколко пъти, докато достигна ъгъла на далечната стена. Вратата се отвори и дъжд от куршуми разкъса леглото, раздра дюшека и възглавниците в синхрон с оглушителния шум отвън. Латъм вдигна пистолета и изстреля пет последователни куршума в черния силует на вратата. Мъжът падна по очи. Дру се изправи. Ударите на пневматичния чук секнаха и той притича към потенциалния си убиец. Човекът беше мъртъв. Когато Дру го сграбчи за раменете, тесният му

черен пуловер се разкъса. На гърдите му бяха татуирани три малки светкавици. Блицкриг. Die Brüderschaft^[13].

---

[1] децата на слънцето — нем. ↑

[2] Забранено е. Много добре — нем. ↑

[3] помогнете ми — нем. ↑

[4] брат — нем. ↑

[5] съкратено от „антинеонацисти“ ↑

[6] да — нем. ↑

[7] във френските safe може да се поръчва лек обяд, а също така вино и друг алкохол ↑

[8] чудесно — фр. ↑

[9] напълно — фр. ↑

[10] град в САЩ, където се намира седалището на ЦРУ ↑

[11] има се предвид романът на Джон льо Каре „Мъжът, който дойде от студа“ ↑

[12] в хокея — удар с тяло ↑

[13] Братството — нем. ↑

6.

Жан-Пиер Вилие стоически изслуша критиката, отправена му от Клод Моро.

— Това беше един наистина смел жест от ваша страна, мосю. Бъдете сигурен, че издирваме въпросния автомобил, но моля ви, разберете, че ако с вас се беше случило нещо, цяла Франция щеше да се опълчи срещу нас.

— Струва ми се, че това е силно преувеличено — каза актьорът. — Както и да е, радвам се, че поне малко ви помогнах.

— Помощта ви е доста съществена, но вече се разбрахме, нали? Няма повече да ни помагате, нали така?

— Както желаете, макар че за мен беше доста лесно да играя тази роля и можех да събера още информация...

— Жан-Пиер! — възкликна Жизел Вилие. — Няма повече да правиш подобни неща, няма да го позволя!

— Бюро „Дъозием“ няма да го позволи, мадам — прекъсна я Моро. — Без съмнение ще разберете по-късно през деня, така че по-добре да ви го кажа още сега. Преди три часа е бил извършен втори опит за убийство на американеца Дру Латъм.

— Господи...

— Добре ли е? — наведе се към Моро Вилие.

— Цяло щастие е, че е останал жив. Той е, меко казано, наблюдателен човек; научил е едно-друго от нашите негласни парижки правила.

— Моля?

— Времето е било пресметнато така, че да съвпадне с извънредно силния и натрапчив шум от бригадата за ремонт на улиците, която започнала работа по времето, в което по-голямата част от гостите на Париж току-що са си легнали, след като са се наситили на развлеченията, които предлага нашият град. Това особено важи за тези, които отседат в скъпите хотели.

— Лято е — поклати глава Жизел. — Има доста недостатъци в начина ни на поведение спрямо тях.

— Нашият приятел Латъм инстинктивно е разбрал това. Нямало е ремонтна бригада — само един човек с хилти под прозореца му. Това ми напомня за заглавието на един ваш филм, мосю Вилие — „Прелюдия към фаталната целувка“, ако не греша. Той е сред любимите филми на жена ми.

— Трябва да забранят излъчването му по телевизията — лаконично отвърна актьорът. — Трябваше да се целуна с една лоша актриса, която се притесняваше повече за това под какъв ъгъл я снима камерата, отколкото за репликите си, и рядко ги казваше правилно.

— Тъкмо затова беше чудесна — присъедини се жена му. — Беше толкова достоверно несигурна, че това правеше своята страст към нея да изглежда страшно убедителна: един объркан мъж, доведен до лудост, защото не може да проникне в тайните на жената, която мисли, че обича. Ти беше наистина много добър, скъпи мой.

— Ако съм бил поне малко поносим, то това е било, защото се опитах да накарам тази глупачка да играе.

— Струва ми се, че мосю Моро не е дошъл тук да слуша актьорски оплаквания, скъпи.

— Аз не се оплаквам, просто казвам истината.

— Нито пък го интересува актьорското его...

— О, аз съм очарован, мадам! Жена ми би попила всяка дума!

— Полицейските разпити не са ли поверителни? — попита Жизел.

— Така е, разбира се. Не се изразих правилно.

— Можете да го разкажете, Моро — усмихна се Жан-Пиер. — Поне на жена си го разкажете. Разбирате ли, както може би вече сте се досетил, моята жена по-рано работеше като адвокат, а въпросната актриса много отдавна изостави професията си, след като се омъжи за американски нефтен магнат от Тексас или Оклахома, забравих точно откъде.

— Имате ли нещо против да се върнем на темата, която обсъждахме?

— Разбира се, че не, мадам.

— След като Дру Латъм се е спасил от смърт, разполагате ли с някаква информация за неуспелия убиец?

— Да, разполагаме. Той е мъртъв. Мосю Латъм го е застрелял.

— Идентифицирахте ли го?

— Не. Открихме само три малки татуировки в дясната част на гърдите му. Три светкавици — символът на нацисткия блицкриг. Латъм вярно предположи произхода им, но не знае какво означават. Ние обаче знаем... Такива татуировки се правят при много специални случаи, само на извънредно добре обучени, елитни групи на по-голяма неонацистка организация. По наша преценка те наброяват не повече от двеста в Европа, Южна Америка и Съединените щати. Наричат се „блицкригери“: това са убийци — обучени, усъвършенствани в много начини за убиване. Подбират ги специално според тяхната преданост, физическа сила и най-вече желание — дори необходимост — да убиват.

— Психопати! — възкликна бившата адвокатка. — Психопати, наети от други психопати.

— Точно така.

— Те могат да бъдат наети от всяка друга организация на манааци и религиозни фанатици, защото подобни организации биха им дали възможност да упражняват естествената си склонност към насилие.

— Принуден съм да се съглася с вас, мадам.

— И вие не сте казали нито на американците, нито на англичаните, нито на който и да е друг за този... как да го наречем? Този батальон от убийци?

— Най-висшите служители са информирани, разбира се. Но не и тези от по-ниско ниво.

— Защо не? Защо например да не информирате един Дру Латъм?

— Имаме причини за това. От по-ниските нива изтича информация.

— Тогава защо го казвате на нас?

— Вие сте французи, освен това сте знаменити. Знаменитостите са лесни мишени. Ако изтече информация, ще разберем...

— И какво?

— Апелираме към вашия патриотизъм.

— Но това е нелепо, освен ако не е един начин да унищожите съпруга ми!

— Почакай само за момент, Жизел...

— Млъкни, Жан-Пиер, този човек от „Дьозием“ е дошъл по друга причина.

— Какво?

— Очевидно сте била изключителен адвокат, мадам Вилие.

— Вашият начин за директен разпит, примесен с объркващи индиректни въпроси, е не по-малко очевиден, мосю. Вие искате да забраните на съпруга ми да прави нещо, което дори според мен — защото познавам таланта му — не е кой знае каква заплаха за неговия живот, и след това изведнъж ни доверявате строго секретна — извънредно секретна — информация, която, ако съпругът ми разкрие, ще унищожи кариерата му. И живота му.

— Както вече казах — отвърна Моро, — вие сте блестящ адвокат.

— По дяволите! Не разбирам и дума от това, което казвате! — изкрещя актьорът.

— Не ти и трябва, скъпи, остави това на мен — и Жизел се втрени в Моро. — Вие ни приближихте с една крачка до опасността, нали?

— Не мога да го отрека.

— И след като той е лесна мишена, защото знае всичко това, какво искате да направим? Не е ли това основният въпрос?

— Струва ми се, че да.

— И какво искате от нас?

— Да спрете пиесата. Спрете „Кориолан“, като съобщите част от истината. Съпругът ви знае прекалено много за този Жодел и не може да продължи участието си, защото е изпълнен с разкаяние и най-вече с омраза към хората, причинили това на стареца. Ще ви охраняваме денонощно.

— А баща ми и майка ми? — извика Вилие. — Не мога да им причиня това!

— Говорих и с двамата преди час, мосю Вилие. Разказах им каквото можах, включително и за възраждането на нацисткото движение в Германия. Те казаха, че вие трябва да решите, но се надявах, че ще окажете почит на родните си майка и баща. Какво друго да ви кажа?

— Значи трябва да спра представленията, а това, което няма да кажа публично е, че аз съм тяхната мишена, заедно със скъпата ми

съпруга. За това ли ме молите?

— Пак ще повторя. Вие винаги — абсолютно винаги — ще бъдете под наша закрила. По улиците, по покривите, в бронираните лимузини, в ресторантите, в курортите — навсякъде ще има агенти, полиция и всичко, което пожелаете за своята безопасност. Нужен ни е само един жив блицкригер, за да научим кой ги ръководи. Има наркотици и много други методи, които да убедят убиеца да ни каже това.

— Никога досега ли не сте залавяли блицкригер? — попита Жизел.

— О, залавяли сме. Преди няколко месеца хванахме двама, но те се обесиха в килиите си, преди да ги обработим с медикаменти. Тези психопати са изключително верни и предани. Смъртта е тяхната професия — дори собствената им смърт.

* * *

Във Вашингтон Уесли Сорънсън, директор на Консулски Операции, изучаваше тайните факсимилета, изпратени от Лондон.

— Не мога да повярвам! — възкликна той. — Направо не е за вярване!

— И на мен така ми се стори — съгласи се младият началник на Сорънсъновия отдел „Кадри“, който стоеше от лявата страна на бюрото. — Но едва ли можем да го отхвърлим. Тези имена са изпратени от Жилото — единственият таен агент, успял някога да проникне в Братството. За това го изпратиха там — и той успя.

— Но, боже мой, човече, повечето от тези хора са безупречни, а това дори не е пълният списък — някои имена изобщо не са ни съобщени! Двама сенатори, шестима конгресмени, директори на четири от най-силните корпорации, а също и половин дузина знаменитости — мъже и жени от медиите, лица и гласове, които виждаме, чуваме и четем всеки ден по телевизията, радиото, вестниците... Ето, виж — двама водещи и една асистентка, три звезди от телевизията...

— Според мен онзи, дебелият, може и наистина да е замесен — прекъсна го младият. — Той напада всичко, което според него е

останало от Атила — вожда на хуните.

— Изобщо не е вярно, прекалено е открит. Третокласен ум, минимално образование, изпълнен с омраза — това да, но не може да е верен нацист. Той е просто един глупак, който говори умни приказки.

— Имената са донесени от долината на Братството, сър. Направо оттам!

— Боже, тук има и член на президентския кабинет!

— Това пък направо ме довърши, честна дума! — каза шефът на Консулски Операции. — Та той е само един южняшки адвокат, стара кримка, но в него едва ли има политическа жилка... От друга страна, такива хора много ги бива за измами. В края на трийсетте години е имало нацисти в Конгреса, а през петдесетте навсякъде е гъмжало от комунисти, ако се вярва на разследванията за лоялност.

— Повечето от тях бяха абсолютни измишльотини, младежо — натъртено каза Сорънсън.

— Разбирам, сър, но е имало и справедливо осъдени.

— Колко от тях? Ако си спомняте статистиките — а аз си ги спомням — броят на хората, посочени от онзи кучи син Хувър и долния измамник Маккарти, достигаше деветнайсет хиляди и седемстотин. А накрая, след целия този шум, осъдиха само четирима! Четирима от почти двайсет хиляди, да му се не види! Това ще рече двама на десет хиляди, а освен това огромна бъркотия в Конгреса и купища пропилен пари на данъкоплатците. Моля те, не ми припомняй доброто старо време — не и на мен! Тогава бях горе-долу на твоите години, Бог ми е свидетел, че не бях толкова умен; но покрай цялата тази бъркотия изгубих много приятели.

— Съжалявам, господин Сорънсън, не исках да...

— Знам, знам — прекъсна го директорът на Консулски Операции. — Не би могъл да разбереш болката, която преживях в онези времена. И точно това ме тревожи.

— Не ви разбирам, сър.

— Може би ние ще положим началото на нови параноични преследвания! Хари Латъм може да е най-великият гений, работил за ЦРУ, супер мозък, когото никой не може да измами, но това тук сякаш идва от друга планета... Така ли е, или не? Исусе, това е лудост!

— Кое, господин Сорънсън?

— Всички тези хора са горе-долу на една възраст — между четирийсет и петдесет, а някои са прехвърлили шейсет.

— И какво?

— Преди години, точно когато постъпих в Управлението, се носеха разни слухове за Бремерхавен — това е стара подводна база в Хелиголанд Байт, стратегическо място, последният опит на няколко фанатици от Третия Райх, които бяха разбрали, че са загубили войната. Наричаше се „Операция Зоненкиндер“ — избрани деца били изпратени из цяла Европа и Америка на семейства, които да ги приемат и отгледат, а когато пораснат, да се сдобият с финансово могъщество или политическо влияние. Крайната им цел била да създадат атмосфера, която да доведе на власт... Четвъртия Райх.

— Но това е дивотия, сър!

— Тя беше тотално разгромена. Имахме стотина-двеста агента, наред с Армейското разузнаване и британската МИ-5, които проследиха всички данни за период от две години. Това не доведе до нищо. Ако изобщо някога е имало подобна операция, то тя се е провалила още в началото. Нямахме и следа от доказателство, че някога е била задействана.

— Но сега започвате да се съмнявате, така ли, господин Сорънсън?

— Макар че никак не ми се иска, Пол. Полагам всички усилия, по дяволите, да огранича въображението си, което ме запази жив, докато бях агент. Но сега вече не съм агент, не ми се налага да предугаждам движенията на някого в съседната тъмна уличка или зад някой хълм нощем. Трябва да разгледам целия пейзаж на ярка дневна светлина и не знам какво да мисля за „Операция Зоненкиндер“.

— Защо тогава не отречете тези данни и не изгорите целия списък?

— Защото не мога. Изпратил го е Хари Латъм... За утре има уговорена среща с Държавния секретар и Директора на ЦРУ в Държавния департамент или Лангли. И понеже не съм аз шефът тук, ще трябва да се подчиня на всичко, което ми кажат.

* * *

Дру Латъм седеше на бюрото си на втория етаж в американското посолство и преглъщаше утайката от третата си чаша кафе. На вратата се почука само веднъж, после тя се отвори и в стаята възбудено врхлетя Карин де Врийс.

— Чух какво се е случило! — възкликна тя. — Сигурна бях, че сте бил вие!

— Добро утро — каза Дру — или може би „добър ден“? Ако имахте тук от вашия скоч, много добре щеше да ми дойде.

— Пише го във всички вестници — извика следователката от „Документи и разследване“, прекоси стаята, приближи се и му подаде „Л'Експрес“. — „Крадец се опитва да обере гост на «Мьорис», стреля в стаята и е убит от пазача на етаж!“

— Майчице! Агентите им за връзка с обществеността работят бързо, нали? Едно е сигурно — по-добре не би могло да бъде.

— Престани, Дру! Ти живееш в „Мьорис“, нали ми каза! А когато се обадох на районната полиция, те ми казаха — много странно — че нямат никаква информация.

— Охо, в Париж вече са заинтересувани от притока на пари от туристите. И точно така трябва да се прави. Подобни неща не се случват никога, освен на хора като мен.

— Значи това си бил ти?

— Вече го каза. Да, аз бях.

— Добре ли си?

— Струва ми се, че вече ме питаха за това — да, добре съм. Все още съм уплашен до смърт — ще подчертая последните две думи — но сега съм тук, дишам, още съм топъл и ходя. Искаш ли да обядваме заедно — навсякъде, където пожелаеш, само не в онази кръчма, която ми препоръча последния път.

— Имам още поне четирийсет и пет минути работа!

— Не мога да чакам толкова. Току-що приключих с посланика Кортлънд и неговия дипломатически приятел, германския посланик Крайц. Сигурно още си говорят, но стомахът ми не може повече да търпи техните взаимни оправдания и празни приказки.

— В някои отношения си също като брат си. И той мрази властта.

— С една поправка, ако може — възрази Латъм. — И двамата мразим властта, когато тя не знае какво да прави, това е. Между

другото, утре или вдругиден той пристига със самолет от Лондон. Искаш ли да се срещнеш с него?

— С най-голямо удоволствие. Обожавам Хари!

— Две на нула за брат ми.

— Моля?

— Той е смахнат.

— Не разбирам.

— Имам предвид интелекта му — толкова нависоко хвърчи, че не можеш да го стигнеш, човек не може да общува с него.

— О, да, много добре си го спомням. Водехме много приятни разговори за постепенния разцвет на религиозността от Египет през Атина и Рим, та чак до Средновековието.

— Три на нула за Хари. Къде ще обядваме?

— Където ми предложи вчера. Закусвалнята срещу кафенето, в което разговаряхме, на „Габриел“.

— Могат да ни видят заедно.

— Вече няма значение. Говорих с полковника. Той ме разбира напълно.

— Какво каза Витковски?

— Ами... — Де Врийс наведе глава и тихо отговори: — Каза, че ти не си като брат си.

— Кое ми е различното?

— Не е важно, Дру.

— Може и да е. Кое?

— Да речем, че не си чак толкова образован.

— Хари току-що ме би нечестно. Ще обядваме след един час, става ли?

— Аз ще резервирам маса, там ме познават.

Карин де Врийс излезе от офиса и затвори вратата много по-тихо от обикновено.

Телефонът на Латъм иззвъня. Беше посланикът Кортлънд.

— Да, сър, какво има?

— Крайц тъкмо си тръгна, Дру. Съжалявам, че не беше тук и не чу останалото, което той каза. Брат ти не само е разбутал гнездото на стършелите, а направо го е унищожил, по дяволите.

— За какво говорите?

— Крайц не можеше да го каже пред тебе, за всеки случай — всъщност, заради секретността. Толкова е засекретено, че и аз трябваше да получа позволение да го чуя.

— Вие?

— Работата е там, че Хайнрих е разчупил печата на Бон и тъй като Хари ти е брат и утре пристига тук, предполагам, разузнаването е решило, че нямат полза да ме държат извън кръга.

— Че какво е направил Хари? Да не е открил Хитлер и Мартин Борман в някой южноамерикански гей бар?

— Де да беше толкова маловажно! Брат ти е донесъл списъци от германската операция, имена на поддръжници на неонацистите в правителството и индустрията на Бон, както и в САЩ, Франция и Англия.

— Добрият стар умник Хари! — възкликна Латъм. — Никога не е вършил нещо наполовина, нали? По дяволите, гордея се с този възрастен джентълмен!

— Не разбираш, Дру. Някои — не много — от тези имена са на най-прочутите хора — мъже и жени с високо положение и безупречна репутация. Всичко е толкова неочаквано!

— Щом Хари е донесъл списъка, той е абсолютно автентичен, дявол да го вземе. Никой на земята не може да вербува брат ми.

— Да, точно това съм чул и аз.

— Тогава какъв е проблемът? Подгонете тези копелета!

— Но толкова е трудно да осъзнаеш...

— Не осъзнавайте. Почвайте работа!

— За четирима от Бонския списък Хайнрих Крайц е абсолютно убеден, че не могат да бъдат такива — трима мъже и една жена.

— И кое го кара да се мисли за всезнаещ Бог?

— Имат еврейска кръв; изгубили са роднини в лагерите, поспециално в Аушвиц и Берген-Белзен.

— Откъде знае това?

— Сега са по на шейсет години, но всичките са били негови ученици в първите му години като преподавател в колежа и той е укривал всеки от тях от Министерството на арийските изследвания, като е рискувал собствения си живот.

— Може и да са го излъгали. От двете ни срещи добих усещането, че никак не е трудно да го преметнеш.

— Това е академичната му страна. Както и много други, той е едновременно колеблив и словоохотлив, но нито една негова слабост не може да помрачи факта, че е блестящ учен. Посланикът е умен човек с огромен опит.

— Това, последното, важи и за Хари. Няма начин да даде фалшива информация.

— Казаха ми, че и във Вашингтонския списък има някои странни имена. „Невероятно“ бе думата, която използва Сорънсън.

— И за Линдберг е било „невероятно“. „Духът на Сейнт Луис“^[1], младият господин е бил на страната на Гьоринг, докато не проумял, че те са лошите, и после се бил като дявол за нас.

— Не мисля, че подобно сравнение изобщо е уместно.

— Може и да не е. Просто се опитвам да илюстрирам дадена гледна точка.

— Да предположим, че брат ти е прав. Дори само наполовина или на четвърт, или на една осма — или дори на много по-малко от това.

— Донесъл е имената, господин посланик. Никой друг не го е правил, нито е могъл да го направи — така че ви предлагам да процедурате така, сякаш те са симпатизанти на нацистите, докато не се докаже обратното.

— Това, което казваш — ако разбирам правилно — е, че всички те са виновни до доказване на противното.

— Не си говорим за закона, сър, говорим си за възраждането на най-злата и проклета чума, която този свят някога е преживял — по-лоша и от бубонната^[2]! Няма време за празни приказки относно това кое е законно и кое — не. Трябва да ги спрем веднага.

— Някога го казвахме и за комунистите, и за набедените за комунисти, а за по-голямата част от тях поне в Америка се оказа, че не са нищо подобно.

— Това е друго! Тези неонацисти не са успели да се издигнат като нацистите от трийсетте, онези бяха на власт и си спомнят как са я получили. Чрез страх! Въоръжени банди скитаха по улиците с изподраскани лица и късо подстригани коси; после дойдоха униформите — шинелите и ботушите на Schultsefein^[3], първите хитлерови главорези — и всички полудяха от страх! Трябва да ги спрем!

— Само с имената, които имаме? — тихо попита Кортлънд. — На уважавани мъже и жени — толкова уважавани, че никой не би заподозрял, че са част от тази лудост. Какво да правим? Какво да прави всеки един от нас?

— Използвайте хора като мен, господин посланик. Хора, обучени да проникват навсякъде, за да се доберат до истината.

— Тук има един определено неприятен момент, Латъм. Чия истина?

— Истината, Кортлънд!

— Моля?

— Извинете ме — господин Кортлънд или господин посланик. Времето за дипломатически — дори и етични! — любезности свърши! Сега можех да бъда един оцъклен труп в леглото си в „Мъорис“. Тези копелета пипат грубо, с железни ръкавици.

— Мисля, че разбирам какво целиш...

— Опитайте се да вникнете, сър. Опитайте да си представите как посланическото ви легло се пръска, докато вие треперите до стената и се чудите дали някой от тези изстрели няма да улучи лицето ви, гърлото ви, гърдите ви. Това е война — тайна война, наистина, но въпреки всичко — война.

— Откъде смяташ да започнеш?

— Имам някои идеи, но като начало искам да получа списъка на Хари с имената тук, във Франция, докато Моро и аз преследваме един човек, когото сме разкрили.

— „Дьозием“ все още не е съобщило за заподозрени френски поддръжници.

— Какво?

— Нали ме чу. И така, откъде ще започнеш?

— От името на човека, наел колата, която нашият знаменит, макар и ексцентричен актьор е идентифицирал северно от Пон Ньоф.

— Моро ли ти го даде?

— Разбира се, че той ми го даде. Колата на „Монтан“, в която се блъсна Бресар, е направо потрошена. Идвала е от Марсилия, но данните за фирмата, от която са я наели, са толкова противоречиви, че ще трябват седмици, докато ги проучим. Човекът, който открихме, ще бъде на работното си място днес в четири следобед. Ще го пипнем, дори ако се наложи да му стискаме тестикулите в менгеме.

— Не бива да работиш с Моро.
— Какво искате да кажете? Защо не?
— Защото е в списъка на Хари.

---

[1] Така се нарича самолетът, с който Чарлз Линдберг за първи път прелита Атлантическия океан. — Бел.пр. ↑

[2] Бубонната чума е била „бичът“ на Средните векове. — Бел.пр. ↑

[3] отряди за издирване на врагове — нем. ↑

7.

Смаян, Дру излезе от офиса си, слезе по спираловидната вътрешна стълба във фоайето на посолството и излезе през бронзовия изход на авеню „Габриел“. Зави надясно и тръгна към закусвалнята, където се бяха уговорили да обядват с Карин де Врийс. Беше не само смаян — беше вбесен! Кортлънд отказа дори да коментира потресаващото разкритие, че Клод Моро — главата на бюро „Дьозием“ — е в „списъка на Хари“. Той просто остави това невероятно твърдение да виси във въздуха, като пресече протестите на Латъм с думите:

— Нямам какво да ти кажа повече. Продължавай да работиш с Моро, но, по дяволите, не му се доверявай! Обади се утре да ми кажеш какво е станало.

След тези точни инструкции посланикът затвори телефона.

Моро — неонацист? Беше също толкова невероятно, колкото и ако някой беше казал, че Дьо Гол е симпатизирал на Германия по време на Втората световна война! Дру не беше глупак; той напълно разбираше и приемаше съществуването на тайни агенти, двойни агенти, но да причислиш човек с досието на Моро към някоя от тези категории без каквото и да било обяснение — това си беше чиста софистика! Като действащ офицер, издигнал се в ранг след дълго участие в нелегални операции и стигнал дотам, че да оглави такъв важен отдел като „Дьозием“... Вероятно му се е налагало да мине през изпитателните погледи на хиляди очи, които, възхитени или завистливи, отчаяно са се опитвали да го унищожат с всички средства, които биха могли да използват. И все пак Моро бе преминал през всичко това и не само беше оцелял, но и бе заслужил етикета „световна класа“.

— Мосю! — изкрещя някой от една кола на улицата.

Колата на „Дьозием“ очевидно се движеше с неговата скорост. — Entrez-vous, s'il vou plaît^[1]!

— Ще се поразходя още две-три пресечки — извика Дру, докато разбутваше пешеходците по пътя си към бордюра. — Както вчера, помниш ли? — добави той на елементарния си френски.

— Вчера това не ми хареса и днес не ми харесва. Моля ви, качете се!

Колата на „Дьозием“ спря, Латъм неохотно отвори вратата и се настани на задната седалка.

— Престараваш се, Рене... а не беше ли Марк? Обърках се.

— Аз съм Франсоа, мосю, и не се притеснявам, че ме бъркате. Гледам си работата.

Изведнъж се чуха оглушителни изстрели и куршуми обсипаха обезопасеното външно стъкло на страничния прозорец, а после и предното стъкло на колата. Черното комби се втурна напред, промъквайки се между колите.

— Исусе! — изрева Дру, прегърнал облегалката пред себе си и навел глава надолу. — Видял си ги да идват, така ли?

— Само предвидих тази възможност, мосю — отвърна шофьорът, като дишаше тежко.

Той седеше приведен на седалката. Беше спрял колата. Предното стъкло бе цялото в пукнатини и нямаше никаква видимост.

— Един автомобил се отдели от бордюра още щом излязохте от посолството. Човек не се отказва от място за паркиране на „Габриел“, без да има основателна причина, а мъжете в колата се разгневиха, когато им препречих пътя и ви повиках.

— Задължен съм ти, Франсоа — бързо каза Латъм, надигна се неуверено, обърна се и стъпи на пода, докато хората по улицата предпазливо приближаваха към колата на „Дьозием“. — И сега какво?

— Полицията всеки момент ще дойде, все някой ще ги извика.

— Не мога да говоря с полицията.

— Разбирам. Накъде бяхте тръгнал?

— Към една закусвалня на следващата пресечка от другата страна на улицата.

— Знам я. Сега тръгнете натам. Движете се между хората, слейте се с тълпата. Когато се отделите от нея, си дайте вид, че бързате като всички останали и опитайте да влезете в ресторанта по най-незабележимия начин. Останете там, докато не дойдем да ви вземем или не ви потърсим по телефона.

— На кое име ще ме търсите?

— Вие сте американец — Джоунс ще свърши работа. Кажете на управителя, че очаквате телефонно обаждане. Имате ли оръжие?

— Разбира се.

— Внимавайте. Няма голяма вероятност да опитат пак, но трябва да бъдете подготвен и за най-невероятното.

— Няма нужда да ми обяснявате. А вие?

— Ние си знаем работата. Побързайте!

Дру отвори вратата, бързо я затвори, наведе се за миг, после се изправи, като имитираше паниката на заобикалящите го. След малко той наистина се сля с тълпата. Стигна до отсрещната страна на авеню „Габриел“, като често се привеждаше и оглеждаше — очите му се стрелкаха във всички посоки — и се запъти към бирарията и Карин де Врийс.

Беше подранил. Разбра го, когато видя полупразния ресторант; но трябваше да бъде далеч от офиса си, далеч от посолството. И все пак трябваше да мисли за това, да мисли упорито и задълбочено.

— Резервация на името на Де Врийс — каза той на английски на мъжа, облечен в смокинг, който стоеше до бара.

— Да, разбира се, господине... Подранили сте малко, мосю.

— Това проблем ли е?

— Съвсем не. Елате, ще ви заведе до вашата маса. Мадам предпочита масите отзад.

— Казвам се Джоунс. Може да ме потърсят по телефона.

— Ще го донеса на масата...

— На масата?

— В наше време всеки има телефон, нали? Това, че хората могат да карат коли, да пресичат улиците в пиковите часове и същевременно да си говорят по телефона, направо ме смайва. Mon Dieu, не е чудно, че имаме такъв висок процент на катастрофи!

— Кажете ми — каза Латъм, като мислеше трескаво, докато сядаше, — можете ли да ми донесете телефон сега?

— Certainement^[2]. Градски или международен, мосю?

— Международен — намръщи се замислен Дру.

— Телефонът е с касов апарат, таксата ще бъде включена в сметката ви.

— Трябва да ви е много досадно — каза Латъм.

— Може и така да е, но ние не казваме на всеки и не го рекламираме като допълнително удобство. Толкова много хора разнасят навсякъде собствени телефони.

— Но на мен казахте — прекъсна го Дру и го изгледа.

— Да, разбира се. Вие сте от *ambassade americaine*, n'est-ce pas^[3]? Идвал сте тук няколко пъти, мистър Джоунс.

— Струва ми се, че да — съгласи се Латъм и подаде на управителя кредитната си карта. — Но никога не съм резервирал маса.

— *Merci*^[4]. Мога да ви предлага питие или бутилка вино.

— Уиски. Шотландско, ако обичате.

Управителят си тръгна, уискито пристигна и Дру се настани в сепарето. Ръцете му все по-силно трепереха, лицето му гореше.

Господи, та ако шофьорът не беше достатъчно опитен и наблюдателен, щяха да го убият на „Габриел“! Три покушения само за ден и половина: първото — миналата вечер, второто — рано тази сутрин и последното — само преди минути! Бяха го набелязали и посмъртните почести за това, че е умрял при изпълнение на служебния си дълг никак, ама никак не го успокояваха. Нямахше никакво съмнение, че нацистката напаст е плъзнала из цяла Германия и отвъд границите ѝ. Списъкът на Хари явно предвещаваще най-лошия сценарий за страните на НАТО и разкритието на Карин де Врийс, че Братството е проникнало в най-секретните компютри на ЦРУ, съдържащи информация за операцията „Жило“, със сигурност беше факт, доказващ проникването им във Вашингтон. Господи, беше казал на Вилие, че възродилите се нацисти са проникнали навсякъде, но това беше само хипербола, въдичка за Вилие, за да предизвика интереса му, защото подозираше неговия произход, връзката му с Жодел и всичко, което това означаваше, а не на последно място бяха и липсващите папки с данни от разпита. Когато Вилие оправда подозренията му, Дру беше едновременно въодушевен и уплашен — въодушевен от това, че е отгатнал истината; уплашен от самата истина.

А сега той се бе превърнал в главната мишена, защото беше открил истината. Съгласно теорията си, че от мъртвите служители на разузнаването няма никаква полза, той трябваше да отмени предишните си инструкции и да потърси всички средства за защита, които занапред можеше да предложи „Дъозием“.

„Дъозием“... Моро? Възможно ли беше това? Ако помолеше Моро да засили личната му охрана, не подписваше ли собствената си смъртна присъда? Въпреки всичките си чувства и без оглед на убежденията си относно този човек — дали списъкът на Хари беше чак толкова точен? Не можеше да го повярва — беше лудост! Но дали?...

Управителят се върна на масата. Носеше портативния телефон. Във Вашингтон бе едва седем сутринта и преди за директора на Консулски Операции да е съмнало, Дру Латъм имаше нужда от напътствия.

— Натиснете бутона „Parlez“^[5] и наберете номера, моля — каза управителят. — Ако желаете да се обадите още веднъж, натиснете „Finis“^[6], после отново „Parlez“ и отново наберете.

Той подаде на Дру телефона и се отдалечи. Латъм натисна бутона „Parlez“, набра номера и след минута се обади сепнат глас:

— Да?

— Обаждам се от Париж...

— Очаквах да се обадиш — прекъсна го Сорънсън — Пристигна ли Хари? Можеш да говориш, скрамблерът е включен.

— Ще пристигне най-рано утре.

— Да му се не види!

— Значи знаеш? За информацията, която е донесъл, искам да кажа.

— Да, но съм изненадан, че ти знаеш. Независимо дали си му брат, или не, Хари не е от онзи тип хора, които разпространяват наляво-надясно секретни данни.

— Хари не ми е казал нищо. Кортлънд ми каза.

— Посланикът? Изглежда ми невероятно. Той е добър човек, но не е от този кръг.

— Трябва да го включим. Посланикът на Бон е счупил печатите и както разбрах, доста се е ядосал за четирима от собственото си правителство в списъка.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещя Сорънсън. — Предполагам, че всичко това трябва да се държи в абсолютна тайна, докато не се вземе решение!

— Някой е направил фалстарт — отвърна Дру. — Спринтьорите са се затичали, преди да гръмне стартовият пистолет.

— Знаеш ли изобщо за какво говориш?

— Разбира се, че знам.

— Тогава, по дяволите, ми го кажи! В десет часа имам среща с държавния секретар и директора на ЦРУ...

— Внимавай какво ще им кажеш — прекъсна го бързо Латъм.

— Какво, за Бога, означава това?

— Компютрите на ЦРУ АА-Нула са разсекретени. Братството — така наричат себе си неонацистите — е знаело всичко за операцията на Хари. Кодовото име „Жило“, целта, дори проектовремето на неговата мисия — две години плюс. Всичко това са измъкнали от Лангли.

— Дрън-дрън! — изрева директорът на Консулски Операции. — Как го откри?

— Съобщи ми го една жена на име Де Врийс, чийто съпруг е работил под ръководството на Хари в бившия Източен Берлин. Бил е убит от ЩАЗИ и тя е на наша страна. В момента работи в посолството и казва, че има сметки за уреждане. Аз ѝ вярвам.

— Сигурен ли си?

— Нищо не е напълно сигурно, но мисля, че да.

— Какво мисли Моро?

— Моро?

— Да, разбира се. Клод Моро от „Дьозием“.

— Мислех, че си прегледал списъка на Хари.

— И какво?

— Вътре е. Заповядаха ми да не казвам нищо.

От страната на Вашингтон се чу кратка въздишка. Последва напрегнато мълчание. Накрая Сорънсън тихо, зловещо заговори:

— Кой ти даде тази заповед? Кортлънд?

— Предполага се, че идва от по-високо... Почакай малко. Ти нали имаш списъка на Хари?

— Изпратиха ми някакъв списък.

— Тогава името на Моро е вътре. Да не си го пропуснал?

— Не, защото вътре го няма.

— Какво?...

— Разбрахме, че за по-голяма сигурност някои „избрани“ имена „не са съобщени“.

— Не са ги съобщили на теб?!

— Точно това ми казаха.

— Пълни глупости!

— Знам.

— Можеш ли да се сетиш за някаква причина — каквато и да е?

— Опитвам се, повярвай ми... Сред висшите ешелони се знае, че Моро и аз сме работили в тясно сътрудничество...

— Да, казвал си ми за Истанбул...

— Това беше последната ни съвместна задача. Имало е и други. Бяхме добър тандем и когато беше възможно, аналитиците от Вашингтон и Париж ни изпращаха да работим заедно.

— Това може ли да бъде достатъчна причина, за да го изключат от твоя списък?

— Възможно е — отвърна директорът на Консулски Операции. Сега гласът му едва се чуваше. — Може да се отрече, но няма да бъде убедително. Виждаш ли, в Истанбул той ми спаси живота.

— Всички бихме го направили в такова положение — обикновено приемаме, че някой ден услугата ще ни се върне.

— Точно затова аргументът е неубедителен. Но все пак така се създават много стабилни връзки, нали?

— В определени граници и в зависимост от обстоятелствата.

— Добре казано.

— Това е аксиома... Трябва да се свържа с Моро днес следобед. Следят една кола под наем, която нашият актьор забелязал, докато се правел на таен агент. Какво да правя?

— При нормални обстоятелства — започна Сорънсън, — а дори и в изключителни случаи, бих сметнал, че включването на Клод в този списък е нелепо.

— Съгласен съм — прекъсна го Латъм.

— И все пак данните са от Хари. Фактът, че ти е брат, няма нищо общо...

— Още една аксиома — рязко го прекъсна Дру.

— Извънредно трудно ми е да повярвам, че са могли да изиграят Хари. А да го вербуват — и дума не може да става.

— Пак съм съгласен — измърмори Латъм.

— И така, какво, по дяволите, излиза? Ако тази твоя приятелка наистина е права, те са проникнали в Управлението и очевидно някой или от френското, или от нашето разузнаване е забелязал името на Моро, свързал го е с мен и сега ми няма доверие.

— Пълен абсурд! — извика Дру и моментално понижи глас, тъй като хората от съседните маси се обърнаха.

— Това е невероятно, нищо повече не мога да кажа.

— Ще се обадя на Хари в Лондон. Ще му кажа какво мислиш.

— Той е изолиран.

— Не и за мен. Когато беше на четиринайсет, а аз на осем, той искаше да избяга от мен, за да си чете тъпите книги. Покатери се на едно дърво и взе, че се заклеци. Казах му, че ще го измъкна, ако ми обещае никога повече да не ме отбягва — не го биваше много да слиза от дървета, нали разбираш?

— Такива клетви провалят най-големите тайни на света. Ако се свържеш с него, за Бога, обади ми се пак. Ако не успееш — много ми е трудно да го кажа, засяда ми на гърлото — следвай заповедта на посланика. Работи с Клод, но си мълчи.

Дру натисна копчето „Finis“, докосна „Parlez“ и набра. След няколко позвънявания телефонистът от лондонския „Глочестър Хотел“ обясни, че господин Уендъл Мос не е в стаята си. Латъм остави простичкото съобщение: „Обади се в Париж. Звъни, докато се свържеш“. И в този момент пристигна Карин де Врийс. Тя буквално тичаше между масите.

— Слава богу, че си тук! — извика тя и бързо седна. — По цялата улица говорят, а в посолството е пълен хаос. Френска правителствена кола е била нападната от терористи точно под нас, на „Габриел“!

Изведнъж Карин млъкна, забелязала празния поглед на Дру. Мълчаливо смръщи чело, на устните ѝ се изписа думата „Ти“. Той кимна. Тя продължи:

— Трябва да се махнеш от Париж, от Франция! Върни се във Вашингтон.

— Повярвай ми — или по-добре на себе си повярвай — там ще бъда същата мишена, каквато съм и тук. Дори може би там ще им бъде по-лесно.

— Но в течение на два дни се опитаха да те убият три пъти!

— По-точно за двайсет и три часа. Броил съм ги.

— Не можеш да останеш тук, те те познават.

— Във Вашингтон ме познават още по-добре. Освен това, Хари ще ми се обади. Трябва да се видя с него, да поговорим. Налага се.

— Заради него ли си взел този телефон?

— Заради него и заради още един човек от Вашингтон, на когото имам доверие — налага се да му имам доверие. Всъщност, моят шеф.

Пристигна келнерът и Де Врийс поръча „Шардоне“. Мъжът с престилката кимна и тъкмо щеше да тръгне, когато Латъм му подаде радиотелефона.

— Още не — каза Карин и докосна протегнатата ръка на Дру.

Келнерът сви рамене и се отдалечи.

— Извинявай, но може би си пропуснал едно-две неща.

— Напълно възможно. Както сама забеляза, за двайсет и няколко часа стрелях по мен три пъти. Ако не се броят интензивните полеви тренировки, където за тази цел се използваха капсули с боя, това е, общо взето, половината от оръжията, стреляли по мен в цялата ми кариера. Какво съм забравил? Все още си спомням как се казвам.

— Не се опитвай да се шегуваш.

— Какво, по дяволите, има още? За твое сведение, автоматичният ми пистолет е в скута ми и ако очите ми от време на време се стрелкат насам-натам, то е, защото съм готов да го използвам.

— По целия „Габриел“ е пълно с полиция. Нито един терорист не би успял да убие някого при тези обстоятелства.

— Добре си научила нашите правила.

— Бях омъжена за човек, който, първо, беше застрелян, и второ, е стрелял толкова пъти, че не би могъл да ги запомни.

— Забравих за ЩАЗИ. Извинявай. Та какво имаше предвид?

— Къде трябва да ти се обади Хари?

— В офиса ми или в „Мъорис“.

— Според мен е глупаво да се връщаш и на двете места.

— Печелиш половин точка.

— Отбележи ми цяла. Права съм и го знаеш.

— Ще ти я отбележа — неохотно каза Латъм. — По улиците има тълпи, оръжието може да е на инчове от мен и аз никога да не разбера това. А щом са проникнали в ЦРУ, посолството за тях е детска играчка. И сега какво?

— Кажи ми за началника си във Вашингтон. Как му обясни нападението на „Габриел“? Какво те посъветва за охраната?

— Нищо не ме е посъветвал, защото не му казах. Това е от онези неща, за които се говори по-късно... Той има по-голям проблем, много

по-голям от всичко, което съм преживял.

— Наистина ли сте толкова великодушен, мосю Латъм? — попита Карин.

— Съвсем не, мадам Де Врийс. Нещата се развиват толкова бързо, а проблемът, който стои и пред двамата ни, е толкова голям, че не исках да го усложнявам допълнително.

— Можеш ли да ми кажеш какъв е проблемът?

— Боя се, че не.

— Защо не?

— Защото ме попита.

Карин де Врийс се облегна назад и вдигна чашата към устните си.

— Все още не ми се доверяваш, нали? — тихо каза тя.

— Става въпрос за живота ми, госпожа, и за смъртоносната напасть, която се разпространява и ме плаши до смърт. Би трябвало да плаши до смърт целия цивилизован свят.

— Говориш от разстояние, Дру. Аз говоря от „непосредствена близост“, както казвате вие, американците.

— Това е война! — прошепна Латъм. Шепнеше гърлено, очите му горяха. — Не ми говори с абстракции.

— Моят съпруг загина в тази война, за това ти говоря! — Карин рязко се наведе напред. — Какво повече искаш от мен? Какво още, за да спечеля доверието ти?

— Защо толкова се стремиш към него?

— По най-простата възможна причина — тази, за която ти говорих снощи. Наблюдавах как омразата унищожава един прекрасен човек — омраза, която той не можеше да контролира. Тя го обсебваше изцяло, а аз месеци, години наред не можех да го разбера, и после го разбрах! Той беше прав! Отвратителен облак от ужас се надигаше над Германия, всъщност, повече над Източна, отколкото над Западна. „Един образ на злото се сменя с друг. Те жадуват за крещящи лидери и никога няма да се променят“ — така се беше изразил Фреди. И беше прав!

Карин де Врийс се бе изразходвала докрай емоционално, сълзи блестяха в очите ѝ. Шепотът ѝ стана по-тих.

— Беше измъчван и убит, защото бе открил истината — довърши тя с равен тон.

Открил истината. Дру внимателно огледа жената срещу себе си, като си спомняше колко бе въодушевен, когато бе открил истината за бащата на Вилие, стария Жодел. А после — колко уплашен беше от това, че истината е такава. Еднаквият начин, по който той и Карин реагираха на фактите, не можеше да бъде престорен. Те не можеха повече да се самозалъгват, със сигурност не можеха да прикрият гнева, обзел и двамата, защото гневът им беше твърде истински.

— Добре, добре — каза Латъм и сложи свободната си лява ръка върху здраво склучените ѝ пръсти. — Ще ти кажа, каквото мога, без да споменавам имена — тях ще ти съобщя по-късно... в зависимост от обстоятелствата.

— Приемам. Това е заради дисциплината, нали? Предпазна мярка срещу медикаменти.

— Да — широко отворени, очите на Дру се стрелнаха към входа и околните маси; дясната му ръка бе скрита. — Ключът е бащата на Вилие, родният му баща...

— На Вилие, актьора? Писаха го във вестниците... Старецът, самоубил се в театъра?

— По-късно ще ти обясня, но сега трябва да осмислиш най-трудното. Старецът наистина е бил баща на Вилие. Борец от Съпротивата, разкрит от германците и полудял в лагерите преди години.

— Пишеше го в ранните следобедни вестници! — каза Де Врийс, пусна ръцете си и сграбчи неговата. — Спират пиесата, постановката на „Кориолан“.

— Това е глупаво! — изтърси Латъм. — Казват ли защо?

— Нещо във връзка със стареца и колко бил разстроен Вилие...

— Повече от глупаво — прекъсна я Латъм. — Гротескно, по дяволите! Сега той е също такава мишена, каквато съм и аз!

— Не разбирам.

— Няма начин да разбереш, и по един невероятен начин всичко това е свързано с брат ми.

— С Хари?

— Досието на Жодел — това е бащата на Вилие — е било извадено от архивите на ЦРУ...

— Както е станало с компютрите АА-Нула? — прекъсна го Карин.

— Едно към едно, повярвай ми. В това досие присъства името на френски генерал, който не просто е бил вербуван от нацистите, а е станал един от тях — фанатично предан изменник, изцяло обзет от каузата на господстващата раса.

— Какво значение би могло да има това сега? Той е бил генерал преди толкова много години — сега без съмнение е мъртъв.

— Може да е, може и да не е, няма значение. Но това, което става днес, е било започнато от него, той го е задвижил. Организацията тук, във Франция, която препраща милиони, идващи от цял свят, на неонацистите в Германия. Същото, което те е довело в Париж, Карин.

Де Врийс отново се облегна на стената на сепарето и отдръпна ръката си от неговата. С широко отворени очи тя се взираше в него с недоумение.

— Това какво общо има с Хари? — попита тя.

— Брат ми е донесъл списък с имена — колко, не знам — на симпатизанти на нацистите тук, във Франция, във Великобритания и в собствената ми страна. Доколкото разбирам, този списък е истинска бомба — включва мъже и жени с влияние, дори притежаващи политическа власт, които никой не би заподозрял в подобни прегрешения.

— Как се е сдобил Хари с тези имена?

— Нямам представа, затова трябва да го видя, да говоря с него!

— Защо? Изглеждаш толкова разтревожен.

— Защото едно от тези имена е на човек, с когото работя, човек, в чиито ръце бих поверил живота си, без да се замисля. Как ти се харесват теа ябълки?

— И без да обръщам внимание на граматиката, не те разбирам.

— Идиосинкразия, мадам Лингвист. Казаха ми, че изразът произхожда от един стар трик, използван от градинарите, отглеждащи ябълки — слагали най-хубавите най-отгоре в бъчвата, а отдолу били изгнилите.

— Смисълът все още ми убягва.

— Защо не? Сигурно е апокрифно.

— Говориш точно като брат си, но без неговата яснота.

— Тъкмо сега Хари трябва да бъде по-ясен.

— Относно човека, с когото работиш, разбира се.

— Да. Не мога да го повярвам, но ако Хари е прав и днес следобед се среща с този човек — което и трябва да направя — това може да е най-тъпото решение, което вземам. Фатално тъпо.

— Отложи срещата. Кажу ми, че е възникнало нещо важно.

— Ще попитам какво, а в момента има пълното право да знае. Между другото, един негов служител ми спаси живота на „Габриел“ буквално преди половин час.

— Може да е било нагласено.

— Да, това е другото възможно положение. Виждам, че сте се навъртала наоколо, госпожа.

— Навъртах се — потвърди Карин. — Моро е, Клод Моро от „Дьозием“, нали?

— Защо го предполагаш?

— „Документи и разследване“ получава списък на влизащите и излизащите на всеки два часа и четири часа. Името на Моро е споменато два пъти — миналата вечер, когато те нападнаха за първи път, и после — на следващата сутрин, когато е пристигнал германският посланик. Схемата е очевидна. Някои колеги отбелязаха, че не могат да си спомнят някого, който и да било от „Дьозием“ — да не говорим за началника — да е идвал в посолството.

— Естествено, не бих потвърдил предположението ви.

— Не се и налага, аз съм напълно съгласна с теб. Да се свързва Моро по някакъв начин с неонацистите — това ме поразява, толкова е нелепо. Абсурд!

— Точно тази дума чух от Вашингтон преди по-малко от десет минути. Познаваш брат ми. Може ли изобщо някога да бъде изигран?

— Пак ми идва наум думата „абсурд“.

— Да го вербуват?

— Никога!

— И така, както каза моят изключително опитен шеф, който е работил с Моро в онези тежки времена, и който също е съгласен с нас: „Какво, по дяволите, излиза?“

— Трябва да има обяснение.

— Точно затова трябва да говоря с Хари... Ей, почакай. Доста стабилно мнение имаш за Моро. Познаваш ли го?

— Знам, че източногерманското разузнаване се страхуваше до смърт от него, както на свой ред и неонацистите, защото бе разкрил

връзките между ЩАЗИ и нацистите преди всеки друг, освен, може би, брат ти. Фреди се бе срещал с него веднъж — в Мюнхен, за инструктаж — и се върна страшно въодушевен. Нарече Моро гений.

— Та, да се върнем на въпроса: какво излиза?

— В Щатите имате един израз, който е уникално американски — каза Карин. — „Между скала и твърдина“. Мисля, че е подходящ. Опасно е да седиш в посолството или в „Мъорис“ и да очакваш Хари да се обади.

— Той има само тези номера — запротестира Дру.

— Бих искала още веднъж да те помоля да ми имаш доверие. Тук, в Париж, имам приятели от старите времена в Амстердам — приятели, на които можеш да се довериш. Ако искаш, ще отида и ще дам имената им на полковника.

— За какво? Защо?

— Могат да те скрият и ти пак ще можеш да продължиш работата си в Париж. Живеят на по-малко от четирийсет и пет минути път от града. Аз самата мога да се свържа с Моро и да му обясня по най-приемливия начин... истината, Дру.

— Значи ти наистина познаваш Моро.

— Не лично, но двама от „Дьозием“ ме интервюираха, преди да постъпя в посолството. Името Де Врийс ще ми осигури възможността да говоря с него лично, повярвай ми.

— Вярвам ти. Но коя истина ще му кажеш — че той самият е под наблюдение.

— Не, друга истина. Като оставим настрана покушенията за убийство, извършени срещу теб, и естествената ти загриженост за...

— Кажете точната дума — намеси се Латъм. — Думата е „страх“. И трите пъти за малко да ме убият, нервите ми са опънати. С една дума — страх ме е.

— Много добре, това е честно. Ще го приеме... И освен че те е страх за собствения ти живот, ти трябва да се срещнеш с брат си, който ще долети от Лондон — не се знае точно в кой ден и час — а не можеш да рискуваш и неговия живот, като го излагаш на явна опасност. Ще минеш в нелегалност за няколко дни и ще се свържеш с него веднага след това. Естествено, аз нямам представа къде си.

— Тук има един голям недостатък. Защо ти си моят канал за свръзка?

— Това е още една истина, която превъзхожда лъжата и може да бъде потвърдена от полковник Витковски — ветеран в разузнаването, когото всички уважават. Той ще потвърди, че съпругът ми е работил с брат ти. Моро ще предположи, че знаеш това, и лесно ще разбере защо си ме помолил да ти бъда посредник.

— Още две слаби места — тихо отбеляза Дру и нервно се огледа в претъпканата вече закусвалня. — Първо, не знаех за това — трябваше Витковски да ми го каже; и второ, защо не съм използвал него?

— Стари кримки като Стенли Витковски — умни, дори блестящи ветерани от „онези тежки времена“, както ти се изрази, познават обществената йерархия по-добре от всички нас. За да доведе нещата наистина докрай, той трябва да действа съобразно своето положение. А той сега е в положение да потвърждава нещата, не да ги върши. Разбираш ли?

— Това е едно от нещата, на които винаги съм се противопоставял, но да, разбирам. Изпращаме най-добрите си мозъци в някое оградено пасище или защото скоро ще се пенсионират, или защото не са успели достатъчно да се прочуят, за да се пенсионират на друго ниво. Толкова е глупаво, по дяволите, особено в нашия бизнес, защото „тихите води“ неизменно подсигуряват успеха на „прочутите“. Колко от легендарните тайни агенти са се превърнали в легенди, защото „тихите води“ са им помагали... Извинявай, пак се разприказвах. Това отвлича ума ми от мисълта, че някой в тази бирария наред Париж може да стане и да ме застреля.

— Няма голяма вероятност — каза Де Врийс. — Близко сме до посолството, а нямаш представа колко чувствителни са французите на тема липса на контрол над местния тероризъм.

— И британците са такива, но убиват хора пред „Хародс“^[7].

— Не много често. И англичаните са изолирали техния враг номер едно, ИРА, дано вечно да горят в ада. Французите пък са мишена за много други. Цели квартали са населени с емигранти, които воюват помежду си. В скандинавските страни протестите също стават все по-агресивни, да не говорим за холандците — най-миролюбивия народ, където десните и левите са в непрекъснат сблъсък.

— Да прибавим и Италия с мафията, покварила Рим, която разделя хората; в Парламента се бият, избухват бомби. Вземи и

Испания, където каталонците и баските воюват с нещо по-силно от оръжие — те воюват с презрение, трупано поколения наред. И Средния Изток, където палестинци убиват евреи и евреи убиват палестинци, и всеки обвинява другия, а в Босна и Херцеговина хора, живели толкова време заедно, сега се колят масово и явно никой не иска да направи нещо. Така е навсякъде. Неразбирателство, подозрение, насилие. Сякаш се осъществява някакъв ужасен, грандиозен план.

— За какво говориш? — втренчи се в него Де Врийс.

— Всички те са материал за новите нацистки месомелачки, не виждаш ли?

— Досега не бях разглеждала нещата в такъв смисъл. Последствията са доста драматични, нали?

— Помисли върху това. Ако списъкът на Хари е верен дори наполовина, светът ще се промени.

— Дру, това не е „новият ред“, за който говорите вие, американците. Вашият ред е само едно безобидно разписание.

— Представи си... само си представи, че всичко това е ключ към нещо друго, че „новият ред“ се завръща след петдесет години отсъствие. Че Новият Ред на Райха се завръща, за да просъществува още хиляда години.

— Това е абсурдно!

— Да, така е — съгласи се Латъм, облегна се на стената на сепарето и тежко въздъхна. — Описах ти го в най-ярки краски, защото ти си права — това не може да се случи. Но една голяма част от него може да се осъществи точно тук, в Европа, на Балканите и в Средния Изток. И каква ще бъде следващата стъпка? След многобройни войни между отделните народи и различните религии ще се родят нови нации, които ще скъсат със старите.

— Трудно ми е да следя мисълта ти, а не съм глупава. Както би казал Хари, има ли нещо ясно тук?

— Ядрените оръжия! Те се купуват и продават на международния пазар и е възможно много от тях да са попаднали в ръцете на Братството, което притежава милиони — това е нова религия, лекарство, а може би дори убежище за недоволните по целия свят, които са се присъединили към него убедени, че то е непобедимо.

Така е било през трийсетте години, а малко неща са се променили оттогава.

— Не мога да проумея какво имаш предвид — каза Карин и отпи от виното си. — Аз се боря срещу разпространяващата се напасть, която уби Фреди. Не мога да приема картината на неизбежния апокалипсис, която ми описваш. Вече не сме в този стадий на цивилизацията.

— Надявам се, че е така, и се надявам да греша; моля се на Бога да престана да мисля за тези неща.

— Имаш невероятно въображение, точно като Хари, като изключим това, че той беше... той е sang-froid^[8]. Но във всички негови анализи има емоции.

— Странно е, че го казваш, защото точно по това се различаваме. Брат ми невинаги е бил толкова хладнокръвен и безчувствен; забелязах го, след като една наша братовчедка — шестнайсетгодишно момиче — почина от рак. Бяхме деца; аз го открих зад гаража, където той се опитваше да спре сълзите си. Направих всичко възможно, за да го успокоя, а той се нахвърли върху мен, като крещеше: „Не казвай на никого, че съм плакал, иначе ще те прокълна!“ Това бяха детинщини, разбира се.

— А ти каза ли на някого?

— Не, разбира се, нали ми е брат.

— Има нещо, което криеш от мен.

— Мили боже, тук да не е изповедалня?

— Не, разбира се. Просто ми се иска да те опозная по-добре. Това не е престъпление.

— Добре. Боготворях брат си. Беше толкова умен, толкова внимателен към мен, проверяваше как се готвя за изпитите и ми помагаше в семестриалните тестове, а по-късно в колежа дори избираше дисциплините ми и винаги ми казваше, че съм по-добър, отколкото си мисля, и че само трябва да се концентрирам. Баща ни винаги отсъстваше, защото пътуваше, и единственият човек, който идваше да ме вижда в колежа и който викаше най-силно на хокейните мачове, беше Хари — никой друг.

— Обичаш го, нали?

— Без него щях да бъда нищо. Затова почти с бой го принудих да ме въведе в този бизнес. Това не му хареса, но по онова време се създаваше проклетата организация, наречена Консулски Операции,

която имаше нужда от мускулести типове с мозък в главата. Отговарях на изискванията и ме взеха.

— Полковникът казва, че си бил страхотен хокеист в Канада. Казва също, че е трябвало да отидеш в Ню Йорк.

— Това беше един смехотворен провинциален отбор, където ми плащаха доста добре; но Хари отлетя за Манитоба, като каза, че трябва да порасна. И аз пораснах; останалото е това, което виждаш. Имаш ли други въпроси?

— Защо си толкова враждебен към мен?

— Не е точно така. Добър съм, когато си върша работата, госпожа, но както неблагоприятно изтъкнахте, аз не съм Хари.

— И ти имаш своите предимства.

— О, сигурно е така, по дяволите. Например в бойните изкуства, но без да съм експерт, повярвай ми. Както и в онези курсове по разпит и манипулация на врага — физическа и химическа, техники за оцеляване и умения да се определя кои растения и животни са ядовити — добре са ми го втълпили.

— Тогава какво те безпокои толкова?

— Бих искал да ти кажа, но самият аз не знам. Струва ми се, че е липсата на авторитет. Съществува един строг ред от заповеди, които не мога да заобиколя, а и не съм сигурен, че искам да го направя. Както вече ти казах, „тихите води“ знаят повече от мен... а сега не мога да им се доверя.

— Подай ми телефона, ако обичаш.

— Нагласен е на по-голям обсег.

— Като натиснеш F — нула едно осем, ще го нагласиш за Париж и околностите.

Де Врийс набра номера, който знаеше наизуст, изчака няколко секунди и заговори:

— Аз съм в шести район, моля ви, засечете телефона — тя закри с ръка слушалката и погледна Дру. — Рутинна проверка, нищо повече.

Внезапно погледът на Карин се стрелна надолу към пода и тя замръзна с широко отворена уста. Изведнъж скочи и закрещя:

— Излизайте! Всички излезте оттук!

Карин сграбчи Латъм за ръката и го издърпа навън от сепарето, като продължаваше да крещи:

— Всички! — викаше тя на френски. — Ставайте от масите и излизайте навън! Les terroristes^[9]!

Настана хаос, хората масово побягнаха; бягащите клиенти чупеха чаши, блъскаха се в сервитьорите и помощник-сервитьорите и обезумели тичаха насам-натам в търсене на изход; обслужващият персонал отчаяно се опитваше да спре паниката, но после неохотно последва бягащите. Отвън, на булевард „Габриел“, всички с ужас видяха как експлозията отнесе задната част на ресторанта, взривната вълна изби останалите здрави прозорци и парченца стъкло се разлетяха по цялата улица; те се забиваха в лицата, проникваха през дрехите и стигаха до раменете, гърдите и краката на хората. На улицата настъпи безредице; Латъм закри с тялото си Карин де Врийс.

— Как разбра? — извика Дру и пхна пистолета в колана си. — Откъде знаеш?

— Сега няма време! Ставай. След мен!

---

[1] Влезте, ако обичате — фр. ↑

[2] разбира се — фр. ↑

[3] американското посолство, нали — фр. ↑

[4] благодаря — фр. ↑

[5] говорете — фр. ↑

[6] край — фр. ↑

[7] Голям скъп универсален магазин в центъра на Лондон, посещаван от богати туристи. — Бел.ред. ↑

[8] хладнокръвен — фр. ↑

[9] терористи — фр. ↑

8.

Те тичаха по „Габриел“, докато стигнаха до тъмния вход на един бижутериен магазин; в полумрака скъпите камъни блестяха по-ярко. Карин дръпна Дру вътре; след като си поеа дъх, Латъм заговори:

— По дяволите, госпожа, какво стана? Ти каза, че се обаждаш за рутинна проверка, а после и ти, и всички побягнахте! Искam обяснение!

— Не направиха проверката — отвърна Де Врийс, все още задъхана. — Вместо това някой друг се обади и извика: „Трима мъже в тъмни дрехи тичат нагоре-надолу по улицата. Чакат приятеля ви да излезе!“ Преди да успея да попитам каквото и да било, видях как две франзелки се търкаляха по пода към нашето сепаре.

— Франзелки? Хлебчета?

— Златисти малки хлебчета, Дру. Изкуствен хляб. Пластмасови експлозивни, десет пъти по-мощни от ръчните гранати.

— О, Господи...

— На следващия ъгъл има спряло такси. Бързо!

Все още задъхани, те се настаниха на задната седалка на таксито и Карин даде на шофьора някакъв адрес в квартал „Маре“.

— След час ще се върна в посолството.

— Да не си полудяла? — възкликна Латъм, като доближи главата си до нейната. — Може да са те видели с мен, самата ти го каза. Ще те убият!

— Не и ако се върна след разумен период от време и се държа така, сякаш съм преживяла ужасен шок — доста истерично, но сравнително разумно.

— Дрън-дрън — рязко и пренебрежително каза Дру.

— Не, здравият разум изисква след такъв незначителен за мен инцидент да се завърна към нормалния си начин на живот колкото може по-бързо.

— Пак ще повторя — държиш се като откачена! Ти седеше с мен и изведнъж започна да крещиш за опасност! Ти предизвика

суматохата!

— Така би постъпил всеки друг, който е минал по „Габриел“, видял е всички онези полицаи и патрулни коли и е дочул, че терористи са стреляли по някакъв автомобил. Боже мой, Дру, две хлебчета — дори и да бяха истински — се търкулнаха към сепарето точно когато един мъж с тъмен пуловер и черен каскет с козирка побягна навън и се сблъска с келнера — наистина!

— Ти не ми каза за никакъв мъж, който е побягнал навън...

— С дебел пуловер в такъв топъл пролетен ден и със скрито лице; без малко да събори келнера, който носеше поднос!

— Нито пък за никакъв келнер.

— Между другото, нито един келнер в Париж не би допуснал хлебчета да се търкалят като топки по пода.

— Добре, добре, имаш задоволително обяснение за тази част от нещата, но не и за факта, че си била с мен.

— Ще се погрижа за това така, че всеки французин — бил той терорист или не — ще ме разбере. Ще се обадя на няколко души, които да потвърдят този факт.

— На кого ще се обаждаш? За какво?

— На хора от посолството, първо от „Документи и разследване“, разбира се, после на портиера и на още няколко души, които обичат да клюкарстват, като например главният съветник на Кортлънд и първият секретар на аташето. Ще им кажа, че съм била с теб в ресторанта, където е избухнала бомбата, че сме се измъкнали, ти си изчезнал и аз съм полудяла от притеснение.

— Просто ще изтъкнеш факта, че сме били заедно!

— Но по съвсем друга причина, която няма нищо общо с твоята работа, а за нея аз не знам нищо, защото не те познавам от толкова отдавна.

— И каква е тази причина?

— Срецнали сме се онзи ден, изпитали сме силно влечение един към друг и очевидно сме в началото на връзка.

— Това е най-приятното нещо, което си казвала досега.

— Не го приемайте буквално, мосю Латъм; подчертавам, че това е само прикритие. Важното е, че след като предполагахме, че някой е проникнал в посолството, слухът ще се разпространи бързо.

— Мислиш ли, че парижката организация на неонацистите ще се хване?

— Има само две възможности. Ако не ми повярват, ще започнат да ме следят, като предполагат, че ти ще ме потърсиш и така ще могат да те хванат; ако пък се хванат, тогава няма да си губят времето с мен. И в двата случая съм готова да ти помагам с всички сили.

— Заради Фреди, разбирам — каза Дру и любезно се усмихна, когато шофьорът навлезе в „Маре“, — но все пак ми се струва, че се излагате на голям риск, госпожа.

— Мога ли да направя една забележка относно речта ти?

— Бъдете така любезна.

— Неправилната, но упорита употреба на думата „госпожо“ в снизходителен контекст.

— Не съм имал това предвид.

— Може и да не си. Но дори да е така, това е несъзнателно културно противоречие.

— Моля?

— Като използваш думата „госпожа“, ти всъщност ѝ придаваш смисъла на отрицателна оценка, както в думата „момиче“ или, още по-лошо, в „курва“.

— Извинявам се — още по-любезно се усмихна Латъм. — Използвал съм тази дума безброй пъти в разговор с майка си и мога да те уверя, че никога не съм имал предвид — как го нарече? — отрицателна оценка.

— Една майка може да приеме това като уважително обръщение *en famille*^[1]. Аз не съм майка ти.

— Не, по дяволите. Тя е много по-свастна и не ми мърмори толкова.

Де Врийс се вгледа в лицето на американеца и видя смеха в очите му. Тя се разсмя и докосна ръката му.

— Прав беше за онова, което ми каза още в закусвалнята. Понякога вземам нещата прекалено насериозно.

— Не се притеснявай. Разбирам защо двамата с Хари сте се погаждали. Вие анализирате, после преценявате, после пак анализирате. Това е едно непрекъснато въртене в окръжност, не мислиш ли?

— Не, не мисля, защото някоя от тези окръжности има допирателна, която прекратява въртенето и ни отвежда към нещо друго. Това неизменно е истината.

— Вярваш ли, че мога да те разбера?

— Разбира се, че можеш. Брат ти е бил прав, когато ти е казал преди години, че си много по-добър, отколкото си мислиш... Но сега няма нужда да ти казвам всичко това.

— Наистина няма нужда. Точно сега бих искал да знам къде отиваме, къде отивам.

— На едно място, което вие, американците, наричате „стерилен дом“ — междинното място, където приемат препоръчителните ви писма, преди да потвърдят правото ви на убежище.

— При хората, на които се обади от ресторанта?

— Да, но в твоя случай ще те препратят веднага. Аз ще бъда твоето потвърждение.

— Кой са тези хора?

— Достатъчно е да се каже, че те са на наша страна — на твоя и на моя.

— За мен това не е достатъчно, госпожа — извинете, мадам Де Врийс.

— Тогава можеш да спреш таксито, да слезеш и да се оправяш сам, да бягаш като подгонено животно, докато накрая попаднеш под прицела на техните оръжия.

— Не непременно. Може и да не съм Хари, но притежавам известни способности, които неведнъж са ми помагали да се измъкна. Да кажа ли на шофьора да спре, или ще ми кажеш къде отиваме и с кого ще се срещнем?

— В момента имаш нужда от защита и точно сега си решил, че не знаеш на кого да се довериш...

— А ти искаш да кажеш, че трябва да се доверя на хора, които не познавам? — прекъсна я Латъм. — Ти си полудяла.

Той се наведе напред и каза на шофьора:

— Monsieur, s'ils vous plaît, arrêtez le taxi...^[2]

— Non^[3]! — настоятелно се намеси Карин. — Не е необходимо — обърна се тя към шофьора на френски, който сви рамене и свали крака си от спирачките. — Добре — продължи Де Врийс и погледна Дру, — какво искаш да правиш, къде искаш да отидеш? Ако искаш, аз

ще сляза, защото нямам други идеи. Можеш по всяко време да ме търсиш в посолството — може би е по-добре да използваш телефонен автомат, но не ти го предлагам. Сигурно нямаш много пари в себе си, а не бива повече да ходиш в банката, както и в офиса си, апартамента си или „Мьорис“ — навсякъде ще те дебнат. Ще ти дам всичко, което имам, по-късно ще се оправим. Решавай, за Бога! Скоро трябва да започна да действам по моя план — остават ми броени минути, иначе няма да ми повярват!

— Това искаш, нали? Да ми дадеш пари, да слезеш и да ме оставиш да изчезна, без да знаеш къде съм!

— Разбира се, че това искам. Не го предпочитам и мисля, че си проклет глупак, но ти се ина тиш и аз нищо не мога да направя. Много по-важно е да останеш жив, да се срещнеш с Хари и да продължиш да си вършиш работата. Неонацисткото командване всеки път оцелява и все по-дълбоко се укрива.

— Значи не настояваш да ме заведеш при старите си приятели от Амстердам — Латъм не се реши да зададе въпрос.

— Как да го направя? Ти не искаш да ме послушаш, така че няма да те заведа, разбира се.

— Тогава ме заведи при тях. Права си, аз наистина не знам на кого да се доверя.

— Ти си невъзможен; надявам се, че си даваш сметка за това!

— Не, просто съм много предпазлив. Споменах ли ти за това, че стрелях по мен три пъти за по-малко от двайсет и четири часа, а преди десет минути някой се опита да ме вдигне във въздуха? О, да, госпожа, много съм предпазлив.

— Решението ти е правилно, повярвай ми.

— Налага се. А сега ми кажи кои са тези хора.

— Повечето са германци. Мъже и жени, които мразят неонацистите повече от всички нас — те виждат страната си омърсена от така наречените наследници на Третия Райх.

— И сега са тук, в Париж?...

— И във Великобритания, и в Холандия, в Скандинавските страни, на Балканите — навсякъде, където според тях действа Братството. Те са малко на брой — от петнайсет до двайсет души в група, но действат с всеизвестната германска акуратност, като тайно получават подкрепа от няколко видни немски индустриалци и

финансисти, които не само презират неонацистите, но и се страхуват, че те могат да подронят националния престиж и съответно икономиката на страната.

— Приличат ми на обратната страна на Братството.

— Според теб кое разкъсва страната на две? Защото положението там е точно такова и така трябва да бъде. Бон е политическата, бизнесът е практическата страна. Правителството трябва да се крепи върху вотовете на пъстрия електорат; финансовият свят е принуден преди всичко да се бори срещу изолацията от световните пазари, причина за която е призракът на възраждащия се нацизъм.

— Тези хора, твоите приятели — тези „групи“ — имат ли някакво име, символ или нещо от този род?

— Да. Наричат се „Антинеос“.

— Що за име е това?

— Не знам точно, но брат ти се разсмя, когато Фреди му го каза. Каза, че има нещо общо с Древния Рим и един историк на име Дио Касий, струва ми се. Хари каза, че е подходящо за случая.

— Типично за Хари — промърмори Дру. — Може да ти служи вместо енциклопедия... Добре, хайде да вървим при приятелите ти.

— Те са само на две пресечки оттук.

* * *

Уесли Сорънсън бе взел решение. Беше прекарал почти целия си съзнателен живот в служба на своята страна, а сега някакъв бюрократ не го допускаше до информация от първостепенна важност, защото си беше направил погрешен, обиден извод. Накратко, Уес Сорънсън беше вбесен и не виждаше причина да крие яростта си. Нямаше особено желание да става директор на Консулски Операции — бе назначен от един здравомислещ президент, осъзнал необходимостта от координация между различните разузнавателни служби след Студената война, за да не объркват взаимно изпълненията на задачите си. Беше приел предложението за спокойно пенсиониране, при все че благодарение на заможния си произход нямаше нужда да получава пенсия. И все пак той си я бе заслужил, тъй като бе спечелил

уважението и доверието на цялата разузнаваческа общност. Щеше да огласи решението си на конференцията, на която смяташе да присъства.

Поканиха го в огромен офис, където зад бюрото си седеше държавният секретар Адам Болинджър. Пред секретаря, в едно от двете кресла, полуобърнат към вратата, за да поздрави, беше седнал едър набит чернокож мъж на около шейсет и една-две години. Името му бе Нокс Талбът, директор на Централното разузнавателно управление, бивш разузнавателен офицер от висок ранг във Виетнамската война, огромен интелект, натрупал състояние в света на акциите и арбитража, където всеки момент могат да ти забият нож в гърба. Сорънсън харесваше Талбът и непрекъснато се учудваше на начина, по който той прикриваше блестящите си способности, като се майтапеше със себе си и се правеше на „самата невинност“. От друга страна, секретарят Болинджър представляваше проблем за Уес. Сорънсън признаваше политическата далновидност на държавния секретар, дори и международния му авторитет, но имаше нещо в този човек, което го безпокоеше. Изглеждаше така, сякаш всичко, което казваше или правеше, е пресметнато, обмислено, лишено от страст — студен човек с широка усмивка, която му придаваше повърхностен чар, но в нея нямаше топлина.

— Добро утро, Уес — каза Болинджър с едва загатната усмивка, тъй като това бе трудна среща. Нямаше време за любезности и той искаше подчинените му да разберат това.

— Здравсти, призрако — добави с усмивка Нокс Талбът. — Май новите са оплескали работата.

— В дневния ни ред няма нищо забавно, Нокс — забеляза секретарят. Той вдигна безизразен поглед от документите и го отправи към Талбът.

— Това, че си се стегнал толкова, с нищо няма да ти помогне, Адам — отвърна директорът на ЦРУ. — Може да имаме много проблеми, но известна част от тях могат да се отхвърлят с насмешка.

— Мисля, че подобно твърдение граничи с безотговорност.

— Мисли, каквото искаш, но на мен ми се струва, че голяма част от резултатите, които получихме от операция „Жило“ са, честно казано, наистина безотговорни.

— Заповядай, Уесли — каза Болинджър.

Сорънсън се запъти към стола отдясно на Талбът и седна.

— Няма да отричам — продължи държавният секретар, — че списъкът на Латъм е потресаващ, но трябва да се съобразим с източника. Отговори ми, Нокс, има ли в ЦРУ по-опитен таен агент от Хари Латъм?

— Доколкото ми е известно — не — отвърна директорът на ЦРУ, — но това не означава, че не биха могли да му предоставят фалшива информация.

— Това означава, че ръководството на неонацистите го е разкрило.

— Не ми е известно подобно нещо — каза Талбът.

— Точно така е станало — просто изрече Сорънсън.

— Какво?

— Какво?

— Говорих с брата на Хари — обясни Сорънсън. — Той работи за мен и го е научил от една жена в Париж — вдовица на подчинен на Латъм в Източен Берлин. Неонацистите са знаели за Жилото — име на операцията, задачи, дори предполагаемо времетраене на мисията му.

— Това е невъзможно! — изкрещя Нокс Талбът.

Внушителното му тяло се наведе напред, голямата му глава се обърна към Сорънсън, черните му очи блестяха.

— Тази информация е заровена толкова дълбоко, че никой не може да я изрови.

— Защо не провериш във вашите компютри АА-Нула?

— Те са недосегаеми!

— Не е точно така, Нокс. В тайния ни кокошарник има лисица.

— Не ти вярвам.

— Посочих ти стиха и главата. Какво още искаш?

— Кой, по дяволите, може да бъде?

— Колко хора работят с АА-Нула?

— Петима, на три смени. Всеки от тях е проучен чак до деня, в който се е родил. Всичките са абсолютно „чисти“ и „бели“. За Бога, те са най-добрите ни хора във висшите технологии!

— Някой от тях е шпионин, Нокс. Някой се е промъкнал през непроницаемите ви стени.

— Ще започна пълно разследване на всички.

— Трябва да направите още нещо, господин директор — намеси се Адам Болинджър. — Разследвайте подробно всеки от списъка на Хари Латъм. Боже мой, в ръцете си може би държите цялата световна конспирация!

— Моля ви, господин Секретар, изобщо не сме стигнали дотам. Все още не. Но трябва да те попитам, Нокс, кой е изтрил името на Клод Моро от списъка, който ми изпратихте?

Очевидно изненадан, Талбът трепна, но после бързо се овладя.

— Съжалявам, Уес — тихо каза той. — От сигурен източник — висш офицер, работил и с двама ви в Истанбул — научихме, че сте били близки, че Моро ти е спасил живота на Дарданелите, докато е служил в Мармара. Нашият човек не беше сигурен, че ще бъдеш достатъчно обективен — толкова е просто! Как го откри?

— Някой е изпратил списък на посланика Кортлънд...

— Наложил се — прекъсна го Талбът. — Германците бяха получили информация. И Моро е бил в списъка?

— Вие в ЦРУ нещо недовиждате.

— Грешка. Човешко е да се греши, какво друго да ти кажа? Прекалено много станаха машините, мътните да ги вземат, които твърде бързо бълват данни. Но липсата на това име в твоя списък е разбираема. Човекът ти е спасил живота, нищо чудно да скочиш да го защитаваш. Дори може неволно, само от съчувствие, да му изтърсиш, че го наблюдават под микроскоп.

— Не и ако съм професионалист, Нокс — натъртено каза шефът на Консулски Операции, — а аз вярвам, че съм стигнал до това положение.

— Господи, разбира се! — кимна Нокс в знак на съгласие. — Ти като че ли се каниш да ми седнеш на мястото.

— Никога не съм искал нищо подобно.

— Извинявай още веднъж. Но тъй като сме още на тази тема, наистина, какво мислиш за това, че Моро е вътре?

— Мисля, че е абсурд.

— Същото важи за още дваисет, дваисет и пет души само в нашата страна, а като прибавиш и техните съдружници и подчинени — да речем около двеста души само от висшите кръгове. Във Великобритания и Франция има още около седемдесет, умножи и тях по десет. Сред тях има мъже и жени, които считаме за истински

патриоти, независимо от техните политически пристрастия, които могат и да не ни допаднат — хора, които дълбоко уважаваме. А дали Хари Латъм — един от най-добрите и най-умните ни тайни агенти — не е превъртял; дали не се е смахнал?

— Трудно е да си представим, че...

— Тъкмо затова всеки отделен човек от неговия списък трябва да бъде проучен още от мига, в който е проходил и проговорил — изрече държавният секретар, като натъртваше думите. Устните му се бяха свили в тънка ивица. — Търсете информация под дърво и камък, донесете ми такива досиета, в сравнение с които проверките на Федералното бюро да изглеждат като търсене на кредит от някой изпаднал търговец.

— Адам! — запротестира Нокс Талбът. — Това е работа на Бюрото^[4], а не наша. Пише го много ясно в четирийсет и седми параграф.

— Да върви по дяволите четирийсет и седми параграф! Ако нацистите са проникнали в коридорите на правителството, в индустрията и така наречените изкуства, трябва да ги открием, да ги изобличим!

— С чия помощ? — попита Сорънсън, като се втренчи в лицето на държавния секретар.

— С моята, ако желаете. Аз нося отговорност.

— Конгресът може да се противопостави — възрази директорът на Консулски Операции.

— Да върви по дяволите Конгресът, просто си мълчи. Мили боже, поне това можеш да направиш, нали? И двамата сме част от администрацията, нали така? Наричаме се Изпълнителен Отдел, господа, и ако Изпълнителният Отдел — самото президентство — успее да изкорени нацисткото влияние в тази страна, нашата нация ще ни бъде вечно благодарна. А сега вървете на работа, координирайте действията си и ми донесете резултатите. Съвещанието приключи. Имам ангажимент в една утринна телевизионна дискусия. Възнамерявам да разясня новата политика на Президента спрямо Карибските острови.

Отвън, в коридора на Държавния департамент, Нокс Талбът заговори с Уесли Сорънсън:

— Ясно е, че трябва да открием кой е проникнал в компютрите АА-Нула; но главата ми не може да смели всичко това.

— Аз ще се откажа — каза шефът на Консулски Операции.

— Не е това начинът, Уес — противопостави се директорът на ЦРУ. — Ако ти се откажеш, и аз ще се откажа, и тогава той ще си намери други двама, които наистина ще му се подчинят. Бих ти предложил и двамата да останем и тихомълком да се „координираме“ с Бюрото.

— Болинджър го намекна.

— Не, напротив — много ясно се противопостави и изтъкна параграф четирийсет и седми, който забранява на нас двамата с теб да действаме подмолно. Вникнах в думите му и стигнах до извода, че той просто не иска да действаме в разрез с Конституцията. Вероятно по-късно ще ни благодари. По дяволите, помощниците на Рейгън през цялото време правеха точно това.

— Дали Болинджър заслужава да си правим този труд, Нокс?

— Не, никак даже, но нашите организации го заслужават. Работил съм с шефа на ФБР. Не е параноик като Хувър. Иначе е приличен човек, бивш съдия, смятат го за справедлив. Доста улични хитрини е понаучил. Ще му обясня, че всичко трябва да си остане между нас, но да бъде убедително. Освен това — нека си го кажем — не можем да не се съобразим с Хари Латъм.

— И все пак ми се струва, че това за Моро е грешка, ужасна грешка.

— Може да има и други грешки, но може да има и такива, които не са грешки. Не ми е приятно да го казвам, но в това отношение Болинджър е прав. Ще се свържа с Бюрото, а ти се погрижи за живота на Хари Латъм.

— Струва ми се, че има и друг проблем, Нокс — намръщи се Сорънсън. — Помниш ли онази дивотия през петдесетте години, глупостите на Маккарти?

— Моля те! — възкликна чернокожият директор. — Бях в първи курс в колежа, а баща ми беше адвокат по човешките права. Набедиха го за комунист и се наложи да се преместим от Уилмингтън в Чикаго; сестрите ми и аз не можехме да ходим пеша на училище. Да, по дяволите, помня!

— Направи така, че във ФБР да разберат приликата в двата случая. Не искам стотици репутации и кариери да рухнат поради безпочвени обвинения — или, което е още по-лошо — поради слухове, които никога няма да утихнат. Не искам федерални агенти с патлаци; искам дискретни професионалисти.

— Имал съм си работа с хората с патлаци, Уес. Много е важно веднага да ги отрежем. Изискването ще бъде да са стриктни професионалисти, които строго пазят тайна.

— Да си пожелаем късмет — каза директорът на Консулски Операции, — но ако имам някакъв нюх, то той ми подсказва, че сме нагазили в опасни води.

* * *

В секретната квартира на антинеосите в парижкия квартал „Маре“ живееха две жени и един мъж; бяха се приютили в удобен апартамент над един моден магазин за облекло на улица „Дьолакорт“. Те бързо се представиха на Латъм. Говореше основно Карин де Врийс; тя обясни, че случаят с Дру е не само неотложен, но и извънредно важен. Жената с посивяла коса, която изпълняваше ролята на отговорник, бързо се посъветва с колегите си.

— Ще го изпратим в Мезон Руж в Карфур. Ще имате всичко необходимо, мосю. Карин и нейният покоен съпруг винаги са ни сътрудничили. Бог да ви пази, господин Латъм. Братството трябва да бъде унищожено.

* * *

Старата каменна сграда, наречена Мезон Руж, първоначално била малък второкласен хотел, по-късно преобразуван в сграда с офиси. Ако се съдеше по опърпаната адресна книга, в нея развиваха бизнес агенция по набиране на работна ръка за надомна работа, водопроводна фирма, печатница, частна детективска агенция „специализирана в бракоразводни дела“, както и куп счетоводители, машинописки, служби за портиери и за офиси под наем, каквито

всъщност нямаше. В действителност работеха само агенцията за набиране на работна ръка и печатницата. Останалите не фигурираха в телефонния указател на Париж, тъй като бяха привидно излезли от бизнеса или затворени в определени дни (табелките периодично се сменяха. Вместо тях имаше свободни единични и двойни стаи и определен брой малки апартаменти, всичките оборудвани с телефони, номерата на които липсваха в указателя, факсове, пишещи машини, телевизори и компютри. Сградата нямаше общи стени с други сгради и две тесни алеи водеха към скрит заден вход с плъзгащи се врати, който се сливаше с редицата високи правоъгълни прозорци на мазето. Денем никога не го използваха.

На всеки гост антинеосите накратко обясняваха какво се изисква от него, включително относно дрехите (при необходимост се предоставяше гардероб), поведението (нищо общо с *haut Parisien*^[5]), общуването между отделните обитатели (абсолютно *verboden*^[6], освен ако няма разрешение на „управителния съвет“) и точното разписание на пристигане и заминаване (също определено от управителния съвет). Ако някой не се подчинеше на правилата, резултатът беше незабавно изхвърляне без право на обжалване. Правилата бяха наистина сурови, но това бе за доброто на всички.

Латъм бе настанен в един малък апартамент на третия етаж. Беше еднакво впечатлен както от техническото оборудване, така и от това, което Карин де Врийс беше нарекла „германска акуратност“. След като един от членовете на управителния съвет най-подробно му обясни кое как работи, той отиде в спалнята, легна, погледна часовника си и прецени, че след малко повече от час може да се обади на Карин де Врийс в посолството. Искаше му се да е по-скоро. Изнервяше го очакването да разбере дали стратегията ѝ е успяла; лъжата, която беше измислила, звучеше екзотично, дори смешно, като се имаха предвид обстоятелствата. Тактиката ѝ беше проста: била е с него в ресторанта, където е избухнала бомбата, той е изчезнал и тя е изпаднала в паника. Защо? Защото го намира за много привлекателен и защото „очевидно са в началото на връзка“. Перспективата беше много приятна, но и дума не можеше да става за това. „Всъщност, като си помисли човек, не е и чак толкова приятна“ — каза си Дру. Карин беше странна жена, изпълнена със справедлив гняв и болезнени спомени, което намаляваше нейната привлекателност. Беше закърмена с

европейското чувство за вина, националните и расови противоречия, които разкъсваха целия континент, а Латъм не бе подготвен да се присъедини към нейния кръг. Чувстваше се неловко, когато съзерцаваше острите и едновременно с това странно меки, красиви черти на лицето ѝ, нейните поразително големи очи, които придобиваха ледено изражение в моментите, в които тя се връщаше към миналото. Не, Дру си имаше достатъчно лични проблеми.

Но тогава защо мислеше за нея толкова често? Тя му спаси живота, разбира се... но тогава спасяваше и своя живот. Неговият живот... как точно го беше казала? „Така трябва да бъде“. Не! Вече му се повдигаше от концентричните кръгове, никой от които не можеше да го отведе до неизменната истина. Кое беше истина? Списъкът на Хари? Мнението на Карин? На Моро? На Сорънсън?... Четири пъти се опитаха да го убият и това му стигаше. Трябваше да си почине и после да помисли, но първо да си почине. Почивката беше средство често пъти по-мощно от оръжие — така му казваше един негов треньор. Умората, причинена от страха и нервното напрежение, затвори очите на Дру. Сънят, макар и на пресекулки, дойде бързо.

Неочаквано телефонът звънна и го събуди. Той скочи на крака и грабна слушалката.

— Ало?

— Аз съм — каза Карин. — Обаждам се от телефона на полковника.

— Той е „чист“ — прекъсна я Латъм и с лявата си ръка разтърка очи, за да се разсъни. — Витковски там ли е?

— Очаквах, че ще попиташ за това. Ето ти го.

— Здравей, Дру.

— Покушенията срещу мен зачестиха, Стан.

— Така е — съгласи се ветеранът от G-2. — Остани на сигурно място, докато се изяснят нещата.

— Колко още време ще се изясняват? Искат да ме очистят, Стан!

— Тогава ще им дадем да разберат, че вече няма да си на тяхно разположение. Трябва да спечелим време.

— Как, по дяволите, ще го направим?

— Трябва да науча повече, отколкото ми е известно, за да мога да ти отговоря, но най-важното е да ги накараме да повярват, че си им необходим жив, отколкото мъртъв.

— Какво още искаш да научиш?

— Всичко. Сорънсън ти е шеф, той е висшата инстанция. Не познавам добре Уесли, но се знаем един друг, така че се свържи с него, обясни му за мен и ме включи.

— Не ми трябва да се свързвам с него. Животът си е мой и аз ще вземам решения според обстоятелствата.

Латъм започна отначало — от изчезването на Хари в Хаусрук, Алпите, залавянето и бягството му от долината на Братството; разказа за изгубените папки от Вашингтон с данни за неизвестен френски генерал, за връзката с Жодел, самоубийството му в театъра и за сина му Жан-Пиер Вилие. В този момент Стенли Витковски рязко го прекъсна.

— Актьорът?

— Същият. Този глупак на своя глава направи разследване и се сдоби с информация, която може да се окаже ценна.

— Значи старецът наистина му е бил баща?

— Това е проверено и потвърдено. Жодел е участвал в Съпротивата, германците са го заловили и изпратили в концлагер, където е полудял — почти напълно полудял, по дяволите.

— Почти напълно? Какво означава това? Човек или е луд, или не е!

— Една част от него е действала разумно. Жодел е знаел кой е... какъв е бил преди... и за почти петдесет години не е направил нито един опит да се свърже със сина си.

— А някой опитал ли е да се свърже със самия него?

— Сметнали са го за мъртъв — както и хиляди други, които никога не са се завърнали.

— Той обаче не е бил мъртъв — замислено каза Витковски. — Само е бил умствено осакатен, а физически без съмнение е бил развалина.

— Казаха ми, че не приличал на себе си. И все пак не се е отказал да преследва генерала предател, който е заповядал да екзекутират семейството му и чието име е изчезнало заедно с папките. Вилие потвърди това. Научил е, че този човек се намира в долината на Лоара, а в нея и около нея живеят близо четирийсет-петдесет пенсионирани генерали — най-често в скромни провинциални къщи или в по-големи имения, собственост на други хора. Това е

информацията, която Вилие е открил — и номера на колата на някакъв тип, който го заплашил за това, че задава въпроси.

— Някаква информация относно генерала?

— Един от четирите, а може би и петте дузини в тази долина. Човек с генералски чин отпреди петдесет години сега би трябвало да е на възраст между деветдесет и пет и деветдесет и осем години, ако изобщо е още жив.

— Всъщност не е много вероятно — съгласи се полковникът. — Старите военни, особено тези, които са участвали в битки, рядко доживяват до осемдесет и една-две години — това сигурно се дължи на травмите от миналото, които продължават да ги измъчват. Преди няколко години Пентагонът направи проучване, подобно на проучванията за риска.

— Това е доста цинично.

— Но е необходимо. Тези стари момчета обикновено се усамотяват и тихо угасват, както е казал Биг Мак. Няма да ги откриеш, ако те не пожелаят да бъдат открити.

— Преувеличаваш, Стан.

— Размишлявам, по дяволите... Жодел е открил нещо, след това се е самоубил пред Вилие — сина си, на когото така и не се е представил, като крещял, че му е баща. Защо?

— Според мен — защото това, което е научил, е било прекалено важно, за да може да го понесе. Точно преди да налапа дулото и да се простреля в главата, той изкрещял, че се е провалил — и пред сина си, и пред жена си. Поражението му е било пълно.

— Четох във вестниците, че Вилие е отменил участието си в „Кориолан“, без да има друга конкретна причина, освен че е бил разстроен от самоубийството на стареца. Статията беше доста неясна; всъщност звучеше така, сякаш Вилие е научил някои неща, за които не му се говори. Естествено, всички, както и аз, са се чудили дали Жодел казва истината. Никой не му повярва, защото майката на Вилие е била голяма звезда, а баща му — един от най-уважаваните актьори в трупата на „Комеди Франсез“, а и двамата са още живи. Разбира се, пресата не успя да се домогне до тях; предполага се, че са отпътували за някой малък частен остров в Средиземно море. Клюкарските колонии в Париж са същото, което са за нас спортните рубрики.

— Всичко това прави от Вилие също такава мишена, каквато съм и аз. Разясних този факт на нашата подчинена госпожа Де Врийс.

— Това е лудост! Вилие трябва да бъде поставен под наблюдение, трябва да бъде вразумен!

— Помислих за това, Стенли. Нарекох Вилие глупак — след като направи това, той наистина е точно такъв — но не е чак толкова глупав. Не се съмнявам, че е готов да рискува живота си, доверявайки се само на актьорските си способности и умения. Но никога не бих повярвал, че е готов да рискува живота на жена си или на родителите си, като публично се превръща в мишена — повтарям: в мишена — за неонацистите.

— Не се ли опитваш да ми кажеш, че някой го е инструктирал?

— Не искам и да мисля за това, защото Моро от „Дьозием“ е последният служител, за когото знаем, че се е срещнал с Вилие преди съобщението, че свалят пиесата.

— Не разбирам — нетърпеливо каза Витковски. — Клод Моро е най-добрият. Не мога да схвана мисълта ти, Дру.

— Поеми дълбоко въздух, полковник. Хари е донесъл списък с имена...

Латъм направи подробно изложение на тревожната информация, получена от брат му, докато е бил в плен на неонацистите.

Колко подозрителни и обърквачи бяха данните за самоличностите на толкова много хора от властта, които очевидно не просто симпатизираха на каузата за „висшата раса“, но дори работеха за нея!

— Няма да ни е за първи път: още от времената на фараоните нациите са страдали от слабостта на управляващите — каза Витковски. — Щом Хари Латъм е донесъл информацията, можеш да бъдеш сигурен, че е ценна. Хари е от онзи рядък вид хора, към който спада и Клод Моро: мозък, инстинкт, талант, решителност — всичко накуп. Никой в този бизнес не е по-добър от тях.

— Моро е в списъка на Хари, Стенли — тихо каза Дру.

Мълчанието в другия край на „чистата“ линия на посолството беше напрегнато — така реагира и Сорънсън, когато Латъм му събщи това.

— Надявам се, че още ме чуваш, полковник.

— Ще ми се да не бях те чул — промърмори Витковски. — Не се сещам какво бих могъл да кажа.

— Какво ще кажеш за „Дрън-дрън“?

— Това беше първата ми реакция, но има и втора, а тя е също толкова убедителна. Хари Латъм.

— Знам — поради причините, които спомена, и още една дужина такива, които не си. Но и брат ми може да сгреша или да донесе фалшива информация, ако не е успял да я анализира. Тъкмо затова трябва да говоря с него.

— Госпожа Де Врийс ми обясни, че той трябва да пристигне в Париж след ден-два и че ти си му оставил съобщение да се свърже с теб на всяка цена, което сега очевидно няма да успее да направи.

— Дори не мога да му оставя телефонен номер, на който да ме търси. Поне на този телефон не е написан номер. Но ти го знаеш.

— Този номер се губи някъде из подземните телефонни линии.

— Какво да правим?

— При нормални условия нито Сорънсън, нито аз бихме одобрили този изблик на доверие, но моля те, кажи на госпожа Де Врийс къде се намира Хари в Лондон. Ще се свържем с него и ще ви уредим среща. Ето ти я.

— Дру? — чу се гласът на Карин. — Всичко наред ли е в „Мезон Руж“?

— Направо върхът, госпожа — извинявай. Какво ще кажеш за „нежна моя другарко“?

— Престани да се правиш на остроумен, нищо няма да постигнеш. Антинеосите могат да се държат доста враждебно дори със сигурни свои съюзници.

— О, много са любезни, като изключим това, че каквото и да кажат, винаги завършва с удивителна.

— Такъв им е езикът, не обръщай внимание. Нали чу какво ти каза полковникът? Как да се свържа с Хари?

— Той е в „Глочестър Хотел“ под името Уендъл Мос.

— Ще уредя нещата. Ти не мърдай оттам и се опитай да запазиш спокойствие.

— Няма да ми е много лесно. Хем съм вътре в играта, хем съм извън нея. Не мога да командвам парада и това ме притеснява.

— Положението ти е такова, че не можеш нищо да командваш, драги. Ние с полковника ще командваме и ще действаме изключително в твой интерес и в интерес на всички ни, повярвай ми.

— Явно нямам друг избор. Благодаря за „драги“. Точно в момента имам нужда от малко топлина. Навън е студено.

— Не ми се свиди. Както и на теб — думата „госпожа“. Нали така си наричал и майка си, която е по-добра и изобщо много повече от мен. Сега сме *en famille*, тъй като малко семейства са толкова близки, колкото сме ние сега, независимо дали това ни харесва, или не.

— Знаеш ли, като че ли ми се иска да си тук.

— Не би трябвало. Възможно е да изпитате голямо разочарование, офицер Латъм.

* * *

Много по-надолу, в стерилните бели стаи на посолството, един от членовете на екип „С“ — следобедна смяна — в бяло сако щракна ключа на магнетофона, с който записваше разговорите по всички телефони; скрамблерите не покриваха телефонните обаждания от посолството — факт, за който не знаеше дори посланикът. Такава беше заповедта на Вашингтон. Подслушващият погледна часовника на стената. До четири оставаха седем минути — седем минути до края на смяната му, седем минути, за да презапише разговора и предвидливо да го изтрие. Можеше да го направи. Трябваше да го направи. Зиг Хайл!

---

[1] в семейството, семейно — фр. ↑

[2] Господине, моля ви, спрете таксито — фр. ↑

[3] не — фр. ↑

[4] ФБР. — Бел.пр. ↑

[5] изискано парижко — фр. ↑

[6] забранено — нем. ↑

9.

Пациент No 28.
Хари Дж. Латъм, американец. Действащ офицер от ЦРУ.
Таен агент.
Кодово име Жилото.
Време на операцията: 14 май, 17,30 часа.
Сегашно състояние: 6-ти ден след процедурата.
Оставащо време по преценка: 3 дни минимум/6 дни максимум.

Доктор Герхард Крьогер се взираше в екрана на компютъра в новия си офис в покрайнините на Метмах. Дълбоко в горите на Ваклабрук се строеше цяла клиника. До завършването на строежа той можеше да продължи работата по своите изследвания, но за лош късмет нямаше възможност да експериментира върху хора. Все пак имаше много неизследвани моменти в областта на микрохирургията относно прилагането на най-нови лазерни техники. Това запълваше цялото му време, но в настоящия момент развитието на пациент No 28 на име Хари Латъм бе по-важно от всичко останало. Първите сведения от Лондон бяха обнадеждаващи. По време на разпита обектът бе откликнал на компютърните импулси. Отлично!

* * *

Хари Латъм затвори телефона в апартамента на лондонския „Глочестър Хотел“. Заля го топлата вълна на спомените от миналото — сладки мигове на удоволствие и покой в един полудял свят. Беше закоравял ерген и осъзнаваше, че вече е твърде късно да споделя или да налага собствените си възгледи на някой друг. Но ако изобщо

съществуваше жена, заради която той би пренебрегнал това заключение, то това бе жената на Фредерик де Врийс, Карин. Фреди де Врийс беше най-добрият му подчинен от годините на Студената война, но Хари бе забелязал един негов недостатък, който бе причината за неговата изключителност. Накратко, това бе омразата — непоколебимата, страстна омраза. Латъм непрекъснато се стараяше да обуздае с хладна обективност емоциите на Де Врийс, като постоянно го предупреждаваше, че някой ден вътрешното му „аз“ ще експлодира и ще му изневери. Опитите бяха безполезни — Фреди беше демоничен романтик, яхнал ослепително белия гребен на вълната, без да подозира за силата, която се крие под него. Бе предпочел бляскавата ризница на Зигфрид^[1] пред силата на невидимия Нептун, скрит долу в дълбините.

Жена му Карин го разбираше. Колко пъти в Амстердам Хари си бе говорил с нея насаме, докато Фреди беше навън и играеше ролята на нагъл диамантен търговец, като мамеше и най-изкусните майстори на шпионажа и те се разкриваха пред него... за известно време. И точно тази роля го довърши, защото неговата омраза го тласна към още едно убийство, което не биваше да извършва.

Това беше краят на почти легендарния Фреди де Врийс. Хари се опита да успокои Карин, но тя бе неутешима. Тя твърде добре знаеше какво е причинило смъртта му и се бе заклела да действа по друг начин.

— Откажи се! — крещеше Хари. — Нищо повече няма да постигнеш, не разбираш ли?

— Не, не разбирам — отговори тя. — Ако не направя нищо, това би означавало да призная, че работата на Фреди е била безсмислена. Ти не разбираш ли това, драги ми Хари?

Тогава той не можа да отговори. Единственото му желание бе да прегърне тази жена — интелектуалния си събеседник, към когото изпитваше толкова дълбоки чувства — и да я обича. Но моментът не беше подходящ, а едва ли изобщо някога щеше да бъде. Тя бе живяла със своя Фреди, бе обичала своя Фреди. Хари Латъм стоеше по-високо в йерархията от този човек, но не му беше равен.

А сега — почти пет години по-късно, в Париж — тя отново щеше да влезе в живота му. И, което бе по-забележително — като помощник на неговия брат Дру, когото бяха набелязали за екзекуция! Исусе Христе... Не, той трябваше да пусне в ход легендарното си

хладнокръвие. Може би болката в главата му, която сякаш се засилваше, позволяваше на потиснатото му настроение да го завладее — иначе не би допуснал това. Но все пак на другия ден щеше да отлети за Париж на борда на дипломатическия самолет, който трябваше да кацне на частна писта край летище „Дьо Гол“. Карин де Врийс щеше да го посрещне в кола на посолството без отличителни знаци.

Чудеше се какво ще ѝ каже. Дали няма да е много глупаво още щом я види, да започне да ѝ разказва неща, които тя не бива да знае? Но това нямаше особено значение... Главата му пулсираше от болка. Той излезе от банята, затвори кранчето за водата и глътна още два аспирина. Погледна се в огледалото, после изведнъж се върна и отново се погледна. На лявото му слепоочие се открояваше бледо петно, частично скрито от косата му. Буквално го усещаше с цялата си нервна система. Сигурно щеше да му мине, ако вземеше някой лек антибиотик или за няколко дни намалеше напрежението. Може би щеше да се излекува по-бързо, когато видеше Карин де Врийс.

На вратата на стаята се почука — сигурно беше камериерката или пиколото, дошли да си изпълнят задълженията. Беше привечер — обичайното време за това, възприето в най-добрите лондонски хотели. „Привечер — помисли си той, докато излизаше от всекидневната. — Кога бе минал денят? Минал? Пропилян беше по-подходящата дума, защото бе изгубил десет часа в разпит пред шефовете. Разпитваха го до втръсване за сведенията, които бе донесъл от долината на Братството, вместо да ги приемат и да задействат машината. За да усложнят още повече нещата, към тричленната комисия се бяха присъединили няколко висши офицери от разузнаването на Великобритания, Съединените щати и Франция — всички бяха раздразнени, арогантни и готови да спорят. Нима мислеха, че той им е донесъл погрешни данни, които лесно могат да бъдат отречени поради вероятността Александър Ласитър да е двоен агент? Разбира се, че можеха да го допуснат! Дезинформация, погрешна информация, човешка или компютърна грешка, въображение, фантазии — всичко е възможно! Тяхна работа е да потвърждават или да отричат, не негова. Той беше си свършил работата; беше им предоставил материала, а тяхното задължение беше да го оценят.“

Хари се приближи до вратата и попита:

— Кой е?

— Един стар приятел, Жило — чу се отговорът от коридора.

„Дрозда!“ — помисли си Латъм и замръзна. Дрозда, за когото никой в ЦРУ не беше чувал. Хари поздрави странния неканен гост — миналата вечер беше прекалено изтощен, прекалено изхабен, за да мисли ясно, когато го бе посетил измамникът „от ЦРУ“.

— Само момент — каза той с по-силен глас, — току-що излизам от душа, целият съм мокър, ще си сложа хавлия.

Латъм изтича първо в банята, наплиска с вода косата и лицето си, после се втурна в спалнята, свали си ризата и панталона, събу обувките и чорапите и грабна хотелската хавлия от шкафа. Спря се за миг пред нощното шкафче и го погледна. Отвори горното чекмедже, измъкна оттам малкия автоматичен пистолет, който му бяха дали в посолството, и го мушна в джоба на хавлията. После се върна до вратата и я отвори.

— Вие бяхте Дрозда, ако правилно съм запомнил — каза той, докато мъжът с бледосиво лице и очила в стоманени рамки влизаше вътре.

— А — възкликна с приятна усмивка посетителят, — това беше една безобидна лъжа.

— Лъжа? Какво искате да кажете? Защо?

— От Вашингтон ми казаха, че сигурно си много уморен и по-скоро си извън играта. Затова реших да се скрия, в случай че се престараяш и намериш за необходимо да звъннеш по телефона. Във Вашингтон не искат на този етап да се разчува за моето участие. По-късно, разбира се, ще го оповестят, но не сега.

— Значи вие не сте Дрозда...

— Знаех, че ако използвам кодовото ти име Жило, ще ме пуснеш да вляза — прекъсна го непознатият. — Може ли да седна? Ще ти отнема само няколко минути.

— Разбира се — объркан отвърна Хари, като безизразно посочи кушетката и няколко стола. Посетителят седна в средата на кушетката, а Латъм се настани в креслото точно срещу него. Между тях се намираше масичката за кафе.

— Защо във Вашингтон не искат да се разчува за вашето присъствие... участие?

— Сега определено си по-съобразителен отколкото снощи — забеляза непознатият. Тонът му продължаваше да бъде много учтив. — Не беше травмиран, но Бог ми е свидетел, че със сигурност не беше на себе си.

— Бях доста уморен...

— Уморен? — посетителят едновременно повиши тон и вдигна вежди. — Скъпи приятелю, ти направо припадна, докато си говорехме. Трябваше да те хвана за рамото, за да не паднеш. Не помниш ли — казах ти, че ще се върна, след като си починеш!

— Да, спомням си го смътно, но моля ви, отговорете ми на въпроса, и тъй като стана дума за това, покажете ми някакъв документ за самоличност. Защо му трябва на Вашингтон да се прави на призрак? Мисля, че би трябвало да е точно обратното.

— Много просто: защото не знаем кой е сигурен и кой не е — човекът извади първо джобния си часовник и го сложи на масата, след това — черен найлонов калъф за документи. Не го отвори, а направо го подаде на Латъм през масичката.

— Следя времето, за да не те преуморя. Пак по заповед.

Хари опипваше калъфа — беше му трудно да го отвори.

— Къде е копчето? — попита той.

Гостът му протегна напред часовника и натисна бутона.

— Не мога да намеря... — Латъм млъкна.

Погледът му постепенно се разфокусира, зениците се свиха. Той започна да примигва — кратко, но често, после лицето му се отпусна, напрежението в мускулите изчезна.

— Здравей, Алекс — рязко изрече гостът. — Тук е твоят стар касапин Герхард. Как си, приятелю?

— Екстра, доктор Точен Мерник. Радвам се да те чуя отново.

— Тази вечер телефонната връзка е по-добра, нали?

— Телефонната връзка?... Като че ли да.

— Всичко добре ли мина днес в посолството?

— Не, по дяволите! Тези идиоти непрекъснато ми задаваха въпроси, на които те, а не аз трябва да намерят отговор!

— Да, разбирам. Хората от другия ти бизнес — онзи, за който не бива никога да споменаваме — са предпазливи във всичко, нали?

— Да, във всеки въпрос, който задават, във всяка дума, която произнасят. Откровено казано, положението е плачевно.

— Сигурен съм, че е така. Какви са твоите планове, какво ти наредиха онези идиоти?

— Утре сутринта ще отлетя за Париж. Ще се срещна с брат си и с още един човек, към когото съм много привързан, Герхард. Вдовицата на мъжа, с когото работех в Източен Берлин. Много се вълнувам, че ще я видя отново. Тя ще ме посрещне на летището във ВИП-а с кола на посолството.

— Брат ти не може ли да те посрещне, Алекс?

— Не... Чакай! Братът на Алекс?

— Няма значение — бързо каза гостът със сивото лице. — Братът, за когото говореше — къде е той?

— Никой не знае. Опитали са се да го убият.

— Кой се е опитал да го убие?

— Знаеш кой. Те... ние.

— Утре сутринта, ВИП-а. Летище „Дьо Гол“, нали?

— Да. Ще кацна в десет часа.

— Чудесно, Алекс. Приятно прекарване с брат ти и тази жена, която намираш за толкова привлекателна.

— О, не само заради външния ѝ вид, Герхард. Тя е извънредно интелигентна, всъщност е учен.

— Сигурен съм, че е така, защото моят приятел Ласитър е дълбока и многостранна личност. Пак ще си поговорим, Алекс.

— Къде отиваш?

— Викат ме в операционната. Трябва да оперирам.

— Да, разбира се. Ще се обадиш ли пак?

— Естествено.

Гостът с очилата със стоманени рамки се наведе над масичката за кафе. Без да откъсва погледа си, той продължи мълчаливо да се взира в безизразните очи на Хари.

— Запомни, стари приятелю, уважавай желанията на госта си от Вашингтон. Той действа по заповед. Забрави името, което току-що прочете в документа. Автентичен е — това е всичко, което те интересува.

— Разбира се. Заповедите си остават заповеди, дори когато са глупави.

„Гостът“ се изправи, протегна ръка и взе калъфа от безжизнената лява ръка на Хари. Отвори го, отново се облегна назад на кушетката и

взе часовника от малката ниска масичка. Натисна бутона и задържа пръста си, докато видя, че погледът на Латъм отново се фокусира и той започва да мига, изведнъж осъзнал къде се намира. Лицето на Хари отново се напрегна, мускулите на брадичката му се свиха.

— Виждаш ли? — каза гостът и шумно щракна закопчалката на калъфа. — Вече знаеш, че всичко е наред и документът ми е редовен, със снимка и всичко останало. Наричай ме просто Питър.

— Да... автентичен е. Но все пак не разбирам... Питър. Добре, ти си призрак, но защо? Кой от шефовете се съмнява в мен?

— Не ми влиза в работата да се чудя кой и защо — аз съм просто невидимо присъствие, което разговаря с теб. Хей, това заприлича на поезия!

— Много лоша, но няма значение. Как могат да бъдат разпитани някои от тях?

— Мисля, че не може да стане индивидуално, но ти имаш предвид няколко души, нали?

— Да, една шайка клоуни. Не искат да проучват имената, които донесох.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че това няма значение, Питър. Естествено, някои от тях ме поразяват — изглежда абсурдно точно за тези хора, но все пак аз съм източникът, а и преди да избягам, в долината ми се доверяваха напълно. Аз бях техният велик благодетел, който е предан на тяхната кауза — защо да ми пробутват боклук?

— Говори се, че нацистите — неонацистите — са знаели за теб от самото начало.

— Това не е „слух“, те сигурно вярват, че е така. Какво, по дяволите, правим, и колко често вече сме го правили, когато открием някоя „къртица“ — човек, който се е обърнал срещу нас и е офейкал към Матушка Русия, след като ни е откраднал куп информация? Разбира се, започваме да разправяме на висок глас колко сме умни, колко надълбоко проникваме и колко ефикасно действаме и колко безобидна е информацията, която са ни откраднали — а тя никак не е безобидна.

— Това е много странно, нали?

— А кое не е странно в този бизнес? Сега веднага, заради личното ми психическо равновесие, ако искате, трябва да изхвърля

Александър Ласитър от себе си. Трябва да стана отново Хари Латъм; свърших си работата. Нека други се заемат с това.

— Съгласен съм с теб, Хари. Моето време също изтече. Моля те, не забравяй, че се подчинявам на заповеди. Не сме се виждали тази вечер... Вината не е моя, а на Вашингтон.

* * *

Посетителят мина по коридора и спря пред асансьорите. Качи се на първия, който пристигна, слезе само един етаж по-надолу, след което тръгна по коридора и спря пред своя апартамент — точно под този на Латъм. На бюрото му бяха наредени различни електронни уреди. Той се приближи до бюрото, натисна няколко копчета — превърташе лентата — и провери качеството на направения запис. Вдигна слушалката и набра Метмах, Германия.

— Леговището на Вълка — обади се тих глас.

— Дрозда е на телефона.

— Моля ви, обяснете защо се забавихте.

— Веднага.

Човекът, представил се като Питър, внимателно издърпа една тънка жичка от уреда — върхът ѝ бе захванат с тънка като бръснарщипка — и я омота около телефонния кабел, докато накрая по жицата премина бърза искра от статично електричество.

— Метрометърът показва, че е чисто, там как е?

— Чисто.

„Вие бяхте Дрозда, ако правилно съм запомнил...“ — започна записът. Обитателят на апартамента под този на Хари Латъм го извъртя докрай — „Съгласен съм с теб, Хари... Вината не е моя, а на Вашингтон.“

— Какво е вашето мнение? — попита гостът на Латъм.

— Опасно е — отвърна Крьогер в Германия. — Както и повечето тайни агенти, работещи в пълна нелегалност, той несъзнателно се превъплъщава от една самоличност в друга. Самият той го казва: „Трябва да изхвърля Александър Ласитър от себе си“. Бил е Ласитър прекалено дълго и сега се бори да си възвърне собствената

самоличност. Това не е необичайно — двойствената роля се е превърнала в раздвоена самоличност.

— Свършил е това, което искахте от него, за два дни. Самият списък е накарал враговете ни да изпаднат колективно в шоково състояние. Навсякъде се говори, че не могат да се доверят на информацията, но са и твърде уплашени, за да я отрекат. Мога да го ликвидирам с един изстрел в коридора. Да го направя ли?

— Това би засилило доверието към списъка, но недей, още не. Брат му е надушил нещо около онзи малоумен скитник Жодел — а това може да бъде катастрофално за нас. Измъчва ме фактът, че не мога да следя отблизо развитието на пациента си, но интересите на организацията са над всичко останало и аз трябва да направя тази жертва. Александър Ласитър ще ни отведе при другия Латъм. Убий ги и двамата.

— Няма да е трудно. Микрокомпютърът на Ласитър е у мен.

— Проследи го, проследи и двамата и не оставяй след себе си нищо друго, освен трупове. Новооткритият син на Жодел — актьорът — ще бъде следващият и след това всички следи към долината на Лоара ще се превърнат в прах, както стана в Хаусрук.

* * *

Хари Латъм и Карин де Врийс се прегърнаха, както биха се прегърнали брат и сестра след дълга раздяла. Отначало развълнувано си бърбеха за това колко чудесно е, че са отново заедно. После Карин го хвана подръка и го поведе към ВИП-а, където набързо прегледаха документите на Хари, а след това двамата тръгнаха към оградения паркинг, пълен с униформени полицаи. Някои от тях водеха на каишки различни породи кучета, обучени да откриват наркотици и експлозиви. Колата беше черно „Рено“, което не биеше на очи и не се отличаваше от хилядите други, движещи се из улиците на Париж. Де Врийс седна зад волана, а Хари се настани на предната седалка.

— Не заслужаваме ли шофьор? — попита Латъм.

— Да речем, че не ни се разрешава — отговори Карин. — Брат ти е под закрилата на „Антинеос“, спомняш ли си за тях?

— С най-голяма любов; ако трябва да бъда точен — от поминалата нощ. Те ме чакаха. Престорих се, че не разбирам и дума от това, което „свързката“ ми говореше в камиона, защото това би изисквало да давам обяснения, които биха довели до Фреди, в по-широк смисъл — до теб.

— Нямало е от какво да се страхуваш. Работих с тях през последната година в Хага.

— Толкова е хубаво, че отново се виждаме! — каза Хари. Гласът му бе изпълнен с вълнение. — И че отново разговаряме.

— И аз се чувствам по същия начин, стари приятелю. Когато научих, че Братството знае за теб, толкова се разтревожих...

— Знаели са за мен? — рязко я прекъсна Латъм. Очите му се разшириха от учудване. — Нали не говориш сериозно?

— Никой ли не ти го е казал?

— Как! Това не е вярно!

— Вярно е, Хари. Разказах на Дру как открих това.

— Ти?

— Мислех, че брат ти ти е съобщил тази информация.

— Господи, не мога да го възприема! — Латъм допря ръце до слепоочията си и силно ги притисна. Затвори очи. Бръчките около тях рязко се очертах.

— Какво има, Хари?

— Не знам, ужасна болка...

— Толкова неща си преживял, толкова дълго те нямаше. Ще те заведем на лекар.

— Не. Аз съм Александър Ласитър — бях Александър Ласитър, само това знаят за мен.

— Боя се, че не е така, скъпи.

Карин погледна стария си приятел. Изведнъж я обзе тревога. На лявото му слепоочие се очерта тъмночервен кръг. Сякаш пулсираше.

— Донесох от любимото ти бренди, така че можем да отпразнуваме срещата, Хари. В жабката е. Отвори я и си пийни. Ще те успокои.

— Не биха могли да знаят — тежко преглътна Латъм. Отвори жабката и с треперещи ръце извади брендито. — Не знаеш какво говориш.

— Може и да не съм права — уплашена каза Де Врийс. — Пийни и се отпусни. Ще се срещнем с Дру в една стара провинциална странноприемница в покрайнините на Вилжуф. Антинеосите не биха ни позволили да се срещнем в тяхната тайна квартира. Успокой се, Хари.

— Да, да. Ще се успокоя, защото, скъпа моя, безценна моя Карин, наистина не си права. Брат ми ще ти го каже, Герхард Крьогер ще ти го каже — аз съм Алекс Ласитър, бях Алекс Ласитър!

— Герхард Крьогер? — озадачено попита Де Врийс. — Кой е Герхард Крьогер?

— Проклет нацист... и блестящ лекар.

— След петнайсет-двайсет минути ще бъдем в странноприемницата, където ни чака брат ти... Нека си поговорим за миналите времена в Амстердам, стари приятелю. Спомняш ли си онази вечер, когато Фреди се прибра доста пийнал и настоя да играем на онази ваша американска игра — „Монополи“?

— Мили боже, да! Хвърли шепа диаманти и каза, че трябва да ги използваме вместо банкноти.

— Ами онзи път, когато двамата с теб пихме вино и слушахме Моцарт почти до зори...

— С мен? — извика Латъм, преглътна брeндитo и се засмя. Погледът му обаче не светна, а остана мрачен и втренчен. — Фреди излезе от спалнята и набързо ни разясни, че предпочита Елвис Пресли. Замерихме го с възглавници.

— Ами онази сутрин в кафенето на „Херенграхт“, когато двамата с теб казахме на Фреди, че не може да скочи в канала и оттам да протестира срещу замърсяването?

— Щеше да го направи, скъпа моя... безценна моя Карин. Кълна се.

Останалото време премина в безобидни закачки. Накрая Де Врийс направи завой към покрития с чакъл паркинг край запустяла селска странноприемница — селска, но почти в града — обградена от избуяли ниви, изолирана и не особено привлекателна. Срещата между двамата братя бе също толкова емоционална — по-емоционална от страна на Дру. Хари бе особеният. На повърхността бликаше въодушевление, но отвътре вееше хладина. Това беше неочаквано и неестествено.

— Хей, братле, как го направи? — възкликна Дру, когато и тримата седнаха в сепарето. Де Врийс седеше до Хари. — Имам си легендарен брат!

— Александър Ласитър беше личност. Само така можеше да се постигне това.

— Е, със сигурност ти е провървяло — поне дотам, че си проникнал сред тях.

— Говориш за това, което ти е казала Карин?

— Ами да...

— Не е вярно. Изобщо не е вярно!

— Хари, казах ти, че може и да съм сгрешила.

— Сгрешила си.

— Добре, Хари, добре — Дру вдигна ръце. — Значи тя не е права, така са й казали.

— Идиотски източници, нелегитимни — няма потвърждение.

— На твоя страна сме, братле, знаеш го.

По-малкият брат погледна Де Врийс. Изражението на лицето му бе въпросително и тревожно.

— Александър Ласитър беше истински — натъртено каза Хари и започна да примигва. Вдигна лявата си ръка към слепоочието и го заразтрива с кръгови движения. — Питай Герхард Крьогер. Той ще ти каже.

— Кой е...

— Няма значение — намеси се Карин и кимна. — Много добър лекар, както брат ти ми обясни.

— А на мен, братле? Кой е този Крьогер?

— Наистина би желал да знаеш, нали?

— Тайна ли е, Хари?

— Ласитър може да ти каже. Не мисля, че аз трябва да ти го казвам.

— За Бога, какво говориш, по дяволите? Ти си Ласитър, Хари Латъм е Ласитър. Стига глупости, Хари.

— Боли, о, Господи, боли! Нещо ми става.

— Какво, скъпи Хари?

— „Скъпи Хари“ ли? Знаеш ли колко много означава това за мен? Имаш ли изобщо представа колко много те обичам, как те обожавам, Карин?

— И аз те обожавам, Хари — каза Де Врийс и изведнъж забеляза, че Хари плаче. Той падна на гърдите ѝ. — Знаеш това.

— Обичам те толкова много, толкова много! — продължи Хари почти в истерия, като хълцаше, а Карин го люлееше в скута си. — Но толкова ме боли...

— О, боже — тихо каза Дру, който наблюдаваше потресаващата гледка през масата.

— Трябва да потърсим лекар — шепнешком каза Карин. — Започна се още в колата.

— Права си, по дяволите — съгласи се Дру. — Психиатър. Прекалено дълго е бил в нелегалност. Господи!

— Обади се в посолството, нека изпратят линейка. Аз ще остана при него.

Дру излезе от сепарето точно в момента, в който двама души с пистолети нахълтаха в заведението с чорапи на главите. Мишената и жертвата бяха очевидни.

— Залегнете! — изкрещя той, измъкна пистолета от кобура си и стреля, преди още убийците да бяха свикнали с полумрака вътре. Тъкмо изнесе навън първия и се приведе зад бара, когато вторият притича с бърз автоматен откос. Дру се изправи, натисна няколко пъти спусъка и изпразни пълнителя. Вторият убиец се строполи, а малкото новопоявили се клиенти истерично побягнаха навън. Латъм изскочи от ненужното вече прикритие. Карин де Врийс лежеше на пода; лявата ѝ ръка продължаваше да стиска ръката на брат му. Бе се опитала да го измъкне. Беше жива — от дясната ѝ ръка течеше кръв, но беше жива! Хари Латъм бе мъртъв, черепът му беше строшен. Ужасна маса от кръв и бяла тъкан — останки от мозъка му — се беше пръснала извън черепа му. Ужасен, с широко отворена уста, Дру стисна очи, после се насили да ги отвори. Претърси джобовете на брат си, извади кредитната карта и другите документи, които удостоверяваха самоличността му. Защо? Не беше наясно, просто знаеше, че трябва да го направи.

След това изведе плачещата Карин от сепарето, уви ръката ѝ в платнена салфетка и я отведе по-далеч от ужасната гледка. Извика на управителя, който се бе скрил в кухнята, да се обади в полицията. По-късно щеше да се проведе необходимият разпит. Нямаше време да оплаче любимия си брат, не можеше дори за миг да се спре до тялото

му и да потъне в спомени. Трябваше да заведе Карин де Врийс на лекар и да се върне на работа.

Братството трябваше да бъде унищожено — трябваше, дори това да му струваше останалата част от живота, дори да му струваше самия живот. Това бе клетвата, която той даде пред всички богове, които биха могли да съществуват.

* * *

— Не можеш да отидеш в офиса си, не разбираш ли? — каза Карин. Тя седеше в болнична количка в кабинета на лекаря, чието име бе в списъка от сигурни хора на посолството. — Ще тръгнат слухове — и с теб е свършено!

— Тогава офисът ми трябва да се премести заедно с мен — каза Дру с тих, но настоятелен глас. — Имам нужда от всички данни, с които разполагаме навсякъде, и няма да се задоволя с по-малко. Ключът е човек на име Крьогер, Герхард Крьогер, и аз ще открия този кучи син — трябва да го открия! Кой е той? Къде се намира?

— Знаем, че е лекар и би трябвало да е германец — Де Врийс гледаше Латъм, докато той бавно вдигаше и сваляше превързаната й дясна ръка, както бе наредил лекарят. — За Бога, Дру, престани!

— Какво? — рязко попита Латъм. Той отмести поглед от бинтованата й ръка.

— Опитваш се да си внушаваш, че нищо не се е случило, а от това няма смисъл. Тъгуваш по Хари, аз също — без съмнение — но ти се затваряш в себе си и това не ти дава мира. Престани да се преструваш, че ти е безразлично и само си вършиш работата. Хари беше такъв, но ти не си.

— Когато видях какво направиха с него, си казах, че по-късно ще го оплаквам. Отложих го и сигурно никога няма да го направя.

— Разбирам.

— Така ли?

— Поне така мисля. Не можеш да сдържиш гнева си. Искаш отмъщение и това сега е на първо място за теб.

— Преди време ти употреби един израз за Хари — за начина, по който подхожда към проблемите или кризите си. Нарече го sang-froid,

което, доколкото разбирам, означава спокоен или хладнокръвен.

— Точно това означава.

— Френският ми е много примитивен — това е факт, който много често ми напомнят — но съществува вариант на този израз...

— De sang-froid — най-съзнателно хладнокръвно — каза Карин. Очите ѝ се впиха в неговите.

— Точно така. Тъкмо в това Хари най-много го биваше. Към всичко в живота той подходеше не хладно, а студено — леденостудено. Аз бях единственото изключение: когато ме гледеше, в погледа му имаше топлина, каквато рядко се появяваше по друг повод... Не, имаше още един човек — нашата братовчедка, момичето, за което ти разказах, че почина от рак. Тя също бе много важен човек за него, много, много важен. Ако използваме езика на поезията, то тя може би е била неговата „розова пъпка“, докато не си се появила ти.

— Говориш за „Гражданинът Кейн“ на Орсън Уелс, разбира се.

— Точно така, това е част от нашия лексикон. Един символ от миналото, който понастоящем има много по-голямо значение, отколкото човек може да си помисли.

— Нямах представа, че е изпитвал подобни чувства към мен.

— И Кейн не е имал представа. В мислите си той е виждал само това, което е обичал като малък, но то е било унищожено от огъня; и не е открил нищо, с което да го замести. Оставало му е само образованието.

— И Хари ли е бил такъв като малък?

— И като дете, и като юноша, и като мъж. Пълен отличник, с коефициент на интелигентност, който надхвърляше всякакви класации. С бакалавърска, магистърска и докторска степен, преди още да е навършил двацет и три години. Винаги се стремеше да бъде най-добрият във всичко, което правеше, и покрай всичко това научи гладко пет — ако не и шест — езика. Както вече ти казах, беше изключителен.

— Какъв необикновен живот!

— По дяволите, предполагам, фройдистите биха казали, че Хари е надарено дете, което откликва на далечния си баща — далечен както географски, така и емоционално — и има една сладка, природно интелигентна, но не и интелектуална майка, попаднала на неподходящ съпруг и решила, че нейната мисия в живота е да бъде привлекателна,

любвеобилна и мила, така че защо да се меси в спорове, които не може да спечели?

— А ти?

— Предполагам, че съм наследил малко повече от гените на майка си, отколкото Хари. Бет е едра жена, която е била извънредно добра лекоатлетка като млада. Била е капитан на отбора по лека атлетика в колежа и ако не е срещнала баща ми, е могла да участва и в Олимпийските игри.

— Имаш много интересно семейство — каза Карин и отново се вгледа изпитателно в лицето на Дру. — Разказваш ми всичко това не само защото съм любопитна, нали?

— Бързо схващате, госпожа — извинявай, ще се опитам да не те наричам повече така.

— Не се притеснявай, струва ми се, че започва да ми харесва... Та каква е причината?

— Искам да ме опознаеш, да знаеш какъв съм и откъде съм дошъл. Поне част от любопитството ти трябва да бъде задоволено.

— Като имам предвид твоята склонност към сдържаност, странно е, че го казваш.

— Разбирам това. Просто събирам отделните късчета... Там, в кръчмата, когато стрелбата спря и вече се бе случило непоправимото, аз изведнъж забелязах как, обзет от паника, претърсвам джобовете на Хари на няколко инча от това, което бе останало от черепа му, от размазаното му лице. С всяка секунда все повече се намразвах, сякаш вършех нещо много долно. Странното беше, че не разбирах защо го правя, просто знаех, че трябва да го направя. Някой ми бе заповядал да извърша това и аз трябваше да се подчиня на тази заповед, въпреки че знаех, че това нищо не би променило — нямаше да го върне.

— Ти предпази брат си и в смъртта, също както в живота — каза Де Врийс. — Нищо странно няма в това. Искал си да скриеш името му...

— Мисля, че точно това си помислих — прекъсна я Латъм, — но това не беше всичко. Днешната патология е толкова развита, че биха могли да установят самоличността му за броени часове... освен ако не поставят тялото под карантина.

— След като взе името на доктора в посолството...

— Всъщност полковникът ми го каза — изясни Дру.

— Ти нали се обади повторно и поиска домашния му телефон. Дълъг разговор беше.

— Пак с Витковски. Той знае с кого да се свърже, знае как стават тези работи.

— Кои работи?

— Като например да изнесеш едно тяло и да го държиш недостъпно.

— Тялото? На Хари?

— Да. След като си тръгнахме от онова място, никой не е могъл да установи самоличността му. Като направих връзката, това трябва да е било във времето между нашето тръгване оттам и втория ми разговор с полковника. Хари ми даваше тези заповеди, той ми казваше какво да правя.

— Моля те, говори по-ясно.

— Аз трябва да се превъплътя в него. Трябва да заема мястото му. Аз ще бъда Хари Латъм.

---

[1] Зигфрид — герой от германо-скандинавския епос; според легендата за произхода му той е бил донесен от вълните в стъклен съд.
— Бел.пр. ↑

10.

Полковник Стенли Витковски действаше бързо. Той се свърза със заместник-директора на парижката „Сюрте“ — бивш служител от разузнаването, ръководил френския гарнизон в Берлин, с когото изпадналият в затруднение Витковски — тогава майор от американската армия G-2 — бе сметнал за необходимо да заобиколи правилата и да обмени информация („Мислех, че сме на една и съща страна, сенаторе!“). В резултат на това под личния контрол на полковника попаднаха не само тялото на убития Хари Латъм, но и тези на двамата убийци. И трите трупа се пазеха под фиктивни имена в моргата на улица „Фонтене“. По-нататък в интерес и на двете страни — факт, приет наготово от заместник-шефа на „Сюрте“ — бе предизвикано информационно затъмнение относно терористичния акт с цел събиране на допълнителна информация.

Защото Витковски си даваше сметка, че Дру Латъм е обмислил нещата само наполовина. Преместването на тялото на брат му би предизвикало известно объркване, което наред с информационното затъмнение и изчезването на убийците ставаше пълно.

* * *

В една хотелска стая в Орли човекът с очилата със стоманени рамки нервно крачеше пред прозореца в очакване да се качи на самолета за Мюнхен в три и половина следобед. Самолетите, които кацаха и излитаха, по необясним начин го разсейваха. Приглушеното бръмчене на реактивните двигатели допълнително го изнервяше. Той продължаваше да съзерцава телефона и беснееше от това, че още не е звъннал, за да му съобщи новината, която би оправдала завръщането му в Мюнхен, след като е изпълнил мисията си. Провал на операцията бе немислим. Беше се свързал с парижкия клон на „Блицкригер“ — елитните убийци на Братството, толкова добре обучени и тренирани,

усъвършенствани в изкуството да се убива — по-малко от двеста на брой сръчни убийци, действащи в Европа, Южна Америка и Съединените щати. Дрозда бе официално информиран, че за четирите години, откакто са започнали работа, само трима са били заловени, като двама от тях са предпочели да се самоубият, вместо да отидат на разпит, а третият е бил убит в Париж при изпълнение на служебните си задължения. Не му бяха известни подробности относно блицкригерите; секретността беше абсолютна. Дори Дрозда трябваше да се обърне към втория по ранг лидер на Братството — избухливия генерал Фон Шнабе — за да получи разрешение да наеме трима елитни убийци.

Но защо телефонът не звънеше? Защо се бавеха? Смъртоносното преследване бе започнало от пристигането на Хари Латъм в десет часа и двайсет и осем минути сутринта на летище „Дьо Гол“ и качването му в кола в единайсет часа. Сега минаваше един и половина! Дрозда не можеше повече да търпи тази неизвестност. Той прекоси стаята, отиде до телефона на нощното шкафче и набра номера на „Блицкригер“.

— Авиньонски складове — отговори женски глас на френски. — С кого бихте желали да ви свържа?

— С отдела за замразени храни, ако обичате. Търся мосю Жиру.

— Боя се, че линията му е заета.

— Ще изчакам точно трийсет секунди и ако линията не се освободи, ще откажа поръчката.

— Разбирам... Няма да е необходимо, сър, сега ще му позвъня.

— Дрозд? — попита мъжки глас.

— Следвах точно инструкциите. Какво, по дяволите, става? Защо не се обаждате?

— Защото няма какво да докладваме.

— Това е нелепо! Изминаха повече от три часа!

— Ние се безпокоим точно толкова, колкото и вие, така че не ми повишавайте тон. Последният ни контакт беше преди час и двайсет минути. Всичко вървеше по план. Нашите хора следяха Латъм в едно „Рено“, шофирано от жена. Последните им думи бяха: „Всичко е наред, задачата скоро ще бъде изпълнена“.

— Само това ли беше? Преди час?

— Да.

— И нищо друго?

— Не. Това беше последното им обаждане.

— Добре, къде са сега?

— И ние бихме желали да знаем.

— В каква посока са тръгнали?

— На север от Париж, не съобщиха крайната цел.

— Защо не са я съобщили?

— Би било глупаво, като се има предвид претоварването на честотите. Освен това тези двамата са първокласен екип, никога не са се проваляли.

— Възможно ли е днес да са се провалили?

— Повече от невероятно е.

— „Повече от невероятно“ едва ли е най-подходящият отговор. Имате ли представа колко важна е тази задача?

— Всичките ни задачи са важни, иначе нямаше да ги възлагат точно на нас. Може ли да ви напомня, че към нас се обръщат само в краен случай?

— Какво да кажа на Фон Шнабе?

— Моля ви, Дрозд, на този етап и ние не знаем какво да му кажем — отвърна ръководителят на парижката организация „Блицкригер“ и затвори телефона.

Изминаха трийсет минути и човекът, наричан Дрозд, не можеше повече да се сдържа. Той набра един номер, който го свърза с Ваклабрук, Германия.

* * *

— Това е информация, която не ме интересува — каза генерал Улрих фон Шнабе. Думите му бяха звънки и студени като лед. — Обектите трябваше да бъдат унищожени при първа възможност. Одобрех заповедите на доктор Крьогер, защото ти самият каза на доктора, че няма да има трудности, тъй като миникомпютърът е у теб. Само въз основа на това ти разреших да се свържеш с „Блицкригер“.

— Какво да ви кажа, хер генерал? Просто няма отговор, няма връзка. Нищо!

— Свържи се с нашия човек от Американското посолство. Може да е чул нещо.

— Свързах се, сър — от уличен телефон, разбира се. При последния ни разговор той само потвърди, че братът на Латъм е под закрилата на антинеосите.

— На тези глупаци, които си падат по негрите и евреите! Естествено, сигурно не са уточнили мястото.

— Точно така.

— Остани в Париж. Поддържай връзка с нашия екип и продължавай да ме информираш за всичко, което става.

* * *

— Сега ти си лудият! — извика Карин де Врийс. — Те са те виждали, познават те, не е възможно да се превърнеш в Хари!

— Със сигурност е възможно, ако не ме виждат повече, а те няма да ме видят — каза Дру. — Ще действам *in absentia*^[1], ще се местя от едно място на друго, ще поддържам връзка с теб и полковника, защото не мога да се появя в посолството. Всъщност, след като знаем, че са проникнали в посолството — по дяволите, нали го разбрахме, когато един Адолф се представи за мой шофьор по-миналата вечер — може би ще успеем да открием кой — или кои са те.

— Но как?

— Ще поставим железопътен капан.

— Какво?

— Представи си върволица от железопътни вагони — във всички има пътници, само в един — озверели кучета.

— Моля те...

— Ще ти се обадя три-четири пъти под името Хари; ще те помоля за документите от папките на мъртвия ми брат Дру, ще назова името на някой от куриерите на Витковски и ще поискам да се срещна с него, като определя времето и мястото — ще избира някое много оживено място. Ти ще предаваш съобщенията, а аз ще бъда където трябва — там, където никой не може да ме види. Ако се появи легитимен куриер — познавам ги всичките — и не го следят, това е чудесно. Ще хвърлям всичко, което ми изпращаш. После ще ти се обадя отново, с нова молба; ще ти кажа, че е спешно, че съм напипал

нещо. Това ще бъде знак за теб, че трябва да затвориш телефона, без нищо да казваш или да предаваш.

— А ако някой се появи, ти ще разбереш, че е неонацист и че ми подслушват телефона — прекъсна го Карин.

— Точно така. Ако всичко върви добре, може би ще успея да го заловя и да го предам на нашите химици.

— А ако предположим, че е повече от един?

— Казах: „ако всичко върви добре“. Не смятам да се бия сам срещу тълпа със свастики.

— Ако използвам собствената ти терминология, тук има едно голямо „бяло петно“, както ти го наричаш. Защо Хари Латъм е останал в Париж?

— Защото е Хари Латъм. Неотстъпчив пред трудностите, безмилостен в преследването — всичко, което беше Хари, но ще добавим и тежката му лична загуба — по-малкият му брат е бил убит в Париж.

— Това определено е убедителен мотив — съгласи се Де Врийс. — Всъщност — твойт мотив... Но как ще направиш така, че новината да се разчуе? Това няма ли да бъде трудно?

— Деликатно е — кимна Дру и се намръщи. — Най-вече защото Управлението ще напрегне колективния си мозък и ще изкрещи: „Измама!“. Но ще бъде прекалено късно, а аз имам една идея: полковникът може да измисли нещо. Имам среща с него по-късно в едно кафене в Монмартър.

— Имаш среща с него? Ами аз? Мислех, че съм вътре в играта.

— Вече стреляха по вас, госпожа. Не мога да ви моля за...

— Няма да ме молите, мосю — прекъсна го Карин. — Аз настоявам. Идвам с теб. Съпругата на Фредерик де Врийс идва с теб. Дру, ти изгуби брат си по един ужасен начин, а аз изгубих съпруга си... по начин, който е също толкова ужасен. Недей да ме изключваш.

Вратата на чакалнята за хирургичния кабинет се отвори и докторът, нает от посолството, влезе вътре.

— Имам сравнително добра новина за вас, мадам — каза лекарят на френски със странна усмивка. — Прегледах рентгеновите снимки след операцията — чрез терапия ще можете да възстановите поне осемдесет процента от движението на дясната си ръка. Но връхната

фаланга на средния пръст ще бъде изгубена. Разбира се, можем да ви сложим постоянна протеза.

— Благодаря ви, докторе. Отървах се с малко и съм ви благодарна за това. Ще дойда след пет дни, както ми наредихте.

— Извинете, мосю — името ви е Латем?

— Това е почти най-доброто произношение, което хората могат да постигнат. Да.

— Трябва да се обадите по телефона на мосю С. от Вашингтон, когато ви е удобно. Можете да използвате телефона тук. Всички разходи влизат в сметката, разбира се.

— Естествено, но в момента не е удобно. Ако се обади отново, моля ви, кажете му, че съм си тръгнал и не сте успял да ми предадете съобщението.

— Необходимо ли е, мосю?

— Той ще ви бъде благодарен за това, че му спестявате допълнителни проблеми и лично ще плати сметката.

— Разбирам — каза докторът. Усмивката му сега бе одобрителна.

* * *

— Аз не разбирам — каза Карин; това бяха първите й думи, след като излязоха от болницата и тръгнаха по циментовия тротоар към паркинга.

— Не... какво?

— Не разбирам. Защо не пожела да говориш със Сорънсън? Мислех, че би желал да се посъветваш с него. Каза, че му имаш доверие.

— Имам му доверие. Но знам също, че и той има абсолютно доверие в системата, живял е в нея десетки години.

— Е, и?

— Ще има неприятности заради онова, което смятам да направя. Той ще каже, че това е работа на Управлението, че Управлението трябва да реши какво да прави по-нататък, а не аз. И ще бъде прав, разбира се.

— А ако е прав, тогава защо ще го правиш?... Извинявай, не си прави труда да ми отговаряш, въпросът беше глупав.

— Благодаря — Латъм погледна часовника си. — Почти шест часът е. Как е ръката ти?

— Не бих казала, че ми е много приятно. Местната упойка преминава и аз благодаря на Бога, че не можах да видя какво точно е станало с ръката ми.

— Два часа под ножа — това означава доста кълцане. Сигурна ли си, че искаш да дойдеш с мен при Витковски?

— По дяволите, дори да загубя ръката си, това няма да ме спре.

— Но защо? Ти си просто уморена, госпожа, и те боли. Нищо не бих скрил от теб — досега би трябвало да си го разбрала.

— Така е, знам — те спряха до колата и Дру отвори вратата. Очите им се срещнаха. — Знам, че нищо не би скрил от мен и ценя това. Но може би ще успея да ти помогна с нещо, след като разбера какво точно се опитваш да направиш. Защо не ми обясниш?

— Добре, ще се опитам.

Латъм затвори вратата, заобиколи реното и седна на шофьорското място. Запали мотора, зави с колата, излезе на изходната алея и продължи напред. Усещаше погледа ѝ върху себе си.

— Кой е Герхард Крьогер и какво го е свързвало с Хари?

— „Свързвало“? Какво го е свързвало с него... Очевидно е лекар нацист, очевидно е добър и брат ти го е познавал от Хаусрук. Може би е лекувал Хари от някаква тежка травма. Човек може да оцени дори и врага, ако той му помогне, особено що се касае до медицинска помощ.

— Чувството му към Крьогер надхвърляше обикновената благодарност — каза Дру, който внимателно следеше табелките, за да не пропусне отклонението към парижкия Монмартър. — Когато попитах Хари кой е Крьогер, той ми отговори със следните думи — помня ги точно и никога няма да ги забравя: „Ласитър може да ти каже. Не мисля, че аз трябва да ти го казвам“. Звучи страшно, госпожа.

— Да, така е... беше. Но думите съответстваха на поведението му. Внезапният изблик на емоции, риданията, виковете за помощ. Това не беше Хари, когото и двамата познавахме, за когото си говорехме — хладнокръвният, аналитичен, безпристрастен човек.

— Не съм съгласен — тихо каза Латъм. — Изолирай тези думи от контекста, повтори ги и ще чуеш как говори Хари, когото познавахме — който размишлява над избора си и не е готов да вземе

решение, докато не е премислил всичко. „Ласитър може да ти каже. Не мисля, че аз трябва да ти го казвам.“

Дру сви рамене, направи завой и подкара реното по широк булевард към центъра на Париж.

— Герхард Крьогер е нещо повече от обикновен лекар, когото Хари е срещнал в долината на Братството. Отначало го нарекох кучи син, но може и да не съм прав. Може би Крьогер е човекът, помогнал на брат ми да избяга. Но който и да е, той може да ни каже какво е станало с Хари, докато е бил в долината, и как се е сдобил с онзи списък.

— Искаш да кажеш, че Крьогер може да е наш съюзник, а не неонацист, и че Хари в своето психическо объркване всъщност го защитава?

— Просто не знам, но съм сигурен, че е повече от лекар, който го е излекувал от лоша настинка или артрит. Имам чувството, че Герхард Крьогер е бил твърде важен за брат ми. Убеден съм в това. И тъкмо затова Крьогер е ключът — ето защо трябва да го открия.

— Но как?

— И това не знам. Витковски може да има някаква идея. Може би трябва да повикаме на помощ антинеосите, които да пуснат слуха, че Хари е още жив. Просто не знам. Все едно летя със затворени очи и антените ми улавят разни неща... Извинете, мадам Лингвист, сигурно не се изразявам правилно, но поне не звучи тъпо.

— Съгласна съм. Освен това съм заинтригувана от постоянните ти извинения за всичко, което казваш или мислиш и от това как се поправяш, сякаш аз съм някоя учителка.

— Предполагам, че е така, защото в тези области ти си по-близо до Хари, отколкото аз. Той постоянно ме поправяше, повечето пъти добродушно, но никога не престана да го прави.

— Той те обичаше...

— Да — уморено я прекъсна Дру. — Нека сменим темата, може ли?

— Добре. В какъв вид мислиш, че ще се появи полковникът, както ти го наричаш?

— Нямам ни най-малка представа. Но ако прилича поне малко на досието си, всичко ще е тип-топ.

* * *

Интернешънъл Хералд Трибюн — Парижско издание

ТЕРОРИСТИ НАПАДАТ СЛУЖИТЕЛ НА АМЕРИКАНСКОТО ПОСОЛСТВО

Американското посолство съобщи, че вчера терористи с чорапи на главите са нахлули в ресторант в околностите на Вилжуф, където са обядвали двама американци. Господин Дру Латъм, аташе в американското посолство, е бил убит. Неговият брат, господин Хари Латъм, свързка на посолството, е оцелял и в момента се крие по заповед на своето правителство. Убийците са избягали и нито самоличността им, нито причините за атентата са изяснени. Те са изчезнали. Описват ги като двама мъже със среден ръст, облечени в тъмни делови костюми. Оцелелият господин Латъм е описал и двамата нападатели като тежко ранени в резултат на бдителността на брат му. Господин Дру Латъм е бил въоръжен и е стрелял няколко пъти, преди да го убият. Френските власти разследват случая под огромен натиск от страна на американското посолство. Предположенията кръжат около иракски или сирийски...

— За бога, какво става там? — изкрещя държавният секретар Адам Болинджър по телефона на посланика във Франция Даниъл Кортлънд.

— Ако знаех, щях да ти кажа. Искаш ли да ме смениш? Ако е така, давай, Адам. Вие, копелета такива, ме изложихте на открит огън, а аз дори не знам достатъчно добре френски, за да викам за помощ! Аз съм държавен посланик, а не заемам някоя от шибаните ви политически длъжности! Като стана дума за това, никой от твоите благодетели не говори езика, повечето едва говорят и родния си език!

— Сега не му е времето да бъдеш язвителен, Даниъл!

— Време е и ние да се научим да се подчиняваме като германците, Болинджър! Дру Латъм — един от малкото агенти с ясна

представа за нещата и глава на раменете — е убит след четири несполучливи опита, а аз нямам никакво обяснение!

— Брат му е жив — неубедително забеляза държавният секретар.

— Направо страхотно! Къде, по дяволите, е той?

— Имам отворена линия с ЦРУ. Веднага щом разбере това, ще го разбереш и ти.

— Страхотен си — подигравателно каза Кортлънд и въздъхна. — Наистина ли мислиш, че тайните агенти от ЦРУ ще ти кажат каквото и да било, по дяволите? Ти си седиш зад бюрото, а те рискуват живота си. Научих го, когато бях във Финландия и с КГБ буквално бяхме съседи. Ние сме кръгли нули в подобни ситуации, Адам. Казват ни само онова, което искат да ни кажат.

— Едва ли е точно така. Ние сме върховната власт, командирите, ако предпочиташ.

— Кажи го на Дру Латъм, когото застреляха, защото не можахме да го подкрепим. Проникнали са дори в нашето посолство!

— Изобщо не ви разбирам бе, хора!

— По-добре започни да разбираш, господин секретар. Нацистите се завръщат.

* * *

Директорът на Консулски Операции Уесли Сорънсън седеше на бюрото си, подпрял издадената си брадичка с ръце. Изпитваше такава мъка, че в очите му блестяха сълзи. Загубата беше толкова непоносима, толкова ненужна; той разсъждаваше над смисъла на собствения си живот. Дру Латъм бе убит — самия него толкова пъти можеха да го убият — и за какво? Какво би променила смъртта на един-единствен офицер от разузнаването, когато баровците щяха да продължат да се събират на банкети в луксозни хотели, на международни преговори и развяващите се знамена на техните паради и в конгресните зали нямаше да означават нищо друго, освен церемониално лицемерие?

Сорънсън усети, че това е краят. Нямаше какво повече да даде, знаеше, че в сянката на тези паради има прекалено много смърт. Не виждаше и искрица светлина.

Но точно в този момент тя се появи.

* * *

— Уес, надявам се, че скрамблерът е включен.

— Дру? Боже мой, ти ли си?

Сорънсън рязко се наведе над бюрото си. Кръвта се бе отдръпнала от лицето му.

— Жив ли си?

— Надявам се също така, че си сам. Попитах секретарката ти и тя го потвърди.

— Да, разбира се... Чакай да си поема дъх. Това е невероятно — не знам какво да кажа, какво да мисля... Нали това си ти — жив?

— Последния път, когато ти проверявах пулса, беше така.

Мълчание — като затишие пред буря.

— Тогава сигурно ще ти се наложи да дадеш доста подробни обяснения, младежо! По дяволите, вече написах писмо до родителите ти, в което изказвах съболезнованията си.

— Майка ми е мъжко момиче, ще го преживее. А колкото до баща ми, ако изобщо е там, вероятно ще се опита да проумее кой от двамата ни е застрелян.

— Безвкусни шеги...

— По-добре така, отколкото иначе, господин директоре — прекъсна го Латъм. — Сега няма време за това.

— По-добре намери време за обяснение. В такъв случай сигурно е Хари — той ли е убитият?

— Да. Аз ще заема мястото му.

— Какво?

— Току-що ти казах.

— За бога, защо? Никога не бих разрешил подобно нещо! Няма да го позволя!

— Така си и знаех. Точно затова те заобиколих и го направих сам. Ако постигна нещо, можеш да си припишеш заслугата. Ако не успея — е, тогава няма да има значение, нали?

— По дяволите заслугата, искам да знам дали си даваш сметка какво правиш! Поведението ти е недопустимо и ти го знаеш!

— Не съвсем, сър. На всички ни е позволено да вземаме решения според обстановката — ти ни го позволи.

— Само в случай че не можете да се свържете по нормалния канален ред с началството, в изключителни ситуации. А аз съм тук и ти можеш да се свържеш с мен, независимо дали съм в офиса, у дома, на игрището за голф или в някой мръсен публичен дом — ако случайно посещавам такъв! Защо не се свърза?

— Току-що ти казах. Щеше да ми откажеш и нямаше да си прав. Не си тук и не мога да те накарам да разбереш, защото всъщност самият аз не разбирам, но знам, че съм прав. И ако ми позволите, сър, тъй като знам някои неща от служебното ви досие, мисля, че някога самият вие сте предприемал подобни еднолични акции.

— Стига си дрънкал, Латъм — каза Сорънсън с уморен и тъжен глас. — Какво си измислил и как смяташ да го направиш? Защо искаш да се правиш на Хари?

С нежелание и болка Дру описа последните минути от живота на брат си, необичайните за него изблици на емоции, сълзите, очевидното затруднение в различаването на фалшивата и истинската самоличност и накрая — отказа му да даде информация за едно име на лекар, което е споменал няколко пъти на Карин де Врийс и после на самия Дру.

— Говореше така — обясни Латъм, — сякаш този човек е тайнствена фигура, която или трябва да изобличи, или да предпази.

— Грешник или светец? — запита Сорънсън.

— Да, предполагам, че може и така да се каже.

— Стокхолмски синдром, Дру. Пленникът се идентифицира с този, който го е пленил. Чувствата му са объркани; той го отхвърля и същевременно цени услугата, която са му оказали, докато накрая стига дотам, че епизодично си представя, че е човекът, който притежава властта. Много е просто — на Хари са му гръмнали бушоните. Прекалено дълго е живял на ръба.

— Разбирам всичко това, Уес. Стокхолмската теория ми е твърде добре позната и според мен е доста безпочвена, поне що се отнася до Хари. Добре познатият ни хладен разум още не беше го напуснал. Този Герхард Крьогер — така се казва докторът — независимо дали е грешник, или светец, е означавал нещо за брат ми. Той знае какво се е случило с Хари, може би дори знае как брат ми се е сдобил с онзи

списък. Възможно е този Крьогер да е на наша страна и сам да му го е предоставил.

— Мисля, че всичко е възможно, но точно сега тези имена са в състояние да предизвикат национална катастрофа. В момента Бюрото работи върху дузина тайни операции, с цел да се направи най-щателно проучване на всички от този списък.

— Дотам ли стигнаха нещата?

— По думите на нашия вездесъщ Държавен секретар, който е и лявата, и дясната ръка на Президента, ако този кабинет успее да изкорени нацисткото влияние в страната, народът ще му бъде вечно благодарен. Положението е следното: „По дяволите торпедата, пълен напред!“

— Боже мой, страшно е.

— Съгласен съм, но разбирам и защо става така. Всички смятаха Хари Латъм за най-добрия и най-опитния таен агент на ЦРУ. Не беше лесно да се отрекат разкритията му.

— Не е лесно — поправи го Дру. — Не „беше“, а „е“, Уес. Хари е жив — трябва да остане жив, докато открия този Герхард Крьогер.

— Ако е жив, Хари трябва да се свърже с Управлението, проклет глупако!

— Не може, защото както ти казах, той знае, че нацистите са проникнали в Лангли чак до компютрите ниво АА-Нула.

— Предадох тази информация на Нокс. Не искаше и да чуе.

— Трябва да повярва — документирана е.

— Убедих го. Той работи по нея — каза Сорънсън. — Но твоят самотен полет няма да даде резултат, младежо. Направиш ли го, ще станеш агент в немилост, на когото никой няма да вярва.

— Самотният ми полет има строго определена траектория с посока Лангли.

— Без мен! Няма да компрометирам Консулски Операции, като заобикалям Управлението. И без това хората в този град достатъчно си подливат вода, а аз се възхищавам от Нокс Талбът и го уважавам. Няма да се намесвам в това.

— Знаех, че няма да се съгласиш и затова си намерих друг. Спомняш ли си Витковски, полковник Стенли Витковски?

— Естествено — G-2, Берлин. Срещали сме се няколко пъти, умен човек е. Сега работи в посолството.

— Шеф на охраната е. Има всички необходими препоръки, за да задоволи директора на ЦРУ. Хари е работил с Витковски в Берлин; той е бил естественият му канал за свързка, защото брат ми му е вярвал — по дяволите, налагало се е да му вярва. Полковникът му е доставил достатъчно сведения от G-2, за да удължи престоя си там, а вероятно и живота си. Стенли ще намери начин да се свърже с Талбът по секретния канал и ще го помоли да проследят тайнствената следа на този Кръогер.

— Разумно е. Витковски е подходящ. Какво искаш от мен?

— Абсолютно нищо. Не можем да рискуваме с подобни разговори, защото могат да бъдат уловени от нацистките „къртици“. Все пак ти благодаря за подкрепата; ако изпадна в затруднение, ще ми потърбват няколко добри съвета.

— Не съм сигурен, че ще мога да ти ги дам. Много време мина.

— Бих приел от теб дори такива съвети, които помниш смътно като Евангелието, господин директор... Значи така: Хари Латъм е жив и здрав и търси някакъв лекар — грешник, светец или и двете. Ще държим връзка.

Слушалката заглъхна, Уесли Сорънсън я държеше в ръка като унесен. Действията на Латъм бяха странни и опасни и би трябвало да се пресекат — директорът на Консулски Операции знаеше това. Знаеше, че трябва да се обади на Нокс Талбът и да му докладва всичко; щеше да направи всичко възможно, за да обясни ситуацията и да защити своя служител, но никак не му се искаше да го прави. Дру беше прав: като действащ офицер Сорънсън често бе действал извън правилата, защото разбираше, че няма да одобрят решенията му, а все пак знаеше, че онова, което иска да предприеме, е единственото възможно решение. Не само го знаеше, но беше напълно убеден в това. Като слушаше Дру Латъм, сякаш слушаше себе си на младини. Той бавно затвори телефона. Устните му безмълвно занареждаха молитва.

* * *

Жан-Пиер и Жизел Вилие слязоха от лимузината пред хотел „Ермитаж“ в Монте Карло. Бяха пристигнали от Париж с частен самолет. Причината за пътешествието, както съобщиха на пресата,

беше, че знаменитият актьор има нужда от почивка след шестте месеца всеотдайна игра в „Кориолан“, чиято кулминация е била емоционално опустошителното събитие, накарало го да отмени останалите представления. Това бе всичката информация, дадена на медиите — друга нямаше да получат, тъй като нямаше да има други изяви и със сигурност нямаше да има интервюта. Разбра се, че след няколко дни приятно отпускане в „Казино дьо Пари“ двойката ще отлети на таен остров в Средиземно море, където вероятно вече се намират родителите на актьора.

Онова, което пресата не научи, беше, че два военни самолета „Мираж“ придружаваха частния самолет от Париж, за да го ескортират до крайната му цел. И друго: един или двама от униформените портиери, служителят на рецепцията и няколко по-незабележими прислужника в хотела бяха хора на „Дьозием“, изпратени от „Бен дьо Мер“ — организацията, която извършваше селекция, управляваше работите в Монте Карло и служеше за дипломатическа връзка с монархическите власти. Освен това, винаги когато мосю и мадам Вилие напускаха хотела и тръгваха бавно към казиното на три пресечки оттам, бронираната им лимузина се придружаваше от въоръжени мъже в скъпи, добре ушити костюми и така луксозната кола стигаше до стъпалата на великолепното заведение за хазарт, където всички приемаха обичайните си роли.

Още с настаняването в апартамента двойката бе посетена от шефа на бюро „Дьозием“ Клод Моро.

— Както виждате, приятели, окупирали сме всичко, включително покривите — там сме поставили отлични снайперисти. А прозорците на всички коли се наблюдават непрекъснато с телескопи. Няма от какво да се страхувате.

— Не сме ви „приятели“, мосю — хладно отвърна Жизел Вилие. — А що се отнася до предпазните мерки, един-единствен изстрел би обезсмислил всичко.

— Само ако позволим този изстрел, мадам, а ние няма да го позволим.

— А какво ще кажете за самото казино? Как бихте могли да контролирате тълпата, която може да ме разпознае? — попита актьорът.

— Всъщност тълпата е част от защитата, но само периферна част. Знаем кои игри обичате и на всяка от тези маси има хора, които ще ви следват, заобикалят и ще закриват телата ви със своите. Нито един убиец и със сигурност нито един блицкригер не би се опитал да стреля, без да е сигурен, че се цели право във вас. Убийци като тях не биха си го позволили.

— Да предположим, че вашият убиец е сред хората около масата — прекъсна го Жизел. — Как ще предпазите мъжа ми?

— Още един проникателен въпрос, който напълно очаквах от вас, мадам — отвърна Моро. — Вярвам, че отговорът ми ще ви задоволи. Край всяка маса ще видите да обикалят мъж и жена и да се спират до всеки играч като любопитни зяпачи, които се чудят дали да не се впуснат в хазарта. Всъщност в ръцете си ще държат скенери за метал, чувствителни към твърда стомана — те могат да открият оръжие от най-малък калибър.

— Измислено е свършено — призна Жизел.

— Така е, нали ви обещах — съгласи се Моро. — Моля ви, запомнете: достатъчен ми е и един блицкригер, който ще се опита да ви нападне. Целта ми е да го заловя жив. Ако това се случи тук — толкова нашироко разгласихме пътуването ви — вие сте свободни да отлетите при родителите на мъжа ви.

— На онзи митичен остров?

— Не, мосю, съвсем истински е. Родителите ви си прекарват чудесно в едно имение в Корсика.

— В такъв случай — каза Жан-Пиер, — наистина се надявам нещо да се случи тук. Никога досега не съм си давал сметка колко е хубаво да бъдеш свободен.

И точно там наистина се случи нещо. Но по начин, който Клод Моро изобщо не бе предвидил.

---

[1] скрито — лат. ↑

11.

Музиката от салона постепенно заглъхваше навътре във великолепното заведение „Казино дьо Пари“. Много лесно беше човек да си представи славните първи десетилетия на нашия век, когато великолепно украсени файтони, теглени от коне, а по-късно — огромни леки коли са спирали пред разкошното стълбище и от тях в целия си блясък са слизали царски особи и богаташи от цяла Европа. Времената се бяха променили и сегашната клиентела едва ли беше толкова изискана, но като цяло разкошът се беше запазил благодарение на възстановената елегантност на отминалите епохи.

Жан-Пиер и Жизел вървяха сред редовете от маси към бляскавата стая за бакара, влизането в която изискваше начален депозит от петдесет хиляди франка. Но за знаменития актьор и съпругата му входът бе безплатен. Докато вървяха към стаята, множество глави се обръщаха след тях, чуваха се смаяни въздишки; от време на време някой посетител, разпознал Вилие, възкликваше сред всеобщия шум: „C'est lui!“^[1]. Актьорът се усмихваше и признателно, със сдържана скромност, кимаше с глава, като по този начин изразяваше желанието си да не го безпокоят. През това време антуражът от изискано облечени двойки се тълпеше около Жан-Пиер и жена му, като позволяваше на другите да ги зърнат само за миг. Теорията на Моро, че никой убиец не би се осмелил да стреля по прикрита мишена, се оправдаваше.

След като влязоха в просторната отдалечена стая с посребрени колчета около масите, на които бяха опънати червени кадифени шнурове, те си поръчаха шампанско. Антуражът се смееше шумно. Жан-Пиер и Жизел седнаха, пред всеки от тях изникна купчина скъпи чипове, касиерът дискретно плъзна сметката пред актьора, за да я подпише. На Жизел й вървеше много повече отколкото на Жан-Пиер, който се правеше на все по-отчаян. Придружаващите ги „приятели“ бавно и мълчаливо обикаляха край масата. Всеки от тях криеше едната си ръка. Това също бе работа на Моро: металните скенери, които се

побираха в дланта, бяха включени — търсеха оръжие. Оръжие очевидно нямаше и играта продължи, докато накрая актьорът в добро настроение извика:

— C'est fini pour moi! Une autre table, s'il vous plaît!^[2]

Преместиха се на друга маса; отново напълниха всички чаши с шампанско, включително тези на компаньоните на Вилие от предишната маса — всичко за сметка на актьора. Започнаха нова игра. Сега вървеше на Жан-Пиер. Смехът, подхранван от охладеното „Кристал Брут“, ставаше все по-шумен. Няколко души от антуража седнаха на местата, освободени от отказали се играчи. Актьорът изтегли „дубъл ньоф“ и — в духа на обзелото го театрално въодушевление — нададе вик на одобрение.

Изведнъж от масата, която бяха напуснали, се чу продължителен писък, истеричен вик на болка. Всички глави се обърнаха натам; в стаята се възцари ужас, хората от масата на Жан-Пиер скочиха като един. Вниманието им беше насочено към мъжа, който се бе смъкнал от стола си и се гърчеше на пода. Падайки, той беше скъсал кадифения шнур.

След това се чу друг звук — много по-силен от вик. Беше тревожен рев — крещеше жена. Елегантно облечена посетителка изскочи иззад друга жена, която седеше само на инч разстояние от актьора, и се наведе през масата с шиш за лед в ръка, като се канеше да намушка Жан-Пиер в гърдите отляво, откъм неосветената страна. Върхът на шиша беше окървавен. Ако го беше намушкала, щеше да засегне сърцето на Вилие, но агентката на Моро хвана китката на убийцата и я изви обратно на часовниковата стрелка. Сграбчи я за врата, обездвижи я и я тръшна на пода.

— Добре ли сте, мосю? — извика служителката на „Дьозием“ и погледна нагоре към актьора. Продължаваше да притиска към пода неподвижната убийца.

— Само леко ме убоде, мадмоазел. Как бих могъл да ви се отблагодаря?

— Жан-Пиер...

— Успокой се, скъпа, добре съм — отвърна актьорът, като се държеше за лявата страна на гърдите. Той седна. — Но толкова сме задължени на тази смела жена. Тя ми спаси живота!

— Ранена ли сте, млада госпожице? — извика Жизел, наведе се през коленете на съпруга си и хвана за ръката агентката на Моро.

— Много съм добре, мадам Вилие. Още по-добре се почувствах, след като ме нарекохте млада госпожице. Доста съм надхвърлила тези години — усмихна се тя все още задъхана.

— Всички сме ги надхвърлили, скъпа... Ще изпратя съпруга си да извика лекар.

— Колегите ми ще се погрижат за това, мадам, бъдете сигурна.

Клод Моро, изникнал сякаш изпод земята, влезе в стаята за бакара. Лицето му изразяваше съчувствие и приглушено вълнение.

— Направихме го, мадам и мосю! Вие го направихте! Заловихме нашия блицкригер!

— Раниха съпруга ми, идиот такъв! — извика Жизел Вилие.

— Извинявам се за това, мадам, но раната му не е сериозна, а приносът му е огромен!

— Обещахте, че ще бъде в безопасност!

— В моя бизнес никога няма пълна гаранция. Но той допринесе много за разследването, свързано с родния му баща, и извърши постъпка, за която Република Франция ще му бъде вечно признателна.

— Глупави благодарствени речи!

— Не, не са глупави, мадам. Независимо дали искате, или не, проклетите нацисти започват да излизат от калта и мръсотията, която сами са създали. С всеки преобърнат камък ни става по-лесно да стъпчем змиите отдолу. Но вашето участие в това приключи. Наслаждавайте се на ваканцията си в Корсика. След като ви прегледа лекар, в Ница ви чака нашият самолет. „Ке д’Орсе“ поема всички разноски.

— Мога да мина и без парите ви, мосю — каза Жан-Пиер. — Но бих искал да върна „Кориолан“ на сцената.

— Мили боже, но защо? Вече доказахте триумфа си. Със сигурност не го правите заради заплатата, защо да се връщате към една толкова натоварена програма?

— Защото и аз като вас, Моро, съм много добър в работата си.

— Ще го обсъдим, мосю. Въпреки успешната вечер битката още не е завършила.

Посивелият шейсет и тригодишен сенатор Лорънс Руут от Колорадо затвори телефона във вашингтонския си офис. Беше разтревожен. Разтревожен, объркан и ядосан. Защо е подложен на разследване от ФБР и не знае нищо за това? За какво става дума, кой го е поискал? Защо? Значителните му авоари се намираха под тайно попечителство по негово собствено желание, за да избегне всяка възможност за компрометиране пред закона; вторият му брак беше стабилен — първата му жена бе загинала трагично в самолетна катастрофа, двамата му сина — единият banker, другият университетски декан — бяха видни жители на градовете си — дотолкова, че понякога Руут намираше това за непоносимо. Беше служил в Корея — без инциденти, но бе награден със Сребърна звезда; пиеше по не повече от две-три мартинита за аперитив. Какво толкова имаше за разследване?

Консервативните му възгледи бяха добре познати и либералната преса често го нападаше, като постоянно вадеше думите му от контекста и го представяше за яростен привърженик на крайнодесните, какъвто той определено не беше. Сред колегите му и от двете фракции се говореше, че е толерантен и изслушва опозицията без злоба. Той просто твърдо вярваше в това, че ако правителството прави прекалено много за хората, самите те не правят почти нищо за себе си.

По-нататък: богатството му не бе дошло по наследство. Семейството му беше от бедно по-бедно. Руут се беше изкатерил по стръмната стълба към успеха, като често се подхлъзваше по стъпалата; бе работил три неща едновременно, докато учеше в малък неизвестен колеж, а после във финансовото училище „Уортън“, където неколцина от преподавателите го препоръчаха на агенти, набиращи работна ръка за своите корпорации. Той избра млада, печеливша фирма; имаше и време, и простор да се издигне по служебната стълбица. Но малката компания бе погълната от голяма корпорация, която на свой ред беше погълната от конгломерат, чийто директорски съвет забеляза таланта и работоспособността на Руут. На трийсет и петгодишна възраст на вратата на офиса му вече висеше табелка с надпис: „Главен изпълнителен директор“. Когато Руут навърши четирийсет години, там

пишеше: „Президент. Главен изпълнителен директор“. Преди да навърши петдесет, печалбите и сделките с акции на неговия консорциум го бяха превърнали в мултимилионер. И тогава, уморен от преследването на все по-големи печалби и обезпокоен от пътя, по който е тръгнала държавата, Руут се обърна към политиката.

Докато седеше зад бюрото и си припомняше миналото, той се опитваше да мисли хладно и обективно, за да открие в действията си нещо, което би поставило под въпрос неговата етика и морал. Отначало, когато работеше прекалено много и много се уморяваше, имаше връзки с жени, но винаги бяха дискретни — тези жени му бяха равни в обществото и също като него настояваха да се поддържа дискретност. В бизнес преговорите Руут беше непреклонен, винаги използваше предимствата си, проучваше и изпълняваше желанията на противниците си, а лоялността му никога не бе поставяна под съмнение... Какво, по дяволите, искаше Бюрото?

Беше научил за това само преди минути, когато секретарката му се обади.

— Да?

— Някой си господин Роджър Брукс от Телурид, Колорадо, иска да говори с вас, сър — докладва секретарката.

— Кой?

— Някой си господин Брукс. Каза, че ви е съученик от гимназията в Седъридж.

— Боже мой, Брукси! От години не съм се сещал за него. Чух, че бил собственик на някакъв ски курорт.

— „Ски в Телурид“, сенаторе.

— Точно на него. Благодаря, всезнайке.

— Да ви свържа ли?

— Разбира се... Здравей, Роджър, как си?

— Добре съм, Лари. Много време мина...

— Поне трийсет години...

— Е, не чак толкова — меко го поправи Брукс. — Оглавях кампанията ти тук преди осем години. А на последните избори вече нямаше нужда от човек като мен.

— Господи, извинявай! Разбира се, сега си спомних! Извинявай.

— Няма нужда да се извиняваш, Лари, ти си зает човек.

— А ти как си?

— Построих още четири писти и може да се каже, че живея доста добре. А броят на туристите в планините през лятото се увеличава по-бързо, отколкото ние успяваме да построим нови пътища. Онези от Изтока питат само защо нямаме румсървис в гората.

— Това е добре, Родж!

— Лари — каза Роджър Брукс. Тонът му беше станал по-сериозен. — Причината, поради която ти се обаждам, вероятно е тази, че бяхме съученици и че ръководих кампанията ти.

— Не разбирам.

— И аз не разбирам, но почувствах, че трябва да ти се обадя, въпреки че се заклех да не го правя. Честно казано, не ми хареса онзи кучи син. Говореше тихо, сякаш ми е най-добрият приятел и ми доверява тайните на гробницата на Тутанкамон. Непрекъснато повтаряше, че било за твое добро.

— Кой?

— Някакъв агент от ФБР. Накарах го да си покаже картата — легитимна беше. Още малко и щях да го изхвърля, да го вземат дяволите. После си помислих, че е по-добре да разбера какъв е проблемът и да ти го съобщя, ако е възможно.

— За какво ставаше дума, Роджър?

— За глупости. Нали знаеш как те клеветят разни журналисти — точно както едно време старият Бари Джи в Аризона: смахнат бил на тема ядрени опити и щял да ни гръмне като едното нищо, бил диктатор и тям подобни.

— Да, спомням си. Той го понесе с достойнство — това ще направя и аз. Какво искаше онзи от Бюрото?

— Искаше да знае дали някога съм те чувал да изказваш симпатии към... ще трябва да го преглътнеш. Към „фашистките каузи“. Може да си казвал веднъж-дваж, че нацистка Германия има известни оправдания за това, което е извършила и което е довело до войната... Казвам ти, Лари, направо кипнах, но запазих самообладание и му казах, че е сгрешил. Изтъкнах факта, че си бил награден в Корея и знаеш ли какво ми отговори това копеле?

— Не знам, Роджър. Какво ти отговори?

— Каза, и то доста лукаво: „Но тогава беше срещу комунистите, нали?“. Мамка му, Лари, опитваше се да докаже неща, които не са верни!

— Комунистите са били анатема за нацистка Германия — това ли искаше да каже?

— Да, по дяволите! А по онова време хлапето е било прекалено малко, за да знае къде е Корея, но така гладко приказваше... Исусе, много беше упорит, а пък говореше като ангел хранител — самата невинност, с едни благи думи...

— Използват най-добрите си хора — тихо каза Руут, загледан в бюрото си. — Как свърши разговорът?

— Ужасно, чакай да ти разправам. Той обясни, че поверителната му информация сигурно е погрешна, много погрешна, и че разследването приключва дотук.

— Което означава, че това е само началото.

Лорънс Руут взе един молив и го пречупи с лявата си ръка.

— Благодаря ти, Брукси, не мога да ти опиша колко съм ти благодарен.

— Какво става, Лари?

— Не знам, наистина не знам. Но щом разбере, ще ти се обадя.

* * *

Франклин Уогнър, водещ новините на Ем Би Си — най-гледаната вечерна емисия новини в страната — седеше в гримьорната си и поправяше текста, който трябваше да чете след четирийсет и пет минути пред камерите. На вратата се почука и той спокойно извика:

— Влез!

— Здравей, господин Откровен — каза Еманюил Чернов, главен продуцент на новинарската мрежа, след като влезе и затвори вратата. Отиде до един стол и седна. — Пак ли имаш проблеми с текста? Не обичам да се повтарям, но мисля, че е много късно да го променяш.

— И аз ще се повторя: нямаше да има нужда от всичко това, ако беше наел журналисти, които да пишат правилно думата „журналист“ и да знаят някои основни правила.

— Вие, буквоедци, които всъщност отдавна сте избягали от буквите и сега имате вили в Хамптънс с басейни, винаги се оплаквате.

— Веднъж съм бил в Хамптънс, Мани — каза посивелият хубавец Уогнър, като продължаваше да редактира текста. — И ще ти

кажа защо не искам повече да ходя там. Искаш ли да знаеш?

— Разбира се, че искам.

— Плажовете са пълни с хора и от двата пола — много слаби и много дебели — които се разхождат по пясъка с коректури под мишница, за да покажат, че са писатели. А вечер се събират в кафенетата на свещи, за да обсъждат писанията си, които не стават за печат, и ласкаят егото си, като ругаят издателите.

— Силно казано, Франк.

— Бих казал, че е много точно, по дяволите. Израсъл съм във ферма край Ванкувър, където ветровете от Тихия океан понякога довличаха пясък и тогава посевите не никнеха.

— Как се сети за това?

— Не знам, но не понасям писатели и хора от телевизията, които позволяват пясъкът да им затрупа думите... Ето, свърших. Ако няма извънредни новини, предаването ще бъде сравнително грамотно.

— Едва ли някой би казал, че си скромен, господин Откровен.

— Нямам такива претенции. Но понеже стана дума за скромността, която толкова цениш, защо си тук, Мани? Мислех, че изпълнителният продуцент отговаря на критиките и възраженията.

— Причината е друга, Франк — каза Чернов. Погледът му бе тъжен, клепачите му тежаха. — Днес следобед имах посетител. Човек от ФБР — Бог ми е свидетел, не можех да не го приема, нали разбираш.

— Дотук — да. Какво искаше?

— Теб, мисля.

— Моля?

— Канадец си, нали?

— Да, така е, и се гордея с това.

— Когато си бил в онзи университет, Университета на... на...

— Университета на Британска Колумбия.

— Да, същият. Протестирали ли си срещу войната във Виетнам?

— Това беше акция на Организацията на Обединените нации и аз взех активно участие в нея.

— И си отказал да влезеш в казарма?

— Не беше задължително, Мани.

— Но ти не си влязъл.

— Никой не ме е викал. Но ако бяха ме повикали, нямаше да отида.

— Бил си член на Световното движение за мир, вярно ли е?

— Да, вярно е. Повечето бяхме. Но не всички, разбира се.

— Знаел ли си, че Германия е един от спонсорите му?

— Младите хора в Германия — студентски организации, но със сигурност не правителството. На Бон е забранено да се намесва във въоръжени конфликти и дори да провежда парламентарни дискусии на подобни теми. След поражението на Германия те са длъжни да пазят неутралитет. За Бога, не знаеш ли поне нещичко извън професията си?

— Знам, че много германци са членували в Световното движение за мир, че ти също си членувал в него и си бил доста активен. „Световният мир“ може да се разбира и по друг начин, например като „Мир чрез световно надмощие“ на...

— Не се ли правиш на евреин параноик, Мани? Ако е така, трябва да ти напомня, че майката на жена ми е еврейка, което е по-съществено, отколкото ако баща ѝ беше такъв. Ако продължим тази линия, излиза, че децата ми едва ли са арийци. Освен това има неопровержимо доказателство, което ме дисквалифицира от участие във Вермахта: германското правителство няма нищо общо със Световното движение за мир.

— И все пак германското влияние е било очевидно, по дяволите!

— Чувство за вина, Мани. Причината е в дълбокото им чувство за вина. Но какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш?

— Човекът от ФБР искаше да знае дали имаш някакви връзки с новите политически движения в Германия. В края на краищата, Уогнър е германско име.

— Не ти вярвам!

* * *

Кларънс „Клар“ Оджилви, пенсиониран председател на директорския съвет на „Глобал Електроникс“, излезе с реставрирания си „Дюзенберг“ от паркинга „Мерит“ в Гринуич, Кънектикът, като мина през изхода, най-близък до дома му — „имението“, както саркастично го наричаше пресата. Дори и в най-богатите за

семейството му години отпреди катастрофата през хиляда деветстотин двайсет и девета, трите акра земя с басейн среден размер без тенискорт и обор трудно биха могли да се нарекат имение. Но тъй като бе „дошъл с пари“, той се бе превърнал в обект на презрение, сякаш си беше избрал да се роди богат и поради това способностите му бяха осъдени да не получат признание, защото са продукт на скъпоструващи обществени връзки, които той очевидно можеше да си позволи.

Забравени, или ако не бъдем снизходителни — умишлено пренебрегвани — бяха годините, в които Клар работеше от дванайсет до петнайсет часа на ден, за да превърне почти непечелившата семейна компания в една от най-преуспяващите фирми за електроника в страната. В края на четирийсетте години завърши Технологичния институт в Масачузетс и когато се захвана със семейния бизнес, веднага разбра, че е изостанал от времето си с десет години. Клар прогони всички от изпълнителната йерархия и им осигури пенсии с надеждата, че може да си го позволи. Замени ги със свои съмишленици — компютърно грамотни младежи и девойки, които назначаваше заради способностите, а не заради пола.

До средата на петдесетте технологичните нововъведения, които неговите дългокоси, обути в джинси и пушеци марихуана новатори бяха разработили, привлякоха вниманието на Пентагона, където всички бяха изненадани и потресени. Търпението на костюмираните служители с изгладени ръбове на панталоните бе поставено на тежко изпитание от презрените, обрасли, брадясали господа и дами в миниполички, които често си вдигаха краката върху полираните маси или си гризяха ноктите, докато подробно обясняваха новата технология. Но продуктите им нямаха конкуренция и въоръжението на нацията значително се модернизираше. Семейният бизнес придоби глобално значение.

„Сякаш беше вчера“ — мислеше Клар Оджилви, докато караше по черните пътища към дома си. И в най-тежките си кошмари не бе сънувал, че ще дойде ден като днешния. Знаеше, че никога не е бил любимец на така наречения военно-индустриален комплекс, но това надхвърляше всичко.

Накратко, бяха му лепнали етикета „потенциален враг на родината“ — таен поддръжник на разрастващото се фашистко, нацистко движение в Германия!

Бе отишъл в Ню Йорк да се срещне със своя адвокат и близък приятел Джон Сакс, който му беше съобщил по телефона, че случаят е спешен.

— Снабдявал ли си с електронна апаратура, включително и със сателитни предаватели, германска фирма на име „Оберфелд“?

— Да, имаше нещо такова. С разрешение на Федералната комисия по търговията, момчетата, които отговарят за експорта и Държавния департамент. Не беше необходим договор за покупко-продажба.

— Знаеш ли кои са „Оберфелд“, Клар?

— Знам само, че си плащаха вноските навреме. Вече ти казах, че имаха разрешение.

— Никога ли не си проучвал, да речем, индустриалната им база, целите на бизнеса им?

— Разбрахме желанието им да разширят дейността си с помощта на електронна техника, разгледахме спецификациите им. Останалото беше работа на Вашингтонския контрол по експорта.

— Разбира се; и тук сме се издънили.

— За какво говориш, Джон?

— Те са нацисти, Клар. Ново поколение нацисти.

— Откъде, по дяволите, можехме да знаем ние, след като Вашингтон не го е знаел?

— Естествено, това ще ни послужи като защита.

— Защита — срещу какво?

— Някой може да реши, че ти си знаел това, което Вашингтон не е знаел. Че по собствена воля — понеже си знаел — си снабдявал шайка нацистки революционери с най-модерно технологично оборудване.

— Това е лудост!

— Може да ни се наложи да го докажем.

— Но защо, за Бога?

— Защото си в някакъв списък, Клар, така ми казаха. Освен това не всички те обичат. Честно казано, на твое място бих се отървал от този „Дюзенберг“.

— Какво? Та това е класика!

— Германска кола е.

— Германска, дрън-дрън! „Дюзенберг“ е американска кола, произвеждана основно във Вирджиния!

— Да, но с това име... нали разбираш.

— Не, нищичко не разбирам!

Кларънс „Клар“ Оджилви подкара колата към гаража, като се чудеше какво да каже на жена си.

* * *

Възрастен мъж с бръсната глава и очила с дебели стъкла в рамки от черупка на костенурка, през които очите му изглеждаха много големи, стоеше на трийсет фута разстояние от редицата пътници, които потвърждаваха пътуването си до Щутгарт, Германия, с полет 7000 на „Луфтханза“. След като всеки покажеше паспорта и самолетния си билет, настъпваше единствената пауза в процедурата: чиновниците проверяваха паспортите на невидим компютърен екран от лявата страна на бариерата. Гологлавият мъж бе минал проверката, бордовата карта беше в джоба му. Той нервно гледаше към жена с прошарена коса, която се бе приближила до чиновника и представяше документите си. След миг се чу въздишка на облекчение. Жена му мина отвъд бариерата. Срецнаха се три минути по-късно пред един от щандовете за вестници — двамата разглеждаха изложените списания и всеки се правеше, че не обръща внимание на другия. Шепнеха си.

— Свърши се — каза мъжът на немски. — След двайсет минути ще бъдем в самолета. Ще мина с последните, а ти — с първите.

— Не си ли твърде предпазлив, Руди? Паспортите и снимките ни създават представата за двама души, коренно различни от нас — ако изобщо някой се интересува от това.

— В такива ситуации предпочитам да бъда излишно предпазлив, отколкото безразличен. На сутринта в лабораторията ще забележат, че ме няма — а може и вече да са забелязали, ако някой от колегите е опитал да се свърже с мен. Оптичните влакна, които приемат международни сателитни излъчвания независимо от честотите им, се усъвършенстват със светкавична бързина.

— Нали знаеш, че не те разбирам, като говориш така.

— Аз не говоря, скъпа моя — това е сложно, солидно изследване. Работим на смени двайсет и четири часа в денонощието и всеки момент на някой от колегите може да му хрумне да провери изследването в компютрите ни.

— Тогава ги остави да го направят, скъпи.

— Нищо не разбираш от наука! Заразил съм с вирус цялата система, а софтуерът е у мен.

— Знаеш ли, с гола глава си много по-непривлекателен, отколкото с дългата си чуплива бяла коса, Руди. А ако аз си позволя някога да ходя с толкова побеляла коса, ще ти простя, ако си намериш любовница.

— Освен това скъпата ми млада съпруга е невъзможна!

— Ах, защо трябва да правим всички тези глупости?

— Колко пъти трябва да ти повтарям! Братството — за нас съществува единствено Братството!

— Политиката е страшно отегчителна.

— Ще се срещнем в Щутгарт. Между другото, купих ти диамантеното колие, което си хареса в „Тифани“.

— Колко си миличък! Всички жени в Мюнхен ще ми завиждат!

— Във Ваклабрук, скъпа. В Мюнхен ще ходим само през почивните дни.

— Уф, каква досада!

* * *

Арнълд Аргоси, радио и телевизионен импресарио на истеричното ултраконсервативно крило на американската политическа мисъл, седеше в неудобен стол до масата в студиото и стискаше в ръка огромните си очила. Той сложи слушалките и погледна над панела от затъмнено стъкло, зад който се намираха продуцентът му и разни хора от техническия персонал, които правеха така, че познатият висок дрезгав глас се чуваше из цялата страна по различно време. Той рядко попадеше в най-слушаното време, защото още от началото колебливият брой на слушателите му бе започнал да спада, тъй като вероятно се бяха обидили от свирепите му атаки срещу всеки и всичко, което смяташе за либерално, без да предлага каквито и да било

подходящи алтернативи на програмите, които нападаше. Постепенният спад на рейтинга му ни най-малко не понижаваше неговото самочувствие. Вместо това Аргоси предлагаше на все помалобройната си публика яростни атаки срещу комунистите, „феминистките фашистки“, „убийците на ембриони“, „бездомните консуматори на държавни пари“ и цял набор етикети, които биха стреснали „търпеливото стабилно мнозинство“ в най-широк мащаб, което вече бе започнало да си задава въпроси относно неговите изобличителни речи.

— Червената лампичка светна. В ефир си.

— Здравей, Америка! Здравейте, достойни синове и дъщери на гигантите, създали нация върху земята на диваците и опитомила тази земя, вие — кръв от тяхната кръв! Говори Ей Ей; този следобед искам да чуя и вас! Честни, трудолюбиви жители на тази велика страна, опетнена и опозорена от сексманияци, които се подиграват с религията и рушат морала; от подмазвачи, които държат в ръцете си правителството и прахосват вашите пари! Чуйте последната новина, приятели! Конгресът утвърди законопроект, според който данъците, които плащате, ще се изразходват за задължително сексуално образование специално за чернокожите младежи! Можете ли да повярвате? Нашите честно спечелени пари ще се пилеят за подобно нещо, нашите долари ще се харчат за минимум един милион презервативи дневно, които да задържат капката... не, не мога да кажа такова нещо, това е програма за семейството... на безродните издънки на мързеливците! Ние проповядваме морала на нашия Бог; не се поддаваме на долните дивашки изкушения на Луцифер, архангела на Ада... Какъв е изходът от това безразсъдно положение? Толкова е ясно — чувам ви как крещите в отговор. Стерилизация, приятели! Яростно отрицание на размножаването чрез похот, защото похотта няма нищо общо с брачната любов. Похотта е инстинктът на животните, които не подбират; никакво сексуално образование не може да бъде лек за нея, а може само да допринесе за нейното процъфтяване! Сега и вие, и аз разбираме за какво говорим, нали? О, да! Дочувам хора на либералите, които крещят „Расизъм!“ Но вие ще попитате, приятели мои, расизъм ли е да се провеждат програми, които несъмнено могат само да бъдат от полза за хората, чието безразборно полово влечение ги тласка към дъното? Аз мисля, че не е расизъм. А вие как мислите?

— Ей, здрасти! — обади се първият слушател. — Немам нищо против никого, ама на бас се хващам, че ако платим на всеки черен, дето живее от социални помощи, по двацет и пет бона да си иде обратно в Африка и да си основе племе, ще си идат за отрицателно време. Чак съм го изчислил. По-евтино ще ни излезе, нал'т'й?

— Не можем да плащаме, за да предизвикаме миграция, сър, това е противоконституционно. Но с две думи, т'й е! Следващият, моля!

— Обаждам се от Ню Йорк, Ей Ей, от долен Уест Сайд. Да ти кажа, целият блок вони на гадни кубински манджи, пък и вече не мога да разчитам надписите по магазините. Не можем ли да се отървем от хората на Кастро и да ги изпратим обратно, дето им е мястото?

— Не можем да гледаме с леко око на етническите конфликти, сър, но като подминем неудачния епитет, който прикачихте към цялата тази националност, наистина имате причини за негодувание. Пишете на вашите сенатори и конгресмени и ги попитайте защо още не са изпратили елитен отряд да застреля този комунистически диктатор. Какво друго бихме могли да направим?

— Точно така, Ей Ей. Тия сенатори и конгресмени трябва да слушат какво им казваме, нали?

— Разбира се, приятелю.

— Страхотно!... Къде трябва да се обадя?

— Можете да получите тази информация в пощата. Следващият събеседник на Аргонаута Аргоси, моля!

— Добър вечер, майн хер, обаждам се от Мюнхен, Германия, където в момента е вечер. Слушаме предаването ви „Религията на света“ и благодарим на Бога, че стига до нас. Освен това ви благодарим за всичко, което направихте за нас!

— Кой, по дяволите, се обажда? — попита Аргоси, като покри микрофона с ръка и надникна над стъклото.

— Обединена Германия е страхотен пазар за нас, Арни — чу се гласът на продуцента в слушалките. — Стигаме до Европа на къси вълни. Дръж се прилично и изслушай човека, нали си плаща! Добре си плаща!

— Та как е в Мюнхен, приятелче?

— Много по-добре, откакто чуваме гласа ви, хер Аргоси.

— Радвам се да го науча. Преди около година посетих вашия красив град и хапнах най-хубавите наденички с кисело зеле, които

някага съм вкусвал. Гарнираха ги с картофено пюре и горчица. Страхотно!

— Вие сте страхотен, майн хер! Очевидно сте от нашите, от Нова Германия.

— Боя се, че не разбирам какво имате предвид...

— Natürlich^[3], че знаете! Ще построим новия Райх, Четвъртия Райх, а вие ще бъдете нашият министър на пропагандата. Ще бъдете по-добър и от Гьобелс! Вие сте много по-красноречив!

— Кой си ти, шибан мръсник! — изрева Арнълд Аргоси.

— Изключи микрофоните и спри излъчването! — извика продуцентът. — Боже Господи, колко станции предаваха това пряко?

— Двеста и дванайсет — с абсолютно безразличие отговори техникът.

— По дяволите! — промълви продуцентът и се свлече в креслото си.

* * *

ВАШИНГТОН ПОУСТ

ТАЙНО РАЗСЛЕДВАНЕ ХВЪРЛЯ ХЪЛМА^[4] В ТРЕВОГА

Вашингтон, петък. „Поуст“ научи, че агенти от ФБР обикалят страната и събират информация за видни личности от Сената и Камарата на представителите, както и за членове на администрацията. Характерът на тези разследвания е неясен. Слуховете обаче бяха потвърдени от разгневения сенатор Лорънс Руут от Колорадо, чиито служители признаха, че е поискал незабавна среща с Главния прокурор. Руут отказа да коментира разговора си с него, като спомена само, че е станало недоразумение.

Слуховете за други „недоразумения“ по цялата територия на страната се потвърдиха снощи, когато популярният и уважаван водещ вечерните новини на Ем Би Си Франклин Уогнър отдели две минути за — както той се изрази — „лично изявление“. Зад обичайния му добре

модулиран тон прозираше явно огорчение. Той отправи нападки срещу хората, наречени от него „хиени на реда, които се вкопчват в отдавна променили се политически позиции, изцяло законни, дори в подробности около нечие име и произхода му, за да опетнят набелязания от тях обект“. Водещият напомни за масовата истерия в годините на Маккарти, когато животът на достойни граждани е бил съсипан от инсинуации и необосновани обвинения с повърхностни аргументи, и завърши обръщението си с думите, че самият той е „благодарен гост на тази чудесна страна“ — Уогнър е канадец — но би се качил на първия самолет за Торонто, ако бъде опозорен заедно със семейството си.

Обсипан след това с въпроси, той отказа да коментира, като отбеляза само, че подбудилите го към това знаят за какво става дума и че „това е достатъчно“. Ем Би Си съобщи, че телефонните линии са били претоварени и че броят на обажданията надхвърля няколко хиляди, над осемдесет процента от които са били в подкрепа на Уогнър.

Единственото обяснение, което нашият репортер успя да получи, е, че разследванията имат някаква връзка с последните събития в Германия, където една от фракциите на дясното крило придоби значително влияние в правителството на Бон.

В недостроения медицински комплекс сред гъстите гори на Ваклабрук Герхард Крьогер безцелно и стремително ходеше напред-назад из стаята, а жена му Грета седеше в креслото си.

— Знаем само, че е още жив — развълнувано каза хирургът. — Първата му криза е отминала и това говори добре за моята операция, но не е добре за каузата.

— Защо, Герхард? — попита сестрата.

— Защото не можем да го открием!

— И какво от това? Нали скоро ще умре?

— Да, разбира се, но ако получи мозъчен кръвоизлив и издъхне в ръцете на нашите врагове, техните лекари ще извършат аутопсия. Ще открият моя имплантант, а не бива да допускаме това!

— Нищо не можеш да направиш, защо се ядосваш?

— Защото трябва да го открием. Аз трябва да го откроя.

— Как?

— В последните му дни и часове ще дойде момент, когато ще му се наложи да се свърже с мен. Ще бъде толкова объркан, че ще се нуждае от инструкции. Сам ще ги поиска.

— Не отговори на въпроса ми.

— Знам. Не знам отговора.

Телефонът на масата до креслото иззвъня. Жена му вдигна слушалката.

— Да? Да, разбира се, хер доктор. — Грета закри слушалката с ръка. — Ханс Траупман се обаждат. Казват, че е спешно.

— Предполагам, защото рядко се обаждат. — Крьогер пое слушалката от жена си. — Със сигурност е спешно, докторе. Не помня кога за последен път сте се обаждат.

— Генерал Фон Шнабе е арестуван преди час в Мюнхен.

— Боже Господи, защо?

— За подривни действия, подстрекателство към бунт, престъпления против държавата — всички обичайни законни глупости, в които са обвинявали нашите предшественици, но в далеч по-благоприятни условия.

— Но как е възможно?

— Очевидно твоят Хари Латъм-Ласитър не е бил единственият, проникнал в долината.

— Невъзможно! Всеки от последователите ни беше подложен на най-стриктно проучване, дори на електронно сканиране на мозъка, което може да разкрие и най-малката лъжа, съмнение, колебание. Самият аз разработих процедурите. Безпогрешни са.

— Може някой от тях да е минал на другата страна, след като е напуснал долината. Независимо от всичко Фон Шнабе е заловен от полицията, проведена е скрита очна ставка и той е разпознат сред неколцина други. От малкото, което научихме, изглежда, че свидетелят е жена, тъй като явно става дума за сексуално посегателство.

Полицейски офицер се шегувал с колеги по повод случилото се в един участък в Мюнхен.

— Винаги съм предупреждавал генерала да внимава с историите си с женския персонал. Той все отговаряше: „Въпреки цялото ти образование, Крьогер, ти не разбираш. Да бъдеш генерал означава да имаш власт, а властта е основата на секса. Те ме желаят“.

— А той дори не беше генерал — каза в слушалката Траупман.
— Още по-малко „фон“.

— Наистина ли? Мислех, че...

— Мислил си това, което е трябвало да мислиш, Герхард — прекъсна го докторът от Нюрнберг. — Шнабе е специалист във военните операции, предан привърженик на нашата кауза — малцина от нас биха се заели да създадат и управляват нашата долина — за това са необходими изключителни качества. Всъщност, ако говорим с медицински термини, той беше... той е изключително интелигентен социопат: от онзи тип хора, от които имат нужда движения като нашето, особено в първоначалния си стадий. По-късно, разбира се, ги заменят. В това е била грешката на Третия Райх — вярвали са във фалшиви звания, свиквали са с тях, накрая са прогонили истинските генерали, юнкерите, които биха могли да спечелят войната чрез нахлуване в Англия в подходящия момент. Ние няма да повтаряме същите грешки.

— И сега какво ще правим, хер доктор?

— Уредено е Шнабе да бъде застрелян довечера в килията. Убиецът ще използва пистолет със заглушител. Няма да е трудно — безработицата расте дори сред престъпниците. Трябва да го убием, преди да започнат да го разпитват, особено преди да го обработят с опиати.

— А какво ще стане с Ваклабрук?

— На първо време ти ще поемеш управлението. Ние и нашият лидер в Бон се интересуваме единствено от твоя компютърно управляем робот в Париж. Кога ще умре, за Бога?

— От един до три дни. Не може да живее по-дълго.

— Добре.

— Извинете ме, хер Траупман, но е твърде възможно да преживее евентуална експлозия в тилния лоб.

— Където се намира твоят имплантант?

— Да.

— Трябва да го намерим, преди да се е случило това. Открият ли един, ще повярват, че има хиляди други работи!

— Точно за това говорехме с жена ми.

— Грета, разбира се. Какво предлага тя?

— Съгласна е с мен — отвърна Крьогер. Жена му се изправи и рязко поклати глава. — Трябва да отлетя за Париж и да се срещна с нашите хора. Първо с „Блицкриг“ — при тях нещо не е наред. После с нашия агент от американското посолство, за да уточним какво знае за „Антинеос“. И накрая — с нашия човек от бюро „Дьозием“. Той се двоуми.

— Внимавай с Моро. Уж е на наша страна, но все пак е французин. Всъщност не знаем на чия страна е.

---

[1] Това е той! — фр. ↑

[2] Аз бях дотук! Друга маса, ако обичате! — фр. ↑

[3] естествено — нем. ↑

[4] прави се аналогия с Капитолийския хълм в Рим, където се намира Дворецът на сенаторите. — Бел.пр. ↑

12.

Дру Латъм — сега в ролята на брат си Хари — чакаше скрит в сенките на Трокадеро зад статуята на крал Анри Невинни. Носеше очила за нощно виждане. Почти на сто ярда пред него на просторната бетонна настилка се виждаха също толкова тъмните пространства между статуите на Луи XIV и Наполеон I. Това беше мястото, определено за среща при последното му обаждане до Карин де Врийс същия ден. Бяха се уговорили за предаване на избраните поверителни документи от офиса на мъртвия му брат, които му бяха необходими. Беше почти единайсет часа, лятната луна осветяваше парижката нощ — луната на професионалния бял ловец в африканската джунгла; и Дру Латъм намираще това за успокоително.

Двама души слязоха от черна кола, паркирана в дългия криволичещ вход към голямата фасада с паметниците. Бяха облечени в тъмни делови костюми и вървяха към мястото на срещата. И двамата носеха дипломатически куфарчета, където трябваше да се намират документите, които Дру бе „поискал спешно“ от офиса на „брат си“. Вероятно бяха неонацисти, защото при последното му обаждане Карин де Врийс не предаде молбата му — както се бяха уговорили. Това доказваше, че телефонът ѝ в посолството се подслушва.

Дру минаваше през отделните групи минавачи; между тях имаше и парижани, но повечето бяха чуждестранни туристи, които носеха фотоапарати. Отвсякъде проблясваха фотографски светкавици. Дру вървеше с вдигнати ревери на самото, а черното кепе и очилата частично закриваха лицето му, докато си проправяше път през тълпите. Приблужи на около петдесет фута разстояние от мястото на срещата. Внимателно огледа мъжете, които стояха между двете внушителни статуи. Бяха невъзмутими и неподвижни като тях — неподвижността им се нарушаваше единствено от това, че бавно се оглеждаха. Латъм се приближи с последната група туристи, към които се бе присъединил. Изведнъж ужасен усети, че всички те са азиатци, общо взето, много по-ниски от него. Отсреща се задаваше друга група

западноевропейци. Присъедини се към тях, като с ирония забеляза, че говореха на немски. Това беше добър знак, който по-късно се потвърди. Като по команда групата наобиколи паметника на Наполеон — завоевателят на завоевателите — и глуповатите коментари безпогрешно го наведоха на една мисъл. Зиг Наполеон! — помисли си Дру. Той продължаваше да оглежда двамата подставени куриери — вече на не повече от десет фута разстояние. Сега беше моментът да се направи нещо, но Латъм не знаеше точно какво. И изведнъж му хрумна. Les rues de Montparnasse^[1]... Джебчии! Те бяха бичът на седми район.

Дру си избра най-хубавата и невзрачна жена, която стоеше близо до него, и изведнъж грабна дамската ѝ чанта. Тя изкрещя „Ein Dieb!“^[2]. В полумрака Дру хвърли чантата към нищо неподозиращия мъж, който стоеше най-близо до един от подставените куриери на посолството, блъсна една двойка, след нея още двама мъже, докато крещеше някакви думи, уж на немски. След секунди в полумрака пред статуята на Наполеон се завърза малка свада; виковете бързо нараснаха до кресчендо, докато хората от тълпата се опитваха да установят къде е крадецът и къде — откраднатата им собственост. Навалицата повлече първия „куриер“. Той несръчно се бореше с обкръжаващата го тълпа, когато изведнъж Латъм се изправи пред него.

— Хайл Хитлер! — тихо каза Дру и думите му се открийа сред обкръжаващите ги истерични гласове. Той с всичка сила стисна мъжа за гърлото. Неонацистът се строполи, Латъм го измъкна и го придърпа в мрака зад редицата от статуи.

Трябваше да махне този човек от „Трокадеро“! Да го премести, като избегне втория „куриер“ и евентуалното подкрепление в черната кола. Дру бе дошъл на тази среща подготвен, както и на другите, с материали, които „Антинеос“ доброволно му бяха предоставили: медицински спрей „Аркан“, който схващаше гласните струни, жица, служеща за обездвижване на китките, радиотелефон с нерегистриран номер. Вече изпробва първите две, като се възползва от момента и отново зашемети идващия на себе си пленник, след което извади телефона от вътрешния си джоб. Набра номера на полковника.

— Да? — чу се отсреща тих глас.

— Витковски, аз съм. Хванах един.

— Къде си?

— На „Трокадеро“, северната страна, последната статуя.

— Какво е положението?

— Не мога да ти кажа със сигурност. Тук има още един и кола — черна, с четири врати, паркирана малко по-нагоре. Не знам има ли някой вътре.

— Много хора ли има?

— Горе-долу.

— Как залови обекта?

— Използвах група туристи около мястото за срещи. Откраднах дамска чанта и предизвиках суматоха.

— Това е добре. Ще ги разгоним. Ще извикам полиция и ще им кажа, че имам сведения за един американец, убит заради пари.

— Бяха немци.

— Това едва ли има значение. Сирените ще пристигнат след няколко минути. Ти отиди на южната страна и си пробий път към улицата. Скоро ще бъда там.

— Божичко, Стенли, този е много тежък!

— Не си ли във форма?

— Във форма съм, по дяволите, но какво да кажа, ако ме спрат?

— Че е пиян американец. Всички в Париж се радват да чуят подобно нещо. Да ти го повтора ли на френски?... Всъщност, няма нужда, сам ще се справиш по-добре. Ще бъде по-достоверно. Действай!

И точно както бе казал полковникът, след деветдесет секунди шумният вой на парижките полицейски сирени огласи просторния „Трокадеро“ и пет патрулни коли се появиха на площада. Възбудени тълпи се втурнаха към улицата, докато Латъм прекосяваше бетонния площад в посока към южната страна, като влачеше нациста. Щом мина зад статуите, той вдигна неонациста на рамо, както пожарникар носи спасен от огъня, и се втурна в мрака на улицата. С отпуснатото тяло на гръб Дру коленичи и зачака сигнала на Витковски. Той дойде от кола на посолството, която зави и спря до бордюра. Фаровете ѝ премигнаха два пъти — основният сигнал за евакуация.

* * *

Безследно е изчезнал Рудолф Мец, учен. Липсват данни.

БАЛТИМОР, събота. Сред хълмовете в покрайнините на Роклънд малко известно и строго секретно научно обединение, в което се провеждат свръхсекретни експерименти от областта на микрокомуникациите, тази сутрин поиска съдействие от властите поради това, че персоналът не е успял да установи връзка с Рудолф Мец — световноизвестен специалист по оптически влакна, телефонна и сигнална техника. Посещенията в жилището му се оказаха безрезултатни. Полицията получи разрешение да влезе в жилището, където не откри нищо нередно, освен че от шкафовете липсват повечето дрехи; липсва и самият д-р Мец със съпругата си. По-късно технически лица от лабораторията са докладвали, че цялостните изследвания от миналата година са били изтрити от компютрите, като вместо тях се е появила серия „снежинки“, сочеща наличието на вирус.

Доктор Мец, седемдесет и три годишен, бивш вундеркинд в областта на германската наука, който винаги е възхвалявал и „благодарил на Светия Отец“ за американското си гражданство, според съседите в Роклънд е бил странен човек, както и четвъртата му жена. „Винаги страняха от нас, макар че жена му понякога неочаквано организираше някое голямо парти, за да покаже бижутата си. Всъщност никой не ги познаваше добре“ — сподели госпожа Бес Търголд, тяхна съседка. „Не можех да общувам с него — добави Бен Баршъл, адвокат, съсед, който живее отсреща. — Когато и да станеше дума за нещо на политическа тема, той веднага млъкваше, нали разбирате какво имам предвид? Искам да кажа, че ние сме все преуспели хора — иначе нямаше да живеем тук — но той никога нямаше собствено мнение. Дори за данъците!“

На този етап предположенията се въртят около психическо разстройство вследствие на прекалено голямо натоварване, брачни проблеми в резултат на разликата във възрастта между женения няколко пъти Мец и настоящата му съпруга, и дори отвличане от терористична организация, която би могла да извлече полза от неговите знания.

* * *

Латъм и Стенли Витковски закараха безчувственото тяло на подставения куриер право в апартамента на полковника на улица „Диан“. Влязоха през задния вход, качиха неонациста на товарния асансьор, свалиха го на етаж на Витковски и го довякоха до апартамента на полковника.

— Този път стана неофициално, което е *bardzo dobrze*^[3] — каза Витковски, щом проснаха тялото на потенциалния убиец на кушетката.

— Какво?

— Означава „много добре“. Хари щеше да го разбере, говореше полски.

— Съжалявам.

— Няма защо. Тази вечер се справи много добре... Сега трябва само да събудим спящия и да го сплашим, за да проговори.

— Но как?

— Пушиш ли?

— Всъщност, опитвам се да ги откажа.

— Не съм твоята съвест, не съм и от терапевтичната ти група за отказване от тютюнопушенето. Да имаш някой фас?

— Имам един-два за в краен случай, нали знаеш как е.

— Запали една и ми я дай — и полковникът започна да пляска неонациста по бузите. Убиецът замига, а Витковски взе от Латъм запалената цигара. — Там, в барчето, има бутилка „Евиан“. Донеси ми я.

— Ето.

— Хей, юнге! — извика Витковски и изля течността върху лицето на пленника. Очите му внезапно се отвориха. — Отваряй си широко сините очички, момче, защото възнамерявам да ти ги извадя с това тук, виждаш ли? — полковникът приближи горящата цигара на четвърт инч от лявото око на нациста.

— А-а-а-а! — изкрещя пленникът. — Моля ви, найн!

— Не се ли опитваш да ми кажеш, че в края на краищата не си толкова издръжлив? По дяволите, толкова хора си изгорил — очи, тела... И сега искаш да ми кажеш, че не можеш да изтърпиш, ако ти изгоря само това око? Тогава да пробвам с другото — запалената цигара докосна външния ъгъл на окото му.

— Ааааахх-ааааа!

Полковникът бавно отдръпна цигарата.

— Може пак да видиш тази цигара, но тогава ще направя с нея каквото трябва. А още по-добре, ако направя същата операция и с другото око. Ще ти изгоря ретината, а Бог ми е свидетел, че дори и аз не бих понесъл такава болка, да не говорим за слепотата.

Витковски приближи цигарата към дясното му око. В него падна пепел.

— Да видим сега как ще се чувстваш, Вермахт. Започваме!

— Найн! Найн! Ще ви кажа каквото поискате, но не правете това!

След малко полковникът говореше, а неонацистът държеше буца лед върху лявото си око.

— Сега знаеш на какво съм способен, Херман, или както там се казваш. Мога да правя същото, което вие, копелета, правехте преди петдесет години, когато баба ми и дядо ми изчезнаха в Аушвиц. Що се отнася до мен, мога и да те сложа на онези възглавници и не само да ти изгоря очите, но и да ти отрежа топките. После ще те пусна на свобода и ще погледам как вървиш по улиците!

— Спокойно, Стан — каза Латъм и стисна рамото на Витковски.

— Не ми казвай какво да правя спокойно, младежо! Баба ми и дядо ми укриваха евреи и затова ги изпратиха в газова камера!

— Добре, добре, но сега имаме нужда от информация.

— Да, добре... — полковникът пое дълбоко въздух и тихо каза: — Прекалих... но знаеш как ги мразя тези копелета.

— Имам добра идея, Стенли. Те убиха брат ми. Да го подложим на разпит.

— Добре. Кой си, откъде идваш и за кого работиш.

— Аз съм военнопленник и не съм задължен...

Витковски удари нациста по устата с опакото на свободната си ръка. Ударът беше силен.

— Да, наистина се води война, глупако, но необявена, и ти нямаш никакви права, освен това да правиш каквото аз ти заповядам, по дяволите! И мога да те уверя, че не те очаква нищо приятно — полковникът погледна Латъм. — Ей там, на бюрото, има един стар байонет. Използвам го за отваряне на пликове. Бъди послушен и ми го донеси, нали ще можеш? Ще видим как реже гърла — сигурно знаеш, че за това е направен.

Дру отиде до бюрото и донесе ножа с извита дръжка, докато Витковски опипваше гръкляна на „куриера“.

— Заповядайте, докторе.

— Странно, че казваш тъкмо това — каза доста по-възрастният ветеран от G-2. — Вчера си мислех за мама. Тя цял живот бе мечтала да стана лекар, по-точно хирург. Хрумнеше ли й нещо, повтаряше го по сто пъти. „Имаш големи силни ръце, Сташу. Стани лекар и прави операции. Добри пари се печелят“... Да видим сега дали мога да правя такива неща — полковникът заби пръста си в меката плът точно над гръдната кост на германеца. — Мисля, че е добре да започна оттук — продължи той и насочи острието надолу. — Прилича на желе — нали знаеш колко лесно се размазва с лъжица. По дяволите, трябваше да имам ремък за ножа, но, повярвай ми, това е истински нож. Добре, хайде да направим първия разрез — харесва ли ти как звучи, а? Разрез...

— Найн! — извика съпротивляващият се пленник, когато струйка кръв се стече по врата му. — Какво искате от мен? Нищо не знам. Правя само това, което ми заповядат!

— Кой ти заповядва?

— Не знам! Обаждат ми се по телефона — мъжки глас, понякога женски. Използваме кодови номера и аз трябва да им се подчинявам.

— Не е достатъчно, измет такава...

— Истината казва, Стан — бързо се намеси Латъм и накара Витковски да спре с рязането. — Онзи ден шофьорът ми каза същото,

буквално дума по дума.

— Какво ти заповядаха да направиш тази вечер? — полковникът притисна ножа към гръкляна, а нацистът извика. — Питам за тази вечер! — изрева Витковски.

— Да го убия, да, да убия предателя, но да се погрижа за трупа, като го отнеса по-надалеч и го изгоря.

— Да го изгориш? — прекъсна го Дру.

— Да, и да отрежа главата и също да я изгоря, но на друго място, далеч от тялото.

— Далеч от тялото... — Дру се взираше в треперещия, обезумял от ужас неонацист.

— Кълна се, това е всичко, което знам!

— Нима? — изкрещя полковникът. Кръвта потече по-силно. — Разпитвал съм стотици като теб, сополанко, и знам. По очите ти личи, че има нещо, което не си ни казал, не си!... Да убиеш някого е лесно, но останалото е много по-трудно и може би много по-опасно — да разнасяш трупа, да му режеш главата и да гориш всичко това. Дори за вас е малко странно, психопати такива! Какво не си ни казал? Говори, иначе ще издъхнеш!

— Найн, моля ви! Той скоро ще умре, но не бива да умира сред враговете ни! Първо трябва да го намерим!

— Ще умре ли?

— Да, нищо не може да се направи. Доколкото знам, остават му три-четири дни, не повече. Трябва да го заловим тази вечер, да го убием, преди да е съмнало, и да го скрием далеч, където няма да го открият.

Латъм се отдалечи от кушетката полузамаян. Опитваше се да проумее загатката, поставена от нацисткия терорист. Всичко изглеждаше безсмислено, освен един очевиден, неоспорим факт.

— Ще изпратя този плъх на френското разузнаване с пълните му показания — всичко, което ни каза, е записано с помощта на онази машинка на бюрото ми — каза Витковски.

— Знаеш ли, Стан — възрази Дру, обърна се и погледна полковника, — може би е по-добре да го натовариш на дипломатически самолет за Вашингтон и Лангли, без да даваш никаква информация — освен на хората от ЦРУ.

— Боже мой, защо? Това е проблем на французите.

— Може да е по-важно, Стенли. Заради списъка на Хари. Може би трябва да проверим кой в ЦРУ ще се опита да защити този човек — или обратното, да го убие.

— Нищо не разбирам, младежо.

— И аз не разбирам, полковник. Но сега съм Хари и някой очаква да умра.

---

[1] улиците на Монпарнас — фр. ↑

[2] крадец — нем. ↑

[3] много добре — пол. ↑

13.

Часът в Монте Карло бе три сутринта. По тесните, слабо осветени улички около казиното нямаше никой, освен посетителите, които си тръгваха от все още оживеното заведение за хазарт. Някои от тях бяха безнадеждно пияни, други — в еуфория, но повечето бяха уморени. Клод Моро тръгна по алеята, която водеше към каменната стена на пристанището. Приблжи се до стената. Погледът му се спря на гледката отдолу — това бе пристанище за богаташи от целия свят, което личеше по светлините на огромните луксозни яхти и катери, вързани за стълбовете. Моро не изпитваше никаква завист — беше обикновен наблюдател, който се любува на външната красота на този разкош. Лесно му беше да не ревнува — работата му изискваше да прекарва доста време сред собствениците на тези луксозни яхти, да наблюдава начина им на живот, често — не съвсем повърхностни неща. Това му бе достатъчно. Ако изобщо се поддаваха на определение, тези хора в много отношения бяха отчаяни и прекарваха времето си в търсене на нови интереси, нови преживявания и вълнения. Постоянното търсене се бе превърнало в начин на живот — беше безкрайно и винаги отвеждаше към друго търсене. Те имаха необходимите удобства, нуждаеха се от тях, защото останалото беше скука в търсене на поредното предизвикателство: „А сега какво? Какво ново?“

— Хей, мосю! — дочу се глас от тъмнината. Някакъв силует излезе от мрака и се приближи към него. — Нали сте приятел на Братството?

— Вашата кауза не струва — каза Моро, без да се обръща. — Казвал съм ви го стотина пъти, но вие продължавате да ме подпомагате финансово. Ще направя каквото пожелаете.

— Интересува ме нашият блицкригер, жената до масата в казиното. Откарахте я. Какво стана?

— Самоуби се, както и другите двама в затвора преди няколко месеца. Ние сме французи — по време на ареста не проверихме

интимните ѝ части. Ако бяхме го сторили, щяхме да открием капсули с цианкалий в пластмасови опаковки.

— Sehr gut^[1]. Нищо ли не ви каза?

— Как? Не излезе жива от тоалетната.

— Значи сме чисти?

— Поне засега. Очаквам обичайното си възнаграждение в Цюрих за значителната ми помощ.

— Дадено.

Силуетът се отдалечи и потъна в мрака. Моро бръкна във вътрешния си джоб и изключи магнетофона. Устните уговорки не означаваха нищо, ако не бяха документирани.

* * *

Базил Марчънд, член на Камарата на лордовете, удари месинговото преспание по бюрото си с такава сила, че стъкленото покритие се пропука и късчетата се разлетяха из стаята. Човекът срещу него отстъпи една крачка назад и бързо се обърна.

— Как смеете? — извика възрастният джентълмен. Ръцете му трепереха от гняв. — Мъжете в това семейство са участвали във всички войни от Кримската насам, включително и в Бурската, когато едно вестникарче на име Чърчил е възхвалявало храбростта им под свистенето на куршумите. Как сте могли дори да помислите да ме обвините в подобно нещо?

— Простете ми, лорд Марчънд — спокойно каза служителят от МИ-5, който дори не се отдръпна. — Семейството ви е получило признание за заслугите си във войните от нашия век, но е имало и изключения, нали? Разбира се, имам предвид по-големия ви брат, който е бил един от основателите на кръга на Кливдън и е оказвал доста големи почести на Адолф Хитлер.

— Семейството ми се отрече от него! — прекъсна го Марчънд ядосан, рязко издърпа едно чекмедже и извади свитък в сребърна рамка. — Вижте, нахален простак! Това е почетна грамота от самия крал! Бях шестнайсетгодишно хлапе и спасих трийсет и осем души, които можеха да бъдат заклани или взети в плен! А това беше още

преди да ме наградят с Военния Кръст за службата ми в Кралската флота!

— Знаем за изключителния ви героизъм, лорд Марчънд...

— Щом е така, не ми приписвайте безпътните увлечения на по-големия ми брат, когото едва познавах — а доколкото го познавах, никак не ми харесваше — продължи побеснял членът на Камарата на лордовете. — Ако бяхте направили докрай проучването си, щяхте да знаете, че през хиляда деветстотин и четирийсета година той е напуснал Англия и никога повече не се е връщал. Без съмнение, пиенето го е докарало до смърт на някой от онези острови в Тихия океан, където се е скрил.

— Боя се, че не сте напълно точен — каза посетителят от МИ-5. — Брат ви се е установил в Берлин под чуждо име и през цялата война е работил в Министерството на информацията на Райха. Оженил се е за германка и също като вас е имал трима сина...

— Какво?

Старецът бавно се облегна назад в креслото си, отворил уста от учудване. Едва дишаше.

— Никога не са ни го казвали — добави той толкова тихо, че почти не го чуха.

— Нямало е смисъл, сър. След войната той е изчезнал заедно с цялото си семейство — най-вероятно в Южна Америка, в един от онези германски анклави в Бразилия или Аржентина. Тъй като не е фигурирал официално в списъка на военнопръстъпниците, не е организирано издирване, а като се имат предвид загубите, понесени от семейство Марчънд...

— Да — тихо го прекъсна лорд Марчънд. — Другите ми двама братя и сестра ми... Те бяха пилоти, а тя — медицинска сестра.

— Точно така. Нашите служби решиха да погребат цялата тази мръсна история.

— Много любезно от ваша страна, много любезно. Съжалявам, че се държах толкова непочтително с вас.

— Няма значение. Както сам казахте, не бихте могъл да знаете това, което не ви е било съобщено.

— Да, да, разбира се... Но тук, сега, този следобед, вие почти ме обвинихте, по дяволите — а ако разгледаме въпроса в по-широк

мащаб, по този начин обвинихте и семейството ми — че вземам участие в някакво фашистко движение в Германия. Защо?

— Това е доста груба процедура и повечето от нас се чувстват неудобно, когато я използват, но е ефикасна. Не ви обвиних в нищо конкретно, сър; ако си спомняте, формулирах намека си по следния начин: „Колко ли би била обидена Короната, ако научеше...“ и така нататък. Незабавният отговор винаги е изблик на гняв, но съществува и фалшив гняв, и истински. Не е трудно да се определи кой какъв е — не и ако сте наблюдавали известен брой такива случаи, а аз съм.

— И направих ли го както трябва?

— Предполагам, че ако бяхте по-млад, щяхте да ме нападнете физически и буквално щяхте да ме изхвърлите от дома си със собствените си ръце.

— Точно така, бих го направил.

— Това бе вашата естествена реакция, съвсем не беше фалшива.

— Отново ще ви попитам — защо?

— Имената на двама от синовете ви фигурират в списък — строго поверителен списък — на хора, които тайно поддържат неонацистките терористи в Германия.

— Мили боже, но как?

— „Марчъндс Лимитид“ е текстилен комплекс, нали така?

— Да, разбира се, всички го знаят. Нашите фабрики в Шотландия са вторият по големина производител в Обединеното Кралство. Двама от синовете ми ги управляват, откакто се оттеглих. Третият — нека Бог се смили над душата му — е музикант. Та какво са направили, за да им бъде отправено подобно обвинение?

— Сключвали са сделки с фирма на име „Оберфелд“. Доставяли са хиляди метри плат за еднакви ризи, блузи, панталони и гащеризони за складовете ѝ в Манхайм.

— Да, прегледах сметките — винаги настоявам да го правя. „Оберфелд“ плащат сметките си на точно определените дати и са чудесен клиент. И какво?

— Фирма „Оберфелд“ не съществува; това е прикритие за неонацисткото движение. Преди около седем дни името и складовете в Манхайм са престанали да съществуват по същия начин, по който брат ви е изчезнал преди петдесет години.

— Какво предполагате?

— Ще ви го кажа по възможно най-мекия начин, лорд Марчънд. Възможно е синовете на брат ви да са се завърнали и да са вкарали вашите неразумни синове в конспирация, която подпомага възраждането на нацистите, като ги снабдява с униформи.

— С униформи?

— Това е следващата стъпка, лорд Марчънд. Съвсем обичайна от историческа гледна точка.

* * *

Нокс Талбът не обичаше да се прави на Господ, тъй като мнозина други твърде дълго време се бяха правили на Господ пред хората от неговата раса. Неудобно му беше да изпада в подобно положение, чувстваше се голям лицемер, но нямаше друг избор. Най-мощните строго секретни компютри на Управлението бяха компрометирани. В софтуера им се пазеха световни тайни, операции от изключителна важност, провеждани от ЦРУ в цял свят. Сред тях беше и мъчителната тригодишна одисея на Хари Латъм. Хари Латъм — Александър Ласитър с кодово име Жилото.

Под претекст, че ще мести хората, заемащи някои постове, Талбът бе помолил за над три дузини лични досиета, но само осем привлякоха вниманието му. Това бяха мъже и жени, които отговаряха за компютрите АА-Нула; само те притежаваха кодовете, ключовете към тайните, които биха прекъснали живота на тайните агенти и информатори или биха направили операциите безполезни. Беше един от тях — не един, а двама, защото блокираните дискове изискваха двама души да се подключат с различни кодове, за да освободят софтуера и да го пуснат на екрана. Но кои бяха тези двама и какво всъщност бяха извършили? Хари Латъм бе успял да избяга, бе платил скъпа цена — живота на брат си, но беше жив и се криеше в Париж. Не само бе останал жив, но беше донесъл и обвинителния списък с имена, разтърсил цялата страна или поне медиите, които направо полудяха да правят съобщения при всеки сгоден случай. Според убития Дру Латъм нацистите са знаели за Жилото, но кога са го разбрали? Преди или след като Хари е събрал имената? Ако е било преди това, целият списък беше под подозрение, но дори и това не се

вързваше с изчезването на Рудолф Мец. Ако някога бе съществувал фанатик нацист, това беше той. Служителите от лабораториите в Роклът бяха установили, че Мец непозволено е използвал собствени кодове, за да извлече и изтрие резултатите от едногодишни изследвания, а ФБР бе проследило бягството на Мец и жена му в Щутгарт. Бяха използвали фалшиви паспорти и бяха отпътували с полет 7000 на „Луфтханза“ от международното летище „Дълс“. Колко ли още хора като Мец съществуваха? А колко ли бяха невинните като сенатора Руут? Нещата се развиваха извън техния контрол и щяха да продължат да се развиват, докато разследването не приключеше.

Двама от осемте „бели“, минали основна проверка специалисти в областта на най-сложните компютърни операции, бяха „къртици“. Как беше възможно? И възможно ли беше? В личните им досиета нямаше нищо, което да буди и най-малкото подозрение... После изведнъж в ума на Талбът оживяха спомени от разпита на Хари Латъм в Лондон. Той отвори едно чекмедже и извади протокола. Отгърна на търсената страница.

В. (МИ-5): — Говори се, че нацистите —
неонацистите — са знаели за теб от самото начало.

Х. Л.: — Това не е „слух“, те сигурно вярват, че е така. Какво, по дяволите, правим и колко често вече сме го правили, когато открием някоя „къртица“ — човек, който се е обърнал срещу нас и е офейкал към Матушка Русия, след като ни е откраднал куп информация? Разбира се, започваме да крещим колко сме умни, колко надълбоко проникваме и колко ефикасно действаме, и колко безобидна е информацията, която са ни откраднали — а тя никак не е безобидна.

В. („Дъозием“): — Не е ли възможно да са ти предоставили фалшива информация?

Х. Л.: — Преди да избягам, в долината ми се доверяваха напълно. Аз бях техният велик благодетел, който е предан на тяхната кауза — защо да ми пробутват боклук? Но ще отговоря на въпроса ви — да, разбира се, възможно е. Дезинформация, погрешна информация,

човешка или компютърна грешка, въображение, фантазии — всичко е възможно! Ваша работа е да потвърждавате или да отричате, не моя. Предоставих ви материала, а ваше задължение е да го оцените.

Нокс Талбът внимателно прегледа отговорите на агента. Би могло да се предположи, че самият Хари Латъм е разпространил информацията. Всичко беше абсурд — абсурд с вероятни потвърждения и възможни отрицания — но нацистският вирус от Германия, който бързо се разрастваше, беше реален. Директорът на ЦРУ остави настрана протокола и заразглежда осемте приготвени досиета, подредени в дъга на бюрото му. Препрочете ги, но не откри никаква следа, нищо съществено. Беше се приготвил да вземе всяко от тях, максимално да се концентрира и да чете между редовете, докато му се зачервят очите. В този момент — слава богу — телефонът иззвъня. Той натисна бутона на таблото. Обади се секретарката му:

— Господин Сорънсън на трета линия, сър.

— Кой е на първа и втора?

— Двама продуценти от радиото. Искат да участвате в някакви програми и да обсъждате домашните разпити, проведени от Бюрото.

— Излязъл съм да обядвам и ще се върна след месец.

— Разбрах, сър. Трета линия, освен ако не желаете да съобща същото.

— Не, ще говоря с него... Здравей, Уес, моля те, не ме ядосвай допълнително.

— Хайде да обядваме заедно — предложи Уесли Сорънсън. — Трябва да поговорим — насаме.

— Какъвто съм дребничък, не бия много на очи, стари приятелю, ако не си го забелязал. Ако искаш, можем да отидем в някой ресторант из черните квартали на града, където ти повече ще биеш на очи — още от десет-двайсет ярда.

— Хайде тогава да елиминираме ярдовете. Ела в зоологическата градина в Рок Крийк Парк. В отделението за птици има павилион за хотдог — там ме водят внуците ми. Не е лош, слагат му чили.

— Кога?

— Това е най-важното. За дваайсет минути ще се оправиш ли?

— Предполагам, щом се налага.

* * *

Оливър Моуздейл, петдесетгодишен учен, работещ към Министерство на външните работи, виден съветник на министъра на външните работи на Англия, си сипваше бренди, докато младата икономка тъпчеше лулата му. Когато я натъпка, му я донесе.

— Благодаря ти, детето ми — каза той и се запъти към голямото кожено кресло срещу телевизора. Здравно стиснал лулата между зъбите си, той се отпусна в него с въздишка, сложи питието на масичката отпред, бръкна в джоба и запали лулата си със златна запалка „Дънхил“.

— Вечерта беше доста досадна и отегчителна — продължи Моуздейл. — Шефът беше пиян, разбира се — сигурен съм, че обилно бе полял с „Гаторад“ патицата с портокали; а онези идиоти от Трезора искат да орежат бюджета до такава степен, че да заприличаме по-скоро на Лихтенщайн, отколкото на останки от Британската империя. Пълна глупост и пълна досада.

— Горкичките патенца — каза пълничката, около двайсетгодишна икономка. Освен кокни диалекта^[2], в произношението ѝ се долавяше още нещо. — Много бачките и това си е.

— Моля те, не ми говори за патенцата, скъпа.

— Какво?

— Вечерях основно с тях.

— Извинявайте... Искате ли да ви разтрия врата, това винаги ви отпуска — момичето застана зад стола и се наведе над работодателя си. Пищните ѝ гърди, които излизаха от дълбокото деколте, докосваха тила му, а ръцете ѝ се движеха по врата и раменете му.

— Чудесно — измърмори служителят на Министерството на външните работи, който ту се протягаше за брендито си и отпиваше, ту смукваше от лулата си. — Много добре го правиш. Но и други неща правиш добре, нали?

— Старая се, Оли, миличък. Вече ви казах, че са ме възпитавали да уважавам мъжете с качества и да изпълнявам всичко, каквото ми наредят — понеже им се възхищавам. Не съм някоя флърца, дето все

вика по адрес на привилегированите класи, изобщо не съм от тях. Мама винаги ми казваше: „Ако милостивият Бог искаше да живееш в замък, ти щеше да се родиш в замък.“ А пък мама е хитруша, така си е. Казваше още, че да служим на по-добрите е гордост за нас, християните, защото някъде в Библията пишело, че е по-добре да даваш, отколкото да вземаш, нещо такова. Е, баща ми работи на доковете и не е толкова изтънчен като мама...

— Не е необходимо да говориш, дете мое — прекъсна я Моуздейл и смръщи вежди; беше потиснат, но се владееше. — Мисля, че е време за новините по Би Би Си, нали? — той погледна часовника си. — Да, наистина! Струва ми се, че масажът беше достатъчен, сладка моя. Защо не пуснеш телевизора? После можеш да се качиш горе и да се изкъпеш. След малко ще дойда при теб, чакай ме, ангел мой.

— Добре, Оли. И ще си сложа оная нощница, дето много ти харесва. Бог ми е свидетел, веднага ще я облека, не е толкова трудно.

Икономката компаньонка отиде до телевизора, включи го и изчака, докато откри търсения канал. Изпрати въздушна целувка на Моуздейл и със закачлива походка тръгна към стълбите.

Говорителят от новините на Би Би Си с неутрален глас и съответното изражение на лицето започна да съобщава последните събития на Балканите, премина към новините от Южна Африка, спря се накратко върху постиженията на Кралската военна академия, след което продължи със съобщение, което прикова вниманието на Оливър Моуздейл върху екрана.

— Известен брой членове на Парламента и други правителствени чиновници са сериозно обезпокоени от продължаващите разследвания на Британското разузнаване, засягащи частния им живот. Джефри Билоуз, депутат от Манчестър, отхвърли пред парламента тази, както той се изрази, „тактика на полицейската институция“, като изтъкна, че са били разпитвани съседите му, включително и викарият. Друг депутат — Ангъс Фъргюсън — обяви, че не само са разпитвали съседите, но дори са ровили в боклука му, а в често посещаваната от него книжарница са се интересували какви книги купува. Очевидно дори Министерството на външните работи не е застраховано, тъй като няколко високопоставени чиновника съобщиха, че ще подадат оставка, за да не бъдат подложени на подобна

„нелепост“, както се изрази един от тях. Имената им се пазят в тайна по молба на министъра на външните работи.

По всяка вероятност тези събития са аналогични на сигналите от САЩ, където видни личности в правителството и извън него са претърпели подобна намеса в личния си живот. Една статия в „Чикаго Трибюн“ е формулирала въпроса по следния начин: „Дали това не е лов на възродили се комунисти или фашисти?“ Ние от Би Би Си ще продължаваме да ви информираме за развоя на събитията.

Изказваме нашето голямо съжаление по повод това, че известни антики, собственост на Кралското семейство...

Внезапно Моуздейл скочи от креслото, загаси телевизора и грабна телефона от масичката в стил „Кралица Ана“ до стената. Трескаво набра номера.

— Какво става, по дяволите? — кресна съветникът на министъра на външните работи.

— Имаш още време, Руте — обади се женски глас отсреща. — Мислехме да ти се обадим рано сутринта и да ти предложим да не ходиш в министерството. Още не са стигнали до твоята секция, но това може да стане всеки момент. Имаш резервация в „Бритиш Еър“ за Мюнхен за утре по обяд. Билетът е на твое име. Всичко е уредено.

— Не ми харесва кой знае колко. Искам да се измъкна още тази вечер!

— Моля те, успокой се, ще проверя в компютрите.

Последвалото мълчание измъчи Моуздейл. Накрая гласът отново се обади:

— В двайсет и три и трийсет има полет на „Луфтханза“ за Берлин. Ще успееш ли?

— Разбира се, по дяволите! Ще успея.

Оливър Моуздейл затвори телефона, отиде в коридора, застана пред стълбището и се провикна:

— Ангелче, пригответи ми багажа! Сложи само един комплект бельо, както обикновено. Бързо!

Голото „ангелче“ се появи на най-горното стъпало.

— Къде отиваш, любов моя? Тъкмо щях да си обличам нощницата, дето най-много обичаш да ми я сваляш. И после да ни бъде хубаво като в рая, нали така, Оли?

— Млъкни и прави каквото ти казвам! Трябва да се обадя на едно място. Като свърша, очаквам куфарът ми да е свален тук, долу!

Моуздейл изтича обратно до масичката с телефона, вдигна слушалката и също така нервно набра номера.

— Тръгвам — каза той. Отсреща в отговор се чу само сумтене.

— Индикаторът на телефона ми сочи, че се обаждат от дома на Руте с кодово име Ключ. Ти ли си това?

— Много добре знаеш, че съм аз, по дяволите! Погрижи се за нещата ми тук в Лондон.

— Вече го сторих, Ключ. Къщата е обявена за продажба и щом се продаде, ще ти изпратя парите с телеграфен запис в Берн.

— Сигурно ще вземеш половината...

— Най-малко половината, хер Руте — прекъсна го гласът по телефона. — Мисля, че е съвсем правилно. Колко хиляди съм прехвърлил в Цюрих с цената на собствени рискове?

— Но ти си от нашите!

— О, не, грешиш. Аз съм обикновен адвокат, който прави услуги на лоши хора, които дори може да са предатели на Короната. Откъде да знам?

— Ти си един жалък лихвар!

— Отново грешиш, Ключ. Аз съм експедитор — без значение колко ми струва това. Честно казано, ще имаш късмет, ако получиш и десет лири за тази къща. Всъщност не си ми особено симпатичен, сигурно разбираш.

— Години наред си работил за мен — за нас! Как можеш да говориш така?

— Не мога да ти опиша колко ми е лесно. Сбогом, Ключ; за твое сведение, единственото, което ще остане между нас, ще бъде доверието между адвокат и клиент. Разбираш ли, това е силното ми място.

Адвокатът англичанин затвори, а Моуздейл огледа просторната всекидневна. Обзе го безпокойство при мисълта, че ще трябва да се прости с толкова спомени от живота си. След това се изправи, изпъна се и си припомни думите, които баща му извика от най-горното стъпало, когато обявиха войната: „Ще се бием за Англия, но ще пощадим хер Хитлер! Той е по-скоро на прав, отколкото на погрешен път! Низшите раси покваряват нашите нации. Ще победим във

временния конфликт, ще създадем Обединена Европа и ще го направим фактически канцлер на континента!“

Младата жена, която Моусдейл бе нарекъл „ангелче“, облечена по възможно най-подходящия начин (или неподходящия, зависи от гледната точка) — в късата си нощничка — смъкна куфара надолу по стълбите.

— Хей, любов моя, какво става тука?

— Може би ще изпратя някого по-късно да те вземе, но точно сега трябва да тръгвам.

— По-късно ли? Какво говориш, Оли?

— Няма време за обяснения. Бързам да хвана самолета.

— Ами аз? Кога се връщаш?

— Няма да е много скоро.

— Много разбрано, няма що! Ами аз какво да правя?

— Ще останеш тук, докато не дойде някой да те изхвърли.

— Да ме изхвърли?

— Нали чу какво ти казах!

Моусдейл грабна куфара, бързо тръгна към входната врата, отвори я и замръзна в учудване от това, което видя. Лондонската мъгла се бе превърнала в порой; двама души в дъждобрани стояха на тухлените стълби пред къщата му. Зад тях на улицата беше спрял черен микробус, на чийто покрив стърчеше антена.

— Със съгласието на властите телефонът ви се подслушва, сър — каза единият. — Мисля, че е най-добре да дойдете с нас.

— Оли! — провикна се от коридора оскъдно облечената икономка. — Няма ли да ме запознаеш с приятелите си?

* * *

Викове на децата, дошли с родителите си, се смесваха с крясъците на множеството птици в зоопарка в Рок Крик Парк. Един доста грозен кондор с размах на крилете поне осем фута с крясък се отдели от високия прът. Ноктите му се вкопчиха в решетките на огромната клетка. Децата и възрастните веднага отстъпиха назад. Втрещеният поглед на гигантската птица изразяваше враждебно задоволство.

— Мамка му и хищник, а? — каза Нокс Талбът и застана зад Уесли Сорънсън.

— Никога не съм разбирал защо думи, свързани с майката, се използват при описание на огромни размери например — отговори директорът на Консулски Операции, без да отмества погледа си.

— Заради силата ѝ, да речем. Именно безжалостната агресивност на женската, която пази малките си, ни е спасила през Ледниковия период.

— А мъжете какво са правили?

— Най-вече това, което правят и днес. Ловували навън, докато жените пазели пещерите от зверовете — далеч по-опасни от тези, които някога сме преследвали.

— Говориш много тенденциозно.

— Просто съм женен; до този извод стигна жена ми. И тъй като сме заедно само от трийсет и шест години, не виждам защо да обръщаме лодката на този ранен етап.

— Хайде да хапнем по един хотдог. Павилионът е на около петдесет ярда по-наляво, там можем да седнем на някоя пейка. Обикновено има много хора, така че със сигурност няма да ни забележат.

— От чили получавам газове.

— Опитай с кисело зеле.

— Още по-зле.

— Тогава само с горчица.

— Виждал ли си някога как се прави хотдог, Уес?

— А ти?

— Мисля, че ръководиш компания, която ги произвежда.

Седем минути по-късно Сорънсън и Талбът седяха един до друг като двама дядовци, които се възползват от крайно необходимата почивка от палавите си внуци.

— Има нещо, което не мога да ти кажа, Нокс — започна директорът на Консулски Операции. — И сигурно по-късно, когато го разбереш, ще побеснееш...

— И ти побесня, когато махнахме името на Моро от списъка на Хари Латъм, който ти изпратихме.

— Приликата е очевидна.

— Тогава сме квит. А какво можеш да ми кажеш?

— Първо, мога открито да ти кажа, че молбата идва от бивш специалист от G-2, действал в Берлин през трудните времена. Името му е Витковски, полковник Стенли Витковски...

— В момента е шеф на охраната на посолството в Париж — прекъсна го Талбът.

— Познаваш ли го?

— Неговата репутация ми е известна. Толкова е умен, че може да се нареди след теб на опашката за моята длъжност, ако получи признанието, което заслужава. Досега не можеше да го получи, защото работеше в зоната на мълчанието.

— В момента той очевидно служи за свръзка на Хари Латъм, който не би рискувал сам да се свърже с Лангли.

— Заради компютрите АА-Нула?

— Очевидно... Латъм искаше таен достъп до теб, но той не те познава. Нали помниш, че ти стана директор на ЦРУ, когато дойде новата администрация — почти две години, след като Хари мина в нелегалност. И тъй като познава Витковски отпреди, е решил да използва него. А тъй като и аз познавам полковника оттогава, той пък реши да използва мен за свръзка.

— Логично — каза Талбът и кимна.

— Не знам дали е логично, Нокс, но по-късно, след като ти обясня всичко, ще видиш, че е било необходимо и ще ми простиш.

— А каква е работата?

— Става дума за един германски лекар, който може би има огромно влияние в нацисткото движение, а може би е човек със съвест, който работи срещу тях. Трябва да научим всичко възможно за него, а ти си важна клечка.

— Всички така смятат — съгласи се директорът на ЦРУ. — А как се казва?

— Крьогер. Герхард Крьогер. Но има нещо много важно.

— Слушам те.

— Трябва да го пазиш в пълна тайна, в абсолютна тайна! Името му не бива да се споменава в Управлението.

— Пак ли заради компютрите АА-Нула?

— Единият отговор на този въпрос е „да“, но освен него може да има и други отговори. Можеш ли да го направиш?

— Мисля, че да. Когато се захванах с тази работа, която ти трябваше да поемеш, настоях с мен да дойде и секретарката ми. Тя ми е секретарка вече от двайсет години, бързо схваща и е толкова умна, че не ми се налага да си довършвам изреченията. Освен това е англичанка — това очевидно ѝ дава определена власт над нас, хората от колониите... Крьогер, Герхард, доктор. Тя сама ще прегледа данните и ще събере всичко, с което разполагаме по въпроса.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Ще ти се обадя, щом ми донесат данните. И ще дойдеш при мен в кабинета да пийнем по едно.

— Чудесно, много съм ти благодарен.

— Има още нещо, което не сме си казали, нали така, Уесли?

— Естествено, става дума за лова на вещици. Последниците от списъка на Хари започват да стават неуправляеми.

— Точно за това си мислех секунди преди да се обадиш. Чу ли последните новини от Англия?

— Да — за недоволството в парламента. И за сравненията с онова, което става тук. Предполагам, че е било неизбежно. Станало е по вина на секретаря Болинджър, надявам се, че той го знае.

— Значи не си чул за това. Тези неща като че ли стигат първо до нас.

— За какво говориш?

— За един човек на име Моуздейл. Заема много висок пост в Министерството на външните работи.

— И какво?

— Бил е изправен пред неблагоприятни алтернативи и си е признал. През последните пет години е работил за Братството. Фигурира в списъка на Хари и твърди, че навсякъде има стотици, а може би и хиляди като него.

— О, боже мой, започва се! Навсякъде...

---

[1] много добре — нем. ↑

[2] кокни — кореняк лондончанин ↑

14.

Герхард Крьогер излезе от отделението за багаж на летище „Орли“ с лекарска чанта и среден по размер пластмасов куфар. Той зави наляво и тръгна по дългата асфалтирана алея. Тогава видя табелата „PETITE CARGAISON“^[1]. Той внимателно огледа колите, които минаваха пред него, после се съсредоточи върху няколкото превозни средства, паркирани до бордюра пред големите плъзгащи се метални врати, през които провереният багаж — сандъци и куфари — се извозваше на колички до хората, които го чакаха. Най-после забеляза това, което търсеше — сив микробус с бял надпис отстрани: „ENTREPÔTS AVIGNON“^[2], масивно пазарно депо, където над сто дистрибутори складираха стоките си, преди да ги доставят по магазините из цял Париж. Някъде из този подобен на лабиринт комплекс се намираха квартирите на „Блицкригер“ — елитните убийци на Братството. Докторът се приближи до човек, облечен със спортна риза в бяло и червено, облегал се на микробуса, както му бяха заповядали.

— Пристигна ли маласолът^[3], мосю? — попита той.

— Най-добрият хайвер от иранските води — отвърна мускулестият мъж със спортната риза. Хвърли цигарата си и втренчено погледна Крьогер.

— Наистина ли е по-добър от руския? — продължи Герхард.

— Всичко е по-добро от руското.

— Добре. Значи знаете кой съм.

— Не, не знам кой сте, мосю, и не ме интересува. Качете се отзад при останалата риба и ще ви заведе при друг човек, който със сигурност знае кой сте.

Пътуването към целта бе мъчително за Герхард и поради силния мирис на замразена риба, и поради факта че му се налагаше да седи на грубо скована пейка, докато микробусът се движеше с голяма скорост по павираните шосета, останали вероятно още от линията „Мажино“.

Накрая, след почти трийсет минути, те спряха и той дочу дрезгавия глас на невидим събеседник.

— Слизайте, мосю. И, моля ви, запомнете добре — вие никога не сте ни виждал и ние никога не сме ви виждали; и никога не сте се возил в нашия бус.

— Що за транспорт беше това? — възкликна Герхард. — Знаете ли кой съм аз?

— А вие знаете ли кои сме ние, хер Крьогер? Ако е така, въпросът ви е глупав. Присъствието ни във Франция трябва да се пази в най-строга тайна.

— Ще обсъдим това, когато се срещна с началниците ви. Веднага ме заведете при тях!

— Аз нямам началници, хер доктор. Държах лично да ви посрещна.

— Но вие... вие сте...

— Толкова млад ли, господине? Само млади хора могат да се справят с това, което вършим. Нашите рефлексии са бързи, нашите тела са тренирани до съвършенство. Възрастни хора като вас ще бъдат дисквалифицирани още след първия час на обучение.

— Трябва да се съглася с вас, но вие можете да бъдете дисквалифициран поради неизпълнение на заповед!

— Нашето подразделение е най-доброто. Бих желал да ви напомня, че ликвидирахме обекта при най-неблагоприятни обстоятелства.

— Но не този, когото трябваше, глупако!

— Ще открием и другия. Това е въпрос само на време.

— Няма време! Трябва да говорим обстойно — вие сте пропуснали нещо. Да отидем във вашата главна квартира.

— Не! Ще говорим тук. Никой не посещава нашите офиси. Уредили сме въпроса с настаняването ви — хотел „Лютеция“, бившата квартира на Гестапо. Хотелът е променен, но стените са пропити със спомени. Ще се чувствате добре, хер доктор.

— Налага се да говорим сега!

— Говорете, хер Крьогер. Няма да влизаме вътре.

— Не се подчинявате, младежо. Сега аз съм командир на Ваклабрук, докато назначат заместник на Фон Шнабе. Аз ще ви заповядвам.

— Ще си позволя да възразя, хер доктор. След като ликвидираха генерал Фон Шнабе, получихме инструкции да приемаме заповеди единствено от нашия водач в Бон.

— Кой е той?

— Ако знаех, щях да съм се заклея да го пазя в тайна, но тъй като не знам, това няма значение. Използваме кодове и чрез тях се подчиняваме на върховната власт. Всичките ни ангажменти се определят единствено и само от нея.

— Този Хари Латъм трябва да бъде проследен и убит. Нямаме време за губене!

— Разбрахме това, от Бон ни го обясниха.

— И вие си стоите тук и най-спокойно ми съобщавате, че това е въпрос само на време?

— Виковете никога не помагат, майн хер. Времето се измерва в секунди, минути, часове, дни, седмици и...

— Млъкнете! Ние сме в криза, държа да приемете този факт.

— Приемам го — приемаме го, господине.

— Щом е така, какво сте направили досега и какво смятате да правите? И къде, по дяволите, са вашите двама души? Обаждали ли са се?

Младият блицкригер се изпъна като струна, но в погледа му проблесна несигурност; той тихо отговори:

— Както обясних на Дрозда, хер Крьогер, има няколко възможности. Избягали са, но и двамата са ранени — не знаем доколко е сериозно. Ако положението им е безнадеждно, те ще постъпят достойно, защото всеки от тях е положил клетва — ще се самоубият с цианкалий или ще се прострелят в главите.

— Казвате, че не са се обаждали.

— Точно така, сър. Но знаем, че са избягали с колата.

— Откъде знаете?

— Пише го във всички вестници, съобщават го в новините. Освен това научихме, че се провежда масово издирване — лов на хора, в който са се включили полицията, Сюрте и дори бюро „Дьозиер“. Навсякъде са плъзнали: по градове, села, дори из горите и планините: разпитват всеки лекар в радиус два часа път от Париж.

— Следователно, вие смятате, че е извършено двойно самоубийство, и въпреки това казахте, че има няколко възможности.

Какви са другите?

— Това е най-вероятното, сър, но е допустимо и да се възстановяват някъде, където нямат телефон подръка. Както знаете, ние сме обучени да ближем раните си като животните, на някое скришно място, докато не зараснат достатъчно, за да се свържем с другите. Всички сме обучени да оказваме първа помощ при телесни повреди и да наместваме счупени кости.

— Това е чудесно. Ще върна дипломата си и ще пращам пациентите си при вас.

— Това не е шега, майн хер, просто сме обучени да оцеляваме.

— Някакви други „възможности“?

— Искате да знаете дали не са ги заловили живи, така ли?

— Да.

— Щяхме да разберем, ако беше така. Информаторите ни в посолството щяха да ни съобщят, а колкото до лова на хора, започнали са го без всякакво колебание. Френското правителство разполага с над сто служители, които търсят нашите хора. Ние ги наблюдаваме и ги подслушваме.

— Убедителен сте. Какво още правите? Докъде сте стигнали? Хари Латъм трябва да бъде открит!

— Надяваме се, че скоро ще го открием, сър. Латъм е под закрилата на „Антинеос“.

— Това ми е известно! — прекъсна го Крьогер ядосано. — Но това нищо не означава, ако не знаете къде се намират те или къде са го скрили.

— Можем да научим местонахождението на главната им квартира за два часа, майн хер.

— Какво?... Защо не го казахте по-рано?

— Защото бих предпочел да ви поставя пред свършен факт, а не да ви давам предположения. Казах „можем да научим“, но още не сме.

— Как?

— Шефът на охраната в посолството се е свързал по телефона с „Антинеос“, а неговият телефон, както и този на посланика, се подслушва. Съществува засекретен запис на неговите телефонни разговори. Нашият човек смята, че можем да му хвърлим едно око. След като научим телефонните номера, лесно можем да вербуваме

някого от телефонната компания, който да изкопае местонахождението им. От тази гледна точка проблемът може да бъде елиминиран.

— Звучи твърде просто. Според мен номерата, които не фигурират в указателя, се пазят строго — Бог ми е свидетел, че с нашите е така. Съмнявам се, че можете да влезете в офиса на някой служител от телефонната компания и да сложите пачка пари на бюрото му.

— Няма да влизаме в никакъв офис. Използвах думите „да изкопае“ и точно това имах предвид. Ще намерим работник, който поставя кабели — тяхното истинско местонахождение е фиксирано в компютрите. Налага се — за инсталации, за поправки...

— Очевидно си разбирате от работата, хер... Как се казвате?

— Нямам име, никой от нас няма име. Аз съм номер 01, Париж. Елате, уредил съм транспорт за вас. Ще държим постоянна връзка, може би ще ви се обадим няколко минути, след като пристигнете в хотела.

* * *

Дру седеше зад бюрото в стаята си в „Мезон Руж“ — сградата на „Антинеос“. Вдигна телефонната слушалка и набра номера на посолството. Помоли телефонистката да го свърже с госпожа Де Врийс от „Документи и разследвания“.

— Обажда се Хари Латъм — каза Дру, след като чу гласа на Карин. — Можете ли да говорите?

— Да, мосю, тук няма никой, но първо трябва да ви предам някои инструкции. Посланикът ме извика и ме помоли да ви ги съобща следващия път, когато се обадите.

— Говорете — каза Латъм, който в момента се представяше за мъртвия си брат Хари; присви очи и внимателно се заслуша. Карин имаше някакво съобщение за него. Докато тя говореше, той взе един молив.

— Трябва да се свържете с нашия куриер номер 16 на върха на кулата на „Сакре Кьор“ в девет и трийсет тази вечер. Той ще ви предаде комюникета от Вашингтон... Разбирате, нали, non^[4]?

— Да, разбирам — отвърна Дру, който знаеше, че френското поп вместо обичайното *n'est-ce pas*^[5] означава, че трябва да пренебрегне тази информация. Витковски слагаше нов капан, като използваше, че телефонът на Карин се подслушва. — Нещо друго?

— Да. Беше планирано да се срещнете с приятел на брат ви Дру от лондонските Консулски Операции край фонтаните в Булонския лес в осем и четирийсет и пет, нали така?

— Да.

— Отлага се, мосю. Съвпада с контакта в „Сакре Кьор“.

— Можете ли да се свържете с него и да отложите срещата?

— Да, да. Ще ви уредим нова среща.

— Моля ви. Той може да ми разкаже неща, които искам да знам за последните седмици на Дру, особено подробности за онази работа, свързана с Жодел... Това всичко ли е?

— Засега да. Открихте ли нещо?

— Кога мога да се върна в посолството?

— Ще ви съобщим. Убедени сме, че в момента се намира под денонощно наблюдение.

— Не ми харесва тази криеница. Много е неудобно, по дяволите.

— Знаете, че винаги можете да се върнете във Вашингтон.

— Не! Тук убиха Дру, убийците му са тук. Ще остана, докато ги откроя.

— Много добре. Ще се обадите ли утре?

— Да. Искам още документи от папките на брат ми. Всичко, което има за онзи актьор.

— *Au revoir*^[6], мосю.

— Чао — Латъм затвори телефона и прегледа кратките бележки, които беше нахвърлял — кратки, защото бързо разбра метода на тайните инструкции, които му даваше Карин. „Сакре Кьор“ не важеше — важаха фонтаните в Булонския лес; френското „поп“ елиминираше първото; двойното „да“ потвърждаваше второто. Останалото беше просто „пълнеж“, за да се подчертае, че „Хари“ Латъм държи да остане в Париж. Нямаше начин да разбере с кого трябва да се срещне в Булонския лес, но очевидно щеше да го познае — който и да беше той — или, ако не беше някой познат, щеше да го заговори.

В края на смяната си информаторът на Братството от отдела за свръзка в посолството излезе на улица „Габриел“, изчака, после изведнъж пресече улицата и притича към един мотоциклетист. Пъхна капсулата в ръцете му и мотоциклетът отпраши надолу по улицата, като криволичеше между колите. Двайсет и шест минути по-късно, точно в 16.37 часа, записът пристигна в тайната квартира на убийците в Авиньонските складове.

Със снимка пет на шест инча на Александър Ласитър-Хари в ръка блицкригерът 01-Париж изслуша за трети път записа на телефонния разговор между Латъм и онази жена, Де Врийс.

— Търсенето като че ли приключи — каза 01, стана и протегна ръка да изключи касетофона. — Кой ще отиде в „Сакре Кьор“? — попита той и огледа колегите си, насядали около масата за конференции. Всички вдигнаха ръка като един.

— Четирима ще са достатъчни, повече ще се набиват на очи — продължи водачът. — Разделете се и носете снимката с вас. Помнете обаче, че Латъм без съмнение ще бъде с променена външност.

— Че какво може да направи? — попита блицкригерът, седящ най-близо до 01. — Да си пусне мустаци и брада? Знаем какви са ръстът му, телесната му конструкция, лицевата му структура. Латъм ще трябва да се приближи до куриер, който ще го очаква — мъж или жена — ще стои неподвижно на мястото на срещата и със сигурност ще го разпознаем.

— Не бъди такъв оптимист, 06 — каза младият водач. — Помни, че Хари Латъм е много опитен таен агент. Както ние си имаме наши трикове, и той си има свои. И, за Бога, помнете, че трябва да стреляте в главата, *coup de grace*^[7], и изстрелът да отнесе лявата страна на черепа му. Не питайте защо, просто не го забравяйте.

— Ако толкова се съмнявате в нас — намеси се един по-възрастен блицкригер от далечния край на масата, в чийто тон се долавяше скрита враждебност, — защо не го направите сам?

— Инструкции от Бон — отвърна хладно 01. — Аз трябва да остана тук и да получа заповедите, които ще пристигнат в десет часа.

Някой от вас иска ли да заеме моето място, в случай че не открием Хари Латъм, за да съобщи новината?

— Non^[8], nein^[9]. Разбира се, че не — такива бяха отговорите на хората около масата. Някои се подхилваха, други се усмихваха криво.

— Но аз ще покрия Булонския лес.

— Защо? — попита 07. — Срещата е отменена — нали чу записа.

— Пак ви питам: дали някой от вас не би се погрижил да покрие Булонския лес, в случай че подчертаното отрицание е сигнал за потвърждение или че плановете отново се променят?

— Разумно е — каза 07.

— Вероятно няма да е нужно — каза младият водач. — Но както и да е, това ще ми отнеме не повече от петнайсет-двайсет минути, след което ще се върна и в десет часа ще бъда тук. Ако отида в „Сакре Кьор“, няма да успея да се върна навреме.

След като избра четиримата за „Сакре Кьор“, 01-Париж се върна в канцеларията и седна на бюрото си. Отдъхна си — не зададоха никакви въпроси относно тайнствените инструкции от Бон, нито пък настояха той, като техен началник, да води акцията „Хари Латъм“ и да остави някой друг да приеме съобщението от Бон. Всъщност не искаше да участва в убийството, по простата причина че можеше и да не бъде успешно. Макар и да не вярваше, че непредвидените неуспехи биха могли да го провалят, независимо от техния брой, 01-Париж не можеше да допусне нов „пропуск“ в досието си — като шофьора, който не успя да се справи с покойния Дру Латъм, или двамата убийци, изпратени да ликвидират братята американци и не успели да премахнат по-важния, след което бяха изчезнали, или тяхната другарка, която загина в Монте Карло. Ако сега успееш да убият Александър Ласитър-Хари Латъм със сигурност и както трябва, включително и да му пръснат черепа, заслугата щеше да бъде негова, защото той бе организирал акцията. Ако капанът се провалеше — той не е бил там, нека обвиняват другите.

Защото 01-Париж знаеше онова, което другите не знаеха; като техен водач той трябваше да изпълнява заповедите. Ако блицкригер се провалеше, налагаха му строго мъмрене; ако се провалеше повторно, застрелваха го и друг заемаше мястото му. Ако акцията в „Сакре Кьор“ се провалеше, четиримата знаеха, че ще ги елиминират — можеше да

го свърши например трийсетгодишният 05. Презрението му към младия началник твърде често изскачаше на повърхността... Освен това 05 упорито възразяваше за двамата, които бяха изчезнали: „Единият е бебе, на което просто му харесва да убива, а другият е глупак — поема твърде големи рискове! Нека аз се заема с това!“ Така бе казал 05 и то пред 06. Двамата щяха да отидат в „Сакре Кьор“; и двамата щяха да бъдат застреляни в случай на провал. 01-Париж не можеше да си позволи ново петно в досието си. Искаше да бъде допуснат до вътрешния кръг на Братството; трябваше да спечели уважението на истинските водачи, на самия нов фюрер, и да му служи с цялото си сърце и душа. Защото той вярваше, вярваше истински!

Щеше да вземе фотоапарата си в Булонския лес и да направи достатъчно нощни снимки, за да докаже, че е бил там — доказателството щеше да е в самия фотоапарат, тъй като той отпечатваше датата и часа върху всяка снимка. Просто покриваше площта — ако изобщо беше необходимо, в което се съмняваше.

Телефонът иззвъня и стресна младия главен блицкригер. Той вдигна слушалката.

— Кодът е верен — каза телефонистката. — Маласолният хайвер се обажда.

— Хер доктор...

— Не се обадихте! — изкрещя Герхард Крьогер. — Вися тук от три часа, а вие не ми се обадихте!

— Само защото усъвършенстваме стратегията. Ако моите подчинени изпълнят всичко както трябва, можем да постигнем целта, майн хер. Всичко съм уточнил до най-малкия детайл.

— Вашите подчинени? Защо не вие?

— Получих противоречива информация, която би могла да бъде много по-опасна. Реших сам да поема риска.

— Говорите безсмислици!

— Не мога да ви обясня по телефона.

— Защо не? Врагът няма ни най-малка представа кой съм, нито дори че съм тук, така че телефонистката на хотела едва ли е вербувана. Държа да знам какво става!

— Има определени срещи на две различни места, но часовете съвпадат. Кажете на Бон, че 01-Париж е използвал целия си талант, за да подсигури и двете, но не може да бъде на две места едновременно.

И тъй като не може, той е избрал да поеме по-големия риск. Това е всичко, което мога да ви кажа, майн хер. Ако не оцелея, помнете ме с добро. Трябва да тръгвам.

— Да... Да, естествено.

Младият нацистки терорист тресна слушалката. Каквото и да се случеше, той се беше подсигурил. Щеше да вечеря дълго и разточително в „О коен дьо фамий“, после да се разходи до главния фонтан в Булонския лес, да направи няколко безполезни снимки, а след това да се върне в Авиньонските складове и да приеме случилото се. Или заслугата за убийството, или смъртта на блицкригери, екзекутирани поради собствената им некадърност.

Беше убеден в това.

* * *

Дру се разхождаше в Булонския лес край блестящия фонтан, окъпан в светлини от прожекторите, които осветяваха водата отдолу, и се вглеждаше във вечерните минувачи, търсейки познато лице. Бе дошъл на срещата малко преди осем и половина; сега беше почти девет и нито той бе разпознал някого, нито някой го бе заговорил. Да не би да е разбрал погрешно инструкциите на Карин? Да не би разменените думи да имаха за цел да объркат онези, които подслушват телефона ѝ, а съобщението за него да беше буквалното им значение? Не, в това нямаше никакъв смисъл. Без да се взема предвид Амстердамският период на Карин, те не се познаваха достатъчно, за да играят игри с единично и двойно покритие. Латъм погледна часовника си: беше девет и три минути. Щеше да обиколи фонтана още веднъж и после да се върне в „Мезон Руж“.

— Американецо!

Той се обърна. Беше Карин. Носеше руса перука, дясната ѝ ръка бе бинтована.

— Тръгвай наляво, бързо, все едно съм се блъснала в тебе! Отдясно един ни снима. Ще се срещнем на северната алея.

Латъм направи каквото му казаха, успокоен от това, че тя е тук, но разтревожен от думите ѝ. Той заобиколи, като се движеше с безгрижния ритъм на тълпите около фонтана, и накрая стигна до

покрытата с каменни плочи пътека от дясната му страна. Зави по нея, мина трийсет или четирийсет фута по-надолу в тунела от дървета и зачака. След две минути пристигна и Карин.

Сякаш по случайност, която никой от тях не бе очаквал, те внезапно се прегърнаха — не за дълго.

— Съжалявам — каза Де Врийс, леко се отдръпна и без нужда приглади русата си перука с бинтованата дясна ръка.

— А аз — не — усмихнато я прекъсна Дру. — Мисля, че искам да направя това от два дни.

— Да направиш какво?

— Да те прегърна.

— Просто се зарадвах, като видях, че си добре.

— Ами добре съм.

— Това е много хубаво.

— Много ми беше хубаво и докато те прегръщах — леко се усмихна Латъм. — Виж какво, госпожа, ти ми внуши тази идея. Точно ти каза, че извинението ти за пред посолството ще бъде, че ме намиращ за привлекателен и така нататък.

— Това не беше желание, което трябва да се изпълни, Дру. Това беше извинение, използвано стратегически.

— Хайде де, не съм Квазимодо, нали?

— Не, ти си доста едър и не много неприятен тип, когото, сигурна съм, много жени смятат за привлекателен.

— Но не и ти.

— Аз имам други причини.

— Искаш да кажеш, че не съм Фреди. Несравнимият Фреди де Врийс!

— Никой не може да бъде Фреди, бил той красив или грозен.

— Това означава ли, че още мога да участвам в надпреварата?

— В каква надпревара?

— За твоите чувства например, колкото и временни и повърхностни да са те.

— Да не би да искаш да спиш с мен?

— По дяволите, изобщо не е ставало въпрос за това. Не забравяй, че аз съм американец от Нова Англия. Така че не на мене тия, госпожа.

— Освен това умееш да се измъкваш.

— Какво да правя?

— Не искам да кажа, че лъжеш — много грубо звучи.

— Какво?

— Освен това си грубиян, който е готов да напердаши другите, както и да се нарича това в хокейните срещи. О, да, чувала съм за това. Хари ми го е казвал.

— Само когато ми се изпречват на пътя — никога умишлено.

— А кой напада пръв?

— Като че ли аз.

— Оформих мнението си. Ти си войнствен индивид.

— В каква връзка казваш това, по дяволите?

— Но в момента съм ти благодарна, че си такъв.

— Защо?

— Човекът с фотоапарата е от другата страна на фонтана.

— И какво? Кой ли не снима в Париж нощем? Тулуз Лотрек го е рисувал, а днес го снимат.

— Не, той е неонацист, сигурна съм, знам го.

— Откъде?

— От начина, по който стои, от излъчването му, което е толкова... толкова агресивно.

— Не е много основателно.

— Тогава защо е тук? Колко хора снимат нощем в Булонския лес?

— Мисля, че си права. Къде е той?

— Точно срещу нас — или поне там беше. На южната алея.

— Остани тук.

— Не, ще дойда с теб.

— Дявол да го вземе, прави каквото ти казвам.

— Не можеш да ми заповядваш!

— Нямах пистолет, а дори и да имаше, не можеш да стреляш.

Ръката ти е цялата в гипс.

— Имам оръжие, а ако беше малко по-наблюдателен, щеше да забележиш, че съм левачка.

— Какво?

— Да вървим.

Те се затичаха между дърветата, докато стигнаха до южната алея, водеща към осветения фонтан. Човекът с фотоапарата все още беше там, изправен като пилон; щракаше с фотоапарата уж напосоки

разхождащите се хора. Латъм тихомълком го приближи. Ръката му стискаше пистолета, закачен на колана му.

— Правиш си кефа, като снимаш хора, които не знаят, че ги снимат — Дру потупа мъжа по рамото.

При докосването му блицкригерът рязко се извърна и се втренчи в Дру на слабата светлина. Очите му изскочиха.

— Ти! — изкрещя той гърлено. — Но не, не си същият! Кой си ти?

— Приготвил съм нещичко за теб — Латъм стисна мъжа за гърлото и го удари в ствола на едно дърво. — Крьогер! — изкрещя той. — Кой е Герхард Крьогер?

Неонацистът бързо се съвзе и изведнъж се опита да ритне Дру в слабините. Латъм отскочи назад, избегна ритника и силно удари нациста по лицето с дулото на пистолета.

— Кучи сине! Мен търсеше, нали?

— Найн! — извика неонацистът. Кръвта се стичаше по лицето му и отчасти го заслепяваше. — Ти не си човекът от снимката!

— Но си приличаме, нали? Лицето му е подобно на моето, нали така?

— Ти си луд! — извика неонацистът и се приготви да нанесе смъртоносен удар по врата на Дру; Латъм сграбчи китката му и грубо я изви обратно на часовниковата стрелка. — Аз просто снимах! — и човекът се строполи в храстите.

— Току-що установихме това — задъха се Дру, възседна неонациста, после изведнъж рязко го блъсна с коляно в ребрата. — Хайде сега да си поговорим за Крьогер — Латъм притисна дулото на пистолета в костта между очите на нациста. — Или ще ми кажеш, или ще ти пробия дупка в главата!

— Готов съм да умра!

— Чудесно, защото тъкмо това ще направиш. Имаш пет секунди, Адолф. Едно... две... три... четири...

— Найн!... Той е тук, в Париж. Трябва да открие Жилото!

— А ти си помисли, че аз съм Жилото, нали така?

— Но ти не си същият човек!

— Много си прав, дявол да те вземе, не съм. Седни!

Изведнъж — Дру така и не разбра откъде — преди да се усети, в ръката на неонациста се появи голям пистолет. Без какъвто и да било

предупредителен звук иззад тях се чу силен пистолетен изстрел. Главата на неонациста се килна назад, от врата му потече кръв. Карин де Врийс спаси живота на Латъм. Тя изтича при него на алеята.

— Добре ли си? — извика тя.

— Откъде се взе онзи пистолет? — попита Дру разтреперан и объркан.

— Оттам, откъдето и твоят — отговори Де Врийс.

— Какво?

— От колана. Ти го сграбчи и му нареди да седне; точно тогава видях, че си бърка под якето.

— Благодаря ти...

— Не ми благодари, по-добре направи нещо. Тълпата около фонтана тича насам. Скоро ще дойде и полицията.

— Хайде! — заповяда Латъм, пхна пистолета в колана си и измъкна радиотелефона от вътрешния си джоб. — Към дърветата!

Те изминаха около шейсет метра навътре в тъмния листак и Дру вдигна ръка.

— Тук е добре — каза той. Беше останал без дъх.

— Откъде взе това? — попита Карин, като сочеше към едва забележимите очертания на телефона в ръката на Латъм.

— От „Антинеос“ — отговори Дру, хвърли й кос поглед и докосна бутоните в неясната светлина, идваща от фонтана. — Разполагат с високотехнологично оборудване.

— Да, но всеки може да улови честотите на радиотелефон, макар че при спешни случаи, предполагам...

— Стенли! — прекъсна я Латъм. — Боже Господи, нов инцидент! В Булонския лес — един неонацист покриваше терена, явно беше изпратен да ме ликвидира.

— И какво?

— Мъртъв е, Стан, Карин го застреля тъкмо когато се канеше да ми пръсне главата... Не, Стенли, чуй, той каза, че Крьогер е тук, в Париж, и търси Жилото!

— Ти къде си?

— Тук, в гората, недалеч от една алея, може би на двайсет-трийсет ярда от трупа.

— Сега ти ме чуй — рязко каза Витковски. — Ако можеш да се измъкнеш, без да се блъснеш в полицаите — по дяволите, дори и ако

рисуваш да се блъснеш в тях — изчисти джобовете на това копеле и се измитай оттам.

— Както направих с Хари... — гласът на Дру се превърна в болезнен шепот.

— Сега го направи за Хари. Ако това, което ми каза за този Крюгер, не са второразредни глупости, този труп е единствената ни връзка с него.

— Отначало той ме помисли за Хари. Каза, че има снимка.

— Губиш време!

— Ами ако полицията дойде?...

— Използвай добре известните си официални тъпотии, за да се измъкнеш от цялата тази история. Ако не стане, аз ще се погрижа за това по-късно, макар че сигурно няма да го направя точно като по книгите. Действай!

— Ще ти се обадя по-късно.

— По-добре по-рано, отколкото по-късно.

— Хайде — каза Латъм, сграбчи дясната ръка на Карин над бинта и тръгна към пътеката.

— Пак ли натам? — учудено попита Де Врийс.

— Трябва да действаме. Бързо.

— Ами полицията?!

— Знам, знам, затова трябва да побързаме... Измислих! Стой на алеята и ако дойде полицията, направи се на уплашена — това не изисква кой знае какъв талант — и им кажи, че приятелят ти се е скрил в гората да пусне една вода.

— Няма да е невъзможно — съгласи се Карин, която тичаше и се блъскаше в дърветата и храсталаците заедно с Латъм. — Звучи по-скоро американски, отколкото френски, но не е невъзможно.

— Ще занеса нашия убиец в гората и ще го претършувам целия. Освен това има по-хубав часовник от моя — и него ще взема.

Стигнаха до пътеката. Сега фонтанът бе останал практически безлюден и само неколцина любопитни зяпачи се бяха скупчили край парапета. Някои от тях се взираха в околните алеи — очевидно в очакване на полицията. Дру издърпа трупа за краката и го скри в храсталака, пребърка му джобовете и извади всичко от тях. Не си направи труда да потърси пистолета, който блицкригерът бе извадил миг преди смъртта си. Той нищо нямаше да им каже. След като

свърши, отново изтича по алеята при Карин. Зад гърба му се чуваха викове:

— Les gendarmes, les gendarmes! De l'autre côte!^[10]

— Où?^[11]

— Où donc?^[12]

За щастие, в отговор на желанието на двамата полицаи да им бъде показано от коя друга страна, присъстващите граждани сочеха в различни посоки, включително към някои от най-тъмните алеи. Ядосани, полицаите се разделиха и се затичаха. Това беше достатъчно: Латъм и Де Врийс притичаха покрай открития фонтан и поеха по северната алея до другия ѝ край, където се озоваха сред великолепието на летните градини, които обграждаха малко изкуствено езерце с бели лебеди: те плуваха величествено в изобилната светлина на прожекторите. Двата забелязаха свободна пейка и седнаха задъхани. Карин с рязко движение свали русата перука от главата си и бързо я пхна в чантата. След това разтърси косите си.

— Веднага щом мога да говоря, ще се обадя на Витковски — каза Дру, като дишаше тежко. — Как е ръката ти, боли ли те?

— В такъв момент се сещаш за ръката ми?

— Нали те дръпнах за ръката, защото още държеше пистолета в лявата и си помислих, че проклетото оръжие може да падне в храсталака, ако те хвана за нея — за лявата ръка, искам да кажа...

— Разбрах какво искаш да кажеш. Нямаше време да го прибера в чантата... Моля те, обади се на полковника.

— Добре.

Латъм отново извади радиотелефона от джоба си и набра номера. Беше доволен, че ясно вижда цифрите на светлината на прожекторите.

— Всичко е наред, Стенли — каза той.

— При вас е наред, но при другите не е, момчето ми — прекъсна го полковникът. — И нямаме представа как, по дяволите, е станало.

— За какво говориш?

— За онзи неонацистки боклук, когото тайно натоварих на военния самолет за Вашингтон в пет тази сутрин.

— И какво е станало?

— Пристигнал е във военновъздушната база „Андрюс“ в три и половина сутринта вашингтонско време — абсолютна тъмнина, нали

знаеш — и е бил застрелян, докато полицейският ескорт го водел към чакалнята.

— Как?

— С някаква проклета мощна пушка с инфрачервен оптически прицел от някой покрив. Естествено, нищо не са открили.

— Кой го е видял?

— Не знам. Изпратих съобщение, както се бяхме уговорили — налагаше се — на висшите служители на Нокс Талбът, че сме заловили жив нацист, казах кога ще им го изпратим и всичко останало.

— И какво?

— Някой е наел убиец.

— Какво ще правим сега?

— Кръгът се стеснява — това е положението. Знаем за компютрите АА-Нула, а сега в списъка ни влизат още четирима-петима заподозрени заместник-директори. Така се прави, младежо — продължаваш да затваряш вратите, докато в стаята останат само един-двама.

— А аз, а Париж?

— Това е игра на котка и мишка, нали така, момче? Този Крьогер иска да открие Хари — теб — точно толкова, колкото и ти искаш да го откриеш, нали?

— Очевидно е така, но защо?

— Ще разберем едва когато го хванем.

— Не ме успокояваш много...

— Трябва да ти кажа, че не се и опитвам. Искам да бъдеш в отлична форма всяка секунда от денонощието.

— Много ти благодаря, Стан.

— Донеси ми каквото си намерил там...

— Прибрах всичко, което намерих — ядосано го прекъсна Латъм, — така че не ми казвай „каквото си намерил там“. Забравих само да взема проклетия часовник.

— Това ми хареса — каза полковникът. — Обичам гнева в подобни ситуации. След час бъдете при мен, сменете колите три пъти.

---

[1] малки товари — фр. ↑

[2] Авиньонски складове — фр. ↑

[3] начин на консервиране — слабо осоляване. ↑

- [4] не — фр. ↑
- [5] нали — фр. ↑
- [6] довиждане — фр. ↑
- [7] щастлива случайност — фр. ↑
- [8] не — фр. ↑
- [9] не — нем. ↑
- [10] Полицаи, полицаи! От другата страна! — фр. ↑
- [11] Къде? — фр. ↑
- [12] Къде са? — фр. ↑

15.

Пламъците се издигаха нагоре — ярки огнени искри прорязваха мрака. Огромният комплекс във Ваклабрук бе почти завършен; на просторно окосено поле се тълпяха хиляда и петстотин избрани последователи на Братството от цял свят.

Нощта беше безоблачна и факли изпълваха голямата естествена арена, очертаваха границите ѝ и осветяваха подиума и една маса, дълга петдесет фута, разположена на билото на хълма, на която седяха ръководителите. По средата имаше микрофон, чиито кабели водеха към високоговорители, разположени по цялото поле, а на високи пилони зад внушителната маса, осветени от прожектори и развявани от бриза, се издигаха знамената на Третия Райх в кървавочервено и черно, с една впечатляваща разлика — бяла светкавица, която пресичаше пречупените кръстове. Това бе знамето на Четвъртия Райх.

Изказваха се множество оратори — всички с военните униформи на Нацистка Германия; речите им бяха довели публиката до въодушевление и фанатична възбуда. Накрая предпоследният оратор се приближи към подиума и грабна стойката на микрофона. Пламналият му поглед се плъзна по гъстите редове и той заговори отчетливо, с тих и властен глас:

— Тази вечер чухте виковете на хората по целия свят, които се нуждаят от нас, желаят ни, настояват ние да поемем жезъл на властта над света, да създадем чисти раси и да елиминираме идеологическия и човешкия боклук, който замърсява цивилизования свят. Ние сме готови!

Аплодисменти и все по-силни виковете на одобрение разтърсиха земята и отекнаха в околните гори. Униформеният мъж вдигна ръце, за да въдвори тишина. Тя бързо настана и той продължи:

— Но ние имаме нужда от Фюрер-Зевс, по-велик от предишния — не в мисленето, защото никой не може да надмине Адолф Хитлер във философията, а по сила и решителност — водач, който ще потисне слабите и никакви интелектуалци няма да го спрат; той ще помете

враговете на расовия прогрес и ще нападне, когато разбере, че е дошло времето! Историята доказва, че ако Третият Райх бе нападнал Англия, когато хер Хитлер заповяда на своята армия да го направи, светът днес би бил много по-различен и много по-добър. Привилегированите дилетанти от юнкерския корпус го убедиха да не прави това. Новият водач — нашият Зевс — никога не би се поддал на подобна страхлива намеса... Ала — знам, че това ще ви разочарова — все още не е дошло времето да разкрием самоличността му. Но за сметка на това той е записал послание до всеки един от вас.

Ораторът вдигна напред ръка в нацистки поздрав, после рязко я прибра и от всички високоговорители гръмна силен глас. Странен глас, средно дълбок, рязък, режещ — всяка съгласна отекваше, сякаш брадва се забиваше в кораво дърво. В някои отношения той пробуждаше спомените за хитлеровите речи — истеричните кулминации бяха многобройни и прииждаха една след друга, но приликата свършваше дотук. Защото този оратор принадлежеше повече на днешните времена; кресливите му апогеи се предшестваха от хладни думи, които той изговаряше бавно с леден тон; следваха внезапни емоционални изблици, които придаваха внушителност на заключенията му. Тирадите не секваха и се сливаха с резкия монотонен тон на Хитлер. Контрастът между тях придаваше кураж на оратора, който сякаш се доверяваше на публиката си — тя без съмнение разбираше накъде я води — а след това награждаваше доверието ѝ с виковете си и потвърждаваше изводите, които тя току-що си беше направила. Ерата на Водолея бе отдавна отминала; на нейно място бе дошла ерата на манипулациите. Уроците от „Медисън Авеню“^[1] бяха усвоени от целия свят.

— Ние сме началото и бъдещето е наше! Но вие знаете това, нали? Вие, които се трудите неуморно в нашата родина, и тези, които се трудят безспир в чужбина, виждате какво става, нали? Не е ли велико? Нашето послание е не просто прието; то е желано, желано в умовете и сърцата на хората от цял свят — и вие виждате, чувате и знаете това!... Не мога да ви видя, но ви чувам и приемам вашата благодарност, макар че — нека бъда откровен — тя не е отправена в правилна посока. Аз съм само вашият глас, гласът на справедливото недоволство в целия цивилизован свят. Вие разбирате това, нали? Разбирате, че навсякъде наблюдаваме упадък, защото хора от по-долно

качество ни карат да плащаме заради тяхната некачественост! Трудолюбиви мъже и жени се лишават от спечелените с тежък труд пари заради други, които отказват да работят или са неспособни да работят, или пък са твърде глупави, за да се опитат дори! Ние ли трябва да плащаме заради техния мързел, тяхната некадърност или заблуждение? Ако е така, тези мързеливи, некадърни и заблудени управляват света! Те ни отнемат моралното ръководство, защото надделяват над нас и пилеят нашите съкровища в името на човечеството — но не, това не е човечеството, скъпи мои войници, това е боклук! Те обаче няма да го направят, защото бъдещето е наше!

Навсякъде враговете ни остават все по-изумени и объркани от това, което ги помита, а не могат да кажат със сигурност кой е на наша страна, и в най-съкровениите си мисли приветстват нашия напредък, въпреки че се борят с тези свои мисли. Нека продължим похода си, войници мои, бъдещето е наше!

И отново гръмнаха бурни аплодисменти, а звуците на химна „Хорст Весел“ изпълниха огромното открито пространство, разположено наред гората. Двама души с частично обръснати вежди от предварително оформената задна редица, които ту ръкопляскаха, ту предано крещяха, се обърнаха един към друг и тихо заговориха:

— Лудост — каза французинът на английски.

— Много прилича на хитлеровите речи, които сме гледали по новините — съгласи се холандецът от холандското Външно министерство.

— Струва ми се, че не сте прав, мосю. Този фюрер е много по-убедителен. Не налага на тълпата изводите си, като крещи непрекъснато. Той я води към тях, като задава привидно разумни въпроси. После внезапно избухва и им дава отговорите, които искат да чуят. Владее динамиката — много хитро наистина.

— Кой е той, как мислиш?

— Предполагам, че може да бъде всеки от крайнодясното крило на Бундестага. Записах го, както ме инструктираха, така че нашите служби ще могат да го сравнят с гласови образци, ако този абсурдно малък касетофон в джоба ми е достатъчен за задачата.

— Не съм се свързвал с офиса от цял месец — каза холандецът.

— Аз — от шест седмици — каза французинът.

— Трябва обаче да отдадем дължимото на нашите началници. Спътниците ни са забелязали сечището в горите, както преди около трийсет години самолети, летящи на голяма височина, са забелязали ядрените ракети в Куба. Не се съгласиха да приемат обяснението за нова религиозна секта от Далечния Изток, въпреки официалните документи. И бяха прави.

— Моите хора се убедиха, че работата не е чиста, когато започнаха да наемат строителни работници от чужбина.

— Бях прост дърводелец, а ти?

— Електротехник. Баща ми притежаваше магазин за електроматериали в Лион. Работех там, преди да постъпя в Университета.

— А сега трябва да се измъкнем оттук; мисля, че няма да ни бъде лесно. На това място не липсва нищо от старите концентрационни лагери — огради от бодлива тел, кули с картечници и всичко останало.

— Търпение, ще намерим начин, мосю. Ще се видим на закуска в шеста палатка. Трябва да има някакъв начин.

Двамата се обърнаха и видяха, че униформени мъже са застанали в полукръг около тях. На туниките им имаше емблема със знамето на Четвъртия Райх — бели светкавици пресичаха свастиките.

— Достатъчно ли чухте, майне херрен^[2]? — каза един офицер и застана пред стражите, обкръжили двамата чужденци. — Мислите се за много хитри, nicht wahr^[3]? Дори си говорите на английски — войникът вдигна малко електронно устройство за подслушване, познато сред полицаите и разузнавателните кръгове. — Чудесно приспособление — продължи офицерът. — Човек може да го насочи към, да речем, двама души сред тълпа и да чуе всяка казана дума, като изчисти външните шумове. Забележително... И двамата бяхте под наблюдение още от момента, в който се появихте сред нашите привилегирани поканени гости и ентусиазирано твърдахте, че сте от тях. Мислите ли, че сме толкова смотани? Наистина ли смятахте, че нямаме в компютрите списъци, които да прегледаме? Когато се оказа, че не фигурирате в тях, направихме повсеместна проверка на чуждестранните работни отряди. И познайте какво открихме! Няма значение, вие, разбира се, знаете. Груб холандски дърводелец и заядлив френски електротехник... Mitkommen! Zackig!^[4] Ще си поговорим — за съжаление, няма да ви настаним в прекрасни условия,

но по-късно ще намерите покой и тленните ви останки ще бъдат заровени в дълбок изкоп — заедно с останалите червеи и ларви.

— Вие като че доста сте се усъвършенствали в подобни екзекуции, нали?

— Тъжно ми е да го кажа, холандецо, но тогава още ме е нямало, за да участвам. Но и нашето време ще дойде, и моето време ще дойде!

* * *

Витковски, Дру и Карин седяха около кухненската маса в апартамента на полковника на улица „Диан“. По нея безредно бяха нахвърляни нещата, които Дру бе извадил от джобовете на мъртвия нацист.

— Не е лошо — каза армейският ветеран от G-2, като вземаше ту един, ту друг предмет и внимателно го разглеждаше. — Това означава — продължи той, — че това копеле, потомък на Зигфрид, съвсем не е очаквал да има неприятности в Булонския лес.

— Защо мислиш така? — попита Латъм и посочи празната си чаша за уиски.

— Сам разбери — полковникът вдигна вежди и кимна към месинговото си барче точно зад входа на всекидневната. — В тази къща първото питие сипвам аз, останалото — всеки сам. Изключение правят дамите — попитай дамата, глупако.

— Но, моля ви, отговорете на въпроса му — намеси се Де Врийс. — Няма нито документи, нито паспорт. Защо казахте, че не е лошо?

— Всъщност дори е много добре. Той сам ще ви го обясни, ако прегледа тези неща вместо само да се налива.

— Пил съм едно питие, Стан! Едно, и ще добавя, че съм го заслужил!

— Знам, момче, но още не си ги разгледал както трябва тези неща, нали?

— Напротив, погледнах ги. Докато ги слагах на масата. Има кибрит от ресторант „О Коен дьо Фамий“, бележка от някакъв пункт за химическо чистене на авеню „Жорж V“ на името на Андре — нищо важно; златна щипка за пари с някакъв надпис на немски — безобиден, предполагам — и нищо друго; още една бележка — за кредитна карта

със същото име и номер, толкова очевидно фалшив или така законспириран, че ще ни отнеме дни, за да го проследим, докато стигнем до нова задънена улица. Останалото, честно казано, не съм го преглеждал, но това, което току-що ти казах, е резултат от приблизително осемсекунден оглед. Нещо друго, полковник?

— Казах ви, госпожо Де Врийс, че той наистина има способности. Съмнявам се, че са били дори и осем секунди — по моя преценка бяха около пет, защото веднага поиска да му сипя питие.

— Впечатлена съм — съгласи се Карин, — но ти си донесъл и други предмети.

— Само два. Единият е още една сметка от магазин за обувки по поръчка, също на името на Андре, а другото — окъсан билет за увеселителен парк край Ньоли-Сюр-Сен, безплатен.

— Изобщо не съм видял такива неща! — запротестира Латъм, отиде до барчето и си сипа питие.

— Какво ти говорят?

— Обувките, особено ботушите, са изключително индивидуални, госпожо Де Врийс...

— Моля ви, престанете да ме наричате така, господине! Може и просто Карин.

— Добре, Карин. Обувките са, така да се каже, идиосинкратични: обуцарите се съобразяват със специфичната форма и индивидуалните особености на крака. Когато някой ходи в подобна работилница, той обикновено е ходил там и преди — значи е прекарвал известно време в Париж. Иначе би отишъл при първия си обуцар. Схващаш ли мисълта ми?

— Всъщност да. А какво ще кажеш за увеселителния парк?

— Защо са му дали безплатен билет? — намеси се Дру, върна се с питието си на масата и седна. — Наистина не забелязах тези неща, Стан.

— Знам, хюрак^[5], не съм се опитвал да те надмина, но те просто са тук.

— Значи утре ще отидем при обуцаря и при онзи от увеселителния парк, който раздава безплатни билети — мисля, че това не е типично френска традиция. Господи, колко съм уморен! Хайде да си ходим... Не, чакай малко! Какво стана с капана, който им заложи на „Сакре Къор“?

— Какъв капан? — учудено попита Витковски.

— Онзи капан! Куриер 16, на върха на кулата.

— Никога не съм чувал за това — и двамата погледнаха Карин де Врийс. — А вие?

— Много пъти съм го правила за Фреди — смутено се усмихна Карин. — Той казваше: „Скалъпи нещо — колкото по-глупаво, толкова по-добре. Всички сме глупаци“.

— Задръжте — и двамата — каза Витковски, поклати глава и погледна Дру. — Сигурен ли си, че никой не те е проследил дотук?

— Ще пренебрегна обидата си и ще ти дам професионален отговор. Не, кучи сине, защото знам нещо по-добро от това да се сменят колите три пъти — те могат да бъдат проследени по електронен път, но ти си твърде изостанал, за да го знаеш. Сменяхме превоза под земята — в метрото — и то не три, а цели пет пъти. Разбра ли?

— О, твоят гняв наистина ми харесва. Майка ми, полякинята, царство ѝ небесно, винаги казваше, че в гнева има истина. Той е единственото нещо, на което може да се вярва.

— Сега мога ли да извикам такси и да си отидем по домовете?

— Не, точно това не можеш да направиш, мой човек. Тъй като никой не знае къде сте, ще стоите тук. И двамата. Имам стая за гости и много приятна кушетка ей там. Подозирам, че ти ще спиш на кушетката, младежо, и ще съм ти благодарен, ако не ми изпиеш всичкото уиски.

* * *

Разгневеният отряд блицкригери се завърна в главната квартира от „капана“ в „Сакре Кьор“. Посрещнаха ги със смутено мълчание. Това ядоса още повече елитните убийци.

— Никой не се появи! — изплю се номер Пет-Париж и се тръшна на един стол до масата за конференции. — Нямаше никакъв мъж, нито жена, които да приличат на свързка! Изиграха ни — глупаво и опасно хабене на време!

— А къде е нашият изключителен водач Нула Едно? — попита друг член на отряда, като се обърна към останалите трима блицкригери, които не бяха изпратени в „Сакре Кьор“. — Може би в

момента е зает с това да си сменя пелените, но ще трябва да ни даде едно-две обяснения. Ако са ни измамили, без съмнение са ни забелязали!

— Няма го — отговори друг убиец, облегнат на масата. В тона му се смесваха умора и досада.

— Какво искате да кажете? — извика Пет-Париж и рязко се изправи. — В десет трябва да се обадят от Бон. Затова трябваше да остане тук.

— Няма го и никой не се е обаждал — каза друг.

— Да не би да са го потърсили на личния му телефон?

— Не, не биха могли и не са се обаждали — отвърна умореният блицкригер, чийто номер беше Нула Две-Париж. — Когато се забави, влязох в личния му офис и седях там от девет и трийсет до единайсет и петнайсет. Нищо... Нула Едно може да е любимец на началството, но би трябвало да се къпе по-често. В стаята му смърди.

— Вземането на душ го откъсва от трона му.

— Той е като полудяло дете в магазин за електронни играчки...

— Я по-кратко — прекъсна ги друг. — Искам да ви припомня, че препирните не са желателни.

— Не и справедливата критика — настоятелно се намеси Пет-Париж. — Къде е Едно и защо го няма тук? Доколкото разбирам, дори не се е обадил.

— Правилно „разбираш“, но тук всички знаем за търканията между вас двамата.

— Признавам, че е така, но това няма нищо общо със случая — каза Пет и вдигна глава; слабото му тяло бе надвесено над масата, подпряно на широко разтворените му силни ръце. — Както и да е, поведението му в момента е неприемливо и аз ще уведомя Бон за това. Отрядът ни беше изпратен по фалшива следа...

— Всички чухме записа от посолството — уморено се намеси Две-Париж. — Съгласихме се, че „Сакре Кьор“ е по-важното място.

— Да, разбира се, аз пръв се съгласих. Но вместо да оглави по-важната акция, нашият Нула Едно избра по-маловажния Булонски лес под претекста, че няма да успее да се върне навреме от „Сакре Кьор“ за обаждането от Бон. Никой не се е обадил и той не е тук. Определено ще трябва да даде обяснение.

— А ако не може да ни го даде? — попита един блицкригер от далечния десен край на масата. — Обади се информаторът ни от американското посолство.

Отрядът от „Сакре Кьор“ реагира като един — всички подскочиха като уплашени котки. Пет се обади:

— Абсолютно му е забранено да се свързва директно с нас, особено по телефона.

— Той е сметнал, че информацията оправдава неговото своеволие.

— И какво каза? — настоятелно попита Три.

— Свързано е с полковник Витковски.

— Координаторът — тихо добави Две-Париж. — Големите му връзки във Вашингтон са известни на нашите... на нашите хора там.

— За какво става дума? — попита Пет.

— Нашият информатор е заел позиция в автомобил пред апартамента на полковника на улица „Диан“. Направил го е инстинктивно, въз основа на информацията от подслушвания телефон на вдовицата на Фредерик де Врийс от „Документи и разследване“.

— И какво?

— Преди час мъж и жена са се втурнали в сградата. Било е тъмно и той не е могъл да огледа добре мъжа, но смята, че го е познал. Жената е била вдовицата на Де Врийс.

— Мъжът е Латъм! — възкликна Пет-Париж. — Била е с Хари Латъм. Не може да е бил друг. Да вървим!

— Какво ще правим там? — скептично попита блицкригерът Нула Две.

— Ще извършим убийството, което Едно не успя да планира добре.

— Обстоятелствата са други и ако се вземе предвид „тилът“ на полковника, мястото е изключително опасно, що се отнася до сигурността. Предлагам поради отсъствието на Нула Едно да искаме разрешение от Бон.

— Аз предлагам да не искаме — намеси се Шест-Париж. — Стига ни провалът в „Сакре Кьор“, защо да им съобщаваме за това? Ако осъществим убийството, то ще компенсира провала, дори ако ни накажат...

— А ако се провалите?

— Отговорът е ясен — заговори друг участник в „Сакре Кьор“ и с дясната ръка докосна очертанията на кобура под мишницата си, а с лявата — яката на ризата, където бяха защити три капсули с цианкалий. — Може да имаме различия в мненията, спорове, ако щете, но най-важното е нашата преданост към Братството и Четвъртия Райх. Нека никой не се съмнява в тази преданост.

— Не мисля, че някой се съмнява — каза Две. — Значи си съгласен с Шест-Париж, така ли? Отиваме на улица „Диан“.

— Разбира се. Ще бъдем идиоти, ако не отидем.

— Ще изненадаме Бон с тройно убийство, на което нашите лидери само ще изръкопляскаат — съгласи се Пет-Париж ядосан и натъжен. — Без Нула Едно, който достатъчно ни изложи.

— Наистина ти се иска да командваш подразделението, нали? — попита Две и хвърли уморен поглед към внушителната фигура на Пет.

— Да — отвърна най-възрастният убиец, най-възрастен, защото вече бе навършил трийсет години. — Аз съм най-старият от вас и съм най-опитен. А той е откачен пубертет, който взема решения и действа, преди да е обмислил нещата. Трябваше да ми дадат този пост още преди три години, когато ни изпратиха тук.

— А защо не ти го дадоха? В края на краищата всички сме откачени, така че лудостта няма значение, нали?

— Какво, по дяволите, се опитваш да кажеш? — намеси се друг блицкригер, който се наведе напред и се взря в Нула Две.

— Не ме разбирай погрешно, нямам нищо против нашата лудост. Аз съм син на дипломат и съм израсъл в пет различни страни. Лично съм видял онова, което на вас само са ви разказвали. Ние сме прави, абсолютно прави. Слабите, умствено и расово низшите, участват във всички правителства — само слепите не го виждат. Няма нужда да бъдеш социолог, за да разбереш, че интелектуалното ниво навсякъде пада, а не се издига. Затова сме прави... Но искам да повторя въпроса си към Нула Пет. Защо избраха Нула Едно, приятелче?

— Не знам.

— Ще се опитам да обясня. Всяко движение трябва да има предани последователи — непобедими войници, населяващи тъмната област отвъд лудостта, която ги кара да се хвърлят срещу непревземаеми барикади, за да предадат послание за цялата земя. После се изгубват, защото ги заменят — или поне трябва да ги заменят

— с по-висши хора. Най-голямата грешка на Третия Райх бе това, че позволи на своите непобедими войници и главорези да управляват партията, а по този начин и нацията.

— Две, ти си бил мислител!

— Философските теории на Ницше винаги са ме привличали, особено доктрината му за усъвършенстване чрез самоутвърждаване и за моралното величие на върховните владетели.

— Прекалено си образован, за да те разбере — каза Нула Шест, — но и друг път съм чувал за това.

— Разбира се, че си — усмихна се Две-Париж. — Напълниха ни главите с вариации на тази тема.

— Да не губим време! — намеси се Пет и се изправи. Леко присвитите му очи се спряха върху Две. — Значи ти си мислител? Никога не съм те чувал да говориш толкова много, особено за подобни неща. Има ли нещо зад думите ти? Може би се надяваш, че ще командваш парижкото подразделение?

— О, не, грешиш, нямам необходимата квалификация. Имам ум, но не ми достига практически опит, а съм и твърде млад.

— Има и нещо друго...

— Наистина, така е, номер Пет — прекъсна го Две. Погледите им се срещнаха. — Когато се установи нашият Райх, нямам намерение да потъвам в тълпата — нито пък ти.

— Разбрахме се... Ела, ще събера отряд за улица „Диан“ — шестима. Двама от вас ще останат тук, за да проведат спешни действия, ако се наложи.

Избраните шестима станаха от масата. Трима от тях отидоха в стаите си, за да облекат черните пуловери и панталони, а останалите блицкригери заразглеждаха голямата карта на Париж, като се концентрираха върху района около улица „Диан“. Тримата убийци се върнаха в подходящо облекло, провериха оръжията си, събраха апаратурата, която им бе приготвил Нула Пет, и изведнъж телефонът звънна.

— Това е направо недопустимо! — изкрещя Герхард Крьогер. — Ще докладвам за всички вас, за вашата некадърност и за отказа ви да поддържате връзка с член на висшия ешелон на Братството!

— Ще си направите лоша услуга, господине — каза Нула Пет, който едва се сдържаше. — Преди да е минала нощта, ние ще сме

извършили убийството, което толкова желаете, а също така допълнително ще ликвидираме два обекта. Бон ще бъде доволен, ако научи, че сте взел неоценимо участие в организирането на акцията.

— Казахте ми същото преди около четири часа! Какво става? Бих желал да поговоря с онзи нахален млад човек, който твърди, че е ваш лидер!

— Бих искал да ви помогна, майн хер — отвърна Пет, като внимателно подбираше думите си. — Но за съжаление Нула Едно-Париж не се е свързал с нас. Той предпочете да отиде на помаловажното място, което, моля да ме извините, бе под въпрос, и не се е обаждал, за да докладва. Всъщност го няма от два часа.

— „Под въпрос“? Той каза, че поема максималния риск. Може би нещо му се е случило?

— В прекрасния Булонски лес? Не е много вероятно.

— Но в такъв случай какво е станало на първото място, за Бога?

— Беше просто капан, майн хер, но моят отряд, отрядът на Нула Пет, се измъкна. Той обаче ни отведе на трето място, съвсем сигурно, и точно там отиваме сега. Преди да изгрее слънцето ще получите доказателство за смъртта на главния обект, като методът за екзекуция, който препоръчахте, ще бъде максимално документиран. Аз, Нула Пет, лично ще ви донеса снимките в хотела.

— Вашите думи ме успокояват, вие поне говорите по-разумно от онзи проклет младок с очи на кобра.

— Той е млад, господине, но е много добре обучен от физическа гледна точка за нашата работа.

— Без глава на раменете този талант не струва нищо!

— Склонен съм да се съглася, но моля ви, майн хер, той е мой началник, затова все едно никога не съм казвал това, което току-що казах.

— Не го казахте вие, а аз. Вие просто се съгласихте с едно обобщение... Кой беше вашият номер? Пет?

— Да, господине.

— Бон ще научи колко добре си вършите работата.

— Вие сте извънредно любезен. Сега трябва да тръгваме.

* * *

Стенли Витковски седеше в мрака и надничаше през прозореца към улицата. Широкото му лице с груба кожа бе неподвижно. От време на време той вдигаше към очите си инфрачервен бинокъл. Обект на наблюдението му бе автомобилът, паркиран в далечния десен ъгъл на пресечката, на по-малко от сто фута разстояние от входа на сградата, в която се намираше апартаментът му. Вниманието на ветерана от разузнаването бе привлечено от лице, мярнало се на предната седалка, осветена от една улична лампа. Лицето ту се показваше, ту се отдръпваше в сянката, сякаш човекът чакаше някого или наблюдаваше нещо на отсрещната страна на улицата. Глухото трепване в гърдите на полковника — трепване, което в миналото бе усещал стотици пъти — дойде като предупреждение.

И ето че лицето отново се показва — до дясното си ухо човекът бе притиснал радиотелефон. Изглеждаше развълнуван, ядосан, погледът му беше прикован в горните етажи на сградата. Сградата, в която живееше Витковски. След това наблюдателят захвърли телефона, отново ядосан или потиснат. Това бе достатъчно за полковника. Той стана от стола и бързо се запъти към всекидневната, като затвори вратата след себе си. Завари Дру Латъм и Карин де Врийс седнали на кушетката — за явно негово задоволство — в двата ѝ края. Витковски не обичаше личните отношения да се намесват в работата.

— Здравсти, Стенли — каза Дру. — Надничаш, а? Ако е така, няма от какво да се страхуваш. Обсъждаме положението след Студената война, а и госпожата не ме харесва.

— Не съм казала такова нещо — леко се усмихна Карин.

— Нека ти превода, Стан: направо ме застреляха.

— Да се надяваме, че го казваш в преносен смисъл — студено подметна полковникът. Тонът му накара Дру да се стегне.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали каза, че никой не ви е проследил, младежо?

— Не са ни следили. А и как да ни проследят?

— Не знам, но отвън на улицата има един човек с кола. Говори по телефона и непрекъснато гледа насам.

Дру бързо стана от кушетката и тръгна към спалнята на Витковски.

— Загаси лампата, преди да влезеш, проклет глупак! — извика Витковски. — Не позволявай никаква светлина да се промъкне през

прозореца!

Карин протегна ръка и изгаси единствената лампа над себе си.

— Добро момиче — продължи офицерът от разузнаването. — Инфрачервеният бинокъл е на перваза. Наведи се, стой по-надалеч от стъклото. Виж онова комби отсреща на ъгъла.

— Разбрах.

Латъм изчезна в спалнята, като остави Витковски и Де Врийс сами в почти тъмната стая. Светлината от уличните лампи беше единственото осветление.

— Наистина ли се тревожите? — попита Карин.

— Достатъчно съм работил тази професия и се тревожа — отвърна полковникът, който все още стоеше прав. — Вие също.

— Може да е някой ревнив любовник или съпруг, който е прекалено пиян, за да се прибере вкъщи.

— Може да е и Феята Зъбче^[6], която се опитва да открие необходимата ѝ възглавница.

— Не говорих враждебно и не мисля, че е справедливо вие да го правите.

— Съжалявам. Наистина. Ще повторя онова, което Сорънсън каза, но не искам да ви обърквам. Той каза: „Нещата се развиват прекалено бързо и стават твърде сложни“. Прав е. Ние си мислим, че сме подготвени, но не сме. Новите нацисти използват от мръсотията като голи охлюви от купчина боклук; много от тях са истински, но мнозина са просто светли петънца. Кой е истински и кой не е? И как да ги открием, без да обвиним всички, без да караме невинните да доказват своята невинност?

— Доказателствата ще дойдат, след като обвиненията са отправени.

— Не бихте могла да се изразите по-точно, млада госпожо. Преживял съм това. Изгубихме много агенти. Нашите хора се разкриваха, като се подмазваха на политици и журналисти, които водеха разследванията. И никой не знаеше истината.

— Сигурно ви е било много трудно...

— Стандартната оставка включва обяснения като: „Нямам нужда от това, капитане, или майоре, или някакъв друг чин от онова време“. Или: „Кой си ти, по дяволите, за да ми съсипваш живота?“. Или още по-ужасно: „Изчисти ми досието, кучи сине, или ще ти проваля цялата

операция!“. Трябва да съм подписал петдесет-шейсет „поверителни меморандума“, които удостоверяват, че въпросното лице е „изключителен агент от разузнаването“ и по-голямата част от тях бяха доста по-положителни, отколкото тези хора заслужаваха.

— Най-вече след онова, което е станало с тях, разбира се.

— Не знам, но много от тези клоуни сега са в частния сектор и печелят двайсет пъти повече от мен заради легендарната слава от предишната им работа. Някои по-дребни риби, които не можеха да дешифрират дори кода върху кутия овесени ядки, оглавяват охраната на мощни корпорации.

— Това може да се нарече „шантава работа“.

— Така е. Всички сме шантави, но не заради това, което правим, а заради онова, което сме направили — на хартия, но все пак достатъчно откачено. Изнудването сега е на мода, от горе до долу, скъпа моя.

— А защо сам не сте си подал оставката, полковник?

— Защо ли? — Витковски седна на най-близкия стол; погледът му бе прикован във вратата на спалнята. — Нека го кажа така, колкото и архаично да звучи. Защото съм много добър в професията си, което не говори добре за характера ми — да бъдеш лукав и подозрителен не са качества, достойни за възхищение, но ако се усъвършенстват и използват в моята работа, могат да се превърнат в предимства. Американският комик Уил Роджърс бе казал веднъж: „Никога не съм срещал човек, който да не ми харесва“. Аз пък ще кажа, че в моя бизнес никога не съм срещал човек, когото не съм заподозрял в нещо. Може би това се дължи на европейца в мен, на генетичното ми наследство. Аз съм поляк по произход и всъщност проговорих първо на полски.

— А Полша, която е допринесла за науката и изкуството повече от много други страни, е страдала от предателства по-често от другите страни — кимна Де Врийс.

— Предполагам, че отчасти това е причината. Може би искате да кажете, че то ми е вродено?

— Фреди ви се доверяваше.

— Бих желал да ви върна комплимента. Но никога не съм вярвал на съпруга ви. Той беше огън момче, което не можех да контролирам и не можех да укротя. Смъртта му в ръцете на ЩАЗИ беше неизбежна.

— Но той беше прав! — Карин повиши тон. — ЩАЗИ и цялата им пасмина сега са в ядрото на нацистите.

— Методите му бяха погрешни, гневът му не бе насочен във вярната посока. Той предаде свръзката си и затова го убиха. Не искаше да ни слуша, не искаше да слуша мен.

— Знам, знам. И мен не искаше да слуша... Всъщност, тогава това нямаше значение.

— Кълна се, че не разбирам.

— Фреди започна да упражнява насилие — не само спрямо мен, но и спрямо всеки, който не бе съгласен с него. Беше изключително силен, трениран от вашите командоси в Белгия, и накрая реши, че е непобедим. Освен това беше същият фанатик като враговете си.

— Значи разбирате какво имам предвид, като казвам, че никога не съм се доверявал на съпруга ви.

— Естествено. Не бих желала да преживея отново последните ни дни и месеци в Амстердам.

Изведнъж вратата на спалнята се отвори и в рамката застана Латъм.

— Бинго! Прав беше, Стенли. Онова копеле откън е Рейнълдс, Алън Рейнълдс от отдела за свръзка!

— Кой?

— Колко пъти си слизал в отдела за свръзка, Стан?

— Не знам. Може би три-четири пъти миналата година.

— Той е къртицата! Видях лицето му.

— Значи нещо ще се случи. Предлагам да вземем контрамерки.

— Какво да правим? Откъде да започнем?

— Госпожо де Врийс... Карин... би ли отишла, моля те, до прозореца на спалнята ми, за да ни кажеш какво става там?

— Отивам — каза Карин, стана от кушетката и изтича в спалнята на полковника.

— Какво ще правим сега? — попита Дру.

— Както обикновено — отвърна Витковски. — Първо да помислим за оръжието.

— Имам автоматичен пистолет със зареден пълнител — Латъм извади пистолета от колана си.

— Ще ти дам друг с допълнителен пълнител.

— Значи очакваш най-лошото?

— Очаквам го цели пет години и ако ти не си го очаквал, нищо чудно, че са разпердушили апартамента ти.

Полковникът се приближи към едно внушително копие на Мондриан на стената и го отмести. Под него имаше сейф. Завъртя шайбата наляво и надясно, отвори голямата каса и извади два автоматични пистолета и един „Узи“, който закачи на колана си. Хвърли един от пистолетите на Дру и той го хвана. Последва пълнител, който Латъм не успя да хване и той падна на пода.

— Защо не ги хвърли едновременно? — с раздразнение каза Дру, докато се навеждаше да вдигне пълнителя.

— Искях да проверя реакциите ти. Не е лошо. Не е много добре, но не е и лошо.

— Сигурно си отбелязал на бутилката колко съм изпил.

— Нямаше нужда. Като гледам колко е останало в чашата ти, сигурно през последния час си изгълтал две-три унции. Ще се справиш.

— Благодаря ти, мамо. А сега какво ще правим, по дяволите?

— По-важното е направено. Просто ще трябва да активизираме алармената система.

Витковски отиде до кухненската мивка, отвинти хромовия капак по средата, бръкна в отвора и извади оттам две жици; краищата им бяха покрити с малки пластмасови изолатори. Той счупи накрайниците и притисна жиците една в друга. В съседните стаи се чува пет силни бибиפקания.

— Какво правиш, магьоснико?

— Да започнем с пожарните изходи. В стари сгради като тази те са два: единият е в спалнята ми, другият — там, в нишата, която от глупост наричам своя библиотека. Ние сме на третия етаж, сградата има седем етажа. Щом активизираме външните приспособления за защита, пожарните изходи на втория етаж и подът на четвъртия се наелектризирват, а напрежението е достатъчно, за да зашемети, но не и да убие човек.

— Да предположим, че които и да са лошите, те просто ще се изкачат по стълбите или ще вземат асансьора.

— Естествено, човек трябва да уважава личния живот и гражданските права на съседите си. На този етаж има още три апартамента. Моят е най-левият, а вратата към стълбището е на

двайсет фута разстояние от най-близкия ми съсед отдясно. Може би не сте забелязали, но към моята врата води дебела пъстра ориенталска пътека.

— И когато включиш външните приспособления — прекъсна го Латъм, — веднага щом лошите стъпят на пътеката, нещо им се случва, така ли?

— Точно така. Светват четиристотинватови прожектори и заедно с тях сирена, която се чува чак на площад „Конкорд“.

— Така никого няма да заловиш. Ще побегнат презглава.

— През пожарните изходи няма да успеят. А ако използват стълбите, ще попаднат право в ръцете, които ги очакват.

— Какво? Как така?

— На долния етаж живее един грубиянин унгарец, който се занимава, така да се каже, с присвояване на скъпоценности. Малко повече от дребна риба; не е голям мошеник, но се сприятелихме. Ако му звънна по телефона или почукам на вратата му, той ще ни пусне да изчакаме в неговия апартамент. Който и да се затича по тези стълби, ще получи куршум в крака — надявам се, че стреляш прилично, не бих искал да има трупове.

— Полковник! — обади се Карин де Врийс от спалнята. Тонът ѝ бе настоятелен. — До колата току-що спря микробус. От нещо слизат някакви мъже... четирима... пет... шест — шестима мъже в тъмни дрехи.

— Явно наистина доста си им притрябвал, момче — каза Витковски, когато двамата с Дру дотичаха до прозореца на спалнята при Карин.

— Двама от тях носят раници — каза Латъм.

— Единият говори с шофьора на колата — добави Де Врийс. — Като че ли му каза да тръгва. Колата се отдръпна.

— Другите се пръснаха; оглеждат сградата — довърши полковникът, докосна ръката на Карин и я накара да се обърне към него. — Този младеж и аз ще излезем за малко — очите на жената тревожно блеснаха. — Не се безпокой, ще бъдем точно под този апартамент. Затвори вратата на спалнята и се заключи. Вратата е бронирана и никой не може да я разбие, без да има подръка камион или отряд от десет души с бухалки.

— За Бога, извикай полиция или поне охраната на посолството!
— изрече Дру хладно, но твърдо.

— Ако не греша, услужливите ми съседни ще се обаждат в полицията, но едва след като ние с вас успеем да хванем едно-две от тези копелета.

— Намеси ли се нашата охрана, ще ги загубим — отбеляза Карин. — Ще ги накарат да сътрудничат на полицията, която ще арестува всички.

— Много си досетлива — каза Витковски и ѝ кимна в слабата светлина, която идваше от улицата. — Ще чуеш оглушителна сирена от коридора и най-вероятно сигнал за високо електростатично напрежение от пожарния изход...

— Пуснал си тока.

— Знаеше ли това? — учудено попита Латъм.

— В Амстердам Фреди правеше същото.

— Аз го бях научил — равнодушно отбеляза полковникът. — Хайде, момче, нямаме време за губене.

След осемдесет и пет секунди раздразнителният унгарец се съгласи да направи услуга на влиятелния американец, който му бе помагал в миналото и можеше да бъде полезен и занапред. Витковски и Дру застанаха до вратата на съседа от долния етаж, открехната на по-малко от инч. Чакането им се стори безкрайно; минаха почти осем минути.

— Нещо не е наред — прошепна полковникът. — Това не е нормално.

— Никой не се е качил по стълбите, няма сигнал — каза Латъм.
— Може би още оглеждат сградата.

— И това изглежда безсмислено. Тези стари сгради са ясни като бял ден и са наблъскани една до друга като книги на лавица... Боже, „наблъскани една до друга“... раниците!

— Какво искаш да кажеш?

— Че съм проклет глупак, ето какво! Имат въжета и алпийски куки! Прехвърлят се от една сграда на друга и се спускат по стените. Вън! Да тичаме нагоре, колкото се може по-бързо. И, за Бога, не стъпвай върху пътеката!

Карин седеше в мрака срещу прозореца с пистолет в ръка и напрягаше слуха си, за да чуе звука от пожарния изход. Но такъв не се чуваше, а бяха минали почти десет минути, откакто полковникът и Латъм излязоха. Тя започна да се чуди. Както сам бе признал, Витковски подозираше всичко и всеки до степен на параноя, а Дру беше уморен. Възможно ли бе и двамата да грешат? Дали полковникът не се бе объркал заради някой ревнив любовник, или гузен и уплашен съпруг? И дали умореният Латъм не бе зърнал нечие лице, което да му е напомнило на Алън Рейнълдс от отдела за свръзка, а всъщност да е съвсем друг човек? Дали мъжете от микробуса, които се движеха толкова бързо — явно бяха младежи — не бяха просто група студенти от университета, които се връщат от поход или просто за замръкнали наред Париж? Тя остави пистолета на една масичка до стола и се протегна. Отметна глава назад и се прозя. Мили боже, колко ѝ се спеше!

И тогава сякаш силна светкавица блесна едновременно с гръм, един силует строши стъклото и нахлу вътре, като пръскаше стъкло, скочи на крака и се откачи от въжето. Карин скочи от креслото и инстинктивно се дръпна назад. Бинтованата ѝ дясна ръка събаряше каквото ѝ попадне. После се появи още един силует — дяволски дързък нахалник, вмъкнал се в стаята ѝ — плъзна се по въжето и се приземи до леглото.

— Кой сте вие? — извика Де Врийс на немски, като се опитваше да събере мислите си, доколкото ѝ бе възможно, и тогава осъзна, че пистолетът ѝ е на масичката. — Какво търсите тук?

— Говорите немски — каза първият нападател, — значи знаете защо сме тук! Защо иначе ще ни говорите на нашия език?

— Това е вторият ми роден език, малко хора разбират родния ми валонски — Карин обикаляше и се доближаваше до масата.

— Къде е той, госпожо Де Врийс? — злобно попита вторият, който стоеше до леглото. — Знаете, че жива оттук няма да излезете. Нашите другари ще ви препречат пътя; в момента се качват. Трябваше само да им дадем знак — и този знак беше счупеният прозорец.

— Не разбирам за какво говорите! Щом знаете коя съм, толкова ли ви учудва това, че имам връзка със собственика на този апартамент?

— Леглото е празно, в него никой не е спал...

— Скандал между любовници. Беше пил повече и се скарахме — Карин беше на една ръка разстояние от пистолета си, а никой от нацистите не си бе направил труда да извади своя от кобура.

— Никога ли не сте се карали с момичетата си? Ако не сте, значи сте деца!

Тя протегна ръка, грабна пистолета и стреля по първия нацист, а вторият в учудване разкопча кобура си.

— Спри или ще умреш! — каза Де Врийс.

Щом изрече това, бронираната врата на спалнята внезапно се отвори и се блъсна в стената.

— О, боже мой! — извика Витковски и светна лампата. — Заловила го е жив!

— Мислех, че за да влезеш тук ти трябва или камион, или отряд с бухалки — каза Карин. Тя видимо трепереше.

— Не и ако имаш внуци, които ти идват на гости в Париж — те много обичат да си играят. В рамката има скрито копче.

Изведнъж полковникът млъкна. Зави сирена; звукът можеше да им пръсне тъпанчетата. Толкова силно виеше, че само след секунди в съседните сгради светнаха лампите.

— Идват! — извика Де Врийс.

— Да ги посрещнем, момче — каза Витковски. Двамата с Латъм тичешком прекосиха всекидневната на път за входната врата. Полковникът я отвори — двамата с Дру останаха скрити зад вратата. Вътре се втурнаха двама мъже с автомати, които стреляха без прекъсване и помитаха всичко по пътя си. Полковникът и Дру се прицелиха и изстреляха по три куршума във всеки от тях — в ръцете и краката на убийците. Те се строполиха на пода и започнаха да хленчат и да се гърчат.

— Пази ги! — изкрещя Витковски и се втурна в кухнята. След секунди сирената млъкна и лампите в коридора угаснаха. По стъпалата в коридора се чува шумни стъпки, които постепенно заглъхнаха.

— Вържете тези кучи синове и ги затворете в банята за гости заедно с живия от спалнята. Ще дадем на жандармите копелето, което Карин изпрати във Валхала^[7].

— Полицията ще иска да научи какво е станало, Стан.

— До утре сутринта... до тази сутрин това си е техен проблем. Искам да задействам някои от моите дипломатически връзки и да изпратя тази измет със свръхзвуков самолет за Вашингтон. Няма да съобщаваме на никого освен на Сорънсън.

Изведнъж от спалнята се чу писък. Беше гласът на Карин. Дру се втурна през вратата: тя стоеше втренчена в неподвижната фигура с изцъклени очи, простряна на леглото. Пистолетът висеше в ръката ѝ.

— Какво стана?

— Не разбрах. Извърна се и си захапа яката. След малко се загърчи.

— Цианкалий.

Латъм се опита да улови пулса на младия неонацист, като опипа гърлото му.

— Deutschland Über Alles^[8] — тихо каза той. — Чудя се дали майката и бащата на това хлапе биха се гордели с него. Господи, дано не е така!

---

[1] Става въпрос за атентата срещу Световния търговски център на „Медисън Авеню“ в Ню Йорк през 1994 г., за който бяха обвинени ислямските фундаменталисти. — Бел.пр. ↑

[2] господа — нем. ↑

[3] така ли — нем. ↑

[4] След мен! Бързо! — нем. ↑

[5] момче — пол. ↑

[6] Феята, която прибира изпадналите зъбки на децата. За тази цел те ги слагат под възглавниците си. — Б.пр. ↑

[7] В скандинавската митология — чертогът на убитите. — Бел.пр. ↑

[8] Германия над всичко — нем. ↑

16.

С бинтовани длани и ръце, с отпрани яки Нула Пет-Париж и Нула Две седяха в претъпкания салон на самолета, летящ над океана към Вашингтон. „Като че ли нямат намерение да ни екзекутират“, мислеше си Пет. Американците не ги биваше по тази част, особено ако пленникът постъпеше ирационално и се разкаеше. Той побутна поинтелигентния Нула Две, който в момента дремеше:

— Събуди се — каза той на немски.

— Какво има?

— Какво ще правим, като стигнем там? Имаш ли някаква идея?

— Имам една-две — отговори Две и се прозря.

— Слушам те.

— Американците по природа обичат насилието, макар и лидерите им да твърдят обратното. Също така дълбоко вкоренена им е склонността да разкриват заговори, независимо от това колко слабо ги засягат. Ако нашите лидери имат любовници, кой се интересува от това? Но направят ли си техните удоволствието с някоя курва, изведнъж започват да ги смятат за престъпници. Да не би тези хора да имат нужда от престъпници, та им скалпват връзки с подобни жени? Нелепо е, но американците го приемат; тяхното лицемерно пуританство отхвърля природния закон. А всъщност моногамният живот не е в природата на мъжкото животно.

— За какво говориш, по дяволите? Още не си ми отговорил.

— Разбира се, че ти отговорих. Когато стигнем там, ще дадем храна и на лицемерието им, и на нуждата им от заговор.

— Как?

— Те вярват или със сигурност вече са повярвали, че сме елитен клон на Братството; в известно отношение ние сме точно това, което си мислят. Трябва само да се преструваме, че наистина сме важни, че имаме връзки с последователите от Бон, които виждат в нас истински щурмоваци и ни се доверяват, защото сме им нужни.

— Но това съвсем не е така. Ние нямаме имена, а само кодове, които променяме два пъти седмично. Американците ще ни инжектират някакъв наркотик и ще научат това от нас.

— Днес на серумите на истината не може да се разчита повече, отколкото на хипнозата; майсторите в занаята могат да бъдат тренирани в това да им се противопоставят. Американското разузнаване го знае.

— Ние не сме тренирани.

— Защо ни е? Както каза, ние нямаме имена, а само кодове. Ако ни обработят с химикали и ние разкрием тези безполезни кодове, те само ще се впечатлят още повече.

— Все още не си ми отговорил. Бих предпочел да не говореше толкова много и да беше по-малко ерудиран. Как ще се справим с американците?

— Първо ще признаем колко сме важни, колко тесни са връзките ни с ръководството и в Европа, и в Америка. После с неохота ще признаем и това, че в действията ни има голяма доза лицемерие. Начинът ни на живот е екстравагантен — тайни скъпи резиденции, неизчерпаеми средства, най-сластолюбивите жени, когато и да ги поискаме. Фантазиите на всеки младеж за нас са действителност, а каузата, която прави това възможно, е тази, за която работим; не е задължително да е кауза, за която бихме умрели.

— Много добре, Две, много убедително.

— Това е основното. Оттук ще предизвикаме апетита им за заговор. Отново ще подчертаем колко сме важни и влиятелни, как винаги се консултират с нас и как във времето на свръхзвуковите полети трябва да поддържаеме постоянен контакт с нашите подразделения в цял свят.

— Особено с тези в Съединените щати, разбира се — каза Нула Пет-Париж.

— Точно така. А информацията, която имаме — няколко имена, а при липса на имена — постове в правителството и в гражданската индустрия, е наистина потресаваща. Хора, за които дори не биха предполагали подобно нещо, са поддръжници на Братството на Пазителите.

— Те вече знаят за това.

— Ще ускорим процеса. В края на краищата, никой не го е чувал „от устата на вълка“, както казват американците. Ако в нашите компютри няма погрешна информация, а аз вярвам, че това е така, ние сме първите от новия нацистки елит, заловени живи. Ние всъщност сме трофеи, военнопленници от най-висш ранг. Можем да получим специални привилегии, ако видят, че се колебаем. По-скоро бих казал, че очаквам с нетърпение следващите няколко дни.

* * *

Нула Четири и Нула Седем, които почти истерично побягнаха от улица „Диан“, се втурнаха в главната квартира на „Блицкриг“ в Авињонските складове, като се опитваха поне малко да обуздаят емоциите си — и двамата неуспешно. Останалите двама техни другари бяха в стаята за конференции — единият стоеше до масата, другият наливаше кафе.

— Свършено е с нас! — импулсивно изкрещя Нула Четири-Париж и останал без дъх, падна в едно кресло. — Адът започна!

— Какво стана? — блицкригерът, който наливаше кафето, изпусна чашата.

— Вината не е наша — високо заговори Седем-Париж, сякаш се отбраняваше, и седна на мястото си. — Беше капан, а Две и Пет се паникьосаха. Втурнаха се в апартамента с автоматен откос...

— После се чуха някакви изстрели и чухме как падат — намеси се Нула Четири, който гледаше объркан. — Вероятно са мъртви.

— А другите двама, които трябваше да се покатерят по сградата до прозореца?

— Не знаем. Нямаше как да разберем!

— Нещо ново? — попита Седем. — Нула Едно да се е обаждал?

— Не.

— Един от нас трябва да заеме мястото му и да се свърже с Бон — каза блицкригерът с кафето в ръка.

Страничен наблюдател би забелязал, че другите трима рязко поклатиха глави.

— Ще ни екзекутират — тихо констатира Нула Четири. — Водачите ни ще настояват, а колкото до мен, аз не бих искал да умра

заради грешките на другите, заради паниката на другите. Ако зависеше от мен, с радост щях да глътна цианкалия, но не зависи от мен — не зависи от нас!

— Но какво можем да направим? — отново попита Седем.

Четири се изправи и замислено се разходи край масата; накрая спря пред блицкригера до кафемашината.

— Ти се занимаваш със счетоводството, нали?

— Да, така е.

— Колко пари имаме?

— Няколко милиона франка.

— Можеш ли бързо да намериш още?

— Никой не се притеснява от молбите ни за пари. Обаждаме се по телефона и ни ги превеждат. Естествено, по-късно ги оправдаваме, след като имаме налице последствията.

— Същите последствия, с които се сблъскахме сега, нали така?

— В общи линии — да. Става въпрос за смърт.

— Обади се и поискай максималната възможна сума. Можеш да намекнеш, че държим в свои ръце президента на Франция или шефа на Парламента.

— Това ще ни осигури максималната сума. Трансферът ще бъде осъществен веднага, но парите ще бъдат на наше разположение, след като отвори Алжирската банка... Сега минава четири. Банката отваря в девет часа.

— Имаме по-малко от пет часа — каза Нула Седем, вперил поглед в Четири. — Какво имаш предвид?

— Очевидното. Ако останем тук, всички ще бъдем екзекутирани... Това, което възнамерявам да ви кажа, може да ви ядоса, но предполагам, че можем да служим по-добре на нашата кауза, ако останем живи. Особено ако нашата смърт се дължи на некадърността на други; ние все още можем да направим много... имам възрастен чичо, който живее край Буенос Айрес, на седем мили южно от Рио де ла Плата. Той е един от многото избягали от Третия Райх, семейството му все още вярва в светостта на онази Германия. Имаме паспорти; можем да отидем там, а семейството му ще ни предостави убежище.

— По-добре е от екзекуция — каза Седем.

— От екзекуция без съд — тържествено добави блицкригерът до масата.

— Но ще можем ли да изчезнем след пет часа? — попита счетоводителят.

— Ще можем, ако изтръгнем телефонните кабели и се махнем — отговори Четири. — Ще вземем всичко необходимо, ще изгорим или унищожим останалото и ще изчезнем оттук. Чакат ни дълъг ден и дълга нощ. Да побързаме! Накъсайте на парчета досиетата и всички останали документи, хвърлете ги в металните кошчета и ги запалете.

— Бих казал, че отдавна чакам този момент — облекчено въздъхна Нула Седем.

Верните последователи бяха намерили удобна вратичка в свещения си договор и след като първото кошче пламна, счетоводителят отвори прозореца, за да излезе навън димът.

* * *

Нокс Талбът, директорът на ЦРУ, отвори входната врата пред Уесли Сорънсън. Беше привечер, вирджинското слънце залязваше над полята в имението на Талбът.

— Добре дошъл в скромния ми дом, Уес.

— Много е скромен наистина — каза началникът на Консулски Операции, след като влезе. — Да не си собственик на половината щат?

— На една съвсем малка част от него. Останалото е за белите хора.

— Много е красиво, наистина, Нокс.

— Няма да споря — съгласи се Талбът и го поведе през екстравагантно мебелираната всекидневна към голяма остъклена веранда. — Ако искаш и ако имаш време, мога да ти покажа хамбара и конюшните. Имам три дъщери, които бяха влюбени в конете, докато не разбраха за съществуването на момчетата.

— Проклет да бъда! — възкликна Сорънсън и седна. — Аз имам две и те направиха абсолютно същото!

— Изоставиха ли те, след като си намериха съпрузи?

— Идват от време на време на гости.

— Но са те оставили да се занимаваш с конете.

— Така е, приятелю. За мой късмет жена ми обожава конете.

— Моята — не. Тя често казва, че е израснала на Сто четирийсет и пета улица в Харлем и това не я е подготвило за живот в имение с конюшни. Но ми разреши да ги запазя, защото децата ги обичат — понякога идват... Искаш ли да ти сипя едно питие?

— Не, благодаря. Кардиологът ми позволява три унции дневно, а аз вече изпих четири. После ще се прибера у дома и като седнем с жена ми, ще станат шест.

— Тогава хайде на работа — Талбът посегна към плетеното кошче за списания и извади оттам папка за документи с черен кант. — Първо за компютрите АА-Нула — каза той. — Нямаше нищо, абсолютно нищо, за което да се хвана. Не поставям под въпрос Хари Латъм и неговия източник, но ако това е истина, то тя е скрита толкова надълбоко, че ще ни трябва археолог, който да я изкопае.

— Истина е, Нокс.

— Не се съмнявам, затова ще продължавам с търсенето, но междувременно смених целия екип — под предлог, че следвам новата политика на въртене на персонала. Обясних им, че разширявам висшия персонал.

— И как го приеха?

— Не много добре, но нямаше възражения. Предишният екип се наблюдава под микроскоп.

— Естествено — каза Сорънсън. — А нещо за онзи Крьогер, Герхард Крьогер?

— Много интересно — Талбът прелисти няколко страници в папката. — Ще започна с това, че очевидно е бил някакъв гений в областта на мозъчната хирургия — не само в премахването на деликатни тумори, но и в елиминиране на „подкожното налягане“, което може да излекува умствено болните.

— „Бил“? — попита Уесли Сорънсън. — Какво искаш да кажеш с това „бил“?

— Изчезнал е. На четирийсет и тригодишна възраст подал оставка под предлог, че е изтощен и психически неспособен да оперира. Оженил се за една медицинска сестра на име Грета Фриш, а последното, което са чули за тях — последната следа — е, че са емигрирали в Швеция.

— Какво казват шведските власти?

— Това е най-интересното. Имат данни, че е влязъл в Швеция през Гьотеборг преди четири години — уж на екскурзия. Данните от хотела сочат, че двамата с жена му са останали там два дни и след това са отпътували. Следата свършва дотук.

— Завърнал се е — каза директорът на Консулски Операции. — Предполагам, че всъщност изобщо не се е оттеглял. Намерил си е друга кауза, която за него е по-висша от тази да лекува болните.

— Каква, по дяволите, би могла да бъде тя, Уес?

— Не знам. Може би кара здравите да се разболяват. Просто не знам.

* * *

Дру Латъм отвори очи, събуден от уличния шум, който се чуваше по-силно заради счупения прозорец на спалнята. Витковски и неговата охрана от морски пехотинци тайно бяха отвели заловените нацисти на летището и се наложи някой да остане в спалнята на полковника. Счупеният прозорец можеше да се окаже много примамлив. Дру бавно се довлече до другата страна на леглото и се изправи на крака, като внимаваше да не настъпи някое стъкло. Грабна ризата и панталона си от стола, облече се и тръгна към вратата. Когато я отвори, видя Витковски и Де Врийс, които седяха на масата във всекидневната и пиеха кафе.

— Откога сте станали? — попита ги Дру, макар че това всъщност не го интересуваше.

— Оставихме те да спиш, скъпи.

— Пак станах „скъпи“. Искрено се надявам, че нямаш предвид това, че наистина съм ти скъп.

— Това е израз на учтивост, Дру — каза Карин. — Снощи... тази сутрин се справи чудесно.

— Полковникът със сигурност се справи по-добре.

— Разбира се, млади човече, но погледни първо себе си, по дяволите. Ти беше хладнокръвен пред лицето на врага.

— Ще ми повярвате ли, господин супермен, че съм го правил и преди? Не се гордея с това — то е само начин да оцелееш.

— Ела — стана Де Врийс. — Ще ти направя кафе. Хайде, седни — продължи тя на път за кухнята. — На третия стол.

— На бас се хващам, че не би ми предложила своя — каза Латъм и залитайки прекоси стаята. — Какво стана, Стенли? — попита той, след като седна.

— Всичко стана, както го искахме, млади човече. В пет сутринта натоварих боклуците на самолета за Вашингтон. Никой освен Сорънсън не знае това.

Телефонът в апартамента извъня. Полковникът стана, бързо прекоси стаята и вдигна слушалката.

— Да?

Изчака шест секунди и затвори.

— Беше Сорънсън — обясни той. — Мобилизирали са един взвод морски пехотинци, които пазят терена и покривите. Нещо да имаш да ми кажеш, господин разузнавач?

— Да — отговори Латъм. — Да проверим ли общаря и увеселителния парк?

— Не мисля, че е необходимо — отвърна Карин, сложи кафето пред Дру и седна. — Двама неонацисти са мъртви, двама пътуват за Америка. Другите избягаха — по моя сметка — още двама.

— Общо шест — съгласи се Дру. — Малко са за взвод — добави той и погледна към Витковски.

— По-малко от половин отряд. Колко ли още има?

— Нека се опитаме да ги открием. Аз поемам увеселителния парк...

— Дру! — рязко възкликна Де Врийс.

— Нищо няма да поемаш — намеси се полковникът. — Имаш къса памет, млади човече. Те търсят теб — или по-скоро Хари — за да те сложат на масата за аутопсии; не помниш ли?

— И какво да правя сега, да се скрия в някой улук?

— Не, ще останеш тук. Ще изпратя двама морски пехотинци да охраняват стълбите и стъклар да оправи прозореца.

— А аз какво да правя? — стреснато попита Карин. — Мога да ви бъда от полза в посолството.

— Разбира се. Особено в моя офис; ще сложа охрана на вратата. Сорънсън те познава, без съмнение. Нокс Талбът — също. Ако някой от тях се обади по секретната линия, ти ще приемеш съобщението и

ще го предадеш тук на Дру, а аз ще го получа от него. Сега само трябва да измисля начин да те откарам до посолството, за всеки случай, ако по улицата се разхождат вражески елементи.

— Мисля, че мога да ти помогна, за да помогнеш и на двама ни — Де Врийс посегна към чантичката си и тръгна към спалнята. — Ще ми отнеме минута-две, но изисква малко пудрене и кипрене.

— Какво възнамерява да прави? — попита Витковски, когато Карин излезе от стаята.

— Мисля, че се досещам, но ще я оставя да те изненада. Тогава можеш да я повишиш за свой заместник.

— Мога да направя нещо по-лошо. Фреди я е научил на много номера.

— На които пък ти си го научил.

— Само на номера с пожарния изход; останалите измисляше сам и обикновено ни надминаваше... всички ни, с изключение може би на Хари.

— Какво ще стане, когато тя си тръгне от посолството, Стенли?

— Няма да си тръгва. Там има достатъчно стаи за персонала. Ще изхвърля някого за известно време и ще настаня нея.

— С охрана, разбира се.

Полковникът погледна Латъм. Погледът му беше суров.

— Загрижен си за нея, нали?

— Загрижен съм — просто отвърна Дру.

— При нормални обстоятелства не бих го одобрил, но в този случай ще си спестя възраженията.

— Не съм казал, че това ще доведе до нещо.

— Така е, но ако доведе, стой най-малко на две мили разстояние от мен. Тя е в същия бизнес.

— Моля?

— Откъде, мислиш, че имам внуци? Бях женен тринайсет години за една чудесна, възхитителна жена, която накрая призна, че не може да се примири с моята професия и всички усложнения, които тя причинява. За пръв и единствен път в живота си се молах на някого, но нищо не постигнах. Жена ми беше много щедра — позволи ми да посещавам децата си неограничен брой пъти.

— Съжалявам, Стенли. Нямах представа за това.

— За това не се разказва в „Знаме със звезди и ивици“, нали?

— Вероятно не, но ти явно добре се разбираш с децата си. Искам да кажа, щом внуците ти идват на гости и изобщо...

— Да, по дяволите, смятат, че съм готин. Майка им има чудесен втори брак, а какво, по дяволите, да правя с парите, които печеля? Имам повече, отколкото ми е нужно, така че можеш да си представиш какво става, когато всички те дойдат в Париж.

Прекъсна ги жената, която се появи на вратата — силно изрусена, с тъмни очила. Полата ѝ беше вдигната над коленете, блузата ѝ — разкопчана до средата. Тя пристъпи от крак на крак с пародийна чувственост.

— Е, какво ще искат момчетата в стаята? — каза тя с плътен глас, имитирайки изгърканото филмово клише.

— Изключително! — възкликна Витковски поразен.

— Много повече! — тихо добави Дру и подсвирна.

— Добре ли е, полковник?

— Със сигурност, но ще трябва да вържа охраната или да потърся някой обратен.

— Не се безпокой, магьоснико — каза Латъм. — Под страстта се крие леден разум.

— Очевидно не мога да ви измамя, мосю — разсмя се Карин, пусна полата си, закопча блузата и тръгна към масата. В този момент звънна телефонът.

— Да вдигна ли? — попита тя. — Мога да кажа, че съм прислужницата — на добър френски, разбира се.

— Ще ти бъда много благодарен — каза Витковски. — Днес е ден за пране. Обикновено се обаждат по това време. Кажи на момчето да дойде и да натисне бутон „6“ на домофона, за да отвори вратата към фойейето.

— Allô! C'est la résidence du grand colonel.^[1]

Де Врийс слуша една-две секунди, сложи ръка върху слушалката и погледна шефа на охраната на посолството.

— Посланикът Кортлънд се обажда. Казва, че незабавно трябва да говори с теб.

Витковски бързо стана, прекоси стаята и пое слушалката от Карин.

— Добро утро, господин посланик.

— Слушайте, господин полковник! Не знам какво е станало снощи у вас, както и в дипломатическия сектор на летище „Орли“ — и не съм сигурен, че искам да знам — но ако имате някакви планове за тази сутрин, отложете ги — това е заповед!

— Какво сте научил от полицията, господине?

— Повече, отколкото бих желал да науча. Между впрочем, чух се по телефона с германския посланик, който изцяло ни сътрудничи. Преди няколко часа Крайц е бил известен от германската секция на „Ке д'Орсе“, че е пламнал пожар в един от Авиньонските складове. Сред пепелта са открити останки от реликви на Третия Райх, както и хиляди овъглени страници, които не могат да се разчетат — изгорени са в кошчетата за боклук.

— Горящите хартии ли са предизвикали такъв голям пожар?

— Очевидно един от прозорците е бил оставен отворен и вятърът е разнесъл пламъците. После са били включени сирените и пръскачките. Отидете там!

— Къде са тези складове, сър?

— Откъде да знам, по дяволите? Говорите френски — питайте някого.

— Ще проверя в указателя. Освен това, господин посланик, бих предпочел да не ходя дотам с моята кола или с такси. Ако обичате, бихте ли се обадил... бихте ли наредил на секретарката си да се обади в „Транспорт“, за да изпратят специална кола в дома ми на улица „Диан“. Знаят адреса.

— Специална ли? Това пък какво означава?

— Бронирана кола, сър, с ескорт от морски пехотинци.

— Господи, да бях си останал в Швеция! Разберете каквото можете, полковник. И побързайте!

— Кажете на „Транспорт“ да побързат, сър.

Витковски затвори телефона. Той се обърна към Латъм и Карин де Врийс.

— Всичко се променя, поне засега. С малко късмет можем да открием съкровището. Карин, остани тук. Ти, момче, иди до гардероба ми и си потърси някоя подходяща униформа. Носим горе-долу еднакъв размер — все някоя ще ти стане.

— Къде отиваме? — попита Дру.

— В едни складове, подпалени от нацистите. Нацистката бригада от копелета не се е справила така добре, както е планирала. Някой глупак е отворил прозореца.

* * *

Главната квартира на неонацистите бе покрита със сажди, стените бяха обгорени, малкото завеси се бяха стопили до корнизите и всичко това бе прогизнало от водата на пръскачките. В един офис, претъпкан с компютърна апаратура — без съмнение на водача на подразделението — имаше голям стоманен шкаф. Беше заключен. Когато го разбиха, откриха вътре цял арсенал от оръжие — от мощни пушки с допълнително прикрепени оптични мерници до сандъци с ръчни гранати, миниатюрни огнепръскачки, гароти, пистолети и най-различни ками — някои от тях скрити в бастуни и чадъри. Всичко отговаряше на описанието, което Дру Латъм бе дал на елитните нацистки убийци в Париж. Това беше тяхното леговище.

— Използвайте пинцети — заповяда полковник Витковски на френски, обръщайки се към полицаите, като посочи овъглените листове хартия на пода. — Вземете стъклените плоскости и поставете между тях всичко, което не е напълно унищожено. Знае ли човек какво може да открие?

— Телефонните кабели са изтръгнати от стените, а телефоните — унищожени — каза един френски детектив.

— Но не и линиите, нали?

— Не. Извиках техник от телефонната компания. Ще възстанови линиите и ще можем да проследим с кого са разговаряли.

— На кого са се обаждали — да, но кой се е обаждал — едва ли. А и доколкото познавам тези гадове, обажданията им отдавна са прехвърлени на сметката на някоя невинна стара дама в Марсилия.

— Като при наркотрафикантите, така ли?

— Да.

— И все пак някъде трябва да има следи, нали?

— Определено, но едва ли можете да ги откриете. Идват от някоя банка в Швейцария или от Каймановите острови, където тайните сметки не могат да се проверят. Такова е положението в днешно време.

— Аз се занимавам с разследвания у дома, мося, предимно в Париж и околностите му, а не в международен мащаб.

— Тогава ми намерете човек, който да разследва в международен мащаб.

— Трябва да се обърнете към „Ке д’Орсе“ и Сервис д’Етранже. Това е извън моята компетентност.

— Ще се свържа с тях.

Латъм и Карин де Врийс — той в униформа, тя с руса перука — се приближиха, като внимателно стъпваха по пода и заобикаляха овъглените страници, които вятърът подмяташе.

— Откри ли нещо? — попита Дру.

— Не е кой знае какво, но тук със сигурност се е намирало ядрото, което е ръководело техните операции.

— Мосю американец — извика един полицейски служител в невзрачно облекло, който бързо излезе от последната стая. — Вижте какво намерих. Беше под възглавницата на креслото във всекидневната! Писмо — началото на писмо...

— Дай да го видя — полковникът взе листа. — „Meine Liebste — започна Витковски, като присвиваше очи. — Etwas Entsetzliches ist genbehen“...

— Дай го на мен — каза Де Врийс. Колебанието на Витковски я караше да бъде нетърпелива. Тя запревежда на английски: — „Скъпа моя, тази вечер бе съдбоносна за нас. Всички трябва да тръгнем незабавно, иначе каузата ни ще бъде унищожена, а всички ние ще бъдем избити заради провала на други. Никой в Бон не бива да научи за това, но ние заминаваме за Южна Америка на място, където ще бъдем под закрила, докато стане възможно да се върнем и да продължим да се борим. Обожавам те... Ще довърша по-късно — някой идва по коридора. Ще пусна писмото на ле...“ Тук свършва, буквите се губят.

— На летището! — изкрещя Латъм. — Но на кое? Кои авиокомпании имат полети до Южна Америка? Можем да ги засечем!

— Откажи се — каза полковникът. — Сега е десет и петнайсет сутринта, а има около две дузини самолети, които излитат между седем и десет часа и кацат в около дваисет-трийсет града на Южна Америка. Отдавна сме ги изпуснали. Но в това има и нещо хубаво. Нашите убийци са изчезнали със светкавична бързина от Париж, а

останалата измет — техните братя в Бон — нямат представа за това. Докато изпратят други на тяхно място, можем да дишаме спокойно.

* * *

Герхард Крьогер, хирургът, човекът, който променяше умовете на другите, бе на път да изгуби собствения си ум. През последните шест часа се бе обаждал десетина пъти в Авињонските складове, като използваше кодовете, само за да чуе как телефонистката повтаря, че всички линии на офиса, с който иска да се свърже, „в момента не работят. Компютрите ни показват, че връзката е прекъсната механично“. Никакви протести от негова страна не бяха в състояние да променят ситуацията; всичко беше напълно очевидно — блицкригерите бяха прекъснали връзката с него. Защо? Какво се беше случило? Нула Пет-Париж бе толкова убедителен — обеща да му донесат на сутринта снимките от убийството. Но къде бяха те? Къде беше Нула Пет-Париж?

Нямаше друга възможност. Трябваше да се свърже с Ханс Траупман в Нюрнберг.

— Неразумно е да ме търсиш тук — каза Траупман. — Телефонът ми няма необходимите приспособления.

— Нямах избор. Не можете да постъпвате така с мен, Бон не може да постъпва така с мен! Заповядано ми е да открия създанието си на всяка цена, дори ако се наложи да използвам така наречените „изключителни способности“ на съдружниците ни тук, в Париж...

— Какво повече искаш? — грубо го прекъсна докторът от Нюрнберг.

— Обяснение — каквото и да е, но да бъде смислено! Държат се надменно с мен, дават ми обещание след обещание, без да ги изпълняват. А в момента човек дори не може да се свърже с нашите сътрудници!

— Положението им е по-специално съгласно нелегалния им статут.

— Използвах кодовете. Според телефонистката компютрите показват, че телефонните връзки са прекъснати, прекъснати

механично! Какво още ви трябва, Ханс? Те... нашите сътрудници са прекъснали връзките с нас, с всички нас! А къде са?

Минаха няколко секунди, преди Траупман да заговори.

— Ако това, което казваш, е вярно — тихо каза той, — положението е обезпокоително. Предполагам, че си в хотела.

— В хотела съм.

— Стой там. Ще се прибера у дома, ще се свържа с няколко души и ще ти се обадя. Може да ми отнеме повече от час.

— Няма значение. Само се обадете.

Минаха почти два часа, преди телефонът в „Лютеция“ да звънне. Крьогер буквално се втурна към него.

— Случило се е нещо много необичайно. Ти ми каза истината... Това е повече от истина — това е катастрофа. Единственият човек в Париж, който знае къде се намират нашите сътрудници, е отишъл там и е видял, че мястото гъмжи от полицаи.

— Значи са изчезнали!

— По-лошо. В четири и трийсет и седем тази сутрин техният „счетоводител“ се е свързал по телефона с нашия финансов отдел и след като е разказал една приемлива, макар и скандална история за жени, млади момчета, наркотици и високопоставени френски чиновници, е помолил за огромна сума пари, които по-късно щели да бъдат отчетени като необходимими разходи, разбира се.

— Но никакъв отчет не е пристигнал.

— Очевидно. Те са страхливци и предатели. Ще ги открием и накрай света!

— Търсете ги, но това ни най-малко не ми помага. Моето създание навлиза в критичен период. Какво да правя? Трябва да го открия!

— Говорихме за това. Не е най-подходящият начин на действие, но е единственият, който ти остава. Свържи се с Моро от „Дьозиер“. Той знае всичко, което става в кръговете на френското разузнаване.

— Как да се свържа с него?

— Знаеш ли как изглежда?

— Да, виждал съм го на снимка.

— Трябва да се видите навън. Никакви телефони, никакви бележки, просто се срещнете на улицата или в някое кафене — на място, където никой не би ви заподозрял. Кажете нещо кратко, не повече

от едно-две изречения, така че само той да те чуе. Важно е да използваш думата „братство“.

— И после?

— Може да не ти обърне внимание, но дори да постъпи така, ще ти каже къде да се срещнеш с него. Ще ти предложи някое посещавано място, вероятно пълно с хора, и късен час.

— Преди ми казвахте да се отнасям подозрително към него.

— Взели сме го предвид, но разполагаме с контраатака, в случай че той не се окаже такъв симпатизант, за какъвто се представя. Внесли сме над двацет милиона франка в швейцарската му сметка и това е писмено документирано. Ако тези документи се подхвърлят анонимно на френското правителство, да не говорим за пресата, той ще бъде унищожен и изпратен в затвора за няколко години. Не може да докаже обратното. Използвай това, ако се наложи.

— Веднага тръгвам към „Дьозием“ — каза Крьогер. — Може би утре ще се срещнем с Хари Латъм.

---

[1] Ало! Домът на господин полковника — фр. ↑

17.

Клод Моро седеше в офиса си в бюро „Дьозием“ и изучаваше дешифрираното съобщение от неговия човек в Бон.

„Вчерашния ден сесията на Бундестага посвети изцяло на проблемите на възбуждащия се нацизъм в цяла Германия и на обединяващите се партии, единни в становищата си. Вътрешни източници обаче, някои от които често вечерят с лидерите на лявата и дясната фракция, докладваха, че и сред двете все повече се шири войнствен цинизъм. Либералите не вярват на думите на консерваторите, а малък кръг от консерватори изглежда започват да си намигат, когато излязат да говорят собствените им оратори. Ръководителите на индустрията са обезпокоени, разбира се; страхуват се, че нацисткото движение ще затвори за тях пазарите в чужбина, но нямат желание да поддържат социалистически ориентирани леви и не знаят на кого да вярват. Парите им се разпиляват из цял Бон без определена посока.“

Моро се облегна на стола си, като обмисляше фразата, привлякла вниманието му. Тя не просто го бе привлякла; бе го възпламенила. „Малък кръг от консерватори изглежда започват да си намигат, когато излязат да говорят собствените им оратори.“ Кой точно бяха те? Кой бяха техните имена? И защо неговият човек в Бон не беше ги посочил?

Той вдигна слушалката на телефона и каза на секретарката си:

— Искам да се включи скрамблерът и да се избегне всякакво пресичане на линии.

— Ще го изпълним, господине. Ще чуете петсекунден шум на трета линия, както обикновено — обади се женски глас от външния офис.

— Благодаря, Моник, и тъй като жена ми ме чака да отида след няколко минути на обяд в „Ескарго“, тя непременно ще се обади, ако ме няма. Моля ви, кажете ѝ, че малко ще се забавя.

— Няма проблем, господине. С Режин сме близки приятели.

— Разбира се. Кроите заговори против мен. Включете скрамблера, моля.

Глухото бръмчене на трета линия свърши и Моро набра номера на своя човек в Бон.

— Здравейте — каза той на немски.

— Ihr Mann in Frankreich^[1]?

— Говори — намеси се човекът от Бон. — Абсолютно чисто е, подключих се към посолството на Саудитска Арабия.

— Какво?

— Използвам линиите, не апаратите им. Помисли за парите, които спестявам на Франция. Трябва да ми дадат премия.

— Ти си мошеник.

— Защо иначе ще ми плащаш, Париж?

— Прочетох комюникето, което си изпратил. Някои неща не са ми ясни.

— Кой например?

— Например кой влиза в „малкия кръг от консерватори, които започват да си намигат, когато излязат да говорят собствените им оратори“. Не съобщавах имена, няма и намек за това какви са пристрастията им.

— Естествено. Това не е ли част от една много лична уговорка? Наистина ли искаш цялото бюро „Дьозием“ да разполага с тази информация? Ако е така, вашата швейцарска банка трябва да бъде твърде щедра към въпросния мошеник.

— Престани! — тросна се Моро. — Ти вършиш своята работа, аз — моята, и не е необходимо всеки от нас да знае какво прави другият. Разбрахме ли се?

— Мисля, че да. Ти какво искаш да знаеш?

— Кой са лидерите на малкия кръг, за който говориш? Или кой стои зад тях?

— Повечето не са нищо друго, освен опортюнисти с посредствени способности, които искат да се хванат за опашката на някого, който би могъл да върне доброто старо време. Другите са хора, които маршируват под звуците на барабаните от миналото, защото сега няма такива...

— Кой са водачите им? — попита Мора. — Кой са те?

— Ще ти струва скъпо, Клод.

— На теб ще ти струва по-скъпо, ако не ми ги продиктуваш веднага. Може да ти струва и пари, и нещо повече.

— Вярвам ти. Суров човек си ти, Моро.

— Но винаги съм справедлив — възрази шефът на „Дъозием“. — Плащаме ти добре. Няма да ми се налага дори да излизам от този офис, само ще издам следната заповед: „Тайно предайте избраната свръхсекретна информация на нашите приятели в Бон“. Освобождаването ти вероятно ще изпревари документите.

— А ако ти съобща това, което знам?

— Тогава нашата прекрасна дружба ще продължи.

— Не е много, Клод.

— Надявам се, че тези думи не са прелюдия към решението ти да не ми казваш нищо.

— Разбира се, че не са. Не съм глупав.

— В думите ти има здрав смисъл. Така че дай ми тази твоя оскъдна информация, свързана с въпросния „малък кръг“.

— Моите информатори ми съобщиха, че всеки вторник вечер в дома на някого от тях на Рейн се провежда събрание — обикновено в голяма къща или имение. Всеки от тях притежава кейове и тези, които се събират, пристигат с лодки — никога с автомобили.

— Следите на една лодка се идентифицират по-трудно, отколкото следи от гуми — прекъсна го Моро — или номер на автомобил.

— Разбирам. Тези събрания са тайни, както и самоличността на присъстващите.

— Домовете обаче не се пазят в тайна, нали? Това не е ли хрумвало досега на твоите информатори?

— В момента проучвам собствениците, имай ми малко доверие.

— Нямам търпение. Кажи ми имената на собствениците, ако обичаш.

— Объркана работа, Клод. Трима от тях са видни аристократи, чиито семейства са се противопоставяли на Хитлер, за което са си платили; трима или четирима са от новобогаташите, които се борят да запазят придобивките си от евентуална национализация; двама са духовници — единият е стар католически свещеник, другият — лютерански, който според обета си не се излага много на показ. Фигурира в списъка като жител на най-малката къща край реката.

— Имената, по дяволите!

— Имам само шест...

— Къде са другите?

— Неизвестните трима също са наематели, използвали са посредници от Швейцария, които не биха разкрили нищо. Това е обичайната практика сред много от богатшите, които искат да избягнат облагането на доходи, идващи отвън.

— Тогава ми кажи шестте имена.

— Максимилиан фон Льовенщайн е собственик на най-голямото...

— Баща му, генералът, е бил екзекутиран от СС при атентата във Волфсшанце — опита за убийство на Хитлер. Следващият?

— Алберт Рихтер, някогашен плейбой, превърнал се в сериозен политик.

— Все още е дилетант, притежава имение в Монако. Семейството му имаше намерение да се откаже от него, ако не промени поведението си. Сериозна информация. Следващият?

— Гюнтер Ягер, лютеранският свещеник.

— Не знам кой е, поне нищо не ми идва наум. Следващият?

— Монсеньор Хайнрих Палу, епископ.

— Стар католик от дясното крило, който прикрива наклонностите си под престорени набожни лигавщини. Следващият?

— Фридрих фон Шнел — третият от богатшите, които идентифицирахме. Имението му е повече от...

— Хитър е — прекъсна го Моро, — и е твърд, що се отнася до съюзяването. Прусак от XIX век в костюм на Армани. Следващият?

— Ансел Шмит, много открит човек; електронен инженер, спечелил милиони с износ на високотехнологични изделия; напада правителството както му падне.

— Мошеник — местил се от една фирма в друга, крадял технологии и когато обрал всички, създал собствена компания.

— Това е всичко, което знам, Клод. Едва ли струва колкото живота ми.

— Кои са швейцарските агенции за недвижими имоти?

— Имат връзка с компания за недвижими имоти тук, в Бон. Човек изпраща емисар със сто хиляди германски марки като знак за сериозни намерения и те ги изпращат в банка в Цюрих заедно с досие

на бъдещия наемател. Ако върнат парите, сделката не се е осъществила. Ако не ги върнат — някой заминава за Цюрих.

— А телефонните и другите сметки? Предполагам, че си попрегледал сметките на нашите трима неизвестни.

— Във всички случаи ги изпращат на личните им управители, двама — в Щутгарт, един — в Мюнхен; всичко е закодирано, не фигурират имена.

— Бундестагът със сигурност притежава списък с адреси.

— Адресите на частните резиденции се пазят в най-строга тайна, както и във всички други правителства. Мога да се опитам да направя нещо, но сигурно е опасно, могат да ме хванат. Честно казано, не мога да понасям болка. Не понасям дори мисълта за нея.

— Значи нямаш точните адреси?

— Боя се, че тук е слабото ми място. Мога да опиша къщите от разстояние, като се гледа от реката, но номерата им са свалени, вратите — затворени, има патрули с кучета пазачи и отвътре, и отвън. Разбира се, пощенски кутии няма.

— Значи е един от тези тримата — тихо каза Моро.

— Какво за този един? — попита човекът от Бон.

— Той е водачът на „малкия кръг“... Изпрати хора да обиколят тези къщи и им нареди да идентифицират колите, които влизат и излизат през порталите. След това ги сравни с тези в Бундестага.

— Скъпи ми Клод, може би не се изразих достатъчно ясно. Именията се охраняват от патрули — и отвътре, и отвън, а в земите около тях са монтирани дузина камери. Ако успея да наема подобни хора — което не е много вероятно — и ги заловят, следата веднага ще ги отведе към мен; а както вече споменах, твоят покорен слуга не би могъл да понесе дори мисълта за болка.

— Често се чудя как си стигнал до мястото, което заемаш.

— Живеех добре, имах необходимите средства, за да се наредя до силните на деня, но което е по-важно — не можеха да ме хванат. Този отговор задоволява ли те?

— Бог да ти е на помощ, ако някога те хванат.

— Не, Клод. На теб да ти е на помощ.

— Няма да се занимавам с това.

— С кое, с парите ми ли?

— Когато моите пристигнат, и ти ще получиш своите.

— За кого работиш всъщност, стари приятелю?

— За всички и за никого, но най-вече за себе си.

Моро затвори телефона и погледна направените от него бележки. Отбеляза три имена: Алберт Рихтер, Фридрих фон Шнел и Ансел Шмит. По всяка вероятност един от тях беше търсеният от него лидер. Моро забеляза, че трета линия света. Скрамблерът още беше включен. Той вдигна слушалката и набра номер в Женева.

— L'Université de Genève^[2] — каза телефонистката на четиристотин мили далеч от него.

— Професор Андре Беноа, ако обичате.

— Ало — обади се гласът на известен учен, професор по политически науки в университета.

— Обажда се вашият довереник от Париж. Може ли да поговорим?

— Момент само — мълчанието трая осем секунди. — Сега може — отново се обади професор Беноа. — Няма съмнение, че се обаждате заради проблемите, които имате в Париж. Мога да ви кажа само, че нищо не знам. Никой нищо не знае! Можете ли да ни обясните?

— Не разбирам за какво говорите.

— Къде бяхте?

— В Монте Карло, с актьора и жена му. Върнах се тази сутрин.

— Значи не сте чул? — учудено попита човекът в Женева.

— За нападението над американеца Латъм и последвалото убийство в крайпътен ресторант, което — без съмнение — е дело на вашето психопатно „К-подразделение“ тук в града? Глупава постъпка.

— Не! Нула Едно-Париж е изчезнал, а рано тази сутрин полицията е докладвала за нападение на улица „Диан“...

— В апартамента на Витковски? — прекъсна го Моро. — Не съм получил такава информация.

— И те не знаят онова, което знам аз. Цялото К-подразделение е изчезнало.

— Нямам понятие къде са ги изпратили...

— Никой никъде не ги е изпращал. Изчезнали са!

— Не знам какво да кажа.

— Нищо не казвайте, заемете се с това и разберете какво се е случило? — заповядаха от Женева.

— Боя се, че имам по-лоши новини за вас от Бон — бавно изрече шефът на „Дьозием“.

— Какви биха могли да бъдат?

— Моите агенти в Германия ми съобщиха имена на хора, които се срещат всеки вторник вечер в имения край Рейн.

— О, боже! Какви са тези имена?

Клод Моро ги продиктува бавно, едно по едно.

— Предайте им много да внимават — каза той. — В момента от разузнаването ги наблюдават под микроскоп.

— Като изключим репутацията на някои от тях, нито един не познавам! — възкликна женевският професор. — Нямах понятие...

— Няма защо да имате понятие, господин професор. Вие се подчинявате на заповеди, както и аз.

— Да, но... но...

— Академиците не са кой знае колко компетентни, когато стане дума за практически действия. Просто се погрижете сътрудниците ни в Бон да получат информацията.

— Да... да, разбира се, Париж. О, Господи!

Моро затвори телефона и се облегна назад в креслото си. Нещата — нещата — вървяха, както той искаше. Ако загубеше, спокойно можеше да се оттегли с жена си някъде извън Франция. Но от друга страна, можеха и да го разстрелят. C'est la vie^[3]!

* * *

Беше привечер; залязващото слънце се процеждаше през прозорците в апартамента на Карин де Врийс на „Рю Мадлен“.

— Отбих се в апартамента си този следобед — каза Дру на Карин. Беше седнал в креслото срещу кушетката. — Разбира се, от двете ми страни вървеше по един морски пехотинец, положил клетва пред Витковски да пази тайна — накрая той ги изпрати обратно в лагера — и те държаха ръце на кобурите си, но все пак ми беше приятно, че мога да вървя по улицата, нали разбираш какво имам предвид?

— Да, наистина, но се страхувам, че може погрешно да сме се доверили на някого. А ако има и други, за които не знаем?

— По дяволите, знаем за един — за Рейнълдс от „Свързка“. Казаха ми, че се е скрил като мишка в дупка и вероятно живее на нацистка издръжка някъде из Средиземноморието — ако преди това не са решили да го застрелят.

— Щом е в Средиземноморието, предполагам, че тялото му се намира на дъното на океана.

— Имаш предвид на дъното на морето.

— Тази разлика едва ли го засяга.

Настъпи тишина. Накрая Дру се обади:

— И докъде стигнахме, госпожа?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво да правя сега, да започна да броя ли?

— Какво да броиш?

— Например: „Едно, две, три, четири, пет“... проклет да съм, защо правя това? Криеш ме по цял ден и цяла нощ, а не мога да се доближа до теб.

— За какво говориш, Дру?

— Господи, дори не знам как да го кажа... Никога не съм предполагал, че ще си го помисля — не, наистина — и със сигурност не съм предполагал, че ще трябва да го кажа на някого, който ме пази, за да не ме убият, на сътрудник, който има апартамент, какъвто никога не бих могъл да си позволя...

— Моля те, говори по-ясно.

— Как да говоря по-ясно? Винаги съм мислил, че ще вървя след брат си — той беше толкова разумен, толкова съвършен. А после чух какво каза в онова сепаре, преди да го убият — нали знаеш какво искам да кажа. Когато крещеше, че те обича, че те обожава...

— Престани, Дру — рязко го прекъсна Де Врийс. — Да не искаш да ми кажеш, че подражаваш на брат си и в неговите заблуди?

— Не, съвсем не — тихо и спокойно отвърна Латъм, приковал поглед в очите ѝ. — Моите чувства не са неговите заблуди, Карин. Отървах се от този синдром; и без това никога не съм имал кой знае каква полза от него. Ти се появи първо в живота на брат ми, а години по-късно — в моя, и въпреки че двете ситуации си приличат, те никога не биха могли да бъдат еднакви. Аз не съм Хенри и никога не бих могъл да бъда, аз съм си аз и никога не съм познавал друга като теб... Как ти се струва тази декларация?

— Извънредно трогателна, скъпи.

— Пак това „скъпи“, което не означавало нищо.

— Не го омаловажавай, Дру. Аз трябва да се отърва от моите кошмари и когато това стане, ще ми бъде хубаво, ако знам, че ме чакаш. Може би ще успея да се привържа към теб, защото ти притежаваш качества, на които толкова се възхищавам, но в момента една връзка ми се струва нещо твърде далечно. Разбираш ли ме?

— Независимо дали разбирам, или не, ще направя всичко възможно, за да може това да се случи, по дяволите.

* * *

Беше обяд и тълпи изпълваха улиците. Канцелариите бяха опустели, а орди от гладни служители търчаха към любимите си кафенета и ресторанти. Парижкият обяд е нещо повече от поредното хранене за деня — най-често той е малко събитие — и нека Бог помага на работодателя, който очаква наетата от него работна ръка, особено ако е с маникюр, да се върне навреме на работа — особено през лятото.

Тъкмо затова раздразнението на доктор Герхард Крьогер нарастваше. Тълпите от служители, които непрекъснато минаваха край него, го блъскаха, а той стоеше, скрил лицето си зад сгънатия вестник, вперил очи във входа на бюро „Дьоziem“, който се намираше от лявата му страна. Не можеше да си позволи да не забележи фигурата на Клод Моро. Времето му беше скъпо, не можеше да изгуби и час. На Хари Латъм му оставаха броени секунди живот. Можеше да живее още максимум два дни, четирийсет и осем часа, а дори и това беше неточно. Почти непоносимото напрежение, което изпитваше хирургът, се подсилваше от една малка подробност, която той не бе съобщил на началниците си от „Братството“: преди мозъкът на пациента окончателно да отхвърли имплантанта и да експлодира, областта около операцията силно променяше цвета си. Върху кожата се появяваше възпаление, голямо колкото чаена чинийка, и всеки, който извършва аутопсията, би могъл да обърне внимание на необичайното явление.

Ако Хари попаднеше в ръцете на врага, Братството на Пазителите можеше да бъде унищожено, тайните му — разкрити,

глобалните му цели — изяснени. „Mein Gott^[4]! — помисли си Крьогер. — Можем да станем жертва на собствения си прогрес!“

И ето че Моро се появи! Широкоплещестият шеф на „Дьозием“ излезе от входа на сградата, зави надясно и тръгна с бързи стъпки по тротоара. Бързаше, което означаваше, че Крьогер буквално трябваше да се затича, за да го настигне, защото французинът беше тръгнал в противоположната посока. Като се промъкваше през тълпата и се извиняваше ту на немски, ту на френски, той успя да съкрати разстоянието си до Моро, оставяйки след себе си ядосани минувачи. Накрая се приближи на една ръка разстояние от него.

— Мосю, мосю! — извика той. — Изгубихте нещо!

— Моля? — шефът на „Дьозием“ се спря и се обърна. — Сигурно грешите, нищо не съм изгубил.

— Сигурен съм, че падна от вас — продължи хирургът на френски. — Папка или бележник. Един човек го грабна и побягна!

Моро бързо прерови джобовете си и загрижеността на лицето му премина в облекчение.

— Наистина грешите — каза той. — Нищо не съм изгубил, но все пак ви благодаря. В Париж гъмжи от джебчии.

— В Мюнхен също, мосю. Извинете ме, но в Братството, към което принадлежа, държим да спазваме християнските наставления и да помагаме на другите.

— Разбирам, християнско братство. Това е достойно за възхищение.

Моро се вгледа в мъжа. От двете им страни бързо се движеха минувачи.

— Пон Ньоф, тази вечер в девет — добави той шепнешком. — От северната страна.

* * *

Парижката мъгла размиваше отражението на луната във водите на Сена. Летният дъжд беше неизбежен. За разлика от повечето минувачи, които бързаха да се приберат, за да избегнат идващия дъжд, на северната пътека две фигури бавно се приближаваха една към друга. Срегнаха се по средата; Моро заговори пръв.

— Намекнахте за нещо, което ми се стори познато. Бихте ли се постарал да го изясните?

— Няма време за игри, мосю. И двамата знаем кои сме и откъде сме. Случиха се някои ужасни неща.

— И аз мисля така; неща, за които не знаех нищо до тази сутрин. И което е най-обезпокоително, не са ми съобщили навреме за тях. Не мога да си обясня защо. Дали някой от вашите куриери не е бил недискретен?

— Сигурен съм, че не! Настоящата ни мисия — мисия от първостепенна важност — е да открием американеца Хари Латъм. Това е много по-важно, отколкото можете да си представите. Знаем, че посолството го укрива някъде в Париж с помощта на „Антинеос“. Трябва да го открием! Американското разузнаване със сигурност ви е информирало за него. Къде е той?

— Минавате отвъд границата на това, което ми е известно, мосю... Как се казвате? Не говоря с хора, които не желаят да се представят.

— Крьогер, доктор Герхард Крьогер. Едно обаждане в Бон може да потвърди, че заемам високо положение!

— Колко впечатляващо! Какво по-точно е вашето „високо положение“, мосю?

— Аз бях хирургът, който... който спаси живота на Хари Латъм. И сега трябва да го открия.

— Да, вече го казахте. Нали знаете, че брат му Дру бе убит от това ваше идиотско К-подразделение?

— Не него трябваше да убият.

— А-ха, разбирам. Но това е дело на убийците от К-подразделението, момчетата, които едва са успели да излязат от училище, ако изобщо са ходили там.

— Няма да толерирам вашите оскърбления! — ядосано извика Крьогер. — Честно казано, смятат ви за недотам благонадежден, затова ви съветвам да бъдете откровен с мен. Ако не го направите, знаете какви могат да бъдат последствията.

— Може и да сте прав, но това ме направи богат.

— Намерете Хари Латъм!

— Ще се опитам, разбира се...

— Тази нощ не си лягайте, а се свържете с всеки възможен източник — френски, американски, английски — с всички! Разберете къде са скрили Хари Латъм! Аз съм в „Лютеция“, стая осемстотин.

— На последния етаж. Сигурно сте важен човек.

— Няма да заспя, докато не ми се обадите.

— Глупаво постъпвате, докторе. Като лекар би трябвало да знаете, че недоспиването води до дестабилизиране на мисленето. Но щом сте толкова настоятелен, а освен това ме заплашвате, уверявам ви, че ще се погрижа да удовлетвори искането ви, доколкото ми бъде възможно.

— Sehr gut!^[5] — каза Крьогер, като премина на немски. — А сега трябва да тръгвам. Не ме разочаровайте, не разочаровайте Братството; в противен случай знаете какво ви очаква.

— Разбирам.

Крьогер бързо се отдалечи. Силуетът му потъна в падащата мъгла. А Клод Моро бавно тръгна към Рив Гош, като се оглеждаше за такси. Трябваше да обмисли много неща.

* * *

Часът беше 7:42 сутринта, вашингтонско време. Уесли Сорънсън влезе в офиса си в Консулски Операции. Единственият човек освен него там беше секретарката.

— Всички доклади от снощи са на бюрото ви, сър — каза тя.

— Благодаря, Джини. Както често съм казвал, много се надявам, че ще получите допълнително възнаграждение за извънредна работа. Никой не идва тук преди осем и трийсет.

— Вие сте много добър човек, господин директоре. Винаги ми влизате в положението, когато децата се разболеят, така че няма нужда да се занимаваме с това. Освен това, така ми е по-удобно, имам време да прегледам всичко, преди да дойдат на работа останалите.

„Някои са дошли на работа много по-рано, отколкото си мислиш!“ — помисли Сорънсън. В четири сутринта той бе отишъл в базата „Андрюс“, за да придружи лично неонацистите, кацнали със самолета от Париж, до микробуса на морската пехота, който щеше да ги откара в един затвор във Вирджиния. И въпреки че беше уморен,

директорът на Консулски Операции щеше да отпътува натам в ранния следобед, за да разпита затворниците лично.

— Има ли нещо спешно? — попита той секретарката си.

— Всичко е спешно.

— Както винаги.

Сорънсън влезе във вътрешната стая на офиса си, отиде до бюрото и седна. Върху папките имаше етикети с надписи: „КИТАЙСКА НАРОДНА РЕПУБЛИКА“, „ФИЛИПИНИТЕ“, „СРЕДНИЯТ ИЗТОК“, „ГЪРЦИЯ“, „БАЛКАНИТЕ“... и накрая „ГЕРМАНИЯ“ и „ФРАНЦИЯ“.

Той отмести останалите настрана и отвори папката за Париж. Материалите бяха потресаващи. Въз основа на полицейските доклади се описваше нападението над апартамента на полковник Витковски, без да се споменава, че полковникът е изпратил двамата пленници с военен самолет във Вашингтон. Споменаваха се и за опожарената главна квартира на неонацистко подразделение в Авиньонските складове. Твърдеше се, че са убийци, които в момента са изчезнали. Последната новина от Париж бе закодирано съобщение от Витковски, разчетено в Консулски Операции. Сякаш избухна бомба: „Герхард Крьогер е в Париж. Издирва Хари Латъм. Обектът е предупреден“.

Герхард Крьогер, хирургът, тайнственият човек, ключът към толкова много неща! Никой извън американското разузнаване не знаеше за него. Сорънсън си помисли, че в някои отношения това не беше правилно. Трябваше да информират французите и англичаните, но ЦРУ им нямаше голямо доверие и Нокс Талбът се придържаше към това мнение.

По-късно, в осем сутринта, телефонът звънна.

— Търсят ви от Париж — каза секретарката. — Някой си господин Моро от бюро „Дьозием“.

Сорънсън тихо въздъхна и лицето му изведнъж пребледня. Моро бе изключен от операцията, беше под подозрение. Директорът на Консулски Операции вдигна слушалката и като внимателно подбираше думите си, заговори:

— Здравей, Клод, стари приятелю. Радвам се да те чуя.

— Явно не е желателно да се чуваме, Уесли, ако говорим направо.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— О, престани, моля те, през последните трийсет и шест часа се случиха прекалено много неща, които засягат и двамата ни, а в моя офис не е съобщено абсолютно нищо. Що за сътрудничество е това?

— Аз... не знам, Клод.

— Разбира се, че знаеш. Системно ме изключвате от операцията. Защо?

— Не мога да ти отговоря. Нямам представа...

— Моля те, Уесли! Ти си съвършен лъжец професионалист, но недей да се държиш така с някого, който е лъгал заедно с теб. И двамата знаем как става това, нали? Имам една шахматна задача за теб — надявам се, че си във форма.

— Каква е тя?

— Кой е Герхард Крьогер?

— Кой?!

— Добре ме чу, а явно си чувал това име и преди. Лекар.

Крьогер бе известен на „Дъозием“! Моро се бе измъкнал от примката. Стръв ли им пускаше?

— Не съм убеден, че съм го чувал, Клод. Герхард... Крьогер, така ли беше.

— Сега вече наистина ме обиждаш. Но пак ще се направя, че не съм чул. Крьогер тръгна след мен и ме спря по време на вечерната ми разходка. Набързо ми обясни, че или трябва да го насоча към Хари Латъм, или да се считам за умрял.

— Не мога да повярвам! Защо ще идва при теб?

— И аз го попитах същото; отговорът му беше такъв, какъвто очаквах да бъде. Имам свои хора в Германия, както и в повечето страни. Преди една година преговарях за живота на човек, задържан от тълпа скинове в Манхайм. Измъкнах го за около шест хиляди американски долара — добра сделка, бих казал. Все пак те научиха името на „Дъозием“ и разбраха, че сделката не би могла да се осъществи без моето одобрение.

— Досега никога ли не си чувал за Герхард Крьогер?

— Не, току-що ти казах, че едва снощи чух. Върнах се в офиса, прерових досиетата за последните пет години, с които разполагаме, но нищо не открих. Между другото, отседнал е в хотел „Лютеция“, стая осемстотин, и чака да му се обади.

— Залови го, за бога!

— О, Уесли, той няма да тръгне с мен. Мога да те уверя. Но защо не си поиграем с него? Той със сигурност не действа сам, а ние искаме да хванем и по-едри риби.

Вълна на облекчение обля Сорънсън. Клод Моро беше чист! Никога не би му предал Герхард Крьогер, включително хотела и номера на стаята му, ако работеше за Братството.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — каза директорът на Консулски Операции, — самият аз бях изключен за известно време. Можеш ли да познаеш защо? Защото сме работили заедно в Истанбул, където ти ми оказа голямата чест да ми спасиш кожата.

— И ти би направил същото за мен.

— Точно това казах на ЦРУ, когато се ядосах, и мога пак да им го кажа.

— Момент, Уесли — бавно каза Моро. — Като стана дума за Истанбул, спомняш ли си как апаратчиците на КГБ ти повярваха, че си двоен агент или по-точно — информатор на московските им началници?

— Разбира се. Живееха като султани, сякаш богатствата на Топкапъ бяха на тяхно разположение. Уплашиха се до смърт.

— И те взеха за свой довереник, така ли?

— Естествено. Казваха ми какво ли не, за да оправдаят начина си на живот.

— Но ти се довериха, нали?

— Да.

— Тогава остави за момента нещата такива, каквито са. Все още съм извън играта, не ми се доверяват. Може би ще успея да поиграя с хер Крьогер и да науча това-онова.

— Което означава, че първо ти трябва някаква информация.

— Каквато и да е, както в Истанбул.

— Какво например?

— Къде е Хари Латъм?

Търсеха Хари Латъм. Съмненията се завърнаха при бившия таен агент.

— Дори и аз не знам.

— Не те питам къде наистина се намира — намеси се Моро, — а само къде би могъл да бъде. Нещо, на което да повярват.

Съмненията утихнаха.

— Има една организация — „Антинеос“...

— Знаят за нея — прекъсна го Моро. — На тези хора не могат да им се хванат следите. Нещо друго.

— Сигурно знаят за Витковски и оная жена, Де Врийс...

— Със сигурност — съгласи се шефът на „Дьозием“. — Посочи ми някое място, където, ако започнат да разследват, ще се сблъскат с вашите хора.

— Предполагам, че най-добре е в Марсилия. Следим трафика на наркотици; много от нашите хора бяха подкупени или изчезнаха. Всъщност, ако някой ни наблюдава, ние действаме доста открито. Това ще ги накара да се откажат.

— Добре. Ще го използвам.

— Клод, ще бъда откровен. Искам да обясня на хората тук, че си чист! Непоносимо е, че си под подозрение.

— Не бързай, стари приятелю. Спомни си Истанбул. И преди сме играли тези игри.

* * *

В Париж Моро затвори телефона и отново се облегна назад в креслото си. Беше забил поглед в тавана; мислите му скачаха от един предмет към друг. Вече бе навлязъл във финалната отсечка. Отмъщението — само това имаше значение.

---

[1] нашият човек от Франция — нем. ↑

[2] Университетът в Женева — фр. ↑

[3] Това е животът — фр. ↑

[4] Боже мой — нем. ↑

[5] Това е добре — нем. ↑

18.

Тъй като се предполагаше, че Дру Латъм е напуснал този свят, от „Дъозием“ прибраха колата му. Вместо нея Витковски бе поръчал на посолския отдел „Транспорт“ да вземат предпазни мерки: трима души работеха на смени, осигуриха му кола без отличителни белези, която да бъде на разположение на офицер от армията — името му не се посочваше — и на жена му, които понастоящем живееха на „Рю Мадлен“. Полковникът разясни на морските пехотинци, които трябваше да дежурят на смени, че ако случайно разпознаят офицера, неговата самоличност трябва да остане в тайна. В противен случай някои патрули щяха да бъдат изпратени обратно на остров Парие и разжалвани в най-нисък чин, а заслугите им нямаше да фигурират в техните досиета.

— Няма нужда да ни го казвате, полковник — каза един сержант. — Извинете ме, сър, но това ни обижда, по дяволите.

— В такъв случай моля да ме извините.

— Редно е, сър — добави един ефрейтор. — Служил съм в посолствата от Пекин до Куала Лумпур, където охраната беше наистина от голямо значение.

— Така е, по дяволите! — прошепна втори ефрейтор, а после добави по-високо: — Ние не сме армия, сър. Ние сме морска пехота.

— Тогава наистина моля за извинение, момчета. Простете издънката на стария войник. Аз съм просто вкаменелост.

— Знаем кой сте, полковник — каза сержантът. — Не се безпокойте за нищо, сър.

— Благодаря ви.

Когато тримата излязоха от отдел „Транспорт“, Витковски бе поразен от репликата на единия от ефрейторите:

— Този е трябвало да стане морски пехотинец. Бих последвал този кучи син и в оръдейно дуло!

Изведнъж Стенли Витковски проумя, че това е най-голямата похвала, която бе получавал през цялата си кариера. Но сега трябваше

да мисли за други неща и не на последно място за Дру Латъм и Карин де Врийс. Умората, натрупана през изминалите часове, му подсказваше, че е по-добре Латъм да остане в апартамента на Де Врийс, отколкото да отиде в тайната квартира на „Антинеос“ — всъщност самите „Антинеос“ предложиха това, в случай че обектът продължава да бъде под наблюдение.

— Забъркал се е в неща, които са твърде публични за нашите цели — троснато бе казала една жена от „Мезон Руж“. — Ние му се възхищаваме, но трябва да предотвратим и най-малката възможност да ни открият.

Що се отнасяше до това Карин да остане в посолството, просто нямаше смисъл. Като служител от секретния отдел „Документи и разследване“, който живее извън посолството, адресът ѝ фигурираше само в списъка на „Охрана“, и всеки, който желаше да го види, трябваше да получи разрешение лично от полковника. Някои аташета мъже бяха опитвали. Той им отказа. Освен това вдовицата на Де Врийс веднъж му бе съобщила информация, от която страшно му олекна.

— Не съм бедна, полковник. Имам три автомобила в Париж, паркирани в различни гаражи. Когато сменявам колата, променям и външния си вид.

— Камък ми падна от сърцето — каза Витковски. — Като се вземе предвид информацията, която се съдържа в главата ти, хитро си го измислила.

— Не съм го измислила аз, сър. Генерал Райнхерт, върховният главнокомандващ на НАТО, ми бе заповядал да го направя в Хага. Там американците ми плащаха за това, но тогава обстоятелствата бяха други. Тук не очаквам да бъде така.

— Очевидно не си бедна.

— Аз съм отдадена изцяло на работата си, полковник. Парите нямат значение.

Този разговор се бе състоял преди повече от четири месеца; тогава Витковски нямаше представа колко „отдадена на работата си“ е новопостъпилата служителка. Сега вече не се съмняваше в това. Личният му телефон иззвъня.

— Да?

— Обажда се твойт невинен ангел, Стенли — каза Дру. — Нещо ново от „Мезон Руж“?

— В странноприемницата няма места или поне известно време няма да има. Безпокои ги фактът, че са те набелязали.

— Нося униформа, за Бога, твоята униформа! Между другото, в кръста и в задника си по-широк от мен. Но мундирът ми стои много добре.

— Ех, олекна ми. Ще се опитам да скрия несъвършенствата, докато модните фотографии те снимат... Можеш да се маскираш и като онзи актьор Вилие, но те пак ще предпочетат да стоиш настрана.

— Предполагам, че нямам право да ги обвинявам.

— Аз също не ги обвинявам — съгласи се полковникът. — Карин ще те изтърпи ли още ден-два, докато ти намеря подходяща квартира?

— Не знам, попитай нея — гласът на Латъм заглъхна, след като отдалечи слушалката от лицето си. — Витковски е на телефона. Искат да знае дали не си ми вдигнала наема.

— Здравей, полковник — обади се Карин. — Доколкото разбирам, „Антинеос“ се опъват.

— Боя се, че да.

— Разбираемо е.

— Така е, но не съм намерил подходяща алтернатива. Можеш ли да го изтърпиш още ден-два? Дотогава все още съм измислил нещо.

— Няма проблем. Каза ми, че тази сутрин си е оправил леглото.

— Така е, по дяволите! — чу се гласът на Дру. — Все едно че се намирам в лагер на бойскаути, липсват ми само студените душеве.

— Не му обръщай внимание, полковник. Може би вече съм ти споменала, че от време на време се вдетинява.

— Но на „Трокадеро“, в „Мъорис“ и Булонския лес никак не ми приличаше на вдетинен, Карин. Дори аз го признавам.

— Съгласна съм — каза Де Врийс. — Но ако се затрудняваш, има едно възможно решение — поне в Амстердам няколко пъти ни свърши работа. Фреди обличаше някоя униформа — американска, холандска или английска — и се регистрираше в „Амстел“ за поверителни срещи.

— Това е един от добре известните му номера — започна да си припомня Витковски.

— Хитър номер, полковник. Както вече ти каза Дру, твоята униформа му стои доста добре, а аз лесно мога да я свия в кръста и на други места...

— Пределно ми е ясно кои други места имаш предвид... Е, прилича ли на Латъм?

— С малки промени във външния си вид със сигурност ще прилича по-малко на Латъм.

— Моля?

— Ако си смени цвета на косата — спокойно отвърна тя — особено около слепоочията, които се виждат изпод офицерската шапка; разбира се — и фалшиви документи за самоличност. Мога да се заема с косата му и да намеря чифт очила, а ти ще приготвиш документите. Така ще може да се регистрира във всеки по-пълен хотел — сигурна съм, че можеш да го уредиш.

— Това едва ли фигурира в правилника на посолството.

— От това, което съм научила за Консулски Операции, предполагам, че влиза в пълномощията на този отдел.

— Тук ме хвана натясно. Явно наистина вече искаш да си тръгва.

— Проблемът не е лично в него, полковник, а в това, че е човек, когото тук са забелязали само като офицер от американската армия. Едва ли някой в сградата знае, че работя в посолството, но ако някой го подозира, това компрометира и Дру, и мен, и нашата работа.

— С една дума, и твоето жилище може да се превърне в мишена.

— Може би е пресилено, но не е невъзможно.

— В тази война всичко е възможно. Ще ми трябва снимка.

— Фотоапаратът на Фреди още е у мен. Утре сутринта ще получиш цяла дузина.

— Искане ми се да бъда там, за да видя как ще му боядисаш косата. Ще бъде голям майтап.

* * *

Де Врийс затвори телефона, отиде до един шкаф в коридора, отвори го и извади малък куфар с две ключалки с шифър. Латъм седеше в едно кресло с чаша в ръка и я наблюдаваше.

— Надявам се, че вътре няма лесно сглобяем автомат — каза той, след като Карин остави куфара на масичката за кафе пред кушетката и седна.

— О, боже, не — отвърна тя, докато въртеше колелцата с шифъра на ключалките, за да отвори куфара. — Всъщност, надявам се да ти помогна, за да избегнеш необходимостта от среща лице в лице с подобно оръжие.

— Почакай. Какво има вътре? Докато говореше със Стенли, през по-голямата част от времето не те слушах. Какво е намислила тази толкова привлекателна главица?

— Фреди наричаше това „куфар за извънредни пътувания“.

— Това не ме интересува. Фреди се е държал извънредно грубо с теб и затова не ми е симпатичен.

— В живота ни имаше и други моменти, Дру.

— Добре, както и да е. Та какво има там вътре?

— Най-обикновени средства за дегизиране. Нищо неочаквано и драматично. Изкуствени мустаци, бради, различни видове очила... и няколко вида лесно измиващи се бои за коса — Карин изрече последното с тих глас.

— Какво каза?

— Не можеш да останеш тук, приятелю — каза тя и хвърли поглед над куфарчето. — Недей да се оправдаваш и не го приемай лично; сградите и апартаментите на „Мадлен“ са като малък затънтен американски квартал. Хората се познават, клюкарстват по кафенетата и хлебарниците. Ако използвам твоя израз, това може да стигне до някого, на когото „не сме много симпатични“.

— Приемам го, разбирам те, но не това имах предвид.

— Ще се регистрираш в хотел под друго име — полковникът ще го измисли — с променен външен вид.

— Какво?

— Ще ти боядисам косата и веждите с измиващ се разтвор. Мисля, че ще ти подхожда меднорусо.

— За какво говориш? Аз не съм Жан-Пиер Вилие!

— Не ти и трябва. Бъди какъвто си; никой няма да те познае, освен ако не застане на няколко фута от теб и не те огледа внимателно. А сега обуи панталона на полковника, ако обичаш. Ще отбележа с карфици къде да го свия.

— Знаеш ли, ти си по-наивна и от сополив хлапак!

— Не можа ли да измислиш нещо по-добро?

— По дяволите! — кресна Дру и изгълта уискито си на един дъх.
— Честно казано, не мога.

— Всъщност може би е по-добре да започнем с косата. Свали си ризата, ако обичаш.

— А панталоните? Ще се чувствам по-естествено, като у дома си.

— Но ти не си у дома си, Дру.

— Попаднахте право в целта, госпожа!

* * *

Моро вдигна телефонната слушалка, натисна бутона, с помощта на който щеше да запише разговора, и каза на телефонистката на „Лютеция“:

— Стая осемстотин, ако обичате.

— Разбира се, господине.

— Да? — обади се нисък приглушен глас.

— Monsieur le docteur^[1]? — попита шефът на „Дьозием“ — не беше сигурен, че са го свързали правилно. — Аз съм човекът от Пон Ньоф. Вие ли сте?

— Разбира се, че съм аз. Какво сте ми приготвили?

— Разрових доста надълбоко, господине — много по-надълбоко, отколкото би било безопасно за мен. Провокирах американското ЦРУ и оттам ми казаха, че всъщност те укриват Хари Латъм.

— Къде?

— По всяка вероятност не тук, в Париж, а в Марсилия.

— По всяка вероятност? Това не ми върши работа! Не можете ли да ми кажете със сигурност?

— Не, но вие можете да го разберете.

— Аз?

— Имате ли хора в Марсилия, или нямате?

— Разбира се. Голяма част от средствата ни минават оттам.

— Потърсете Консулските, така ги наричат.

— Знаем за тях — каза Крьогер задъхан. — Онези копелета от разузнавателната група на Консулски Операции. Човек може да се сблъска с тях на всеки ъгъл, във всяко кафене.

— Хванете един от тях и вижте какво можете да научите.

— Ще ви се обадя след час. Къде да ви търся?

— Аз ще ви се обадя точно след час.

Мина един час и Моро се обади в „Лютеция“.

— Нещо ново? — попита той.

Герхард бе превъзбуден.

— Това е лудост! — каза той. — Човекът, с когото говорихме, е някой, на когото сме платили хиляди, за да можем да спечелим милиони. Каза, че сме полудели. В Марсилия нямало никакъв Хари Латъм!

— Значи е още в Париж — каза Моро разочарован. — Ще се върна на работа.

— Побързайте!

— Сега тръгвам — каза шефът на „Дьозием“ и затвори телефона със загадъчна усмивка. Изчака точно четиринайсет минути и отново се обади в „Лютеция“. Сега беше моментът обстановката да се нажежи максимално.

— Да?

— Пак съм аз. Току-що открих нещо.

— Какво, за Бога?

— Хари Латъм.

— Какво?

— Свързал се е с един от моите хора — човек, с когото е работил в Източен Берлин, който за щастие е решил, че трябва да ме уведоми. Очевидно Латъм е много напрегнат — може би izolацията е причина за това, нали знаете — до такава степен, че е започнал да мисли, че посолството му е компрометирано...

— Това е Латъм! — прекъсна го германецът. — Предполагаемите симптоми!

— Какви симптоми? Какво искате да кажете?

— Нищо, абсолютно нищо. Както казахте, izolацията може да причини странни неща... Какво искаше?

— Вероятно закрила от французите, така го разбрахме. Моят човек трябва да се срещне с него на станцията на метрото „Жорж Пети“ в два часа днес следобед, в края на перона.

— Трябва да отида там! — извика Герхард.

— Не ви съветвам, а и Бюрото няма практика да среща ловеца с жертвата.

— Не ме разбрахте. Трябва да дойда с вас!

— Защо? Може да се окаже опасно!

— Не и за мен. В никакъв случай за мен!

— Сега изобщо не ви разбирам.

— Не ви и трябва! Спомнете си за Братството, трябва да му се подчинявате, а аз ви заповядвам.

— В такъв случай трябва да се подчиня, разбира се, хер доктор. Ще се срещнем на перона в два без десет. Нито по-рано, нито по-късно, разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

Моро не затвори телефона, само натисна бутона за прекъсване на връзката и набра цифрите, които го свързваха с един от подчинените му офицери, на когото имаше най-голямо доверие.

— Жак — спокойно каза той, — имаме много важна среща в два часа, само ти и аз. Чакай ме на долния етаж в един и трийсет и ще ти обясня. Вземи за всеки случай автомата си, но го зареди с халосни.

— Много странна молба, Клод.

— И срещата е много странна — каза Моро и затвори телефона.

* * *

Дру се погледна в огледалото и опули очи от изненада.

— За Бога, приличам на герой от Дисни! — изкрещя той.

— Не е точно така — каза Карин, застана до него на кухненската мивка и взе огледалото от ръцете му. — Просто не си свикнал, това е.

— Но това е нелепо! Приличам на гей лидер на демонстрация за правата на обратните.

— Толкова ли те притеснява това?

— Не, по дяволите, имам доста приятели от тази компания, но аз не съм такъв.

— Можеш да се измиеш под душа, така че престани да се оплакваш. А сега си облечи униформата и ще ти направя няколко снимки за полковник Витковски. После ще преправя панталона.

— В какво ме забърка този кучи син?

— Той ти спасява живота, не разбираш ли?

— Винаги ли говориш толкова логично?

— Логиката и нелогичното са спасявали живота на Фреди повече пъти, отколкото бих могла да си спомня. Моля те, сложи си униформата.

Латъм го направи и след две минути се появи като истински полковник от армията на САЩ.

— Униформата ти отива — огледа го Де Врийс. — Особено като се изправиш.

— С това сако — извинявай, с този мундир — човек няма друг избор. Толкова е тесен, по дяволите, че ако не се изправиш, все някъде ти убива и не можеш да дишаш. От мен би излязъл лош войник. Бих предпочел да нося работен комбинезон.

— От теб сигурно би излязъл добър войник, ако беше генерал.

— Само това ми липсва.

— Защо пък не? — попита Карин и посочи коридора. — Ела в коридора, аз съм готова. Ето ти очилата.

— Готова ли си? Какви са тези очила?

Дру огледа малкото антре до входната врата. Там имаше фотоапарат върху триножник, обърнат срещу гладката бяла стена.

— Ти си била и фотограф?

— Съвсем не, но често ми се налага да бъда. Фреди имаше нужда от нови снимки за различните паспорти. Обясни ми как се работи с това, макар че нямах нужда от обяснения. Това е апарат за моментални снимки, паспортен формат... Сложи си очилата и застани пред стената. Свали си шапката; искам русата ти коса да се види изцяло.

След няколко минути Де Врийс му подаде петнайсет малки полароидни снимки, на които се виждаше светлокос, очилат полковник, който изглеждаше мрачен и потиснат, както всички хора на паспортна снимка.

— Чудесно — заключи тя. — А сега да се върнем на кушетката, където оставих всичко необходимо.

— Какво е то?

— Забрави ли за панталоните?

— О, най-после да чуя нещо хубаво. Да ги сваля ли?

— Недей, ако искаш след това да ти стоят добре. Ела.

Петнайсет минути по-късно, след две болезнени убождания с карфица, на Латъм му бе заповядано да отиде в стаята за гости и да възвърне нормалния си вид. Когато отново влезе в стаята, Карин седеше до масата, а пред нея имаше шевна машина.

— Панталоните, моля.

— Е, направо ми взехте ума, госпожа — каза Дру, като ѝ подаде панталоните от униформата. — Да не би да сте някой агент-момиче за всичко, което работи тайно зад кулисите?

— Да речем, че съм била такава, мосю Латъм.

— Не го казваш за пръв път.

— Приеми го, Дру. Всъщност, това не те засяга.

— Тук си права. Но, разбираш ли, образите ти се напластяват един върху друг и аз вече не знам с кого точно разговарям. Трябваше да приема Фреди, НАТО, Хари, мистериозния начин, по който си попаднала в Париж, но защо ми се струва, че има нещо друго, което те кара да правиш всичко това?

— Имаш развинтено въображение, защото живееш в свят, изпълнен с вероятни и невероятни, възможни и невъзможни, истински и фалшиви неща. Казах ти всичко, което трябваше да знаеш за мен, не ти ли е достатъчно?

— Засега като че ли ми е достатъчно — каза Латъм, приковал поглед в очите ѝ. — Но инстинктът ми подсказва, че има и нещо друго, което не искаш да ми кажеш... Защо не се усмихваш по-често? Толкова си лъчезарна, когато се усмихваш.

— Нямам много поводи за това, нали?

— Хайде, знаеш какво имам предвид. Малко смях от време на време освобождава от напрежението. Хари ми го каза веднъж, а и двамата вярвахме на Хари. Ако се срещнем след години, със сигурност ще се смеем на случката в Булонския лес. Имаше и смешни моменти.

— Отнехме един живот, Дру. Няма значение дали е бил добър, или лош човек — аз го убих, прекъснах живота на един толкова млад човек. Никога досега не бях убивала.

— Ако не беше го убила, той щеше да убие мен.

— Знам, непрекъснато си го повтарям. Но защо трябва да продължават тези убийства? Фреди живееше така, но аз не искам.

— И не бива да живееш така. Но за да отговоря логично на въпроса ти — тъй като логиката е част от твоя лексикон — ако не

убиваме, когато ни се налага, ако не спрем неонацистите, те ще убият десет хиляди пъти повече хора. Десет хиляди пъти, по дяволите, да започнем например с шест милиона. Вчера са убивали евреите, циганите и други „низши елементи“. Утре може да убиват републиканците и демократите в моята страна, които не могат да приемат техните глупости. Не се самозалъгвай, Карин, ако те се установят стабилно в Европа, останалата част от недоволния свят ще рухне като къщичка от плочки за домино. Няма да има никаква улична престъпност, защото дори зяпачите ще бъдат разстрелвани на местопрестъплението; затворниците няма да бъдат изправяни пред съда, защото няма да се налага; невинните и виновните ще бъдат в един куп — така че хайде да се отървем и от едните, и от другите, защото затворът е по-скъп от куршумите. Ние се борим срещу това бъдеще.

— Мислиш ли, че не разбирам? — каза Карин. — Разбира се, че го знам, глупав проповеднико! Защо мислиш, че съм изживяла целия си съзнателен живот по този начин?

— Но като изключим прехваления Фреди, има и още нещо, нали?

— Престани! — Де Врийс примигваше, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Не ми причинявай това!

Латъм тичешком се приближи до нея и коленичи пред стола ѝ.

— Съжалявам, наистина съжалявам! Не исках да те нараня. Не бих искал да го направя.

— Знам — Карин се съвзе и покри лицето си с ръце. — Ти си добър човек, Дру Латъм, но не ми задавай повече въпроси — причиняваш ми непоносима болка. Вместо това... прави любов с мен, обичай ме! Толкова се нуждаю от някого като теб.

— Бих желал да ми спестиш това „някого“ и да кажеш просто „от теб“.

— Добре, казвам го. Дру Латъм, прави любов с мен.

Дру нежно ѝ помогна да стане от стола, вдигна я на ръце и я занесе в спалнята.

Останалата част от сутринта премина в сексуални откровения. Карин де Врийс твърде дълго време не бе правила любов с мъж — беше неизтощима. Накрая прегърна Дру през гърдите.

— Господи! — възкликна тя. — Аз ли бях това?

— Смейш се — каза Латъм изтощен. — Знаеш ли, че се смееш много красиво?

— Толкова е хубаво да се смееш!

— Знаеш, че вече няма връщане назад — каза Дру. — Сега между нас има нещо, което преди не съществуваше. И не мисля, че е само заради леглото.

— Така е, скъпи, но не съм сигурна, че постъпихме много мъдро.

— Защо не?

— Защото в посолството трябва да действам хладнокръвно, а не мисля, че бих могла, когато става въпрос за теб.

— Дали не каза онова, което исках да чуя?

— Да, точно това казах, американски наивнико.

— Какво ли означава това?

— Предполагам, на твоя език би означавало, че съм влюбена в теб.

— Както някога е казало едно добро старо момче от Мисисипи, това май е по-велико от бой между петли!

— Какво?

— Ела и ще ти обясня.

* * *

Часът бе два без двадесет следобед, когато Клод Моро и приближеният му служител Жак Бержерон пристигнаха на спирка „Жорж Пети“ на парижкото метро. Те се разделиха и тръгнаха към далечния край на перона. Всеки от тях имаше портативен радиопредавател — двата бяха на еднакви честоти.

— Той е висок, много строен мъж — каза шефът на „Дьозием“ в предавателя. — Има навика да се навежда напред, защото обикновено разговаря с хора, по-ниски от него...

— Забелязах го! — възкликна агентът. — Облегнал се е на стената, чака да пристигне следващият влак.

— Когато дойде влакът, действай както ти наредих.

Влакът се приближи и спря. Вратите се отвориха и от вагоните се изсипаха няколко десетки пътници.

— Сега е моментът — каза Моро по радиопредавателя. — Огън!

Бержерон се подчини на заповедта и изстрелите с халосни патрони отекнаха на перона, а хората масово се втурнаха към изхода. Моро тичешком се приближи към изпадналия в паника Герхард Крьогер, сграбчи го за ръката и изкрещя:

— Опитаха се да ви убият! Елате с мен!

— Кой се опита да ме убие? — извика хирургът, докато двамата с Моро тичаха към предварително осигурения склад за багаж.

— Това, което е останало от идиотското ви К-подразделение, глупако.

— Но те са изчезнали!

— Дали е така? Сигурно са вербували някоя чистачка или работник по поддръжката и са инсталирали устройство за подслушване на телефона ви.

— Невъзможно!

— Нали чухте изстрелите. Да върнем ли влака обратно, за да видим откъде са излетели куршумите? Имахте късмет, че беше пълно с хора.

— Ach, mein Gott^[2]!

— Трябва да поговорим, хер доктор, иначе и двамата ще попаднем на мушката им.

— А Хари Латъм? Къде беше той?

— Видях го — излъга Жак Бержерон, който вървеше зад тях. Оръжието, заредено с халосни патрони, беше прибрано в джоба му. — Когато чу изстрелите, се качи обратно във влака.

— Трябва да поговорим — каза Моро, гледайки втренчено в Крьогер. Тръгна към една притворена стоманена врата. — В противен случай всички ще пострадаме.

Те влязоха вътре. Шефът на „Дьозием“ намери ключа на лампата и го щракна. Намираха се в средно голяма стая с бели тухлени стени без прозорци. В нея имаше огромни стари шалтери и семафори, а също и заковани сандъци с нова апаратура.

— Изчакай отвън, Жак — каза Моро на своя агент. — Когато пристигне полицията — а тя със сигурност ще дойде — покажи им документите си и им кажи, че си бил във влака и си слязъл, щом си чул изстрелите. Затвори вратата, ако обичаш.

Моро остана сам с германеца в слабата сивкава светлина, която идваше от крушката с решетка на тавана. Седна на един от сандъците.

— Настанете се удобно, докторе. Ще изчакаме тук известно време — поне докато полицията дойде и си отиде.

— Но ако ни намерят тук...

— Няма, вратата се заключва при затваряне. Голям късмет имахме; някой идиот я е оставил отключена. От друга страна, кой ли би откраднал нещо оттук, каквото и да е?

— Изпуснахме го, изпуснахме го! — извика Крьогер и удари с юмрук по един от сандъците, после седна върху голяма дървена каса и размаха ожулената си ръка.

— Пак ще се обади — предположи Моро. — Може би не днес, но утре със сигурност. Помнете, човекът е в изолация, отчаян е. Но искам да ви попитам — защо е толкова важно да откриете Латъм?

— Той... той е опасен.

— За кого? За вас? Или за Братството?

— Да... за всички нас.

— Защо?

— Какво ви е известно?

— Всичко, разбира се. Аз съм от бюро „Дьозием“.

— Искам да кажа, по-конкретно.

— Добре. Избягал е от вашата алпийска долина, промъкнал се е по някакъв начин през планинските снегове и е стигнал до едно шосе, където го качил някакъв селянин с камион.

— Селянин? Сега вие сте глупакът, хер Моро. „Антинеос“ — ето кой го е качил. Бягството му е било уредено отвътре, от предател вътре в долината. Трябва да открием този Hochverrater!

— Този „предател“, нали?

За всичките тези години шефът на „Дьозием“ се бе научил да разпознава лъжата, казана от аматьор в пристъп на вълнение.

— Затова ли трябва да откриете Латъм? За да го разпитате, преди да го убие, и така да научите кой е предателят?

— Разберете, била е жена, която вероятно заема много висок пост в организацията. Трябва да я елиминираме!

— Да, разбирам това.

По челото на Крьогер избиха капчици пот, а в помещението не беше топло.

— Значи това е станало причина да се намеси вашето К-подразделение и това е причината, поради която важен човек като вас е

дошъл в Париж — да установи самоличността на предателя, който заема висок пост в Братството.

— Точно така.

— Разбирам. И няма друга причина?

— Никаква друга причина.

Две струйки пот се стекоха по челото на германеца, стигнаха до веждите му и се спуснаха надолу по бузите.

— Тук е ужасно горещо — каза Крьогер и изтри лице с опакото на дланта си.

— Дори не съм забелязал. Всъщност мислех, че е доста прохладно, но това е, защото събития като днешното не са необичайни за мен и не ме изнервят особено. Изстрелите винаги са съпътствали живота ми.

— До, но вашия, а не моя. Ще си позволя да ви кажа, че ако влезете с мен в операционната по време на някоя от по-неприятните процедури, със сигурност ще припаднете.

— Не споря, няма съмнение, че ще припадна. Но виждате ли, докторе, за да ви бъда максимално полезен, трябва да знам всичко, а нещо ми подсказва, че още не сте ми го казал.

— Какво повече бихте желал да научите? — Крьогер все по-обилно се потеше.

— Понякога може би се престарavam. Но ето как ще процедираме: когато Хари Латъм отново ни потърси, аз няма да ви се обадя в „Лютеция“; вместо това ние сами ще го задържим. Ще се държим добре с него, а няколко часа по-късно аз ще ви се обадя.

— Не съм съгласен! — изкрещя хирургът и стана от сандъка. Ръцете му трепереха. — Трябва да бъда с вас, когато го откриете! Трябва да остана насаме с него, преди да проведете какъвто и да било разпит, защото ще обсъждаме информация, която не бива да стига до ничии уши. Много е важно, така заповядва Братството!

— А ако в името на личната си безопасност не се подчиня?

— Сведението за сумата над два-сет милиона франка, вложени на ваша сметка в швейцарска банка, може да стигне до „Ке д’Орсе“ и до френската преса.

— Това със сигурност е убедителен аргумент, нали?

— Надявам се, че е така.

— Когато казахте, че искате да останете насаме с него, какво имахте предвид?

— Точно това, което казах. Донесъл съм няколко спринцовки и различни видове наркотици, които биха накарали Хари Латъм да ми разкрие онова, което трябва да научим. Естествено, не бива да присъстват други хора.

— Искате да кажете, че трябва да останете сами в стая?

— Съвсем не. Разговорите в стая могат да се подслушват. Вие сам казахте, че моята хотелска стая се подслушва.

— Тогава къде да ви уредим среща?

— В автомобил, който аз ще избира, не ваш. Ще откарам Латъм някъде, ще му инжектирам опиатите, ще науча каквото трябва и ще ви го върна.

— И няма да го екзекутирате?

— Само ако ме проследят.

— Разбрах. Мисля, че нямаме избор.

— Нямаме време, Моро, нямаме време! Извънредно важно е да бъде открит до трийсет и шест часа!

— Какво? Сега изобщо не ви разбирам. Защо до трийсет и шест часа? Да не би след трийсет и шест часа земята да престане да се върти? Обяснете ми, моля ви.

— Е, добре, ще ви кажа това, за което се досещате, но не знаете. Както може би си спомняте, аз съм лекар. Някои смятат, че съм най-добрият мозъчен хирург в Германия. Аз не бих оспорил подобна преценка. Хари Латъм е луд — смес от шизофрения и синдром на маниакална депресия. В нашата долина аз му спасих живота — оперирах го, за да премахна налягането, причинено от болестта. След като прегледах бележките си, открих нещо ужасно. Ако не получи лекарства на шестия ден от бягството си, той ще умре! Оттогава са минали вече четири и половина дни. Сега разбирате ли? Трябва да го разпитаме, преди да е отнесъл името на нападателя в гроба.

— Да, сега разбирам, но вие, докторе, добре ли сте?

— Какво?

— Силно пребледняхте, лицето ви е плувнало в пот. Гърдите ли ви болят? Мога да извикам линейка.

— Не искам линейка, искам Хари Латъм! Не ме болят гърдите, нямам ангина, просто не понасям бавно мислещи бюрократи!

— Ще ми повярвате ли, че и това разбирам? Защото вие сте учен, блестящ учен, и аз съм щастлив, че имам честта да ви познавам... Хайде да тръгваме, обещавам ви, че ще вложа цялата си енергия...

Отвън, на „Шанз-Елизе“, Моро и неговият служител отдадоха чест, когато Крьогер се качваше в такси, а след това тръгнаха към служебната кола.

— Бързо! — каза ветеранът от Истанбул. — Това копеле постоянно ме лъжеше! Но защо ли го правеше?

— Какво смяташ да предприемеш, Клод?

— Ще седна и ще мисля. Ще се обадя на няколко души по телефона. Един от тях е известният учен Хайнрих Крайц, германският посланик. Той и правителството му ще трябва да се разровят в досиетата, независимо дали това им харесва, или не.

---

[1] господин докторът — фр. ↑

[2] Ах, боже мой — нем. ↑

19.

С дипломатическо куфарче в ръка Дру Латъм се приближи към рецепцията на хотел „Интерконтинентал“ и се представи. Сложи на бюрото заявка за резервация от американското посолство и военна карта за самоличност. Хотелският чиновник внимателно ги огледа и извади бланка от папката си.

— А, да, полковник Уебстър, най-сърдечно ви приветстваме като наш гост. Посолството поръча малък апартамент за вас.

— Точно така.

— А багажът ви, мосю?

— Оставих го на портиера и му се представих.

— Чудесно. Значи пътешествате?

— Армията ме командирова ту на едно място, ту на друго — каза Дру и се подписа в книгата. Антъни Уебстър, полковник от Армията на САЩ. Вашингтон, САЩ.

— О, колко интересно! — чиновникът взе регистрационната книга и извади адресна карта. Вдигна поглед и натисна звънеца.

— Придружете monsieur le Colonel^[1] до апартамент седемстотин и три и кажете на портиера да изпрати там багажа му. Името му е Уебстър.

— Да — отговори пиколото. — Последвайте ме, мосю. Багажът ви ще пристигне след няколко минути.

— Благодаря.

Изкачването с асансьора до седмия етаж мина без произшествия, ако не се смята кавгата между една американска двойка. Жената със синкавобяла коса и окичена с бижута със скъпоценни камъни мъмреше възпълния си съпруг с каубойска шапка с широка периферия:

— Лукас, поне се дръж прилично!

— Че за к'во? Не мога да си намеря истинска лимузина, има само от ония ситните, дето едва си наместваш задника вътре, и никой не ще да ти говори на американски, ако не му бутнеш бакшиш — пък после ще речеш, че са израсли в Тексаркана.

— Така е, защото не можеш да разпознаваш парите им.

— Ти пък можеш.

— Аз пазарувам. Знаеш ли колко даде на шофьора последния път, когато се возихме с такси?

— Не, мамка му, бутнах му там няк'ви хартийки.

— Сумата беше петдесет и пет франка, около десет долара. Ти му даде сто, което е почти двацет и пет долара.

— Уф, мътните ме взели. Сигурно затуй все ми намигваше ти като слезе и на съвсем разбран английски ми каза, че тая нощ щял да се навърта край хотела, та да съм го потърсел.

— Наистина ли?

За късмет на Латъм вратата се отвори на шестия етаж и двойката слезе.

— Извинявам се за сънародниците си — каза Дру. Не знаеше какво друго да каже при вида на вдигнатите вежди на гарсона.

— Няма защо, господин полковник. Това е Париж от техните мечти.

— Боя се, че сте прав.

— Е, поне не вреди на никого... Пристигнахме, мосю.

Апартаментът беше малък — имаше спалня и всекидневна, но беше чудесен, много европейски, а бутилката скоч върху барчето го правеше изключителен. Витковски явно изпитваше страшни угризения — при това напълно основателно. Латъм мразеше проклетата си униформа. Гърдите, талията и задните му части сякаш бяха натъпкани в тръба от плат. Чудеше се как хората от армията не подават оставка заради униформата.

Когато гарсонът си отиде, Дру зачака да му донесат куфара. Вътре имаше комплект цивилни дрехи. Свали мундира, в който се задушаваше, сипа си уиски, пусна телевизора, започна да превключва каналите, докато откри Си Ен Ен, и седна.

На вратата се позвъни. Беше младият прислужник, който донесе куфара му. Дру благодари и му даде бакшиш. И най-неочаквано момчето каза:

— Това е за вас, мосю — младежът му подаде бележка. — Тя е... как да кажа — *confidentiel*^[2].

— Разбирам, много ви благодаря.

Обади се в стая 330. Приятел.

Карин? Това изцяло съответстваше на непредсказуемото ѝ поведение. Сега те бяха любовници — повече от любовници.

Той вдигна телефона, прегледа указателя и набра номера.

— Здравей, успех — каза той, веднага щом отсреща вдигнаха слушалката.

— Хей, момче, значи наистина си бил ти! — обади се мъжки глас.

— Какво? Кой сте вие?

— Хайде, Бронко, не можа ли да познаеш стария си приятел от „Манитоба Старс“? Бен Луис! Спомняш ли си как онзи от „Торонто Кометс“ беше ти съсипал глезена? Лекуваше се няколко седмици и после се върна на леда, но десният ти крак вече беше изкривен леко наляво. Никой от новите ти познати не го забелязваше, само аз знаех. Сигурен бях, че си ти!

— Добре, добре, Бени, аз съм, но не казвай това на никого. Сега работя за правителството. Трябва да си държиш езика зад зъбите.

— Хей, разбрах, приятел! Знаеш ли, играх два сезона в „Рейнджърс“...

— Знам, Бени, беше страхотен.

— И какво от това? На третия сезон ме изхвърлиха.

— И това се случва.

— Но не и ако бях като теб, приятел. Ти биеше всички ни.

— Това е минало. Как ме откри, Бен?

— При портиера. Попитах къде отива багажът.

— Казаха ли ти?

— Естествено, казах им, че е моят!

— Боже, наистина ме връщаш към миналото. Когато седяхме в някой скъп ресторант в Монреал и дойдеше сметката, ако беше прекалено голяма, ти казваше, че била на друга маса, после — на друга, докато накрая не станеше достатъчно малка, за да я платиш. Какво правиш в Париж?

— Работя в бързото хранене, представлявам всички най-големи компании. Наемат някой едър тип като теб или мен, защото имаме големи мускули, които ни вдигат репутацията. В характеристиката ми пише, че съм бил звезда в „Рейнджърс“, представяш ли си? Какво разбират тия тук? Бях втора ръка, но изпълвах фланелата.

— Аз никога не съм я изпълвал толкова.

— Не. Ти беше, както писаха в онзи вестник в Торонто, „само жили и скорост“. По дяволите, бих искал да го бяха написали за мен.

— Това също е минало, Бен, но пак ще ти повторя: забрави, че си ме видял! Извънредно важно е да запомниш това.

— Разбрах, приятел.

Мъжът на име Луис се оригна и два пъти хлъцна.

— Бени — твърдо каза Латъм, — да не си започнал пак да се наливаш?

— Не — отговори международният търговски представител от „бързото хранене“, като отново се оригна и хлъцна. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш, момче? Тук е Париж!

— После ще си поговорим, момче — каза Латъм и затвори. Веднага след това телефонът звънна.

— Да?

— Аз съм — каза Карин де Врийс. — Всичко добре ли мина?

— Не, по дяволите, един много стар приятел ме разпозна.

— Кой?

— Бивш хокеист от Канада.

— Има ли проблем?

— Не мисля, но е пияница.

— Значи има. Как се казва?

— Бен. Бенджамин Луис. Стая триста и трийсет.

— Ще се справим с него... Как си, скъпи?

— Искам да си до мен.

— Взех решение.

— Боже мили, какво решение си взела? Искам да го чуя, може ли?

— Надявам се, че искаш. Наистина те обичам, Дру, и както ти се изрази — беше много прав — не е само заради леглото.

— Толкова те обичам, че не мога да намеря думи, за да ти го кажа... Не мога да повярвам, че изрекох това! Никога не съм вярвал, че ще ми се наложи...

— Нито пък аз. Надявам се, че не грешим.

— Това, което изпитваме, не може да бъде грешка. През последните няколко дни преживяхме повече неща, отколкото мнозина — през целия си живот. Издържахме теста, госпожа.

— Европейското в мен ме кара да смятам това за неубедително, но знам какво чувстваш, защото аз чувствам същото. Жадувам за теб, наистина!

— Тогава сложи русата перука и ела в хотела.

— Не тази вечер, скъпи. Полковникът ще изправи и двама ни пред военен съд. Може би утре!

* * *

След час — тъй като в Ню Йорк бе едва обед — от Вашингтон се обади по телефона на президента на Международната асоциация за търговия с храни и услуги. Трийсет минути по-късно един от представителите на Асоциацията — бивша звезда от „Ню Йорк Рейнджърс“, който понастоящем се намираше в Париж — бе изпратен в Осло, Норвегия, за да проучи новите възможности в бизнеса. Имаше едно-единствено малко затруднение. Същият този търговски представител лежеше мъртвопоиян на леглото си. Наложиха се двама от помощниците на портиера да го вдигнат, за да говори по телефона, да му помогнат с опаковането на багажа и да го качат в такси за летище „Орли“.

За съжаление, тъй като всичко стана толкова набързо, Бенджамин Луис се нареди на погрешна опашка, изпусна самолета и си купи билет за Хелзинки, защото не можеше да си припомни думата „Осло“, а работодателят му бе споменал името на скандинавски град. Той никога не бе ходил в Хелзинки. Такава е съдбата на онези, които се забъркват в разузнавателни операции от широк мащаб.

По средата на полета Бени изведнъж си спомни за Осло и попита стюардесата дали не би могъл да слезе и да се качи на друг самолет. Стюардесата — очарователна руса финландка — му изказа съжалението си и обясни, че идеята му не е сполучлива. Затова Бени я покани на късна вечеря в Хелзинки. Тя любезно му отказа.

* * *

Уесли Сорънсън излезе от главната квартира на Консулски Операции и отпътува към затвора във Феърфакс, Вирджиния, където държаха двамата нацистки терористи. След като колата влезе през портала и пое по дългата извита в дъга алея, която водеше към внушителния вход — някога това бе имение на аржентински дипломат — директорът на Консулски Операции се опита да си припомни всички уловки, които навремето използваше при разпит. Първата, разбира се, беше: „Хей, момчета, бих предпочел да ви видя живи, отколкото мъртви, но не аз вземам решенията, сигурно разбирате. Тук номерата ви не минават; имаме подземна стая със звукоизолирани стени, доста изпоцапани от предишните екзекуции...“ и така нататък. Такива стени, разбира се, нямаше, както нямаше и подобна стая. Най-упоритите затворници бяха отвеждани долу в облицован с черно асансьор, където ги очакваше смърт. Онези, които избираха да минат тези петдесет фута, получаваха инжекция с производно на скополамина и когато възкръснаха, бяха толкова благодарни, че бяха готови да сътрудничат до оглупяване.

Просторната килия за двама не приличаше на обикновените затворнически килии. Беше дълга двајсет фута, дванайсет фута широка; вътре имаше две легла с нормални размери, мивка, преградена със стена тоалетна, малък хладилник и телевизор. Приличаше по-скоро на хотелска стая на умерена цена, отколкото на добрите стари килии от „Алкатрас“ или „Атика“. Онова, за което затворниците не знаеха, но вероятно подозираха, бяха вградените в стените скрити камери, които покриваха всеки фут от пространството.

— Може ли да вляза, господа? — попита Сорънсън пред вратата на килията. — Или може би трябва да говоря на немски, за да ме разбирате по-добре?

— И двамата говорим добре английски, майн хер — вяло отвърна Две-Париж. — Ние сме пленници, какво очаквате да ви кажем? „Не, не влизайте“?

— Приемам го като разрешение. Благодаря.

— Охраната и оръжието да останат отвън — каза не толкова любезният Пет-Париж.

— Такъв е редът, това не е личната ми охрана.

Патрулът от ЦРУ пусна Сорънсън в килията, застана до отсрещната стена и извади пистолета си от кобура.

— Мисля, че трябва да поговорим сериозно, господа.

— Какво толкова имаме да си кажем? — попита Две-Париж.

— Предполагам, че най-важният въпрос е дали ще останете живи или ще умрете — отговори директорът на Консулски Операции. — Разбирате ли, не аз вземам решенията. Долу, на двайсет фута под земята, има една стая...

Сорънсън описа килията за екзекуции. Пет-Париж се разстрои. Две го прие по-хладнокръвно и продължи да се взира в директора с напрегната усмивка.

— Смятате ли, че сме достатъчно предани на каузата, за да ви дадем повод да ни убиете? — попита той. — Освен ако не сте го решили предварително.

— В тази страна се гледа много сериозно на отнемането на живот. Подобни неща никога не се решават предварително и не се приемат с лека ръка.

— Наистина ли? — продължи Две-Париж. — Тогава защо вие сте единствената страна в цивилизования свят, без да броим някои арабски държави, Китай и части от бившия Съветски Съюз, където смъртното наказание все още не е отменено?

— Такава е волята на народа — в някои щати, разбира се. Както и да е, вашият случай не е национален въпрос. Вие сте международни убийци.

— Надеждата дава крила, както бе казал един чудесен ваш писател, не е ли така?

— Не вярвам в това, но вие като че ли сте доста начетен младеж.

— Живял съм в различни страни и — надявам се — съм научил нещо от тяхната култура.

— Споменахте нещо за преданост — каза Сорънсън. — Попитахте ме дали смятам, че сте достатъчно предани на каузата си, за да имам повод да ви екзекутирам.

— Казах само „да ни убиете“ — поправи го Нула Две. — Екзекуцията изисква законно обвинение.

— За получаването му във вашия случай има повече от необходимите доказателства. Имам предвид трите покушения и последвалото ги убийство на офицера Латъм, например.

— Това е война! — извика Пет-Париж. — Едни войници убиват други!

— Не съм чул някой да е обявил война, нито да е отправил всеобщ национален призив „на оръжие“. Ето защо това е едно най-обикновено убийство... Както и да е, всичко звучи прекалено академично, а това не е моята област. Аз само предавам информацията. Решенията се вземат от моите началници.

— Каква информация? — попита Две.

— Какво можете да ни предложите срещу живота си?

— Ако имаме информация, откъде би трябвало да започнем?

— Кой са вашите колеги в Бон?

— Не можем да кажем това — честно казано, не ни е известно... Но нека се върна малко назад, майн хер. Ние сме елитна група и живеем необикновен живот — мечтата на всички младежи, обучени единствено да се подчиняват на заповеди. Тези заповеди ни се предават чрез кодове, които постоянно се променят...

И Две-Париж разказа за техния начин на живот, както го бе разказал на Нула Пет в самолета за Вашингтон.

— Ние сме отряди за бързо реагиране — щурмоваци, ако предпочитате. Поддържаме контакти с подразделенията в другите страни. Никога не използваме имена. „Нула“ означава Париж — аз съм Нула Две-Париж. САЩ са обозначени с „три“ преди личния код.

— Как осъществявате връзка?

— Бон периодично ни изпраща секретни телефонни номера. Пак се използват само кодове, няма имена.

— Какво можете да ми кажете във връзка с нашата страна, което би ме убедило да апелирам за благосклонност към вас?

— Боже мой, откъде искате да започнем?

— Откъдето вие решите.

— Много добре, да започнем от вицепрезидента на Съединените щати.

— Какво?

— Предан ни е до мозъка на костите. След това — говорителят на президента — от германско потекло, разбира се — възрастен господин, заклеил отказа от военна служба по убеждения по време на Втората световна война. Разбира се, има и много други, но това дали ще ви съобщим имената и постове им зависи от вашето мнение по повод екзекуцията ни.

— Лъжете.

— Щом смятате така, застреляйте ни.

— Вие сте измет!

— И вие — в нашите очи! — изкрещя Пет-Париж. — Но времето е на наша страна, не на ваша. Рано или късно светът ще се пробуди и ще прозре, че ние сме правите. Оскотелите чернилки са извършителите на повечето престъпления; арабите съставляват най-голямата терористична организация, а евреите манипулират света, лъжат и покваряват всичко, до което се докоснат: за тях — всичко, за другите — нищо!

— Да не обръщаме внимание на избухливия ми другар. Искате ли информация от нас, или не? — попита Нула Две. — Харесвах привилегирования си живот в Париж, но тъй като вече съм се лишил от него, защо да не карам докрай?

— Можете ли да представите доказателство за скандалните обвинения, които отправихте?

— Можем само да повторим това, което са ни казали. Но моля ви, запомнете, че ние сме елитът на Братството.

— Die Brüderschaft^[3] — с отвращение каза директорът на Консулски Операции.

— Точно така. Това име ще стане известно в цял свят и ще предизвиква уважение.

— Това няма да стане, защото аз имам какво да кажа по този въпрос.

— Имате ли, майн хер? Вие сте само едно малко болтче в машината, както и аз. Честно казано, цялата тази ситуация е много досадна. Нека историята следва неизбежния си ход; тя не зависи от хора като вас и мен. Освен това бих предпочел да живея, отколкото да умра.

— Ще поговоря с началниците си — студено каза Уесли Сорънсън, отиде до вратата и даде знак на охраната.

Когато излязоха през външната врата, Две-Париж взе едно листче и като го прикри с ръка, написа на немски: „Не може да си позволи да ни екзекутира“.

* * *

— Господин посланик — каза Моро. Двамата с Хайнрих Крайц седяха сами в неговия офис в германското посолство. — Надявам се, че разговорът ни не се записва, това не е от полза за никого от нас.

— Не, не се записва — отговори възрастният посланик. Дребната му фигура, бледото набръчкано лице с крехки очила в стоманени рамки му придаваха вид по-скоро на леко пийнал гном, отколкото на виден европейски учен.

— Събрах информацията, за която ме помолихте...

— Знаете, че молбата ми е строго секретна, нали? — прекъсна го шефът на бюро „Дьозием“, който седеше пред бюрото му.

— Разбира се, давам ви честната си дума... Досието започва с някои данни за детството и семейството на Герхард Крьогер, годините в университета и медицинския му стаж до постъпването му на работа в болницата и предполагаемата му оставка в Нюрнберг. Това е забележително досие, разказващо за триумфа на един забележителен човек. И като се изключи внезапното му оттегляне от лекарското поприще, няма нищо, което да намеква за неблагонадеждност, а да не говорим за симпатия към неонацисткото движение. Извадих копие за вас, разбира се.

Крайц се наведе напред и сложи пред Моро запечатан хартиен плик. Последният го пое, впечатлен от дебелината и тежестта му.

— Отделете ми малко време, ако разполагате с такова, сър.

— Няма нищо по-важно от съвместните ни разследвания. Слушам ви.

— Подробно ли разгледахте всичко това?

— Като докторска теза, която трябваше да приема или отхвърля. Съвсем подробно.

— Кои са родителите му?

— Зигмунд и Елзи Крьогер. Току-що споменахте първото нещо, което отхвърля всяка възможност за връзка с неонацизма. Зигмунд Крьогер е регистриран официално като дезертирал от Луфтвафе през последните месеци на войната.

— Както и хиляди други.

— От Вермахта — да, но не и от Луфтвафе, а и малко са висшите офицери дезертьори. Крьогер старши е бил майор, многократно награждаван — лично Гьоринг го е награждавал. И нашите, и вашите военни досиета посочват, че ако войната бе продължила и Крьогер

беше заловен, той щеше да бъде изправен пред военния трибунал и разстрелян. От Третия Райх.

— Какво е станало с него след войната?

— Историята е обичайна. Летял с „Месершмита“ си и скочил с парашут зад фронтовата линия на съюзниците, като оставил самолета си да падне в равнината и да експлодира. Британските войски не позволили на селяните, надошли от близките села, да го убият, и Крьогер получил статут на военнопленник.

— Не е ли бил репатриран, след като се е предал?

— Какво да ви кажа, неясна история. Бил син на фабрикант, за когото работели стотици хора. В крайна сметка той е дезертьор, а не предан последовател на Фюрера. И едва ли собственият му син би станал такъв.

— Да, разбирам. А жена му, майката на Герхард?

— Солидна домакиня от висшите слоеве на „средната класа“, която вероятно е изпитвала отвращение към войната. Във всеки случай, никога не е фигурирала в списъците на членове на Националсоциалистическата партия и няма сведения да е присъствала на многобройните ѝ събрания.

— Значи няма пронацистско възпитание.

— Тъкмо това се опитвах да ви кажа.

— А в университета, където Крьогер е учил медицина, дали не е имало някакви студентски организации, враждебно настроени срещу демократичното управление в Германия и заклеяването на Третия Райх, които биха могли да впечатлят младеж като него?

— Не открих данни за нито едно. Професорите — и неговите преподаватели, и останалите — го определят като потаен човек, талантлив учен, образован лекар — просто забележителен. Постиженията му в областта на хирургията са били изключителни, поради което е започнал да оперира много по-рано от обичайно.

— Каква е специализацията му?

— Мозъчна хирургия. Казват, че имал „златни ръце с пръсти от живак“ — това са точните думи на знаменития Ханс Траупман, друг талант в тази област.

— Кой?

— Траупман, Ханс Траупман, шеф на отделението по мозъчна хирургия в Нюрнберг.

— Приятели ли са?

— Освен по професионална линия няма данни за някакво по-близко приятелство.

— И все пак много високо е оценил своя подчинен.

— Не всички хирурзи са пестеливи на похвали, Моро.

— Предполагам, че е така. Има ли някакви мнения, или заключения по въпроса защо Крьогер се е оттеглил от лекарската практика и е емигрирал в Швеция?

— Освен личните му емоционални подбуди — никакви. Повече от двайсет години Крьогер е извършвал изключително деликатни операции, които могат да съсипят нервите на човек. По негова лична преценка се е преуморил, „пръстите от живак“ са започнали да треперят и той не е пожелал да рискува живота на бъдещите си пациенти — постъпка, достойна за възхищение.

— Нещо не ми е ясно — каза Моро. — Някой знае ли къде се намира сега?

— Както ще видите, носят се само слухове. Някои от бившите му колеги, на които се е обаждал преди четири години, твърдят, че е започнал работа като интернист под шведско име някъде на север от Гьотеборг.

— Кой са тези бивши колеги?

— Имената им фигурират в доклада. Можете сам да ги откриете, ако пожелаете.

— Ще го направя.

— А сега, мосю Моро — започна германският посланик, като отпусна дребното си костеливо тяло в креслото, — мисля, че е време да ми изясните някои неща. Когато разговаряхме по секретната линия, както настояхте, вие намекнахте, че хирург на име Герхард Крьогер е вероятен симпатизант на нацисткото движение, но не изтъкнахте никакви доказателства. В същото време най-дръзко ми заявихте, че ако моето правителство в лицето на тази канцелария откаже да удовлетвори молбата ви да получите пълното досие на Крьогер, ще се оплачете в „Ке д’Орсе“, че умишлено укриваме самоличността на член на новото нацистко ядро, притежаващ големи пълномощия. Сега отново не ми съобщавате доказателства, а след като тази папка попадне при вас, има голяма вероятност животът на един невинен лекар, практикуващ някъде в Швеция, да бъде поставен под заплаха,

защото аз не се съмнявам, че ще го откриете. Ето ви информацията, моєю Моро. Сега вие ми обяснете, поне само за успокоение на собствената ми съвест, защото, както вече казах, вие със сигурност ще го откриете.

— Вече го открихме, господин посланик. Той е в Париж, на по-малко от двайсет пресечки оттук. Има за цел да открие Хари Латъм и да го убие. Но защо той — лекарят хирург — иска това? На този въпрос трябва да намерим отговор.

Моро излезе на улицата и тръгна право към колата на бюро „Дьозием“. Качи се, направи знак на шофьора да тръгва, след това вдигна телефонната слушалка и набра вътрешен номер в посолството.

— Жак?

— Да, Клод?

— Искам да проследиш незабелязано лекар на име Траупман, Ханс Траупман, хирург в Нюрнберг.

* * *

Вечерта се стори прекалено дълга на изнервения Дру Латъм. Хотелският апартамент бе станал негов персонален затвор. Дори въздухът, пречистен от климатичната инсталация, бе започнал да го потиска. Той отвори прозореца, но веднага го затвори: парижката нощ бе влажна и климатичната инсталация бе за предпочитане. Твърде дълго се бе спотайвал като беглец. Трябваше да излезе навън — както вчера следобед, когато отиде до апартамента си на „Рю дю Бак“, придружен от охраната си. Отне му не повече от час, беше на улицата броени минути, но тези минути бяха кратко бягство от задушавашите го ограничени, затворени пространства на антинеонацистката „Мезон Руж“, дома на Витковски, дори апартамента на Карин — не, апартаментът на Карин правеше изключение...

Но сега, сега отново искаше да се почувства свободен човек поне за малко; искаше да се разходи по улиците сред хората — толкова беше просто! Беше говорил с Карин преди два часа, когато тя бе все още в посолството, и се съгласи, че в интерес на абсолютната тайна не бива да ѝ се обажда на „Рю Мадлен“. Разбира се, последното нещо, което искаше, бе да превърне и нея в беглец. Тя му беше предала извънредно

съобщение от Вашингтон. Дру трябваше да се свърже с Уесли Сорънсън по личния му телефон — да звъни, докато Сорънсън не вдигне слушалката. Ако не се свържеше до шест часа вашингтонско време, трябваше да потърси Сорънсън у дома, независимо от това колко е часът.

Бе направил няколко опита — знаеше, че този телефон не се подслушва — преди още в Париж да е станало единайсет, а във Вашингтон — шест часа. След това се обади в дома на Уес. Госпожа Сорънсън вдигна телефона и като истинска съпруга на ченге каза следното:

— Съпругът ми очаква да се обади нашият антиквар от Париж. Ако това сте вие, господин Сорънсън е зает до към седем часа местно време. Ако не е твърде неудобно за вас, потърсете го след това, защото не знаем номера на домашния ви телефон. Много е нетърпелив да чуе какво стана с гоблена, който харесахме миналия месец.

— Не е продаден, мадам — отговори Дру. — Ще му се обадя малко след полунощ парижко време, седем по вашето. Това е най-малкото, което бих могъл да направя за клиенти като вас.

Дру слезе с асансьора във фойето, мина край портиера — чувстваше се глупаво, когато хората докосваха шапките си за поздрав и се обръщаха към него с „mon colonel“^[4] и „Monsieur le Colonel Webster“^[5]. Накрая мина през въртящата се врата и излезе на „Рю дьо Гастийон“. Боже, колко хубаво беше човек да излезе навън, далеч от стените на своя затвор! Зави надясно, за да се отдалечи от уличните лампи, и продължи по тротоара, вдишвайки дълбоко въздуха, със сигурна, почти военна крачка. Когато осъзна това, се разсмя.

И в този момент телефонът в джоба на мундира му извън — дълъг, настоятелен звън. Това така го стресна, че той започна да опипва джоба си, забравяйки за копчетата — просто искаше проклетият телефон да замлъкне. Накрая го измъкна, натисна бутона и долепи телефона до ухото си.

— Да, какво има?

— Обажда се отряд от морската пехота „W“. Значи сте били вие, господине! Какво правите извън хотела?

— Излязох да подишам малко въздух, нещо против ли имате?

— Можете да бъдете сигурен, че имаме нещо против, но вече е много късно. Следят ви.

— Какво?

— Имаме снимката му. Не сме сигурни, но смятаме, че е Рейнълдс, Алън Рейнълдс от службата за свръзка. Наблюдаваме го с бинокли, но светлината е доста слаба, а той е с шапка и с вдигната яка и ревери.

— Как ме е забелязал, по дяволите? Аз съм с униформа, а проклетата ми коса е руса!

— Човек винаги може да си намери униформа, а русата коса не е от голямо значение, когато е тъмно и човек си е сложил офицерската шапка... Продължавайте да вървите и да се смеете, докато приберете телефона в джоба си. След това завийте надясно в следващата малка пресечка. Проучили сме района, ще излезем и ще ви последваме.

— Заловете го, за Бога, спрете го! Щом ме е открил, най-вероятно наблюдава и дома на госпожа Де Врийс!

— Тя не влиза в нашите задължения, но както и да е. Вие сте нашето задължение, господине.

— Тя е моето задължение, господин морски пехотинец!

— Смейте се силно и приберете телефона.

— Щом настоявате!...

Дру започна да се прави на глупак сред многолюдната „Рю дьо Гастийон“ — започна да се смее, прибра телефона в джоба си и след няколко ярда зави в първата тясна уличка. Но вместо да продължава да върви, той тичешком се втурна към най-близкия вход от дясната страна на улицата и бързо се скри зад каменния ъгъл. Самата пресечка — малко по-широка от двойна алея — беше от долнопробните парижки улици, където се случваха ужасни неща и наемите бяха ниски. Единствената светлина идваше от уличните лампи в двата ѝ края. Останалата част от улицата тънеше в мрак. Латъм свали офицерската си шапка и предпазливо надникна иззад ъгъла. Един човек вървеше бавно по тясната уличка и държеше пистолет в ръката си. Това накара Дру тихо да изругае. Не се беше сетил да вземе оръжие — как да се сети, по дяволите, като под стегнатата униформа нямаше къде да се пхне подобно нещо!

Тъй като не забеляза никого, човекът с пистолета се затича към лампата в другия край на улицата. В мига, в който мъжът мина край него, Дру го спъна с крак, удари го в слабините, после рязко се втурна

напред и го блъсна в отсрещната стена. Ръката на Латъм стисна оръжието, което предателят бе изпуснал поради загуба на равновесие.

— Ах ти, кучи сине! — изрева Дру и удари Рейнълдс в стената така, сякаш правеше „бодичек“ на някой противник на леда. — Откъде се взе, какво знаеш за мен? За какво ви е притрябвал брат ми?

— Ти не си Хари! — изхълца нацистът. — Подозирах го, но те не ме послушаха!

— Аз те слушам, копеле! — каза Латъм и опря пистолета в челото на предателя. — Говори!

— Няма за какво да говорим, Латъм, те получиха доклада ми. За теб и онази Де Врийс, и за капана, който заложихте.

Внезапно Рейнълдс посегна с дясната ръка към яката си и захапа издутината под него.

— Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer^[6]! — изкрещя Алън Рейнълдс и престана да диша.

Отрядът от морски пехотинци нахлу в тясната тъмна уличка с пистолети в ръце.

— Добре ли сте? — извика сержантът.

— Не, не съм добре! — отвърна Дру побеснял. — Как този кучи син е издържал проверката? Как е минал през всички психиатри и следователи... Този човек е бил неонацист не само заради парите или другите почести; той е бил фанатик, психичноболен. Докато гълташе цианкалия, крещеше нацистки лозунги! Как не са го забелязали досега!

— Тук не мога да споря с вас — каза сержантът. — Обадохме се по радиото на полковник Витковски и му казахме, че сме го забелязали или поне предполагаме, че е той. Полковникът каза да направим каквото трябва, да го простреляме в краката и ръцете, но да му го доведем жив.

— Дори и Корпусът да ви се беше притекъл на помощ, пак щеше да ви бъде трудно, сержант.

— Ще откараме тялото в посолството, но първо ще ви върнем в „Интерконтинентал“.

— Ще си удължите пътя с няколко пресечки, ако решите да ме откарате. Пеша ще стигна по-бързо.

— Полковникът ще ни убие, ако ви позволим да направите това.

— А ако не ми позволите, аз ще ви убия. Не съм длъжен да отговарям пред Витковски, но ако това ви накара да се почувствате по-добре, ще се обадя първо на него.

Щом се върна в апартамента си, Латъм вдигна слушалката и се обади на полковника.

— Аз съм — каза той.

— Следващия път, когато кажеш на моите хора, че ще правиш каквото си искаш, защото не си длъжен да отговаряш пред мен, ще те лиша от охрана и ще се постарая да те настаня колкото може по-близо до някой отряд от убийци.

— Вярвам ти.

— Може да бъдеш сигурен! — потвърди ядосаният полковник.

— Имах причини за това, Стенли.

— Какви, по дяволите?

— Да започнем от Карин. Рейнълдс е изпратил на неонацистите доклад, в който се съобщава, че аз не съм Хари, а брат му, и че Карин участва в капана.

— Точно така е, по дяволите. Каза ли ти за какъв капан става дума?

— Не довърши заради цианкалия...

— Да, разбрах за това от сержанта, както и за високото ти мнение относно мерките ни за сигурност.

— Мисля, че ги нарекох „глупости“, но те не са точно това... Изведете Карин от апартамента й, Стенли. Щом Рейнълдс ме е открил, сигурно знае и за „Рю Мадлен“. Изведи я оттам!

— Имаш ли някакви предложения?

— Доведи я тук, в „Интерконтинентал“, с руса перука и всичко останало.

— Това като че ли е най-глупавото нещо, което можеше да кажеш. Ако Рейнълдс те е открил в хотела, на кого може да е казал, а на него кой му е казал?

— Нещо липсва.

— Със сигурност. В посолството трябва да има друг Алън Рейнълдс, друга „къртица“, която заема доста високо положение в йерархията. Ще те преместя в „Нормандия“ под предлог, че полковник Уебстър е изпратен обратно във Вашингтон.

— Полковник Уебстър е бесен! Но поне ще мога да измия тази руса боя от косата си и да се отърва от униформата, нали?

— Не позна — каза Витковски. — Ще трябва да останеш в този си вид още известно време. Не можеш да възвърнеш името си, а имаш чудесно удостоверение за самоличност, в което пише, че си Уебстър. Вече си разкрит, но ако го задържиш, ще можем да открием втората „къртица“. Кръгът се затяга; ще наблюдаваме малкото хора, които знаят — а те са извънредно малко. Може би само морските пехотинци, Рейнълдс и онзи любител на плодови сокове, търговецът Луис, който вероятно обикаля от врата на врата някъде из тундрата.

— Ако Рейнълдс е съобщил на когото трябва, ще се наложи да ми вземеш мярка за ковчег!

— Няма да се наложи. Имаш охрана, полковник. Между другото, Карин каза ли ти, че Уесли Сорънсън се опитва да се свърже с теб? Не сме му дали номера на телефона в хотела, а и той не го поиска, но трябва да му се обадиш.

— Той е следващият в списъка на обажданията. Обади ми се, когато пристигна в „Нормандия“, и изкарай Карин от апартамента.

Дру затвори телефона и погледна часовника си. Минаваше полунощ; следователно във Вашингтон минаваше седем. Вдигна слушалката и набра кода на Щатите.

— Да? — обади се гласът на Сорънсън.

— Антикварят от Париж.

— Благодаря ти, Боже! Извинявай, нямаше как да се измъкна, но това е друга история — друг проблем, ако не и катастрофа.

— Можеш ли да ми кажеш?

— В момента не.

— Тогава кое е извънредното?

— За Моро. Чист е.

— Радвам се да го чуя. Но нашето посолство не е.

— Струва ми се, че си мъдър и справедлив съдия. Ако си много напрегнат и не знаеш към кого да се обърнеш...

— Почакай, Уес, нямам проблеми с Витковски — прекъсна го Латъм.

— И аз, но не знаем кой го подслушва.

— Съгласен съм, че някой го прави.

— Тогава се обърни към Моро. Той не знае, че си жив, затова, ако решиш да го направиш, обади ми се, за да му разкажа сценария.

— Още ли е изключен от операцията?

— Това е една от най-големите ни грешки.

— Уес, искам да те питам дали случайно не си чувал за Алън Рейнълдс от службата за свръзка в посолството.

— Не съм сигурен, че съм чувал.

— Щеше ми се и ние да не бяхме. Бил е неонацист.

— Бил?

— Мъртъв е.

— Предполагам, че с божията помощ.

— Не мога да твърдя, че е така. Трябваше ни жив.

— Нещата понякога се объркват. Дръж връзка с мен.

---

[1] господин полковника — фр. ↑

[2] поверителна — фр. ↑

[3] Братството — нем. ↑

[4] господин полковник — фр. ↑

[5] господин полковник Уебстър — фр. ↑

[6] Един народ, една държава, един Фюрер — нем. ↑

20.

Герхард Крьогер работеше над факса от Бон. В лявата си ръка държеше книга за дешифриране, в дясната — молив. Когато привърши работата си, настроението му значително се подобри. Техният информатор от американското посолство бе успял да се справи с това, в което се бяха провалили прехвалените блицкригери. В информацията имаше липсващи моменти, но той беше открил Латъм! Последният източник на информацията бе останал неизвестен, но според него бе напълно достоверен — човек, с когото бе работил години наред, жена, на която бе направил много услуги и която сега живееше далеч по-охолно от преди. Тя не би го излъгала по две важни причини: първо, защото на него дължеше сегашния си охолок начин на живот, и второ — много по-важно от първото — поради заплахата от разобличаване.

Единствената грешка на информатора бе убеждението му, че оцелелият след опита за убийство е не Хари Латъм, а неговият брат, Дру Латъм, служител в Консулски Операции. Крьогер знаеше, че това е нелепо; всички доказателства убедително сочеха обратното — доказателства от най-различни източници, които не можеха да бъдат пренебрегнати. Освен полицейските рапорти, пресата и широко отразените изявления на правителството, това се доказваше и от „Дъозием“ — от Моро и неговия сътрудник. Последният бе видял Хари Латъм в метрото да се качва обратно във влака след стрелбата. От всички служители на френското разузнаване Моро беше последният, който би се осмелил да излъже Братството. Ако го беше направил, той щеше да се превърне в жалък парий, в човек, лишен от възможност за избавление. Сумите на финансовите трансфери на неговата сметка в Берн гарантираха това.

„Моят вътрешен източник — завършваше съобщението от Бон, — ми съобщи, че в «Документи и разследвания» собственоръчно са били изработени документи на името на полковник Антъни Уебстър — военна карта за самоличност и заявка от посолството за резервация в хотел «Интерконтинентал» на «Рю дьо Гастийон». По-нататък

източникът твърди, че лично тя набързо е видяла пластмасовата карта за самоличност. Снимката върху нея очевидно също е подправена — тя показва мъж със сходни черти, но с руса коса вместо с тъмнокестениява, в униформа, и с очила с големи рамки. Макар че никога не е виждала снимка на Хари Латъм, тя смята, че човекът на снимката е неговият брат Дру Латъм, служител в Консулски Операции. Според архивите на посолството, заверени от охраната, тялото на Дру Латъм е било изпратено на неговото семейство в Съединените щати със самолет. Но според моето лично разследване въз основа на официалните архиви на американската въздушна поща, на датата, за която става въпрос, такъв трансфер не е осъществен. Още повече че по моя преценка отседналият в «Интерконтинентал» е не Хари Латъм, а неговият брат. Заедно с охраната на посолството и холандката Де Врийс той е изработил стратегия за поставяне на капан за членове на нашето Братство. Надявам се довечера да науча какъв точно е този капан. Възнамерявам да застана на пост пред хотела на Латъм и дори ако това ми отнеме цяла нощ и цял ден, да го заловя и да разбера. Или да го убия по начина, по който бе заповядано.“

„Глупости! — помисли си Крьогер. — Братята често имат сходни съдби. Защо американците да лъжат за убития Латъм? Няма причина за това, а и по всичко личи, че не биха могли да го направят! Списъкът на Хари Латъм беше ключът към организирано преследване на нацистите в целия свят. Те се нуждаеха от него и затова бяха взели всички възможни мерки, за да го запазят жив — от привличането на жалките «Антинеос» до издаването на фалшива военна карта за самоличност и местенето му от хотел в хотел. Хари Латъм — Александър Ласитър — бе много смел разузнавач; той тъгуваше по брат си и искаше да отмъсти на всяка цена...”

Крьогер трябваше да го открие и да му пръсне черепа. Сега вече знаеше къде да отиде, като тайно се надяваше, че техният информатор е осъществил екзекуцията.

Беше десет и десет сутринта. Крьогер облече яке и светъл дъждобран — дъждобранът му беше необходим единствено за да скрие тежкия пистолет с голям калибър, в който имаше шест куршума дум-дум, всеки от които проникваше в плътта и при удара се пръскаше смъртоносно.

* * *

— Ще дойдат да те вземат точно в три часа — каза Витковски.

— Не може ли по-рано? — попита Латъм.

— По дяволите, остават само четирийсет и пет минути. Когато слезеш долу, ще те чака една група във фоайето и една — на улицата. Това изисква известна организация, подходящи цивилни дрехи и така нататък.

— Разбирам. Какво става с Карин?

— Тя е в безопасност — както ти пожела. С руса перука и всичко, което го предложи.

— Къде е?

— Не там, където си ти!

— Ти си добро момче, Стенли.

— Говориш като майка ми, мир на праха ѝ.

— Да можех да пожелаая същото на теб...

— Ти винаги мислиш за моментното си удоволствие, а аз не мога да позволя това... Един от моите хора ще вземе багажа и дипломатическото ти куфарче петнайсет минути преди да слезеш долу. Ако някой те попита къде отиваш, просто му кажи, че не можеш да заспиш и излизаш на обичайната си разходка на чист въздух. По-късно ще уредим нещата с хотела.

— Наистина ли смяташ, че Рейнълдс е информирал останалите неонацисти тук, в Париж?

— По-скоро не, защото от информацията, която успяхме да съберем, стана ясно, че неговото подразделение от убийци е изчезнало — така че с кого би могъл да се свърже? Едва ли някой би успял да дойде толкова бързо от Германия, а и този Крьогер е лекар, а не убиец. Моето мнение е, че той е тук, за да издаде заповедта, а не да натисне спусъка, дори ако приемем, че знае как да го направи. Рейнълдс е действал сам, защото е бил забелязан на улицата пред дома ми и е искал сам да свърши работата. Твоето убийство е щяло да му донесе допълнителни точки.

— Стенли, не знаем със сигурност дали е разбрал, че сме го забелязали.

— Наистина ли? Тогава защо на другата сутрин не се появи в посолството? Спомни си, момче, че двама неонацисти избягаха, докато ние си спасявахме кожата...

— Огънят невинаги успява да подпали чергата, нали? — прекъсна го Дру.

— Започваш да схващаш. Ако А е равно на Б, а Б е равно на В, ловя се на бас, че А е равно на В. Това правило не е толкова лошо, та да го забравяме.

— Сега говориш като Хари.

— Благодаря за комплимента. Пригответи се.

Латъм бързо събра багажа си — беше лесно, защото почти не бе го разопаковал; беше извадил само цивилния панталон и пуловера си, а по-миналия ден — и униформата на аташе от посолството. След това седна и зачака. Между стените на неговия затвор минутите течаха бавно. Изведнъж телефонът иззвъня; в очакване да се обади Витковски, той вдигна слушалката:

— Да. Какво има сега?

— Как какво? Аз съм Карин, скъпи.

— Боже, къде си?

— Обещах да не ти казвам...

— Що за глупости?

— Не, Дру, това е предпазна мярка. Полковникът каза, че ще те мести — моля те, не ми казвай къде!

— Започва да става абсурдно.

— Сякаш не познаваш нашия враг. Искам само да бъдеш внимателен, много внимателен.

— Чу ли за тази вечер?

— За Рейнълдс? Да, Витковски ми каза. Затова ти се обаждам. Не мога да се свържа с полковника, линията е блокирана, което означава, че той поддържа непрекъснатата връзка с посолството, но преди няколко минути ми хрумна нещо. Искам да го споделя с някого.

— Какво именно?

— Алън Рейнълдс често слизаше в „Документи и разследвания“ по един или друг повод; обикновено идваше да прави справки по нашите карти за транспорта.

— Никой ли не сметна това за странно?

— Честно казано, не. По-лесно е, отколкото да звъниш до офисите на различните авиолинии или жп бюро, или още по-лошо — да си купуваш пътни карти със ситни надписи на френски. Нашите са с четливи надписи на английски.

— Но на теб ти се стори странно, нали?

— Едва след като полковникът ми разказа за тази вечер, но порано — не, наистина. Много от нашите служители в края на седмицата пътуват из Франция, Швейцария, Италия и Испания. Особено онези, които нямат възможност да се движат свободно в Париж. Не, Дру, има още нещо — и тъкмо то беше странното.

— Какво беше това?

— На два пъти, когато трябваше да отида до „Транспорт“, видях Рейнълдс да излиза от последния коридор преди входа към отдела. Вероятно съм си помислила нещо от рода на: „О, той има приятел в някой от офисите и се уговаря за обяд или вечеря“ — нещо подобно.

— А сега какво мислиш?

— Възможно е да греша. В „Документи и разследване“ работим с поверителни материали, но в последния коридор от вратата се работи само със строго секретна информация.

— Що за ред е това? — попита Латъм. — От първия към последния коридор информацията става все по-секретна, така ли?

— Не е точно така — отвърна Карин. — Просто офисите се различават. Когато някой има работа със строго секретен материал, той се премества в последния коридор — там са инсталирани най-добрите компютри, а съобщителната мрежа осигурява мигновен контакт с всяка точка на света. Откакто работя тук, съм ходила там три пъти.

— Колко офиса има в последния коридор?

— По шест от двете страни.

— Къде точно си видяла Рейнълдс?

— Излизаше от лявата. Спомням си, че погледнах наляво.

— И двата пъти ли излизаше оттам?

— Да.

— В кои дни, на кои дати беше това?

— Не знам, за Бога. Беше преди няколко седмици, може би преди месец или два.

— Опитай се да си припомниш, Карин!

— Ако можех да си спомня, щях да ти ги кажа, Дру. Тогава просто не мислех, че е важно.

— Важно е.

— Защо?

— Защото твоят инстинкт не те лъже. Витковски каза, че в посолството има и друг Алън Рейнълдс, има изтичане на информация от най-висшия ешелон.

— Ще взема календар и ще се опитам максимално точно да определя първо седмицата, а после и деня. Ще направя опит да си спомня над какво работех тогава.

— По-лесно ли ще ти бъде, ако отидеш в офиса си в посолството?

— Това означава да вляза в главния компютър, който се намира някъде под нашите канцеларии. Там се пази всичко за последните пет години, защото при нас цялата документация се унищожава.

— Това може да се уреди.

— Дори и да може, аз нямам и най-малка представа как се работи с него.

— Но все някой има.

— Часът е два и половина сутринта, скъпи.

— Не ме интересува! Кортлънд може да заповядва на всички, които работят за него; ако той не може, то Уесли Сорънсън ще го направи; а ако и той не може, тогава — проклетият президент!

— Гневът няма да ти помогне, Дру.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че аз не съм Хари!

— Обичах Хари, но и той не беше като теб.

Латъм натисна вилката на телефона и прекъсна разговора, след което незабавно набра номера на посолството и настоя да го свържат с посланика Кортлънд.

— Не ме интересува колко е часът! — изкрещя той, когато операторът се опита да протестира. — Това засяга националната сигурност, а аз съм пряк подчинен на вашингтонския отдел Консулски Операции.

— Тук е посланик Кортлънд. Каква може да бъде причината, поради която ми се обаждате по това време?

— Телефонът ви сигурен ли е, сър? — попита Латъм, като понижи гласа си до шепот.

— Изчакайте, ще отида в другата стая. Там телефонът винаги е „чист“, а освен това жена ми спи.

Двайсет секунди по-късно Кортлънд отново се обади, но от телефона на горния етаж.

— Добре, а сега ми кажете кой сте и за какво става въпрос.

— Аз съм Дру Латъм, сър...

— Боже мой, та той е мъртъв! Не разбирам...

— Не е необходимо да разбирате, господин посланик. Трябва само да откриете нашите компютърни експерти и да им заповядайте да слязат при подземния суперкомпютър.

— Това е малко трудно — но, за Бога, не бяхте ли убит?

— При нас нещата понякога са твърде сложни, но, моля ви, направете това, за което ви помолих... Знам, че имате тази възможност. Свържете се с Витковски и му наредете да ми се обади.

— Къде сте?

— Той знае. Побързайте! След петнайсет минути трябва да напусна това място, но не мога да го направя, преди да съм говорил с него.

— Добре, добре, както желаете... Може би трябва да спомена, че се радвам, че сте жив.

— Аз също. Действайте, господин посланик!

След три минути телефонът на Латъм иззвъня.

— Стенли?

— Какво става, по дяволите?

— Откарай Карин и мен в посолството колкото може по-бързо — и Дру набързо обясни какво му бе казала Де Врийс за Алън Рейнълдс.

— Няколко минути закъснение няма да променят сценария, млади човече. Придържай се към плана, който съм изработил, а аз ще направя отклонение в маршрута ти към посолството и ще те посрещна там.

Латъм изчака; дойде един от морските пехотинци на Витковски в цивилни дрехи и взе куфара и дипломатическото му куфарче.

— След четири минути слезте във фойето, сър — учтиво каза младежът. — Ние сме готови.

— Хората като вас винаги ли са толкова учтиви в подобни ситуации? — попита Латъм.

— Нервите не помагат, сър. Разконцентрират ни.

— Защо ми се струва, че съм чувал това и преди?

— Не знам. Ще се срещнем долу.

След три минути Дру излезе от апартамента и тръгна към асансьора. В този час движението надолу не беше натоварено, фоайето бе практически празно, с изключение на неколцина японци и американци, пирували до късно, развеселени и уморени, които се качиха в асансьорите и изчезнаха. Латъм мина през облицованата с мрамор врата — военен, откъдето и да го погледнеш — и в този момент внезапно избухнаха изстрели; те пронизваха слуха и отекваха в стените — идваха от балкона на мецанина. Дру се скри между мебелите във фоайето; погледът му се спря върху двамата мъже зад рецепцията. Видя как гърдите и стомахът на единия буквално експлодираха — чудовищната детонация разнесе кървавите останки на мъжа из цялото фоайе; другият вдигна ръце точно в момента, в който главата му се пръсна и парчета от черепа се разлетяха навсякъде. Това беше лудост! След това нови изстрели изпълниха огромното пространство на фоайето; последваха гласове, които крещяха с американски акцент:

— Хванахме го! — извика един мъж от мецанина. — Улучен е в краката!

— Жив е! — изрева друг. — Хванахме го, кучия син! Той е луд! Реве и се вайка на немски!

— Отведете го в посолството — намеси се един спокоен глас от фоайето, отправен към ужасените служители на рецепцията. — Това е контртерористична операция — продължи той. — Всичко свърши, можете да успокоите собствениците, че всички разходи по възстановяването на щетите ще бъдат компенсирани. Ще бъдат изплатени и щедри компенсации на семействата на служителите, които трагично загубиха живота си. Колкото и безсмислено да ви се струва това, те загинаха като герои и благодарна Европа ще им отдаде дължимата почест... Побързайте!

Ужасените служители бяха замръзнали неподвижно зад мраморния тезгях. Мъжът отляво започна тихо да плаче за своя изгубен колега и сякаш несъзнателно посегна към телефонната слушалка.

Латъм и Де Врийс се прегърнаха под неодобрителните погледи на полковник Стенли Витковски и посланика Даниъл Кортлътнд в един от офисите на американското посолство.

— Може ли да преминем към въпроса по същество, ако обичате? — каза посланикът. — Доктор Герхард Крьогер ще оживее, а нашият екип от двама компютърни експерти ще пристигне след малко. Всъщност, единият от тях е вече тук, но шефът му е заминал за Пиренеите през почивните дни. А сега някой ще ми каже ли какво, по дяволите, става?

— Боя се, че разузнавателните операции са извън вашата компетентност, господин посланик — отговори Витковски, — така е по-добре за вас, сър.

— Знаете ли, че подобни изказвания ми се струват твърде неприлични, полковник? Откога цивилното или военното разузнаване, или някоя друга от тайните служби, имат предимство пред непосредствената власт на Държания департамент?

— Тъкмо затова беше създаден отдел Консулски Операции, сър — отговори Дру. — Целта му беше да координира дейността на държавата, администрацията и разузнавателните служби.

— Но не бих казал, че сте го постигнали.

— В извънредни ситуации не можем да преодолеем намесата на бюрократичния апарат — твърдо отвърна Латъм. — Тогава не си пестя проклятията, дори това да ми коства работата. Искам да заловя човека или хората, които убиха брат ми. Защото те са част от едно много по-голямо бедствие, което трябва да бъде спряно.

Кортлътнд се отпусна в креслото си и попита:

— А вие какво ще кажете, полковник?

— През целия си живот съм бил военен, но сега ще трябва да пренебрегна всички заповеди. Не мога да чакам Конгресът да обяви война. Ние сме във война.

— А вие как мислите, госпожо Де Врийс?

— Пожертвах съпруга си. Какво повече искате?

Посланикът Даниъл Кортлътнд се наведе напред, хвана с две ръце главата си и започна да масажира с пръсти слепоочията си.

— В живота си на дипломат съм направил много компромиси. Може би е време да престана — каза той и вдигна глава. — Вероятно ще ме изпратят на заточение в Огнена Земя, но вие, мошеници, ще продължите това, което сте започнали. Защото вие сте прави — времената са такива, че не можем да чакаме.

Тримата „мошеници“ слязоха при суперкомпютъра, който се намираше на трийсет стъпки под канцелариите. Беше огромен и внушителен: вътрешната стена, висока десет фута, бе покрита с плоча от дебело стъкло, зад която се въртяха и рязко спираха дискове, които събираха информацията от горните етажи.

— Здравейте, аз съм Джак Роу, помощник на нашите подземни гении — каза русокос мъж с приятна външност на не по-малко от трийсет години. — Колегата ми — ако е трезвен — ще бъде тук след няколко минути. Кацнал е на летище „Орли“ преди половин час.

— Не очаквахме да срещнем тук алкохолици — намуси се Витковски. — Работата е сериозна!

— Тук всичко е сериозно, полковник — да, знам кой сте, това е рутинна процедура. И за вас знам — вие сте служител на Консулски Операции, а жената би могла сега да работи в НАТО, ако беше мъж и носеше униформа. Тук няма тайни. Всичко е записано на тези дискове.

— В такъв случай да се заемем с тях — каза Дру.

— Не може, докато не дойде приятелчето ми. Разбирате ли, той знае другия код, който на мен не ми е позволено да знам.

— За да спестим време — намеси се Карин, — не можете ли да извадите данните от моя офис за определени дати, които ще ви посоча?

— Не мога поради същата причина. Вие ще ни дадете данните и всичко, което ви интересува за тези дни, ще се появи на екрана. Не можете да го промените или изтриете, дори и да искате.

— Нямам намерение да правя нито едното, нито другото.

— Значи мога да бъда спокоен. Когато получих извънредното съобщение от Големия Шеф, помислих, че може би се е случило някое събитие като онези, за които сме чели в историческите книги.

— В историческите книги ли? — Витковски повдигна вежди в недоумение.

— Е, когато бях на шест-седем години, четях подобни неща, полковник. Може би исторически не беше точната дума.

— Прасето си залагам, че не беше.

— Интересен израз — забеляза младият русокос експерт. — Диалектите са ми нещо като хоби. Изразът не е нито ирландски, нито средноевропейски, а най-вероятно славянски, където *sus scrofa*^[1] — прасето или свинята — е било ценна собственост. „Прасето си залагам“ е признание, символ на положение в обществото. Като добавите „прасето“, а още повече „прасето си“, това означава, че вие сте достатъчно богат.

— За това ли използвате компютрите? — попита Латъм учуден.

— Ще се изненадате от купищата случайна информация, която се пази тук. Веднъж открих историята на една обредна песен от езически култ в Корсика.

— Това е много интересно, млади човече — прекъсна го Витковски, — но ние сме тук по спешна работа.

— Ще се погрижим за това, полковник.

— Между другото — продължи Витковски, — изразът, който използвах, беше полски.

— Не съм убедена в това — намеси се Карин. — Мисля, че произходът му е галски, всъщност — ирландски.

— Това изобщо не ме интересува! — изкрещя Дру. — Би ли се концентрирала върху датите, които трябва да си припомниш, Карин?

— Вече го направих — отвърна Де Врийс и отвори чантата си. — Ето, заповядайте, господин Роу — и тя подаде на компютърния експерт лист от бележник.

— Точно така — каза експертът, като отчасти имаше предвид и разговора за диалектите.

— Опитах се да ги подредя в хронологичен ред.

— Това не е проблем за най-мощната птица във Франция.

— Защо наричате това нещо птица? — попита Латъм.

— Защото се носи в ефира.

— Съжалявам, че ви попитах.

— Това ще ни помогне, госпожо Де Врийс. Ще се подготвя, така че, когато Джоуел пристигне, шоуто да започне.

— Шоуто?

— На екрана, полковник, на екрана.

Докато Роу вкарваше кода, който му даваше достъп до неговата част от огромния компютър, и въвеждаше данните, металната врата на подземния комплекс се отвори и другият експерт — около

трийсетгодишен мъж — влезе. Това, което го отличаваше от неговия колега, бе дългата стегната „конска опашка“, вързана с малка синя лентичка ниско на тила.

— Здравейте — учтиво поздрави той. — Аз съм Джоуел Грийнбърг, тукашният шеф. Как я караш, Джакмън?

— Чакам теб, гений номер две.

— Хей, аз съм номер едно, забрави ли?

— Просто те замествам, защото пристигнах тук пръв — отговори Роу, докато все още пишеше.

— Вие сигурно сте прехваленният полковник Витковски — каза Грийнбърг, като протегна ръка към изненадания шеф на охраната, чийто свиреп поглед не издаваше голямо удоволствие от срещата със слабия мъж в сини джинси и маскировъчно яке с разкопчана яка, а да не говорим за „конската опашка“. — За мен е чест да се запозная с вас, сър, наистина.

— Поне сте трезвен — каза разтревожен полковникът.

— Но снощи не бях. Танцувахме истинско фламенко!... А вие би трябвало да сте госпожа Де Врийс. Слуховете не лъжат, госпожо. Вие сте очарователна!

— Аз също съм служител в посолството, господин Грийнбърг.

— Обзалагам се, че заемам по-високо положение от вашето, но какво значение има това... Извинете, госпожо, не исках да ви обидя. Просто съм много емоционален. Не се обидихте, нали?

— Разбира се, че не — каза Карин и тихо се засмя.

— А вие сигурно сте нашият господин от Консулски Операции, нали? — предположи Грийнбърг, докато се ръкуваше с Дру, а след това изведнъж стана сериозен. — Искрено ви съчувствам, сър. Да загубиш родител е нещо, за което всички сме подготвени, нали разбирате какво искам да кажа? Но да загубиш брат — да, Джакмън и аз сме в течение на събитията — това е съвсем друго. Особено по начина, по който това се е случило на вас. Не знам какво друго да кажа.

— Много добре се изразихте; благодаря ви... Кой освен вас тук знае за това, което току-що ми казахте?

— Никой друг, само Роу и аз. Имаме още две смени помощници. Последната замина, когато пристигна Джакмън, но никой от тях не разполага с кодовете, с които действа нашата суперптица. Ако на

някого от нас се случи нещо — злополука или смърт, заместникът се изпраща директно от НАТО.

— Никога не съм ви виждал в посолството — каза Витковски. — Сигурен съм, че бих ви запомнил, ако бях ви видял.

— Не ни е разрешено да контактуваме с другите, полковник. Имаме отделен вход и отделен малък асансьор.

— Изглежда невероятно.

— Защото не знаете какво има в нашата машина. Единствените, които се приемат на тази длъжност, са доктори на науките, мъже и несемейни. Изглежда невероятно, но така стоят нещата.

— Вържени ли сте? — попита Латъм. — Интересувам се просто от любопитство.

— Имаме по два револвера „Смит & Уесън“, деветмилиметрови. Единия носим в кобур на кръста, другият е закрепен за крака. Освен това знаем как да ги използваме.

— Можем ли да започнем работа? — спокойно попита Карин. — Надявам се, че вашият колега е въвел данните, които му дадох.

— Не можем да започнем, преди аз да се включа — каза Грийнбърг, приближи се към стола от лявата страна на гигантското съоръжение, седна и въведе своя код. — Разпечатай го, Джакмън, нали може?

— Изпращам го при теб — отговори Роу. — Вече е там. Повтори го и натисни клавиша за принтиране.

— Свързах се — Джоуел Грийнбърг се завъртя на стола си и се обърна с лице към тримата посетители. — Когато повторя неговите данни, всичко ще излезе на принтера под централния екран. Така няма да е необходимо да помните всичко от киното?

— Киното?

— От екрана, полковник, от екрана — поясни Джак Роу.

След като принтерът започна да бълва страница след страница, дата след дата, Карин откъсна няколко и започна да ги изучава. Минаха двайсет минути. Когато разпечатването приключи, тя прегледа отново всяка страница, като на места отбелязваше нещо с червен молив. Накрая тихо, но твърдо изрече:

— Намерих ги. И двата пъти, в които трябваше да отида до „Транспорт“. Сега си спомних... Бихте ли могли да извадите имената на служителите от „Документи и разследвания“, които са работили от

лявата страна на последния коридор? — и тя подаде разпечатката с данните, оградени с червено, на Грийнбърг.

— Разбира се — едновременно отвърнаха докторът на науките с „конската опашка“ и неговият колега. — Готов ли си, Джак?

— Готов съм, номер две.

— Задник!

Имената се появиха на екрана, а след десет секунди се включи и принтерът.

— Това няма да ви хареса, госпожо Де Врийс — каза експертът на име Роу. — През шестте дни, които определите, вие три пъти сте била там.

— Но това е лудост — невъзможно е!

— Ще извикам вашите данни, може и да си припомните.

Информацията се появи на екрана.

— Да, това са моите данни! — извика Карин, загледана в новопоявилите се редове със зелени букви. — Но аз не бях там!

— Голямата птица не лъже, госпожо — каза Грийнбърг. — Не знае как да направи това.

— Опитайте с другите, с техните данни — настоя Латъм.

Светлозелените букви отново се появиха на екрана — този път данните бяха от други офиси. И отново сред многото данни откриха, че Карин е била в два от тях.

— Какво да ви кажа? Не бих могла да бъда в три офиса едновременно. Някой е измамил вашите свършени компютри.

— Това изисква толкова много кодове, въвеждания и изтривания, че трябва да го е направил някой с повече знания, отколкото имаме ние с Джоуел — каза Джак Роу. — Не ми се иска да казвам това, но от информацията, която получихме за вас от Брюксел, става ясно, че сте голям експерт в тази област.

— Защо тогава да компрометирам себе си? С информация едновременно от три различни офиса?

— Тук вече ме хванахте натясно.

— Извадете данните на всички висши служители; изобщо не ме интересува колко време ще отнеме това — ако се наложи, ще останем и до изгрев-слънце! — каза Дру. — Искам да прегледам всички от големия шеф надолу.

Минутите течаха, разпечатването продължаваше и всички разглеждаха страниците. Така измина час, след това още час и половина.

— По дяволите! — възкликна Грийнбърг, приковал поглед в екрана. — Мисля, че имаме един заподозрян.

— Кой? — попита Витковски с леденостуден тон.

— Няма да ви хареса, на никого няма да се хареса. Поне на мен — не.

— Кой е?

— Вижте сами — каза Джоуел, вдигна глава и затвори очи.

— О, боже мой! — извика Карин, като се взираше в централния екран. — Жанин Клунс!

— С едно малко уточнение — намеси се полковникът. — Жанин Клунс Кортлънд, съпруга на посланика — втората му съпруга, за да бъдем още по-точни. По обясними причини работи в „Документи и разследвания“ под моминското си име.

— Каква квалификация има? — попита Латъм зашеметен.

— Ще ви отговоря след няколко минути — каза Роу.

— Не си правете труда — каза Витковски. — Мога да ви дам достатъчно информация по този въпрос; нареждане като това да се проучи съпругата на посланика не се издава често. Жанин Клунс е сред големите мозъци на Чикагския университет, доктор на науките и щатен професор по компютърна електроника, докато не се омъжва за Кортлънд след развода му преди около година и половина.

— Блестящ учен — добави Карин. — Освен това е най-милата жена в „Документи и разследвания“. Когато някой има проблем и тя сметне, че може да му помогне, отива направо при съпруга си. Всички я обожават, защото освен всичко останало, тя никога не злоупотребява с предимствата на положението си; напротив, винаги прикрива онези, които са закъснели и не са успели да приключат със задачите си навреме. Винаги е готова да помогне.

— Истинска майка закрилница — каза Дру. — Боже, сега Кортлънд не влиза ли в нашия списък, в списъка на Хари?

— Не мога да повярвам — отговори полковникът. — Не съм в особено добри отношения с него, но не мога да повярвам. Винаги е бил много откровен, дори понякога е прекривал общоприетите граници заради нас. Искam само да ви напомня, че сега нямаше да

бъдем тук, ако той не беше разрешил, защото не можем да влизаме тук без разрешение от Държавния департамент и от отговорниците по координацията.

— Единствените хора, които са излезли оттук, сега са в Белия дом — непочтително отбеляза Грийнбърг. — Но всъщност какво знаят те? Те са прекалено заети с това да си върнат правото на свободни места за паркиране.

— Спомням си, че четох за развода на Кортлънд във „Вашингтон Пост“ — прекъсна го Дру, като хвърли поглед към Стенли Витковски. — Доколкото разбрах, той е оставил всичко на съпругата и децата си.

— Не мога да разбера това — студено каза полковникът и погледна Латъм в отговор. — Но това не означава непременно, че съпругата му е другият информатор.

— Разбира се, че не означава — намеси се Джак Роу. — Моят брат по оръжие всъщност каза, че само мисли така, нали, Джоуел?

— Точно така се изрази, нали, Джоуел? — попита Латъм.

— Да, господин разузнавач, така казах, защото мисля, че е вярно. Голямата птица ни даде прекалено много доказателства, за да не е вярно. Ако е логично някой да бъде подозиран, предполагам, че това е госпожа Де Врийс. Това отклонява подозренията от истинския доносник.

— Какви езици владее Жанин Клунс? — обърна се Латъм към Карин. — Това може да се окаже важно.

— Жанин говори прилично френски и италиански, но немският ѝ е наистина перфектен — Де Врийс се спря, осъзнавайки какво е казала преди малко.

— Възможният заподозрян — тихо промърмори Дру. — Какво ще правим оттук нататък?

— Вече го правя — отговори Грийнбърг. — Току-що изпратих запитване до Чикаго за секретните данни относно професор Клунс. Информацията ще пристигне след минута-две.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита Карин. — Сега там е почти полунощ.

— Ш-шт! — прошепна компютърният специалист с иронична тайнственост. — Чикаго е правителствена база данни — нещо като противоземетръсна апаратура — но никой не знае за това. Там винаги

има човек, защото никой не би желал да пострада поради това, че е укрил данни от машина като нашата.

— Ето, излизат! — възкликна Джак Роу, когато екранът се изпълни с информация от Чикаго.

„Жената на име Жанин Клунс заема поста на щатен професор по компютърна електроника през последните три години преди настоящия ѝ брак с Даниъл Кортлънд, по-късно посланик във Франция. Много уважавана и от колегите във факултета, и от студентите най-вече за способността си да дава ясни обяснения. Активна в политиката по отношение на студентските лагери — прекалено консервативни и поради това непопулярни — но очарователната ѝ личност смекчава отрицателните реакции. Носят се слухове, че докато е била резидент в лагер, е имала няколко връзки, но нищо от тях не е засегнало или компрометирало положението ѝ. В интерес на истината трябва да се отбележи, че участва в политическите събития без чести социални изяви, след като напуска лагера в Ийвънстоун, Илинойс, недалеч от Университета.

Произходът ѝ е достатъчно конформистки за времето си. Като дете в края на четирийсетте емигрира от Бавария, родителите ѝ са починали и тя е подслонена от роднините си господин и госпожа Чарлз Шнайдер от Централия, окръг Марион, Илинойс. Има данни, че в колежа е била изключително силна студентка, спечелила стипендия «Мерит» за Университета в Чикаго и тъй като е имала необходимите степени бакалавър, магистър и доктор, предложено ѝ е било място във факултета. Често пътува до Вашингтон като безплатен политически консултант на Консервативната партия. Там среща посланика Кортлънд. Това е достатъчно, Париж. Поздрави, Чикаго.“

— Това не е „достатъчно“ — спокойно отбеляза Витковски, докато четеше светлозелените букви на екрана. — Тя е зоненкинд.

— Стенли, за какво говориш, по дяволите?

— Мислех, че подозренията за зоненкиндерите не са се оправдали — тихо, едва чуто каза Карин.

— За повечето хора — отговори полковникът, — но не и за мен. Виж какво става сега.

— Какво е зонен... и така нататък?

— Концепция, Дру. Преди и след войната най-ревностните последователи на Третия Райх изпращат избрани деца на определени „родители“ навсякъде по света, чиято мисия е да издигнат децата на влиятелни длъжности, за да проправят път за Четвъртия Райх.

— Това е фантастика, никога не би могло да се осъществи.

— Може би все пак се е осъществило, въпреки всичко — каза Витковски. — Исусе Христе, светът е полудял! — избухна шефът на охраната в посолството.

— Почакайте — намеси се Джоуел Грийнбърг, който работеше на компютъра, без да обръща внимание на разгневения Витковски. — От Чикаго идва допълнение. Погледнете към екрана!

Всички глави се обърнаха към светлозелените надписи на екрана.

„Допълнителна информация за Жанин Клунс: докато защитава каузата на консерваторите, тя усилено се противопоставя на нацисткия поход през Скокий, Илинойс. На своя отговорност се качва на парадната трибуна и окачествява събитието като варварско.“

— Какъв извод можеш да си направиш от това, Стенли? — попита Дру.

— Ще ти кажа какво мисля — прекъсна го Де Врийс. — Какъв по-добър начин да подкрепиш една ужасна легенда, освен като я отречеш? Може би сте прав, полковник. Може би операция „Зоненкиндер“ наистина е реализирана и продължава успешно.

— Тогава кажете ми как да съобщя на посланика. Какво, по дяволите, да му кажа? Че живее и спи с дъщеря на Третия райх?

— Остави на мен, Стенли — каза Латъм. — Аз съм координатор, нали?

— На кого смяташ да възложиш това, млади човече?

— На кого другиго освен на човека, на когото и двамата сме задължени. Уесли Сорънсън.

— Нека Бог се смили над душата му.

Телефонът над мястото на Роу звънна. Той вдигна слушалката.

— Тук S-две, какво има?... Да, сър, тъй вярно, сър — той се обърна към Витковски. — Незабавно идете в медицинската служба, полковник. Вашият човек се е събудил и може да говори.

---

[1] свиня — лат. ↑

21.

Герхард Крьогер лежеше в усмирителна риза на тясното легло, долепено до стената. Беше сам в стаята на лечебницата при посолството, ранените му крака бяха бинтовани под болничната пижама, погледът му беше див, отнесен, местеше се от един предмет на друг, без да се спира на нищо.

— Баща ми беше предател — говореше той на немски с дрезгав шепот. — Баща ми беше предател!... Животът ми си отиде, всичко е свършено!

Двама мъже го наблюдаваха през фалшивото огледало от съседния офис — единият беше лекарят на посолството, а другият — полковник Витковски.

— Наистина е много бързлив — каза шефът на сигурността.

— Не разбирам немски. Какво казва? — попита докторът.

— Нещо в смисъл че баща му е бил подлец и предател и че животът му е свършил и всичко е разрушено.

— Какво заключение можете да направите от това?

— Само това, което чувам.

— В такъв случай е склонен към самоубийство — заключи докторът. — Ще остане в усмирителната риза.

— Много сте прав — съгласи се полковникът. — Но аз все още смятам да вляза и да направя опит да го разпитам.

— Внимавайте, кръвното му налягане почти не може да се измери. Предполагам, че това е естествено, като се има предвид кой е... кой беше той. Когато силите го напуснат, може да се стигне до разрыв на сърцето.

— Вие знаете ли кой е... кой беше той?

— Разбира се. Повечето хора, завършили медицинско училище, знаят. От времето на сесиите, свързани с проблемите на мозъка.

— Посветете ме, докторе — каза Витковски, като погледна лекаря.

— Той беше известен немски хирург — не съм чувал за него вече от няколко години — но специалността му беше мозъчни увреждания. Навремето се говореше, че е излекувал повече пациенти с нарушения на мозъчните функции, отколкото всеки друг в същата област. Със скалпел, а не с лекарства, причиняващи странични ефекти.

— Защо тогава този проклет гений е бил изпратен в Париж да убива, когато не би могъл да уцели стената на хамбар дори с едри сачми?

— Не бих могъл да знам, полковник, а дори ако той е казал нещо по този въпрос, аз не съм го разбрал.

— Добре, макар че всъщност не е добре, докторе. Разрешете ми да вляза вътре, моля ви.

— Влезте, но помнете, че ще ви наблюдавам. Ако видя, че кризата се изостря — въпреки че усмирителната риза не би трябвало да затруднява кръвообращението, ритъма на сърцето и притока на кислород — вие ще трябва да излезете. Разбрахте ли ме?

— Не приемам лесно подобни заповеди, когато става въпрос за убиец...

— От мен ще ги приемете, Витковски — твърдо го прекъсна докторът. — Моята работа е да го запазя жив, може би дори във ваша полза. Разбрахме ли се?

— Нямам избор, нали?

— Нямате. Съветвам ви да говорите с него спокойно.

— Няма нужда от този съвет.

Полковникът седна на един стол до леглото и остана неподвижен, докато Крьогер, който не можеше да фокусира погледа си, осъзна, че той е тук.

— Guten Abend, herr Doktor. Sprechen sie Englisch, mein Herr?^[1]

— Отлично знаете, че говоря — каза Крьогер, докато се бореше с усмирителната риза. — Защо съм в това недостойно облекло? Аз съм лекар, хирург с репутация. Защо се отнасят с мен като с животно?

— Защото семействата на две от вашите жертви в хотел „Интерконтинентал“ без съмнение ви смятат за зло животно. Трябва ли да ви освободим, за да се срещнете лице в лице с техния гняв? Гарантирам ви, че смъртта в техните ръце ще бъде много по-мъчителна, отколкото екзекуцията при нас.

— Това е грешка, те грешат! Трагичното събитие се случи поради това, че вие укривате един враг на хуманността!

— Враг на хуманността?... Това е много сериозна присъда. Защо Хари Латъм да е враг на хуманността?

— Той е луд, шизофреник насилник, който трябва да бъде освободен от своите мъки или да му бъдат дадени лекарства, за да бъде настанен в клиника за душевноболни. Моро не ви ли каза?

— Моро? От бюро „Дьозием“?

— Разбира се. Обясних му всичко! Не се ли свърза с вас? Естествено, той е французин, а французите пазят нещата за себе си, нали?

— Може би аз съм пренебрегнал намеците му.

— Вижте — каза Крьогер, който вече седеше изправен на леглото. — Аз лекувах Хари Латъм в Германия — няма значение къде точно — спасих живота му, но сега трябва да ме заведете при него, за да му инжектирам лекарствата, които бяха в джобовете на дрехите ми. Това е единственият начин той да остане жив и да ви служи!

— Изкусително предложение — каза Витковски. — Той донесе списък с имена, стотици имена...

— Кой знае откъде ги е получил? — прекъсна го Герхард Крьогер. — Той пътуваше из Германия упоен с наркотици. Някои имена може да са правилни, но повечето вероятно са грешни. Ето защо трябва да ме срещнете с него на неутрална територия, за да можем да научим истината.

— За Бога, вие сте достатъчно отчаян, за да прикривате всички следи, не е ли така?

— Was ist?^[2]

— По дяволите, добре знаете was ist, докторе... Хайде да поговорим за нещо друго, може ли?

— Was?^[3]

— За вашия баща, ако нямате нищо против.

— Никога не говоря за баща си, господине — каза Крьогер с отнесен поглед: гледаше в стената, в нищото.

— О, мисля, че трябва — настоя полковникът. — Виждате ли, ние направихме справка за вас, за всичко, свързано с вас, и разбрахме, че баща ви е герой, голям герой на Германия.

— Nein! Ein Verräter!^[4]

— Ние не смятаме така. Искал е да спаси живота на немци, англичани и американци. Накрая е прозрял празните игри на Хитлер и неговите главорези, искал е да тръгне по своя път, рискувайки живота си, без страх от смъртта. Това е истински героизъм, докторе.

— Не! Той предаде родината си!

Крьогер продължаваше да се бори с усмирителната риза, като се търкаляше напред-назад в леглото, сякаш агонизираше, и в този момент от очите му закапаха сълзи.

— Когато бях в гимназията, а и по-късно, в университета, съучениците ми често ме биеха. Казваха: „Баща ти е предател, всичко го знаем!“. Или: „Защо американците го направиха кмет, когато никой не го искаше?“. Боже мой, колко мъчително беше това!

— И вие решихте да направите това, което той не бе направил, така ли, хер Крьогер?

— Нямате право да ме разпитвате по този начин! — изкрещя хирургът и се изправи на леглото с влажни и зачервени очи. — Всеки човек, бил той и враг, има право на свой личен живот!

— Аз уважавам това право — каза Витковски. — Но вие правите изключение, докторе, защото сте прекалено интелигентен, прекалено образован. Кажете ми, уважавате ли светостта на човешкия живот?

— Естествено. Всеки живот е свещен.

— Включително този на евреите, циганите, физически и душевно „непълноценните“, както и на хомосексуалистите?

— Това са политически решения извън рамките на лекарската професия.

— Докторе, вие сте мръсник. Може и да ви заведе при Латъм, когото преследвате, само за да видя как той първо ще ви изслуша, а после ще се изплюе в лицето ви... „Политически решения“? Повдига ми се от вас.

* * *

Уесли Сорънсън стоеше до прозореца на своя офис във Вашингтон и разсеяно наблюдаваше сутрешното задръстване долу на улицата. Многобройните листчета с бележки върху бюрото му щяха да бъдат нарязани и изгорени, преди да напусне офиса си в края на

работния ден. Информацията идваше твърде бързо и задръстваше мозъка му; всяка нова информация му се струваше по-важна от предишната. Двамата германци от затвора във Феърфакс бяха обвинили вицепрезидента на Съединените щати и говорителя на Белия дом и бяха обещали да съобщят още имена; ЦРУ беше компрометирано на най-високо равнище (в колко ли още агенции се бе случило това?); от компютрите на една от лабораториите на Пентагона бяха изтрети резултатите от едногодишно изследване — дело на неонацист, който беше изчезнал с полет на „Луфтханза“ за Мюнхен; конгресмени, сенатори, влиятелни бизнесмени, дори водещи от новините може би бяха свързани с неонацистите и нямаше достатъчно убедителни факти, които да оспорват това. Такива доказателства все още липсваха, а се стигна дотам, че един влиятелен служител от британското Министерство на външните работи беше заловен и съобщи имената на други влиятелни фигури в британското правителство. В крайна сметка Клод Моро се оказа чист, но посолството на Съединените щати в Париж — не; Господи, дали последната информация от Париж беше точна! Съпругата на посланика Кортлънд — доносник?

Това беше водовъртеж от съмнения и потвърждения, случайни разкрития, гневно отхвърляне — бойно поле, където се проливаше кръв, смъртно раняваха невинни хора, а виновните изчезваха. Изглеждаше така, сякаш лудостта от безумната епоха на Маккарти се бе объркала с фашизма от края на трийсетте, със съвременните престъпни групировки — всичко представляваше затворен кръг, създаден от демонични водачи, чиито гръмогласни призови поставяха на колене интелектуално слабите, разкриваха техните страхове и надежди — често еднакви, — които получаваха спонтанна изява в техните речи. Заразата на фанатизма отново се разпространяваше по целия свят. Как ли щеше да свърши това и дали изобщо щеше да свърши?

Всъщност това, което в момента вълнуваше Сорънсън, беше информацията, последвана и от проверка по факса, относно произхода на втората съпруга на Кортлънд. Жанин Клунс. На пръв поглед изглеждаше невероятно и той сподели мнението си с Дру Латъм по време на секретния телефонен разговор отпреди няколко минути.

— Не мога да повярвам!

— Същото каза и Витковски, докато не прочете информацията от Чикаго. Тогава каза нещо друго или по-скоро го прошепна. Едва успях да го чуя, но думите бяха ясни: „Тя е зоненкинд!“

— Знаеш ли какво означава това, Дру?

— Карин ми обясни. Това е безумие, Уес, и не би могло да бъде вярно. Деца и младежи, изпратени по целия свят...

— Пропускаш една подробност — прекъсна го Сорънсън. — Това са подбрани деца с чиста арийска кръв и родители с общ коефициент на интелигентност над двеста и седемдесет, не по-малко.

— Какво знаеш за това?

— Наричали са ги продукт на „Лебенсборн“. Офицери от SS осеменявали русокоси синеоки жени от Северна Европа, по възможност около границите със скандинавските страни.

— Но това е абсурд!

— Измислил го е Хайнрих Химлер. Това е негова концепция.

— И това се е осъществило?

— Не — поне такъв беше изводът от всички разузнавателни операции, проведени след войната. Направиха заключение, че проектът „Лебенсборн“ е бил изоставен поради транспортни затруднения или поради времето, което са отнемали медицинските изследвания.

— Витковски не смята, че проектът е бил изоставен.

Сорънсън мълчеше. Накрая проговори:

— Бях убеден, че не са го осъществили — каза той. — Сега вече не съм.

— Какво искаш да направим... да направя?

— Успокой се, не говори. Ако неонацистите разберат, че Крьогер е жив, ще направят всичко възможно да го открият. Ако имате късмет, никой от нашите хора няма да бъде убит.

— Звучи доста обезкуражаващо, Уес.

— Само ти припомням отминали неща — каза Сорънсън. — Съобщи на „Антинеос“. Кажи им, че си попаднал право в целта.

— Но защо, за Бога?

— Защото сега не вярвам на никого и искам да прикрия всички флангове. Направи каквото ти казах. Обади ми се след около час, когато нещата потръгнат.

Всъщност, за ветерана от разузнаването, директора на Консулски Операции, нещата вече бяха потръгнали. Никой досега не беше открил зоненкинд. Дори тези, които някога бяха заподозрени, се оказаха абсолютно невинни деца, благодарение на официалните документи и отлично внедрените американизирани семейни двойки, приютили сирачетата, останали без близки. Но сега, въпреки всичко, на повърхността изплуваше един вероятен зоненкинд! Възрастна вече жена, някогашно дете на нацистка Германия, а сега — търсен титулуван академичен ум; беше се омъжила за висш служител от Държавния департамент. Това бе осъществената мечта на зоненкиндерите, ако такива все пак съществуваха.

Сорънсън вдигна слушалката и набра личния номер на шефа на ФБР — свестен човек, за когото Нокс Талбът беше казал: „Върши работа“.

— Да?

— Обажда се Сорънсън от Консулски Операции, удобно ли е да говорим?

— На тази линия може. Какво бих могъл да направя за вас?

— Трябва да се захвана с неща, които не са моя работа. Навлизам във вашата област, но нямам друг избор.

— Всеки от нас понякога го прави, нали? — каза директорът на ФБР. — Досега не сме се срещали, но Нокс Талбът казва, че сте негов приятел, което е достатъчно, за да ви разчисти пътя към мен. Та къде преминахте границата?

— Всъщност, още не съм го направил, но възнамерявам да го сторя. Смятам, че трябва.

— Казахте, че нямате избор.

— Мисля, че нямам. Но всичко трябва да остане вътре в Консулски Операции.

— Тогава защо ми се обаждате? Не е ли по-добре да действате сам?

— В този случай — не. Имам нужда от пряк път.

— Слушам ви, Уес — така ви нарича Нокс. Можете да ме наричате Стив.

— Да, знам — Стивън Росбитън.

— Кажете молбата си, моля.

— Имате ли отдел в окръг Марион, Илинойс?

— Сигурен съм, че имаме. Илинойс е проправил пътя за нашата история. В кой град?

— Сентралия.

— Достатъчно близо. Какво ви трябва?

— Всичко, което можете да научите за господин и госпожа Чарлз Шнайдер. Възможно е вече да са починали, а нямам и точния им адрес, но ми се струва, че може да са емигрирали от Германия между началото и средата на трийсетте години.

— Не е много като за начало.

— Знам това, но в контекста на нашето запитване и като се има предвид времето, за което става въпрос, Бюрото може би разполага с данни за тях.

— Ако разполагаме с тях, ще ги получите. И все пак какво ви накара да потърсите нашето сътрудничество?

— Тогава нека ви обясня, Стив. Интересувам се от неща, които са във вашата сфера, но не мога да ви разкрия причините за това. Навремето негодникът Едгар щеше да ми откаже или просто да ми затвори телефона.

— Аз не съм проклетият Хувър, а и Бюрото значително се е променило оттогава. Ако не можем да си сътрудничим, закъде сме?

— Е, добре, приятно е, че можем да говорим така...

— Предполагам, че поне можем по-честно да прекъснем взаимоотношенията си — прекъсна го Росбитън. — Дайте ми номера на секретния си факс. Каквото и да открием, ще го получите в рамките на един час.

— Много ви благодаря — каза Сорънсън, — и както сам предложихте, оттук нататък ще действам самостоятелно.

— Що за глупости?

— Ще разберете, когато застанете лице в лице с комисия от Конгреса с шестима строги членове, които не ви харесват.

— Тогава ще се върна обратно в някоя юридическа фирма. Ще живея много по-добре, по дяволите.

— Харесва ми вашето предложение, Стив — и Сорънсън продиктува на директора на ФБР номера на секретния си факс.

Изминаха трийсет и осем минути, преди звучният сигнал на факсовия апарат на Сорънсън да извести спешното съобщение от ФБР.

Шефът на Консулски Операции го издърпа от машината и прочете информацията.

„Карл и Йохана Шнайдер пристигат в Съединените щати на 12 януари 1940 година; емигрирали са от Германия. Имат роднини в Сисеро, Илинойс, които гарантират за тях, като твърдят, че младият Шнайдер притежава умения, с които лесно би си намерил работа в областта на оптометрията. Шнайдер са на възраст съответно двайсет и една и деветнайсет години. Причината, поради която напускат Германия, е, че дядото на Йохана Шнайдер е евреин и тя е дискриминирана от Арийското министерство в Щутгарт.

През март 1946 година господин Шнайдер — вече Чарлз, а не Карл — става собственик на малка оптометрична фабрика в Сентралия и подава молба до имиграционните власти да разрешат на племенницата му, някоя си Жанин Клунс, невръстно дете, да имигрира, тъй като родителите ѝ са загинали при автомобилна катастрофа. Молбата е уважена и семейство Шнайдер законно осиновява детето.

През август 1991 година госпожа Шнайдер умира от сърдечна недостатъчност. Седемдесет и шестгодишният господин Шнайдер все още живее на «Сайпръс Стрийт» No 121, Сентралия, Илинойс. Той е пенсионер, но два пъти седмично посещава своята фабрика.

Информацията в този файл се основава върху едногодишно наблюдение на германските имигранти от началото на Втората световна война. По мнение на служителя, който отговаря за тази сфера, тя трябва да бъде унищожена.“

„Слава богу, дори надмина очакванията“, помисли си Сорънсън. Ако Чарлз-Карл Шнайдер наистина бе осиновител на зоненкинд, от него можеха да се научат много неща, щом се предполага, че съществува мрежа на зоненкиндерите. Би било пълна глупост да се

смята, че такава мрежа не е съществувала. Официалните документи, включени в имиграционните процедури на Съединените щати, бяха огромно количество и човек се объркваше в тях; системата се променяше през определен период. По онова време мрежата би могла да действа без проблем, но днес пропукванията в леда можеха да раздвижат мътните води отдолу и да извадят на повърхността мръсотията. Сорънсън вдигна слушалката и натисна бутона за повикване на секретарката.

— Да, сър?

— Направете ми резервация за полет до Сентралия, Илинойс, или за най-близкото до там място. Разбира се, на чуждо име, което после ще ми съобщите.

— За кога, господин директор?

— За днес следобед, ако е възможно. След това ме свържете с жена ми. Няма да се прибера за вечеря.

* * *

Клод Моро изучаваше копие от Нюрнберг, Германия, на разшифрованото досие на доктор Ханс Траупман, главен хирург на болницата в Нюрнберг.

„Ханс Траупман, роден на 21 април 1922 година в Берлин, син на двама лекари, докторите Ерих и Марлене Траупман, още в най-ранна възраст, през първите години в училище, показва признаци на изключителна интелигентност...“

Досието продължаваше с описание на академичните занимания на Траупман, включително краткия период в движението „Хитлерюгенд“, забранено с декрет, и на службата му след медицинското училище в Нюрнберг като млад лекар в „Санитартрупе“, медицинския корпус на Вермахта.

„След края на войната Траупман се връща в Нюрнберг, където практикува в местната болница и специализира мозъчна хирургия. След десет години, с голям брой успешни операции зад себе си, той е обявен за един от водещите черепни хирурзи в страната, ако не и в целия свободен свят. По отношение на личния му живот сведенията са оскъдни. Бил е женен за Елке Мюлер; твърди се, че след пет години бракът му е разтрогнат чрез развод. Няма деца. Оттогава живее в елегантен апартамент в най-модерната част на Нюрнберг. Състоятелен, често вечеря в най-скъпите ресторанти, известен е като изключителен гастроним. Познанствата му се движат от колеги медици до политически фигури от Бон и множество знаменитости от киното и телевизията. Може да се обобщи, че е бохем, получил признание в областта на медицината, поради което може да си позволи екстравагантен начин на живот.“

Моро вдигна слушалката и натисна бутона, който го свързваше директно с техния човек в Нюрнберг.

— Да? — обади се гласът от Германия.

— Аз съм.

— Изпратих ви всичко, каквото намерих.

— Не, не сте. Изровете всичко за Елке Мюлер.

— Бившата съпруга на Траупман? Защо? Тя е вече история.

— Защото тя е ключът, идиот такъв! Разводът след една или две години е разбираем, след двайсет е приемлив, но не и след пет. А ситуацията при тях е точно такава. Направете каквото ви казах и ми изпратете материала възможно най-бързо.

— Техният случай е друг — запротестира агентът в Нюрнберг. — Сега тя живее в Мюнхен под моминското си име.

— Мюлер, нали? Имате ли адреса?

— Естествено — и агентът му го продиктува.

— Тогава оставете последната заповед. Промених решението си. Ще отида в Мюнхен. Искам да се срещна с тази дама.

— Мислете каквото искате, но според мен вие сте луд.

— Всички сме луди — каза Моро. — В такива времена живеем.

Самолетът на Сорънсън кацна в Маунт Върнън, Илинойс, на около трийсет мили южно от Централия. С фалшива шофьорска книжка и кредитна карта, осигурени от Консулски Операции, той нае кола и следвайки обясненията на чиновника от агенцията „Коли под наем“, пое на север в посока към града. Консулски Операции му бяха предоставили и карта на града, на която бяха ясно отбелязани адресът на „Сайпръс Стрийт“ 121 и пътят от края на града, все по магистрала 51. След двацет минути Сорънсън вече караше по спокойната улица с три платна и търсеше номер 121. Самата улица беше типична за Централна Америка, но от друга, отминала епоха. Тя датираше от времето на богатата средна класа — големи къщи с огромни портали отпред, решетки от ковано желязо, дори каменни стъпала. Човек лесно можеше да си представи как техните собственици седят вътре и пият следобедния си чай със съседите.

И тогава Сорънсън видя пощенската кутия с номер 121. Тази къща беше различна — не заради размерите, а заради нещо друго, неуловимо. Какво беше то? „Прозорците“, помисли си директорът на Консулски Операции. Всички прозорци на втория и третия етаж бяха със спуснати пердета. Дори големият прозорец на първия етаж, който гледаше към градината, беше покрит с венециански капаци. Тази особена къща нямаше вид на много гостоприемна. Уесли се зачуди дали това не се отнася специално за него. Той паркира пред къщата, слезе от колата, мина по асфалтираната пътека, изкачи стъпалата и позвъни.

Вратата се отвори, показа се слаб възрастен мъж с мека бяла коса и очила с дебели лещи.

— Какво желаете, моля? — попита той с тих треперещ глас, в който имаше едва доловими следи от акцент.

— Името ми е Уесли Сорънсън, идвам от Вашингтон, господин Шнайдер. Трябва да поговорим — тук или някъде другаде.

Очите на стария човек се разшириха, лицето му преbledня. На няколко пъти се опита да заговори, но от изненада не намираше думи. Накрая се овладя.

— Всичко беше толкова отдавна... Заповядайте, очаквам ви от почти петдесет години... Хайде, хайде, навън е много горещо, а климатичните инсталации са скъпи... Сега вече няма значение.

— Не сме били много далеч от вас през тези години, господин Шнайдер — каза Сорънсън, когато влезе в огромното фоайе във викториански стил и последва осиновителя на зоненкинд до сенчестата всекидневна, изпълнена със старомодни мебели. — Петдесет години не са много за никого от нас.

— Мога ли да ви предложа малко шнапс? Всъщност, аз ще пийна една-две чашки.

— Не бих отказал малко уиски; ако имате бърбън, ще бъде чудесно, но ако нямате — няма значение.

— О, напротив, имам. Втората ми дъщеря е омъжена за човек от Каролина и той го предпочита... Седнете, седнете, аз ще изляза за минута-две, за да донеса питиетата.

— Благодаря ви.

Директорът на Консулски Операции изведнъж се сети, че може би трябваше да претърси къщата за оръжие. Твърде дълго бе стоял далеч от бойното поле. Старият кучи син би могъл да има оръжие! Но Шнайдер се върна със сребърен поднос в ръце, върху който имаше две чаши и две бутилки, а по дрехите му не се забелязваха съмнителни издутини.

— Така ще се чувстваме по-удобно, нали? — каза той.

— Изненадан съм, че сте ме очаквал — отбеляза Сорънсън, когато питиетата бяха вече пред тях, неговото — върху подноса за кафе, а това на германеца — на поставката пред фотьойла му. — Както казахте, всичко беше толкова отдавна.

— Двамата с моята млада съпруга бяхме част от фанатичната младеж на Германия от онова време. Бяхме свидетели на всички онези факелни шествия и паради, лозунги, еуфория от факта, че сме великата раса, която ще управлява света. Всичко изглеждаше доста съблазнително и ние се поддадохме. Лично легендарният Хайнрих Химлер ни посвети в нашата мисия; той мислеше „дългосрочно“, както казваме днес. Бях убеден, че знае, че ще загубим войната, но той беше изцяло предан на идеята за арийското превъзходство. След войната действахме така, както ни бяха наредили. И дори тогава продължавахме да вярваме.

— Затова подадохте молба за разрешение някоя си Жанин Клуниц, по-късно Клунс, да имигрира, и я осиновихте.

— Да, тя беше изключително дете, много по-интелигентно от Йохана и мен. След като навърши осем или девет години, всеки вторник през нощта идваха хора и я откарваха някъде, където — предполагам — я „въвеждаха“ в доктрината.

— Къде беше това?

— Така и не разбрахме. Отначало просто ѝ даваха бонбони и сладолед; по-късно, когато порасна, направо ни каза, че я посвещават в нашето „славно наследство“ — точно така се изрази. Ние, разбира се, знаехме какво означава това.

— Защо ми казвате това, господин Шнайдер?

— Защото живея в тази страна от петдесет и две години. Не бих я нарекъл прекрасна — няма такава държава — но е по-добра от мястото, откъдето пристигнах. Познавате ли хората, които живеят отсреща?

— Откъде бих могъл да ги познавам?

— Семейство Голдфарб, Джейк и Наоми Голдфарб. Евреи. Бяха най-добрите ни приятели. В края на улицата живее първото негърско семейство, което си купи къща тук. Ние и семейство Голдфарб организирахме празненство по случай посрещането им, дойдоха и всички останали. А когато някой изгори кръст на тяхната поляна, всички се събрахме и отведохме злосторниците в съда.

— Не е много типично за Третия Райх.

— Хората се променят, всички се променяме. Какво повече да ви кажа?

— От колко време не поддържате контакт с Германия?

— Боже мой, тези глупаци продължават да се обаждат по два-три пъти в годината. Обикновено им казвам, че съм стар човек и трябва да ме оставят на мира, защото не искам повече да ме занимават. Може би фигурирам в техните компютри или някъде другаде. Те поддържат връзка с мен и никога няма да ме оставят на мира, никога няма да престанат да ме заплашват.

— Вероятно не знаете никакви имена?

— Напротив, знам едно. Последният, който се обади преди месец, се държа почти истерично; крещеше, че някой си хер Траупман

щял да заповяда да ме екзекутират. „За какво?“ — попитах. — „И без това скоро ще умра, и вашата тайна ще умре с мен“.

* * *

Човекът на Клод Моро в Мюнхен откара шефа на „Дьозием“ до „Леополдщрасе“. Той вече беше открил апартамента, в който живееше Елке Мюлер, бившата госпожа Траупман. За да спестят времето на Моро, от секретния офис на „Дьозием“ на „Кьонингщрасе“ се бяха свързали по телефона с госпожа Мюлер. Бяха ѝ обяснили, че високопоставено лице от френското правителство би желало да обсъди с нея някои поверителни въпроси, които биха могли да ѝ донесат финансови облаги... Този, който се обаждаше, нямаше представа за какви поверителни въпроси става дума, знаеше само, че видната госпожа няма да бъде компрометирана по никакъв начин.

Сградата беше забележителна, а самият апартамент — още повече. Представляваше странна смесица между барок и арт деко. Елке Мюлер изцяло хармонираше с обкръжаващата я обстановка: беше висока, слаба, впечатляваща жена на около седемдесет години; прошарената ѝ коса бе добре оформена, лицето ѝ беше скулесто, чертите — остри. Не приличаше на жена, с която човек би могъл да говори за дреболии, това личеше в погледа ѝ: очите ѝ бяха големи и светли и изразяваха враждебност и подозрителност.

— Казвам се Клод Моро, госпожо, работя в „Ке д’Орсе“ в Париж — каза шефът на „Дьозием“ на немски, след като влезе в гостната, придружен от униформена прислужница.

— Не е необходимо да говорите на немски, мосю. Френският ми е безупречен.

— Извънредно ме облекчавате — отговори Моро, — защото моят немски едва ли може да се нарече такъв.

— Предполагам, че все пак е по-добър, отколкото казвате. Ако обичате, седнете срещу мен и ми обяснете какви са вашите поверителни въпроси. Не мога да проумея защо френското правителство би могло да проявява какъвто и да било интерес към мен.

— Извинете ме, мадам, но предполагам, че бихте могла.

— Вие сте нахален, мосю.

— Извинявам се. Искам само да бъде ясен и да говоря истината.

— Сега ви разбрах. Заради Траупман е, нали?

— Значи слабото ми подозрение е било правилно, така ли?

— Разбира се. Не би могло да има друга причина.

— Била сте омъжена за него...

— Не за дълго, както е в повечето бракове — неочаквано твърдо го прекъсна Елке Мюлер, — но все пак твърде дълго за мен. Подслоняваше у дома своите мръсни малки пиленца... Не се изненадвайте, Моро. Чета вестници и гледам телевизия. Разбирам какво става.

— Мога ли да ви попитам за тези „мръсни малки пиленца“?

— Защо не? Напуснах инкубатора преди повече от трийсет години.

— Ще бъде ли нахално от моя страна, ако ви помоля да ми разкажете по-подробно — разбира се, само това, което е удобно за вас.

— Сега вече лъжете, мосю. Бихте предпочел да бъде ужасно недискретна, дори да стигна до горчив истеричен пристъп и да ви разкажа какво представляваше ужасният ми съпруг. Е, добре, но не мога да направя това, независимо дали е истина, или не. Всъщност, мога да ви кажа какво аз мисля за Траупман — и това ще бъдат сурови думи, защото съм изпълнена с неприязън към него.

— Така ли?...

— О, да, ще чуете моя подробен разказ. Омъжих се за Ханс Траупман доста късно. Бях на трийсет и една, а той — на трийсет и три, и още на тази възраст — преуспяващ хирург. Бях като омагьосана от неговите медицински способности и вярвах, че под студената му външност се крие добър човек. Имаше изблици на нежност, които ме възбуждаха; докато накрая не разбрах какъв е той в действителност. Много бързо стана ясно какво го е привлякло към мен. Аз принадлежах към семейство Мюлер от Баден-Баден — най-богатите земевладелци в областта, а също и много влиятелни в обществото. Аз му осигурих достъп до среди, в които той отчаяно жадуваше да попадне. Виждате ли, и двамата му родители бяха лекари, но бяха недостатъчно общителни и всъщност не особено преуспели — и двамата практикуваха в клиники, които обслужваха икономически по-слабите слоеве...

— Мога ли да ви попитам — намеси се Моро, — той възползва ли се от положението на ваш съпруг, за да осъществи по-нататък своите обществени амбиции?

— Точно това имах предвид.

— Тогава защо е рискувал да се разведе с вас?

— На този въпрос и той не може да ви даде изчерпателен отговор. Но за пет години Траупман беше успял да си проправи път там, където имаше нужда, а способностите му направиха останалото. За разлика от семейство Мюлер, аз се съгласих на така наречения „развод по взаимно съгласие“ поради несъвместимост на характерите, без някоя от страните да има задължение към другата. Това беше най-голямата ми грешка и преди да почине, баща ми много ме критикуваше за това.

— Мога ли да ви попитам защо?

— Вие не познавате семейството ми, мосю, но Мюлер е често срещана фамилия в Германия. Ще ви обясня. Семейство Мюлер от Баден-Баден се противопостави на престъпника Хитлер и неговите разбойници. Фюрерът не се осмели да ни закачи заради предприятията ни и заради лоялността на хилядите работници, наети от нас. Съюзниците така и не разбраха колко уплашен беше Хитлер от местните икономически сили. Ако го бяха разбрали, можеха и да разработят вътрешна стратегия в рамките на Германия, която би могла да приближи края на войната. А Траупман — малък мустакат плъх — пред хората показваше благоговение пред фюрера, а всъщност така и не го прие. Баща ми винаги твърдеше, че действията на Хитлер са действия на уплашен човек, принуден да отстранява и най-слабата опозиция, като я избива, преди да е станала прекалено влиятелна. Чрез своята военна повинност хер Хитлер уреди изпращането на двамата ми братя на руския фронт, където те бяха убити, но по-скоро от германски куршуми, отколкото от съветски.

— А Ханс Траупман?

— Той беше съвършеният нацист — тихо отвърна госпожа Мюлер и обърна лице срещу следобедната слънчева светлина, която проникваше през прозореца. — Желанието му за власт беше странно, почти нечовешко — той искаше власт извън професията си. Мисля, че това беше горчивото негодувание на отхвърления млад човек, който не

е могъл да се движи сред елита на Германия въпреки растящата си сила, просто защото е бил груба, недодялана личност.

— Струва ми се, че намекувате за нещо друго — каза Моро.

— Да. Той започна да организира събрания в нашата къща в Нюрнберг; канеше хора, за които знаех, че са убедени националсоциалисти, фанатични привърженици на Хитлер. Държеше заключена стаята, в която се събираха всеки вторник — не ме допускаше до тях. Имаше много пиене; в спалнята ни ясно се чуваха викове „Sieg heil“, пееха „Хорст Весел“ — щом свършеха, започваха отначало. Така продължи три години — до петата година от нашия брак. Накрая се скарахме — просто не знам защо не направих това по-рано... Когато човек е в състояние на афект — основателно или не — той трябва да е подготвен да се защитава. Аз крещях, обвинявах го в ужасни неща, в това, че се опитва да върне ужаса от миналото. Една сряда сутрин, след поредната ужасна нощ, той ми каза: „Не ме интересува какво мислиш, богата кучко! Тогава бяхме прави, прави сме и сега!“. Отидох си на следващия ден. Това достатъчно подробно ли е за вас, Моро?

— Да, мадам — отговори шефът на „Дьозием“. — Можете ли да си припомните имената на някои от мъжете или жените на тези събрания?

— Беше преди повече от трийсет години. Не, не мога.

— Поне един или двама от тези „убедени нацисти“...

— Чакайте да помисля... Имаше един Бор, Рудолф Бор — мисля, че така беше; един много млад бивш полковник от Вермахта на име Фон Щайфел — нещо такова. Нямам спомени за други освен за тези двамата. Спомням си ги само защото често идваха на обяд или вечеря, където не се говореше за политика.

— Оказахте ни голяма помощ, мадам — каза Моро и стана от стола си. — Няма повече да ви досаждам.

— Спрете ги! — бързо прошепна Елке Мюлер. — Те ще донесат смърт на Германия!

— Ще запомня думите ви — отвърна Клод Моро и тръгна към фоайето.

От главната квартира на „Дьозием“ на „Кьонингщрасе“ Моро се обади в Париж със заповед незабавно да го свържат с Уесли Сорънсън.

Сорънсън пътуваше в самолета обратно за Вашингтон, когато се включи сателитната връзка. Той стана от мястото си, отиде до телефона в салона на първа класа, вкара в него личната си карта и позвъни в офиса си.

— Изчакайте, господин директоре — каза операторът на Консулски Операции. — Ще извикам Мюнхен и ще ви свържа.

— Ало, Уесли?

— Да, Клод?

— Траупман!

— Траупман е ключът! — заговориха и двамата едновременно.

— Ще бъда в офиса си точно след час — каза Сорънсън. — Пак ще ти се обадя.

— И двамата сме свършили много работа, mon ami^[5].

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурен!

---

[1] Добър ден, господин докторе. Говорите ли английски, господине? — нем. ↑

[2] Какво? — нем. ↑

[3] Какво? — нем. ↑

[4] Не! Предател! — нем. ↑

[5] приятелю — фр. ↑

22.

Дру лежеше до Карин в стаята ѝ в хотел „Бристол“ — неохотна отстъпка от страна на Витковски. Току-що бяха правили любов и сега се наслаждаваха на спокойното отзвучаване на страстта — като любовници, които знаеха, че си принадлежат.

— Какво ще правим сега, по дяволите? — попита Латъм и запали цигара. Димът започна да се издига над тях.

— Това зависи от Сорънсън.

— Тъкмо това не ми харесва. Той е във Вашингтон, ние — в Париж, а онзи проклет Крьогер — на друга планета.

— Наркотиците могат да изтръгнат от него малко информация.

— Лекарят от посолството каза, че не можем да направим нищо, преди да заздравеят огнестрелните му рани. Не съм виждал полковника по-бесен, но не може да противоречи на лекаря. И аз не съм много доволен, става все по-трудно да открием копелетата.

— Сигурен ли си в това? Неонацистите се окопават от петдесет години. Какво може да промени един-единствен ден?

— Не знам, може би ще има други като Хари Латъм. Да речем, че нямам търпение.

— Разбирам. Има ли някаква стратегия по отношение на Жанин?

— Знам толкова колкото и ти. Сорънсън каза да си мълчим и да направим така, че „Антинеос“ да разберат, че сме заловили Крьогер. Направихме и двете и оставихме в офиса на Уесли съобщение, че инструкциите му са изпълнени.

— Наистина ли смята, че са проникнали в „Антинеос“?

— Каза ми, че иска да покрие всички флангове — това не може да ни навреди. Хванали сме Крьогер и никой не може да се доближи до него. Ако някой се опита, ще се натъкне на един от фланговете.

— Дали Жанин може да им помогне с нещо?

— Това е работа на Уесли. Аз не знам как да подходя.

— Чудя се дали Кортлънд ѝ е казал за Крьогер.

— Би трябвало да ѝ каже нещо, след като го събудихме в три сутринта.

— Може да ѝ е казал каквото и да е, не е задължително да е истината. Всички посланици знаят какво да казват и какво не на близките си. Най-често заради личната им безопасност.

— По този въпрос може да се спори, Карин. Изпратил е собствената си жена в „Документи и разследвания“ — гнездо на оси, където гъмжи от секретна информация.

— Бракът му датира относително отскоро и ако е вярно това, което получихме като информация, Жанин сама е пожелала да постъпи на работа там. За една младоженка не е трудно да убеди съпруга си. А тя е имала необходимата квалификация и без съмнение е обяснила желанието си с това, че иска да бъде полезна за държавата.

— Предполагам, че трябва да се съглася с теб — в основата си това е историята на Ева и ябълката...

— Мъж шовинист — прекъсна го Де Врийс, разсмя се и нежно го погъделичка по бедрото.

— Идеята за ябълката не е била наша, госпожо.

— Отново обиждаш.

— Чудя се как ли ще се справи Уес с това — каза Латъм, хвана ръката ѝ и я задържа, докато поемаше дима от цигарата.

— Защо не му се обадим?

— Секретарката съобщи, че до утре няма да се върне, което означава, че е заминал някъде. Спомена, че имал и друг проблем, много сериозен, така че сигурно се занимава с него.

— Мисля, че Жанин Кортлънд има предимство.

— Възможно е. Ще разберем утре — всъщност днес. Слънцето изгрява.

— Нека изгрее, скъпи. Не ни позволяват да се приближаваме до посолството, така че можем да считаме този ден за наш празник — твой и мой.

— Идеята ми харесва — каза Дру и се обърна към нея. Телата им се докоснаха. Тогава телефонът иззвъня.

— Голям празник, няма що — добави Латъм и се протегна към телефона натрапник. — Да?

— Тук е един и няколко минути сутринта — чу се гласът на Уесли Сорънсън. — Извинявай, ако съм те събудил, но Витковски ми

даде телефона ти в хотела; исках да те държа в течение.

— Какво се е случило?

— С вашите компютърни истории попаднахте право в целта. Жанин е зоненкинд.

— Коя Жанин?

— Истинското ѝ име е Клуниц — Клунс е английският вариант. Отгледана е от семейство Шнайдер в Сентралия, Илинойс.

— Да, прочетохме това. Но откъде си толкова сигурен?

— Бях там днес следобед. Старият Шнайдер го потвърди.

— Какво ще правим сега, по дяволите?

— Не „ние“, а аз — отвърна директорът на Консулски Операции.
— Държавният департамент вика Кортлънд на спешно събрание за трийсет и шест часа с участието на още няколко посланика в Европа
— темата ще бъде съобщена при пристигането им.

— И те се съгласиха да го направят?

— Никой в Департамента не знае за това.

— Надявам се, че има смисъл.

— Кой се интересува от това? Ще го посрещнем на летището и ще го докараме в моя офис, преди още секретарят Болинджър да си е поръчал яйцата по бенедиктински.

— Имам чувството, че слушам думите на някой служител, врял и кипял в тези неща.

— Може и така да е.

— Какво смяташ да правиш с Кортлънд?

— Надявам се, че е толкова умен, колкото пише в служебното му досие. Записах Шнайдер — с негово съгласие — и го накарах гласно да потвърди абсолютно всичко, което ми разказа. Ще го поднеса на Кортлънд и се надявам, че той ще прозре истината.

— Може и да не я прозре, Уес.

— Предвидил съм и това. Шнайдер е готов да тръгне за Вашингтон.

— Отлично.

— Благодаря, Дру. Положението не е чак толкова лошо, колкото си мислиш... Но има още нещо.

— Какво?

— Свържи се с Моро. Говорих с него преди няколко минути. Той очаква сутринта да му се обадиш.

— Глупаво е да заобикалям Витковски, Уес.

— Няма да ти се наложи, той знае всичко. И с него се свързах. Би било глупаво да го изключвам — имаме нужда от неговата преценка.

— Какво ново при Моро?

— Двамата сме вървели по различни пътища, но сме стигнали до едно и също място. Открихме нашия тунел към Братството. Мъж, доктор от Нюрнберг — където се състоя процесът.

— Колко иронично! Това, което си е отишло, се връща.

— Ще се чуем по-късно, след като говориш с Моро.

Латъм затвори телефона и се обърна към Карин.

— Малко ни съкратиха почивния ден, но все още имаме почти час.

Тя се протегна — бинтованата ѝ дясна ръка беше по-ниско от лявата.

* * *

Нощта беше тъмна; моторните лодки една по една — на интервали от десет минути — влизаха в дългия док на Рейн. Слаба червена светлинка на върха на най-високия пилон сочеше крайната цел на пътуването. Лунната светлина не помагаше много — небето беше покрито с облаци. Шофьорите на бързите лодки обаче познаваха водите и именията край тях, защото често ги посещаваха. Моторите угасваха на около сто фута от пристанището, а образувалите се вълни леко изтласкваха лодките към кея, където екипаж от двама души ловеше хвърлените въжета и мълчаливо ги изтегляше към местата за връзване. Хората, дошли на събранието, един по един слизаха на кея и тръгваха по павираната пътека към имението край реката.

Новопристигналите се срещаха на огромна осветена веранда, където поднасяха кафе, напитки и сандвичи. Водеха се невинни разговори: за резултатите от голфа, за състезанията по тенис — нищо свързано с онова, за което се бяха събрали, но това скоро щеше да се промени.

След час и дваайсет минути всички бяха пристигнали, прислужниците бяха освободени и официалното събрание започна. Деветимата водачи на Братството на Пазителите седнаха в полукръг с

лице към катедрата. Доктор Ханс Траупман стана от стола си и отиде зад нея.

— Зиг Хайл! — изкрещя той и протегна ръка напред в нацистки поздрав.

— Зиг Хайл! — в хор изреваха водачите, скочиха като един и протегнаха ръце в отговор на поздрава.

— Седнете, моля — каза докторът от Нюрнберг.

Всички седнаха с изправени гърбове, абсолютно съсредоточени. Траупман продължи:

— Трябва да ви съобщя една важна новина. Враговете на Четвъртия Райх по цялото земно кълбо са объркани, треперят от страх и не знаят какво да мислят. Дошло е времето да преминем към нов етап на действие — нападение, което ще ги тласне към още по-голямо объркване и паника, докато нашите последователи — да, нашите последователи — предпазливо се готвят да заемат влиятелни позиции навсякъде по света... Тази акция ще изисква много жертви, рискуваме да попаднем в затвора, дори да изгубим живота си, но ние сме решителни, каузата ни — могъща, защото бъдещето е наше. А сега ще дам думата на човека, когото сме избрали да бъде фюрер на Братството, Зевс, който ще поведе движението ни към пълна победа, защото е безкомпромисен, с желязна воля. За мен е чест да помоля Гюнтер Ягер да застане пред вас.

Малобройното събрание отново като един се изправи на крака, а ръцете се изпънаха за поздрав.

— Зиг Хайл! — изкрещяха всички. — Зиг Хайл, Гюнтер Ягер!

Строен рус мъж, висок около шест фута, облечен в черен костюм с бяла свещеническа якичка, която стягаше врата му, стана от централното кресло и тръгна към катедрата. Вървеше изправен, с широка крачка; главата му напомняше скулптура на Марс. Но най-голямо впечатление правеха очите му. Бяха сиво-зелени, гледаха проникателно, на пръв поглед — студено, но в тях някак странно проблесваше топлина, когато се спираха на отделните лица. Докато погледът му блуждаеше от стол на стол, сякаш всички се къпеха във величието му.

— За мен е чест — тихо започна той, като си позволи лека, топла усмивка. — Както всички знаете, аз съм отлъчен от моята църква, защото тя определя моите позиции като неразумни, но аз намерих

паство, много по-достойно от предишното. Това паство сте вие и милионите, които вярват в нашата кауза.

Ягер млъкна, бръкна с показалец в свещеническата си якичка и иронично добави:

— Често желях старейшините на моята църква, тръгнала по погрешен път, да ме отлъчат публично, защото тази бяла примка около гърлото ми ме задушаваше. Но, разбира се, те не могат да го направят — това е погрешна политика. Те укриват много повече недостойни грехове, отколкото е изброено в Писанието; и те го знаят, и аз го знам, така че уредихме нещата.

Тих смях на разбиране се чу сред публиката. Гюнтер Ягер продължи:

— Както ви съобщи доктор Траупман, ние сме в навечерието на нова фаза на дезориентация сред нашите врагове. Нашият удар ще бъде съкрушителен, невидима армия ще атакува най-важния източник на живот на Земята... Водата, господи.

Настана всеобщо объркване; събралите се заговориха помежду си.

— Как ще се осъществи това, мой отлъчен братко? — попита старият католически епископ, монсеньор Хайнрих Палц.

— Ако вашата църква знаеше кой сте и с какво се занимавате, отче, сега щяхме да бъдем в еднакво положение.

Отново смях се разнесе сред публиката.

— Аз мога да подкрепя нашите теории с книгите на Сътворението! — намеси се епископът. — Каин очевидно е бил негр, петното на Каин — това е неговата кожа, и тя е била черна! А в Левита и Второзаконието се говори за низшите племена, отхвърлили словата на пророците!

— Нека не започваме научен дебат, отче, защото и двамата можем само да загубим. Пророците са били предимно евреи.

— Племената също!

— Similias similibus^[1], отче. Това е било преди две хиляди години; ние живеем в друго време. Но вие попитайте как ще се осъществи тази операция. Позволете ми да обясня.

— Моля ви, хер Ягер — обади се Алберт Рихтер — дилетантът, превърнал се в политик, който притежаваше имот в Монако, където водеше съвсем друг живот.

— Резервоарите, господа! Основните водни резерви на Лондон, Париж и Вашингтон. Докато ние разговаряме, други разработват планове как да се пуснат тонове отровни вещества в тези резервоари. Това ще стане нощем от самолети. След като се разпръснат тези вещества, хиляди хора ще умрат. По улиците ще има безброй трупове, а правителствата ще бъдат обвинени, защото те отговарят за защитата на ресурсите. В Лондон, Париж и Вашингтон ще дойде опустошителна чума, гражданите ще бъдат разгневени и ужасени. Много политически фигури ще бъдат свалени и наши хора ще заемат местата им, защото ще твърдят, че знаят отговорите, че имат решения. Седмици, а може би месеци след като кризата бъде овладяна чрез противоотрови, пуснати по подобен начин във водата, ще имаме голям брой свои хора в правителствата и армиите на тези страни. След като бъде въдворено относително спокойствие, на нашите последователи ще се падне заслугата за това, защото само те ще знаят, че е трябвало да се поръчат химически противоотрови.

— Кога ще стане това? — попита Максимилиан фон Льовенщайн, чийто баща беше генерал предател от Волфсшанце, екзекутиран от СС, но чиято лоялна майка бе любовница на Йозеф Гьобелс и предана куртизанка на Райха, която се отвращаваше от съпруга си. — Майка ми винаги говореше за екстравагантните обещания, които дава Канцлерството, без да ги изпълнява. Тя чувстваше, че обещанията носят лош късмет и отслабват мощта на Фюрера.

— А нашите исторически книги ще възхваляват приноса на вашата майка за дейността на Третия Райх. Тя е разкрила маршрута и товара на нисколетящите самолети, незасечени от радарите. Вече всичко е организирано, нашите специалисти се намират на двеста километра от обектите и са готови да пристъпят към действие. По последни данни операция „Водна Светкавица“ е запланивана от три до пет седмици след днешното ни събрание. Навсякъде — и от двете страни на Атлантическия океан — ще се действа в най-тъмните часове на нощта. Засега е решено да се започне в четири и половина сутринта парижко време, три и половина — лондонско и два и половина предишния ден във Вашингтон. Това са най-удобните часове. Засега мога да ви съобща само това.

— За нас е повече от достатъчно, майн Фюрер! — възкликна Ансел Шмит, мултимилионерът, откраднал повечето си технологии от други фирми.

— Струва ми се, че има един проблем — обади се едър, набит човек, чиито масивни крака стърчаха от креслото. Лицето му приличаше на балон и почти нямаше бръчки, въпреки напредналата възраст. — Както знаете, по образование аз съм инженер-химик. Нашите врагове не са глупави; водни проби се анализират непрекъснато. Саботажът ще бъде разкрит и ще се вземат бързи мерки. Как ще се справим с това?

— Отговорът е прост — с усмивка отвърна Гюнтер Ягер. — Преди години нашите лаборатории създадоха „Циклон Б“, който избави света от милиони евреи и други представители на низшите раси. Сега нашите хора са разработили нова смъртоносна формула, която съдържа разтворими съединения от привидно несъчетаеми елементи, които стават съчетаеми чрез изогонично бомбардиране преди смесването им.

Тук Ягер млъкна и сви рамене, като продължаваше да се усмихва.

— Аз нося расо и нямам претенциите да разбирам от този предмет, но ние имаме прекрасни химици, някои от които бяха наети от вашите лаборатории, хер Валер.

— Изогонично бомбардиране? — попита възпълният мъж. Дебелите му устни бавно се разтеглиха в усмивка. — Най-проста вариация на изометрична реакция за изолиране на враждебните елементи, които ги принуждават да се съчетаят — като покритието на аспирин. Може да минат дни и седмици, докато се разчленят съединенията, а да не говорим за изолирането им — докато се намери противодействие... Гениално, хер Ягер, майн фюрер! Поздравявам ви, приветствам вашия талант да обединявате около себе си други блестящи таланти.

— Вие сте много любезен, но ако попадна в лаборатория, аз дори не знам накъде да тръгна.

— Лабораториите са за слугите; първо трябва да дойде прозрението! Вашето прозрение е било да се атакува най-главният източник на живот на Земята — водата...

— Богатите и дори средно заможните ще си купуват „Евиан“ и „Пелегрино“ — възрази нисък, не много едър човек с много късо подстригана коса. — А на по-бедните ще бъде заповядано да преваряват водата предписаните дванайсет минути за пречистване.

— Тези дванайсет минути ще бъдат недостатъчни, хер Рихтер — прекъсна го новият фюрер. — Необходимото време е трийсет и седем минути. Кажете ми колко хора биха го направили? Естествено, най-ниските слоеве на обществото ще пострадат най-много, но това не противоречи на нашите цели за пречистване, нали? Цели гета ще измрат и ще ни спестят времето по-нататък.

— Струва ми се, че има едно още по-голямо предимство — каза Фон Льовенщайн, синът на куртизанката на Райха. — В зависимост от успеха на „Водна Светкавица“ тези химикали могат да се пуснат в определени резервоари из цяла Европа, Средиземноморието и Африка.

— Първо в Израел! — провикна се монсеньор Палц. — Евреите са убили нашия Христос!

Някои от водачите се спогледаха, след това обърнаха очи към Гюнтер Ягер.

— Можете да бъдете сигурен, братко мой — каза фюрерът на Братството. — Но никога не бива да повдигаме глас за подобни решения, без значение колко справедлив е нашият гняв, нали?

— Просто исках да обясня желанието си.

— Ясно, отче, ясно.

* * *

Същата вечер, на една отдавна забравена самолетна писта на десет мили от легендарния Лейкънхийт в Англия, малка група мъже и жени изучаваха планове и карти на светлината на един-единствен прожектор. На известно разстояние от тях се виждаше частично скрит реактивен самолет 727 от средата на седемдесетте години. Беше покрит с клони, брезентът му беше леко отметнат, за да може да се влиза в предната кабина. В групата се говореше на английски — едни говореха чисто, други — с немски акцент.

— Казвам ви, че е невъзможно. Капацитетът е достатъчен, но височината е неприемлива. Можем да счупим прозорци на километри

от мишената, а радарът ще ни засече в мига, в който започнем да се спускаме. Тази схема е дело на някой абсолютно безмозъчен човек — всеки пилот ще ви го каже. Лудост плюс самоубийство.

— Теоретично може да стане — намеси се една англичанка. — Едно ниско прелитане — все едно се спускаме, за да кацнем, после излитаме с голямо ускорение, като минаваме под триста метра височина и така ще избегнем радарите, докато прелитаме над Ламанша. Разбирам какво имаш предвид. Рискът е огромен и най-малката засечка може да се окаже смъртоносна.

— Резервоарите тук са относително изолирани — добави друг немец, — но в Париж е опасно.

— Отново ли трябва да се връщаме към наземен транспорт? — попита възрастен британец.

— Изключено — отвърна пилотът. — Ще ни трябват много големи камиони и това ще елиминира ефекта на разпръскването. Ще минат седмици, докато химикалите навлязат в главните тръбопроводи.

— Какво да правим тогава?

— Мисля, че е очевидно — каза млад неонацист, който до този момент стоеше отзад, а сега излезе напред и арогантно бутна настрани въздушните снимки. — Поне за тези, които си отваряха очите по време на обучението в Хаусрук.

— Подобни грубости са излишни — възрази му англичанката. — Имам отлично зрение.

— Тогава какво видяхте, докато скачахте с парашути?

— Глайдер! — отвърна вторият германец. — Много малък глайдер!

— Какво имате предвид, млади човече? — попита пилотът. — Петдесет-стотина апарати, плъзгащи се над водните резервоари?

— Не, господине. Заменете ги с апарати, които вече съществуват! Два гигантски военни глайдера, всеки с капацитет два или три пъти повече от тонажа на онази тежка реликва там отзад.

— За какво говорите? Къде са тези глайдери?

— На летището в Констанс има около двайсет подобни машини. Стоят си там още от войната.

— От войната? — възкликна поразен немският пилот. — Наистина не ви разбирам, млади човече!

— Тогава не познавате добре историята на Третия Райх, господине. През последната година на войната ние, германците, които сме експерти по глайдерите, разработихме масивния „Гигант“, „Месершмит“ ME 323, еволюирал от ME 321 — това са най-големите глайдери, които някога са летели в небето. Първоначалната цел на създаването им е била да помагат в снабдителните линии до руския фронт, очаквало се е да се използват и при нахлуването в Англия. Конструирани са от дърво и плат и радарът не ги лови.

— И още са там и могат да се използват? — попита възрастният британец.

— Точно толкова, колкото вашата Кралска флота или американските разрушители. Помолих няколко служители да ги проверят. С леки модификации могат да влязат в работа.

— Как предлагате да ги вдигнем във въздуха? — попита вторият германец.

— Два самолетоносача могат да ги издигнат от къси писти с помощта на ракетите под крилата си. В „Луфтвафе“ са правили подобни изпитания. Минали са успешно.

Последва кратко мълчание, след което възрастният британец се обади:

— Идеята на този млад човек има своите добри страни — каза той. — По време на инвазията в Нормандия много такива глайдери, някои от които — натоварени с джипове, малки танкове и войници — са прелетели над вашите линии, където са предизвикали хаос. Добра работа са свършили, много добра!

— Съгласен съм — каза замислен германецът и присви очи. — Извинявам се за саркастичните си думи, младежо.

— Има още нещо — ако ми позволите да продължа, господине. Самолетоносачите могат да пуснат и двата глайдера на височина, да речем, три хиляди метра над резервоарите, след това бързо да се издигнат до четири хиляди и да прелетят над Ламанша, преди операторите и радарите да успеят да установят връзка — доволно заключи младият неонацист.

— А какво ще стане със самите глайдери? — скептично попита един британец. — Освен ако мисията не е от онези „без завръщане“, те трябва да се приземят някъде или да се разбият.

— Ще ви отговоря — отвърна пилотът. — За точки на приземяване ще ни послужат откритите полета или пасища близо до водните резервоари. След като се приземят, глайдерите ще избухнат, а пилотите ще изтичат към автомобилите, които ще ги очакват.

Вторият германец вдигна ръка в светлината на прожектора.

— Тази стратегия може много да промени нещата — каза той тихо и авторитетно. — Ще обсъдим с нашите авиоинженери модификациите по тези глайдери. Трябва да се върна в Лондон и да се обадя в Бон. Как се казвате, млади човече?

— Фон Льовенщайн, господине. Максимилиан фон Льовенщайн Трети.

— Вашият баща, баба ви и вие изтрихте позора, с който дядо ви опетни вашето семейство. Можете да се гордеете с това, дете мое.

— Цял живот съм се подготвял за този миг, господине.

— Гордейте се! Вие сте се подготвил чудесно.

* * *

— Mon Dieu!^[2] — възкликна Клод Моро и прегърна Латъм.

Стояха до каменната стена на брега на Сена, а Карин де Врийс — с руса перука на главата — стоеше на няколко фута по-далеч от тях.

— Вие сте жив и това е най-важното, но какво е направил с вас Витковски, този луд човек?

— Всъщност, боя се, че идеята беше моя, мосю — приближи се Карин.

— Вие ли сте прословутата Де Врийс, мадам? — попита Моро и свали шапката и очилата си.

— Да, господине.

— Според снимките, които съм виждал, сякаш не сте вие. Но щом този ексцентричен жълтокос господин е Дру Латъм, мисля, че всичко е възможно.

— Нося перука, мосю Моро.

— Това, разбира се, няма значение, мадам, но трябва да призная, че не подхожда на хубаво лице като вашето. Как да кажа — много е досадна.

— Сега разбирам защо слуховете твърдят, че главата на „Дьозием“ е един от най-чаровните мъже в Париж.

— Висока оценка, но, моля ви, не я съобщавайте пред жена ми.

— Ако нямаш нищо против — прекъсна го Дру, — аз съм този, когото Клод се радва, че вижда!

— Наистина е така, приятелю. Съжалявам, че изгубихме брат ви.

— И аз, но нека да преминем към причината, поради която сме тук. Искам да заловя кучите синове, които го убиха...

— Всички го искаме. По-нагоре по улицата има едно кафене на открито; обикновено е претъпкано и никой няма да ни забележи. Познавам собственика. Предлагам да се разходим до там и да седнем на някоя маса по-далеч от входа. Всъщност, вече съм го уредил.

— Чудесна идея, мосю Моро — и Карин хвана Латъм подръка.

— Моля ви, мадам — продължи шефът на бюро „Дьозием“ и отново сложи шапката си. Те тръгнаха. — Името ми е Клод. Предполагам, че до края — ако изобщо има такъв — все ще ни се налага да бъдем заедно. Ето защо обръщението „мосю“ едва ли е необходимо, но не е задължително да казвате това пред уважаемата ми съпруга.

— Бих искала да се запозная с нея.

— Не с тази руса перука на главата, мила моя.

Собственикът на кафенето на тротоара мълчаливо кимна на Моро иззад редица от саксии и придружи тримата спътници до най-отдалечената от вратата решетка маса. Тя граничеше с ограждащите кафенето сандъчета с цветя, които достигаха до раменете, и беше по-скоро в сянка. По средата на карираната покривка блещукаше самотна свещ.

— Струва ми се, че и полковник Витковски би могъл да бъде тук с нас — каза Де Врийс.

— И аз така мисля — съгласи се Латъм. — Защо го няма? Сорънсън каза, че ще имаме нужда от специалист като него.

— Той предпочете да не идва — обясни Моро. — Полковникът е едър, забележителен човек и много хора в Париж го познават по физиономия.

— Тогава защо не се срещнахме някъде другаде? — попита Дру. — В хотелска стая, да речем...

— Отново заради полковника. Виждате ли, той все пак присъства тук по някакъв начин. Отпред до бордюра е паркирана кола на американското посолство без отличителни знаци. Шофьорът през цялото време ще седи зад волана, а двамата му придружители — морски пехотинци в цивилни дрехи — ще обикалят сред минувачите зад стената от саксии.

— Значи той прави проверка — каза Де Врийс. Думите й прозвучаха по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

— Точно така. Тъкмо затова нашият общ приятел и тук играе ролята на войник, която съвсем не му отива. Витковски иска да се увери, че отникъде другаде не изтича информация, но в случай че това не е така, той възнамерява да постави натясно някого от своите подчинени и да научи източника.

— Такъв си е Стенли — отново се съгласи Латъм. — Единствения риск, който поема, е рискът за моя живот.

— Намирате се в пълна безопасност — каза шефът на „Дъозием“. — Лично аз изпитвам огромно уважение към вашите агресивни морски пехотинци... Карин — добави той, след като забеляза бинтованата й ръка. — Полковникът ми съобщи, че сте била ранена. Толкова съжалявам!

— Благодаря, бързо се възстановявам, а по-късно ще ми сложат и малка протеза, за да изглежда по-добре. Утре ще ходя на лекар, след което вероятно ще си сложа някакви модни ръкавици.

— Една от колите на „Дъозием“ ще бъде на ваше разположение, разбира се.

— Стан вече е уредил нещата — каза Дру. — Настоях, защото исках посолството да поеме всички разходи. Проклет да бъда, ако тя плати и едно су от собствения си джоб за лечението!

— Няма значение, скъпи...

— За мен има!

— А, „скъпи“. Значи такава била работата. Много се радвам и за двама ви.

— Извинете, мосю, не можах да се овладеея.

— Моля ви, няма защо. Въпреки професията си аз съм романтик по душа. Освен това, полковник Витковски ми загатна, че между вас може би съществуват особени отношения. В такова положение е по-

добре човек да не бъде сам. Самотата е пагубно нещо, когато си под напрежение.

— Добре казано, мосю... Клод, приятелю.

— Благодаря.

— Само един въпрос — прекъсна ги Латъм. — Мога да разбера защо Стенли не е тук, но вие? Не сте ли доста известен в Париж?

— Нищо подобно — отвърна Моро. — Снимката ми никога не се появява във вестниците или по телевизията — такава е политиката на бюро „Дъозием“. Дори на вратата на канцеларията ми няма табелка „Le Directeur“^[3]. Това не означава, че враговете ми не разполагат с мои снимки. По всяка вероятност имат такива, но едва ли винаги забелязват присъствието ми. Не съм висок, не се обличам екстравагантно — всъщност съм съвсем обикновен. Както казвате вие, американците, не се откроявам сред тълпата, а имам и голяма колекция от шапки; вижте например каква идиотска шапка нося в момента. Това ми е абсолютно достатъчно.

— И срещу враговете ви ли? — попита Дру.

— Това е риск, който всички поемаме — не е ли така, приятелю? А сега нека ви съобщя последните новини. Както може би знаете, посланикът Кортлънд отлита с „Конкорд“ за Вашингтон утре сутринта...

— Сорънсън каза, че го вика за двацет и четири часа — намеси се Дру. — Обяснението е: във връзка с някаква важна работа в Държавния департамент, за която Департаментът нищо не знае.

— Точно така. Междувременно госпожа Кортлънд се намира изцяло под наше наблюдение — можете да ми вярвате. Ще бъде следена навсякъде извън посолството и дори вътре в него — всеки телефонен номер, който набере, веднага ще се предава в моя офис с любезното съдействие на полковника...

— Не можете ли да подслушвате разговорите й?

— Рискът е твърде голям, нямаме време да препрограмираме телефоните. Тя със сигурност би забелязала подобни действия и лично би направила проверка.

— Точно по този начин и ти потвърди, че телефонът ми се подслушва.

— Чрез срещи на определени места — кимна Дру. — Много добре, че сте я поставили под наблюдение. Но да предположим, че

нищо не се случи.

— Просто нищо няма да се случи — отвърна Моро, — но това много би ме учудило. Спомнете си, че под чаровната ѝ външност се крие предан до фанатизъм последовател на тяхната кауза — убеден и обучен. Намира се само на един час път от границата със свещения Райх, към когото е така страстно привързана, а се е издигнала достатъчно високо, за да има нужда от лично удовлетворение. По-правилно би било да го наречем акламация, защото егото на зоненкинда наистина е изключително силно. Изкушението е също толкова силно. Според мен тя ще се възползва от отсъствието на посланика, за да се раздвижи и да научи нещо повече.

— Дано да сте прав — намръщи се Латъм.

Келнерът се приближи до масата. Носеше поднос, върху който имаше чаши и две бутилки вино.

— Собственикът винаги ми носи от най-новите си вина, за да му кажа дали ги одобрявам, или не — тихо обясни шефът на „Дьозием“, докато келнерът отваряше бутилките. — Ако предпочитате нещо друго, моля ви, кажете ми.

— Не, това е чудесно — Дру погледна към Карин и двамата кимнаха.

— Мога ли да ви попитам — започна Де Врийс, когато келнерът си тръгна, — ако Дру се окаже прав и нищо не се случи, дали бихме могли да накараме Жанин да се пораздвижи?

— Как например? — попита французинът. — Наздраве! — тихо добави той и вдигна чашата си. — За всички нас... Как, скъпа Карин?

— Не знам точно. Може би чрез „Антинеос“. Познавам ги и те ме познават; нещо повече — извънредно ценяха съпруга ми.

— Продължавай — каза Латъм, без да отмества поглед от нея. — Имай предвид, че Сорънсън ги определи като недотам благонадеждни.

— Глупости!

— Може и да са глупости, но старият Уесли е надарен с инстинкт, с какъвто малко хора се раждат — освен може би Клод и вероятно Витковски.

— Прекалено щедър сте, що се отнася до мен, но мога да гарантирам за моя приятел Сорънсън. Талантът му е повече от изключителен.

— Той твърди същото за вас. Освен това ми е казвал, че сте спасил живота му в Истанбул.

— Тогава спасявах и своя собствен. Но да се върнем към тези „Антинеос“, Карин. Как да ги използваме, за да тласнем жената на посланика към недискретна постъпка?

— Все още не знам, но те много добре познават неонацистите. Знаят имена, кодове, начини за свръзка; в папките им се съдържат хиляди тайни, които не биха споделили с никого. Но в този случай може би ще направят изключение.

— Защо? — попита Дру.

— И аз ще се присъединя към въпроса му. От всичко, което знаем за „Антинеос“, те наистина не споделят нищо. Те са независима разузнавателна организация, изцяло затворена в себе си, която не е отговорна пред никого друго, освен пред себе си. Защо да променят правилата и отварят папките си пред външни хора?

— Не папките, а само внимателно подбрана информация, може би просто спешен код за свръзка, който използват „Зоненкиндер“.

— Не чухте въпроса ни, госпожо — каза Латъм, наведе се и нежно постави ръка върху бинтовете. — Защо да правят това?

— Защото ние знаем нещо, което те не знаят. Имаме една истинска внедрена зоненкинд тук, в Париж. Аз ще водя преговорите.

— О-хо! — възкликна Дру и се облегна назад. — Примамка!

— Не ми звучи неразумно — каза шефът на бюро „Дьозием“, приковал поглед в Де Врийс. — Но няма ли да поискат доказателства?

— Ще поискат. Мисля, че можете да им ги предоставите.

— По какъв начин?

— Извини ме, скъпи — Карин бързо погледна Латъм, — но „Антинеос“ като че ли се разбират по-добре с „Дьозием“, отколкото с Централното разузнавателно управление. Европейци са — не е задължително да има друго оправдание — и тя отново се обърна към Моро. — Ще ми трябва малка бележка върху ваша бланка, където да са записани датата, часът и степента на секретност, регистрирани от уредите ви по охраната; от нея трябва да се вижда, че ми е разрешено да опиша операцията по наблюдението над доказана зоненкинд, която заема висок служебен пост в Париж, без да съобщавам името, докато не получа разрешение от вас. Това ще бъде достатъчно. Ако излязат

желание да ни сътрудничат, ще включим скрамблера и ще ви се обадя по личния телефон.

— Дотук не открих грешка — с възхищение отбеляза Моро.

— Аз обаче открих — възрази Дру. — Да предположим, че Сорънсън е прав. Ако неонацистите са проникнали в „Антинеос“? Тя ще се превърне в пушечно месо, а аз не мога да позволя това.

— О, моля те — каза Де Врийс. — С хората от „Антинеос“, които и двамата познаваме, аз се запознах още по времето, в което дойдоха да живеят в Париж. Двама от тях бяха свързки на Фреди.

— А третият?

— За Бога, скъпи, та той е свещеник!

Изведнъж някъде иззад редицата от саксии се чува викове. Собственикът се втурна към масата и троснато каза на Моро:

— Неприятности! Трябва да се махате. Станете и ме последвайте!

Тримата станаха и тръгнаха след собственика. На по-малко от десет фута разстояние имаше скрито копче. Той го натисна и последното сандъче с цветя се отмести.

— Бягайте навън! — изкрещя той. — Навън!

— Виното беше чудесно — каза шефът на „Дьозием“.

Двамата с Латъм хванаха Карин под ръка и се промъкнаха през дупката в стената.

Изведнъж и тримата се обърнаха — вниманието им бе привлечено от виковете на изплашената тълпа пред кафенето. Накрая разбраха. Карин остана със зяпнала уста. Моро затвори очи от болка, Латъм гневно изруга. Светлината на уличната лампа проникваше през предното стъкло на колата на посолството и осветяваше шофьора зад волана. Той се беше извил назад към облегалката. Струйка кръв се стичаше от челото към лицето му.

---

[1] Подобни за подобните — лат. ↑

[2] Боже мой! — фр. ↑

[3] „Директор“ — фр. ↑

23.

— Божичко, навсякъде са, а ние не ги виждаме! — изрева Дру и силно удари с юмрук по бюрото в хотелската стая. — Как са ме открили?

Клод Моро мълчаливо стоеше до прозореца и гледаше навън.

— Не теб, приятелю — тихо каза той. — Не полковник Уебстър, а мен.

— Вас? Доколкото си спомням, вие ми казахте, че едва ли някой в Париж би могъл да ви познае! — враждебно отбеляза Латъм. — Казахте, че сте обикновен и че имате колекция от идиотски шапки!

— Това няма нищо общо — може и да не са ме познали. Знаели са къде ще бъда.

— Но как, Клод? — попита Де Врийс. Тя седеше на леглото в стаята си в хотел „Бристол“, където решиха да се скрият, като всеки от тях се качи поотделно.

— Вашето посолство не е единственото място, където са успели да проникнат.

Моро се обърна. Лицето му изразяваше тъга и гняв.

— Проникнали са в моя офис.

— Искате да кажете, че дори в светая светих — бюрото „Дъозием“ — има „къртица“?

— Моля те, Дру — поклати глава Карин, като му правеше знак, че Моро е силно обезпокоен.

— Нямах предвид бюрото, мосю — шефът на „Дъозием“ настоятелно погледна Латъм и студено добави: — Имах предвид моя собствен офис.

— Не разбирам — тихо каза Дру; в гласа му вече не се долавяше сарказъм.

— Не бихте могъл да разберете, защото не познавате нашата система. Тъй като съм директор, в бюрото винаги трябва да знаят къде се намирам, в случай че възникне нещо спешно. Освен на Жак, който ми помага да си планирам деня, оставям координатите си на още един

подчинен, който работи в тясна връзка с мен и на когото изцяло се доверявам. Той разполага с радиотелефон и аз мога да се свържа с него по всяко време на денонощието.

— Кой е той? — попита Карин и се наведе напред.

— С нежелание трябва да ви отговоря, че това не е той, а тя. Моник д'Агост, моята секретарка, която работи с мен повече от шест години, но тя ми е нещо повече от секретарка. Моник е мой помощник и довереник. Единствено тя знаеше за кафенето — поне преди да го е казала на някой друг.

— Никога ли не сте се съмнявал в нея? — продължи Карин.

— А ти — в Жанин Клунс? — попита Дру.

— Не, но тя беше съпругата на посланика.

— А Моник е най-добрата приятелка на жена ми. Всъщност жена ми ми я препоръча. Били са състудентки, след това Моник е постъпила в Сервис д'Етранже и е работила там през цялото време на ужасния си брак. През всичките тези години бяха близки като две съученички... а сега всичко е толкова ясно.

Моро млъкна и отиде до бюрото, където седеше Латъм. Вдигна слушалката и набра нечий номер.

— През всичките тези години... — повтори шефът на „Дьозием“, докато чакаше да вдигнат слушалката. — Толкова дружелюбна, толкова загрижена... Не, приятели, не вие сте били мишените, а аз. Взели са решение, че времето ми е изтекло. Разкрили са ме.

— За какво говорите? — настоятелно попита Латъм.

— Съжалявам, но дори това не мога да ви кажа — Моро направи знак с ръка и заговори на френски. — Веднага идете в дома на мадам Д'Агост на улица „Сен Жермен“ и я арестувайте. Вземете със себе си жена офицер и нека задържаната веднага бъде претърсена за възможна отрова... Няма да отговарям на въпроси, просто направете каквото ви казах!

Французинът затвори телефона и уморено се отпусна на малката табуретка до стената.

— Не можете да оставите нещата така, mon ami^[1] — каза Де Врийс. — Като се има предвид какво преживяхме, мисля, че заслужаваме някакво обяснение, колкото и повърхностно да е то.

— Продължавам да се чудя откога го е планирала, какво е научила, какво им е разкрила...

— На кого, за Бога? — настояваше Латъм.

— На онези, които докладват на Братството.

— Хайде, Клод — продължаваше Дру. — Кажете ни нещо!

— Добре!

Моро се облегна назад и разтърка очи с лявата си ръка.

— В продължение на три години аз играех опасна игра и пълнех джобовите си с милиони франкове, които щяха да бъдат мои само ако аз се проваля, а каузата им спечели.

— Бил сте двоен агент? — изненадано го прекъсна Де Врийс и стана от леглото. — Като Фреди?

Латъм скочи от стола си.

— Двоен агент?

— Като Фреди — продължи шефът на „Дьозием“ и погледна към Карин. — Бяха убедени, че съм удобен информатор, но това беше стратегия, която не можеше да влезе в архивите на бюрото.

— Въз основа на предположението, че сте бил вербуван — натъртено произнесе Де Врийс.

— Да. Не можех да открия безопасна мрежа. Сред официалните кръгове в Париж нямаше никой, никой, на когото бих могъл да се доверя. Бюрократите идват и си отиват, по-влиятелните започват частен бизнес, а политиците гледат накъде духа вятърът. Наложил се да действам сам, без разрешение отгоре — съмнителна „солова акция“, както наричат това.

— Боже мой! — възкликна Дру. — Защо сте се поставил в това положение?

— Не бих могъл да ви отговоря. Причината е твърде отдавнашна и е по-добре да остане забравена за всички... освен за мен.

— Щом е забравена, възможно ли е да бъде толкова важна, mon ami?

— За мен е важна.

— Разбирам.

— Благодаря ви.

— Нека се опитам да сглобя всичко дотук — каза Латъм, който крачеше пред прозореца. — Споменахте за милиони, нали?

— Да, така е.

— Похарчил ли сте нещо от тях?

— Доста, защото се движех в кръгове, в които заплатата ми на директор не би ми позволила да се движа, и все повече се приближавах към целта. Плащах на други хора, които успявах да купя, и така научавах още повече.

— Истинска солова операция. И няма кой да разкаже какъв сте бил и какви са били другите...

— За съжаление е точно така.

— Но вие ни казахте — прекъсна го Карин. — Това би трябвало да означава нещо.

— Вие не сте францужойка, мила моя. Освен това участвате в тайни операции, за които в никоя страна не се разказва, но които за средния гражданин са пълни с поквара.

— Не бих казал, че сте покварен — отбеляза Дру.

— И аз не мисля така — съгласи се Моро. — Но и двамата бихме могли да грешим. Имам жена и деца и бих предпочел вместо да ги подлагам на злословия по адрес на опозорения им съпруг и баща — а да не говорим за несанкциониран разстрел или присъда в затвора — да избягам с моите милиони и да живея удобно, където си пожелаея. Не забравяйте, че аз съм опитен служител от разузнаването и имам право да пътувам навсякъде. Не, приятели, обмислил съм всичко. Ще оцелея, каквото и да ми струва това. Дължа го на семейството си.

— А ако не се провалите? — попита Карин.

— Ще изпратя всичко до последното су на „Ке д’Орсе“ заедно с пълен отчет за всеки франк, похарчен за соловата ми операция.

— Значи няма да се провалите — каза Латъм. — Ние няма да се провалим. Освен това аз нямам милиони, имах само брат, чието лице бе взривено, а Карин имаше съпруг, когото са измъчвали до смърт. Не знам какви проблеми имате, Моро, които не ни казвате, но трябва да приема, че са също толкова важни, колкото и нашите.

— Приемете го.

— В такъв случай мисля, че трябва да се залавяме за работа.

— Каква работа, mon ami?

— Да впрегнем главите си, въображението си. Само с това разполагаме.

— Харесва ми начинът, по който се изразявате — каза шефът на „Дьозием“. — Вярно е, че само с това разполагаме.

— След смъртта си неговият брат сякаш се е вселил в него — каза Карин, приближи се към Дру и го хвана за ръка.

— Нека се върнем към Траупман, Крьогер и втората госпожа Кортлънд — каза Латъм, пусна ръката на Карин, седна зад бюрото, нетърпеливо отвори едно чекмедже и извади оттам няколко листа хартия. — Тези хора трябва да се свържат по някакъв начин. Но как? Първото предположение е вашата секретарка Моник — мисля, че така се казваше.

— Напълно възможно. Можем да проверим на кого е телефонирала и така ще разберем с кого се е свързвала.

— Проверете и я разпитайте за тях. Кажете й, че можете да я пожертвате — ако се наложи, ще допрете пистолет до главата й. Ако Сорънсън е прав, този Траупман трябва винаги да бъде наясно какво става, а тя е тази, която може да го информира! Стигаме до онзи учен, сладникавият германски посланик, Хайнрих Крайц — изобщо не ме интересува; ако трябва, ще го затворим в танк, но той ще изпрати предупрежденията ни в Бон.

— Бързо действате, приятелю. Погазвате дипломатическия етикет. Изглежда привлекателно, но може да рикошира върху вас.

— По дяволите! Нямам търпение!

Телефонът звънна. Моро го вдигна, представи се и се заслуша. Мускулите на напрегнатото му лице се отпуснаха. Той пребледня.

— Благодаря — каза директорът и затвори телефона. — Още един провал — добави той и затвори очи. — Моник д'Агост е била пребита до смърт. Очевидно по този начин са получили информацията за мен... Има ли Бог?

* * *

Вицепрезидентът Хауърд Келър бе висок пет фута и осем инча, но създаваше впечатлението, че е много по-едър. Много хора бяха констатирали този факт, но малцина от тях можеха да предложат задоволително обяснение. Може би най-близко до истината беше един застаряващ хореограф от Ню Йорк, който го бе наблюдавал по време на някакво културно събитие в Белия дом. Тогава той прошепна на един танцьор:

— Погледни го! Само отива до микрофона да представи някого, а виждаш ли? Цепи пространството пред себе си, разсича въздуха с тялото си. Труман го правеше; това е дарба — да ходиш като петел из двора.

Без значение дали имаше дарба, или приличаше на петел, Келър беше политик, с когото трябваше да се съобразяват, защото беше вътрешен човек във Вашингтон — бе прекарал четири мандата като конгресмен и дванайсет години като сенатор и се бе издигнал до член на мощния Финансов комитет. Беше се измъкнал от множество смъртоносни капани и прие избирането си за вицепрезидент въпреки факта, че беше по-стар и много по-мъдър от кандидата за президент на своята партия. Направи го, защото знаеше, че може да накара своите щати да гарантират избирането му. Освен това той наистина бе привързан към президента, възхищаваше се и от смелостта, и от ума му, макар че последният имаше още много да учи за вашингтонските нрави.

В момента обаче Келър беше далеч от подобни размишления. Той седеше зад голямо бюро, върху което цареше хаос. Погледът му бе втрещен в Уесли Сорънсън — директора на Консулски Операции.

— И преди бях чувал за подобни маймунски изпълнения — спокойно каза той.

— Разбирам, господин вицепрезидент...

— Хайде, Уес, прекалено дълго говорихме за това — прекъсна го Келър. — Аз бях този, който се опита да те направи директор на ЦРУ, не помниш ли? Единственият, който ми се противопостави, беше ти. Целият Сенат щеше да застане зад мен.

— Никога не съм искал това място, Хауърд.

— Затова се захвана с по-трудното — дребна идиотска службица, която би трябвало да координира дейността на Държавния департамент, ЦРУ и администрацията — не искам да споменавам и онези глупаци от Пентагона. Ти си луд, Уес. За разлика от останалите, ти поне знаеше, че тази работа е отвратителна.

— Така е, но мислех, че ще бъде нещо от областта на Съветите и мирното съвместно съществуване — не, не ми го казвай, знам, че това е работа на Конгреса.

— Благодаря ти, че ми спести думите... А сега, освен цялата тази каша, в която си се забъркал, двама неонацисти ти казват, че съм

техен човек и участвам във възраждането на фашизма. Ако не обръщаме такова голямо внимание на това, подобно твърдение би ме докарало до смях. Тъкмо Хитлер беше казал, че ако достатъчно дълго повтаряш една лъжа, хората ще ѝ повярват... Тази е достатъчно дръзка, Уес.

— За бога, Хауърд, няма да допусна да се разпространи!

— Може би няма да успееш да я спреш. Рано или късно твоите двама скинове ще бъдат разпитани от други хора, сред тях — членове на администрацията, които ме мразят и са готови на всичко.

— Няма да позволя да се стигне дотам. Първо ще застрелям онези копелета.

— Това не е съвсем по американски — засмя се Келър.

— Не е. Но аз не съм точно американски тип. И преди съм правил такива неща.

— Тогава си бил действащ офицер, а и много по-млад.

— Да. Ако това може да те успокои, обвиниха и говорителя на Белия дом, а той е от другата партия.

— Боже мой, колко удобно! Това е пряк път към президентството. Първо президента, после вицепрезидента, а след тях и говорителя. Твоите нацисти познават нашата конституция.

— Бих казал, че единият е доста образован.

— Говорителят!... Този мил, любезен стар баптист, чийто единствен грях е, че се моли, докато върши неща, които не му харесват, защото няма друг начин да се приложи законът... Как, по дяволите, са се сетили точно за него?

— Казаха, че бил от германско потекло и по време на Втората световна война се противопоставил по убеждение на военната служба.

— Освен това е постъпил като доброволец в медицински корпус и е бил тежко ранен, докато е спасявал живота на войниците. Този път твоите нацисти са сгрешили. Ако бяха направили проучването си както трябва, щяха да научат, че на кръста си носи корсет от времето, когато са го измъкнали от Омаха Бийч, докато се е молил за децата, които е оставил, а самият той е бил на път да умре, по дяволите. Хитлерист, няма що!

— Слушай, Хауърд — наведе се напред Сорънсън. — Дойдох при теб, защото мислех, че трябва да знаеш, а не защото смятам, че в

това обвинение има и най-малката доза истина. Сигурен съм, че си разбрал това.

— Сигурен съм, че е така: като се има предвид какво става сега в цялата страна, предупреждението е равносилно на предварително въоръжаване.

— Не само в нашата страна. В Лондон и Париж издирват неонацисти навсякъде...

— За съжаление са разкрили няколко души... Като казвам „за съжаление“, имам предвид, че няколкото жертви ожесточават ловците.

Келър протегна ръка и взе един вестник от бюрото си. Беше сгънат така, че да може да се прочете статията в долния десен ъгъл на първа страница.

— Виж това — продължи вицепрезидентът. — Днешният брой на вестник от Хюстън.

— По дяволите! — промърмори Сорънсън, когато взе вестника и зачете. Краткото заглавие го поразя:

НАЦИСТИ В БОЛНИЦАТА

ПАЦИЕНТИ СЕ ОПЛАКВАТ ОТ ОБИДНИ РЕПЛИКИ

ХЮСТЪН, 14 юли. Въз основа на някои твърдения — писмени и устни, в които по решение на Настоятелството отделни имена се пазят в тайна — в болница „Меридиан“ започна разследване на персонала. Оплакванията са предизвикани от чести реплики на лекари и сестри, определени като откровено антисемитски или насочени срещу афроамериканци и католици. „Меридиан“ не представлява сектантска институция, но е всеизвестно, че клиентелата ѝ е предимно протестантска; голям процент от посетителите ѝ принадлежат към епископалната църква. Не е тайна също, че здравните работници в провинцията наричат тази болница „Протестантското изтрезвително за бели“ — игра на думи, тъй като „Меридиан“ има активно действащ отдел за лечение на алкохолици, който се намира на двайсет мили от града.

Нашият вестник получи копия от дванайсет писма, изпратени от бивши пациенти на болницата до тамошната администрация, но по обясними причини ще задържим публикуването им до изясняване на ситуацията, за да предпазим хората, чиито имена са посочени в тях.

— Поне не споменават имена — каза Сорънсън и захвърли прегънатия вестник на бюрото, без да си направи труда да отвори на „страница 2-ра, колона 1-ва“.

— Как мислиш, колко време ще продължи това? Нали не си забравил, че вестниците се четат?

— Отвратително!

— Разпространява се, Уес. Преди два дни в Милуоки е извършен мащабен саботаж в една пивоварна, защото имената на собственика и бирата, която произвежда, са немски.

— Четох за това. Не можах да си довърша закуската.

— Докъде го прочете?

— Горедолу дотам, докъдето четох и сега. Защо?

— Името е немско, но семейството е еврейско.

— Направо ми се гади.

— А в Сан Франциско член на градския съвет на име Швин подал оставка поради заплахи по адрес на семейството му. Причината била, че в една от речите си казал, че няма нищо против обратните и има много приятели сред тях, но му се струва, че те упражняват много по-силно влияние върху меценатите, отколкото техният брой позволява. Логиката му може да бъде оспорена — без обратните изкуствата биха се развивали доста по-зле, но такава била политиката му и той трябвало да се придържа към нея... Нарекли го нацист, а в училище малтретирали децата му.

— Исусе, всичко се повтаря, не е ли така, Хауърд? Просто разменят етикетите и бесните кучета започват да лаят по когото им падне!

— Кажи ми, Уес — каза Келър, — имам доста врагове в този град и не всички са от опозиционната партия. Да речем, че нашите нацисти бъдат извикани на разпит пред Сената и с цялата си германска

авторитетност заявят, че аз съм техен човек заедно с говорителя на Белия дом. Мислиш ли, че двамата с него ще оцелеем?

— Ако твърдо са решили да се изявят като нагли лъжци, естествено, че ще оцелеете.

— Да, но семената са хвърлени, Уес. Досиетата ни ще бъдат прегледани от враждебно настроени фанатици, които ще извадят от контекста стотици изказвания и след като ги съберат накуп, ще докажат правотата на надигналия се гняв... Току-що спомена Исус. Знаеш ли, че доброто старо КГБ е съставило цяло досие на Христос, като изводите в него са основани единствено върху Новия Завет. Стигнали са до заключението, че той е завършен марксист, истински комунист!

— Чел съм го — с усмивка отвърна директорът на Консулски Операции. — Беше абсолютно убедително, но аз бих казал, че досието го представя по-скоро като социалист реформатор, отколкото като комунист. Никъде не се споменаваше, че е поддържал някоя политическа сила.

— Кесаревото кесарю, така ли, Уес?

— Има неясни моменти. Ще трябва да го прочета още веднъж.

Двамата мъже тихо се разсмяха. Сорънсън продължи:

— Разбирам какво искаш да кажеш. Както и в статистиката: едно нещо може да означава всичко, ако се извади от контекста.

— Какво да правим? — попита вицепрезидентът.

— Ще застрелям кучите синове, какво друго може да се направи?

— Просто други ще застанат на местата им. Не, по-добре започни да ги правиш на глупаци. Ще настояваш за разпит пред Сената и ще ги направиш за смях.

— Сигурно се шегуваш.

— Изобщо не се шегувам. Само това може да излекува нашата страна, както и Великобритания и Франция, от лудостта.

— Хауърд, но това е абсурдно! Само появата им по телевизията може да разпали пожара на „бдителността“!

— Не и ако се направи както трябва. Щом като те имат план, и ние трябва да имаме!

— Какъв план? Нищо не разбирам.

— Ти ще докараш двамата клоуни — каза Келър.

— Клоуни ли? Какви клоуни?

— Ще се поразровиш и ще доведеш свидетели — такива, които да поддържат твърденията им, и такива, които да им се противопоставят. Последните са лесни за откриване: говорителят и аз имаме досиета, които в общи линии предизвикват уважение, и ще се намерят разумни хора, които да ни подкрепят. Други, които да подкрепят нашите „клоуни“, ще се намерят по-трудно, но тъкмо в тях е ключът.

— Какъв ключ?

— Ключ от вратата, зад която вилнее лудостта. Трябва да открием достатъчен брой луди, които на пръв поглед да изглеждат достатъчно нормални и дори благоприлични, но дълбоко в себе си да са фанатици. Трябва да бъдат непоколебимо предани на каузата си, но когато ги подложим на кръстосан разпит, да се пречупят и да се разкрият.

— Струва ми се много опасно — намръщи се директорът на Консулски Операции. — А ако не се пречупят?

— Ти не си адвокат, Уес, но аз съм. Уверявам те, че това е най-изпитаният номер при съдебен процес — ако адвокатът е добър. Боже мой, дори в пиесите и филмите го използват — много е подходящо за мелодрама.

— Започвам да разбирам. „Бунтът на Кейн“, капитан Куийд...

— И почти всички серии за Пери Мейсън, които някога сме гледали — довърши Келър.

— Но това са измислени истории, Хауърд. Истории за развлечение. А ние говорим за действителността, неонацистите съществуват!

— И „комунистите“, и „розовите“, и „спътниците“ съществуваха, а ние почти изгубихме от поглед тихите съветски шпиони професионалисти, защото преследвахме набелязани мишени, докато в Москва тихичко ни се присмиваха.

— Тук трябва да се съглася с теб, но не съм сигурен, че аналогията е уместна. Студената война наистина съществуваше — аз съм неин продукт. Но как хората на закона могат да отрекат това, което става сега? Реалната заплаха в лицето на онзи учен Мец или британския съветник на държавния секретар Моуздейл... Има и други, но още е рано да ги коментираме.

— Аз не предлагам да забавим лова на истинските хищници. Искam само да се излекува манията да се раздухvat нещата... Убеден съм, че си съгласен с мен.

— Съгласен съм. Просто не знам как един разпит пред Сената би могъл да я излекува. Предвиждам само много бурна развръзка.

— Нека ти обясня на фона на последните събития, но първо ще ти припомня, че съм служил в армията. Ако онзи адвокат Съливан, съветникът на Оливър Норт, работеше като адвокат на Сенатския комитет, господин Норт сега щеше да седи на подсъдимата скамейка вместо да обмисля поредното си публично изявление. Той беше чисто и просто лъжец, престъпил войнишката си клетва, опозорил униформата и страната си, която прикри незаконните му действия с удобни фалшиво набожни фрази, и вината му го издигна още повече — той се превърна в бог, а това нямаше нищо общо с направеното от него.

— Казваш, че адвокатът Съливан би могъл да го провали?

— Просто предположих, а мога да се сетя за още поне дузина други като него. По онова време с колегите седяхме в офиса, пийвахме си и гледахме процеса по телевизията. Шегувахме се, мислехме кой от колегите ни по професия би могъл да постави този лъжец на мястото му, а сред нас имаше хора и от двете партии. Накрая се спряхме на един свиреп сенатор от Средния Запад, бивш прокурор, който ужасно ни изнервяше, но беше истински гръмовержец.

— Мислиш ли, че би могъл да го направи?

— Без съмнение. Освен това беше служил в морската пехота и бе удостоен с Орден за храброст от Конгреса. Решихме, че трябва да се появи със синята униформа и с пурпурната лента на Ордена на врата.

— Щеше ли да се справи?

— Спомням си какво беше казал: „Този жалък ревльо не го заслужава. Работя като луд, за да накарам хората от моя щат да се заловят за работа“. Но мисля, че би му харесало.

— Тайно ще прегледам досиетата — каза Сорънсън и се изправи.

— Но все още имам сериозни съмнения. Не съм от хората, които се доверяват на надеждата — това е наследство от годините, в които бях действащ агент. Възможно е да имам нужда от твоята помощ, когато се стигне до президента или до държавния секретар, с когото трябва да поддържаме връзка.

— Значи трудностите са в дипломатическата област?

— Най-трудно е в посолството.

— Болинджър не върши работа, но в Европа го харесват. Смятат го за интелектуалец. Не могат да проумеят, че предварително отрепетираните му паузи са насочени изцяло към това да се обърнат нещата така, че ние да извлечем полза.

— Налага ми се да се съглася с това. Винаги съм смятал, че е прекалено повърхностен.

— Не си прав, Уес. Има нещо, което той приема твърде насериозно — себе си, а за наш късмет — и президента.

— Президентът знае ли това?

— Разбира се, той е много умен човек, дори изключително умен. Честно казано, мисля, че нашият човек в Овалния кабинет от време на време се нуждае от добър съветник.

— Безспорно, но, както казваш, той е умен и лека-полека ще разбере нещата.

— Ако можех да го накарам да изпъди няколко души от този град, щеше да започне още по-бързо да ги разбира. Щеше да му бъде много по-лесно.

— Благодаря ти, че ми отдели време, Хауърд — господин вицепрезидент. Ще ви информирам за развоя на събитията.

— Не се занасяй, господин директоре. Ние, динозаврите, трябва да помогнем на младите двуноги, които сега изпълзват от водата.

— Чудя се дали ще можем.

— Ако не ние, кой друг? Хора като Адам Болинджър? Ловци на вещици?

— Скоро пак ще си говорим, Хауърд.

* * *

На три хиляди мили оттам — в Париж — бе ранен следобед. Слънцето грееше, беше топло, небето беше ясно — чудесен ден за разходки по булевардите, градината на Тюйлери, крайбрежието на Сена, където лодките се плъзгаха по водата под многобройните мостове. През лятото Париж е несравнимо място.

За Жанин Клунс-Кортлънд денят беше повече от чудесен — беше ден на триумф. Бе останала свободна за ден-два, свободна от морала на

средната класа, от досадния си съпруг, който още мечтаеше за предишната си съпруга и често повтаряше името ѝ насън. За миг тя си помисли колко хубаво, колко добре би било да ѝ възложат задача с любовник, който ще може да я задоволи така, както многобройните млади студенти в Чикаго, които тя внимателно подбираше. Имаше едно аташе от немското посолство — привлекателен мъж на около трийсет и една-две години, който явно флиртуваше с нея; можеше да му се обади — той би хукнал към първото място, което му предложи. Но не биваше, колкото и приятна и изкусителна да беше тази мисъл; трябваше да посвети свободното си време на по-важни, далеч не толкова егоистични неща. Беше си взела отпуск за времето, през което нейният съпруг, посланикът, щеше да отсъства, защото имаше някои домашни задължения, които изпълняваше много по-лесно в негово отсъствие. Разбира се, никой не възрази, а тя ясно обясни, че ще обикаля магазините, за да търси нови тапети за апартамента... отказа да вземе лимузина от посолството, като обясни, че за нея това ще бъде приятно занимание, за което Държавният департамент няма нужда да плаща.

Колко лесно подбираше думите! И как иначе? Още от деветгодишна я обучаваха за бъдещата ѝ работа. Тя позволи да ѝ поръчат такси.

Преди да напусне Вашингтон, Жанин бе получила адрес и код за свръзка с член на Братството. Това беше общарницата на „Шанз-Елизе“; трябваше да използва два пъти името „Андре“ в кратък разговор, като например: „Андре казва, че вие сте най-добрият общар в Париж, а Андре никога не греши“. Тя даде адреса на шофьора и се отпусна на седалката. Обмисляше каква информация да изпрати в Германия. Истината, разбира се — но да бъде формулирана по такъв начин, че ръководството не само да се възхити от невероятните ѝ способности, но и да прозре колко мъдро би било да я изтеглят в Бон. Тя беше съпруга на професионалист. Бяха ѝ казали, че един наскоро разведен служител от външните служби ще се появи в Департамента. Останалото беше лесно — Даниъл Кортлънд бе самотен и потиснат, търсеше спокойствие, а тя му го осигури.

Таксито спря пред общарницата. Това беше нещо повече от обикновена общарница; приличаше по-скоро на малка кожарска империя. Лъскави ботуши, седла, различни приспособления за езда

изпълваха подредените с вкус витрини. Жанин Клунс слезе и освободи таксито.

* * *

На трийсет ярда зад потеглящото такси спря колата на „Дьозием“ — място, където не бе разрешено паркиране. Шофьорът извади радиотелефон на ултрависоки честоти и веднага се свърза с офиса на Моро.

— Да — отговори самият Моро, тъй като още нямаше секретарка на мястото на убитата Моник д'Агост, чиято смърт бе запазена в тайна — беше обявено, че е болна.

— Мадам Кортлънд току-що влезе в „Ботуши и седла“ на „Шанз-Елизе“.

— Място за богати ездачи — забеляза шефът на „Дьозием“. — Странно, в досието на посланика не се споменава нищо за любов към конете.

— Мястото се слави и с ботушите си, господине. Казаха ми, че са много удобни и издръжливи.

— Как си представяте Кортлънд в ботуши — били те издръжливи или не?

— Може би мадам ги харесва.

— Ако харесваше подобни неща, предполагам, че би отишла право при Шарл Журден в магазин „Ферагамо“ на „Сент Оноре“.

— Само ви докладвам това, което виждам. Да кажа ли на колегата си да влезе?

— Това е добра идея. Кажи му да прегледа асортимента, да разпита за цените и всичко останало. Ако мадам открие това, което търси, ще си тръгне бързо.

— Да, господине.

* * *

Един човек в „Пежо“ комби, облечен в скъп делови костюм на тънко райе, направи завой на широкия булевард „Шанз-Елизе“ и спря

точно срещу „Ботуши и седла“. Той също вдигна телефона в колата си. Но вместо парижки номер набра кода на Бон, Германия. След броени секунди се свърза.

— Guten Tag^[2] — обадиха се отсреща.

— Пак съм аз, от Париж — каза добре облеченият мъж в пежото.

— Толкова ли беше наложително да убиете онзи шофьор снощи?

— Нямах избор, майн хер. Позна ме — беше ме видял в квартирата на „Блицкриг“ в Авињонските складове.

— Да, да, спомням си.

— Беше шофьор на полковника и на другите двама — армейския офицер и русата жена, когато идваха в склада. Тогава ме видя и снощи — още веднъж. Извика ми да спра — какво можех да направя?

— Много добре, в такъв случай — моите поздравления.

— В такъв случай?... Ако ме бяха заловили, щяха да ме натъпчат с наркотици и да разберат какво търся там! И за това, че съм убил секретарката на Моро и съм разбрал къде е.

— Приемете най-искрените ми поздравления — каза гласът от Германия. — Ще хванем Моро, сега той е твърде опасен за нас. Мисля, че това е само въпрос на време, нали?

— Да, но не за това ви се обаждам.

— За какво тогава?

— Преследвах автомобил на „Дьозиер“ без отличителни знаци. С часове стоеше паркиран пред американското посолство. Необичайно е — мисля, че ще се съгласите.

— Така е. И какво?

— Следят внимателно съпругата на посланика, фрау Кортлънд. Току-що влезе в скъп магазин за кожени изделия, „Ботуши и седла“...

— Боже мой! — прекъсна го човекът от Бон. — Това е каналът „Андре“!

— Моля?...

— Почакай, след малко ще се върна.

Минутите минаваха, мъжът в пежото почукваше с пръсти по кормилото и държеше слушалката на дясното си ухо. Най-сетне гласът от Германия отново се обади:

— Слушай ме внимателно, Париж — настоятелно каза човекът. — Разкрили са я.

— Кого, майн хер?

— Няма значение. Просто слушай заповедта и изпълнявай...
Убий жената при първия удобен случай. Убий я!

---

[1] приятелю — фр. ↑

[2] Добър вечер — нем. ↑

24.

Даниъл Ръдърфорд Кортлът, посланик в Париж, мълчаливо се взираше в страниците, които държеше в ръце — четеше и препрочиташе написаното, докато го заболяха очите. Накрая по бузите му потекоха сълзи. Той ги изтри и седна скован пред бюрото на Уесли Сорънсън.

— Съжалявам, господин посланик — каза директорът на Консулски операции. — Знаех, че ще ви причини болка, но трябваше да ви го кажа. Ако имате някакви съмнения, Карл Шнайдер е готов да долети тук, за да говори лично с вас.

— Чух записа на разговора, какво повече ми трябва?

— Мога да ви предложа да разговаряте с него по телефона. Записите могат да се фалшифицират, като се използва друг глас. Номерът му е в телефонния указател, можете да помолите телефониста да ви свърже...

— Искате да го направя, така ли?

— Честно казано, да.

Сорънсън взе един от телефоните и го постави пред Кортлът.

— Това е личната ми линия. Ще трябва да ми се доверите. Ето кода на областта.

— Вярвам ви.

Кортлът взе телефона, набра кода на Сентралия, Илинойс, и даде номера на телефонистката. Натисна бутона за прекъсване на връзката, пусна го и отново набра.

— Да, ало — чу се глас със силен акцент.

— Казвам се Даниъл Кортлът...

— Ах, той ми каза, че може би ще се обадите. Много съм изнервен, сигурно разбирате...

— Да, разбирам, и аз съм изнервен. Мога ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се, господине.

— Кой е любимият цвят на жена ми?

— Червеното. Или по-бледото, цикламено розово.

— А кое е любимото ѝ ястие?

— Онова ястие с телешко — името му беше италианско. Мисля, че се казваше „Пиката“.

— Тя има любим шампоан, можете ли да ми кажете кой е?

— Боже мой, трябваше да го поръчвам в нашата аптека и да ѝ го изпращам в университета. Течен сапун със съставка, наречена кетоконзол.

— Благодаря ви, господин Шнайдер. Предполагам, че това е болезнено и за двама ни.

— За мен е много по-болезнено, господине. Тя беше толкова добро и способно дете! Не разбирам накъде върви светът.

— И аз не разбирам, господин Шнайдер. Благодаря ви и довиждане.

Кортлънд затвори телефона и отново се отпусна в креслото.

— Може да налучка първите две, но не и последното.

— Какво искате да кажете?

— За шампоана. Поръчва се само с рецепта — профилактично средство срещу себореен дерматит, а тя от време на време страда от това заболяване. Не иска никой друг да знае и аз трябва да го купувам на свое име, както е правил и господин Шнайдер.

— Убедихте ли се?

— Бих искал да повярвам, че е грешка и да се върна в Париж с чисто досие, но това е невъзможно, нали?

— Не.

— Всичко изглежда толкова абсурдно! Преди Жанин имах чудесен брак: прекрасна съпруга, добри деца, но Държавният департамент все ме изпращаше ту тук, ту там — в Южна Африка, в Куала Лумпур, в Мароко, в Женева — винаги като главен аташе, а накрая ме изпратиха във Финландия — вече като посланик.

— Проверявали са ви. Боже мой, човече, измъкнали са ви от блатото и са ви изпратили посланик във Франция — пост, който обикновено се пази за хора с голям принос в политиката!

— Само защото можех да успокоя положението — каза Кортлънд. — Настроението на „Ке д’Орсе“ ставаше все по-антиамериканско, а аз можех да неутрализирам антифренското влияние, което надделяваше във Вашингтон. Мисля, че ме бива за това.

— Очевидно е така.

— Но това ми струваше семейството.

— Как влезе в живота ви Жанин Клунс?

— Знаете ли, това е много интересен въпрос. Всъщност не знам. Бях изпаднал в обичайната депресия след развод — живеех сам, съпругата и децата ми се бяха върнали в Айова, а аз се чудех какво да правя. Беше ужасно. Но Държавният департамент продължаваше да настоява да се появявам на приеми и коктейли. Една вечер в британското посолство срещнах тази хубава дама — толкова жизнена, толкова интелигентна — която явно прояви интерес към мен. Тя ме хвана подръка; обикаляхме от група на група и навсякъде говорех за хубави неща за мен, но това бяха дипломати, които познавах, затова не приемах думите им насериозно. Тя обаче ги прие насериозно и започна да ласкае егото ми. Мисля, че можете да се досетите за останалото.

— Не е трудно.

— Така е. Трудно е сега. Какво да правя? Сигурно би трябвало да съм изпълнен с гняв, да бъда вбесен от предателството ѝ, да жадувам за отмъщение, но нищо подобно не изпитвам. Просто се чувствам опустошен и празен. Ще подам оставка, разбира се, няма смисъл да упорствам и да продължавам. Когато служител от най-висок ранг е опозорен по този начин, той трябва да бяга презглава.

— Мисля, че можете да бъдете по-полезен и на себе си, и на страната — каза Сорънсън.

— Как?

— Като направите най-трудното. Върнете се в Париж, сякаш никога не сме се срещали и не сме разговаряли.

Учуден, Кортлънд погледна директора на Консулски Операции. Накрая каза:

— Това е невъзможно... и нечовешко. Не бих могъл да го направя.

— Вие сте изключителен дипломат, господин посланик. Никога не биха ви пратили в Париж, ако не бяхте такъв.

— Но това, което искате от мен, е отвъд границите на дипломатията. То навлиза в сферата на личните чувства. Не бих могъл по никакъв начин да скрия презрението си. Чувствата, които изпитвам към нея, ще излязат на повърхността в момента, в който я видя. Вашето желание е просто неразумно.

— Позволете ми аз да ви кажа кое е неразумно, господин посланик — рязко го прекъсна Сорънсън. — Това, което вие правите, е неразумно! Как човек като вас, толкова интелигентен и опитен, дългогодишен служител в сферата на международните отношения, който е работил в толкова посолства по света и винаги е бил нащрек поради заплахата от шпионаж, е могъл да се ожени за зоненкинд, за нацистка! Има и нещо още по-неразумно. Трийсет или петдесет години тези хора са се крили къде ли не. Сега е дошло тяхното време и те изпълзват от леговищата си, а ние не знаем нищо за тях; знаем само, че съществуват! Получихме списък на стотици хора с високо обществено положение, които може и да са, но може и да не са участници в това световно движение. Не е нужно да ви обяснявам, че в цялата страна, а и в страните съюзници, цари страх и объркване — сам виждате това. Всеки момент може да избухне всеобща истерия: кой е замесен и кой — не?

— Не оспорвам нищо от това, което казахте, но с какво ще се променят нещата, ако се върна в Париж като невинен съпруг?

— Ще съберем информация, господин посланик. Трябва да научим как действат тези зоненкиндер, с кого се свързват, как общуват с останалите неонацисти. Нали разбирате, трябва да имат някаква йерархия, ръководители. А госпожа Кортлънд — съпругата на посланика във Франция — не е дребна риба.

— Наистина ли смятате, че Жанин може да ви помогне?

— Тя е най-ценното ни откритие. Всъщност, ако трябва да бъдем откровени, тя е единственото ни откритие. Дори да открием други зоненкиндер, нейното положение и фактът, че със самолет за броени минути може да стигне до границата с Германия, я превръщат в най-важния човек за нас. Ако поддържа връзка с по-висши инстанции или те поддържат връзка с нея, тя веднага може да ни отведе при скритите водачи на движението. Трябва да открием тези водачи. Това е единственият начин да се преборим с тази напаст... Моля ви, Даниъл, помогнете ни.

Кортлънд мълчеше. Намести се в креслото и — необичайно за дипломат — изглежда не знаеше какво да прави с ръцете си. Приглади прошарената си коса и потърка брадичката си. Накрая проговори:

— Виждал съм какво правят тези копелета и се отвращавам от тях... Не мога да ви гарантирам, че ще се справя, но ще опитам.

Жанин Клунс-Кортлънд се приближи към луксозния щанд за кожени изделия в „Ботуши и седла“ и пожела да говори с управителя. След малко се появи дребен, слаб човек със скъпа жълтеникава перука, която покриваше тила му. Беше облечен в сако и бричове за езда, а на краката си носеше ботуши.

— С какво мога да ви бъда полезен, мадам? — каза той на френски и погледна към неколцината добре облечени клиенти зад нея.

— Имате чудесен магазин — отвърна жената на посланика. Акцентът издаваше произхода ѝ.

— А, вие сте американка! — възкликна управителят.

— Толкова ли ми личи?

— О, не, мадам, френският ви е отличен.

— Приятелят ми Андре винаги ме поправя, но понякога ми се струва, че Андре е твърде толерантен. Може би трябва да бъде повзискателен към мен.

— Андре? — попита niskият човек в ботушите и втречено погледна Жанин.

— Да, каза, че може би го познавате.

— Това е много разпространено име, нали, мадам? Онзи ден един клиент на име Андре остави тук чифт ботуши за поправка.

— Мисля, че Андре ми спомена за това.

— Елате с мен, ако обичате.

Управителят мина отдясно, повдигна една зелена кадифена завеса, която закриваше тесен вход, и кимна на клиентката си. Двамата влязоха в празен офис.

— Предполагам, че вие сте тази, която...

— Моята самоличност не ви засяга, мосю.

— Разбира се, мадам.

— Един човек от Вашингтон ме насочи. Каза да използвам прякора Дрозд.

— Не е необходимо. „Дрозд“ е код, който се променя на всеки няколко седмици. Последвайте ме. Ще излезем през задния вход и ще ви откарам в един увеселителен парк извън Париж. Там ще отидете на втората врата откъм южния вход, където трябва да платите, но вие ще

протестирайте и ще изтъкнете, че Андре би трябвало да ви осигури безплатен билет. Разбрахте ли.

— Южният вход, втората врата, ще протестирам и ще спомена името Андре. Да, разбрах.

— Само момент — управителят се наведе и натисна едно копче върху бюрото си. — Гюстав, имаме доставка от мосю Андре. Ела веднага при колата, ако обичаш.

На малкия страничен паркинг отвън Жанин седна на предната седалка на луксозния микробус, а шофьорът седна зад волана и запали.

— Няма да разговаряме, ако нямате нищо против — каза той, докато изкарваше колата на улицата.

Управителят се върна в празния офис, отново се протегна към бюрото, натисна второ копче и каза:

— Днес ще си тръгна по-рано, Симон. Няма много клиенти, а аз съм уморен. Заклучи в шест, ще се видим сутринта.

Той излезе от магазина и се запъти към мотоциклета си на паркинга. Рязко натисна стартовия педал; моторът забръмча и се понесе по алеята.

Телефонът в магазина за кожени изделия иззвъня. Продавачът на щанда го вдигна.

— „Ботуши и седла“.

— Мосю Рамбо! — изкрещя човекът отсреща. — Елате веднага!

— Съжалявам — троснато отвърна продавачът, обиден от нахалството на непознатия. — Мосю Рамбо си тръгна.

— Къде отиде?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Важно е! — продължаваше да крещи мъжът.

— Моята работа е по-важна! Аз продавам, а вие ме прекъсвате. В магазина има клиенти! Вървете по дяволите!

Продавачът затвори телефона и се усмихна на млада жена, облечена в рокля за коктейли от Живанши, очевидно специално скроена за съвършената ѝ фигура. Тя плавно се приближи и заговори полушепнешком:

— Имам съобщение за Андре — изкусително произнесе тя. — Мисля, че Андре би желал да го чуе.

— Сам съм, мадмоазел — каза продавачът. Очите му надничаха в дълбоко изрязаното деколте. — Съобщенията за мосю Андре се приемат лично от управителя, а той си тръгна.

— Какво да правя тогава? — попита куртизанката.

— Предайте съобщението на мен, мадмоазел. Аз съм довереник на мосю Рамбо, нашия управител.

— Не мисля, че е редно. Поверително е.

— Току-що ви обясних, че съм довереник и съдружник на мосю Рамбо. Може би ще ми го кажете, ако ви поканя на един аперитив в съседното заведение.

— О, не, приятелят ми непрекъснато ме следи, а сега лимузината му е паркирана отвън пред магазина. Просто предайте на мосю Рамбо, че трябва да се обади в Берлин.

— В Берлин?

— Нищо повече не мога да ви кажа. Предадох ви съобщението.

Младата жена в рокля от Живанши излезе от магазина, като полюшваше бедра.

„Берлин?“ — чудеше се продавачът. Абсурд. Рамбо мразеше германците. Когато идваха в магазина, той е държеше презрително и двойно повишаваше цените.

* * *

Агентката на „Дьозием“ спокойно излезе от магазина и забърза по тротоара към колата. Отвори вратата, бързо седна до шофьора и изруга.

— Нямаше я вътре, по дяволите!

— Какво говориш? Не е излизола навън!

— Сигурна съм.

— Къде е тогава?

— Откъде да знам? Вероятно има друго място за срещи, в друг район на града.

— Свързала се е с някого и са излезли през задния вход?

— Боже мой, ти си бил умник!

— Защо ми се караш?

— Защото трябваше да се сетим! Магазини като този имат заден вход — оттам зареждат стоката. Когато влязох, ти трябваше да заобиколиш и да ме чакаш отзад.

— Не сме ясновидци, приятелко — поне аз не съм.

— Ние сме глупаци!

— Не се заяждай! — запротестира шофьорът. — Тук е „Шанз-Елизе“, а не Монмартър^[1], а госпожата е съпруга на посланик — не убиец!

— Надявам се, че и директорът Моро вижда нещата по този начин. Но по някакви причини, които не ни е съобщил, изглежда много подозрителен към тази съпруга на посланик.

— Трябва да му се обадя.

— Направи го, ако обичаш.

* * *

Добре облеченият мъж в пезото от отсрещната страна на булеварда беше нетърпелив и разтревожен. Беше минал почти час, а фрау Кортлънд не излизаше от магазина. Знаеше, че жените са извънредно мудни купувачи, особено богатите жени. Безпокоеше го фактът, че колата на „Дьозием“ си бе тръгнала преди половин час, и това очевидно беше идея на втория агент на „Дьозием“, който излезе от магазина, втурна се към колата и заговори с колегата си на волана. Какво се беше случило? Чудеше се дали да проследи официалния автомобил, или да остане да чака жената на посланика. Но след като си припомни настоящата заповед, реши да чака. Началникът му в Бон беше почти в истерия. Убийството трябваше да се извърши незабавно. Ако се забавеше, последствията щяха да бъдат неприятни.

Той беше опитен убиец и не смееше да се провали. Досега бе само надзирател на блицкригерите, а сега го караха да върши тяхната работа. Не че не беше убивал; идваше от ЩАЗИ и бе един от първите, променили убежденията си, превърнали се от предани комунисти в също толкова предани фашисти. За хора като него това бяха просто етикети без значение. Той жадуваше за власт, за възможност да живее извън закона и да знае, че не зависи от решенията на плиткоумни

чиновници. А бюрократите се ужасяваха от ЩАЗИ също както министрите на Третия Райх се ужасяваха от Гестапо. Съзнанието за това го развеселяваше. И все пак, за да се държат на положение, хора като него трябваше да участват в определени структури, в които да виреят.

Убий жената при първия удобен случай. Убий я!

Куршум в главата, изстрелян отблизо сред тълпата на „Шанз-Елизе“ — каква привлекателна възможност! После щеше да грабне чантата ѝ като трофей, който да изпрати в Бон, и щеше да потъне в тълпата от хора, излезли на следобедна разходка. Всичко това щеше да отнеме не повече от две-три секунди. Преди четири години бе успял да направи това в Западен Берлин, където застреля британски офицер от МИ-5, който на няколко пъти бе минавал отвъд Стената.

Човекът в пежото отвори жабката, извади револвер дваисет и втори калибър и го мушна в джоба на самото си. Запали колата, леко се плъзна по улицата, обърна и спря до отсрещния бордюр, точно когато едно синьо „Ферари“ освободи мястото. Входът на скъпия магазин се падаше отляво на не повече от десет метра и се виждаше изцяло. Можеше за секунди да слезе от колата и да настигне жертвата веднага щом я види да излиза. Той слезе от пежото и тръгна към красиво подредената витрина на „Ботуши и седла“. Внимателно започна да разглежда екстравагантните стоки зад стъклото, без да изпуска от поглед входа.

Изминаха осемнайсет минути; търпението на убиеца все повече се изчерпваше. В този момент през витрината го погледна любезното лице на продавача. Мъжът дружелюбно сви рамене и се усмихна. След секунди младият служител се показва на входа и го заговори:

— Забелязах, че от доста време разглеждате асортимента. Може би ще успея да ви помогна, мосю...

— Всъщност чакам един човек, който закъснява. Трябваше да се срещнем тук.

— Без съмнение наш клиент. Защо не влезете вътре, а стойте на това слънце? Толкова е горещо!

— Благодаря.

Бившият служител на ЩАЗИ последва продавача в магазина.

— Ще разгледам вашите ботуши.

— В цял Париж няма по-добри, господине. Ако имате нужда от помощ, можете да ме повикате.

Германецът огледа магазина и отначало не повярва на очите си. После бавно разгледа жените една по една; бяха седем. Някои стояха прави и оглеждаха току-що купени принадлежности за езда, други седяха и мереха ботуши. Нямаше я!

Ето защо чиновникът от „Дьозием“ се беше върнал в колата! Беше разбрал това, което опитният убиец откри едва след час! Жената на посланика се беше измъкнала. Къде ли бе отишла? Кой ѝ бе помогнал да си тръгне незабелязана? Очевидно някой от магазина.

— Мосю? — убиецът застана до редица от излъскани ботуши и кимна на чиновника. — Може ли за момент?

— Да, господине — отвърна служителят и се приближи усмихнат. — Открихте ли нещо по ваш вкус?

— Не съвсем, но бих желал да ви задам един въпрос. Преди малко не бях докрай откровен с вас, за което искам да ви се извиня. Виждате ли, аз съм служител в „Ке д’Орсе“. Възложено ми бе да придружавам една важна американка, за да я предпазя от неприятности в Париж. Както вече ви казах, тя закъсня, но не е нормално да закъснява толкова много. Възможно е да е влязла вътре, преди да дойда, да си е тръгнала и аз да съм я изпуснал.

— Как изглежда?

— Средно висока, много симпатична, около четирийсетгодишна. Косата ѝ е светлокестенява. Казаха ми, че ще бъде облечена в лятна рокля в бяло и розово, вероятно доста скъпа.

— Огледахте ли се, мосю? На това описание отговарят половината ни клиентки!

— Кажете ми — продължи убиецът, — възможно ли е да е излязла от друго място, да речем, през задния вход?

— Струва ми се твърде необичайно. Защо да го прави?

— Не знам — отвърна мъжът в раиран костюм. Тонът му издаваше нервност. — Просто попитах дали е възможно.

— Чакайте да помисля — намръщи се продавачът и се огледа. — Имаше една жена в розово, с която нямах възможност да разговарям, защото бях зает с графиня Лавоазие — чудесна, но много взискателна клиентка.

Убиецът не знаеше какво да прави. Началникът му бе нарекъл магазина „Каналът Андре“. Ако продължаваше да задава въпроси, можеха да съобщят в Бон за невнимателното му поведение. От друга страна, ако жената на посланика седеше отзад в магазина или бе отишла някъде другаде, той трябваше да научи това. Фрау Кортлънд бе излязла от посолството без охрана, без обичайната лимузина и въоръжен ескорт. Обстоятелствата бяха благоприятни и не се знаеше кога ще се появи нова възможност. Може би след дни! А убийството не биваше да се отлага.

— Ако ми позволите — каза той на услужливия продавач, — тъй като това е официално поръчение и правителството държи на това, бихте ли ми казал дали Андре е тук!

— Боже мили, пак този Андре! Днес това име е много популярно, но тук няма Андре. Както и да е, когато има съобщения за него, който и да е той, те се приемат от управителя, мосю Рамбо. Но мисля, че той си тръгна.

— Много популярен... днес? — учудено попита убиецът.

— Честно казано — каза продавачът и понижи глас, — подозирам, че тайнственият Андре е любовницата на Рамбо.

— Казахте, че днес е много популярен.

— О, да! Преди броени минути една възхитителна млада дама ми предаде съобщение за Андре.

— Какво беше то? Трябва да си спомните, аз съм правителствен чиновник.

— Съмнявам се, че това би заинтересувало правителството. Ако съм разбрал правилно, в това няма нищо опасно, дори е забавно.

— Какво сте разбрал?

— Мисля, че градовете и страните заместват нещо друго?

— Какво например?

— Най-вероятно хотели. „Лондон“ означава „Кенсингтън“ или „Англьотер“; „Мадрид“ — „Есмералда“; „Сен-Тропе“ — „Сен-Пере“, разбирате ли какво имам предвид?

— Нямам представа.

— Любовни срещи, мосю. Хотелски стаи, в които любовниците могат да се срещат, без да тревожат тези, с които живеят.

— А какво беше съобщението?

— Съвсем просто! Хотел „Абатство Сен Жермен“.

— Моля?...

— Allemagne.^[2]

— Какво?

— Съобщението за Андре, мосю. „Обади се в Берлин“.

Изненадан, убиецът се вгледа в любезното лице на продавача и без да каже дума, тичешком излезе от магазина.

---

^[1] „Шанз-Елизе“ е най-скъпият централен парижки булевард, а хълмът Монмартър е свърталище на скитници и джебчии. — Бел.пр. ↑

^[2] Германия — фр. На английски е „Джърмъни“, което на френски се чете почти като „Жермен“. ↑

25.

Карин де Врийс се премести при Дру в хотел „Нормандия“.

— Просто исках да спестим парите на Държавния департамент, Стан. Като данъкоплатец съм длъжен да настоявам за това.

— Какви ги дрънкаш? Остани още ден-два с руса коса и униформа — следим те навсякъде. Ще обясня на администрацията в хотела, че сте семейна двойка.

Разговорът приключи враждебно — Стенли Витковски не обичаше да го заобикалят.

Беше късен следобед; Латъм седеше на бюрото и преглеждаше протокола от разпита на брат си в Лондон, след като бе избягал от долината на Братството. Карин го бе подсетила да го поиска.

— Ето — каза Дру и отбеляза нещо върху страницата. — Хари не твърди, че тези имена са абсолютно сигурни... Чуй това: „Предоставих ви материала, а ваше задължение е да го оцените“.

— Значи самият той се е съмнявал? — попита Карин. Тя седеше на кушетката във всекидневната и гледаше над вестника, който държеше в ръцете си.

— Не, но е допускал тази възможност. Когато комисията е изказала предположението, че може и да са го излъгали, направо е побеснял. Ето, чуй: „Преди да избягам, в долината ми се доверявах напълно. Аз бях техният велик благодетел, който е предан на тяхната кауза — защо да ми пробутват боклук?“

— Също толкова се ядоса, когато му казах, че в Братството са знаели за него.

— А след това, когато го попитах за Крьогер, той каза нещо, което ще помня цял живот... „Ласитър може да ти каже. Не мисля, че аз трябва да ти го казвам“. Той се осъзнаваше като двама души едновременно. Ужасно!

— Така е, скъпи, но вече всичко свърши, той намери покой.

— Надявам се наистина да е така. Не съм религиозен — насилието, упражнявано в името на която и да било религия, се смята

за богоугодно дело, а по жестокост може да се мери с делата на Чингиз Хан. Но ако смъртта наистина е блажен сън, бих го приел заради Хари.

— Не си ли ходил на църква като малък?

— Ходил съм. Майка ми е презвитерианка от Индиана, покварена от академичната Нова Англия, затова смяташе, че ние с Хари трябва редовно да ходим на църква, поне докато навършим шестнайсет години. Аз издържах до дванайсетгодишна възраст, а Хари се отказа още на десет години.

— Тя не протестираше ли?

— Бет никога не е вдигала скандали, освен когато ставаше въпрос за спорт.

— А баща ви?

— Той беше чешит.

Дру се облегна назад в креслото и се усмихна.

— Една неделя мама беше болна от грип и изпрати баща ни да ни заведе на църква, но забрави, че той никога не бе ходил на църква. Разбира се, той се изгуби, а ние с Хари не си направихме труда да му помогнем. Накрая спря колата и каза: „Хайде, влезте тук. Всъщност няма значение дали ще чуете проповедта на някой друг“. Това не беше нашата църква.

— Все пак е било църква.

— Не съвсем. Беше синагога.

И двамата се разсмяха. В този момент телефонът звънна. Хари вдигна слушалката.

— Да?

— Моро е на телефона.

— Нещо ново за секретарката? Искам да кажа, за убийството...

— Абсолютно нищо. Жена ми е ужасно разстроена. Тя урежда нещата. Никога няма да си простя, че се усъмних...

— Излишно е — каза Дру. — Не помага.

— Знам. Слава Богу, сега се занимавам с по-важни неща. Жената на посланика направи първата крачка. Преди около час слезе пред скъп магазин на „Шанз-Елизе“, освободи таксито и изчезна.

— Магазин за обувки ли?

— Приспособления за езда, седла, ботуши — ботушите им са много известни.

— Обущар?

— Да, би могло да се каже...

— Това бе едно от нещата в джобовите на неонациста, който се опита да ме убие! — прекъсна го Дру. — Сметка за поправка на ботуши на името на Андре.

— Къде е тази сметка?

— У Витковски.

— Ще изпратя човек да я вземе.

— Мислех си, че не бихте изпратил човек на „Дьозием“ в посолството.

— Досадно е, защото задават въпроси.

— Не се безпокойте. Стенли изпрати кола, която да откара Карин на лекар. Ще му кажа да даде сметката на морския пехотинец... Почакайте!

Дру разтърси глава от внезапно обзелата го мисъл. Погледът му беше напрегнат — като на човек, който отчаяно се опитва да си спомни нещо.

— Казахте, че жената на Кортлънд е изчезнала...

— Влезе и не излезе. Моите хора смятат, че са я откарали някъде другаде. Открили са друг изход откъм задната страна на магазина, с малък паркинг. Защо?

— Вероятно е само предположение, Клод, но у нашия нацист в Булонския лес открихме още нещо. Безплатен билет за универсален парк извън града.

— Странен предмет за подобен човек...

— Точно това си мислех — прекъсна го Латъм. — Щяхме да го проверяваме, както и магазина, но тогава изгоря базата им в Авиньонските складове. Това ни отвлече.

— Мислите, че може да са я откарали там?

— Казах, че само предполагам, но и двамата се съгласихме, че безплатен билет за увеселителен парк е странен предмет за джоба на нацист убиец.

— Със сигурност трябва да се провери — каза Моро.

— Ще се свържа с Витковски, преди да е изпратил колата за Карин. Ще получа сметката и билета. Междувременно вие ще вземете някоя от луксозните си коли и ще ме изчакате пред страничния вход на хотела.

— Готово. Имате ли пистолет?

— Два.

— Добре. A bientot^[1].

— Побързайте.

Дру затвори телефона и погледна към Карин, която сега стоеше пред кушетката с недотам весело изражение на лицето.

— Ще се обадя на полковника, искаш ли да говориш с него?

— Не, искам да дойда с теб — отвърна тя.

— Хайде, госпожа, нали ще ходите на лекар! Мислиш, че си успяла да ме излъжеш, но не си. Снощи стоя дълго време в банята. Запалих лампата и видях кръв по възглавницата ти. Бинтът беше в кошчето за боклук. Ръката ти кървеше, нали?

— Нищо страшно...

— Искам докторът да ми го каже. Ако е вярно, защо дясната ти ръка е извита в лакътя така, че дланта ти сякаш пренебрегва законите на гравитацията? Може би не искаш пак да изцапаш бинта?

— Много си наблюдателен.

— Боли ли те?

— Само от време на време.

Латъм стана от бюрото и я прегърна.

— Боже мой, колко се радвам, че те намерих!

— А аз намерих теб, скъпи мой.

— Бих искал да изразявам по-добре нещата, които чувствам. Нямам опит в това. Мисля, че казах нещо много глупаво.

— Нищо подобно. Целуни ме.

Те се целунаха дълго и чувствено, възбудата им нарасна. Точно тогава телефонът звънна.

— Вдигни слушалката, Дру — каза Карин, нежно се отдръпна и го погледна в очите. — Някой иска да ни напомни, че имаме работа.

Той отиде до телефона и вдигна слушалката.

— Да?

— Ако наистина беше мой подчинен — рязко започна полковник Витковски, — щеше да прекараш остатъка от живота си в Лайвнунърт за отклонение от служебните задължения!

— Тъкмо това си мислех и аз за теб.

— Млъкни. Току-що Моро се свърза с мен и попита дали сме говорили за увеселителния парк.

— Мислех да ти се обадя. Имах киселини...

— Стига глупости! — продължи полковникът по телефона. — Колата за Карин тръгна, а сержантът ти носи каквото трябва. Не би било зле да дойда с вас, но Сорънсън иска да му бъде подръка. Сега мислим как да направим завръщането на Кортлънд възможно най-правдоподобно.

— Как е приел новината?

— Ти как би реагирал, ако научеше, че Карин е неонацистка?

— Изобщо не си го помисляй.

— Кортлънд се справи по-добре. Беше потресен, но повярва. Уесли е опитен, не казва нищо, преди да е събрал достатъчно доказателства; човек не може да спори с него.

— Разбирам.

— В крайна сметка посланикът се съгласи да действа с нас. Ще продължи да изпълнява ролята си.

— По-добре да беше ангажирал онзи актьор Вилие. Как ще си легне в леглото утре вечер?

— Точно над това работим. Кортлънд се страхува да остане сам с нея. Обмисляме серия от възможности.

— Не е лошо. Ако самолетът му закъснее, може и да се справи.

— Как е твоята приятелка?

— Ръката я боли, а тя не иска да си признае.

— Истински войник. Колата ни ще пристигне след десет минути. Изведи я, след като пехотинците влязат в хотела.

— Добре.

— Успех!

* * *

В сив панталон и пуловер Латъм седна на задната седалка в бронираната кола на „Дъозием“ и подаде на Моро сметката от обущаря и билета за увеселителния парк.

— Това е моят помощник Жак Буржерон. Можете да го наричате Жак — каза началникът на „Дъозием“, като посочи човека на предната седалка. Последва размяна на любезности. — Мисля, че познавате шофьора ни — добави Моро и агентът зад волана леко извърна глава.

— Добър ден, господине.

Това беше шофьорът, който бе спасил живота на Латъм на авеню „Габриел“.

— Името ви беше Франсоа, нали? — каза Дру. — Никога няма да го забравя. Сега нямаше да бъда жив, ако...

— Да, да — прекъсна го Моро. — Всички четохме доклада, а на Франсоа се отблагодарихме както подобава.

— Това са подробности — промърмори шофьорът и запали колата. — Към парка ли, мосю директор?

— Да, след Иси-льо-Мулино. Колко време се пътува дотам?

— След като стигнем „Рю дьо Вожирар“, оттам не е далеч. Около двайсет минути. Но дотам ще ни забави движението.

— Не обръщай внимание на правилата за движение, Франсоа. Гледай да не блъснеш някого, но ни откарай дотам възможно най-бързо.

Колата на „Дьозием“ рисковано се запромъква между колите; на два пъти се качи на сравнително пустия тротоар, за да избегне опасността от катастрофа, и подгони минувачите, които хукнаха презглава, за да си спасят живота.

— Ще ни арестуват! — каза Латъм ужасен.

— Може и да се опитат, но сега нямаме време за подобни неща — възрази Моро. — Двигателят на тази кола превъзхожда тези на полицейските коли в Париж. Можем да включим сирената, но тя стряска хората и може да причини неприятности.

След трийсет и две минути скоростно пътуване те пристигнаха в увеселителния парк. По челата на Дру, Жак и дори на Моро струеше пот. Паркът бе френският вариант на „Евро Дисниленд“ — безвкусен и евтин. По-скоро приличаше на карнавал, отколкото на парк — с огромни гротескни фигури на герои от анимационни филми, които висяха над различните атракциони; посипаните с пръст пътеки бяха отрупани с боклуци. Но доволните викове на децата го приравняваха към неговия грандиозен американски съперник.

— Има два входа, мосю директор — каза шофьорът. — Северен и южен.

— Познаваш ли мястото, Франсоа?

— Да, господине. Водил съм тук двете си дъщери. Това е северният вход.

— Да използваме ли билета? — попита Дру.

— Не — отвърна шефът на „Дьозием“. — По-късно ще го направим, ако решим, че може да ни помогне... Жак, влезте двамата с Франсоа. Мосю Латъм и аз ще влезем поотделно, през различни входи. Къде предлагаш да се срещнем, Франсоа?

— В центъра има въртележка. Обикновено там е пълно с деца, които крещат и шумят, което го прави идеално място.

— Разгледахте снимката на мадам Кортлънд, нали?

— Разбира се.

— Тогава, щом влезете, разделете се и я потърсете. Мосю Латъм и аз ще направим същото. Ще се срещнем след половин час при въртележката. Ако някой от вас я забележи, използвайте радиопредавателите. Ние ще се придвижим до мястото на срещата.

— Аз нямам радиопредавател — каза Дру.

— Сега ще ти дам — и Моро бръкна в джоба си.

* * *

Госпожа Кортлънд влезе в малка сграда в южния край на увеселителния парк. В коридора цареше бъркотия. По стените имаше безредно залепени опърпани стари плакати. Имаше две бюра и дълга паянтова маса, отрупани с разноцветни хвърчила, по много от които личаха петна от кафе и пепел от цигари. Трима служители — две силно гримирани жени в костюми на арабски танцьорки и млад мъж с мръсен оранжев клин и синя блуза — само проскубаната брада разкриваше пола му — се трудеха над циклостил и няколко шаблона. На отсрещната стена имаше четири много високи малки прозорчета, през които никой не можеше да надникне отвън. Вентилатор тракаше в синкопиран ритъм в синхрон с циклостила.

Жанин Клунс-Кортлънд бе ужасена. В сравнение с тази дупка „Ботуши и седла“ беше дворец. И все пак този мръсен и задушен офис очевидно имаше по-висок статус от лъскавия бутик за кожени изделия на „Шанз-Елизе“. Съмненията ѝ донякъде се уталожиха при появата на висок мъж на средна възраст, който изникна сякаш изпод земята, а всъщност бе излязъл от една малка врата отляво. Беше облечен спортно — в меки сини джинси и бежово велурено яке, които бяха най-

доброто от „Сент Оноре“, а шалчето на врата му — най-скъпото, което се продаваше в „Ермес“. Той й направи знак да го последва.

Минаха през тясната врата и тръгнаха по също толкова тесен и тъмен коридор. Стигнаха до друга врата. Високият мъж натисна няколко бутона върху квадратно електронно табло и я отвори. Жанин го последва и влезе в офис, който се различаваше от първия както хотел „Риц“ от обикновена кухня. Стените и мебелите бяха направени от висококачествено дърво и кожа, картините бяха оригинални творби на импресионистите, в ниския огледален бар бяха подредени чаши и гарафи от кристал „бакара“.

— Заповядайте, фрау Кортлънд — любезно и дружелюбно каза мъжът. — Аз съм Андре.

— Знаете ли коя съм аз?

— Разбира се, два пъти сте използвала името ми и кода „Дрозд“. Вече няколко седмици очакваме да се свържете с нас. Седнете, моля.

— Благодаря.

Жанин седна до едно бюро, а германецът се настани на стола до нея.

— Досега нямах възможност да се обадя.

— Така и предположихме. Вие сте изключителна жена. Вашите кодирани съобщения се получават редовно в Берлин. Благодарение на информацията ви за финансовите проверки в Париж и Вашингтон нашите сметки не пострадаха. Много сме ви благодарни.

— Винаги съм се чудила, господин Андре, защо в Берлин? Защо не в Бон?

— Бон е много малък град, нали? Берлин е голям град, в който цари бъркотия, и винаги ще си остане такъв. Сблъсък на интереси, хаос — падането на Стената, притокът на имигранти... В Берлин нещата се прикриват много по-лесно. В края на краищата, парите остават в Швейцария, а трансферите, които извършваме, са големи.

— Значи оценявате работата ми? — попита съпругата на посланика.

— Извънредно високо. Как можете да се съмнявате в това?

— Не се съмнявам. Просто мисля, че след всички тези години на добра работа вече е време да ме извикат в Бон и да получа признание. В момента имам възможността да предоставям извънредно ценна информация. Аз съм съпруга на един от нашите най-важни посланици

в Европа. Каквото и да планират враговете ни срещу нас, аз първа го научавам. Бих желала да чуя лично от нашия Фюрер, че рискът, на който ежедневно се излагам, ще бъде възнаграден. Много ли искам според вас?

— Съвсем не, уважаема госпожо. И все пак аз не съм посланик, разбира се, но съм най-важната свръзка в Европа и приемам тези неща на доверие. Защо и вие не го направите?

— Защото никога не съм виждала родината си! Разбирате ли? Цял живот — от най-ранно детство — са ме обучавали, работила съм до изтощение в името на една-единствена цел. Цел, която не можех да доверя на никого. Работя най-добре от всички, а не мога да кажа дори на най-близките си приятели защо се уморявам толкова много. Заслужавам признание!

Човекът на име Андре внимателно се вгледа в жената срещу себе си.

— Да, така е, фрау Кортлънд. От всички вие най-много го заслужавате. Довечера ще се обадя в Бон... А сега да преминем към по-всекидневни неща: кога посланикът се връща в Париж?

— Утре.

* * *

Дру се промъкваше през тълпите от родители и деца, които се смееха и крещяха така, че човек можеше да оглушее. Местеше погледа си от един обект на друг и се взираше във всяка жена на средна възраст. От време на време поглеждаше радиопредавателя в ръката си, сякаш чакаше всеки момент някой да се обади и да съобщи, че е видял Жанин Клунс-Кортлънд. Но никой не се обаждаше и той продължи да обикаля парка по пресичащите се пътеки, като минаваше край големите деформирани фигури, чиито ослепителни усмивки изкушаваха зяпачите.

Клод Моро избираше по-тихите места, като предполагаше, че съпругата на посланика инстинктивно ще избягва тълпите и че тук е по-вероятно да се състои следващият ѝ контакт, ако изобщо има такъв. Затова той обикаляше клетките на животните и сергиите със сувенири, където фланелки и шапки с рекламни знаци бяха струпани в редици.

Шефът на „Дьозием“ продължаваше да се взира в продавачите с надеждата да забележи мъж или жена, изглеждащи не на място. Изминаха осемнайсет минути, а още нямаше резултат.

Подчиненият на Моро Жак Бержерон бе повлечен от потока към току-що отвореното виенско колело, което бе спряло за известно време поради спирането на тока. За момент Жак се сблъска с малко дете и чантата на майка му го удари през лицето. Той се сви, падна на земята и тълпата го изпотъпка. Жак остана да лежи, покрил главата си с ръце, докато ентузиазиранията врява го отмина.

Шофьорът Франсоа обикаляше паянтовите постройките около южния вход. Там се намираха кабинетите за първа помощ, оплаквания, изгубени вещи, управление (надписът върху табелката едва се четеше и голямо табло за съобщения. Изведнъж Франсоа дочу разговора между една възпълна жена и друга по-слаба, с остри черти.

— И за какво идват тук хората? Тази розова рокля може да изхрани семейството ми за цяла година! — каза по-едрата жена.

— Сигурно посещават бедните, Шарлот. Те си мислят, че са нещо повече от нас.

— Глупости! Видя ли белите й обувки? Пет хиляди франка, нито су по-малко!

Франсоа не се съмняваше — знаеше за кого говорят жените. Отрядът от „Шанз-Елизе“ описа жената на посланика с розова рокля от най-добрите модни къщи. Шофьорът безгрижно се приближи към двете жени, които бавно се разхождаха по широката алея.

— Ще ти кажа какво мисля — каза слабата жена, която непрекъснато възклищаваше. — Обзалагам се, че тя е от собствениците на този мръсен капан за пари! Богатите се занимават с такива неща, нали знаеш! Купуват си места като това, защото се поддържат лесно, а автоматите за пари работят денонощно.

— Сигурно си права. В края на краищата, тя влезе в офиса на управителя. Тези богаташи!

Франсоа изостана, после се обърна и се върна при порутените постройките, които служеха за офиси. Забеляза малката табелка „Управление“. Постройката бе широка почти дващест фута, отделена от двете страни с тесни алеи, които приличаха по-скоро на канавки. В предната част прозорците бяха прекалено високи. Под тях имаше врата, която съвсем не бе на място. Изглеждаше много по-дебела и по-

тежка от дървото на самата барака. Франсоа извади радиопредавателя от джоба на якето си, натисна един бутон и го долепи до ухото си.

Изведнъж неочаквано чу два гласа, а след тях — трети, до болка познат от много години.

— Рара, рара^[2]!

— Това е нашият татко!

— Франсоа, какво правиш тук?

Видът на жена му и двете му дъщери стресна изненадания шофьор. Той не намираще думи и неловко прегръщаше двете си момиченца. Накрая каза:

— Боже мой, Ивон, какво правиш тук?

— Ти каза, че ще закъснееш и няма да се върнеш за вечеря и ние решихме да дойдем тук и да се повеселим малко.

— Татко, ела с нас на въртележката! Моля те, татко!

— Миличките ми, татко е на работа!

— На работа?! — възкликна жена му. — Какво търси „Дъозием“ тук?

— Ш-шт! — обърканият Франсоа се обърна назад и бързо заговори в апарата: — Обектът е тук, близо до южния вход. Ще се срещнем там. Имам усложнения, както може би сте чули... Ела, Ивон. И вие, деца, да се махаме оттук!

— Мили Боже, значи не е било шега! — каза съпругата му и всички се втурнаха по пътеката към южния вход.

— Не, не се шегувах, скъпа. А сега, за Бога, моля ви, качете се в колата и се приберете вкъщи. После ще ви обясня.

— Защо, татко? Тъкмо дойдохме!

— Или ще ме слушате, или няма повече да идваме тук!

Франсоа бе пропуснал да забележи младия човек, облечен в мръсен оранжев клин и парцалива синя блуза — само небръснатата брада издаваше, че е мъж. Стоеше отляво до тежката врата, пушеше цигара и шумната семейна среща привлече вниманието му. Особено се набиваше на очи портативният радиопредавател, по който мъжът говореше. Още повече го учуди въпросът, зададен от жената: „Какво търси «Дъозием» тук?“ „Дъозием“?

Младежът угаси цигарата в подметката и се втурна вътре.

Еlegantният собственик, нарекъл се Андре, прекъсна разговора си с фрау Кортлънд, учтиво се извини, стана от стола и се запъти към телефона на бюрото, който звънеше.

— Да? — каза той, помълча около десет секунди и заговори: — Докарайте колата!

Андре затвори телефона и се обърна към съпругата на посланика.

— С кола ли дойдохте тук, мадам?

— Да, докараха ме от „Ботуши и седла“.

— Искam да кажа, имате ли охрана от френски или американски служители? Следят ли ви?

— Боже мой, не! Посолството няма представа къде съм.

— Някой друг обаче има. Трябва да тръгвате веднага! Елате с мен. Има подземен тунел, който води към паркинга; стълбите са тук, отзад. Бързо!

Десет минути по-късно задъхан, Андре отново беше в апартамента си. Седна зад бюрото, отпусна се и звучно въздъхна. Телефонът отново иззвъня. Той вдигна слушалката:

— Да?

— Включи скрамблера — инструктира го глас от Германия. — Веднага!

— Добре — отвърна Андре разтревожен, отвори едно чекмедже и щракна ключа вътре. — Давай.

— Много сте неорганизирани!

— Не мисля така. Какво те безпокои?

— Почти час ми беше необходим, за да се свържа с теб. Накрая успях, но едва след като предизвиках паника сред цялото разузнаване!

— Мисля, че не бива да говориш така.

— Глупак!

— Сега вече направо ме обиди.

— Няма да се обиждаш, след като разбереш за какво става дума.

— Каж ми, ако обичаш.

— Съпругата на посланика Даниъл Кортлънд ще дойде да те види.

— Дойде и си отиде, майн хер — прекъсна го самодоволно Андре. — Но някой я е проследил дотук.

— Проследил?

— Предполагам.

— Как?

— Нямам представа, но много се изложиха — дотам, че споменаха името „Дьозием“ по много необичаен начин. Естествено, изведох я от мястото; само след половин час ще бъде в безопасност в американското посолство.

— Идиот! — изкрещя мъжът от Германия. — Не биваше да се връща в посолството. Трябваше да я убиеш!

---

[1] До скоро — фр. ↑

[2] Татко, татко — фр. ↑

26.

Моро, помощникът му Жак Бержерон и Латъм се сблъскаха с Франсоа почти едновременно. Заедно извървяха петдесет ярда в посока към южния вход, където шефът на „Дьозием“ вдигна ръка; мястото не беше толкова многолюдно, жалките бараки отдясно се използваха за тоалетни и гримьорни на персонала.

— Тук можем да поговорим — каза Моро и погледна шофьора. — Mon Dieu^[1], приятелю, какъв лош късмет!

— Трябва да измисля много убедително обяснение.

— Децата няма да ти проговорят цяла седмица, Франсоа — сконфузено се усмихна Жак. — Така е, нали?

— Сега имаме по-важни неща за обсъждане — прекъсна го Франсоа, сякаш се защитаваше. — Подслушах две възрастни жени, които си говореха... — и шофьорът повтори разговора, който случайно бе дочул. Накрая завърши с думите: — Тя е там, вътре, в офиса на управителя.

— Жак — каза Моро. — Огледай сградата по най-професионалния начин. Бих ти предложил да се престориш на пиян; свали си сако и вратовръзката, ще ги оставиш при нас.

— Ще се върна след три-четири минути.

Агентът свали сако и вратовръзката, извади ризата си от панталона и се заклатушка напред-назад към южния вход.

— Жак ги умее тези неща — заключи Моро, гледайки с възхищение своя подчинен. — Невероятно за човек, който дори не помирисва уиски и само понякога си позволява чаша вино.

— Възможно е преди да си е позволявал и от двете — каза Дру.

— Не — отвърна шефът на „Дьозием“. — Има проблеми със стомаха, получава киселини. Когато вечеряме с министрите, които контролират нашите финанси, винаги изпада в неудобно положение. Мислят го за превзет бюрократ.

— Какво ще правим, ако жената на Кортлънд не излезе? — попита Латъм.

— Не знам — отвърна Моро. — От една страна сме сигурни, че е дошла тук — това оправдава предположението ви, че паркът е място за свръзка на Братството, но от друга страна, не искаме те да знаят, че ние знаем това. По-добре да се въоръжим с търпение и да държим това място, наречено офис, под постоянно наблюдение, за да научим кой къде ходи — или може би да го нападнем?

— Избирам второто — отвърна Латъм. — Иначе само ще изгубим време. Ще измъкнем мръсницата навън и ще заловим свръзките.

— Звучи изкусително, Дру, но е опасно, а и непродуктивно. Ако сме прави и това жалко подобие на увеселителен парк е ключово място за свръзка на Братството, не знам дали е по-добре да го превземем и да ги изненадаме, или да изчакаме, за да научим повече?

— Според мен трябва да го превземем.

— И да хвърлим в тревога неонацистите из цяла Европа? Има и други начини, приятелю. Можем да подслушваме телефоните им, факсовете им, радиоизлъчванията на УКВ, ако има такива. Можем да следим жената на Кортлънд, да държим под наблюдение парка двайсет и четири часа в денонощие. Трябва да обмислим действията си много внимателно.

— Излишно е да говорим толкова.

— За късмет или не, галският скептицизъм ми е предаден по наследство.

— Сигурно сте прав. Просто бих искал да не е така. Нямам търпение.

— Брат ви бе убит по най-брутален начин, Дру. Ако бях на ваше място, щях да се чувствам по същия начин.

— Чудя се дали Хари би се чувствал така.

— Странна мисъл — Моро се взря в лицето на Латъм и забеляза отнесения поглед на американеца.

— De sang froid^[2] — тихо промълви Дру.

— Моля?

— Нищо, нищо — той изведнъж се върна към действителността. — Какво очаквате да открие Жак?

— Жената на посланика — отвърна Франсоа. — Надявам се, че ще успее, защото колкото по-рано се върна у дома, толкова по-добре. Дъщерите ми се разплакаха, когато си тръгнаха с Ивон... Извинете ме,

господин директор, не искам да намесвам личните си проблеми. Те нямат отношение към въпроса.

— Няма нужда да се извиняваш, Франсоа. Мъж, който няма живот извън „Дьозием“, е лишен от перспектива, а това само по себе си е опасно състояние.

— Я виж ти! — каза шофьорът и погледна към алеята.

— Какво? — попита Моро.

— Виждате ли онзи тип с оранжевия клин и синята риза?

— Какво толкова? — попита Дру.

— Търси някого. Все тича нагоре-надолу; сега идва към входа.

— Разделете се! — заповяда шефът на „Дьозием“.

Тримата мъже се отдалечиха в различни посоки, а младият брадясал мъж в оранжев клин притича край тях, като от време на време се спираше и се оглеждаше. Франсоа застана между две от бараките с гръб към пътеката. След малко край него профуча мъжът и изчезна в бараката с табелка „Управление“. Моро и Латъм се приближиха към Франсоа в тясното пространство между бараките.

— Със сигурност търсеше някого — каза Дру. — Може би теб?

— Не виждам причина — намръщи се шофьорът. — Но сега си спомням, че забелязах нещо оранжево, когато се обърнах, за да ви повикам по радиопредавателя.

— Но, както казваш, едва ли има причина да те търсят. Убеден съм, че има много просто обяснение. Места като този увеселителен парк са убежище за хората, които укриват данъци. Получават само пари в брой и сами си печатат билетите. Може би някой е предположил, че си от Данъчния отдел и пресмятах продажбите. Не е необичайно; тези чиновници често вземат подкупи.

— Mes amis^[3]!

Възвърнал нормалния си вид, Жак се втурна към тях и грабна сакото и вратовръзката си от Франсоа.

— Ако мадам Кортлънд е влязла в офиса на управителя, тя трябва да е все още там. Няма друг изход.

— Ще чакаме — каза Моро. — Пак ще се разделим, но ще държим връзка с радиопредавателите. Някой от нас през цялото време ще наблюдава вратата. Ще се сменяме през двайсет минути. Аз ще бъда пръв, и помнете — дръжте радиопредавателите си така, че да чуете сигнала.

— Аз ще бъда след вас — Дру погледна часовника си.

— А аз след вас, мосю — добави Жак.

— След него аз — довърши Франсоа.

Минаха два часа. Всички се бяха сменили вече по два пъти; накрая шефът на „Дьозием“ им нареди да се срещнат на южния вход.

— Жак — каза Моро, — сигурен ли си, че няма врата отстрани или зад сградата?

— Няма дори прозорец, Клод. Само онези отпред.

— Започва да става тъмно — обади се Франсоа. — Може би тя чака да стане съвсем тъмно, за да си тръгне към къщи с последните тълпи.

— Възможно е, но все пак — защо?

— Измъкнала се е от вашите хора на „Шанз-Елизе“, така ли? — въпросително вдигна вежди Латъм.

— Няма начин да е разбрала, че я следят, мосю — възрази Жак.

— Може би някой ѝ е казал.

— Това коренно променя нещата, Дру. Но нямаме доказателство за това.

— Само предполагам. Може би просто е параноичка — подобна личност трябва да е параноик, по дяволите! Нека ви попитам. Кого видяхте да излиза от онази врата? Аз видях онзи странен мъж с оранжевия клин, който се срещна с друг мъж в клоунски костюм.

— Видях две силно гримирани жени, които изглеждаха така, сякаш идваха от харема на някой обеднял шейх — каза Жак.

— Може ли някоя от тях да е била жената на Кортлънд? — бързо попита Моро.

— И аз си помислих същото, затова се престорих на пиян и буквално се блъснах в тях. И двете бяха доста възрастни, едната имаше отвратителен дъх.

— Виждате ли колко е способен? — възкликна шефът на „Дьозием“. — А ти, Франсоа?

— Само един висок мъж с големи тъмни очила, облечен в спортни дрехи, доста скъпи. Подозирам, че е собственикът, защото провери дали вратата е заключена.

— Тогава, след като мадам Кортлънд още не се е появила, а офисът е заключен за през нощта, всички смятаме, че тя е още вътре, нали?

— Определено да — отвърна Дру. — Може да е вътре по куп причини, включително частен телефонен разговор, докато посланикът е във Вашингтон... Кой от вас би се наел да изиграе ролята на неканен гост?

— Неканен гост ли? — попита Франсоа.

— Искате да кажете — да отвори заключената врата и да проникне незаконно в сградата — поясни Моро.

— Та какъв гост е това? — попита обърканият шофьор.

— Няма значение, Жак ще се справи.

— Наистина си талантилив — каза Латъм.

— Подозирам, че моят приятел Жак е бил истински бисер сред крадците, преди да влезе в правия път и да се присъедини към нашата организация — каза Моро.

— Господин директорът избира странни начини да ми прави комплименти. Както и да е, бюрото ме изпрати за един месец на специализация. Когато разполагаш с подходящите приспособления, всички ключалки са податливи, защото принципът е един и същ с изключение на последното изобретение — компютризираните ключалки.

— Тази жалка барака изглежда доста модернизирана. Хайде на работа, Жак, ние ще бъдем точно срещу теб от другата страна.

Обученият в отварянето на врати агент на „Дьозием“ бързо се върна при грубата постройка, а другите го последваха и застанаха в мрака на пътеката. Само след миг преценката на Клод Моро се оказа напълно погрешна: изведнъж завиха сирени, които отекнаха в целия парк. Униформени пазачи, клоуни, полуголи гълтачи на саби, джуджета и африканци в тигрови кожи се струпаха около сградата с агресивността на монголско нашествие. Жак хукна да бяга, останалите също си плюха на петите.

— Какво стана? — извика Латъм веднага след като се качиха в колата на „Дьозием“ и рязко потеглиха. — Какво, по дяволите, означава това?

— Всеки ден го виждате при най-новите автомобили, мосю. Малък черен чип се поставя в стартовия ключ; без него моторът не може да запали. Най-скъпите коли са снабдени със сирени.

— Много сте проникателен, Клод.

— Какво да ви кажа? Не бях прав, но това ни подсказа нещо, не е ли така? Увеселителният парк е убежище на Братството — значи сме били прави.

— Но сега знаят, че сме разбрали.

— Не точно, Дру. При такива спешни случаи ни изпращат подкрепления — сътрудничим с полицията и „Сюрте“.

— Какво?

— Имаме списъци на престъпници, които излежават условни присъди от шест месеца до една година. Ако поемат вината за още някое углавно престъпление, като например опит да се ограби увеселителен парк, присъдите им се намаляват, а в някои случаи и досиетата им се изчистват.

— Да уредя ли въпроса? — попита Жак от предната седалка и се протегна към телефона на колата.

— Моля те.

Докато подчиненият му служител говореше по телефона, Моро започна да обяснява:

— След около петнайсет-двайсет минути полицията ще се обади на охраната на парка и ще съобщи, че са заловили кола, в която са пътували двама известни крадци. Разбрахте ли сценария?

— Мисля, че да. Естествено, трябва да попитат дали е имало обир и ако е така, какво е откраднато и има ли някой, който може да идентифицира нападателите?

— Точно така.

— И никой няма да се отзове на поканата — добави Латъм и се вгледа в сгъстващия се мрак на задната седалка.

— Невинаги е така, mon ami — възрази Моро. — Тъкмо затова набедените обвиняеми трябва да ни бъдат подръка. Както и да е, свидетелите неизменно предявяват едно и също изискване.

— Отиват на разпознаването само при условие че виждат заподозрените, без те да могат да ги видят — каза Дру.

— Много сте проникателен.

— Ако не можех да схвана това, би трябвало да се оттегля още в деня, в който завърших обучението си. Но концепцията за тези — как ги нарекохте? — „набедени обвиняеми“ е нещо страхотно. За Бога, не споменавайте тази идея пред Вашингтон. Уотъргейт и Иран ще изглеждат като кукленско шоу в сравнение с аферите на ЦРУ и

Департамента. Истинските важни клечки ще разберат, че могат да използват свои двойници, включително и самият президент.

— Честно казано, ние пък не разбираме как още не са се досетили.

— Запазете вашето мнение за себе си, имаме достатъчно неприятности.

— Клод — прекъсна го Жак и се обърна назад. — Това ще ти хареса. Нашите нападатели са двама счетоводители с много ниски заплати, които са се опитали да оберат верига от месарски магазини.

— Много добре.

— За лош късмет миналата вечер в магазина са инсталирали нова апаратура и нашите счетоводители са били записани на видеозапис, докато отваряли сейфа.

— Едва ли са били подготвени за новата техника. Добре, откарай мосю Латъм в „Нормандия“, а мен — в офиса. И, за Бога, накарай Франсоа да се прибере.

— За мен не е проблем да остана с вас, мосю директор — каза шофьорът. — За всеки случай, ако изникне нещо спешно.

— Не, Франсоа, не бива да отбягваш семейните си задължения. Твоята очарователна съпруга няма да ти го прости.

— Сигурен съм, че ще ми прости, господине. Но децата са много по-взискателни.

— Преживял съм го, значи и ти можеш. Това възпитава характера.

— Много сте мил — забеляза Дру. — А какво ще правите в офиса?

— Трябва да напиша отчет за днешния следобед. Ще държим връзка. Освен това, топ аті, вие също имате „семеини“ задължения. Днес очарователната Карин е била на лекар.

— Боже, съвсем забравих!

— Бих ви посъветвал да не й го казвате.

— Не сте прав, Моро. Тя ще ме разбере.

* * *

Карин нервно крачеше пред големия прозорец, когато Латъм отвори вратата.

— Боже мой, толкова дълго те нямаше! — извика тя и се втурна към него. Те се прегърнаха. — Добре ли си?

— Хей, госпожа, връщам се от увеселителен парк, а не от битката за Бастон. Разбира се, че съм добре!

— Нямаше те цели четири часа! Какво стана?

Той ѝ разказа, след което попита:

— А ти как си? Какво каза лекарят?

— Виж! — Де Врийс гордо вдигна дясната си ръка. Превръзката беше наполовина по-малка от предишната. — Направихме измервания за протеза — ще бъде дълга около два сантиметра, по-малко от инч. Ще я слагам върху пръста си, ще има нокът и практически няма да се забелязва.

— Страхотно, но вчера раната кървеше.

— Лекарят каза, че може би съм била много развълнувана и съм стиснала нещо. Имаш ли драскотини по гърба, скъпи?

Дру отново я придърпа в прегръдките си. Целунаха се, после Карин бавно се отдръпна.

— Трябва да поговорим — каза тя.

— За какво? Разказах ти какво стана.

— За твоята безопасност. Обади се от „Мезон Руж“...

— Тук, в „Нормандия“? Знаели са къде да те намерят?

— Те често научават нещата, преди ние самите да сме ги научили.

— Значи са получили информация, която не е трябвало да получават, по дяволите!

— Сигурно си прав, но нали знаем на чия страна са „Антинеос“?

— Не съм сигурен. Сорънсън ги отрязва.

— По време на Студената война той е бил таен агент от разузнаването и те много са се страхували от него. Сорънсън подозира всеки.

— Откъде знаеш това?

— Отчасти от теб, но главно от Фреди.

— Фреди?...

— Разбира се. Информацията циркулира. Човек не знае на кого може да разчита. Крайната цел е оцеляването, нали?

— Защо са се обаждали от „Мезон Руж“?

— Информаторът им в Бон и Берлин съобщава, че два отряда обучени блицкригери са били изпратени в Париж да открият и убият Латъм, оцелял след нападението на кръчмата във Вилжуф. Те вярват, че това е Хари Латъм.

— Нещо ново, за Бога.

— Казват, че броят на убийците е между осем и дванайсет. Преследва те цяла малка армия.

Латъм помълча, после се обади:

— Наистина впечатляващо, а? Искам да кажа, по-популярен съм, отколкото някога съм желал и в най-смелите си мечти, а дори не съм този, който им трябва.

— Налага ми се да се съглася с теб.

— Но защо толкова им е потрябвал Хари? Списъкът му вече е пуснат в ход; би трябвало да знаят, че цялото това объркване е в тяхна полза — но защо?

— Дали няма нещо общо с доктор Крьогер?

— Той дрънка само лъжи.

— В какъв смисъл?

— Казал е на Моро — а той вярва, че Моро е от техните — че трябва да открие Хари, за да научи името на някаква предателка от долината на Братството...

— Каква предателка? — прекъсна го Де Врийс.

— Не знам, а и Хари не е знаел. Когато беше в Лондон и говорихме по телефона, той спомена за някаква сестра, предупредила „Антинеос“ за неговото бягство, но мъжът, който го качил в камиона си, не му изяснил нещата.

— Ако това е лъжата на Крьогер, може и да не е лъжа.

— Но на Витковски е казал нещо съвсем различно. Настоял, че трябва да намери Хари, преди да е минал ефектът от лекарството, защото в противен случай Хари ще умре. Стенли ни най-малко не му повярвал. Тъкмо затова искаше да го обработи с химикали — за да види дали не може да научи истината.

— Но лекарят на посолството не би го позволил — тихо довърши мисълта му Карин. — Сега разбирам защо Витковски беше толкова разочарован от него.

— И тъкмо затова този лекар ще бъде отзован, дори ако се наложи Сорънсън да изнудва лично президента.

— Наистина ли? Той... поддава ли се на изнудване?

— Всеки се поддава, особено президентите. Наричат го политически геноцид — зависи към коя партия принадлежиш.

— Хайде да сменим темата, ако обичаш.

Латъм отиде до телефона на бюрото.

— Искам да изгоня лекар, който е готов да продължи живота на един мръсник вместо да предпази от смърт невинни хора.

— Може би теб трябва да изгонят, Дру.

— Може би — Латъм вдигна телефона.

— Изслушай ме! — викна Де Врийс. — Затвори телефона и ме изслушай!

— Добре, добре — Дру постави обратно слушалката и бавно се обърна към нея. — Какво има?

— Искам да бъда докрай откровена с теб, скъпи, защото те обичам.

— Добре, бъди докрай откровена.

— Ти си умен, дори изключителен човек — по свой начин. Наблюдавала съм те, възхищавала съм се от способността ти да вземаш бързи решения, както и от физическата ти сила, която със сигурност превъзхожда и тази на моя съпруг, и тази на Хари. Но ти не си Фреди и не си Хари, а те всеки ден и всяка нощ бяха на косъм от смъртта. Това е свят, който не познаваш, Дру, ужасен, изкривен свят, в който никога не си прониквал — да, сблъсквал си се с него, но не си живял с неговите кошмари.

— Говори по същество, искам да се обадя по телефона.

— Моля те, умолявам те, съобщи ми цялата информация, която имаш, всички изводи, до които е стигнало въображението ти — твоето и на онези, които са живели в този свят... на Моро, Витковски, твоя началник Сорънсън. Те ще отмъстят за смъртта на брат ти; могат да го направят.

— А аз не мога, така ли?

— Боже мой, преследва те банда убийци! Хора със средства и връзки, за които нищо не знаем. Достатъчно е дори само един да те предаде. Ето защо ми се обадиха от „Антинеос“. Честно казано, те мислят, че положението ти е безнадеждно, освен ако не изчезнеш.

— И отново се върнахме на първоначалния въпрос, нали така? Защо е цялото това преследване на Хари Латъм? Защо?

— Нека други се заемат с това, скъпи мой. Нека ти и аз се измъкнем от тази ужасна игра.

— Ти и аз?...

— Това отговаря ли на предишния ти въпрос?

— Толкова ме изкушава, но е невъзможно, Карин. Може би нямам опита на другите, но имам нещо, което те нямат. Това е гняв; и колкото и незначителни да са способностите, които притежавам, това ме прави водач на групата. Съжалявам, наистина съжалявам, но така трябва да бъде.

— Апелирам към чувството ти за оцеляване — за нашето оцеляване — не към смелостта ти, тя не се нуждае от повече доказателства.

— Смелостта няма нищо общо с това, по дяволите! Никога не съм претендирал за храброст, не обичам да се правя на храбър, от това умират идиотите. Говоря за брат си, за човека, без когото нямаше да завърша гимназията или колежа; сега сигурно щях да бъда хокеен герой без пукнат долар. Жан-Пиер Вилие каза, че дължи точно толкова, а може би и повече, на баща си, когото никога не е познавал. Не съм съгласен. Аз дължа повече на Хари, защото го познавах.

— Разбирам — Карин млъкна. Очите им се срещнаха. — Тогава ще ги посрещнем заедно.

— По дяволите, не искам това от теб?

— Моля те само за едно, Дру. Не позволявай на гнева си да те убие. Не мисля, че бих понесла да загубя единствения мъж, когото съм обичала след Фреди, по същия начин, по който загубих и него.

— Можеш да бъдеш сигурна в това. Има твърде много неща, заради които си струва да живея... А сега може ли все пак да се обадя на Сорънсън, преди да е отишъл да обядва? Сигурен съм, че ще му разваля обяда. Това, което правя, не му харесва, но ме търпи поради една важна причина.

— Каква?

— Самият той би направил същото.

* * *

Уесли Сорънсън се чувстваше и раздразнен, и потиснат. Вицепрезидентът Хауърд Келър му беше изпратил по факса списък на сто и единайсет сенатори и конгресмени и от двете партии, които бяха побеснели от това, че бившият им колега е включен в списъка на нацистите, и са напълно съгласни да свидетелстват. Към тях беше прибавен и друг списък — на потенциалните му съперници, които варираха от отхвърлени, но все още силни фундаменталистски лидери, до смахнати фанатици, но всички бяха нарекли Второто пришествие на Христа политическа манипулация, ако това им е изгодно. В края на списъка вицепрезидентът със собствен почерк бе добавил:

Горепосочените хора са готови и горят от нетърпение да унищожат всеки, който не е съгласен с тях. Намерил съм адвокати. Заедно с тях ще направим на пух и прах всички тези глупаци! Нека го внесем в Сената и покажем на всички какво представляват!

Както и да е, Сорънсън не бе подготвен да се справи публично с този скандал. Зоненкиндер наистина съществуваша — където и да се намираха, каквито и постове да заемаха. Мислеше да се обади на Хауърд Келър и да му съобщи мнението си. Тогава телефонът иззвъня — търсеха го по червената линия.

— Да?

— Аз съм, шефе.

— Искаше ми се да не бях твой шеф.

— Напредваме.

— Как!

— Бон и Берлин изпращат една-две роти да ме открият — тоест, да открият Хари — и да ме елиминират.

— Това напредък ли е според теб?

— След първата стъпка винаги идва втора, нали?

— Ако бях на твое място, щях да се махна от Париж, по дяволите.

— Така ли, Уес?

— Може би не, но няма значение. Латъм, на нас ни беше полесно. Знаехме кои са враговете ни — а ти не знаеш.

— Тогава ми помогни да разбера. Кажи на онзи доктор от посолството да използва цялото налично количество опиати за Крюгер. Трябва да научим нещо.

— Той казва, че това би могло да го убие.

— Тогава да убием този кучи син! Защо толкова искат да убият Хари?

— Съществува кодекс на медицинската етика...

— По дяволите този кодекс, аз пък си имам свой собствен! Не съм привърженик на смъртното наказание, защото стават съдебни грешки. Кога за последен път бял тип със скъпо платена адвокатска кариера зад гърба си е бил изпратен на електрическия стол? Но ако има изключение, според мен това е Крьогер. Видях как това копеле с куршуми дум-дум пръсна на парчета двама невинни служители в хотела просто защото бяха там! И още нещо — благородният доктор от нашето посолство не е казал, че инжекциите ще го убият, а само, че могат да го убият.

— Добра адвокатска реч... Ако те подкрепя и накарам Държавния департамент да те подкрепи, какво мислиш, че ще научиш от Крьогер?

— Не знам, за бога. Може би нещо, което би трябвало да обясни защо неонацистите така яростно се стремят да убият Хари.

— Пълна загадка.

— Нещо повече, Уес — това е ключ към нещо много по-голямо.

— Може би към списъка на Хари?

— Възможно е. Четох протоколите от разпита му в Лондон. Няма спор, че е вярвал в автентичността на списъка, но е допускал и дезинформация.

— Човек греша. Може би са сгрешени, не фалшиви имена — тихо каза Сорънсън. — Да, спомням си, четох протоколите. Ако правилно съм запомнил, беше ядосан от намека, че са го измамили, и поиска от контраразузнаването да даде крайна оценка на материала.

— Не го е формулирал точно така, но това е казал.

— И мислиш, че Крьогер би могъл да запълни някои бели петна?

— Не мога да се сетя кой друг би могъл. Крьогер е бил лекуващ лекар на Хари, и — доста странно, вероятно защото Крьогер го е лекувал — сякаш бе омагьосал брат ми. Хари не го мразеше.

— Брат ти бе твърде добър професионалист, за да допусне омразата да изплува на повърхността.

— Разбирам това и го признавам, но мисля, че Хари като че ли го уважаваше. Може би „уважаваше“ не е точната дума, но определено бе привързан към него. Не мога да го обясня, защото не го разбирам.

— Може би си прав. Крьогер се е държал прилично с него — като завоевател, който оказва внимание на пленника.

— Пак ли намекаваш за Стокхолмския синдром? Моля те, спести ми го, в тази теория има твърде много грешки, особено що се отнася до Хари.

— Бог ми е свидетел, че ти го познаваше по-добре от всеки друг... Много добре, Дру, ще издам такава заповед и дори няма да си правя труда да безпокоя Адам Болинджър в Департамента. Той вече ни е дал разрешение, макар и поради съвсем други мотиви.

— Мотиви? Искаш да кажеш причини?

— Причините са второстепенно нещо за Болинджър. Мотивите са на първо място. Пази се, не се оставяй да те убият и много внимавай.

* * *

В болницата на посолството Герхард Крьогер бе завързан за масата. Една-единствена прозрачна тръба, смесваща течностите от две пластмасови бутилки над главата му, бе прикрепена с игла към лявата му ръка — иглата бе забита във вената. Бяха му дали успокоителни преди процедурата и сега Крьогер беше пасивен пациент, който не знае какво го очаква.

— Ако умре — каза лекарят на посолството, който гледаше екрана на електрокардиографа, — вие, мръсници, ще поемете вината. Аз съм тук да давам живот на хората, а не да го отнемам.

— Кажи това на семействата на хората, които той застреля, без дори да ги познава — отвърна Дру.

Стенли Витковски хвана Латъм за лакътя и го отведе настрана.

— Уведоми ме, ако се приближи до състояние на кома — заповяда той на лекаря.

Дру отстъпи назад, застана до Карин и всички в стаята се загледаха, едновременно доволни и отвратени от това, което ставаше.

— Навлиза в състояние на най-малко съпротивление — каза лекарят. — Със или без заповед, след две минути спирам кислорода. Боже мой, ако се забавим и една минута, той ще умре!... Не искам да се забърквам в това. Не мога да го направя!

— Тогава се отдръпнете, господине, и ме оставете да си свърша работата.

Витковски се наведе над тялото на Крьогер и заговори, отначало шепнешком, в лявото му ухо, като задаваше обичайните въпроси относно самоличността и мястото му в неонацисткото движение. Отговорите бяха бързи, отсечени, гласът — равен; след това полковникът повиши тон, който постепенно стана заплашителен и накрая започна да отеква в стените.

— Стигнахме до най-важното, докторе! Защо искате да убиете Хари Латъм?

Крьогер се гърчеше на масата, напрягаше се да разкъса ремъците. Изкашля се и изплю сива хрчка. Лекарят от посолството сграбчи ръката на Витковски; полковникът рязко я изтръгна.

— Имате трийсет секунди — каза лекарят.

— Кажи ми, или веднага се умреш! Няма полза от теб, кучи сине! Кажи ми, или ще отидеш в ада при своя оберфюрер! Ще умреш! Ще умреш, хер доктор!

— Престанете — каза лекарят на посолството и отново сграбчи ръката на полковника.

— Махни се от пътя ми, момче!... Чуваш ли ме, Крьогер? Пет пари не давам за това дали ще живееш, или ще умреш! Кажи ми! Защо трябва да убиеш Хари Латъм? Кажи ми!

— Заради мозъка му! — извика Герхард Крьогер и се блъсна в масата с такава сила, че скъса един от ремъците. — Заради мозъка му! — повтори нацистът и потъна в небитието.

— Това беше, Витковски — твърдо каза лекарят и затвори клапите на комбинираната венозна инжекция. — Пулсът му е сто и четирийсет. Още пет удара и ще свърши.

— Нека ти кажа нещо, докторе — каза полковникът ветеран от G-2. — Знаеш ли какъв беше пулсът на двамата хотелски служители, които този боклук размаза из фойето? Никакъв, докторе, и не мисля, че това е много хубаво.

* * *

Тримата седяха на маса в едно тротоарно кафене на „Рю дьо Варен“. Дру още беше в цивилните си дрехи, Карин държеше ръката му под масата. Витковски продължаваше да клати глава, очевидно объркан.

— Какво, по дяволите, имаше предвид кучият син, като повтаряше „заради мозъка му“?

— Първото, което ми идва наум — неохотно каза Латъм, — е промиване на мозъка, което според мен е трудно за вярване.

— Съгласна съм — намеси се Де Врийс. — Познавам Хари и неговата мания на тема самоконтрол и изобщо не мога да си го представя.

— Какво ще правим сега? — попита Витковски.

— Аутопсия — предложи Карин.

— Какво ще се промени, ако научим, че е бил отровен? — отвърна Витковски. — Между другото, всички аутопсии трябва да се регистрират в Министерството на здравеопазването с пълен комплект от медицински досиета. Не можем да поемем риска. Не забравяй, че сега Дру е Хари.

— Тогава да започнем отначало — каза Дру. — Макар че дори не знаем къде е началото.

* * *

Служителят в моргата на „Рю Фонтъоне“, чието задължение бе да проверява труповете в техните временни хладилни гробове, тръгна по коридора, като вадеше всяко тяло, за да се увери, че безкръвните трупове са идентифицирани както трябва и не са местени заради това, че моргата е претърпана. Стигна до номер сто и едно — специален случай, за което говореше червеният етикет, а това означаваше, че не бива да се мести — и го отвори.

Изведнъж зяпна от учудване — не вярваше в това, което видя. В черепа зееше огромна дупка, сякаш след смъртта в него бе избухнала експлозия. Парчета кожа и тъкан се бяха размазали като сплескана ягода. Течността беше сива и странна на цвят. Служителят бързо затвори вратичката и не успя да усети мириса на газообразната утайка. Нека някой друг го изследва.

-
- [1] Боже мой — фр. ↑
[2] хладнокровие — фр. ↑
[3] Приятели — фр. ↑

27.

Както винаги, в осем и половина сутринта Клод Моро вече издаваше заповедите си. Латъм и Де Врийс отново бяха под охрана от „Дьозием“. Американските служби за сигурност имаха предложения относно тяхната безопасност, но само „Дьозием“ можеше да вземе крайни решения. Освен ако, разбира се, двамата американци не вземеха решение да останат в посолството си, което според международния закон беше американска територия и затова извън юрисдикцията на „Дьозием“. Когато Дру гневно изказа възраженията си, отговорът на Моро беше кратък и ясен.

— Не мога да позволя жителите на Париж да рискуват живота си в престрелка, когато нацистите се опитат да ви убият — каза французинът. Той седеше срещу Дру и Карин в апартамента им в хотел „Нормандия“.

— Пълни глупости! — изкрещя Латъм и удари чашата със сутрешното си кафе по масата с такава сила, че половината се изля върху покривката. — Никой няма да води война по улиците. Това е последното нещо, което биха направили!

— Може би да, може би не. Защо тогава и двамата не се преместите в посолството, за да ликвидираме въпроса? Не бих имал никакви възражения, а гражданите на Париж ще бъдат в безопасност.

— Знаете, че трябва да се движа насам-натам!

Дру се надигна от кушетката ядосан. Хотелската хавлия му беше тясна и го задушаваше.

— Тогава ще се движите заедно с моите хора. Решението ми е окончателно, mon ami... Да, още нещо. Където и да ходите, каквото и да правите, първо трябва да имате разрешение от мен.

— Невъзможен сте!

— Като говорим за невъможното — продължи шефът на „Дьозием“, — посланикът Кортлънд пристига с „Конкорд“ в пет часа този следобед. Жена му ще го посрещне на летището. Не знам дали е подготвен за комедията, която трябва да разиграе.

— Ако Кортлънд не може да се справи, трябва да излезе от играта — каза Дру, сипа си кафе и се върна с чашата на кушетката.

При резкия тон на Латъм Моро вдигна вежди.

— Може би сте прав, mon ami, но така или иначе ще получим отговора, преди да е настъпила нощта, нали?... А сега що се отнася до останалата част от деня, искам да се запознаете с процедурите по охраната на бюро. Те доста се отличават от операциите на моя приятел Витковски, но пък полковникът не разполага с нашите възможности.

— Случайно — намеси се Дру, — да сте съгласували всичко това с Витковски? Той съгласен ли е с вашите заповеди?

— Не само е съгласен, но дори е изпълнен с облекчение. Мисля, би трябвало да знаете, че е извънредно привързан и към двама ви — може би малко повече към хубавата Карин — и знае, че моите възможности са много по-големи от неговите. Освен това, двамата с Уесли Сорънсън са изцяло заети с организирането на срещата на посланика с жена му — извънредно деликатна ситуация, която изисква постоянно наблюдение. Какво повече да ви кажа?

— Вече казахте всичко — каза Латъм без ентусиазъм. — Какво искате да направим?

— Да започнем с това: да се срещнете и запознаете с ескорта си. Всички говорят гладко английски, а водачът им е същият, благодарение на когото оцеляхте на „Габриел“...

— Франсоа, шофьорът?

— Точно той. Другите ще бъдат около вас денонощно. Винаги ще има двама в коридора на хотела. Освен това си помислих, че може би ще се заинтересувате от наблюденията ни над увеселителния парк и мадам Кортлънд. Всичко е наред.

— Ще се облека — каза Дру, отново стана и взе кафето със себе си. Тръгна към вратата на спалнята.

— Не забравяй да се обръснеш, скъпи. Тъмната ти брада доста се отличава от косата ти.

— Само това ми липсваше — промърмори Латъм. — Искам да измия това нещо от косата си възможно най-скоро — добави той, влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— Bien^[1] — каза Моро и продължи на френски. — А сега можем да поговорим, мадам.

— Да, знаех, че ще говорим. Допреди няколко секунди не ме изпускахте от очи.

— На немски ли ще говорим?

— Няма нужда. Оттам не може да чуе нищо, а когато се говори бързо на френски, той така или иначе не схваща. Откъде да започнем.

— От очевидното — отвърна просто шефът на „Дьозием“. — Кога възнамерявате да му го кажете? И възнамерявате ли изобщо?

— Сега разбирам — каза Карин провлачено. — Всъщност, и аз мога да ви попитам същото.

— Имате предвид моята лична тайна, нали? Причината, поради която поемам такъв риск, за да унищожа тези фанатици?

— Да.

— Много добре. Не можете да разпространите тази информация и по този начин да навредите на семейството ми — така че, какво толкова?... Имах сестра, Мари, по-малка от мен. Когато баща ни почина, тя гледаше на мен като на негов заместник; разбира се, аз я обожавах. Беше толкова жизнена, толкова изпълнена с невинността на цъфтящата младост, а освен всичко останало танцуваше — не беше примабалерина, но със сигурност беше добра в кордебалета. Както и да е, в най-суровите години на Студената война, само за да отмъсти, една източногерманка от ЩАЗИ унищожи това прекрасно дете. Отвякоха я и бързо я превърнаха в наркоманка, насила я накараха да проституира. Колабира и умря на „Унтер ден Линден“ на двайсет и шест години, като просеше пари или храна, защото вече не можеше да продава тялото си... Това е тайната ми, Карин. Не е много красива, нали?

— Ужасна е — каза Де Врийс. — А вие бяхте безпомощен да направите каквото и да било за нея.

— Не разбрах за това. Майка ни беше починала, а аз бях изпратен като таен агент в Средиземноморския сектор за тринайсет месеца. Когато се върнах в Париж, намерих сред натрупалата се поща четири снимки, изпратени с любезното съдействие на източноберлинската полиция чрез ЩАЗИ. Показваха смъртта на моята сестричка.

— Бих се разплакала, наистина, Клод, не го казвам просто така.

— Сигурен съм, мила, защото и вашата история е също толкова ужасна, нали?

— Как разбрахте за това?

— По-късно ще ви обясня. Но първо нека ви задам един въпрос. Кога ще кажете на нашия американски приятел? Или нямате такова намерение?

— Точно сега не мога...

— Значи просто го използвате — прекъсна я Моро.

— Да, използвам го! — възкликна Де Врийс. — Оттам започна всичко, но не се получи така. Мислете каквото си искате за мен, но аз наистина го обичам. Това е много по-неочаквано за мен, отколкото за всеки друг. Има толкова качества, които притежаваше онзи Фреди, за когото се омъжих — всъщност прекалено много, и това ме плаши. Той е темпераментен, гневен; добър човек, който се опитва да открие отговорите на въпросите. Фреди беше такъв в началото. Преди да се промени и да се превърне във вманиачено животно.

— И двамата чухме как преди няколко минути Дру говореше за Кортлънд. Бях ужасен от неговата студенина. Да не би това да е синдромът „Фреди“?

— Не, съвсем не. Дру се превръща в брат си, чиято роля играе. Трябва да бъде като Хари.

— Но докъде ще го отведе това — до Фреди?

— Той не може, не може! Прекалено е добър за това.

— Тогава му кажете истината.

— Каква е истината?

— Да играем честно, Карин.

— Какво е честност сега?

— Мъжът ви е жив. Фредерик де Врийс е жив, но никой не знае къде е.

* * *

Ескортът на „Дьозием“ се състоеше от шофьора Франсоа и други двама, които си казаха имената толкова бързо, че Латъм ги нарече „мосю Фрик“ и „мосю Фрак“.

— Дъщерите ти сърдят ли се, Франсоа? — попита Дру от задната седалка, когато той и мосю Фрак седнаха от двете страни на Карин.

— Не ми говорят — отвърна шофьорът. — Жена ми бе доста строга с тях. Обясни им, че трябва да уважават баща си.

Двайсет минути по-късно те пристигнаха в бюро „Дьозием“ — фантастична каменна сграда с подземен паркинг, в който се влизаше само след проверка от въоръжена охрана. Фрик и Фрак отведоха Карин нагоре в брониран електронен асансьор, който изискваше необичайно дълга серия от кодове, за да се задвижи. Слязоха на петия етаж и отидоха в офиса на Моро — по-скоро голяма всекидневна, с полуспуснати венециански щори. Удобствата в нея контрастираха с цял куп компютри и друга разнообразна високотехнологична апаратура.

— Знаете ли как да си служите с всичко това? — попита Дру и посочи стаята.

— Онова, което не знам, го знае новоназначената ми секретарка, а онова, което и тя не знае, го знае помощникът ми Жак. Ако наистина си навлечем неприятности — просто ще се обадя на новата си приятелка мадам Де Врийс.

— Mon Dieu!^[2] — възкликна Карин. — Я погледни там, това ти осигурява мигновен контакт с цяла дузина сателити, а ето там има телекомуникационна връзка и с най-отдалечената точка на света.

— Точно с това имам проблеми — каза Моро. — Може би ще ми помогнеш.

— Честотите постоянно се променят — каза Де Врийс. — Американците работят по това.

— Да, но един компютърен учен на име Рудолф Мец им създаде малко проблеми, като избяга от САЩ в Германия. Пуснал унищожавач вирус из цялата система; все още се опитват да я възстановят. Искам да ви покажа и други неща. Както обещах, с помощта на Витковски в посолството проникнахме в частния телефон на посланика и сега можем да го засечем. В увеселителния парк просто бръкнахме в линиите им под предлог, че в телефонната компания е избухнал пожар. Вдигна се голям шум, който стана причина за хиляди оплаквания, но хитрината мина... Всъщност наистина причинихме пожар — повече дим, отколкото огън, но свърши работа.

— Научихте ли нещо? — попита Латъм.

— Чуйте сами — отвърна Моро и отиде до лявата стена. — Този запис е от телефон в частен офис на горния етаж, където се подслушва

непрекъснато. Редактирахме го, така че ще чуете само най-важната информация. За какво ни е да слушае безобидни любезности?

— Сигурен ли си, че са безобидни?

— Скъпи ми Дру, можеш да прослушаш пълния запис, когато пожелаеш.

— Извинявай. Да чуем.

— Мадам Кортлънд току-що е пристигнала в „Ботуши и седла“ на „Шанз-Елизе“.

Записът започна.

„Трябва да говоря с Андре от увеселителния парк! Спешно е, извънредно произшествие!?”

„А кой се обажда?”

„Човек, който знае кода «Андре» и вчера бе откаран с вашата кола в увеселителния парк.“

„Казаха ми за това. Почакайте, ще се върна след малко — мълчанието продължи почти три минути. — Трябва да бъдете в Лувъра в един часа този следобед. В галерията за древноегипетско изкуство на втория етаж. Ще го познаете и той ще ви нареди да го последвате. Ако по някаква случайност ви прекъснат, той ви е познат като Луи, граф Страсбург. Вие сте стари познати. Разбрано ли е?”

„Да.“

„Довиждане.“

* * *

— Следващият запис е разговор между управителя на магазина и Андре от увеселителния парк — каза Моро. — Всъщност, той е граф Страсбург.

— Истински граф? — попита Латъм.

— Тъй като ги има толкова много, да кажем, че е по-истински от повечето. Доста изобретателно прикритие, пък и доста автентично. Той е единственият потомък на видна стара фамилия от Елзас и Лотарингия, която е преживяла трудни моменти след войната; фамилията се е разпръснала.

— Граф — собственик на увеселителен парк? — продължи Дру. — Какво падение! Защо се е разпаднало семейството?

— На немски районът Елзас се нарича „Елзас-Лотарингия“. Едната страна се е била за Германия, другата — за Франция.

— И този Луи, граф Страсбургската половина, е отишъл при нацистите — кимна Латъм.

— Не, съвсем не — възрази Моро. — Точно това прави прикритието му изобретателно. Бил е още дете, но неговата „половина“, както каза, се е борила отчаяно за Франция. За нещастие германският клон от фамилията отмъкнал богатствата им в швейцарски и северноафрикански банки и оставил благородните си роднини почти без пукнат грош.

— И все пак той работи за неонацистите? — прекъсна го Карин. — Той е нацист.

— Очевидно.

— Нищо не разбирам — каза Дру. — Защо?

— Свързали са се с него — каза Де Врийс и погледна Моро. — Бил е подкупен от другата част на семейството, с парите.

— За да държи мръсен увеселителен парк?

— С обещания за много повече — добави шефът на „Дьозием“. — В увеселителния парк той е един, в парижките салони — съвсем друг.

— Мислех си, че биха му се присмели — каза Латъм — и не биха го пуснали да припари до тези салони.

— Защото държи увеселителен парк?

— Ами да.

— Съвсем не си прав, mon ami. Ние, французите, ценим практичността, особено унизителната практичност на детронираниите богаташи, които намират начини да възстановят богатствата си. Вие в Америка правите същото и то още по-откровено. Предприемач мултимиллионер изгубва компаниите си или хотелите си, или различните си предприятия. После си ги възстановява и вие го превръщате в герой. И ние не сме много по-различни, Дру. Господарят се превръща в охулен самотник, после славно се завръща на трона си. Аплодираме го независимо от морала му. Кой всъщност знае какво се надява да спечели графът от нацистите?

— Може ли да чуем записа?

— Можете, разбира се, но той просто потвърждава заповедта, дадена на Страсбург, да се срещне с мадам Кортлънд в Лувъра в един

часа този следобед.

* * *

Вашингтон. Минаваше пет часа сутринта, но Уесли Сорънсън не можеше да заспи. Бавно и тихо той стана от двойното легло и прекоси огромната спалня в посока към гардероба си.

— Какво правиш, Уесли? — сънено го попита жена му. — Ходи до банята преди един час.

— Чу ли ме?

— Цяла нощ те слушам. Какво има? Да нямаш проблем със здравето, за който не си ми казал?

— Не.

— Тогава не бива да те питам, нали?

— Нищо не е както трябва, Кейт, пропускам нещо.

— Трудно е за вярване.

— Защо? Това е историята на моя живот — да търся липсващите части.

— В тъмното ли ще ги търсиш, скъпи?

— В Париж сега е ден, изобщо не е тъмно. Спи.

— Добре.

Сорънсън потопи лицето си в мивката, пълна със студена вода — връщаше навиците си от работата на таен агент — облече халата си и слезе в кухнята. Натисна бутона на автоматичната кафеварка, програмирана от домашната им помощница снощи след вечеря, изчака, докато се напълни почти цяла чаша, сипа си кафе и тръгна към кабинета до всекидневната. Седна зад бюрото си, дълго осем фута, отпи от кафето и отвори долното чекмедже, за да си извади пакет абсолютно забранени от лекаря цигари — да, навиците се връщаха. Благодарно вдъхна успокояващия дим, вдигна слушалката на затрупания телефон, провери дали не го подслушват и набра личния номер на Моро в Париж.

— Уес се обажда, Клод — каза Сорънсън, след като чу късото, рязко „Qui?“ по телефона.

— Днес прекарах сутринта по американски, Уесли. Този твой упорит Дру Латъм тъкмо си тръгна с хубавата, ала загадъчна Карин де

Врийс.

— Къде е загадката?

— Още не знам, но веднага щом науча, ще научиш и ти. Както и да е, напредваме. Невероятното ти откритие, Жанин Клуниц, ни води право към целта. Нашият зоненкинд се държи предсказуемо.

Моро описа събитията от сутринта в Париж, отнасящи се до жената на посланика — за срещата ѝ със Страсбург в Лувъра в ранния следобед.

— Доколкото си спомням, Елзаските Страсбурги имаха страхотна история.

— Правилно си спомняш, само че графът е минал с няколко стъпки по-нататък.

— Елзас-Лотарингия? — попита директорът на Консулски Операции.

— По-късно ще стигнем и до това, приятелю. Програмата на посланика остава същата, нали?

— Да, и ще имаме късмет, ако не му хрумне да удуши мръсницата.

— Тук сме подготвени за всичко, уверявам те... Какво става от твоята страна на Атлантика?

— Най-голямата каша, която можеш да си представиш. Спомняш ли си за двамата нацисти убийци — как ги наричаха?

— Предполагам, че говориш за двамата, които Витковски изпрати във военновъздушната база „Андрюс“?

— Същите. Говорят глупости, които могат да свалят администрацията, ако допуснем да се разчуе.

— Какво казват?

— Казват, че имат доказателства, които свързват вицепрезидента и говорителя на Белия дом с неонацисткото движение в Германия.

— Абсолютно нелепо! Какви са тези доказателства?

— Те твърдят, че могат да вдигнат телефона, да наберат Берлин и веднага да им изпратят документацията по факса.

— Това е блъф, Уесли, и ти го знаеш.

— Естествено, но блъф, при който могат да се използват фалшиви документи. Вицепрезидентът е побеснял. Исква разпит пред Сената и е стигнал дотам, че е наел няколко разгневени сенатори и конгресмени от двете партии, които да опровергават обвиненията.

— Този начин на действие може да се окаже дързък — каза Моро. — Като имаме предвид какъв е климатът, ловът на вещици...

— Точно това трябва да му изясня. Всичко, за което мога да се сетя, е какво влияние би имало и най-фалшивото „официално доказателство“ върху нашите медии, които са готови да раздухат поредната лудост. Правителствени бланки от разузнаването, особено тези от немското разузнаване, могат да се копират за секунди. Боже мили, можеш ли да си представиш, по цялата страна ще ги показват от телевизионните екрани?

— Обвинените са презрени, още преди да бъдат изслушани — съгласи се шефът на бюро „Дьозием“. — Чакай малко, Уесли, за да се случат подобни неща, двамата убийци ще се нуждаят от съдействието на неонацистката йерархия, не е ли така?

— Да. Е, и?

— Невъзможно е! Парижкото подразделение на блицкригерите е в немилост! Смятат ги за предатели и те няма да получат никаква помощ от йерархията, защото са твърде опасни за нацисткото движение. Отрязани са, изоставени са... Кой друг знае за двамата ти пленници?

— Използвах морската пехота и един-двама от хората на Нокс Талбът, за да ги вземат от „Андрюс“. Също и в затвора на ЦРУ във Вирджиния, където ги държат тайно.

— Затвор на ЦРУ? Но нацистите са проникнали в ЦРУ!

— Нямах голям избор, Клод. Ние нямаме затвори.

— Разбирам. И все пак неонацистите биха могли да разчитат много на тези двамата.

— Така си мислиш.

— Провери пленниците, Уесли, но не съобщавай предварително, че ще го правиш.

— Защо?

— Не знам. Припиши го на инстинкта, който и двамата развихме в Истанбул.

— Тръгвам — каза Сорънсън, прекъсна връзката и докосна бутоните за скоростно набиране на Консулски Операции — транспортна служба.

— Трябва ми кола — след половин час, пред дома ми.

Трийсет и шест минути по-късно, облечен и избръснат, директорът на Консулски Операции инструктира шофьора си да го закара в затвора във Вирджиния. Веднага след като чу заповедта, шофьорът извади защитен от подслушване радиотелефон и събщи направлението на диспечера на ЦРУ.

— Не се сърди — обади се Сорънсън от задната седалка. — Раничко е за рецепцията.

— Но това е стандартна процедура, сър!

— Човече, още не е изгряло слънцето!

— Да, сър — шофьорът затвори радиотелефона.

След половин час стигнаха до криволичеия селски път сред горите, който водеше към бетонна врата и здрава ограда. Вратата не се отвори, а от вграден високоговорител, под тъмно, непроницаемо за куршуми стъкло до лявата задна врата на лимузината, се разнесе глас:

— Моля, легитимирайте се. С каква цел идвате тук?

— Уесли Сорънсън, директор на Консулски Операции — той леко отвори прозореца на колата. — Максимално секретна задача.

— Познах ви, сър — обади се тъмният силует зад стъклото. — Но ви няма в списъка за тази сутрин.

— Ако проверите списъка за лицата с постоянен достъп, ще видите името ми там.

— Момент, сър... Шофьорът да отвори багажника... — нещо изщрака, светна прожектор и лъчът му затърси из багажника. — Извинявайте, господин директор — продължи безплътният глас. — Трябваше да проверя, но списъците на лицата с постоянен достъп обикновено идват по-късно през деня.

— Няма нужда да ми се извинявате — каза Сорънсън. — Сигурно би било по-добре да се обадя на директора на ЦРУ, но и за него е малко раничко.

— Да, сър... Шофьорът може да затвори багажника.

След като шофьорът се върна зад кормилото, тежката стоманена врата се отвори. След четвърт миля навлязоха в алеята, водеща към мраморното стълбище на бившето имение на аржентинския посланик. Лимузината спря. Голямата входна врата се отвори и един набит майор на средна възраст изникна в ранната утринна светлина. Пагонът на униформата му сочеше, че е от рейнджърите. Той бързо слезе по стълбите и отвори вратата пред Сорънсън.

— Майор Джеймс Дънкан, началник охрана, господин директор — съобщи той любезно. — Добро утро, сър.

— Добро утро, майоре — шефът на Консулски Операции слезе от колата. — Извинявайте, не се сетих да се обадя, че ще пристигна толкова рано.

— Свикнали сме, господин Сорънсън.

— На портала не са.

— Не знам защо. Сутринта в три часа ни върхлетя още по-голяма изненада.

— Така ли? Неочакван гост?

— Не, всъщност не. Бяха добавили името му в списъка за постоянен достъп около полунощ. Този списък е доста дълъг; никак не му хареса, че го бавим. Понякога тайните агенти от ЦРУ лесно се обиждат. По дяволите, сигурно и аз лесно ще се обиждам, ако съм работил цял ден и ме събудят посред нощ, за да ме изпратят тук.

— Не, но винаги възниква нещо спешно, нали? — каза Сорънсън. Знаеше, че няма какво да се задълбочава в това.

— По това време не особено често, сър — майор Дънкан поведе директора към рецепцията, на която седеше жена с уморен вид. — С какво мога да ви помогна, сър? Ако дадете информацията на лейтенант Ръсел, тя ще се обади за охрана.

— Бих искал да видя двамата затворници от секция Е.

Жената лейтенант и майорът учудено се спогледаха.

— Сгреших ли нещо?

— Не, господин директор — отвърна лейтенант Ръсел. Очите й с тъмни кръгове отдолу шареха по клавиатурата на компютъра — набираще нещо. — Просто съвпадение, сър.

— Какво искате да кажете?

— Точно заради тях бе дошъл в три часа тази сутрин заместник-директорът Конъли — отвърна майор Джеймс Дънкан.

— Каза ли защо?

— Каза горе-долу същото, което и вие на портала, сър. Срещата била толкова секретна, че и нашите хора трябвало да останат извън секция Е, след като отключат килията.

— Майоре, заведете ме веднага там. Никой нямаше разрешение да разпитва тези хора, освен мен!

— Извинете, сър — прекъсна го жената. — Заместник-директорът Конъли имаше разрешение. Беше изписано на вътрешна заповед на управлението, подписана от директора Талбът.

— Веднага намерете Талбът по телефона! Ако не разполагате с личния му телефон, ще ви го дам.

— Ало? — чу се гърленият, сънлив глас на Нокс Талбът.

— Нокс, Уесли се обажда...

— Кой кого е бомбардирал, по дяволите? Знаеш ли колко е часът?

— Да познаваш заместник-директора Конъли?

— Не, не познавам, защото няма такъв.

— Ами вътрешната заповед на Управлението, подписана от теб, която му разрешава да се срещне с неонацистите?

— Подобна заповед не съществува, така че няма как да съм я подписал. Ти къде си?

— А къде, по дяволите, мислиш, че съм?

— Във Вирджиния?

— Надявам се като ти се обадя следващия път, да не те разстроя толкова, защото ако стане така, ще ти се наложи сериозно да поразчистиш.

— АА-компютрите?

— Хората! — и Сорънсън тресна телефона. — Да вървим, майоре.

Двамата блицкригери лежаха в леглата си. Никой не помръдна, когато вратата на килията изщрака. Директорът на Консулски Операции се наведе над единия и го отви. После отви и другия. И двамата бяха мъртви. Бяха с широко отворени очи. От затворените им уста все още капеше кръв. И двамата бяха застреляни в тила. Стените бяха опръскани.

* * *

Музиката на джазовия оркестър се смесваше с бръмченето отвън на „Бърбън стрийт“ във френския квартал на Ню Орлиънс. Около голямата маса седяха шестима мъже и три жени; всички, освен един, бяха облечени относително официално: консервативни костюми и

вратовръзки, строго делови вид за жените. И всички — отново без един — бяха бели, безупречно подстригани. Бяха между четирийсет и седемдесетгодишни и всеки от тях излъчваше властност — сякаш непрекъснато бяха в присъствието на дразнещи ги по-низши същества.

Сред тази група имаше двама кметове на важни градове по Източното крайбрежие, трима конгресмени, един виден сенатор, един президент на огромна компютърна корпорация и една облечена по последна мода жена — говорителка на съюза „Християни за морално правителство“. Седяха изправени на столовете и скептично гледаха към мъжа на председателското място: едра набита фигура с мургав тен, облечена в бяло яке, разкопчано до средата. Големи тъмни очила скриваха очите му. Крыщелното му име беше Марио Марчети. В папките на ФБР фигурираше като Дона на Поншартен. Той заговори:

— Трябва да се разберем — гласът му беше дълбок и мек, думите — премерени. — Имаме онова, което историците наричат конкордат: съглашение между общности; имаме общи интереси, които ни позволяват мирно да съжителстваме. Разбирате ли?

Чу се одобрително мърморене, няколко души леко кимнаха. Сенаторът се намеси:

— Това е твърде сложен начин да се кажат нещата, господин Марчети. Не би ли било по-просто да кажем, че и ние, и вие искаме нещо, и всеки може да помогне на другия?

— Досието ви в Сената, сър, едва ли е отразило и една толкова пряма реч. Но всъщност сте съвсем прав. Всяка общност може да окаже помощ на другата.

— Тъй като не сме се срещали досега — заговори добре облечена жена от християнското крайнодясно крило, — как точно можете да ни помогнете вие?

— Не се надувайте — тихо изрече Дона на Поншартен.

— Какво? — около масата реагираха по-скоро с мълчание, отколкото с гняв.

— Чухте ме — продължи Марчети. — Вие дойдохте при мен, не съм ви търсил аз, госпожо. Искате ли ей сега да накарам Нейно височество да се включи, какво ще кажете, господине?

Всички погледи се обърнаха към директора на една от най-големите американски компютърни компании.

— Трудно стигнахме до това решение — отвърна стройният мъж в строг сив костюм. — Беше наложително да спрем един любопитен мой подчинен, чернокож — нает от нас очевидно с козметична цел. Захвана се с двойните ни доставки до Мюнхен с крайна цел Хаусрук и стигна твърде далеч — успя да проследи секретния получател. Не можехме да го уволним, разбира се, затова прелетях хиляди мили, за да се срещна с господин Марчети.

— Направил си е собствено разследване — намеси се внимателно Дона на Поншартен с дружелюбна усмивка. — Искам да кажа, защо да изритвате интелигентния черен тип? Нямаше смисъл. Накарах колегите да се поразтърсят — например, да влязат с взлом в дома му... Боже мили, господине, та той ви беше пипнал или поне беше съвсем близо до това. Бележките, които държеше заключени в бюрото, изясняваха всичко. Изпращали сте много сложна апаратура на почти символични цени на хора, за които никой нищо не беше чувал, а стоката прибираха други хора, за които никой нищо не знаеше. Много съмнителна работа, сър, и ужасно непрофесионална. Господинът, за когото говорим сега, искаше да предупреди властите във Вашингтон... Както и да е, справихме се с проблема, а вие си намерихте партньор на място, така да се каже.

— Нищо не разбирам — настоя модно облечената християнка.

— Ако не разберете от първия път, госпожо, грешката е ваша.

— Наистина ли?

— Моля ви, не обиждайте и вас, и мен — продължи спокойно Марчети. — Нашите хора в Германия не разбраха за кого са доставките — това е във ваш плюс — но откриха кой товари стоката.

— Мисля, че си говорихме достатъчно — прекъсна ги кметът на голям североизточен град. — Нямате представа как расте престъпността сред малцинствата. Налага се да се вземат драстични мерки.

— Баста! — Дона повиши за първи път тон. — Опитайте се да ги образовате! Аз съм жабар, италианец, и доскоро не можех да кандидатствам за работа, освен ако не беше правене на тухли и окопаване на градини. После се появиха умните — Джанини, Ферми, потомците на Да Винчи, Галилей, дори на Макиавели. Но вие не искате да ни приемете... Не ми говорете за малцинства, господин кмете. Аз познавам историята, вие не.

— Накъде сме тръгнали? — попита друг кмет на голям град в Пенсилвания.

— Сега ще ви кажа — каза Марчети. — Нито аз ви харесвам, нито вие — мен. Вие ме смятате за боклук, аз вас — за мръсници, но можем да се сработим.

— Като имаме предвид вашето избухване — обади се друга жена, стройна, с права коса, стегната в строг кок, — не вярвам, че е допустимо.

— Позволете ми да ви обясня, мила госпожо — Дона на Поншартен се наведе над масата. Якето се отвори още повече на косматите му гърди, дълбокият му глас отново стана тих и мек. — Вие искате държавата и властта — добре, но мен не ми пука за тях. Онова, което аз искам, е изгодата от управляването на държавата и правителството. Аз ви оставям на мира, вие ме оставяте на мира. Аз ви върша по някоя мръсна работа — и преди съм го правил, готов съм да го правя и за в бъдеще — а вие сключвате мащабни правителствени сделки с хората, които ви кажа. Толкова е просто. Някакви проблеми?

— Не мисля — каза сенаторът. — Сигурен съм, че съществуват подобни прецеденти. Един се жертва за доброто на всички.

— Естествено — съгласи се мафиотът. — Вземете например Мусолини и Хитлер — Дучето и Фюрера; те са били съвсем различни, но подхранваха световната изгода от войната. За лош късмет и двамата бяха параноици, изпълнени със заблудата, че са непобедими. Ние не сме, защото войната не влиза в плановете ни. Търсим нещо друго.

— Как бихте го описали, господин Марчети? — попита най-младият мъж на масата, ниско подстриган блондин, облечен в пуловера на прочут масачузетски университет. — Аз следвам политически науки, завършвам доктората си — боя се, че малко закъснявам с него.

— Много е просто, господине, и не е така, както го учите в училище — отвърна донът. — Политика означава влияние, добрата политика — власт, а политическата власт — най-вече пари. Пари, които отиват някъде. Така наречената средна класа изобщо не се интересува къде отиват тези пари — тя гледа телевизия и решава кръстословици. Ако искате да знаете истината, ние сме нация от идиоти... Тъкмо затова, в края на краищата, има място за вас, мръсниците.

— Езикът ви е крайно обиден — добави младият кандидат-доктор на политическите науки. — Мога ли да ви напомня, че тук присъстват и дами?

— Ама че смешно, аз пък не ги виждам. Освен това, позволете ми да ви припомня, че това не е абитуриентски бал, а аз не съм консултант по изискано държане... Аз ви осигурявам последната възможност. Ако трябва да се свърши нещо, а обстоятелствата са такива, че не можете да използвате крайните си агенти — идвате при мен. Работата е готова, аз поемам риска и нищо не води към вас — както например в случая с господина и прекалено любопитния му черен служител.

— Но както току-що посочихте — обади се третата жена, мършава възрастна дама с черни очи, които блестяха зад очила с дебели рамки, — ние имаме свои собствени възможности. Защо да използваме вашите?

— Добре! — възкликна Марчети и разтвори широко ръце. — Не го правете, пожелавам ви всичко най-хубаво. Искам само да знаете, че ако имате нужда, аз съм тук. Тъкмо затова поканих нашия компютърен гигант и неговия приятел от Конгреса да ви доведат тук, за да изясним нашия конкордат. С частните си реактивни самолети, разбира се.

— Неговият приятел?... — попита клиентът от Пенсилвания.

— Аз — отвърна леко смутен, но без да се извинява, членът на Подкомитета по разузнаването към Белия дом. — Дойде заповед от берлинското подразделение. В ЦРУ има някой, който трябва да бъде поставен под наблюдение и, ако се наложи, ликвидиран. Да използваме някой наш човек е твърде голям риск. Господин Марчети пое задачата.

— Направихме сделка — каза възрастната жена с големите блестящи очи.

— По собствения ми несклопен начин точно това се опитвах да кажа, скъпа ми госпожо.

— Ами вие много добре го казахте, и, както винаги, делата говорят далеч по-добре от думите... Вярвам, че колегите ще се съгласят с мен, но искам да си тръгна по най-бързия начин.

— Лимузините ви чакат долу, самолетите — на частното ми летище.

— Конгресменът и аз ще излезем през задния вход и ще караме отделни коли — каза сенаторът.

— Както и пристигнахте, сър — Дона на Поншартен стана заедно с всички. — Благодаря ви от дълбините на сицилианското си сърце. Конференцията мина успешно, конкордатът е факт.

Един по един, чувствайки неудобство в различна степен, американските нацисти напуснаха трапезарията. Дона бръкна под масата и натисна скрит бутон. Изключи записващите видеокамери, скрити в покритите с велур стени. Името, гласът и образът му щяха да бъдат изтрети от записите. На негово място щеше да се включи друго име — вероятно на враг.

— Мръсници — тихо промърмори Марчети. — Фамилията ни ще бъде най-богатата в Америка, ще станем герои на Републиката!

---

[1] Добре — фр. ↑

[2] Боже мой — фр. ↑

28.

Експонатите от Древния Египет са сред най-омагьосващите в Лувъра. Скритото осветление хвърля неземни сенки, сякаш отминали векове оживяват пред посетителите. И все пак те постоянно ни напомнят, че сме смъртни. Тези хора са живели, дишали, обичали, раждали са деца и щедрият Нил ги е хранил, после са умирали — и господари, и роби, а след тях е останало великолепие и мрак.

Сред този декор двамата агенти на „Дъозием“ чакаха да се появят Луи, граф Страсбург, и Жанин Кортлънд. Носеха миниатюрен видеоманетофон, способен да долови тих разговор от двајсет фута разстояние, и касетофони в предните джобове — за близки срещи. Агентът с видеоманетофона и слушалка в ухото се бе разположил между два огромни саркофага, приведен над апарата, за да го скрие — приличаше на учен, който дешифрира древен надпис. Колегата му обикаляше сред редките посетители — беше лято, Париж, обяд. Поддържаха връзка помежду си чрез малки микрофони на реверите.

Първа пристигна Жанин Кортлънд. Огледа се нервно из залата, присвивайки очи срещу слабо осветените места. Не забеляза никого и се заразхожда безцелно между експонатите. За момент застана до приведения над саркофага „учен“, след това се разходи пред остъклена витрина със златни накити. Накрая Андре-Луи, граф Страсбург, влезе през главния вход. Беше облечен по последна мода, със синьо кашмирено шалче около врата. Забеляза жената на посланика, бавно и предпазливо огледа залата и я доближи. Първият агент на „Дъозием“ нагласи камерата, включи високоговорителя и безшумния механизъм за запис. Загледа се в лупата и се вслуша. Прикриваше апарата с лявата си ръка.

— Напълно грешите, мосю Андре — тихо заговори Жанин Клунс-Кортлънд. — Говорих с началника на охраната в посолството. Учуди се, когато предположих, че ме е проследил.

— Какво каза? — хладно попита Страсбург.

— Лъгала съм твърде дълго и твърде често — всъщност, цял живот — и лесно познавам лъжците. Казах му, че съм се отбила в някакъв магазин и един от продавачите е дошъл и ми е казал, че моите придружители ме чакат на тротоара, редно било да ги поканя вътре, за да не ги пече слънцето.

— Добре измислено, мадам, признавам — каза Андре с по-дружелюбен глас.

— Вие го признавате? И аз си го признавам, благодаря. Целият ми живот е бил подчинен на усъвършенстване в името на една-едничка цел.

— Възхитително — заключи Страсбург. — Шефът на охраната предположи ли нещо за „придружителите“?

— Естествено, накарах го да заподозре нещо — и това влиза в обучението ни. Попитах го възможно ли е да са ме проследили французите. Отговори изобретателно и вероятно вярно. Отвърна ми, че ако парижките власти забележат привлекателната, известна съпруга на най-влиятелния посланик във Франция да пазарува сама, лесно ще поръчат незабележима охрана.

— Изглежда логично, освен ако шефът на охраната не е също толкова добре обучен, колкото и вие.

— Глупости! Сега ме изслушайте. Съпругът ми пристига след няколко часа. Ще прекараме ден-два семейно, но аз все още настоявам да замина за Германия и да се срещна с нашите водачи. Имам план. Според официалните документи, аз имам почти деветдесетгодишна леля в Щутгарт. Бих искала да я посетя, преди да стане твърде късно...

— Съвършен сценарий — прекъсна я Страсбург и я покани с жест да го последва в най-тъмния ъгъл на залата. — Посланикът едва ли ще възрази, а Бон със сигурност ще го одобри.

Служителят от „Дьозием“, надничащ през лупата, насочи камерата към двойката в ъгъла. Изведнъж замръзна от ужас — забеляза как графът бръкна в джоба на якето си и бавно измъкна спринцовка с подкожна игла.

— Господин графе! — извика другият служител и се запромъква през тълпата. И Страсбург, и жената на посланика се озадачиха. — Да вярвам ли на очите си? Това сте вие, господине! Аз съм момченцето, което преди години си играеше във вашата семейна овощна градина. Колко се радвам да ви видя пак! Сега съм адвокат тук, в Париж.

— Да, да, разбира се — Страсбург явно се натъжи и ядоса. Пусна спринцовката в тъмния ъгъл и я стъпка. — Адвокат, колко хубаво... Съжалявам, но нямам време. Ще ви потърся — и с тези думи се втурна навън през немногочудната тълпа.

— Съжалявам, че се намесих, мадам! — извини се служителят. Видът му намекваше, че е останал с впечатлението за нелепо провалена любовна среща.

— Няма значение — заекна Жанин Кортлънд, обърна се и бързо се отдалечи.

* * *

Току-що мина пет часа, когато Латъм и Карин де Врийс за втори път се върнаха от бюро „Дьозием“, където Моро ги бе повикал, за да прегледат готовите записи от Лувъра. Придружителите им — мосю Фрик и мосю Фрак — ги следваха в отделен асансьор, за да се уверят, че във фоайето няма любопитни непознати, които да проявят неуместен интерес към американеца и колежката му.

— Какво става с вас? — попита Дру, когато тръгнаха по коридора към апартамента си.

— За какво говориш?

— За теб и Моро. Цяла сутрин си бърбихте като стари приятели, а през останалото време едва си проговорихте.

— Не съм забелязала. Ако е изглеждало така, сигурна съм, че е било по моя вина. Всичко ми беше много интересно. Операцията в Лувъра е блестяща, нали?

— Беше умно замислена и гладко изпълнена, особено срещата със Страсбург, но „Дьозием“ са специалисти в тези неща.

— И двамата агенти реагираха страхотно — сигурна съм, че ще се съгласиш.

Латъм доближи вратата на апартамента, направи знак на двамата агенти да спрат и извади от джоба си кутийка кибрит.

— Мислех, че си намалил цигарите. Не можеш дори да изчакаш да влезем, за да запалиш!

— Намалил съм ги, а това няма нищо общо с цигарите.

Дру размахна запалената клечка пред ключалката. Изведнъж за миг блесна светлинка.

— Всичко е наред — каза Латъм и мушна ключа в ключалката.
— Няма неканени гости.

— Какво?

— Това беше твоята коса — истинската, не перука.

— Какво?

— Намерих косъм в леглото.

— Имаш ли нещо против...

— Много просто, а е много сигурно — Латъм отвори вратата и пусна Карин пред себе си. — Научих го от Хари. Косъмът, особено тъмният, е винаги незабележим за просто око. Пъхаш го в ключалката, той стърчи навън и ако някой влезе — пада. Твоят беше там, където го оставих. Значи никой не е влизал вътре, откакто сме излезли.

— Впечатлена съм.

— От Хари? И аз бях впечатлен — Дру бързо свали сакото си, хвърли го на един стол и се обърна към нея. — Добре, госпожа, какво има?

— Наистина не те разбирам.

— Нещо е станало между теб и Клод, бих искал да знам какво. Единственото време, в което бяхте сами, беше, когато той дойде тук сутринта, а аз отидох да се облека.

— О, това ли било — не принудено каза Карин, но погледът ѝ далеч не беше принуден. — Мисля, че прекалих — по-точно предизвиках авторитета му.

— Предизвикала си...

— Да, казах му, че няма право да налага подобни ограничения на служител от Консулски Операции. Каза, че извън посолството имал пълното право да прави всичко, което смята за добро, и аз го попитах как би му се сторило, ако заявят на хора от „Дьозием“ или на Сервис д’Етранже, че не могат да се движат свободно из Вашингтон, и тогава той каза...

— Добре, добре. Разбрах.

— Боже мой, Дру, аз те защитавах!

— Добре, приемам. Видях колко беше ядосан. Французите се вкисват, когато могъществото им се постави под въпрос.

— Подозирам, че повечето хора, носещи отговорност, било то французи, англичани, немци или американци, се дразнят от подобни неща.

— А белгийците — или фламандците? Никак не ги различавам.

— Не, ние сме много възпитани, вслушваме се в разума си — усмихна се Де Врийс. И двамата тихо се разсмяха. Скandalът приключи.

— Ще се извиня на Клод сутринта и ще му обясня, че просто съм била изнервена... Кажи ми, Дру, наистина ли мислиш, че Страсбург смяташе да убие Жанин с онази игла?

— Със сигурност. Разкрита е — първият разкрит зоненкинд — и неонацистите нямат избор. А това със сигурност усложнява работата на Моро. Сега не само трябва да я наблюдава, но и да я охранява от внезапни нападения. Какво те тревожи? Преди час беше съгласна с нас.

— Не знам. Толкова странно изглежда: Лувърът, тълпите от туристи. Извинявай, просто съм уморена.

Те се прегърнаха и целунаха — дълго и страстно. Телефонът иззвъня.

— Наистина си мисля — каза Карин, — че телефонът е естественият ни враг.

— Ще го изключа.

— Не, ще го вдигнеш.

Латъм стана и вдигна слушалката.

— Да?

— Аз съм — каза Моро. — Говори ли с Уесли?

— Не, трябваше ли?

— Ще ти се обади, но в момента е много разтревожен, а нашият приятел Витковски е готов веднага да отлети за Вашингтон и лично да унищожи всички в Лангли.

— Добре, какво се е случило?

— Блицкригерите, които полковникът изпрати във Вашингтон под прикритие, са били намерени мъртви в затвора — застреляни в главите.

— Не може да бъде! В затвора?

— Преглеждат снимките на всеки поотделно от всяка секция на ЦРУ — целият персонал на затвора ги преглежда.

— Доникъде няма да стигнат. Аз имам временно руса коса и очила, които свеждат този подход до пълна нула. Кажи им да търсят сред низшите и средните нива — някой актьор от колежански театър. Някой, който е имал достъп до секретни данни.

— Кажи го на Уесли. Аз сега имам други грижи. Посланикът Кортлънд пристига след половин час, а ние трябва да запазим жена му жива.

— Толкова ли е трудно? Сега тя се движи с бронирана кола от посолството.

— И ти се движеше с такава, но без малко да те убият. Довиждане.

Гласът замлъкна.

— Какво има? — попита Карин.

— Двата неонацисти, които Стенли изпрати във Вашингтон, са били застреляни в затвора — в затвора, за Бога!

— Те са навсякъде, а ние не можем да ги видим — ти го каза снощи... — тихо напомни Де Врийс. — Кое кара хората да вършат такива неща? Убийства, предателства — това е лудост! Защо?

— Специалистите казват, че причините са три. Първата е пари — много пари: към тази група спадат любителите на хазартни игри, скъпите любовници и всякакви вманиачени самохвалковци. Следват фанатиците, които се идентифицират с някаква кауза и сляпо вярват в нея, което ги кара да се чувстват над другите, тъй като каузата е абсолютна и всички са по-низши от нея. Третият вид се счита за най-опасен — това са недоволните, които са убедени, че системата ги е потъпкала, а заслугите им не са възнаградени.

— Защо те са най-опасни?

— Защото това убеждение се превръща в идея фикс. Годици наред тези хора седят зад бюрата си и вършат работа, колкото да не ги уволнят.

— Защо тогава са толкова опасни?

— Защото анализират системата, стигат до всички нейни тайни и знаят как да й сложат прът в колелата. Никой не им обръща внимание; те просто си седят, четат някакви бюрократични доклади или преглеждат материали. Психолозите казват, че те, общо взето, са мързеливи.

— Започваш да говориш като Хари.

На вратата се почука.

— Кой може да бъде, по дяволите?

Латъм прекоси стаята.

— Какво има?

— Аз съм, от „Дъозием“ — чу се гласът на мосю Фрак.

— Да, ясно.

Дру отвори вратата и изведнъж видя срещу себе си пистолет. Той рязко замахна с ръка и едновременно ритна агента в слабините. Мъжът падна в коридора. Дру го ритна още веднъж и изтръгна оръжието от ръката му. От коридора с викове дотича мосю Фрик.

— Спрете, мосю! Моля ви, спрете! Беше само тренировка.

— Какво? — изкрещя Латъм, готов да удари с пистолета своя нападател, който лежеше и се гърчеше.

— Моля ви, мосю, изслушайте ме — промърмори той. — Никога не отваряйте вратата, без да сте сигурен, че е някой от нас!

— Казахте, че сте от „Дъозием“! — възкликна Дру и се изправи. — Колко души от „Дъозием“ има тук?

— Тъкмо за това ставаше дума, мосю — каза Фрик и състрадателно погледна своя превиващ се от болка колега. — Господин директорът ви е дал списък с кодове, които се променят на всеки два часа. Трябва да попитате за кода на съответния час.

— Кодове? Какви кодове?

— Изобщо не си ги погледнал, скъпи — обади се Карин и се приближи към вратата. В ръката си държеше лист. — Каза ми, че ще го прочетеш по-късно.

— О, така ли...

— Никога не бива да приемате на доверие, че е някой от нас, преди да сме се идентифицирали! — каза агентът, който лежеше на пода, смутен от появата на Де Врийс.

— Влезте, за Бога — предложи Карин. — Мосю Латъм, предложете на нашите приятели нещо за пиене.

— Разбира се — съгласи се Дру и помогна на агента да стане от пода.

От една стая излязоха двама гости на хотела. Щом ги видя, Латъм каза — достатъчно силно, за да го чуят:

— Горкичкият! Сигурно е прекалил с питиетата.

Вътре в стаята агентът падна на кушетката.

— Много сте бърз, мосю Латъм — каза той. — И много силен.
— Искате ли лед в уискито си? — попита Карин от бара.
— Да, благодаря. Но повече уиски, отколкото лед, ако обичате.
— Разбира се.

* * *

Посланикът Даниъл Кортлънд бе придружен до лимузината на американското посолство от отряд морски пехотинци. Той вътрешно се подготвяше за предстоящите минути — знаеше, че ще бъдат най-трудните в живота му. Трябваше да прегърне своя враг — враг, обучаван от ранно детство да заблуждава хора като него. Беше по-страшно дори от това да изгубиш жената, която си обичал.

Вратата на лимузината се отвори и той се озова в прегръдките на този враг.

— Толкова ми липсваше през тези три дни! — възкликна Жанин Клунс-Кортлънд.

— И ти ми липсваше, скъпа. Но сега ще го компенсираме.

— Трябва.

— Но ти, Жанин, трябва да свикнеш с това, че ме викат във Вашингтон. Трябва винаги да бъда на разположение там, където имат нужда от мен.

Те се целунаха; вкусът на целувката ѝ му се стори отровен.

— Толкова те обичам!

— Скъпа, нека не караме морските пехотинци отпред да се чувстват неудобно.

— Искам да ти разкъсам панталоните; ще те накарам да се чувстваш чудесно!

— По-късно, скъпа, по-късно...

Лимузината се стрелна по авеню „Габриел“ към главния вход на посолството. Когато колата спря, двама морски пехотинци излязоха да посрещнат посланика и съпругата му.

Изведнъж, сякаш изпод земята, изникнаха три коли без номера и обкръжиха лимузината. Вратите се отвориха и оттам изскочиха мъже с черни чорапи на главите. Автоматите им започнаха да бълват смъртоносни куршуми. Хората на „Габриел“ се втурнаха да прикриват

колата. Четирима от маскираните терористи паднаха, един морски пехотинец се държеше за корема. Посланикът Кортлънд лежеше на тротоара. С едната ръка притискаше десния си крак, с другата се държеше за рамото. Жанин Клунс беше мъртва — черепът ѝ беше пръснат, от гърдите ѝ бликаше кръв. Останалите маскирани убийци бяха избягали — вероятно се бяха слели с минувачите на „Габриел“.

— Merde, merde, merde!^[1] — изрева Клод Моро, който изскочи иззад една от колите на „Дьозием“, изпълнявала ролята на охрана. — Направихме всичко възможно — и не успяхме! Внесете в сградата всички трупове и не съобщавайте на никого! Опозорен съм!... Погрижете се за посланика! Бързо!

Сред американците, които излязоха от посолството да помогнат, беше Стенли Витковски. Той тичешком се приближи към Моро, сграбчи го за раменете и изкрещя:

— Хей, французино! Ще правиш само това, което аз ти кажа, иначе ще обявя война и на теб, и на ЦРУ! Ясно ли е?

— Стенли — отчаяно промълви шефът на „Дьозием“, — провалих се. Прави каквото искаш.

— Не, не си се провалил, защото не можеш да се справиш с това! Четирима от тези проклетите убийци умряха. Никой не може да се справи с фанатици като тях. И ти не можеш, и ние не можем — никой не би могъл, защото те пет пари не дават за собствения си живот! Можем да ги унищожим, но не можем да ги надхитрим, и ти знаеш това по-добре от всеки друг.

— Какво говориш, полковник?

— Ела с мен и прави това, което ще ти кажа, иначе не знам какво ще направя с теб.

— Мога ли да попитам поне за какво става въпрос?

— Естествено. Ще излъжеш правителството и пресата.

— Значи искаш да затъна още повече?

— Не. Това е единственият начин да се измъкнеш.

---

^[1] По дяволите — фр. ↑

29.

Доктор Ханс Траупман маневрираше с малката си моторна лодка недалеч от скромното пристанище на малка къща край брега на реката. Лятната луна светеше ярко, водите блестяха. Нямаше кой да помогне на Траупман да завърже лодката си — наемането на допълнителен човек би увеличило разходите на отлъчения лютерански свещеник. Малкото приятели на Гюнтер Ягер в Бундестага знаеха, че той е стиснат. Носеше се слух, че наемът за преустройства хангар за лодки край брега на Рейн, където живееше Фюрерът, е минимален. Трябваше да бъде построено ново имение — величествена крепост, оборудвана с най-модерна техника, която да осигури изолацията и безопасността на новия Фюрер. Това скоро щеше да стане — само Братството трябваше да завземе властта в Бундестага. Планините на Берхтесгаден щяха да бъдат заменени с водите на Рейн — Гюнтер Ягер предпочиташе постоянно течащата река пред неподвижните заснежени планини.

Гюнтер Ягер... Хайл Ягер! Дори броят на сричките съвпадаше. Ягер все повече разбираше как неговият предшественик е успявал да овладее масите: чрез съвършена верига от команди; избрано малцинство от лични съветници, които отговарят за всяко ново назначение; отвращение от всякакви физически контакти с изключение на краткото ръкуване; явна симпатия към деца, но не и към бебета; и накрая — контрасексуалност. Жените предизвикваха у него естетическа наслада, но не и желание, пикантните реплики бяха недопустими в негово присъствие.

Мнозина обясняваха пуританството на Ягер с миналите му религиозни пристрастия, но Траупман, който беше лекар до мозъка на костите, не мислеше така. Той имаше много по-недостойно обяснение. Когато наблюдаваше поведението на Ягер в присъствието на жени, той забелязваше леки проблясъци на отвращение в очите на новия Фюрер при вида на предизвикателно облечена жена, която използва чара си, за да ласкае мъжете. Поведението на Гюнтер Ягер не се дължеше на пуританство; той, както и неговият предшественик, страдаше от

патологичен страх от жените, от техните хитрини, способни да унищожат един мъж. Хирургът обаче мъдро пазеше за себе си тези разсъждения. Нова Германия трябваше да бъде построена, дори ако за това бе необходимо участието на подобна несъвършена личност.

Докторът бе помолил за частна аудиенция, защото напоследък ставаха събития, за които Ягер може би не знаеше. Помощниците му бяха извънредно осведомени, но никой не искаше да му носи обезпокоителни новини. Траупман обаче не се страхуваше, че може да пострада от това, защото на него ораторът дължеше членството си в първите редици на Братството.

Той върза лодката и с неимоверни усилия се покатери на кея, където го поздрави набит мъж, изникнал от сенките на дърветата край брега.

— Насам, хер доктор — повика го човекът. — Фюрерът ви очаква.

— В къщата ли?

— Не, господине, в градината. Последвайте ме, моля.

— В градината? Искате да кажете, край лехата със зелки?

— Аз посадах цветя, а слугите разчистиха брега. Сложихме плочки. Вече няма тръстика и боклуци.

Те се приближиха към малко разчистено пространство край брега на Рейн. От клоните на дърветата висяха два фенера, запалени от прислужник. Пред късата павирана площадка бяха поставени градински мебели — три шезлонга и бяла маса от ковано желязо — подходящо място за усамотени размисли и поверителни срещи. На далечния стол слабата светлина от фенерите хвърляше отблясъци върху русата глава на Гюнтер Ягер, новият Фюрер. Щом видя стария си приятел, той стана и протегна ръце, но веднага свали лявата и изпъна напред дясната.

— Толкова се радвам, че си тук, Ханс.

— Помолих за среща, Гюнтер.

— Няма нужда да ме молиш — просто трябва да казваш какво искаш. Седни, седни. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Искам да се върна в Нюрнберг възможно най-бързо. Телефонът непрекъснато звъни. Всичко, което знам аз, трябва да знаеш и ти.

— Съгласен съм, но какво толкова спешно има, добри ми докторе?

— Какво знаеш за последните събития в Париж?

— Мисля, че всичко.

— За Герхард Крьогер?

— Американците са го убили по време на бъркотията в хотел „Интерконтинентал“. Не биваше да ходи в Париж.

— Трябваше да изпълни една задача.

— Каква задача?

— Да убие Хари Латъм, агента от ЦРУ, проникнал в долината.

— Ще го открием, макар че това няма особено значение. Долината вече не съществува — каза Ягер.

— Но си убеден, че Герхард Крьогер е мъртъв.

— Пишеше го в доклада, изпратен на разузнаването в Бон от нашето посолство.

— Ако не греша, докладът дойде от американското посолство.

— Може би. Разбрали са, че Крьогер е от нашите — как да не разберат? Този глупак е започнал да стреля, като е вярвал, че може да убие Латъм. Както и да е, американците нищо не знаят — умрял е по пътя към посолството.

— Разбирам — каза Ханс Траупман и се намести на стола си. От време на време поглеждаше към Гюнтер Ягер. — А за нашия зоненкинд Жанин Клуниц, жената на американския посланик?

— Нямаше нужда нашите хора да проучват какво е станало, Ханс. Пишеше го във всички вестници — и европейски, и американски. Имало е свидетели. Едва се е измъкнала от засада на израелски терористи, които са имали за цел да убият Кортлънд, защото е от така наречения арабски отдел на Държавния департамент. Бил е ранен, а нашата зоненкинд — за лош късмет — е жива. Увериха ме, че след ден-два ще умре.

— Гюнтер... майн Фюрер...

— Казах ти, Ханс, че между нас това не е необходимо.

— За мен е необходимо. Ти си много повече от онзи мюнхенски гангстер — ти си образован и физиологически подходящ. Недъгавите и посредствените заемат силни позиции в правителствата в цял свят — тази разрушителна тенденция трябва да бъде спряна. Ти можеш да я спреш, майн Фюрер.

— Благодаря ти, Ханс, но ти искаше да кажеш нещо... Какво беше то?

— Този Латъм — тайният агент на ЦРУ, който проникна в долината и бе разкрит от Герхард Крьогер...

— Какво? — отново попита Ягер.

— Още е жив.

— Той е човек от плът и кръв, който може да бъде спрял, като бъде прободен с нож или пронизан от куршум. Заповядал съм две подразделения блицкригери да отлетят за Париж и да изпълнят задачата. Няма да се провалят. Не бива да се провалят.

— А жената, с която живее Латъм?

— Онази мръсница Де Врийс? — попита Фюрерът. — Трябва да я убият заедно с него, дори преди това. Нейната смърт може да го нервира и да го направи беззащитен. Той ще допусне грешка... Това ли искаше да ми кажеш, Ханс?

— Не, Гюнтер.

Траупман стана от стола си и започна да се разхожда сред сенките.

— Дойдох да ти кажа истината — съобщиха ми я моите собствени източници.

— Собствени източници?

— Аз съм стар човек, разбирам от хирургия. Твърде често моите пациенти крият симптомите, защото се страхуват от диагнозата. Постепенно се научих да различавам истината от лъжата.

— Моля те, говори по-ясно.

— Добре. Ще подкрепя думите си с моите данни... Герхард Крьогер не е мъртъв. Подозирам, че е жив и се намира в американското посолство.

— Какво? — Ягер се наведе напред.

— Изпратих един човек в „Интерконтинентал“ да разпита оцелелите чиновници. Всички говорят добре английски; казаха, че съвсем ясно са чули двама-трима души да крещат, че „лудият“ е още жив. Откарали са го в линейка. Той е жив!

— Боже мой!

— Накарах нашите хора да проверят свидетелите на нападението пред американското посолство, където посланикът е бил тежко ранен,

а жената е оцеляла. Тези свидетели казват, че гърдите и лицето на жената са били целите в кръв... Как е могла да оживее?

— Значи нашите хора са се справили добре.

— Тогава защо го пазят в тайна? Защо?

— Заради Латъм, проклет да бъде, ето защо! — извика Ягер. Леденостуденият му поглед се изпълни с омраза. — Опитва се да ни вкара в капан.

— Познаваш ли го?

— Разбира се, че не. Но познавам други като него. Всичките са покварени от долни жени!

— А жената познаваш ли?

— Не, разбира се! Но мръсниците са покварявали армията още от времето на фараоните. Лишавали са войниците от сила заради няколко минути греховно удоволствие! Мръсници!

— Това е абсолютно точна преценка, Гюнтер, не я оспорвам, но тя няма отношение към нашия разговор.

— Какво искаш да кажеш, Ханс? Искаш да кажеш, че нещата не стоят така, както се описва в докладите. Аз обаче искам да ти кажа, че може би си прав и враговете ни готвят капан. Ние също залагаме капани за тях. В това няма нищо ново — освен че ние ще спечелим. Възползвай се от обстоятелствата, приятелю. Американците, французите и англичаните ни преследват, но не могат да ни заловят. Във Вашингтон подозират сенатори и конгресмени, в Париж имаме двайсет и седем поддръжници в Камарата на депутатите, а главата на „Дьозием“ ни е вързан в кърпа. В Лондон цари пълна бъркотия.

Ягер замлъкна, стана от стола и погледна над живия плет от цветя към спокойните води на Рейн.

— И все пак най-успешна е дейността ни в по-малък мащаб. Това помогна на Адолф Хитлер да влезе в Райхстага. Насъскваш расите, етническите групи, класите една срещу друга, провокираш хаос, а вътре създаваш вакуум. Хитлер е правил това във всеки град поотделно — Мюнхен, Щутгарт, Нюрнберг, Манхайм... Навсякъде е разпространявал слухове и е предизвиквал общественото недоволство. Накрая е превзел Берлин — не би могъл да го направи без подкрепата на цялата страна.

— Браво, Гюнтер! — изръкопляска Траупман. — Толкова ясно виждаш нещата!

— Тогава какво те притеснява?
— Има неща, които може би не знаеш...
— Например?
— Двама блицкригери са били заловени живи в Париж и изпратени във Вашингтон.
— Не са ми съобщили за това — с леден глас изрече Ягер.
— Вече няма значение. Били са застреляни в затвора във Вирджиния от нашия агент Три в ЦРУ.
— Той е глупав чиновник! Плащаме му двама хиляди долара, за да разследва какво става в другите отдели.
— Сега иска двеста хиляди за успешно изпълнена заповед.
— Убийте го!
— Идеята ти не е сполучлива, Гюнтер. Първо трябва да разберем с кого е разговарял за нас. Той е глупак и много дрънка.
— Свиня! — изрева Ягер и се обърна с гръб към светлината.
— Но ни направи услуга — добави докторът. — Ще го оставим жив за още известно време, дори може да го издигнем. Той ще се превърне в благодарен роб.
— Ах, драги ми Ханс, толкова си умен! Умът ти реже като скалпел на съвършен хирург.
— Надявам се да ме изслушаш, Гюнтер.
Траупман направи няколко крачки напред. Двамата застанаха един срещу друг в тъмнината.
— Кога не съм те изслушвал, стари приятелю? Какво има?
— Беше прав, като каза, че печелим битката с нашите врагове. Прав беше и за това, че на определени места нашите зоненкиндер се справят чудесно, като предизвикват съмнения и недоволство.
— Впечатлен съм от собствените си изводи — усмихна се Ягер.
— Там е работата, Гюнтер. Това са само изводи, които се основават върху последната ти информация. Но ситуацията може рязко да се промени. Поставят ни твърде много капани, за които няма как да научим. Може никога вече да не ни се удадат толкова благоприятни възможности.
— Искаш да кажеш: „Нападнете Англия, майн Фюрер, не чакайте!“ — прекъсна го Ягер.
— Имам предвид операцията „Водна мълния“ — каза Траупман.
— Трябва да побързаеме, да нападнем максимално скоро и да

предизвикаме паника. Водните запаси на Вашингтон, Лондон и Париж трябва да бъдат атакувани веднага след като нашите пилоти завършат обучението си. Когато правителствата се парализират, нашите хора ще завземат властта.

* * *

Жената бе изнесена от американското посолство. Хората, които се разхождаха по „Габриел“, видяха носилката. Тялото ѝ бе покрито с чаршаф и леко памучно одеяло; дългата ѝ тъмна коса беше разпиляна по бялата възглавница, а лицето ѝ бе скрито под кислородна маска. Сива копринена превръзка предпазваше очите ѝ от парижкото слънце. Мълвата се понесе бързо; някои аташета от посолството помогнаха за това — те обикаляха из събралата се тълпа и тихо отговаряха на въпросите на минувачите.

— Това е съпругата на посланика — каза една жена на френски. — Един американец току-що ми каза. Горкичката, вчера е била ранена по време на някаква ужасна престрелка.

— Престъпленията тук са станали непоносими — каза строен мъж с очила. — Трябва да върнем гилотината!

— Къде ще я карат? — съчувствено попита друга жена.

— В болницата „Хартфърд“ в Льовалоа-Пере.

— Това е английската болница, нали?

— Казват, че там имат най-модерната апаратура.

— Кой казва това? — намеси се възмутен французин.

— Онзи висок младеж ей там — къде отиде той? Е, там беше и го каза.

— Колко тежко е ранена? — попита едно момиче. С дясната си ръка стискаше за лакътя млад студент с брезентова чанта, пълна с книги.

— Чух един от американците да казва, че е много болезнено, но не е опасно за живота ѝ — отвърна трета французойка с голям, дебел кафяв плик под мишница, секретарка на дребен чиновник. — Ранена е в белия дроб и ѝ е трудно да диша. Беше с кислородна маска. Какъв ужас!

В офиса на Стенли Витковски Клод Моро седеше на един стол пред бюрото на полковника.

— За Бога, Стенли, излъгах бюрото, Парламента, пресата, самия президент! Заклех се, че мадам Кортлънд е жива и вашите лекари полагат грижи за нея!

— Внесох тялото ѝ вътре, преди някой да е разбрал, че проклетата мръсница е умряла.

— Ще свърши ли работа, Стенли?

— Виж, Клод, само се опитвам да объркам враговете ни. Неонацистите преследват „Хари“ и ние само ще ги чакаме. С малко късмет и твоите невинни лъжи нашият малък капан ще се задейства.

— Невинни лъжи? — възмути се Моро. — Даваш ли си сметка какво съм направил? Излъгах президента на Франция! Никой вече няма да ми повярва!

— По дяволите, помисли малко. Направил си го за негово добро. Имаш причини да смяташ, че телефонът му се подслушва.

— Това е нелепо! „Дьозием“ отговаря за това телефонът му да не се подслушва. И той не се подслушва!

— Добре. Кажи, че правиш поредната проверка на помощниците му.

— Преди няколко месеца направихме най-старателна проверка. Как се справя заместничката на мадам Кортлънд?

— Сигурен човек — отвърна полковникът. — Тя е еврейка от Ню Йорк и мрази нацистите. Баба ѝ и дядо ѝ са били умъртвени в газова камера в Берген-Белзен.

— Странно, нали?

— Знам само, че ако някой нацист тръгне след новата госпожа Кортлънд — а все някой от тях ще го направи — ще го пипнем!

— Съмнявам се, че някой ще се хване, Стенли. Те не са глупаци и надушват капаните.

— И аз мисля така, но познавам човешката природа. Няма да издържат.

— Надявам се да си прав, Стенли... Как е нашият колега Латъм?

— Разкрихме пред някои хора от посолството новата му самоличност. Казахме и на „Антинеос“, но те вече го знаеха. Ще преместим Де Врийс в посолството, а в апартамента ѝ ще сложим охрана от морски пехотинци.

— Изненадан съм, че се е съгласила — каза Моро. — Мисля, че наистина обича този мъж и доколкото я познавам, едва ли би го изоставила при подобни обстоятелства.

— Тя още не знае за това — каза Витковски. — Довечера ще я преместим.

* * *

Беше привечер. Карин де Врийс седеше в креслото до прозореца. Меката светлина от една нощна лампа на пода се отразяваше в дългата ѝ тъмна коса и хвърляше сянка върху хубавото ѝ лице.

— Даваш ли си сметка какво правиш? — попита тя и погледна към Латъм, който бе наполовина облечен в униформата си, а мундирът му бе преметнат върху стола до бюрото.

— Разбира се — отвърна той. — Аз съм стръв.

— Отиваш на смърт, за Бога!

— И какво от това? Шансовете са на моя страна. Иначе нямаше да приема.

— Защо полковникът иска това от теб? Не разбираш ли, Дру, в тази мисия ти си просто фактор X или Y, който може да бъде пожертван. Витковски може да ти е приятел, но не се самозалъгвай — той е професионалист. На първо място за него стои операцията! Защо мислиш, че толкова настоява да си облечен в проклетата униформа?

— Ще ми изпратят бронирана жилетка, няма да изляза незащитен навън. Не казвай на Стенли, че не обичам тези предпазни приспособления — ще се вкисне...

— Убийците, скъпи мой, ще се целят в главата ти.

— Все забравям, че разбираш от тези неща.

— Точно затова искам да кажеш на нашия общ приятел Стенли да върви по дяволите!

— Не мога.

— Защо? Нека измисли друга примамка. Толкова ли е сложно?

— Друг човек? Няма да го преживея.

— А аз няма да преживея твоята смърт! — извика Карин и се хвърли в прегръдките му. — Никога не съм предполагала, че отново ще кажа това на някого, но го чувствам с цялото си сърце!

— И двамата имаме нужда един от друг — той я погали по главата и надникна в очите ѝ. — Какво ще кажеш за това да прекараме старините си в люлеещи се столове на веранда с изглед към морето?

— Или към планините... Обичам планините.

— Ще го обсъдим.

Някой почука на вратата.

— О, по дяволите! — възкликна Дру и я пусна. — Къде е онзи лист с кодовете?

— Залепих го на стената в коридора, за да не можеш да го изгубиш.

— Колко е часът?

— Почти седем и половина. Кодът ще се смени в осем.

— Кой е?

— Зайчето Бъни — чу се гласът на Фрак зад вратата.

— Пълна глупост! — каза Латъм и отвори.

— Време е, мосю.

— Знам. Дай ми само минута-две.

— Certainement^[1] — каза Фрак.

Дру затвори вратата и се обърна към Карин.

— Трябва да тръгваш.

— Какво?

— Не ме ли чу? Ще те местят в посолството.

— Какво... Защо?

— Ти си служител в американското посолство и то е решило, че работата ти в секретен отдел е достатъчна причина, за да те предпазят от заплахата.

— Какво говориш?

— Трябва да остана сам, Карин.

— Няма да позволя! Ти имаш нужда от мен!

— Извинявай. Ако не тръгнеш доброволно, господата Фрик и Фрак ще те упоят и ще те отнесат.

— Как можа да се съгласиш, Дру?

— Искам да останеш жива, за да можем да прекараме старините си в люлеещи се столове с изглед към планините някъде в Колорадо. Какво ще кажеш?

— Мръсник!

— Никога не съм твърдял, че съм симпатичен. Ти смяташе така.

* * *

Агентите на „Дьозием“ придружиха Карин до асансьора и я увериха, че след час багажът ѝ ще бъде изнесен от хотела и докаран в посолството. Тя с нежелание се подчини, качи се с тях в асансьора и слезе във фоайето. Там ги посрещнаха други двама служители на „Дьозием“. Господата Фрик и Фрак бързо се обърнаха и тръгнаха към асансьорите.

— Колата чака отвън, мадам, вляво от входа.

— Можех да взема такси.

— Лично аз се радвам, че не са ви позволили да го направите — каза единият от агентите и се усмихна.

Тримата минаха през стъклените врати и бързо завиха наляво по тротоара. Сред тълпата от минувачи на „Рю д'Ешел“ двамата агенти отведоха Карин де Врийс до бронираната кола на бюро, която чакаше на място, забранено за паркиране. Единият агент отвори вратата и с жест покани Карин да се качи.

В този миг се чу леко изщракване. Кръв блисна от лявото слепоочие на агента. Вторият служител на „Дьозием“ падна напред с широко отворени очи и уста. От гърба му стърчеше дълъг нож. И двамата се строполиха на тротоара. Де Врийс извика, но една силна ръка затисна устата ѝ и грубо я блъсна в автомобила. Нападателят я последва. След секунди отсрещната врата се отвори и вторият убиец скочи в колата задъхан, с окървавен нож в дясната ръка.

— Бързо! — изкрещя той на немски.

Колата се понесе по улицата и се сля с потока от автомобили. Първият убиец свали ръката си от лицето на Карин и заговори:

— Виковете няма да ти помогнат — каза той. — Опиташ ли се да викаш, ще имаш белези по лицето.

— Добър вечер, фрау Де Врийс — каза шофьорът и се обърна към нея, като побутна трупата на предната седалка. — Вероятно сте решила да последвате съпруга си. Можете да бъдете сигурна, че ще успеете, ако откажете да ни сътрудничите.

— Убихте двамата мъже — прошепна Карин. Устните ѝ едва се движеха, гласът ѝ почти не се чуваше.

— Ние сме спасителите на Нова Германия.

— Как ме открихте?

— Много просто. Имате врагове там, където мислите, че имате приятели.

— Сред американците?

— И сред тях. И сред англичаните, и сред французите.

— Какво ще правите с мен?

— Това зависи от вас. Или ще последвате съпруга си, или ще се присъедините към нас. Знаем, че не можем да ви купим.

— Искам да открия своя съпруг. Вие можете да ми помогнете.

Всички мълчаха.

---

[1] Разбира се — фр. ↑

30.

Силният звук на радиото заглушаваше шума от уличното движение. Латъм сложи бронираната жилетка, облече върху нея мундира и се изненада: чувстваше се относително удобно. Непрекъснато поглеждаше към телефона на бюрото; чудеше се защо Карин не се обажда. Беше казала, че ще му позвъни веднага щом се настани в квартирата си в посолството. Излезе преди повече от два часа, багажът ѝ тръгна почти веднага след нея. Дру замислено поклати глава и се усмихна: представи си срещата ѝ с Витковски. Полковникът трябваше да изтърпи множество упреци за това, че е решил да остави Дру сам. Горкият Стан, изглеждаше толкова коравосърдечен, но едва ли беше подготвен за бурната атака на Карин. Латъм съжаляваше полковника — любовта бе на страната на Карин. И полковникът, и посланикът Кортлънд бяха изгубили всичко в любовта, за да пожънат успех в политиката.

Латъм отиде до голямото огледало в коридора и хвърли един поглед на отражението си в него. Жилетката подчертаваше гърдите му и го правеше по-внушителен. Това му напомни дните на хокея в Канада, когато мускулите бяха най-важното нещо на света. Сега то му се струваше пълен абсурд. „Толкова време мина!“ — помисли си той и се върна до телефона на бюрото. Вдигна слушалката и започна да набира някакъв номер, но в този момент на вратата се почука. Той остави слушалката, отиде до вратата, хвърли поглед върху листа с кодовете и попита:

— Кой е?

— Витковски — отговори гласът от другата страна.

— Какъв е кодът?

— Да върви по дяволите кодът, аз съм.

— Трябва да кажеш: „Добрият крал Венцеслас“, глупако!

— Отвори вратата, преди да съм изстрелял няколко куршума в ключалката!

— Сега вече не се съмнявам, че си ти, защото със сигурност не знаеш, че от месингова ключалка куршумът може да рикошира в стомаха ти!

— Не и ако ти си зад нея, идиот такъв! Отвори веднага!

Дру отвори. На вратата стояха Витковски и Клод Моро. Изглеждаха разтревожени.

— Трябва да поговорим — започна шефът на „Дъозием“, след като влязоха вътре. — Случи се нещо ужасно.

— Карин! — възкликна Дру. — Не се обади, а трябваше да ми звънне още преди час! Къде е?

— Не знаем, но фактите са обезпокоителни — отвърна Моро.

— Какви факти?

— Двама от хората на Клод са убити отвън на тротоара — каза Витковски. — Единият е прострелян в главата, другият е намушкан с нож. Колата на бюрото е изчезнала, вероятно и шофьорът е мъртъв.

— Трябваше да я откарат в посолството! — изрева Латъм. — Под охрана!

— Била е отвлечена — тихо каза Моро, като гледаше Дру в очите.

— Ще я убият! — изкрещя Латъм, завъртя се и удари с юмрук по стената.

— Допускам и тази възможност — каза шефът на „Дъозием“. — Съжалявам за смъртта на колегите си, защото най-вероятно и тримата са мъртви. Що се отнася до Карин, нямам доказателства, че я е сполетяла същата съдба. Според мен тя е още жива.

— Как можеш да твърдиш това?! — рязко се обърна Дру към Моро.

— Защото за тях тя е много по-ценна жива, отколкото мъртва — ще я използват за заложник. Те искат човека, който се представя за Хари Латъм, а това си ти.

— И какво от това?

— Ще я използват, за да се доберат до Хари Латъм — не знаем защо, но те искат теб.

— Какво да правим?

— Ще чакаме, момче — каза полковник Витковски. Той стоеше изправен и говореше тихо. — И двамата знаем, че това е най-трудното в нашата работа. Ако бяха убили Карин, за да демонстрират на какво

са способни, щяха да оставят трупа ѝ при другите два. Значи не са я убили. Ще чакаме.

— Добре, добре! — възкликна Дру, нервно закрочи из стаята, спря се до бюрото и се облегна на ръба. — Ако е така, искам да получа имената на всички — всички, които знаят кой съм и къде се намирам. Искам да знам кого сте информирали.

— И какво ще направиш, топ амі? Тези хора са като камъни, хвърлени в езеро: вълните преминават по цялата повърхност на водата.

— Искам да знам, това е!

— Много добре, ще ти дам имената на хората, с които сме се свързали, а Стенли ще ти съобщи тези на служителите в посолството.

— Напиши ми ги — заповяда Латъм, бързо заобиколи бюрото, отвори чекмеджето и извади няколко листа хартия. — Всички, за които се сещаш.

* * *

— Дадохме им двеста трийсет и шест имена заедно със снимки на съответните лица — каза Нокс Талбът, директорът на ЦРУ, на Уесли Сорънсън по телефона.

— Получили ли сте някакъв отговор?

— Нищо конкретно. Имаме късмет, че седем служители на затвора са видели „заместник-директора Конъли“, за да могат да го опишат по-подробно.

— И какви са предположенията ти? — попита директорът на Консулски Операции.

— Готов съм да се обзаложа, че някой от свидетелите е посочил и твоята снимка сред другите.

— Ако всичките са горе-долу на моите години, това ни говори нещо.

— Не са. Стигнахме до извода, че който и да е бил измамникът, той би променил външния си вид — най-вероятно си е боядисал косата или променил цвета на очите с цветни лещи — всички обичайни средства.

— Не, Нокс. Не би могъл да изглежда нито по-стар, нито по-млад, без това да направи впечатление.

— Тъкмо това е странното, Уес. Двама — мъж и жена — казаха почти едно и също: бил толкова обикновен, че е почти невъзможно да го опишеш.

— А с какво е бил облечен?

— С тъмен костюм, бяла риза, раирана вратовръзка, кафяви обувки — според добрите стари традиции на ЦРУ. О, и със светъл шлифер. Жената на пропуска каза, че същия шлифер имал и един неин познат — моделът се казва „Лондонска мъгла“.

— А лицето?

— Много обикновено, незабележително. Без мустаци или брада, бледо, със съвсем обикновени черти, но с очила с дебели рамки — много дебели.

— Колко са възможните предположения?

— Като изключим хората като теб — двайсет и четири.

— А ако не ги изключваме?

— Петдесет и един.

— Може ли да разгледам снимките?

— Вече ти изпратих тези на двайсет и четиримата. Останалите двайсет и седем ще изпратя по-късно. Да извадя ли твоята снимка? Искам да кажа, че дори не работиш при нас.

— Защо си ме включил?

— Сигурно заради извратеното ми чувство за хумор. Както често казвам на колегата от администрацията Адам Болинджър, малко смях от време на време не е излишен.

— Оценявам чувството ти за хумор, приятелю, но сега никак не ми е до смях. Чу ли какво е станало в Париж?

— Ако е през последните двайсет и четири часа — не съм.

— Значи сега ще го чуеш. Карин де Врийс е изчезнала. Отвлечена е от неонацисти.

— Боже мой! Какво казва Витковски?

— Безпокои се за Латъм. Каза, че на пръв поглед изглежда добре, но вероятно всичко е театър.

— Защо?

— Защото е пожелал да научи имената на хората, които знаят истинската му самоличност.

— Разумно е. Все пак той служи за примамка.

— Не ме слушаш, Нокс. Стенли ми обясни, че е поставил нещата така: „Съобщи ми ги, или без мен“.

— Все още не разбирам какво те притеснява.

— И двамата сме женени от много години и не си спомняме някои неща. Влюбен е, старче. Може би е малко късно, но му е за пръв път. На неговите години хората често си въобразяват, че са непобедими. Отвлекли са любимата му жена и той иска да си я върне.

— Разбрах, Уес. Какво да правим?

— Първо той трябва да направи нещо — нещо, което да ни предизвика да го елиминираме.

— Да го елиминираме?...

— Да го затворим на безопасно място или да го измъкнем от Париж. Няма да е добре за никого, ако примамката се превърне в ловец.

— Разбрах, че е под охрана и постоянно наблюдение.

— Не подценявай Латъм. И брат му Хари беше под охрана, но успя да избяга от долината на Братството. От друга страна, Витковски и Моро не са вчерашни.

— Звучи успокоително.

— Надявам се да е така, по дяволите — заключи Сорънсън.

* * *

Дру преглеждаше списъците на светлината на нощната лампа. Списъкът на Витковски съдържаше седем имена, включително на хора от „Антинеос“, а този на Моро — девет. В последния списък трима бяха от „Ке д’Орсе“ и принадлежаха към дясното политическо крило. Шефът на „Дьозием“ предполагаше, че може би са фашисти. Имаше и няколко информатори, изключително привързани към парите — за тях не съществуваха убеждения и морал. В списъка на Стенли фигурираха няколко аташета, които разпространяваха слухове и прекарваха по-голямата част от времето си в увъртане около влиятелни френски бизнесмени вместо в работа; две секретарки, за които се предполагаше, че имат проблеми с алкохола, и отец Манфред Нойман, който живееше в „Мезон Руж“.

В стремежа си да намали броя на заподозрените Дру задраска информаторите на Моро, както и двама от депутатите, до които нямаше достъп. С третия депутат се бе срещал по дипломатическа линия. Трябваше да се обади на този човек и внимателно да го изслуша. Със списъка на Витковски беше по-лесно — петима от заподозрените бяха случайни познати на Дру от посолството. С останалите двама — двете жени, които имаха проблеми с алкохола, можеше да се свърже без много обяснения. Трябваша му само телефонните номера.

— Стенли, много се радвам, че работиш до късно, защото си пропуснал нещо в списъка.

— За какво говориш, по дяволите? — обади се Витковски ядосан. — Тези са хората и ние ги наблюдаваме.

— Ние ли? Кой друг освен теб?

— Моята секретарка, която работи с мен от времето, когато още бях в G-2. Бивш сержант, когото повиших в старши лейтенант.

— Жена?

— Тя е офицер, синко. Когато съпругът ѝ се е уволнил след трийсет години служба, е бил само на петдесет и три. Всичките им деца са военни.

— Какво прави мъжът ѝ сега?

— Играе голф, посещава музеи и продължава да ходи на уроци по френски. Този език не му се удава много.

— В такъв случай няма да ѝ се обаждам, но искам телефонните номера на всички останали. Както и адресите им.

— Мисля, че знам за какво ти трябва. Почакай да включа компютъра.

С Клод Моро беше малко по-трудно. Беше си у дома и се караше със сина си за политика.

— Днешните младежи нищо не разбират!

— Аз също, но ми трябва телефонните номера на хората от списъка.

— Добре, ще ти дам един номер в бюрото. Обади се след пет минути и ще получиш информацията, която искаш.

След единайсет минути Латъм бе записал телефонните номера срещу имената в двата списъка. Започна да звъни, като навсякъде използваше почти едни и същи думи: Обажда се полковник Уебстър. Знаете кой съм, нали? Безпокои ме, че може би и други знаят. Имаме сведения, че информацията е изтекла от вас. Какво бихте могли да кажете в своя защита?

Отговорите представляваха вариации на една и съща тема. Всички отричаха, дори предлагаха да се подслушват служебните и домашните им телефони. Някои изявиха желание да се подложат на проверка с детектора на лъжата. Остана само свещеникът от „Мезон Руж“.

— Отец Нойман, моля — обади се Дру.

— В момента е на вечерна служба. Не можем да го безпокоим.

— Можете. Извънредно важно е, става въпрос за вашата безопасност.

— Боже мой, не знам какво да правя! Не можете ли да се обадите след около двайсет минути?

— Дотогава може да вдигнат „Мезон Руж“ във въздуха!

— Ах! Ще ви свържа.

Когато отец Нойман се обади, гласът му звучеше сърдито:

— Що за глупости? Да ме безпокоите по средата на литургията!

— Името ми е полковник Уебстър. Знаете кой съм, нали, отче?

— Разбира се! Много хора знаят.

— Така ли? Това ме учудва. Мислех, че е секретна информация, дори строго секретна.

— Аз пък мисля, че много други хора знаят. Какво искате да ми кажете?

— Не знам какво ще направя, ако не отговорите на въпросите ми! Нали си спомняте, че живях при вас? Положението ми в момента е отчайващо.

— Как можете да говорите така? „Антинеос“ се погрижиха за вас, подслониха ви, когато бяхте в опасност!

— И отказаха да ми помогнат, когато все още имах нужда.

— Това беше колективно решение, продиктувано от изискванията ни за сигурност.

— Борим се срещу едни и същи хора, нали?

— Вие не сте от нашите, господин Латъм. Аз се отвращавам от насилието, но не всички тук споделят убежденията ми.

— Това заплаха ли е, отче?

— Приеми го както искаш, сине мой. Знаем къде си, нашите коли постоянно обикалят из града.

— Кажете ми, знаете ли къде е Карин де Врийс?

— Фрау Де Врийс... Вашата колежка?

— Отвлекли са я!

— Това не е правилно!...

— Току-що допуснахте грешка, отче! Кое не е правилно? Може би накрая няма да се окажем на една страна...

— Отказах се от всичко!...

— Веднага ми кажете на кого сте казал за мен!

— Бог ми е свидетел — само на информатора ни от посолството... и на още един човек.

— Първо за информатора. Кой е той?

— Секретарка, жена на име Кранстън, която има нужда от Божията помощ.

— Доколко я познавате?

— Говорим, срещаме се, а плътта е слаба. Не съм съвършен, дано Бог ми прости греховете.

— Кой е другият?

— Това е поверително, ще бъде светотатство, ако ви го кажа.

— Няма да бъде светотатство, ако вдигна „Мезон Руж“ във въздуха!

— Няма да го направите!

— Ще го направя и още как! Кой е другият! Кажете ми!

— Още един свещеник — бивш свещеник. Сега вече е стар, но когато беше млад, беше талантлив и работеше към клона на френското разузнаване, който по-късно се превърна в бюро „Дьозием“. В тези кръгове все още го ценят и често се консултират с него. Името му е Лаволет, Антоан Лаволет.

— Казахте, че вече не е свещеник. Защо тогава смятате, че е светотатство да ми кажете името му?

— Защото ходя да се съветвам с него по религиозни въпроси, а не по политически! Имам проблем, а той имаше подобен преди години, макар че моят е нерешим, защото изпитвам влечение към повече от

една жена. Аз съм несъвършен, недостоеен съм за Светата Църква. Какво повече да ви кажа?

— Може би има още много неща за казване, но не сега. Между другото, отче, защо казахте, че не е било правилно да се отвлича Карин?

— Защото е глупаво! — бързо каза свещеникът.

— На чия страна сте, за Бога?

— Толкова ли е необходимо да се споменава името Господне в подобна ситуация?

— Хайде, престанете! Кажете ми защо е глупаво и неправилно!

— Ако са имали за цел да я убият, то би трябвало да го сторят веднага. Но да я отвличат, без да оставят доказателство, че е мъртва — това означава, че сега всички ще тръгнат да я търсят. Могат да открият нашата главна квартира! Моля ви, в името на всичко свято, не казвайте на никого къде се намираме!

— Ще направя всичко възможно, но сега Карин де Врийс е много по-важна! Нищо повече не мога да ви обеща.

Латъм затвори телефона. Първото, което му дойде наум, беше да се свърже с Моро и да му зададе няколко въпроса относно бившия отец Лаволет. Но после реши друго: без съмнение Моро щеше да се намеси и сам да се обади на пенсионирания свещеник. Не, не беше това начинът. Лаволет трябваше да бъде хванат натясно, изненадан, предизвикан, за да разкрие всичко, което знае — може би други имена. Същото можеше да се направи и с Филис Кранстън — една от двете секретарки, които фигурираха в списъка на Витковски.

Сега най-важно за него бе да се измъкне от хотела. Всеки час, всяка минута бяха от значение.

Карин беше казала, че с помощта на шампоан и средство за потъмняване на белите коси Латъм би могъл да си възвърне естествения цвят на косата или поне да получи нещо, близко до него.

Половин час по-късно Латъм стоеше пред запотеното огледало в банята. Косата му бе придобила странен тъмнокастения цвят с лек червеникав оттенък, но поне не беше руса. Това беше достатъчно.

Сега оставаше да се справи с господата Фрик и Фрак или с тези, които бяха дошли да ги сменят. Карин му бе споменала, че трябва да застъпи нова смяна. Познаваше всички пазачи, но Фрик и Фрак — по-добре от останалите.

Дру извади от шкафа другите си дрехи — типични за аташе от посолството: сив фланелен панталон, тъмен пуловер, бяла риза и консервативна вратовръзка, за предпочитане в ситно райе. Обзе го задоволство, когато установи, че бронираната жилетка му е удобна — беше плътно прилепнала към тялото, но не го притесняваше. Облечен, с куфар в ръка, той отвори вратата на апартамента и излезе в коридора. Откъм асансьорите се появи единият от охраната, а колегата му се зададе от далечния край на коридора.

— Моля ви — започна той на странен френски. — Бихте ли дошли за момент...

— Говорете на английски, господине! — извика човекът до асансьорите. — Ще ви разберем.

— О, много ви благодаря. Може ли някой от вас да ми помогне — току-що получих съобщение по телефона. Записах думите, но човекът не говореше английски. Мисля, че е някакъв адрес.

— Иди, Пиер — каза мъжът от другия край. — Аз ще остана тук.

— Добре — отвърна първият агент и тръгна към Латъм. — В Америка не учат ли други езици освен английски?

Той влезе в апартамента, а Дру го последва и затвори вратата.

— Къде е съобщението, мосю?

— Там, на бюрото — отвърна Латъм и се приближи към французина. — Записах го на онзи вестник.

Агентът вдигна страницата със странно изписани думи. Латъм замахна с две ръце и удари мъжа в гърба. Той падна на пода в безсъзнание. Ударът беше изненадващ и болезнен, но безопасен. Дру премести тялото в спалнята, където леглото беше разхвърляно, а чаршафът — нахъсан на тънки ленти. След деветдесет секунди агентът лежеше по корем на матрака, ръцете и краката му бяха завързани за леглото, а устата му бе запушена с парче плат от чаршафа, което все пак му позволяваше да диша.

С шепа ленти от нахъсания чаршаф Латъм излезе тичешком от спалнята и затвори вратата. Хвърли парчетата плат на стола, отвори вратата към коридора и спокойно излезе от стаята. Обърна се към втория агент, който почти не се забелязваше в тъмното на коридора.

— Приятелят ви Пиер пожела незабавно да говори с вас, преди да се обади на онзи тип — как се казваше, Монтрьо или Моно?

— На мосю директора?

— Да, точно така. Казва, че това, което съм записал, е невероятно.

— Къде е Пиер? — извика агентът и се втурна по коридора към апартамента.

Силен удар прекъсна въпроса му. След това Латъм го бодна с два пръста под гърдния кош. Комбинацията от двете накара агента да се задъха и да изпадне в безсъзнание. Дру го издърпа на кушетката и направи същото, което и с първия служител на „Дьозием“. Мъжът лежеше върху възглавниците, краката и ръцете му бяха завързани за облегалките на канапето, устата — запушена с парцал. Последното, което Латъм направи, преди да излезе, бе да изключи телефоните и в двете стаи. Сега вече беше свободен.

31.

Дру изкачи стълбите на сградата на „Рю Паве“, в която се намираше апартаментът на Филис Кранстън, влезе във фоайето и натисна нейния звънец. Тъй като не последва отговор, той продължи да звъни. Тъкмо бе решил да се откаже, когато една пълна и доста възрастна жена излезе от заключения коридор, забеляза звънеца, който Дру натискаше, и заговори на френски:

— Пеперудката ли търсите?

— Не мисля, че ви разбирам.

— А, вие сте американец?^[1] Ужасно говорите френски — продължи тя на английски. — Когато самолетите ви напуснаха Франция, аз бях най-тъжната жена в Париж.

— Познавате ли мис Кранстън?

— Тук всички я познават. Симпатична е, а някога е била и много хубава, както и аз. Какво да ви кажа?

— Трябва да говоря с нея, много е важно.

— Какво да ви кажа, мосю, може и да има болест, но не е лека жена.

— Нямам нужда от леки жени, мадам. Опитвам се да намеря Филис Кранстън, защото спешно се нуждая от информация.

— Хм! — измънка старицата и изгледа Дру. — Искате да се възползвате от нея заради болестта ѝ? Ако е така, трябва да знаете, че приятелите ѝ я закрилят! Тя е мила и симпатична и помага на всички, които се нуждаят от помощ. Ние не сме бедни, макар че много от нас обедняват заради тези данъци и високи цени. Пеперудката има пари и никога не държи да ѝ връщаш заема. Когато не е на работа, гледа децата, за да могат майките им да работят. Нищо лошо не можете да ѝ сторите!

— Няма да ѝ сторя нищо лошо! Казах, че искам да я намеря, за да получа информацията, която ми е нужна.

— Нали не става дума за католицизъм, мосю? Аз съм католичка, но онзи отвратителен свещеник не иска да я остави на мира!

— Свещеник ли?
— Той само я използва!
— Как?
— Идва късно през нощта, сигурно се досещате за какво!
— Тя приема ли го?
— Няма избор. Той е неин изповедник.
— Кучи син! Вижте, трябва да я открия! Говорих с този свещеник и той ми каза за нея. Може да ѝ е споменал разни неща, които не е трябвало да ѝ казва.
— А кой сте вие?
— Ако щете ми вярвайте, но аз се боря за Франция и за страната си! Нацистите, мадам, нацистите се опитват отново да завземат Европа! Знам, че ви звучи невероятно, но е така?
— Пак ли ще убиват хора по улиците? — прошепна старицата. Чертите ѝ се изостриха.
— Трябва да ги спрем, преди да са стигнали дотам.
— Какво общо има нашата Пеперудка?
— Съобщили са ѝ информация, която може да е споделила с други. Казвам ви го най-чистосърдечно. Къде може да бъде?
— Отидете в „Трите корони“ — това е едно кафене надолу по улицата, но вече минава полунощ, така че няма защо да ходите там. А, ето — един съсед, мосю Дюбоа, ѝ помага да се качи по стълбите. Виждате ли, болестта ѝ се състои в това, че пие твърде много. Има неща, които иска да забрави, мосю, затова ги забравя с вино.
— Знаете ли какви са тези неща?
— Това не е моя работа, а каквото знам, го пазя за себе си. Тук всички се грижим за нашата Пеперудка.
— Ще дойдете ли с мен до апартамента ѝ, за да се убедите — и вие, и мосю Дюбоа — че нищо лошо не искам да ѝ направя? Само ще ѝ задам няколко въпроса.
— Няма да ви оставим насаме с нея, можете да бъдете сигурен.

* * *

Филис Кранстън беше дребна жена на около четирийсет и пет — петдесетгодишна възраст със стегната, дори атлетична фигура. Макар

че едва се държеше на краката си, тя говореше дръзко и предизвикателно и не искаше да признае пияното си състояние.

— Кой ще направи кафе, а? — попита Филис с твърдо американско произношение и се тръшна на стола в далечния край на апартамента. Съседът Дюбоа седна до нея.

— Сложих го на котлона, Пеперудке, не се тревожи — обади се старицата от кухнята.

— Кой е този натрапник? — попита Кранстън, като посочи Латъм.

— Американец, скъпа. Познава онзи мръсник свещеника, на когото казахме да се разкара оттук веднъж завинаги.

— Стариците като мен са единствените жени, които биха му пуснали! Да не би и този да е свещеник? За същото ли е дошъл?

— Аз съм последният човек, когото бихте могла да наречете свещеник — тихо и спокойно каза Дру. — Що се отнася до сексуалните ми нужди, имам жена, която се грижи за това.

— Хей, момче, говориш много културно! Откъде си, миличък?

— Родом съм от Кънектикът. А вие откъде сте? Може би от Индиана, Охайо или северен Мисури?

— Позна, момче. От Сейнт Луис съм — досадно, нали?

— Не знам.

— А как позна от коя част на Щатите идвам?

— По акцента. Свикнал съм да забелязвам подобни неща.

— Сериозно? — секретарката на посолството пое чашата с кафе и отпи няколко глътки, като разтърсваше глава след всяка. — Значи си разбрал, че съм неудачница, а? — продължи Филис, като гледаше към Латъм. Изведнъж тя се изправи и впери поглед в него. — Чакай, аз те познавам! Ти си онзи служител от Консулски Операции!

— Точно така, Филис.

— Какво правиш тук, по дяволите?!

— Отец Манфред Нойман ми съобщи името ти...

— Този мръсник! И сега ще ме уволниш?

— Не виждам причини да те уволнявам, Филис...

— Тогава защо си тук?

— Заради отец Нойман. Казал ти е кой е полковник Уебстър, нали? Казал ти е, че е таен агент от американското разузнаване, че работи в посолството и е преминал в нелегалност. Казал ти го е, нали?

— О, за Бога, толкова глупости говореше! Особено когато се възбудеше! Правеше се на Господ и ми казваше разни неща, а после, след като свършеше, избухваше и крещеше, че ако повтора пред някого това, което ми е казал, вечно ще горя в Ада.

— А сега защо ми го казваш?

— Защо ли? — Филис шумно преглътна кафето. — Защото моите приятели ми обясниха, че съм глупачка. Аз съм добър човек, господине, но имам проблем. Така че върви по дяволите!

— Какъв ти е проблемът, Филис?

— Аз ще ви кажа, мосю американ — намеси се старата дама. — Тя е изгубила съпруга си и двете си деца по време на наводненията в американския Среден Запад през 1991 година. Придошлата река унищожила всичко. Само тя оцеляла — висяла на скалите, докато накрая дошли хора да я спасят.

— Трябва да ѝ задам един въпрос.

— Какъв е той, господин Латъм — така се казваш, нали? — изправи се Филис Кранстън. Беше по-скоро трезва, отколкото пияна.

— След като отец Нойман ти е казал кой съм, ти казвала ли си на някого?

— Чакай да си спомня... Да, след един тежък махмурлук казах на Боби Дърбейн от отдела за свръзка и на някаква стенографка — дори името ѝ не знам.

— Благодаря — каза Латъм. — Лека нощ, Филис.

* * *

Дру слезе по стълбището объркан. Нямаше представа коя би могла да бъде тази стенографка, но статутът ѝ не предполагаше да има някакво значение. Колкото до Робърт Дърбейн — това бе неочаквано. Експертът по комуникациите, човекът, който само преди дни бе уловил сигнала на Дру и бе изпратил кола от посолството, за да го спаси от атаката на неонацистите? Не можеше да го проумее. Дърбейн беше тих, аскетичен интелектуалец, задълбочен в кръстословиците си, който поемаше смените от полунощ до сутринта, за да могат останалите да си починат от ежедневноното напрежение.

А може би имаше друг Робърт Дърбейн? Такъв, който избираше ранните утринни часове, за да може да изпраща собствени съобщения? Но защо тогава бронираните коли на посолството пристигнаха само минута след като нацистката лимузина бе завила в улицата? А дали Боби Дърбейн не беше организиран това масово убийство, като първо бе предупредил нацистите? Трябваше да се намери отговор на тези въпроси, както и да се открие неизвестната стенографка от посолството. И двете неща можеха да почакаят до сутринта; а сега беше време за Антоан Лаволет, изповедника на отец Нойман.

Не беше трудно да открие адреса му в указателя. След две пресечки намери свободно такси. Часът беше почти един след полунощ: подходящо време за среща с възрастния отец Лаволет, който знаеше важни тайни, и Латъм щеше да ги измъкне от него.

* * *

Домът на „Ке дьо Крьонел“ представляваше солидна триетажна сграда от бял камък със свежи, боядисани в зелено дървени греди. Приличаше на картина от Мондриан. Предполагаше се, че собственикът също би трябвало да бъде солиден, защото по богатство кварталът можеше да си съперничи с авеню „Монтен“. Тук живееха само много богати хора. Бившият свещеник се бе устроил доста добре в материалния свят.

Дру изкачи стъпалата и се приближи към зелената емайлирана врата. Блестящият месингов звънец отразяваше светлината от уличните лампи. Дру позвъни и зачака. Беше един и двайсет и шест сутринта. В един и двайсет и девет вратата се отвори; показва се стресната жена по халат, на около четирийсет години. Светлокестенявата ѝ коса бе смачкана — явно бе станала от леглото.

— Боже, какво търсите тук по това време? — заговори тя на френски. — Всички спят!

— Parlez-vous anglais^[2]? — попита Латъм и протегна напред черната си лична карта от посолството — този документ обикновено успокояваше хората.

— Un peu^[3] — нервно отвърна жената, която вероятно беше икономка.

— Трябва да се видя с мосю Лаволет. Много е важно, не може да чака до сутринта.

— Останете тук, ще повикам мъжа си.

— Той ли е мосю Лаволет?

— Не, той е шофьорът на господаря...

— Между другото, много добре говорите английски.

— Не влизайте!

Тя затвори вратата под носа на Латъм и той остана да чака на тясната тухлена веранда. Единственото му успокоение беше, че жената бе включила осветлението от двете страни на входа. След малко вратата се отвори и пред Дру застана едър здрав мъж, също по халат, с широко лице, гърди и рамене — спокойно можеше да мине за борец, с когото човек не бива да се закача. Вниманието на Латъм бе привлечено както от внушителните му размери, така и от издутия десен джоб на халата, където ясно се открояваше дръжка на пистолет.

— Каква работа имате с господаря, мосю? — попита мъжът с неочаквано любезен глас.

— Трябва да говоря лично с мосю Лаволет — отвърна Дру и отново показва личната си карта. Шофьорът взе картата и я заразглежда на светлината в коридора.

— Американското посолство?

— Работя в разузнаването съвместно с „Дъозием“.

— А, първо беше „Дъозием“, после Сервис д'Етранже, секретният отдел на Сюрте, а сега и американците! Кога ще оставите господаря на мира?

— Той е мъдър и опитен човек, но винаги има неотложни неща.

— Той е стар човек, който се нуждае от сън, особено след смъртта на жена си. Прекарва много часове в параклиса и разговаря с нея и Господ.

— И все пак трябва да го видя. Един негов приятел може да си навлече неприятности. Става дума за нещо, което засяга правителствата на Франция и САЩ.

— Винаги казвате, че е спешно, а след като удовлетворят условията ви, задържате информацията с дни, месеци, дори с години.

— Откъде знаете?

— Дълги години съм работил за вашите хора и само това мога да ви кажа. Защо пък да ви вярвам?

— Хей, човече, не ти ли минава през ум, че бих предпочел да остана вкъщи при жена си и трите си деца?

Репликата на Латъм беше прекъсната от продължително бръмчене. Мъжът инстинктивно се обърна, а вратата се отвори и откри фоайе с дълъг коридор. В края на коридора се виждаше малка врата, обкована с месинг. Това беше миниатюрен асансьор.

— Хюго! — с треперещ глас извика белокосият човек вътре в него. — Какво има, Хюго? Чух, че някой звъни и се кара на английски.

— Трябваше да затворите вратата, господарю. Нямахте да се събудите.

— Хайде, хайде, много се грижиш за моята безопасност. И без това бях буден. Помогни ми да се измъкна от това проклето нещо.

— Ана каза, че почти не сте вечерял, а после сте прекарал два часа в параклиса.

— Имах причини за това, сине мой — каза Антоан Лаволет.

Помогнаха му да стане от стола в асансьора и той внимателно стъпи на пода. Беше тъничък като тръстиково стебло, висок над шест фута, носеше халат на червени карета. Лицето му имаше острите черти на готически светец — орлов нос, тежки вежди и широко отворени очи.

— Вярвам, че Бог чува молитвите ми.

— Сигурен съм в това, господарю.

Старецът се спря пред Латъм, който беше влязъл в коридора.

— Да видим кой е дошъл... Вие ли сте неканеният гост?

— Аз съм, господине. Казвам се Латъм, работя в американското посолство и съм служител в Консулски Операции на САЩ. Личната ми карта още е у вашия шофьор.

— Хюго, върни му я, за Бога — нареди бившият свещеник и внезапно потрепери, главата му се затресе.

— Какво има, господине? — попита Дру.

— Моят приятел Хюго е служител в Преторианската гвардия, събрана от войници на Чуждестранния легион и изпратена в Сайгон. Вие сте го оставили там, но той е успял да се измъкне.

— Говори английски много добре.

— Налагало му се е да го използва, бил е офицер и е изпълнявал специални поръчения под командването на американците.

— Никога не съм чувал за войник от Преторианската гвардия или френски офицер в Сайгон.

— „Преторианска гвардия“ е евфемизъм за отрядите от самоубийци. Има много неща за тази акция, за които не сте чували. Американците са им плащали десеторно повече, отколкото на войниците от легиона. Доставяли са информация през фронтовата линия. Вие толкова лесно забравяте! А сега защо сте тук?

— Отец Манфред Нойман ме насочи.

— Разбирам — каза Лаволет, загледан в Латъм. Очите им бяха на едно ниво, защото бившият епископ бе висок колкото Дру. — Придружи ни до библиотеката, Хюго, и вземи оръжието на мосю Латъм. Ще си го получи, когато приключим.

— Qui, patron^[4].

Шофьорът подаде на Латъм личната му карта и направи жест с дясната ръка, за да поеме пистолета му. Латъм бавно бръкна в джоба и извади оръжието си.

— Merci, monsieur^[5] — каза шофьорът, взе пистолета и му подаде картата. Хвана подръка господаря си и го поведе към стая, мебелирана с кожени кресла и мраморни масички; стените бяха отрупани с книги.

— Разполагайте се удобно, мосю Латъм — каза Лаволет, седна на един стол и направи знак на Дру да седне срещу него. — Искате ли нещо за пиене? Аз ще пийна. Мисля, че нощните разговори изискват някакво питие.

— Ще пия същото, което и вие.

— Два пъти „Курвоазие“, Хюго.

— Добър избор — Латъм огледа изисканата библиотека с високи тавани. — Хубава стая — добави той.

— Тъй като съм страстен читател, тя ми е необходима — отвърна Лаволет. — Гостите често се учудват, когато разберат, че съм прочел всичките тези книги. Повечето по два-три пъти.

— Наистина много четете.

— Когато станете на моята възраст, мосю Латъм, ще откриете, че думите са постоянно нещо, за разлика от телевизията.

— Някои твърдят, че един образ струва колкото хиляда думи.

— Няма да споря. Но човек се отегчава от познатото, не е ли така?

— Не знам. Не съм мислил за това.

— Вероятно не сте имал време да се замислите. На вашата възраст никога не съм се замислял.

Пристигнаха питиетата. Всяка от чашите беше пълно точно инч над дъното.

— Благодаря, Хюго — продължи бившият свещеник, — а ако затвориш вратата и изчакаш във фойето, ще ти бъда много благодарен.

— Qui, patron — каза шофьорът, излезе от стаята и дръпна тежката двойна врата. Тя се затвори.

— Добре, Дру Латъм, какво знаете за мен? — попита рязко Лаволет.

— Че сте захвърлил расото, за да се ожените, и че когато сте бил по-млад, сте бил криптограф във Френското разузнаване. Нищо повече. Освен, разбира се, това, което ми каза Манфред Нойман: че му помагате да реши своя проблем.

— Само опитен психиатър може да му помогне. Посъветвах го да потърси съветите на специалист.

— Каза, че се съветва с вас по религиозни въпроси, защото вие някога сте имал същия проблем.

— Това са пълни глупости, както казвате вие, американците. Влюбих се в една жена и ѝ останах верен четирийсет години. Нойман се среща с много жени. Много пъти съм го съветвал да потърси помощ, преди да е станало късно... И вие сте дошъл тук по това време, за да разговаряме за Нойман?

— Знаете, че не е така. Знаете защо съм тук. Видях изражението на лицето ви, когато ви казах кой съм. Опитяхте се да скриете реакцията си, но не успяхте. Нойман ви е съобщил за мен, а вие сте съобщил на някой друг. На кого?

— Не разбирате, никой от вас не разбира — каза Лаволет. Дишаше тежко.

— Какво трябва да разбирам?

— Те ще убият всички ни, и не само нас, но и други, много други!

— Нойман ви е казал кой е полковник Уебстър, нали? Казал ви е, че е Латъм!

— Не доброволно. Измъкнах това от него, защото знаех каква е ситуацията. Наложих се.

— Защо?

— Моля ви, аз съм стар човек и ми е останало малко време да живея. Животът ми и без това е сложен, не го усложнявайте допълнително.

— Какво, по дяволите, сте направили?

— Изслушайте ме, сине мой — Лаволет довърши питието си на две глътки и главата му отново се затресе. — Жена ми беше германка. Срегнах я след войната, когато Светият Конклав ме изпрати в църквата на Светото Причастие в Манхайм. Беше омъжена, с две деца и съпруг, който я измъчваше — бивш офицер от Вермахта; беше собственик на застрахователна компания. Влюбих се, влюбих се отчаяно и напуснах Църквата, за да остана с нея за цял живот. Тя замина за Швейцария и се разведе със съпруга си, но според германския закон децата останаха при него... Те пораснаха, имаха свои деца, после техните деца също родиха деца. Общо шестнайсет в двете семейства, от които произхожда скъпата ми съпруга, и тя бе предана на всички, както и аз.

— Значи е поддържала връзка с тях?

— О, да! Преместихме се във Франция, започнах работа, колегите в службата много ми помагаша, и така минаваха годините. Децата често ни идваха на гости тук, в Париж, а през лятото — в къщата ни в Ница. И аз започнах да ги обичам като свои.

— Изненадан съм, че баща им е позволил да виждат майка си — каза Дру.

— Не мисля, че това го интересуваше. Интересуваха го само разходите, а аз ги поемах на драго сърце. Той се ожени повторно, от втория си брак има три деца. Двете деца от първия му брак с жена ми бяха по-скоро товар за него — може би са му напомняли за свещеника, нарушил обета си и разбил живота на германски бизнесмен, офицер от Вермахта... Разбирате ли ме?

— Боже мой — каза Латъм, който гледаше Лаволет в очите. — Имате предвид сделка? Той още ли е нацист?

— Точно така, но преди няколко години почина. Както и да е, оставил е наследство, получено вече от движението.

— Това е съвършен начин да се замеси един бивш свещеник, много уважаван, който все още се ползва с доверието на френското разузнаване...

— Боя се за живота ви, господин Латъм, за живота на шестнайсет невинни мъже, жени и деца, превърнали се в пионки в смъртоносната игра, за която не знаят нищо. Тези деца и внуци са средството, чрез което ме изнудват. Какво бихте направил на мое място?

— Вероятно същото — призна Дру. — А какво направихте вие? С кого се свързахте?

— Могат да ги убият, разбирате ли това?

— Не и ако се действа както трябва, а аз ще направя всичко възможно, за да стане както трябва. Никой не знае, че съм тук, това е във ваш плюс. Кажете ми!

— Има един човек, неприятно ми е да го кажа — също свещеник, но не от моята църква. Лутерански свещеник, доста млад, мисля, че е на около четирийсет години. Той е техният водач в Париж, главната свръзка с нацистката йерархия и в Бон, и в Берлин. Името му е Вилхелм Кьониг, служи в Ньой-Сюр-Сен — там се намира единствената лутеранска църква в района.

— Среждали ли сте се?

— Никога. Когато трябва да му се изпратят документи, изпращам доброволец от нашата асоциация „Християнски съюз“ — някой или много стар, или много млад, който мисли само за това колко франка ще спечели. Естествено, поразпитах малко, научих възрастта му и как изглежда.

— А как изглежда?

— Доста нисък, много атлетичен, много мускулист. В мазето на енорийския си дом има физкултурен салон с най-различни уреди и тежести. Там посреща куриерите — без якичка, винаги седи на някой от онези велосипеди или лежи на гладиатора, очевидно за да скрие ниския си ръст. Работил съм за френското разузнаване, мосю, но не ми беше необходимо обучение, за да науча някой неща. Веднъж изпратих един дванайсетгодишен послушник да му занесе пакета. Кьониг толкова се развълнувал, че слязъл от уреда. Момчето ми каза: „Не мисля, че е по-висок от мене, отче, но Боже, целият е мускули!“

— Значи не е трудно да го открие човек — каза Латъм и допи питието си. После стана от стола. — Кьониг има ли кодово име?

— Да, знаят го не повече от пет човека в цяла Франция — Деметра, сестра на Зевс, според старогръцката митология.

— Благодаря, мосю Лаволет, ще се опитам да предпазя семейството на жена ви в Германия. Но, както вече казах на друг човек тази вечер, само това мога да обеща. Сега има други неща, които са по-важни.

— Бог да ви пази, сине мой. Много хора смятат, че съм изгубил привилегията да благославям, но съм убеден, че Бог не е изгубил доверието си в мен. Живеем в ужасен свят и всички трябва да действат според свободната воля, която Той ни е отредил. Хюго ще ви върне пистолета и ще ви изпрати.

— Имам една последна молба, ако ми позволите.

— Зависи каква е, нали?

— Трябва ми жица, дълга около десет фута.

— За какво ви е?

— Още не знам, но просто си мисля, че може да ми потръбва.

— Всички от разузнаването сте много потайни.

— Професионален навик — тихо каза Дру. — Не знаем какво ни очаква и се опитваме да предвидим възможностите. Не са толкова много.

— Хюго ще ви даде всичко необходимо. Кажете му да надникне в килера.

* * *

Беше три и десет сутринта, когато Дру пристигна в лутеранската църква в Ньой-Сюр-Сен. Освободи таксито и тръгна към сградата на църквата. До нея се намираше енорийският дом на свещеника с ниска покрита колонада. Всичко тънеше в мрак, но под безоблачното нощно небе, осветено от ярката парижка луна, ясно се виждаха и двете сгради. Около двацет минути Латъм обикаляше, внимателно оглеждаше всички врати и прозорци на приземния етаж на сградата, в която живееше нацисткия водач. В църквата не беше трудно да се

проникне, но по всички стени на другата сграда минаваха жици, навсякъде стърчаха металните части на алармената система.

Ако алармата се задействаше, нацистът щеше да се стресне, но това можеше да го подготви за евентуалното нападение. Дру беше записал адреса и телефона на църквата. Той извади радиотелефона, който Витковски му беше дал, от единия джоб на самото си, а от другия — тънко тефтерче. Помисли какво би могъл да каже, след което набра номера.

— Ало, ало — обади се писклив мъжки глас.

— Ще говоря на английски, защото съм зоненкинд от Америка...

— Какво?

— Пристигнах за конференцията в Берлин. Получих инструкции да се свържа с Деметра. Самолетът ми се забави поради мъглата, иначе щях да се свържа с вас още преди няколко часа. Самолетът ми за Щатите отлита след три часа. Трябва да се срещнем веднага.

— Берлин... Деметра... Кой сте вие?!

— Вече ви казах. Аз съм зоненкинд, Фюрер на зоненкиндер в Америка. Очаквам да получа от вас дължимото уважение. Трябва да ви предам информация.

— Къде се намирате?

— На десет метра от дома ви.

— Mein Gott!^[6] Нищо не съм чул за това!

— Нямаше време да ви предупредим. Не можехме да използваме обикновените канали, защото ви подслушват.

— Не мога да повярвам!

— Трябва да повярвате, защото още сега ще се свържа с Берлин или с Бон, откъдето ще ми дадат нови инструкции и Деметра ще изгуби поста си. Чакайте ме долу. Ще се срещнем след трийсет секунди — в противен случай ще уведомя Берлин.

Почти веднага светнаха лампите на горните етажи, а след това — и на долния. Входната врата се отвори и преподобният Вилхелм Кьониг се появи по пижама, увит в син шал. Дру стоеше в сянката и го оглеждаше. Наистина беше нисък, но с широки рамене и силни бедра, краката му бяха много криви. Едрото му лице имаше дръзко изражение: приличаше на булдог, готов всеки момент да нападне.

Латъм се появи в светлината на входа.

— Моля ви, елате насам, Деметра. Ще говорим навън.

— Защо не влезем вътре? Хладно е. Вкъщи е много по-уютно.

— Изобщо не е студено — каза Дру. — Всъщност, дори е топло и влажно.

— Значи ще ви бъде по-приятно с климатична инсталация, нали?

— Инструктираха ме да не разговарям с никого в дома ви — разбирате защо.

— Защото мога да запиша какво си говорим, за да натопя после и себе си? — с писклив, дрезгав шепот отвърна Кьониг и пристъпи напред. — Да не сте полудял?

— Има и други възможности.

— Например?

— Къщата ви може да се подслушва от французите.

— Невъзможно е! Имам уреди, които биха регистрирали всяка намеса.

— Всеки ден се изобретяват нови уреди, преподобни. Елате, подчинете се на заповедта на берлинските началници, дори и да не са прави. Честно казано, и двамата нямаме избор.

— Добре.

Кьониг тръгна към единственото стъпало на верандата, но Дру го спря.

— Почакайте.

— Какво има?

— Загасете осветлението и затворете вратата. Не бива да предизвикваме вниманието на патрулните полицейски коли, нали?

— Прав сте.

— Има ли други хора в къщата?

— Само помощникът ми — живее в таванската стая, и двете ми кучета, които спят в кухнята.

— Можете ли да изключите всички лампи оттук?

— В коридора — да, но не и в спалнята.

— Изключете ги и там.

— Извънредно предпазлив сте, хер зоненкинд.

— Резултат на обучението ми, хер Деметра.

Свещеникът влезе в къщата. След няколко секунди лампите и на двата етажа угаснаха. Кьониг изкрещя нещо на немски. Когато се върна при тъмния вход, на лунната светлина се очертаха още два силуета — по един от двете му страни. Кучетата бяха ниски, с големи

глави, едър гръден кош и всяко ситнеше на леко изкривените крака. Приличаха на самия свещеник — бяха питбули.

— Това са моите приятели Донер и Блитцен. Децата от енорията много ги обичат. Абсолютно безопасни са, освен ако не им подам команда, след която могат да ви разкъсат на парчета.

— В Берлин не биха одобрили това.

— Не ми давайте повод да ги използвам — продължи Кьониг и тръгна по ливадата. Стражите му ситнеха след него. — И, моля ви, хайде да не говорим за това колко много кучетата приличали на собствениците си и обратно. През цялото време ми го повтарят.

— Не мога да си представя защо. Бих казал, че сте по-скоро висок.

— Не сте забавен, хер зоненкинд — каза нацистът, изглежда Дру отдолу нагоре и праметна широкия син шал през рамото си, като скри лявата си ръка. Не беше трудно да се разбере какво държеше Кьониг под шала. — Каква е тази информация от Берлин? Ще я проверя, разбира се.

— Но не от тази къща — твърдо възрази Латъм. — Отидете да се обадите някъде от улицата или, още по-добре, от друг район. Достатъчно неприятности имате, та да си навличате нови. Приемете го като приятелски съвет.

— Значи е сериозно? Смятат, че въпреки всичките ми предпазни мерки, ме подслушват?

— Със сигурност, хер Деметра.

— Какви основания имат за това?

— Първо, от Берлин искат да знаят дали сте заловили жената.

— Де Врийс?

— Мисля, че така се казваше, но не съм сигурен. Връзката беше ужасна. Трябва да се обадя отново след час.

— Откъде знаят за нея? Още не сме изпратили доклада! Чакаме резултатите.

— Предполагам, че имат „къртици“ във френското разузнаване, „Сюрте“... Вижте, Кьониг, не ме интересува нищо извън моята сфера, имам си достатъчно проблеми в Щатите. Просто ми дайте информацията, която да предам на нашите началници. Разбрахте ли коя е тази жена?

— Естествено.

— Не сте я убили...

— Още не. Но след няколко часа ще я убием, ако няма резултати. Ще хвърлим тялото ѝ на стълбите пред американското посолство.

— Какви резултати? Не ми пробутвайте ненужни подробности, просто отбележете фактите. Повярвайте ми, това е във ваш интерес.

— Добре. Сутринта наш отряд ще отиде при любовника ѝ, Латъм, и ще му каже, че ако иска да я види жива, трябва да дойде на срещата — в някой парк или край паметник — на място, където могат да се скрият нашите отлични снайперисти. Когато пристигне, ще убият и двамата.

— Къде е срещата?

— Това се решава от отряда, не от мен. Нямам представа.

— Къде я държат сега?

— Защо Берлин се интересува от това? — неонацистът изведнъж присви очи и въпросително изглежда Дру. — Никога досега не са искали подобна тактическа информация.

— Откъде, по дяволите, да знам? — щом Латъм повиши тон, питбулите изръмжаха. — Просто повтарям това, което ми казаха да питам. — В нервността си Латъм усещаше как пот се стича по лицето му. Трябваше да се овладее, още малко му оставаше! Още съвсем малко!

— Добре — каза ниският свещеник, който приличаше на питбул. — Намира се в един апартамент на „Рю Лакост“ номер 23.

— Какъв е този апартамент?

— Отрядът не ми е казал. Под наем, нямат дори телефон. Тази сутрин, след като изчезнат, хазяинът ще получи наем за няколко месеца и няма да казва, че е имал наематели.

„Стъпка първа“ — помисли си Дру. Втората стъпка беше да се отърве от проклетите кучета и да остане насаме с Кьониг.

— Мисля, че това е всичко, което искаше Берлин — каза той.

— А каква е информацията за мен? — попита неонацистът.

— По-скоро заповед, отколкото информация — каза Латъм. — Налага се временно да преустановите всякаква дейност — да не давате и да не получавате инструкции от когото и да било. А ако искате да потвърдите заповедите, които получихте от мен, трябва да го направите през Испания или Португалия.

— Това е лудост! — закрещя дребният прелат, а двете кучета заръмжаха и затракаха със зъби. — Halten!^[7] — извика той и укроти животните. — Но аз съм най-сигурният човек във Франция!

— Помолиха ме да ви кажа, че един човек на име Андре е мислел същото и с него вече е свършено.

— Андре?

— Не знам кой е този човек и какво означава това.

— Mein Gott, Андре! — гласът на нациста стана слаб, лицето му изразяваше страх и объркване. — Беше толкова getraut^[8]!

— Съжалявам, не разбирам, организацията в Америка не изисква от всички ни да знаем немски. Смятат, че няма нужда.

— Невъзможно беше да го разкрият!

— Предполагам, че не са го разкрили. От Берлин споменаха, че се връщал в Страсбург.

— Страсбург? Значи знаете...

— Нищо не знам и не искам да знам. Искam само да стигна до летище „Хитроу“ и да хвана самолета за Чикаго.

— А аз какво да правя?

— Обадете се на свръзките си в Испания или Португалия — от някой телефон далеч оттук — и потвърдете моите заповеди, а после направете каквото ви казах. Какво не ви е ясно?

— Всичко е толкова объркано...

— По дяволите — каза Латъм и леко хвана Кьониг подръка. Питбулите изръмжаха. — Хайде, кажете на вашите кучета да се прибират, а аз ще ви последвам. Ако не друго, дължите ми едно питие.

— О, разбира се... Rein^[9] — заповяда Кьониг и двата питбула се втурнаха през отворената врата. — Заповядайте, хер зоненкинд, влезте.

— След малко — каза Дру и изведнъж затвори вратата. Той дръпна синия шал от раменете на неонациста и откри малкия автоматичен пистолет. Преди Кьониг да успее да реагира, Латъм грабна оръжието и изви ръката му обратно на часовниковата стрелка, като очакваше или китката на Кьониг да изпука, или пистолетът да падне от ръката му. Пръстите на свещеника се изпънаха. Дру грабна пистолета и го хвърли в тревата.

Последва борба на живот и смърт. Всеки преследваше своята цел, на която бе отдаден изцяло. В крайна сметка ръстът и силата на Латъм надделяха. Кьониг лежеше на земята, едната му ръка бе

счупена, другата — изкълчена. Латъм бе целият изподраскан, ръцете и гърдите му кървяха. Той се изправи и се изплю в лицето на нациста. След това извади навитата жица, която Хюго му бе дал, и завърза ръцете и краката на Кьониг така, че при всяко движение примките да се стягат все повече. Разкъса синия шал, както бе направил с чаршафите в хотел „Нормандия“ и омота тялото на свещеника. Погледна часовника си, издърпа Кьониг към храстите, удари го и нацистът изгуби съзнание. Дру извади телефона си и набра номера на Стенли Витковски.

---

[1] американец — фр. ↑

[2] Говорите ли английски? — фр. ↑

[3] малко — фр. ↑

[4] Да, господарю — фр. ↑

[5] Благодаря, господине — фр. ↑

[6] Боже мой — нем. ↑

[7] задръж — нем. ↑

[8] посветен — нем., в смисъл — наясно с всичко. ↑

[9] чисто е — нем. ↑

32.

— Кучи син! — изрева полковникът. — Моро е готов да те застреля и аз ни най-малко не го обвинявам! Какво си направил?

— Ако се успокоиш, ще ти кажа.

— Да се успокоя? Имам причини да бъда спокоен! Обявен си за персона нон грата, ще те изхвърлят от страната! Срещу мен е подадена нота от френското правителство!

— Моро ли стои зад всичко това? Значи ще се оправим.

— Слушаш ли ме изобщо? Нападнал си двама агенти на „Дьозием“ и си ги завързал като заложници, не си се обаждал от няколко часа, като по този начин си провалил френска разузнавателна операция!

— Затова пък напреднах. Мисля, че Моро ще остане доволен.

— Какво?...

— Изпратете отряд от морски пехотинци в лутеранската църква в Ньой-Сюр-Сен — Латъм съобщи на Витковски адреса и му разказа за Кьониг. — Това е ръководителят на нацисткото движение в Париж, може би е по-важна клечка дори от граф Страсбург.

— Как го откри?

— Няма време да ти обяснявам. Обади се на Моро и изпрати морските пехотинци да закарат Кьониг в „Дьозием“. Кажи на Клод, че му го подарявам.

— Той ще иска нещо повече от завързан лутерански свещеник. Трябват им факти, за да го съдят.

— Няма да го осъдят. Кодовото име на Кьониг е Деметра. Действай! След това ще се срещнем някъде.

— Ще те убия, да знаеш!

— Отложи го за по-късно, Стенли. Знам къде е Карин.

— Какво?

— „Рю Лакост“ No 23, апартамент под наем.

— Отецът ли ти го каза?

— Умираще от страх. Няма време, Стенли! Имам нужда от теб за една операция.

— Нямам избор. Трябва да ти повярвам.

* * *

Карин де Врийс седеше на стола, ръцете ѝ бяха вързани отзад. Срещу нея, възседнал дървен кухненски стол отзад напред, седеше неонацист. В дясната си ръка държеше пистолет със заглушител.

— Защо смятате, че мъжът ви е жив, фрау Де Врийс? — попита нацистът на немски. — А дори и да е така, защо ние трябва да знаем нещо за него? Той беше екзекутиран от ЩАЗИ, всеки го знае!

— Това е лъжа. След като съм живяла с него осем години, мога да позная гласа му, независимо колко е променен.

— Изключително! Чула сте гласа му?

— Два пъти.

— В папките на ЩАЗИ пише друго. Има много доказателства.

— Там е работата — студено отвърна Карин. — Прекалено много са доказателствата.

— Говорите глупости.

— Дори гестаповците не са описвали толкова подробно всички мъчения на пленниците.

— Та къде сте чула този глас?

— По телефона, разбира се.

— По телефона? Той ви се е обадил?

— Съпругът ми е болен човек, господине.

— Защо ми казвате това?

— Защото мисля, че той работи за вас.

— За нас? — попита немецът. — Фреди де Врийс, провокаторът от Амстердам, врагът? Извинете ме, госпожо Де Врийс, но това е безумие.

— Той обичаше да мрази, а вие сте vyplъщение на неговата омраза.

— Не ви разбирам.

— Не съм психолог, но съм права. Нямахме какво да прави с омразата си, а вие сте се възползвали от това. Направили сте нещо с

тази омраза, сигурна съм, макар и да нямам доказателства. Дори мисля, че знам как сте го направили?

— Кое?

— Как сте го обърнали срещу неговите приятели.

— И как сме направили това?

— Той е зависим от вас. През последните месеци от съвместния ни живот настроението му се променяше много рязко. Беше станал друг човек — депресиран, гневен, избухлив. А след това идваше да моли за прошка.

— Не ви разбирам, госпожо.

— Говоря за наркотици. Сигурна съм, че снабдявате Фредерик с наркотици. Затова той е зависим от вас. Той е съкровищница, пълна с тайни, някои от които е забравил.

— Съществуват наркотици, които за броени минути могат да извадят наяве всички тайни. Защо да му продължаваме живота?

— Защото не е лесно да се извадят наяве тайни, които човек вече не помни.

— За какво ни е този човек тогава? Много романи четете, госпожо. Имам един въпрос към вас. Да приемем, че сте права. Защо искате да го откриете? Искате отново да заживеете заедно?

— Това е последното, което бих искала.

— Защо тогава?

— Приемете, че искам да задоволя болното си въображение. Искам да разбера кое може да накара един човек да се превърне в нещо съвсем различно от това, което си обичал. По-добре да беше мъртъв.

— Бихте ли го убила, ако можехте? — подигравателно каза нацистът и насочи пистолета към главата си. — Бум! Бихте ли го направила?

— Сигурно.

— Защото сте си намерила друг, нали? Хари Латъм, много умен агент от ЦРУ.

Чертите на Карин се издължиха.

— Това няма нищо общо.

— Ние не мислим така, госпожо. Вие сте любовници, нали?

— Защо ви интересува... Хари Латъм?

— Знаете го по-добре от мен, госпожо — усмихна се нацистът и се залюля на стола. — Той проникна в нашата долина в Хаусрук и видя

някои неща, които не биваше да вижда. Но след час-два той вече няма да ни безпокои. Ще направим всичко точно така, както са ми казали, ще го застреляме в черепа. Много сме стриктни, нали? Не можете да ни спрете!

— Защо трябва да го улучите в черепа?

— В лявата страна на черепа. И ние не знаехме, но един много образован тип от нашите разкри загадката. През XVIII век осъдените войници били екзекутирани от един-единствен офицер. Ако осъденият покаже храброст в битката, пронизват го в дясната част на главата, ако е мекушав — в лявата. Хари Латъм е боклук, няма смисъл да обяснявам повече.

— Това е варварски ритуал — тихо проговори Де Врийс. Тя се взираше в мускулестия убиец.

— Ритуалите са основата на всяка дисциплина, уважаема госпожо. Колкото по-древни са, толкова повече трябва да се уважават.

От съседната стая се чу приглушен мъжки глас, който говореше на немски. След малко вратата се отвори и в стаята влезе друг неонацист, по-млад от този, който седеше срещу Карин, но също толкова мускулест.

— Обади се от Берлин — каза той. — Парижките власти не знаят нищо, така че продължаваме по плана.

— Не биха могли да знаят.

— А телата пред хотел „Нормандия“?

— И какво от това?

— Шато дьо Венсан, северно от Боа.

— Разбрах. Нещо друго?

— След час ще стане светло.

— Хелмут е на мястото си, нали?

— Там е.

— Кажи му да се обади след двамайсет минути. Тръгвай!

Вторият неонацист изчезна. Този, който остана в стаята, се обърна към Карин:

— Боя се, че ще се наложи да ви залепя устата, фрау Де Врийс. След това ще ви развържа и ще ни придружите.

— Къде отиваме? Ще ме убие ли?

— Не бъдете такава песимистка. Вашето убийство не влиза в задълженията ни.

Латъм се среща с Витковски в една тъмна пресечка източно от „Рю Лакост“.

— Добро място — отбеляза Дру.

— Това беше най-подходящото.

— Можем да познаем апартамента единствено по светещите прозорци.

— Греша. Намира се на петия етаж, в западния ъгъл.

— Сигурно се шегуваш.

— Благодаря на Моро.

— Кьониг ли му е казал?

— Добрият прелат фигурираше в папките на „Сюрте“.

— Като неонацист?

— Не, харесвал малките момченца от църковния хор.

— А за апартамента?

— Клод откри собственика, останалото беше лесно. Никой не би желал да си има работа с агенция, която може да го наклевети пред данъчното.

— Стенли, ти си цяло чудо!

— Не аз, а Моро.

— Първо ще влезем вътре и ще се качим по стълбите — много тихо и внимателно.

— Сигурно са сложили охрана на стълбите. По-добре да използваме асансьора. Ще се направим на пияници, ще си пеем нещо.

— Не е лошо като идея, Стан.

— Да тръгваме. Върви край стената — от петия етаж няма да те видят.

Латъм и Витковски тръгнаха по „Лакост“, като се движеха плътно край стените и влизаха във входовете. Накрая стигнаха до номер 23. Входът нямаше стълби. Влязоха в коридора и заразглеждаха списъка на живущите в отделните апартаменти. Витковски протегна ръка и натисна звънеца на апартамент на деветия етаж. По домофона се обади сънлив женски глас. Полковникът заговори на чист френски:

— Името ми е капитан Луи д'Амбер, от „Сюрте“. В тази сграда има опасен човек, който може да навреди на живущите. Трябва да

влезем и да го арестуваме. Нека ви продиктувам телефона на офиса ми в „Сюрте“, откъдето ще потвърдят моята самоличност.

— Не се притеснявайте — каза жената. — В днешно време навсякъде има престъпници и убийци, дори в собствените ни домове!

Вратата избръмча и Дру и Витковски влязоха. Асансьорът беше отляво. Светлините показваха, че се намира на четвъртия етаж. Латъм натисна копчето. Асансьорът започна да трака и да подрънква. Вратата се отвори, но светлинката сочеше петия етаж — някой искаше да извика асансьора.

— Ние сме първи — каза Стенли. — Натисни копчето за втория етаж.

— Неонацистите са! — прошепна Дру. — Няма кой друг да бъде!

— Така е, по това време... — съгласи се полковникът. — Ще слезем от асансьора, после ще се върнем по стълбите и ще видим колко сме бързи.

Върнаха се на партера, промъкнаха се до края на облицованото с плочки фоайе и видяха как вратата на асансьора се отваря. Карин де Врийс се появи със залепена уста, до нея вървяха трима мъже в обикновени цивилни дрехи.

Витковски изскочи от сянката. Латъм го последва. Последният от неонацистите се завъртя и протегна ръка към кобура си. Полковникът стреля, човекът се завъртя и падна на пода.

— Беше по-лесно, отколкото ми мислех — каза Витковски.

— Nein!^[1] — извика водачът на тримата, грабна Карин и се скри зад нея, след което извади пистолета си. — Не мърдайте, или тази жена ще умре! — и опря пистолета в дясното слепоочие на Де Врийс.

— Пистолетът ми се пада от дясната страна, а трябва да бъде отляво — студено изрече Карин, след като отлепи лейкопласта от устата си.

— Млък! — неонацистът я повлече към вратата. — Хвърлете оръжието! — изкрещя той.

— Хвърли го, Стенли — каза Дру.

— Разбира се — отвърна полковникът.

Изведнъж от стълбището се чу ядосан глас.

— Какво означава това? — говореше на френски възрастна жена, която слизаше по нощница. — Плащам си наема, за да мога да се наспя, и трябва да търпя това?

Карин се възползва от внезапната намеса и се отскубна от ръцете на неонациста, а Витковски извади втори пистолет изпод шлифера си. Де Врийс се наведе, той стреля два пъти и улучи неонациста в челото и в гърлото.

— Mon Dieu!^[2] — изкрещя жената и хукна нагоре по стълбите.

Латъм изтича при Карин и я прегърна.

— Добре съм, скъпи мой, добре съм! — каза тя, забелязала сълзите, които се стичаха по лицето му. — Всичко свърши, Дру.

— Няма що? — извика полковникът, който държеше двамата нацисти под прицел. Раненият се надигаше от пода. — Вземи! — Стенли подаде един от пистолетите на Де Врийс. — Не изпускай тази измет, а аз ще се погрижа за другия. А ти, момче, използвай телефона и се обади на Дърбейн в посолството да изпрати кола!

— Не мога, Стан.

— Какво има, по дяволите?

— Той може да е от тях.

* * *

Във Вашингтон беше полунощ. Сорънсън преглеждаше материалите, изпратени от Нокс Талбът. Часове наред четеше всичките петдесет и едно досиета и търсеше нещо, което да отдели един заподозрян измежду всички други. Телефонът иззвъня и разсея вниманието му. Беше Клод Моро от Париж. Той му описа възмутителното поведение на Латъм.

— Може да е надушил нещо, Клод — опита се да го успокои Уесли.

— Ако е така, трябваше да ни каже, а не да действа сам. Няма да търпя това!

— Дай му малко време...

— Ще го изхвърля от Париж, от Франция!

— Ще видя какво мога да направя.

По-късно, след неприятен разговор с Витковски, който бе също толкова ядосан, Моро се обади отново в пет сутринта. Дру беше заловил протестантския свещеник.

— Трябва да призная, че донякъде смекчи вината си — каза французинът.

— Значи ще го оставиш в Париж?

— Но ще го държа под око, Уесли.

След като се върна към материалите, изпратени от ЦРУ, шефът на Консулски Операции започна да отделя хората, които бяха сигурни — досиетата горе-долу съвпадаха с отделените от Нокс. От останалите двайсет и четирима той продължи да отделя тези, които бяха въвн от подозрението въз основа на мотив или възможности. Накрая останаха трима заподозрени. Всеки от тях имаше обикновено лице и остри черти. Нямаха влиятелно положение в обществото. Всеки от тях имаше достъп до секретните отдели — бяха или куриери, или следователи. Освен това, всички живееха прекалено богато за средствата си.

Питър Мейсън Пейн — женен, с две деца. Живее в къща за 400 000 долара във Виена, Вирджиния, скоро си е направил басейн за около 60 000. Автомобили: „Кадилак Броъм“ и „Рейндж Роувър“.

Брус Уидърс — разведен, с една дъщеря, ограничени права за свиждане. Бившата му съпруга живее на Източния бряг на Мериленд в къща за 600 000 — твърди се, че е купена от родителите ѝ. Обектът живее в скъп квартал във Феърфакс. Автомобил: „Ягуар SJ 6“.

Ролънд Васкес Рамирес — женен, без деца. Къща в скъп комплекс в Арлингтън. Съпруга — адвокат от средна ръка в Департамента на Правосъдието. Често посещават скъпи ресторанти, носят скъпи дрехи. Автомобили: „Порше“ и „Лексус“.

Това бяха фактите — може би нито един от тях нямаше връзка с нацистите. Питър Мейсън Пейн вербуваше нови агенти, имаше законно право да иска екземпляри от разследванията, за да си изяснява положението. Работата на Брус Уидърс беше да се занимава със сложна техника за оборудване на офисите. Трябваше да оглежда сложни машини, дори да работи с тях. Ролънд Васкес Рамирес координираше информационния поток между трите нива на

разследване. Разбира се, трябваше да се подчинява на строги ограничения, но въпреки това тези ограничения често невинно се нарушаваха в интерес на по-голямата експедитивност.

И тримата бяха подходящи за неонацистки „къртици“. Имаха мотив — да поддържат начина на живот, с който са свикнали, възможност — имаха достъп, който положението им позволяваше. Но какво би накарало всеки един от тях да стане предател? Пейн преглеждаше резюметата на кандидати за работа и хората, които одобряваше, скоро започваха да печелят много повече пари от него. Уидърс можеше само да препоръчва покупки и колко от хората, на които ги препоръчваше, печелеха много, а той — нищо? А Васкес Рамирес беше куриер, носеше тайни, които други преглеждаха, а той оставаше извън играта. Всеки бе работил безобидната си работа години наред и почти нямаше шанс да бъде повишен. Подобни хора лесно се продаваха.

Нямаше време за повече размишления. Уесли Сорънсън протегна ръка към телефона.

— Питър Мейсън Пейн, ако обичате?

— Пит Пейн е на телефона, кой се обажда?

— Обажда се Кърнс от Централното разузнавателно управление — каза Сорънсън, като се представи с името на известен заместник-директор. — Не сме се срещали досега, Пийт, извинявай, че те безпокоя по това време...

— Не се притеснявайте, господин Кърнс, гледам телевизия. Жена ми си легна. С какво мога да ви бъде полезен, господине?

— Малко е деликатно, Пийт, но причината, поради която ти се обаждам сега, е, че шефовете могат да те повикат рано сутринта, и може би ще ти се наложи да внимаваш какво говориш.

— Какво да говоря? Какво ще ме питат?

Уесли си помисли, че Питър Мейсън Пейн може и да не е „къртица“. Но във въздишката му долови нещо.

— Имахме проблеми с набирането на агенти. Провеждаме събрания за оценка — почти двацет и четири часа в денонощието, по дяволите. Няколко души, които си препоръчал, се оказаха ужасно неквалифицирани и заради тях компанията изгуби много работно време.

— Вероятно резюметата им са били подправени или кандидатите са репетирали за интервютата, господин Кърнс. Никога не съм предлагал някого, за когото да не съм вярвал, че ще се справи с работата и никога не съм вземал подкуп, за да препоръчам някого!

— Разбирам.

„Значи такава била работата! — помисли си Сорънсън. — Твърде бързо започна да отрича, преди още да са му намекнали за подобно нещо.“

— Но аз не съм и предполагал такова нещо, Пийт.

— Така е, но аз съм чувал какво се говори за богатите семейства, които искат децата им да поработят една-две години в ЦРУ, защото на тях се гледа с добро око, когато пожелаят да работят нещо друго... Не казвам, че не е възможно да се е промъкнал някой такъв — това се дължи, както казах, на фалшива информация и отрететирани интервюта, но трябва да проверите работата и на другите служители по набирането на нови кадри. В тях може да е причината. Аз никога не съм вземал подкупи!

„Благодаря на Бога, че си само чиновник, господин Пейн“ — помисли си директорът на Консулски Операции. Както и да е, Питър Пейн току-що бе стигнал до най-важния въпрос.

— Тогава може би някой от останалите се опитва да те наклевети. Нали разбираш, родителите на един от некадърниците твърдят, че онзи ден рано сутринта са се срещнали с някакъв наш служител, за да внесат определена сума.

— Не бях на работа, за бога!

— А къде си бил, Пийт?

— О, по дяволите! — В гласа на Пийт се долови облекчение. — С жена ми бяхме на гости на конгресмена Ърлич, той ни е почти съсед. Имаше нощно парти по съседски. Останахме докъм два и половина през нощта. Честно казано, господин Кърнс, никак не ни се тръгваше оттам.

„Предположението се отхвърля“ — помисли Сорънсън.

— Господин Брус Уидърс, моля?

— Тук не живее никой друг освен мен, човече. Кой се обажда?

Сорънсън отново се представи като заместник-директора Кърнс, но този път заговори за значителното превишаване на разходите по офисоборудването.

— Модерната техника е скъпа, господин директор. Не мога да направя нищо по въпроса, а и, честно казано, не е моя работа да вземам подобни решения.

— Но е твоя работа да даваш препоръки, нали?

— Все някой трябва да извършва първоначална преценка. Аз тъкмо това правя.

— Ако имам нужда от по-мощен компютър на стойност около сто хиляди долара, от теб зависи какъв компютър ще получа, нали?

— Освен ако шефовете ми не решат нещо друго.

— Но в случай че не могат да решат, сигурно ще приемат препоръката ти, нали така?

— Да.

— И е възможно ти да имаш изгода от това да избереш определена компания, нали?

— Престанете с тези въпроси! Какво се опитвате да ми кажете?

— Онзи ден — рано сутринта, ако трябва да бъдем точни — някаква сиатълска фирма с лоби тук, във Вашингтон, е дала подкуп на някого. Бих искал да знам дали не си ти.

— Глупости! — ядоса се Уидърс. — Извинете ме, господин директор, но съм дълбоко засегнат. Вече седем години се занимавам с тази загубена работа, защото познавам модерните технологии по-добре от всеки друг! Не ме повишават, защото съм незаменим — разбира се, не ме и понижават, което би трябвало да ви говори нещо.

— Не исках да те обидя, Брус, просто искам да разбера къде си бил в три часа сутринта онзи ден.

— Нямате право да ме питате.

— Мисля, че имам. Тогава е получен подкупът.

— Вижте какво, господин Кърнс, аз съм разведен човек и когато мога, си позволявам някои удоволствия, ако разбирате какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам. И къде беше тази нощ?

— При една омъжена жена, чийто съпруг е извън страната. Той е генерал.

— Тя ще го потвърди ли?

— Не мога да ви съобщя името ѝ.

— Знаеш, че ще го научим.

— Да, сигурно... Добре. Тази вечер бяхме заедно тук, тя току-що си тръгна. Генералът е на инспекция в Далечния Изток и ѝ се обажда около един часа — не дай Боже да наруши някоя военна програма заради самотната си съпруга. Такъв е бракът на тази жена.

— Много трогателно, Брус. Как се казва?

— Прибира се у дома за двайсет — двайсет и пет минути.

— Името ѝ, ако обичаш?

— Анита Гризуълд, съпругата на генерал Андрю Гризуълд.

— На онзи откачен Анди Гризуълд? Та той не е ли прекалено стар?

— За армията — със сигурност. Анита е четвъртата му жена. Тя е много по-млада. Мисля, че догодина Пентагонът ще се опита да се отърве от него.

— Защо изобщо се е омъжила за него?

— Била е разорена, а има три деца. Престанете с тези въпроси, господин директор!

„Предположението е под въпрос“ — каза си Сорънсън.

— Господин Васкес Рамирес, ако обичате.

— Момент — отвърна женски глас с лек испански акцент. — Мъжът ми говори по другия телефон, но скоро ще свърши. За кого да му съобщя?

— Обажда се заместник-директорът Кърнс от ЦРУ. Извинете ме за късния час, но е спешно.

— Със сигурност, сеньор. Мъжът ми работи понякога почти до полунощ. Щеше ми се да получава и заплата в съответствие с работата, която върши. Изчакайте, моля.

Странно! Никъде не бе отбелязано Васкес Рамирес да работи до късно.

Рамирес взе слушалката.

— Каква е тази спешна работа, господин Кърнс?

— От отдела ви изтича информация, господин Васкес Рамирес.

— Моля ви, познаваме се! Да не сте настинал господин Кърнс? Гласът ви звучи странно.

— Имам грип, Рамирес. Едва дишам.

— Опитайте с ром, горещ чай и лимон — това ще ви помогне...

А сега — с какво мога да ви бъда полезен?

— Открихме, че информацията изтича от твоята секция.

— Ние сме четирима — прекъсна го латиноамериканецът. —

Защо се обаждаме точно на мен?

— И на другите ще се обадя. Ти си пръв в списъка.

— Защото кожата ми не е бяла като на останалите?

— Хайде стига! Престани!

— Не, няма да престана, защото това е истина. Разбира се, че ще заподозрете първо мен!

— Сега обиждаш и себе си, и мен. Онзи ден някой е спечелил пари, като е разкрил строго секретна информация от вашата секция — много пари. Открихме хората, които са дали парите. Сега въпросът е само кой ги е взел. Така че не ми говори за расизъм!

— Чуи какво ще ти кажа, американо. Моите хора не плащат за информацията, защото я получават без пари. Да, случвало ми се е да отлепя някой и друг запечатан плик, но само от тези, на които пише „Карибски район“. И веднага ще ти кажа защо. На шестнайсет години воювах в Залива на Свинете, пет години прекарах в гадните затвори на Кастро, а накрая ме замениха срещу лекарства! Хората от великите Естадос Унидос^[3] само знаят да дрънкат, а нищо не правят, за да освободят моята Куба!

— Как дойде на работа при нас?

— По най-лесния възможен начин, амиго^[4]. Изгубих шест години, но се изучих и сега имам три дипломи — достатъчно квалифициран съм за предлаганата от вас работа, дори прекалено. Наистина вярвах, че ще оцените знанията ми и ще ми предложите добро място, от което бих могъл да променя нещо... Но вие не го направихте, защото се подмазвате само на белите момчета и на чернилките — о, колко нискоквалифицирани чернилки предпочетоха пред мен! Те са много удобни, когато искате да не ви смятат за расисти!

— Мисля, че си несправедлив.

— Мислете каквото си искате. За двама секунди мога да изчезна от тази къща, никога няма да ме откриете!

— Недей да го правиш, моля те! Не преследваме теб. Преследваме нацистите!

— За какво говорите, по дяволите?

— Много е сложно — спокойно каза Сорънсън. — Остани на работното си място и си върши работата. Няма да те притеснявам. Ще се погрижа шефовете да оценят високата ти квалификация.

— Наистина ли мога да разчитам на това?

— Да. Аз те излъгах — не съм от вашето Управление. Но съм директор на външна организация, която често се координира с ЦРУ на най-високо ниво.

Предположението на Сорънсън не се оправдаваше.

---

[1] Не! — нем. ↑

[2] Боже мой! — фр. ↑

[3] Съединените щати — исп. ↑

[4] приятел — исп. ↑

33.

Тогава директорът на Консулски Операции реши да следва инстинкта си. Питър Мейсън Пейн беше извън играта, Ролънд Васкес Рамирес — малко вероятен, но Брус Уидърс го притесняваше. Говореше бързо и ловко се измъкваше, а цялата история за безутешната вдовица с три деца, омъжена за престарял армейски генерал заради материалната изгода, изглеждаше доста съмнителна. За Уидърс не бе трудно да се свърже със съпругата на генерала по телефона в колата ѝ, например... „Прибира се у дома за дваайсет-двайсет и пет минути“. Повече от достатъчно, за да се дадат инструкции на самотната генералска съпруга. Може би отговорът трябваше да се търси другаде. На Източния бряг на Мериленд, при бившата жена на Брус Уидърс.

Сорънсън отново вдигна слушалката, като се надяваше името на Уидърс да фигурира в указателя — все пак имаше дъщеря в пубертетна възраст. До нейното име фигурираше и друго — Макгроу. Макгроу-Уидърс.

— Да... ало? — промърмори сънен глас.

— Простете ми, госпожице Макгроу, че ви се обаждам по това време, но случаят е спешен.

— Кой се обажда?

— Заместник-директорът Кърнс от ЦРУ. Обаждам се във връзка с бившия ви съпруг, Брус Уидърс.

— Кого е прецакал този път? — попита почти заспалата бивша госпожа Уидърс.

— Може би правителството на САЩ, госпожице Макгроу.

— Благодаря ви, че ме нарекохте „госпожица“ — мисля, че го заслужавам. Разбира се, че е прецакал правителството, как иначе? Той винаги прави така — размахва значката от ЦРУ и не говори много — прави се на ченге супермен.

— Използвал ли е Управлението за собствено облагодетелстване?

— Вижте, господине, моето семейство има връзки с цял Вашингтон. Когато разбрахме, че спи с всяка секретарка и блондинка, която работи в тайните служби, баща ми каза, че трябва да се отървем от него. Това и направихме.

— Но има право да посещава детето ви.

— Само под най-строг надзор, уверявам ви.

— Страхувате се да не й направи нещо лошо?

— Боже мой, разбира се, че не! Мисля, че Кимбърли е единственият човек на света, с когото това копеле може да общува нормално.

— Какво имате предвид?

— Тя е дете, а прегръдките й сякаш заличават всичко мръсно в него.

— Кое му е мръсното, госпожице Макгроу?

— Той е най-големият мръсник на света! Не мога да ви опиша колко мрази хората! Мрази черните, или, както той се изразява, „мръсните негри“, мрази „жабарите“, „дръпнатите очи“, сиреч азиатците, латиноамериканците, евреите — всички, които не са бели и християни, въпреки че той определено не е християнин. Исква да бъдат унищожени. Това е неговото кредо.

Предположението се оправда!

* * *

В Париж беше четири следобед — тежките удари на стенния часовник отекнаха в квартирата на посланика Даниъл Кортлънд в американското посолство. Самият той — без сако, по разкопчана синя оксфордска риза, която откриваше превръзката на гърдите и лявото му рамо — седеше до старинната маса, която му служеше за бюро, и говореше по телефона. Отсреща, в голямата стая с тапицирани с брокат мебели, седяха Дру и Карин и тихо разговаряха.

— Как е ръката ти? — попита Дру.

— Много добре. Но краката още ме болят — отвърна Карин и се усмихна.

— Казах ти да си свалиш обувките.

— Щях да си разраня стъпалата, скъпи. Колко време вървахме по „Лакост“, преди да се обадиш на Клод да ни изпрати кола? Мисля, че почти четирийсет минути.

— Не можех да се обадя на Дърбейн. Още не знаем дали е сигурен. А Моро се занимаваше с нашия нацистки проповедник.

— По пътя видяхме три патрулни коли! Сигурна съм, че някоя от тях би ни устроила.

— Бяхме петима, единият от неонацистите беше ранен. А и Клод ни беше благодарен, че сме го изчакали.

— Какво направи „Дьозием“ в Шато дьо Венсан?

— Прегледали са целия парк, но не са открили нито един въоръжен човек.

— Странно — намръщи се Де Врийс. — Сигурна съм, че там възнамеряваха да ме убият.

— Такъв беше планът, който Кьониг ми описа.

— Чудя се какво се е случило.

На входната врата се позвъни. Латъм стана от креслото и погледна Кортлънд. Той кимна — продължаваше да говори по телефона. Дру отиде до вратата, отвори я и пусна Стенли Витковски.

— Нещо ново? — попита Дру.

— Ще изчакам посланикът да си свърши разговора. Той също трябва да чуе. Успяхте ли да си починете?

— Да, Стенли — отвърна Карин от креслото. — Посланикът Кортлънд бе така любезен да ни предложи стаята си за гости. Веднага заспах, а нашият приятел се залепи за телефона.

— На кого се обади?

— На Сорънсън. И той бележи напредък.

— Нещо ново за убиеца?

— Хванал го е натясно. Няма да се измъкне.

Даниъл Кортлънд затвори телефона, обърна се тронаво на стола си, за да поздрави Витковски, и болезнено потрепери.

— Здравейте, полковник, какво стана в болницата?

— С това се занимават британските Ми-6, сър. Появи се един пулмолог на име Удуърд от Кралския хирургически колеж. Твърдеше, че Министерството на външните работи го е изпратило да прегледа госпожа Кортлънд по ваша молба. Сега работят по въпроса.

— Не съм отправял подобна молба — каза посланикът. — Не познавам никакъв доктор Удуърд, още по-малко от Кралския хирургически колеж.

— Знам — каза Витковски. — Френско-американската охрана в болницата го спря тъкмо когато смяташе да инжектира стрихнин на подставената госпожа Кортлънд.

— Смела жена! Как се казва?

— Московец, сър. От Ню Йорк. Покойният ѝ съпруг е бил френски равин. Доброволно се зае със задачата.

— В такъв случай трябва да получи възнаграждение. Може би едномесечна ваканция със заплащане на всички разходи?

— Ще обсъдим предложението, сър... а вие как сте?

— Ще се оправя, нищо сериозно. Имах късмет!

— Не вие бяхте мишената, господин посланик.

— Да, разбирам — тихо каза Кортлънд. — Какво ще кажете да обсъдим положението, а?

— Госпожа Де Врийс току-що ми каза, че ви е много благодарна за поканата.

— Могат да останат тук колкото е необходимо. Предполагам, че вашата охрана е на мястото си.

— Тук има цял взвод морски пехотинци, сър, готови да извадят оръжието си при най-малкия шум.

— Добре. Седнете, приятели. Хайде да направим равносметка. Какво е положението? Говори пръв, Стенли.

— Да започнем от болницата — заговори Витковски и седна в креслото до Карин. — Много е неприятно, но британският белодробен лекар, въпросният Удуърд, е бил назначен от „Ке д’Орсе“ за лекуващ лекар на госпожа Кортлънд. Както и да е, съобщението се получи много късно, след като лекарят беше вече пристигнал.

— Това ме поразява! — възкликна Кортлънд.

— Лондонското време е с един час по-назад от това в Париж, господине — каза Латъм и седна. — Може би е станала грешка, но вие сте прав — много е неприятно.

— Може и да не е така — намеси се Де Врийс и всички погледи се обърнаха към нея. — Възможно ли е да имаме приятел сред английските неонацисти? Какъв по-добър начин да насочиш

вниманието към убиеца от това да задържиш едно разрешение, за да го изпратиш подозрително късно?

— Много е сложно, Карин — възрази полковникът. — И има голяма опасност да се сгреша. Веднага могат да открият „къртицата“.

— Тъкмо на това разчитаме, Стан — на грешките.

— Урок ли се опитваш да ми дадеш?

— Хайде, Стан — настоя Дру. — Може и да е права.

— Да, така е; но за лош късмет на този етап не можем да го разберем.

— Защо? Можем да потърсим следата. Кой в „Ке д’Орсе“ е дал разрешително на Удуърд за болницата, въпреки че е било късно?

— Тъкмо това не можем да разберем. Изпратено е от офиса на Анатола Бланшо, член на Камарата на депутатите. Моро го е проследил.

— И какво?

— Нищо. Този Бланшо никога не е чувал за доктор Удуърд. Няма и запис на телефонно обаждане от неговия офис до болницата „Хертфорд“. Всъщност, Бланшо се е обаждал в Лондон един-единствен път — преди година, от домашния си телефон, за да заложи в „Ладброукс“ на ирландските тотализатори.

— Значи неонацистите просто са избрали някакво име.

— Изглежда, че е така.

— По дяволите! Не каза ли, че си напреднал?

— Да, но не с Удуърд.

— А с кого тогава? — намеси се Кортлънд.

— Имах предвид пратката на агента Латъм за „Дьозием“ в ранните утринни часове, сър.

— Лутеранският свещеник ли? — попита Карин.

— Кьониг проговори — отвърна Витковски.

— И какво ти каза? — наведе се напред Дру.

— За Траупман. И преди сме чували това име.

— Хирургът от Нюрнберг? — попита Латъм. — Важната нацистка клетка, която Сорънсън изкопа от... — той млъкна и безпомощно погледна към посланика.

— Знам, Дру — тихо изрече Кортлънд. — От законния опекун на жена ми в Сентралия, Илинойс... Лично говорих с господин Шнайдер. Сега той е старец с много болезнени спомени, но каквото и да казва, надявам се, че говори истината.

— Със сигурност е казал истината за Траупман — намеси се полковникът. — Преди няколко дни Моро е бил в Мюнхен и се е срещнал с бившата жена на Траупман. Тя го е потвърдила.

— Знам — тихо каза посланикът и кимна. — Траупман е участвал в осъществяването на операция „Зоненкиндер“ в целия свободен свят.

— Какво е научил Клод от лутеранския свещеник? — попита Карин.

— Кьониг и други като него на най-високо равнище се страхуват от Траупман и му правят услуги, кой както може. Моро смята, че Траупман участва по някакъв начин в ръководството на неонацисткото движение, като поставя всеки на мястото му.

— Нещо като неонацистки Распутин? — предположи Де Врийс. — Фигура, недосегаема за императорския трон, която го контролира?

— Разбрахме, че има нов Фюрер — каза Витковски. — Но нямаме представа кой може да бъде.

Даниъл Кортлънд направи усилие и бавно се надигна от стола си.

— Може би ще ви бъде интересно да научите, че говорих по телефона с Уесли Сорънсън, който временно е поел управлението на някои тайни служби. Както и да е, но след като изляза от стаята, вие, господин Латъм, ще трябва да му се обадите от този телефон — скрамблерът е включен — и да чуete това, което той иска да ви каже... А сега, ако позволите, ще се оттегля в библиотеката, където има бар. По-късно, ако желаете да си побъбрим, можете да заповядате.

Посланикът неуверено прекоси стаята, излезе и плътно затвори вратата след себе си.

Дру скочи от стола и се втурна към телефона.

— Уес, аз съм. Какви са тези потайни истории?

— Посланикът Даниъл Кортлънд излезе ли от стаята?

— Да. Какво има?

— В случай че този разговор се подслушва, аз, Уесли Тиъдър Сорънсън, директор на Консулски Операции, съм готов да поема пълната отговорност за това, съгласно член седемдесет и три от Статута на Тайните Служби за вземането на еднолични решения в областта на...

— Хей, говориш с мен, по дяволите!

— Млъкни!

— Какво има, Уес?

— Сформирай група, която да отлети за Нюрнберг! Заловете доктор Ханс Траупман и го докарайте в Париж!

34.

Робърт Дърбейн седеше в офиса до запечатаната врата на отдела за свръзка. Беше разтревожен. Тревожеше го нещо повече от обикновено предчувствие, защото предчувствията са абстрактни и се предизвикват от какво ли не — от разстроен стомах до лошо настроение поради домашен скандал. Този път стомахът му беше съвсем наред, а от двацет и четири години насам жена му беше най-добрият му приятел. За последен път се бяха скарали, когато дъщеря им се омъжи за рокмузикант. Тя беше съгласна, той — не. И загуби. Бракът излезе повече от сполучлив, а дългокосият им зет направи хит и за един месец свирене в Лас Вегас спечели повече пари, отколкото Боби Дърбейн — за половин век. Никаква логика нямаше на този свят!

Но защо сега се чувстваше толкова неудобно? Вероятно заради молбата на полковник Витковски да се направи компютърна разпечатка на всички телефонни обаждания от отдела за последните седем дни. Неудобството нарасна и от потайното, доста странно поведение на Дру Латъм — човек, когото Боби смяташе за свой приятел. Дру го отбягваше, а това никак не му беше присъщо. Дърбейн бе оставил две съобщения за Латъм — едно в апартамента му на „Рю дю Бак“, който още беше в ремонт, и едно в отдела за свръзка на посолството. Нямаше отговор, а Боби знаеше, че Дру е в посолството, че цял ден не е излизал, че се е затворил в апартамента на посланика. Дърбейн научи за неприятния инцидент от миналата вечер — жената на Кортлънд била тежко ранена при терористично нападение. Нямаше големи шансове да оживее. И все пак не беше в стила на Латъм да пренебрегва съобщенията на своя приятел. Особено като се има предвид, че преди няколко дни Боби му бе спасил живота.

Нещо не беше наред. Беше се случило нещо, за което Дърбейн не знаеше, и нямаше друг начин да разбере, освен да се обади. Той вдигна слушалката на телефона си — от него можеше да се свърже с всеки телефон в посолството — и набра номера на апартамента на Кортлънд.

— Да?

— Господин посланик, обажда се Робърт Дърбейн от отдела за свръзка.

— Здравей, Боби — колебливо започна Кортлънд, — как си?

— Мисля, че аз трябва да ви попитам, сър.

Нещо не беше наред! Невъзмутимият служител на Държавния департамент се чувстваше неловко.

— Имах предвид състоянието на съпругата ви, господине. Чух, че е в болница.

— Правят всичко възможно. Благодаря ти за любезността. Има ли нещо друго?

— Да, сър. Предполага се, че никой не би трябвало да знае, но аз работя с полковник Витковски и ми е известно, че Дру Латъм е жив. Известно ми е също така, че в момента Дру се намира у вас. Бих желал да говоря с него.

— Изненадан съм, господин Дърбейн. Изчакайте за момент, моля.

Гласът на посланика се изгуби. Тишината изнервяше Боби — явно обсъждаха ситуацията и вземаха някакво решение. Накрая се обади Дру.

— Здравсти, Боби.

— Оставих ти две съобщения. Не ми се обади...

— Затънал съм до гуша, много съм объркан.

— Мога да си представя. Както и да е, мисля, че трябва да поговорим.

— Така ли? За какво?

— Точно това бих искал да разбера.

— Не ме бива много в кръстословиците, нали знаеш.

— Искам да говоря с теб, но не по телефона. Може ли?

— Изчакай, моля те.

Отново настана тишина, но този път по-кратка от предишната.

— Има един асансьор, който спира на твоя етаж. Ще слезат трима морски пехотинци. Разчисти коридора. След пет минути ще дойдем.

— Какво толкова има? — тихо попита Дърбейн. — Да не би да съм се превърнал в опасен човек?

— После ще говорим, Боби.

След седем минути и двајсет и осем секунди Дру седеше на единствения стол пред бюрото на Дърбейн. Офисът му беше претърсен от морските пехотинци. Нямаше оръжие.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита служителят в отдела за свръзка. — Какво съм направил, с какво съм предизвикал тази гестаповска проверка?

— Мисля, че каза точната дума, Боби — Гестапо.

— За какво говориш?

— Познаваш ли жена на име Филис Кранстън?

— Разбира се! Секретарката на онзи... как му беше името? Третото или четвъртото аташе след заместника на посланика...

— Тя спомена ли ти нещо за полковник Уебстър — кой е, къде живее?

— Да, каза ми, но всъщност нямаше нужда да ми казва.

— Какво имаш предвид?

— Кой според теб уреждаше връзките между посолството и въпросния полковник Уебстър? С вашите постоянни премествания от хотел на хотел и Витковски не можеше да се справи.

— Значи всичко е било скрито-покрито?

— Защо според теб бях толкова груб с Кранстън?

— Не знаех, че си бил груб.

— Настоях да ми каже откъде е научила това. Дори заплаших, че ще я разкрия.

— Тя каза ли ти?

— Размекна се, разплака се и започна да дрънка някакви религиозни дивотии. Предната вечер беше пила, не можеше да се защити.

— Добре я познаваш.

— Искаш да ти кажа всичко, така ли, Дру?

— Тъкмо затова съм тук, Боби.

— Отидохме с жена ми на един от онези приеми в посолството. Тогава Марта — така се казва жена ми — забеляза Филис да се навърта около бара и да се налива. През последната година майка ми бе живяла у нас — беше алкохоличка. Марта каза, че трябва да се опитам да помогна на Филис. Аз се опитах и очевидно се провалих.

— Значи не си споменавал пред никого за мен?

— Боже мой, не! Дори когато онзи глупак, за когото Кранстън работи, започна да души наоколо. Казах му, че нямам никаква представа кой се занимава с теб. Бях благодарен, че Филис е разбрала за какво говоря, когато ѝ казах да си държи езика зад зъбите.

— А защо се интересуваше аташето?

— Причината изглеждаше най-обикновена — отвърна Дърбейн. — По дяволите, каза, че някакъв френски предприемач се свързал с него и го помолил да инвестира парите си в недвижим имот. Та той помислил, че твоят екип може да провери този човек. Кранстън каза, че прекарвал повечето време в обеди с парижки бизнесмени, отколкото с хора, които биха могли да свършат работа.

— Защо не е отишъл при Витковски?

— Това не е тайна — той не може да използва служители на посолството за лични сделки. А ти имаш правото да съветваш персонала относно поведение, финанси и така нататък.

Дру се облегна, погледна към белия таван и шумно въздъхна.

— Дължа ти извинение, Боби. Когато научих от Филис Кранстън, че ти си един от двамата, на които е казала за мен, направих погрешно заключение — много набързо, затова сгреших. Помислих, че има някаква връзка със събитията от вечерта, когато проклетите нацисти едва не ме убиха в колата на посолството... Как се казваше онзи кучи син?... CZ-волф. Стори ми се, че времето е било лошо изчислено.

— Наистина беше лошо изчислено — съгласи се Дърбейн. — Имаше една важна причина, поради която нацистите стигнаха там преди нас...

— Как стана това?

— Открихме го на следващата сутрин. Вписано е в доклада. CZ-волф беше нагласил твоя радиопредавател на високи честоти и го беше включил на „предаване“. Неговите приятели са чули всичко, което си казал от момента, в който си излязъл от посолството. Когато ми се обади за подкрепление, те са се размърдали.

— Боже, толкова е просто!

— Ако беше погледнал предавателя, щеше да видиш, че червената лампичка за „предаване“ свети.

— По дяволите! Но все пак е странно, нали? Защо нацистите са се лепнали за Филис Кранстън?

— Какво странно има? Тя е нестабилна, за тях това е добре дошло.

— А шефът й?

— Мисля, че няма връзка.

— Точно това е връзката, приятелю. Боже мой!

Дърбейн забеляза отвлечения поглед на Латъм и каза:

— Концентрирай се върху двамата едновременно. Притисни и алкохоличката, и началника й. Той е алчен и амбициозен. Единият от двамата ще се пречупи. Но не се престаравай!

— Няма да постъпя така с нея, Боби. Ще проверя шефа й. Свържи се с него и му кажи, че си говорил с някого от моите хора — някой, който работи за мен. Кажи, че моят помощник се е съгласил да направи справка на няколко банкери. Нека ти даде името на предприемача.

— Не те разбирам.

— Ако не ти посочи името, значи няма такъв. Ако го посочи, значи някой стои зад него.

— Веднага ще му се обадя.

Дърбейн вдигна слушалката и се свърза с офиса на аташето.

— Филис, Боби се обажда. Свържи ме с онзи идиот. Нищо общо няма с теб... Здравей, Банкрофт, обажда се Дърбейн от отдела за свързка. Току-що говорих с главния специалист по разследванията от отдела на Латъм. Много е зает, но каза, че може да направи проверката, която ти искаше. Как се казваше онзи агент по недвижимите имоти, който те беше помолил да инвестираш... Разбрах, да, разбрах. Ще му кажа. Пак ще ти се обадя.

Дърбейн затвори телефона и записа нещо на едно листче хартия.

— Казва се Волтерен, Пикон Волтерен, от едноименната компания. Банкрофт каза да предам на твоя човек, че неговият консорциум притежава изключителните права върху близо двайсет хиляди квадратни мили имоти в долината на Лоара — по избор.

— Интересно! — възкликна Латъм и заби поглед в стената.

— От години се говори, че тези стари замъци се рушат, а никой не се наема да ги реставрира. Освен това, предприемачите много искат да купят земята и да я застроят с хиляди малки имения, от които могат да извлекат огромна печалба. Мога да вложа някой и друг долар или да подхвърля идеята на зет ми.

— На зет ти ли? — попита Латъм и погледна към Дърбейн.

— Няма значение. Кажете ми, какво ще правим с този Волтерен?

— Ще го предадем на Витковски, а той — на Моро от „Дъозием“. Трябва основно да се проверят и Волтерен, и тези изключителни права върху долината на Лоара.

— Какво общо има едното с другото?

— Не знам, просто искам да го проверим. Запомни, Боби, изобщо не съм слизал долу, защото съм мъртъв.

* * *

Беше девет и трийсет вечерта. В квартирата на посланика бяха сервирали чудесна вечеря за Дру и Карин. Келнерите от кухнята на посолството бяха подредили масата в трапезарията. Имаше свещи и две бутилки вино: едното — червено със стайна температура за бифтека на Латъм, другото — охладено шардоне за филето на Де Врийс. Даниъл Кортлънд не вечеряше с тях, тъй като се подразбра, че ще дойде полковник Витковски и ще се обсъждат стратегии, с които посланикът не бива да бъде запознат.

— Дру — започна Карин след кратка пауза. — Обади ли се на родителите си, за да им кажеш истината за теб и Хари?

— Не, още не му е дошло времето.

— Това е много жестоко. Не бива да ги пренебрегваш — сигурно са съсипани.

— Бих могъл да се доверя на Бет, но не и на баща си. Той е много открит човек и не симпатизира на властите. Цял живот се е борил срещу политиката на колежа, която ограничаваше археологическите изследвания в чужбина. Вероятно ще поиска да се направи проверка, а аз не мога да допусна това.

Някой позвъни на вратата. Един от келнерите моментално излезе от кухнята.

— Очакваме полковник Витковски — каза Латъм.

— Да, господине.

След дванайсет секунди шефът на охраната влезе в трапезарията и неодобрително огледа масата.

— Какво става тук, по дяволите? — троснато попита той. — Вече се държите като дипломати, така ли?

— Ако искаш нещо, веднага ще ти поръчаме — каза Карин.

— Не, благодаря. Хапнах чудесна пържола в офиса, докато чаках Моро — отвърна полковникът и стана.

— Какво каза Моро? — сериозно попита Латъм.

— Този Волтерен изглежда чист, но има някои неизяснени неща. Направил е състояние от нови строежи край Париж и много от хората, инвестирали при него, също са забогатели.

— Е, и други го правят.

— Но не в тези среди. Той е млад и нахален.

— Какво странно има в това?

— Дядо му е бил член на „Милис“...

— На кое?

— На френската пронацистка полиция по време на войната — обясни Карин. — Сформирана е от германците като опозиция на Съпротивата. Без тях нацистите не биха могли да владеят положението в окупираната страна. Измет!

— И какво значение има това, Стенли?

— Основните инвестиции на Волтерен идват от Германия. Германците купуват всичко, което могат.

— И долината на Лоара ли?

— Притежават я почти изцяло, по дяволите — поне големите имения край реката.

— Имаш ли списък на имотите?

— Да — полковникът бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади сгънат лист и го подаде на Дру. — Не знам какво можем да научим от това. Повечето са собственост на богати семейства от поколения насам. Някои са иззети от правителството поради неплатени данъци, други са купени от кинозвезди и най-различни знаменитости. Голяма част са обявени за продажба.

— Има ли генерали в списъка?

— Както виждаш, петнайсет или дваайсет, но те са купили парцели от пет-шест акра и си плащат данъците. Има още поне дузина други генерали и адмирали, наградени с доживотни имения като благодарност за приноса им към Република Франция.

— Откачена история!

— И ние си имаме няколко хиляди важни клечки от Армията, които живеят в хубави къщи край военните бази много след като се пенсионираат. Не е необичайно, дори е справедливо, като помислиш. През целия си живот те успяват да постигнат само малка част от това, което постигат останалите в частния сектор и не могат да си позволят да живеят дори в Скарсдейл, Ню Йорк.

— Никога не съм мислил за това.

— След осемнайсет месеца ще направя трийсет и пет години служба и единственото нещо, което мога да осигуря на децата и внуците си, е приятно прекарване в Париж. Ако някой от тях поиска да му заема петдесет хиляди долара за борсова операция, аз ще се разоря!

— Кажете, Стенли, защо на някои места липсват имената на жителите? — каза Латъм, като преглеждаше списъка.

— Това е разпоредба на „Ке д’Орсе“. У нас се прави същото.

— Можем ли да получим тези имена?

— Предполагам, че Моро може.

— Помоли го.

— Ще му се обадя сутринта. А сега да поговорим за операцията по залавянето на доктор Ханс Траупман от Нюрнберг.

— Ще ни трябват петима, не повече — каза Дру и остави списъка на масата. — Всеки трябва да говори свободно немски и да е минал физическа подготовка, да няма женени с деца.

— Намерих двама от НАТО, с теб и мен стават четирима, има и един кандидат от Марсилия, който би могъл да свърши работа.

— Чакайте! — намеси се Карин. — Аз съм петият човек, дори е по-добре, че съм жена!

— Откажете се, госпожа. Мога да се обзаложа, че Траупман се охранява много строго.

— Моро проверява това — каза полковникът. — Разбира се, той би желал лично да ръководи операцията, но „Ке д’Орсе“ и френското разузнаване в чужбина могат да го разкрият. Все пак нищо не му пречи да ни помага. До двайсет и четири часа той ще получи доклад за ежедневната програма и охраната на Траупман.

— Идвам с теб, Дру — спокойно каза Де Врийс. — Не можеш да ме спреш, така че не се опитвай.

— Защо, за Бога?

— Заради много причини, една от които не ти е известна.

— Какво?

— Ще ти кажа, когато му дойде времето.

— Що за отговор е това? Мислиш ли, че ще се примиря с него?

— Ще ти се наложи. Ако не се съгласиш, ще се разделим и никога повече няма да ме видиш.

— Толкова ли е важно това за теб? Каква е тази причина, която не ми е известна?

— Скъпи, просто трябва да приемеш някои неща.

— Слушай, момче — намеси се Витковски. — Тази идея не ми допада особено, но тя има и своите добри страни. Понякога жените успяват да проникнат там, където мъжете не могат.

— Какво предлагаш, по дяволите?

— Щом е решила, че ще дойде с нас, може да ни бъде полезна.

— Могат да я убият!

— Всички ни могат да убият. Тя има същото право на това, каквото имаш и ти. Ти си изгубил брат си, тя — съпруга си.

* * *

Във Вашингтон беше пет без двацет — минути преди трескавото движение на пиковия час да нахлуе по улиците и секретарки, машинописки и чиновници да хукнат към гаражите, паркингите и автобусните спирки. Уесли Сорънсън бе излязъл от офиса си и вече беше в лимузината. Не се прибираше у дома — жена му знаеше как да се оправя със спешните обаждания, да отделя по-важните и да ги прехвърля в колата. Директорът на Консулски Операции отиваше на среща с Нокс Талбът в Лангли, Вирджиния. Шефът на ЦРУ се бе обадил преди час. Капанът, който бяха заложили за Брус Уидърс, главния заподозрян в убийството в затвора, можеше да е свършил работа.

Талбът бе заповядал да подслушват телефона на Уидърс. В четиринайсет часа и тринайсет минути следобед се обади жена, която се представи като Сузи. Нокс пусна записа на Уесли по личния му телефон:

— Здравсти, скъпи, Сузи е. Извинявай, че те безпокоя на работното ти място, миличък, но се видях със Сидни и той ми каза, че е намерил онази стара таратайка.

— Сребристият „Остин Мартин“ ДБ-3?

— Ако търсиш него, проследил го е.

— Хей, това е колата от „Голдфингър“!

— Не иска да ти я докара, затова ти трябва да го потърсиш на онова място в Уудбридж в седемнайсет и трийсет.

— Да изпратим ли няколко по-здрави момчета да го проследят, Уес? — предложи Талбът.

— Добре, Нокс, но защо? Човекът може да е фашист и крадец, но какво от това, че си купува луксозна английска кола?

— Сетих се, че притежавам компания за производство на авточасти в Айдахо, та се обадох на управителя. Каза ми, че всеки любител на автомобили знае, че колата от „Голдфингър“ е „Остин Мартин“ ДБ-4, а не 3. Дори ми обясни, че би разбрал, ако някой я обърка с ДБ-5, защото няма голяма разлика в дизайна, но с ДБ-3 — в никакъв случай.

— Аз не различавам „Шевролет“ от „Понтиак“...

— Но манияците на коли ги различават, особено ако са готови да дадат повече от сто хиляди за автомобил. Да се срещнем на южния паркинг. Там е паркиран ягуарът на Уидърс.

Лимузината влезе в големия комплекс Лангли и шофьорът се насочи към южния паркинг. Един човек в тъмен костюм ги спря, като показва значка. Сорънсън отвори прозореца.

— Да, какво има?

— Познах колата ви, сър. Ако излезете и ме последвате, ще ви заведе при директора на ЦРУ. Сменил е лимузината с нещо по-незабележимо.

— Добре е направил.

Сорънсън седна до Нокс Талбът на задната седалка на невзрачно комби със съмнителна регистрация.

— Не оставяй външността да те излъже — каза директорът на ЦРУ. — Тази железария има мощен двигател.

— Нямам избор — ще ти повярвам.

— Освен двамата джентълмени на предната седалка, отзад има втора кола с още четирима, въоръжени до зъби.

— Ето го — намеси се шофьорът. — Върви към ягуара.

— По-полека, момче, да не го изпуснем.

— Няма начин, господин директор. Няма да изпусна този господин.

— Защо си толкова сигурен, младежо?

— Ухажваше годеницата ми — тя е стенографка.

— Разбирам — каза Талбът.

След почти час пътуване ягуарът спря до един изоставен мотел в покрайнините на Уудбридж. В далечния ляв край на редицата от бунгала имаше малка сграда, която приличаше на хамбар, с червен неонов надпис: Коктейли, телевизия, свободни стаи.

— Място за кратки следобедни срещи — заключи Уесли, докато Брус Уидърс слизаше от колата и влизаше в бара. — Предлагам да завием и да паркираме отдясно на вратата — каза той на шофьора. — Точно до онази плоска сребриста буболечка.

— Това е „Остин Мартин“ — колата от „Голдфингър“.

— Да, сега си спомням, че съм го гледал — биваше си го този филм. Но защо хората са готови да платят сто хиляди долара за тази кола? Сигурно е много удобна.

— Моят управител твърди, че била класика, а в момента струва много повече от сто хиляди. Може би към двеста.

— Тогава какво търси тук този Брус Уидърс?

— А колко струва на неонацисткото движение да се отърве от двама свои членове, които могат да се разприказват?

— Разбирам.

Шофьорът спря до английската спортна кола.

— Какво ще кажете някой от вас двамата да слезе и да се огледа?

— Да, господине — отвърна вторият агент. — Сега ще паркира и втората ни кола. Ето я.

— Мога ли да ви предложа да свалите вратовръзката си? Мисля, че на това място няма много хора с костюми.

Мъжът до шофьора се обърна.

— И самото ще сваля, господине. Днес е горещо.

Агентът слезе от колата и се скри във вратата под неоновия надпис.

Клиентелата в полутъмния бар напомняше разказ на Сароян: имаше шофьори на камиони, някаква строителна бригада, двама-трима колежани, белокос мъж, чиито износени дрехи все още издаваха първоначалното си добро качество, и четири застаряващи местни проститутки. Барманът заговори Брус Уидърс.

— Добър ден, господин Уидърс. Бунгало ли искате?

— Не днес, Ханк. Имам среща, но не виждам никого тук...

— Не са питали за теб. Може би човекът закъснява...

— Не, тук е. Колата му е отвън.

— Сигурно е в тоалетната. Седнете в някое сепаре. Като излезе, ще го изпратя при вас.

— Благодаря ти, сипи ми двойно. Днес имам празник.

— Ей сега.

Уидърс седна в сепаре в задната част на бара. Огромното му картини пристигна и той започна да отпива от него. Изкушаваше се да отиде до прозореца и пак да погледне „Остин Мартина“. Това се казва кола! Нямахше търпение да я подкара по пътя, да се изперчи с нея пред Анита Гризуълд — и особено да я покаже на дъщеря си Кимбърли! Приятните му размишления бяха прекъснати от набит мъж в карирана риза, който внезапно се появи пред него и се тръшна в сепарето.

— Добър ден, господин Уидърс. Сигурен съм, че сте видели ДБ-3. Хубава кола!

— Кой си ти, по дяволите? Не си Сидни — ти си двойно по-голям от него.

— Сидни беше зает, аз дойдох вместо него.

— Не се познаваме. Как разбра, че съм аз?

— Виждал съм ви на снимка.

— Какво? Тук съм поне от пет минути. Защо си чакал досега?

— Обикновена проверка — каза непознатият, който не сваляше очи от входната врата.

— Каква проверка?

— Всъщност, нищо особено. Нося ви чудесни новини.

— Така ли?

— В джоба ми има четири чека — всеки на стойност петдесет хиляди долара, общо — двеста хиляди. Имам и покана да посетите Германия, като всички разходи се заплащат. Разбрах, че не сте ползвал лятната си отпуската — сега можете да си я вземете.

— Боже, това е страхотно! Значи са оценили услугата ми — знаех си! Поех голям риск — знаете, нали?

— Разбира се.

— Нямам търпение да замина за Берлин! Тази страна ще отиде по дяволите. Тук ще са нужни поне петдесет години...

— Почакай! — рязко прошепна непознатият и отново погледна към вратата. — Видя ли кой влезе след теб? Един с бяла риза...

— Не съм го забелязал, защо?

— Удари две глътки бира, плати и излезе. Чакай, ей сега се връщам.

Човекът се измъкна от сепарето, бързо заобиколи бара и се приближи към мръсния прозорец. Надникна навън, след това моментално се отдръпна от стъклото и се върна в сепарето. Изглеждаше угрижен.

— Глупак! Проследили са те! — изсъска той, след като седна.

— За какво говориш?

— Онзи с бялата риза си говори с други трима и, повярвай ми, не са тукашни. На челата им пише „Разузнавателно управление“.

— Боже! Снощи ми се обади някакъв заместник-директор Кърнс, зададе ми няколко глупави въпроса, но аз го отрязах.

— Кърнс? От ЦРУ?

— Забрави ли, че работя там?

— Чудесно — непознатият се наведе напред. Лявата му ръка беше върху масата, дясната — отдолу. — Другите очакват от мен да си свърша работата, господин Уидърс.

— Само ми дайте парите и ще се измъкна през задния вход.

— И какво ще направите?

— Ще изчакам в някое празно бунгало, докато си тръгнат и ще накарам някоя от проститутките да се закълне, че е била с мен. И преди съм го правил. Обадете ми се по-късно за „Остин Мартина“. Да тръгваме!

— Няма за къде да бързаме.

Мъжът избухна в смях, след което изпод масата се чуха четири леки изпуквания. Брус Уидърс падна назад, тялото му се свлече на пейката. Очите му бяха широко отворени, от ъгълчето на устата му се стичаше струйка кръв. Непознатият мъж в карирана риза излезе от сепарето и спокойно тръгна към задния вход, като по пътя скри пистолета със заглушител зад колана си. Отвори вратата и изчезна. Марио Марчети, Дона на Поншартен, спазваше условията на споразумението.

Едва след десетина минути в бара избухнаха викове и женски писъци. Една силно гримирана жена изскочи от входа и изкрещя:

— За Бога, някой да извика полиция! Вътре убиха човек!

Агентите на ЦРУ влязоха в бара начело със своя директор и Уесли Сорънсън. На всички бе заповядано да останат по местата си и да не се обаждат по телефона. Когато Нокс Талбът и Уесли Сорънсън, объркани и разстроени, излязоха от бара, вече беше започнало да се здрачава. „Остин Мартин“ ДБ-3 беше изчезнал.

35.

Обектът доктор Ханс Траупман се охранява денонощно от отряди по трима души на смени, тежковъоръжени, които придружават хирурга до операционната и дори остават в нея по време на операциите. Когато Траупман ходи на ресторант, театър, концерт, охраната се подсилва двойно. Обграждат седалките и често обикалят наоколо, като оглеждат района. В дома на Траупман охраната пази асансьора, коридорите и сградата отвън. Има многобройни алармени системи. В редките случаи, когато докторът ползва обществена тоалетна, двама от охраната влизат заедно с него, а третият остава навън и спира хората, които искат да влязат. Вози се в брониран „Мерцедес“ с бронирани стъкла от всички страни. За далечни пътувания използва частния си самолет, който се пази в запечатан хангар на малко летище южно от Нюрнберг. Този хангар е оборудван отвън и отвътре с дигитални камери.

Единствено изключение правят пътуванията на Траупман до Бон. Тогава се придвижва с моторницата си по Рейн. Предполага се, че присъства на тайни срещи на неонацисткото движение. Очевидно на никого от членовете не се разрешава да бъде придружаван от екипаж, вероятно заради по-добрата маневреност на лодката — малка моторница с мощен двигател и непотопяеми понтони. Но дори и тогава Траупман се охранява с помощта на въртящи се камери, чрез които охраната му го наблюдава от яхтклуба, където един хеликоптер се намира в готовност незабавно да излети.

Дру Латъм дочете последното изречение, остави доклада на Моро на старинната маса, която служеше за бюро, и погледна към Витковски и Карин, които седяха на кушетката.

— Има ли нещо, което този кучи син да е пропуснал?

— Докладът изглежда доста подробен — отвърна полковникът.

— Прочети го.

Дру стана и подаде доклада на Карин, след което седна в едно от тапицираните с брокат кресла. Де Врийс започна да чете, а Латъм продължи:

— Нямам представа откъде да започнем, по дяволите! Това копеле има охрана дори в тоалетната!

— Изглежда безнадеждно, но по-отблизо може и да открием някое слабо място.

— Дай Боже! Изглежда, че ще бъде много по-лесно да го измъкнем навън, отколкото да го заловим.

— Ще отвлечем вниманието на охраната — каза Карин и вдигна очи от доклада. — Нищо друго не ми идва наум.

— Естествено, това е задължително — намеси се Витковски. — Ще елиминираме двама-трима и ще нападнем. Въпросът е как да го направим — не знаем доколко дисциплинирани са неговите хора.

— Няма как да разберем, преди да отидем там.

— Между другото, двамата от НАТО са долу в моя офис. Пристигнаха със самолет от Брюксел в три часа. Имат фалшиви паспорти и документи на служители във въздухоплавателна компания.

— Чудесно — каза Латъм. — Такива обикалят из цяла Европа.

— Необходимо ли е това? — попита Карин.

— Необходимо е, госпожа. Истинските им имена биха разкрили, че са участвали в операцията „Пустинна буря“. И двамата са много сръчни в използването на ножове и гароти.

— Искаш да кажеш, че са убийци?

— Само когато се наложи, Карин. Честно казано, те са приятни младежи, дори малко срамежливи, обучени да реагират бързо в определени ситуации.

— И двамата ли говорят френски и немски? — попита Де Врийс.

— Да, отлично. Първият е капитан Кристиан Диц, трийсет и двегодишен, завършил Университета Денисън, армейски офицер. Родителите му са германци, баба му и дядо му са били членове на

немската нелегална съпротива по време на Третия Райх. Баща му и майка му са изпратени в САЩ още като деца.

— А другият? — попита Дру.

— Лейтенант Антъни, Джералд Антъни. Той е по-интересен — каза полковникът. — Изучавал е френска и германска литература, преподавал е в малък колеж в Пенсилвания, където е подготвял доктората си. След това изведнъж решил, че — по негови собствени думи — не приема политиката на колежа. Мислех да ги поканя тук. Трябва да се опознаем.

— Това е добра идея, Стенли — отвърна Карин. — Ще поръчам ордъври и кафе, може би някакъв алкохол?

— Не — възрази Дру. — Никакви ордъври или кафе, а най-вече — никакъв алкохол! Това е военна операция, нека се държим както подобава.

— Прав е, млада госпожо. Сега не е време за неофициални вечери; първо трябва да видим как се справят.

Де Врийс го изглежда въпросително.

— Нека се качат, Стенли — предложи Дру.

* * *

Въпреки ниския си ръст капитан Кристиан Диц приличаше на слязъл от плакат на „Хитлерюгенд“. Рус, синеок, атлетичен, той се държеше като опитен командос. Лейтенант Джералд Антъни беше също толкова мускулист, но много по-висок, строен, тъмнокос. По лицата и на двамата нямаше никаква злоба, в очите им липсваше всякаква враждебност. Както бе казал Витковски, те бяха направо срамежливи и не обичаха да говорят за заслугите си.

— Прочетохте доклада за Траупман — започна Дру. — Някакви предложения?

— Най-добре е в ресторант — каза лейтенант Антъни.

— По реката — почти едновременно се обади и капитан Диц. — Предлагам да го изчакаме в Нюрнберг и да тръгнем след него към Бон.

— Защо в ресторант? — обърна се Карин към Антъни.

— Лесно е да се отвлече вниманието... Можем да предизвикаме пожар или да елиминираме охраната, като сложим успокоителни във

водата или храната им. Но мисля, че пожарът би свършил повече работа — толкова е лесно с тези фламбирани ястия! Разливаш соса и всичко пламва — за кратко, но все пак може да се отвлече вниманието на хората и ние да заловим обекта.

— А какво мислите за реката? — попита Витковски.

— Добре е да се действа под водата, извън обсега на камерите, преди лодката да доближи брега. След това се качваме и офейкуваме.

— Почакайте — заговори Дру. — Лейтенант, защо смятате, че ресторантът е по-подходящ от реката?

— Първо, защото се пести време; освен това, под водата има много по-големи възможности да се сгреша, господине. Видимостта е лоша, може да не улучим камерите — достатъчно е да пропуснем и една. Хеликоптерът има мощни прожектори, а моторната лодка се забелязва лесно. Мисля, че врагът би предпочел да убие обекта, отколкото да го остави жив в ръцете ни.

— Добър аргумент — отбеляза полковникът. — А вие, капитане, какво имате против ресторанта?

— Там също има много възможности за грешки, господине — каза Диц. — Паникьосаната тълпа няма да попречи на охранителния отряд. Веднага щом пламне огънят, те ще се втурнат към обекта, за да го предпазят, а не можем и да ги упоим, защото те не седят на околните маси. Не се знае дали ще ги познаем.

— Значи не сте съгласен с колегата си — каза Карин.

— Не ни е за пръв път, госпожо. Обикновено се споразумяваме.

— Имате чудесна идея! — намеси се Латъм. — Защо не пийнем по едно?

— Мисля, че ти каза...

— Забравете какво съм казал, госпожо Де Врийс.

* * *

Петимата членове на операцията отлетяха за Нюрнберг с три различни полета — Дру с лейтенант Антъни, Карин — с капитан Диц, а Витковски — сам. Клод Моро беше уредил нещата така, че Латъм и Де Врийс да бъдат настанени в съседни стаи в един и същ хотел. Витковски, Антъни и Диц бяха настанени в различни хотели из града.

Трябваше да се срещнат на следващата сутрин в градската библиотека на Нюрнберг, при рафтовете с историческа литература за града. Представиха се като трима кандидати на науките, пристигнали заедно с един професор от Колумбийския университет в Ню Йорк и екскурзоводка германка. Придружиха ги до залата за конференции, без да им поискат документи — агентите на Моро се бяха погрижили за това.

— Не знаех колко красив е този град! — възкликна Джералд Антъни, единственият кандидат на науките измежду тях. — Тази сутрин станах рано и излязох на разходка. Стените са от XI век, кралският дворец и Картузианският манастир са средновековни.

— Изучавал сте немско изкуство, а не знаете кое е родното място на Ханс Закс и Албрехт Дюрер? — попита Карин, когато седнаха около солидната кръгла маса.

— Е, Закс е музикант и драматург, а Дюрер — художник. Аз се бях концентрирал върху германската литература...

— Хей, академици, може ли за момент? — прекъсна ги Латъм. Витковски се разсмя. — Имаме и по-важни неща за обсъждане.

— Извинявай, Дру — каза Карин. — Просто толкова ми е приятно да говоря за... Няма значение.

— Кой ще говори пръв? — попита Дру.

— Аз също станах рано тази сутрин — започна капитан Диц. — Но тъй като не съм естет, отидох да разгледам дома на Траупман. В доклада на „Дьозием“ всичко е записано абсолютно точно. Охраната обикаля около сградата като глутница вълци. Няма начин да се проникне вътре незабелязано.

— Не сме и мислили, че можем да го заловим в апартамента му — каза полковникът. — Хората на „Дьозием“ тук наблюдават дома му. Ще ни информират, когато реши да излезе. Един от тях след малко ще дойде. Изгубили сте си времето, капитане.

— Не бих казал, сър. Един от охраната обича да си пийва. Когато не го наблюдават, пие от една плоска бутилка. Друг непрекъснато се чеше — може би има някаква алергия.

— Какво предлагате? — попита Де Врийс.

— Имам няколко предложения, мадам. Можем да заловим единия от тях и да го поразпитаем.

— Интересува ме как Траупман се качва в лимузината си, когато отива в болницата, и как слиза от нея — каза Дру. — Дали използва подземен паркинг? Все трябва да излезе навън, макар и за кратко. Можем да използваме това.

— Краткото време може да ни подведе, господине — възрази лейтенант Антъни. — Вероятно охраната е предвидила всичко.

— Имаме арбалети и заглушители, а освен това не бива да подценяваме момента на изненада — каза Латъм.

— Да, но не улучим ли, ще провалим операцията веднъж завинаги — намеси се Витковски. — Имаме възможност за един-единствен опит; провалим ли се, ще намерят начин да скрият Траупман вдън земя. Затова трябва да проучим всичко и да изберем най-добрата възможност.

Изведнъж от сакото на Витковски долетя тих бръмчащ звук. Той бръкна и извади малък телефон, който му бяха предоставили от германския клон на „Дьозием“.

— Да?

— Извинете, че закъснях за закуската — обади се глас със силен френски акцент. — След няколко минути ще бъда при вас.

Полковникът се обърна към останалите на масата.

— След минута-две ще дойде един от хората на Моро. Карин, имате ли нещо против да отидете на пропуската и да го изчакате?

— За кого да питам?

— За Аренд — професор, хоноруван преподавател в Нюрнбергския университет.

Де Врийс стана от стола си, отвори вратата и излезе. След малко се върна, придружена от човек с вид на средностатистически германски данъкоплатец — среден на ръст, облечен в спретнат костюм от средно скъп магазин. Всичко в него беше обикновено, невзрачно, което означаваше, че е извънредно добър агент.

— Не е нужно да се представяме един на друг, господа — каза той усмихнат. — С тези фалшиви самоличности всичко е толкова объркано, нали? За удобство можете да ме наричате просто Карл — много разпространено име.

— Седнете, Карл — каза Дру и му посочи един свободен стол.

— Надявам се да ви бъда полезен. Задачата ви е изключително трудна.

— Имаме компетентни помощници — каза Витковски. — Можете ли да добавите нещо във връзка с доклада?

— Ще започна с това, което открихме, след като вече бяхме изпратили доклада в Париж. Траупман ръководи личните си сделки от офиса на председателя на болничното настоятелство — извънредно богат човек с връзки в правителството и обществото.

— Това е малко странно — забеляза Джералд Антъни.

— Не, Джери — възрази Кристиан Диц. — Това е съвсем по германски.

— Точно така — кимна мъжът, представил се като Карл. — И тъй като всичко е документирано — съвсем по германски — ние вербувахме един чиновник от болницата, който да ни съобщава за действията на Траупман.

— Не е ли опасно?

— Той смята, че работи за полицията.

— Вашите хора са безупречни — отбеляза Диц.

— Траупман е резервирал маса за шестима в ресторант-градина „Гартенхоф“ за осем и половина тази вечер.

— Да видим какво ще стане — обади се Антъни.

— От друга страна, нашият човек от летището ни информира, че Траупман е поръчал да му приготвят самолета за утре за пет часа следобед. Исква да лети за Бон.

— За неонацистка среща на Рейн? Не е ли по-добре по вода? — попита Диц.

— Имаме две възможности — твърдо каза Латъм. — В ресторанта тази вечер и утре на Рейн. Какво ще кажеш, Карин?

— И двете са еднакво опасни. Дано имаме късмет, приятели!

* * *

На летището северно от Лейкънхийт в окосените ливади на Кент стояха два огромни ремонтирани глайдера „Месершмит“ ME 323. Операция „Водна мълния“ щеше да започне след седемдесет и два часа.

На брега между резервоара Дейлкарлая и река Потомак стояха още два големи глайдера ME 323. Огромният резервоар, който се

пълнеше от изобилните подземни води, снабдяваше с вода цял Арлингтън, Фолс Чърч, Джорджтаун и федералния окръг Колумбия, включително гетата и дори Белия дом. В определен момент два реактивни самолета „Тъндърбърд“ щяха да се снишат с минимална скорост, да закачат с куки двойните полюсни жици и да вдигнат глайдерите във въздуха. За това щяха да помогнат и ракетите под крилата на глайдерите, които можеха сами да се задействат и да се отделят, като се активират в момента на излитането. Всичко беше проверено и изпробвано в полетата на Матмах, Германия, където се намираше новата щабквартира на Братството. До началото на операцията оставаха седемдесет и два часа.

На малко повече от четирийсет километра южно от Париж в полетата на Бове се помещаваха водоизточниците, които снабдяваха централните райони на града: там живееха много от членовете на правителството, там се намираше „Ке д’Орсе“, президентският дворец, казармите на охраната и още много други департаменти и организации. На около двайсет километра източно от резервоарите имаше равно поле — обширно пространство, сред което бяха пръснати три частни летища за богати хора, които презираха неудобствата на летищата „Орли“ и „Дьо Гол“. По-нататък се виждаха два големи, наскоро боядисани глайдера. На любопитните се обясняваше, че тези глайдери принадлежат на кралското семейство на Саудитска Арабия. Никой не се интересуваше от останалото. Всеки момент се очакваше да пристигнат няколко реактивни самолети, които трябваше да ги вдигнат във въздуха, за да отпътуват за Риад. От контролната кула се обадиха, че това ще стане след около седемдесет и два часа.

* * *

Ресторантът градина „Гартенхоф“ съществуваше от времето на изящните струнни квартети, озвучавали изискани вечери, поднасяни от келнери в чисто бели ръкавици. Това бе истинска градина, обилно украсена с цветя в саксии, която се извисяваше на тераса високо над старинните улици на Нюрнберг.

Лейтенант Джералд Антъни беше вбесен. Беше подготвил всичко за избухването на внезапния пожар, който да отвлече вниманието на

клиентите и най-вече на охраната. Но топлият бриз, който полъхваше на откритата тераса, беше много опасен и можеше да провали плана. Стъклени глобуси предпазваха пламъка на свещите. Имаше вероятност огънят да се разпространи из претъпкания ресторант и да нарани невинни хора. А и паниката, причинена от подобен пожар, можеше да им направи лоша услуга: истеричните тълпи щяха да блокират единствения изход.

Всички участници в операцията внимателно огледаха Ханс Траупман и неговата компания. Видният хирург беше слаб, среден на ръст мъж, който оживено жестикулираше и придружаваше жестовете си с неочаквани гримаси. Не беше привлекателен, но отговаряше на всички представи за щедър домакин — редките му паузи будеха мълчаливо уважение сред неговите слушатели.

С лице, променено от очилата с дебели рогови рамки, грима и мустаците, Латъм гледаше към Карин — също толкова неузнаваема на слабата светлина от свещите: бледа, без никакъв грим, с коса, силно опъната назад в старомоден кок. Тя не отвърна на погледа му. Изглеждаше хипнотизирана от нещо на масата на Траупман.

Лейтенант Антъни се спогледа с Дру и полковник Витковски и незабележимо кимна с глава. Останалите му отвърнаха със същото. Карин де Врийс изведнъж заговори на немски с безгрижен тон, което никак не ѝ беше присъщо:

— Видях една стара приятелка, която тръгна към тоалетната. Аз смятам да направя същото.

Тя стана, прекоси терасата и тръгна след друга жена.

— Какво каза? — попита Дру.

— Каза, че отива до тоалетната — отвърна Диц.

— Съмнявам се — уверено се намеси Антъни.

— Какво искате да кажете? — попита Латъм.

— Тя тръгна след жената, която седеше на масата на Траупман — обясни Витковски.

— Да не е полудяла? — избухна Латъм.

— Ще разберем, след като се върне, момче.

— Това никак не ми харесва!

— Нямаш избор — каза полковникът.

След дванайсет минути Де Врийс се върна на масата.

— Моята нова приятелка не харесва този „перверзен миризлив тип“. Тя е на двайсет и шест и Траупман излиза с нея, за да се перчи. Плаща ѝ и има странни изисквания в секса.

— Откъде знаеш това? — попита Латъм.

— Нали си спомняте, че съм живяла в Амстердам^[1]... Тя е наркоманка, взема кокаин. Имаше нужда от една доза за вечерта. Видях я как смъркаше — добрият доктор ѝ го осигурява.

— Какъв тип! — възкликна капитан Диц. — Това може ли да ни отведе до нещо?

— Ако се промъкнем в апартамента му, много ще ни помогне — отвърна Карин.

— Как? — попита Витковски.

— Записва с камера сексуалните си преживявания.

— Той е болен! — отсече лейтенант Антъни.

— Тя каза, че имал цяла видеотека, подредена в азбучен ред, където имало и малки момченца и момиченца.

— След като сте научила за записите, сигурно сте задала няколко въпроса и за самия апартамент. Така ли е?

— Разбира се. Тримата от охраната си сменят задълженията, за да си почиват. Единият стои пред вратата до маса с телефон, а другите двама обикалят коридорите, фойето и сградата.

— А асансьорите? — попита Витковски.

— Траупман живее на целия мансарден етаж. За да се стигне дотам, трябва да се набере някакъв код или да се говори с охраната на сградата, която трябва да бъде уведомена, че горе ви очакват.

— Значи пречките са две — охраната на Траупман и тази на сградата.

— Три са — поправи го Карин. — На етажа също има пазач. Той трябва да набере друг код, за да отвори вратата. В противен случай се задействат сирени.

— Момичето ли ви каза всичко това? — попита лейтенант Антъни.

— Нямаше нужда да ми го казва. Това е стандартната процедура. В Амстердам действаше същата система.

— Как ще преодолеем препятствията? — попита Витковски.

— Ние с Джери ще се справим с онзи, който обича да си пийва, и другия, който все се чеше. С вътрешния пост могат да се справят двама

с официални документи — и капитанът погледна към Латъм и Витковски.

— Да речем, че успеем — каза Дру раздразнен. — А кой ще се справи с последния в апартамента?

— За това не бях помислил, господине.

— Моля ви, поръчайте ми двойно кафе — загадъчно каза Карин и стана от масата. — Очаква ни тежка нощ.

След това тя тръгна покрай стените зад претъпканите маси към дамската тоалетна.

След пет минути младата жена, която седеше до доктор Ханс Траупман, получи леко главозамайване и също стана от масата.

Осемнайсет минути след това Карин де Врийс се върна при американските си спътници.

— Среещала си се с момичето в тоалетната? — попита Витковски.

— Казах й, че щом стана от масата и тръгна към входа, тя трябва да си намери някакво извинение и да направи същото, за да се срещнем след три-четири минути.

— Какви са условията? — попита Латъм.

— След като двамата с Траупман влязат вътре, след около час тя ще изключи алармената система и ще отвори вратата. В замяна на това иска виза за Съединените щати и достатъчно пари, с които да се оправи и да живее прилично поне три години. След това се надява, че ще усъвършенства английския си и ще си намери работа.

— Е, можеше да поиска и повече — каза Дру.

Планът за действие беше готов.

---

[1] Амстердам е единственият град в Европа, където официално е разрешена продажбата на т.нар. „меки“ наркотици. ↑

36.

Комплексът от луксозни апартаменти представляваше съоръжение от стомана и тъмно стъкло, което събуждаше в човека копнеж по каменни стени, кули и арки. Приличаше повече на компютърен продукт, отколкото на архитектурно произведение. Но все пак беше много внушителен — прозорците бяха високи почти колкото два етажа, фойето беше облицовано с бял мрамор, по средата имаше широк фонтан, в който светеха подводни фенери. Коридорите на всеки етаж бяха оградени с ниска стена от пъстър гранит, която позволяваше и на най-ниските хора да наблюдават панорамата. Не беше красиво, но създаваше впечатление за технически триумф.

Отляво на входа зад прозрачно стъкло седеше униформен пазач, който пускаше посетителите, представили се по домофона на входа, след като жителите потвърдяха, че могат да ги приемат. За по-голяма безопасност на самите пазачи в офиса имаше аларми за пожар, нахлуване с взлом и директна връзка с полицията. Полицаяте се намираха на половин миля от сградата и можеха да пристигнат за шейсет секунди. Комплексът се състоеше от единайсет етажа, а мансардният апартамент заемаше целия единайсети етаж.

Дворът отвън изцяло отговаряше на лукса на сградата. Кръгова алея свързваше един жив плет с друг, а между тях бе посаден чемшир във формата на различни фигури; имаше цветни лехи, бетонни шадравани, в които плуваха златни рибки, павирани пътеки за любители на разходките на чист въздух. Зад сградата срещу средновековна стена се помещаваше плувен басейн с олимпийски размери, фотьойли и открит бар за летните месеци. Очевидно Ханс Траупман живееше много добре.

— Басейнът има аларма — ако докоснеш екраните с ръка, започват да вият сирени. Влакната са чувствителни към топлина — прошепна Латъм на капитан Кристиан Диц, който вече бе огледал наоколо.

— Затова ви казах, че единственият начин е да елиминираме двамата, които обикалят отвън, да минем през охраната на входа и да се качим на единайсетия етаж.

— Наистина ли ще се справите с тях?

— Не е там работата, сър. Джери ще се справи с онзи здравеняк с бутилката, а аз ще се заема с другия. Но не знам дали вие с полковника ще успеете да излъжете охраната.

— Витковски се обади и каза, че всичко е наред. Ще използваме двама-трима души от полицията, които ще се обалят на охраната и ще ни помогнат да влезем.

— „Дъозием“ работи ли с нюрнбергската полиция?

— Вероятно е така, но не това исках да ви кажа. Няма значение дали ще бъдат истински полицаи. Имената ще внушават респект. А и вече минава полунощ, кой ще прави проверка?

— Полковникът добре ли говори немски?

— Говори съвсем свободно...

— Трябва да звучи авторитетно... Виджте, полковникът запали клечка кибрит в храстите. Нещо става.

— Можеш ли да надникнеш?

— Да — отвърна капитан Диц, като гледаше през листата. — Джери върви към десния край. Ще изчака човекът да влезе в сянката.

— Много сте самоуверени, момчета! Не ви ли е хрумвало, че противникът ви може да се окаже по-силен?

— Затова винаги прилагаме най-мръсните номера. Вие не го ли правите?

— А какво ще стане, когато човекът не се върне? Другият от охраната може да го чака.

— Те са германци и действат като по часовник. Отклоненията са недопустими. Ето, Джери го хвана!

— Какво?

— Не видяхте ли? Направи знак, че мисията е изпълнена... Аз тръгвам напред, а вие ще се присъедините към полковника.

— Да, знам...

— Няма да отнеме повече от двайсет минути. До скоро виждане, господине!

Капитанът запълзя към покрития вход на комплекса, а Дру тръгна между цветята към живия плет, където лежеше Стенли

Витковски.

— Добре работят тези момчета! — каза полковникът, който гледаше през инфрачервен бинокъл. — Ето го и другият! Искам само да влезем вътре!

— Пазачът ще предупреди полицията веднага щом види оръжието.

— Сградата има единайсет етажа, откъде мислиш, че ще започнат?

— Добре. Да вървим!

— Почакай. Човекът на капитана още не се е появил.

— Нали каза: „Ето го“?

— Излезе, но още не се е приближил.

Минаха шест минути. Накрая Витковски се обади.

— Ето, приближава се. Всичко е наред!

След трийсет секунди някой запали клечка кибрит и я хвърли.

— Готово — каза полковникът. — Хайде, изправи се. Помни, че си полицай от Нюрнберг. Стой плътно зад мен и не си отваряй устата.

Двамата минаха тичешком по кръговата алея и спряха под козирката на входа, пред дебелиите стъклени врати. След като си поеа дъх, те се изправиха и тръгнаха към таблото на домофона.

— Добър вечер — поздрави полковникът на немски и продължи: — Изпратиха ни да проверим вътрешната апаратура за свръзка при произшествия в дома на господин Траупман.

— Ах, да, вашите началници се обадиха още преди час, но както вече им съобщих, тази вечер докторът е зает...

— Но ние няма да безпокоим доктора — отвърна Витковски обиден. — Няма да безпокоим нито него, нито личната му охрана. Алармената сигнализация се намира в килера срещу вратата на господин Траупман. Той дори няма да разбере, че сме били тук — такова е нареждането на шефа на нюрнбергската полиция. Сигурен съм, че той ви е съобщил за това.

— Но какво е станало със... сигнализацията?

— Някаква повреда — местили са мебели или нещо в килера и вероятно са прекъснали някоя жица. Не можем да знаем какво е станало, преди да направим проверка.

— Дори не знаех, че докторът има подобна апаратура... — каза пазачът.

— Между нас казано, докторът има директни линии с много висши сановници от полицията и правителството.

— Знаех, че е известен хирург, но нямах представа...

— Просто е твърде щедър към нашите началници — прекъсна го Витковски с приятелски тон. — Губим време, пуснете ни да влезем, моля ви.

— Разбира се, но първо ще трябва да се подпишете в регистъра.

— И да си загубим работата, както и вие — вашата?

— Добре, добре. Ще въведа кода за единайсетия етаж — там се намира апартаментът. Трябва ли ви ключът за килера?

— Не, благодаря. Траупман е дал ключ на нашия комендант, а той го даде на нас.

— Добре. Влезте.

— Ще ви покажем документите си, разбира се, но за всички ни е по-добре да забравите, че някога сте ни виждал.

— Обичам работата си и не желая да се занимавам с полицията.

Асансьорът се намирал зад ъгъла и не се виждаше от апартамента на хирурга. Латъм и полковникът се промъкнаха край стената. Дру надникна иззад ъгъла. На входа стоеше мъж по риза, четеше някакво криминале и барабанеше с пръсти в ритъма на тихата музика, която идваше от малък транзистор. Пред него имаше внушително табло, което осигуряваше директната му връзка с няколко радиопредавателя. Това можеше да провали операцията. Латъм погледна часовника си и прошепна на Витковски:

— Неприятно, Стан.

— Не съм очаквал нещо по-различно, момче — отвърна ветеранът, бръкна в джоба си и извади пет топчета. — Много е важно да се отвлече вниманието, Карин беше права за това.

— Мисля, че сме закъснели. Приятелката на Траупман сигурно се ядосва.

— Използвай стрелите. Цели се във врата му — трябва да го улучиш в гърлото.

— Какво?

— Сега ще стане и ще тръгне насам.

— Какво ще правиш?

Витковски търкулна едно топче по мраморния под. То стигна до отсрещната стена и спря. После хвърли друго — в противоположна

посока. То също спря.

— Идва насам.

— Колкото повече се приближи, толкова по-голяма е вероятността да го улучиш.

Полковникът хвърли още две топчета, които се търкулнаха по коридора и изтракаха. Пазачът се втурна напред с изваден пистолет. Когато зави зад ъгъла, Латъм изстреля три стрелички с упойващо вещество. Първата се удари в стената, втората и третата се забиха във врата на нациста. Човекът се задъха, хвана се за гърлото и слабо извика. После бавно се строполи на пода.

— Събери стрелите и да го отнесем на мястото му — каза Витковски. — Опиатът действа половин час.

Те отнесоха неонациста и го настаниха на стола му. Главата му клюмна. Дру отиде до вратата на апартамента, пое дълбоко дъх и я отвори. Алармата мълчеше — беше тъмно и тихо. Накрая се чу тих женски глас:

— Schnell! Beeilen Sie sich!^[1]

— Почакай! — каза Латъм, но полковникът вече стоеше зад него. — Какво казва, можем ли да включим осветлението?

— Да — отвърна жената. — Говори малко английски, не много добре.

Тя включи осветлението в преддверието. Беше напълно облечена, в ръцете си държеше чантичка и куфар. Витковски пристъпи напред.

— Тръгваме, нали?

— Не бързайте толкова, госпожице — каза полковникът на немски. — Първо трябва да си свършим работата.

— Но вие ми обещахте! — извика тя. — Виза, паспорт и охрана, за да замина за Америка!

— Всичко ще получите, госпожице. Но къде са видеокасетите?

— У мен са петнайсет от най-компрометиращите. Но е невъзможно да изнесете господин доктора от сградата. Служебният вход е заключен от осем вечерта до осем сутринта. Няма друг начин да се излезе, камерите записват всичко.

Полковникът преведе на Дру, а той отговори:

— Може и да успеем да изнесем Траупман през охраната на главния вход. Елиминирахме личната му охрана...

Витковски отново преведе.

— Това е глупаво, всички ще умрем! — рязко възрази тя. — Не познавате това място! Тук живеят най-богатите хора в Нюрнберг и поради честите отвличания напоследък всеки трябва лично да информира охраната, че излиза.

— Аз ще се обадя вместо Траупман, какво толкова? Всъщност той къде е?

— В спалнята, спи. Той е стар, виното лесно го уморява, особено когато е смесено с нещо друго. Но вие наистина не разбирате! В цяла Европа богатите пътуват с охрана в бронирани автомобили. Вие сте луди, ако смятате, че можете да излезете с доктора.

— Ще го упоим.

— Преди да напусне сградата, трябва да се извика лимузината му от гаража, а само личната му охрана знае шифъра...

— Шифъра?

— Автомобилите също се крадат.

— За какво говорите, по дяволите? Престанете с този немски!

— Този път ни прецакаха — каза полковникът. — В доклада на „Дъозием“ липсват някои детайли за бронираните коли, които паркират под навеса, и за шифъра на заключването им в гаража.

— В тази проклетата страна живеят само параноици!

— Найн, майн хер — намеси се момичето. — Разбирам малко от това, което казвате. Това се отнася само за богатите. Страх ги е.

— А нацистите страхуват ли се от някого, госпожице?

— Те са боклук, господине! Никой приличен човек не ги поддържа.

— А какъв е според вас Траупман, по дяволите!

— Лош човек.

— Той е нацист!

Младата жена се отдръпна и поклати глава.

— Аз... не знам такова нещо. Неговите приятели от болницата... те са толкова знаменити!

— Той е един от водачите на движението и тъкмо затова ни е нужен — обясни Витковски на немски.

— Ето ви видеокасетите — това е всичко, което ви обещах. Но сега трябва да ми дадете възможност да напусна Германия, защото ще стана мишена за нацистките свине!

— Ние изпълняваме обещанията си, госпожице.

Полковникът се обърна към Латъм:

— Да се махаме оттук, момче. Не можем да изведем копелето, без да провалим цялата операция. След час ще отлетим със самолет на „Дъозием“ за Бон и там ще го изчакаме.

— Мислиш ли, че утре ще замине за Бон? — попита Дру.

— Няма избор. Хората от охраната на Траупман бяха упоени. След двайсет-трийсет минути ще дойдат да проверят апартамента.

— И ще намерят Траупман заспал. А видеокасетите, Стан?

Витковски се обърна към младата жена. Тя отвори чантата си и извади един ключ.

— Това е единият от двата ключа за стоманената каса, в която са останалите видеокасети. Другият се пази в Нюрнбергската Национална банка.

— Ще се сети ли да го потърси?

— Не вярвам. Държи го във второто чекмедже на шкафа, под бельото.

— Вие вземате наркотици, нали?

— Така е. Имам достатъчно, за да изкарам още три дни, а след това смятам да замина за Америка и да се лекувам. Станах наркоманка не по собствено желание. Много други момичета от Източен Берлин станаха скъпи „компаньонки“ на висши правителствени чиновници, а наред с това и наркоманки.

— Да тръгваме, господин полковник — каза Латъм. — Ще опитахме на Рейн.

* * *

Хората от охраната един по един се събраха пред вратата на Траупман. Всеки имаше своя версия за случилото се, но всъщност никой не знаеше какво точно е станало. Никой не бе сериозно наранен.

— По-добре да влезем и да видим дали всичко е наред.

— Никой не е влизал вътре! — запротестира човекът, който стоеше на входа на апартамента. — Алармената система предупреждава дори полицията!

— И все пак ни нападнаха и ни упоиха.

— Трябва да влезем вътре, за да разберем дали няма да ни се наложи незабавно да напуснем Нюрнберг.

— Ще изключа алармената система и ще отворя вратата.

— Ти влез пръв.

След четири минути тримата се върнаха в коридора.

— Не знам какво да мисля — каза най-едрият от тях. — Докторът спи, всичко е наред, документите са си по местата.

— Младата жена я няма.

— Мислиш ли, че...

— Сигурен съм. Опитах се да намегна на доктора, че тя не е за него. Живее с някакъв избухлив полицай...

— Може би е направила всичко с негова помощ — предположи човекът от коридора, седна на бюрото и вдигна една от слушалките на таблото. — Сега ще разберем. Ще се обадим у тях.

Той набра номера, но след минута затвори телефона.

— Няма никой. Или са извън града, или са отишли някъде да си създават алиби.

— За какво? — попита друг.

— Не знам.

— Никой нищо не знае... Докторът е добре, тя си е тръгнала. Всичко е наред, нали така?

— Мисля, че и хер Траупман не би желал на сутринта да вижда тази жена.

— Значи нищо не се е случило.

* * *

Прожекторите край доковете на пристанището в Бон светеха ослепително. Те щяха да угаснат и да остане само един, щом малката моторница тръгнеше по реката. На половин миля по-нататък, в мрака стоеше друга лодка. Носът и палубата ѝ бяха боядисани в зелено, моторът ѝ беше угаснал и тя се люлееше, поклащана от речното течение. В нея седяха хора във водолазни костюми, на гърбовете им имаше кислородни балони. Бяха шестима — шестият човек бе капитан, нает от „Дъозием“. Петимата се готвеха да скочат във водата.

— Мисля, че имам по-голям опит от вас с водолазната екипировка, господин Латъм — каза Карин де Врийс.

— Не бих казал. Аз се обучавах в института „Скрипс“ в Сан Диего, а той е най-добрият в тази област.

— А ние с Фредерик се обучавахме на Черно море като спортуващо младо семейство. Мисля, че Стенли може да си припомни тренировките.

— Помня, млада госпожо. Ние финансирахме операцията... Фреди де Врийс правеше подводни снимки на съветски плавателни съдове край Севастопол — отвърна Витковски.

— Поне една трета от снимките направих аз — дръзко го поправи Карин.

— Добре — примирително каза Латъм.

— Ето, Диц идва.

Капитанът се приближи и се хвана за лодката.

— Обсъдих плана на действие с нашия шкипер. Той смята, че всичко е наред.

Планът на капитан Диц бе съставен така, че да осигури стопроцентов успех на операцията. Стратегията беше много проста. След като малката лодка на Траупман се отдалечеше на миля от пристанището, тя щеше да бъде нападната от подводния отряд, който щеше да запуши газовите дюзи с течна стомана — тя се втвърдяваше за секунди. След това трябваше да повредят въртящите се камери с беззвучни куршуми, изстреляни от „Магнум-357“. След това отрядът щеше да се качи на лодката, да повреди останалите средства за комуникация, да упои доктора, да го премести върху сал, управляван от наетия от „Дъозием“ капитан. След това щяха да пуснат лодката на Траупман на автопилот нагоре по реката, а отрядът щеше да се върне на боядисаната в зелено моторница и да тръгне натам, накъдето се бе запътил докторът.

Първите два етапа от операцията минаха сполучливо. Под ръководството на лейтенант Антъни и капитан Диц Латъм, Витковски и Карин стигнаха до лодката, закрепиха се за нея колкото можаха, и изляха течната стомана в малките кръгли дюзи, отбелязани с червени кръгчета. Повредиха камерите. Лодката намали скоростта и тръгна към брега. Всички се покатериха на борда и застанаха лице в лице с ужасения Траупман.

— Какво означава това? — изкрещя той и протегна ръка към радиопредавателя. Латъм моментално го взе, а Карин се приближи, разтвори сакото на доктора и заби спринцовката в тялото му през ризата.

— Ще заповядам да ви разстрелят! — това бяха последните думи на Траупман, преди да падне на палубата.

— Бързо го сложете на сала! — изкрещя Витковски и салът доближи лодката. Прехвърлиха тялото на нациста. — А сега да се омитаме!

— Ще обърна лодката и ще включа автопилота, сър! — извика Кристиан Диц.

— Траупман се бе насочил към онази жълта светлина вляво — посочи Карин.

— Да видим какво има там.

След минути хеликоптерът се сниши. Върху лодката им се посипа картечен огън. Хеликоптерът описа два кръга и накрая разби лодката с изстрели. Тя потъна.

— Ама че работа! — възкликна Латъм. Всички стояха на брега.

— Предлагам да се върнем на онзи кей и да изчакаме, за да видим какво ще стане — предложи Витковски.

---

[1] Бързо! Побързайте, моля! — нем. ↑

37.

Те свалиха балоните от гърба си и останаха по водолазни костюми. От непромокаемата чанта на капитан Диц извадиха малки картечници. Всички запълзяха по брега, докато накрая забелязаха кея, озарен от слабата жълта светлина. Бавно — на интервали от около десет минути — малки лодки се приближаваха към кея от различни посоки. Изведнъж жълтата лампа угасна.

— Мисля, че всички се събраха — прошепна Латъм на Витковски.

— Ние с Джери ще отидем да проверим — каза Диц и двамата с лейтенанта запълзяха напред. Остриетата на ножовете им проблясваха на лунната светлина.

— Ще дойда с вас — каза Латъм.

— Идеята ви не е добра, сър — запротестира Антъни. — Сами ще се справим по-добре.

— Освен това — продължи Дру, — ако докладите не ни лъжат, тук трябва да обикалят патрули. Включете предавателите си на „предаване“ и ни се обадете, когато решите, че можем да се придвижим напред. Внимавайте!

— Тук е ядрото на нацисткото движение, лейтенант — каза Карин. — Все едно че сте на война. Най-важното е да разберем кои са хората тук.

Карин и Витковски държаха един радиопредавател между тях, Дру държеше своя пред себе си. Това, което чуха, ги накара да потреперят. След като двамата командоси се промъкнаха напред, се чу шумолене на листа, стъпки и приглушени викове, прекратени от ужасния звук на забиване на острие в плътта. След това стъпките затихнаха, чу се кашляне, сумтене и приглушено пукане — вероятно стреляха с пистолет със заглушител. Изведнъж настана тишина, която ги уплаши. След това се чуха стъпки по твърда повърхност. Карин, Дру и Витковски се спогледаха: погледите им бяха напрегнати, те подозираха най-лошото. Чуха гласове, които говореха на немски.

Последваха звуци от удари на метал о стъкло, придружени от стонове. Изведнъж някой извика на английски:

— Боже мой, не ме убивай!

— Господи! — избухна Витковски. — Заловили са ги! Останете тук, аз отивам да проверя какво става.

— Чакай, Стенли! — заповяда Дру и го сграбчи за рамото. — Не ходи никъде, говоря сериозно!

— Момчетата са в беда!

— Ако е така, ще убият и теб.

— Имам зареден пистолет.

— Не затова сме дошли тук, нали така?

— Добре, момче, какво ще правим?

— Ще чакаме.

След малко се чу задъханият глас на Кристиан Диц:

— Бряг Едно вика Бряг Две. Наложил се да ликвидираме четири патрула, завързахме още двама, които не оказаха съпротива. Превзехме центъра на охраната — намира се в подземие под един фургон на шейсет или седемдесет ярда източно от имението. Наложил се да убием един от тримата оператори — опита се да задейства допълнителната алармена сигнализация. Вторият е завързан, а третият е американец, женен за германка, който продължава да плаче!

— Страхотни сте, момчета! — възкликна Дру. — А какво става в къщата? Успяхте ли да надникнете?

— Хвърлихме един поглед през прозореца. Вътре има около трийсет души и някакъв рус свещеник. Изглежда, че той е шефът.

— Свещеник?

— Облечен е в тъмен костюм с бяла якичка.

— И в Париж имаше някакъв свещеник. Колко е висок?

— Около шест фута, струва ми се.

— О, Господи! — възкликна Карин де Врийс. Цялото й тяло трепереше.

— Какво има?

— Свещеник... русокос!

Тя прошепна на Витковски и Латъм:

— Трябва да надникнем през прозорците!

— Какво има? — попита Дру, а полковникът изгледа Де Врийс.
— Какво се е случило?

— Направете каквото ви казах!

— Добре — каза полковникът, който продължаваше да гледа Карин.

— Бряг Две до Бряг Едно. Какво е положението около къщата?

— Не мисля, че сме пропуснали някого, но не мога да бъда абсолютно сигурен. Някой може да се е скрил в храстите...

— Ако е така, сигурно вече тича нанякъде, откъдето може да се свърже с другите нацисти в Бон.

— Мисля, че вие сте си свършили работата — каза Дру. — Тръгваме напред.

— Изчакайте да се разположим между къщата и реката. Ще ви кажа кога да тръгнете.

— Добре, капитане.

Полковникът хвана треперещата ръка на Карин и я стисна.

— Успокой се — прошепна той.

— Бряг Две — чу се гласът на Диц. — Всичко е чисто, но се навеждайте по-ниско. Може би има устройства за инфрачервени лъчи на височината на терасата.

— Не дезактивирахте ли системата? — попита Витковски.

— Тези устройства може да се намират под земята и да не зависят от системата.

Тримата запълзяха напред. Латъм се движеше бързо. По водолазните им костюми полепваше кал, всички държаха оръжията над главите си. Стигнаха до края на ливадата, кимнаха си един на друг и продължиха по тревата към първата веранда, която гледаше към кея. По-нагоре имаше втора веранда, над която се извисяваше голяма сграда. Имаше лъскави стъклени врати, което предполагаше наличието на просторна бална зала — ако се съдеше по свещниците.

— Виждал съм това място! — прошепна Латъм.

— Идвал ли си тук? — попита Витковски.

— Не... Виждал съм го на снимки.

— Къде?

— В някакво списание за архитектура. Не помня кое беше, но си спомням тези веранди и стъклени врати... Карин! Какво правиш?

— Трябва да погледна вътре — Де Врийс се изправи и тръгна към огромната стъклена стена.

— Спри я! — извика полковникът. — Спри я, за Бога!

Латъм се втурна напред, сграбчи Карин през кръста и я събори на земята. Те се претърколиха в тъмното и се отдалечиха от потока светлина.

— Какво ти става? Да не искаш да те убият?

— Трябва да надникна вътре! Не можеш да ме спреш!

— Добре, добре, всички искаме това, но нека го направим както трябва.

Изведнъж отнякъде се появиха двамата командоси и застанаха от двете им страни.

— Не беше много умно от ваша страна, госпожо Де Врийс — каза Диц ядосан. — Не знаем кой може да гледа през вратите, а и тази вечер луната свети много ярко.

— Съжалявам, наистина съжалявам, но това е толкова важно за мен! Споменахте за рус свещеник... Трябва да го видя!

— О, Господи! — възкликна Дру, загледан в Карин. Тя трепереше, в очите ѝ се четеше паника. — Значи ето какво не си искала да ми кажеш...

— Престани, момче! — заповяда полковникът и дръпна Латъм за лявото рамо.

— Ти знаеш за какво става дума, нали, Стан?

— Може и да знам, може и да не знам. Остани при нея, млади човече, тя има нужда от подкрепата ти.

— Вървете след нас — каза лейтенант Антъни. — Щом стигнем ъгъла, завиваме надясно и се промъкваме към първата врата. Ние я открихнахме съвсем леко — достатъчно, за да чуем какво става зад завесата.

След половин минута отрядът се бе скупчил на ъгъла на партерния етаж, до ръба на горната тераса. Витковски потупа Латъм по рамото.

— Върви с нея. Може нищо да не се случи, но трябва да бъдеш подготвен за всичко.

Дру внимателно хвана Карин през раменете и двамата тръгнаха напред. Стигнаха до първата стъклена врата. Тя надникна зад завесата и видя човека зад осветената катедра. Русият свещеник накара тълпата да изкрещи:

— Зиг Хайл, Гюнтер Ягер!

Карин започна да пищи. Латъм затисна устата ѝ с длан и докато ревът „Зиг Хайл“ изпълваше залата, той я изтегли назад към ъгъла на сградата.

— Той е! — сподавено изрече Де Врийс. — Фредерик!

— Върни я на лодката — почти изкрещя полковникът. — Ние ще си довършим работата.

— Какво има да довършваме? Убийте кучия син!

— Не се държиш като таен агент, момко.

— Ние ще останем с вас, полковник.

Капитан Диц посочи лейтенанта, който държеше в ръце миниатюрна видеокамера и записваше събитието в залата.

* * *

Те извървяха пътя към реката в мълчание. Карин предпочете да остане сама до лодката. Тя се взираше в лунните отблясъци на отсрещния бряг. Изведнъж се обърна и хвърли умоляващ поглед към Латъм. Той стана и се приближи към нея.

— Мога ли да направя нещо за теб? — тихо попита Дру.

— Можеш ли да ми простиш?

— За какво?

— За това, че не се овладях. Можех да убия всички. Стенли ме предупреди.

— Имаше причини за това... Значи такава е била твоята тайна?

— Не, не — прекъсна го Карин. — Бях сигурна, че е жив, знаех, че участва в нацисткото движение, но не очаквах да видя това!

— Какво очакваше да видиш?

— Имах много възможни обяснения. Преди да падне Стената, аз му казах, че ще го напусна, ако не промени начина си на живот. Алкохолът никога не е бил проблем за него — дори го правеше приятен и забавен. Но изведнъж той се промени — коренно: стана ужасно груб, започна да ме бие. Беше се пристрастил към наркотиците, а това бе в разрез с всичко, в което някога беше вярвал.

— Какво искаш да кажеш?

— Той вярваше в себе си, харесваше се. Отвърщаваше се от всичко, което бе в състояние да го промени. И все пак Фреди се

промени. Стана загадъчен. Една нощ в Амстердам, след като вече бях повярвала на Хари, че Фредерик е мъртъв, някой ми се обади по телефона. Звучеше като пубертет, който иска да се изперчи пред приятелите си. Говореше обидни неща, свързани със секс, и тъкмо се канех да затворя телефона, когато изведнъж чух една фраза, която ме порази: бях я чувала и преди — от Фреди. Тогава изкрещях: „Боже мой, Фреди, ти ли си?“. Последва страшен вик. Разбрах, че съм била права.

— Чудя се дали още употребява наркотици.

— Нямам представа. Може би трябва да покажем на психиатър записа, който лейтенант Антъни направи.

— Този запис може да се окаже златна мина... Карин, какво знае Витковски?

— Не знам. Каза само, че има някои стари въпроси, които са останали без отговор. Не разбрах какво иска да каже.

— Ще го попитам.

Латъм се запъти към полковника, който стоеше с двамата командоси на десния борд на един планшир.

— Стан, можеш ли да дойдеш за момент?

— Разбира се.

Полковникът прекоси палубата и застана между Дру и Карин.

— Стан, има неща, които знаеш, а не си ни казал, нали?

— Не, нищо не знаех, просто допусках тази възможност. Свещеникът беше една от любимите роли на Фреди де Врийс, при това — кой знае защо — рус. Когато капитанът описа свещеника, аз бях до Карин и забелязах как тя настръхна. Тогава изведнъж си припомних някои неща.

— Не отговори на въпроса ми. Защо изобщо си помислил, че мъжът ѝ би могъл да бъде там?

— Ще се върна няколко години назад. Когато в G-2 се разчу за смъртта на Фредерик в ЩАЗИ, имаше някои неясни моменти, които не можехме да си обясним, като например защо толкова подробно са записали разпитите и смъртта му. Това не беше нормално, никак не беше нормално! Обикновено тези неща се премълчават.

— Как реагира брат ми, когато му каза за това?

— Не съм му го казвал. Разбираш ли, Хари не беше просто шеф на Фредерик, той беше силно привързан към него. Сърце не ми даваше

да говоря с него за нашите подозрения. Нямахме смисъл, Фреди беше мъртъв — поне така казваше досието. Имаше още една-две подробности, които ти, Карин, не би могла да знаеш. Информацията, която Фреди де Врийс ни доставяше през последните три месеца, беше изцяло фалшива. По това време вече бяхме вербували няколко души от ЩАЗИ, които скоро щяха да останат без работа, така че се радвах да ни сътрудничат. Получихме някои доказателства, които опровергаваха разкритията на Де Врийс.

— Защо не го разпитахте? — попита Дру.

— Беше толкова объркано — отвърна Витковски. — Имаше вероятност да са го излъгали. Може би имаше пропуски поради преумора. Не можехме.

— Какви бяха тези доказателства, Стан? — попита Карин.

— Твоят съпруг беше летял два пъти до Мюнхен, където се бе срещнал с генерал Улрих фон Шнабе. По-късно установихме, че генералът е бил един от лидерите на неонацисткото движение.

Латъм внимателно дръпна полковника настрана.

— Използвай телефона си и се обади на хората на Моро в Бон. Кажи им да направят резервация за трима в „Кьонигсхоф“ и да осигурят видеоманетофон.

— Говориш като истински командир, момче — усмихна се Витковски.

— Но как може един човек така да се промени? — внезапно извика Карин де Врийс. По лицето ѝ бе изписана болка.

— Скоро ще разберем — каза Дру и я прегърна.

* * *

Образите на екрана приковаваха вниманието, въпреки постоянната нестабилност на малката видеокамера и завесата, която често се появяваше и блокираше обектива. Русият свещеник говореше пред изцяло мъжка публика, която се състоеше от трийсет и шест души, някои от които не бяха германци, но всички бяха богато облечени, едни — по-неофициално, в облекло за яхта и скъпи маратонки, други — в делови костюми. Всички бяха съсредоточени, някои гледаха неловко, когато думите на свещеника станеха прекалено

яростни, но всички ставаха и скандираха: „Зиг Хайл!“. А русият свещеник ги пронизваше с поглед.

— Камерата има високочувствителен микрофон, така че ще чувате всичко съвсем ясно — бе казал преди това лейтенант Антъни, — опитам се да заснема всяко лице в близък план с цел идентификация. Тъй като господин Латъм не говори немски, двамата с Крис взехме под наем пишеща машина и се опитахме максимално точно да преведем думите на Гюнтер Ягер.

— Много добре, Джери — каза Дру и седна между Витковски и Карин.

— Добре, време е да видим записа.

Приятели мои, мои войници, истински герои на Четвъртия Райх! Имам великолепа новина за вас! Вълна на унищожение ще връхлети нашите врагове. Часът е определен, остават ни не повече от четирийсет часа! Всичко, за което сме се борили, ще даде своите плодове. Това ще бъде международна парализа! Враговете ни са объркани, обвиняват се взаимно в участие в нашето велико движение. Те ни ругаят, но милиони други ни аплодират! Да освободим коридорите на властта от евреите, да депортираме негрите, да размажем социалистите! Светът трябва да се поучи от римляните, преди кръвта на робите да е заразила вените му! Трябва да бъдем силни и да не толерираме низшите! Но да се върнем към нашата акция; повечето знаят името ѝ. Нарича се „Водна мълния“! Мълнията удря и убива — и водата ще направи същото! След по-малко от четирийсет часа водните резервоари на Лондон, Париж и Вашингтон ще бъдат заразени с необикновена отрова, която ще убие стотици хиляди! Правителствата ще бъдат парализирани, ще бъдат необходими дни, може би седмици, за да се направи анализ на токсините и още седмици, за да се вземат мерки! А дотогава...

— Достатъчно! — каза Латъм. — Изключи това нещо и веднага копирай записа. Не знам как ще го направите, но трябва да изпратите копия в Лондон, Париж и Вашингтон. Освен това изпратете по факса, чийто номер ще ви дам, този превод, а аз ще се свържа по телефона с всеки, за когото се сетя. Боже, имаме само четирийсет часа!

38.

Уесли Сорънсън говореше по телефона с Латъм, който се обаждаше от Бон.

— Водните резерви? С тях се занимава армейският инженерен корпус.

— С това трябва да се заемат всички в Пентагона, Лангли, ФБР и полицията, Уес! Става въпрос за водоизточниците на Вашингтон!

— Те се охраняват...

— Да се удвои, утрои, учетвори охраната! — настоя Дру. — Този маниак нямаше да им обещава това, ако не беше сигурен, че ще го изпълни. Обзалагам се, че в тази игра са вложени повече пари, отколкото има в банките на половин Европа! Те са жадни за власт и подозирам, че разполагат с неизчерпаеми средства. Господи, остават ни по-малко от четирийсет часа!

— Как върви идентифицирането на участниците?

— Откъде да знам, по дяволите! Ти си първият, на когото се обаждам. Ние само движим нещата — президентът на Германия ни позволи свободно да използваме сателитните връзки от правителствените централи, за да се свързваме с френското, британското и американското разузнаване. Всички въпроси и изявления ще бъдат отправяни към теб.

— Няма да допусна никакви изявления! Атмосферата в цялата страна е напрегната, може да стане по-зле и от времето на Маккарти! Вече имаше публични изяви — поход до правителствената централа в Трентън. Тълпите започват да наричат нацисти политици, администратори, профсъюзни лидери и шефове на корпорации, които имат връзка с тези, които открито бяха разследвани. И това е само началото!

— Почакай — прекъсна го гласът на Латъм от отсрещния край.
— Почакай малко! Тези имена бяха донесени от Хари, от долината на Братството, нали?

— Разбира се.

— Според архивите на МИ-6 брат ми е дал да се разбере, че трябва да бъдат проверени не само имената, но и всичко, свързано с тях.

— Естествено, това е стандартната процедура.

— След като получихме тези имена, нацисткото командване е заповядало Хари да бъде убит, нали?

— Очевидно.

— Защо, Уес? Защо ме преследваха толкова настървено — като гладни вълци?

— И аз не разбрах защо.

— Струва ми се, че аз започвам да разбирам. Трудно ми е да го кажа, но предполагам, че Хари е донесъл списък с фалшиви имена. Направили са го с цел да предизвикат същата тази атмосфера, за която говорихме досега.

— Познавах брат ти и не вярвам, че някой би могъл да го излъже.

— Може би не е имал друг избор.

— Да не си е изгубил ума? Разбира се, че е имал друг избор!

— А ако предположим обратното — че си е изгубил ума? Това имах предвид. Герхард Крьогер е мозъчен хирург. Той пристигна в Париж с риск на живота си, за да убие Хари! Първо, имаше заповед той, тоест аз, да бъда обезглавен; второ — трябваше да ме застрелят така, че да ми пръснат черепа... Лявата страна на черепа!

— Мисля, че можем да уредим да се направи аутопсия — каза директорът на Консулски Операции, а после добави: — Разбира се, само ако е неотложно. В момента трябва да действаме бързо, за да успеем да спрем операцията, с която възнамеряват да убият стотици хиляди хора в Париж, Лондон и Вашингтон.

— Ягер каза, че става дума за токсични вещества във водните резервоари.

— Не съм експерт по водите, но все пак разбирам малко от тези неща. Трябва да се организира масирана атака. За да предизвикат някакъв ефект върху водата на големите градове, тези вещества трябва да се доставят с няколко десетки тежкотоварни камиона, които не могат да се придвижват незабелязано. Освен това, трябва да им се осигури достъп до резервоарите, което е направо невъзможно за такъв голям брой превозни средства. Загражденията наподобяват стени на

затвор — снабдени са с алармена сигнализация; при опит да се стигне до водоизточника се изпращат сигнали и веднага се прави проверка.

— Вие сте направо експерт, господин директор.

— Глупости, това се учи още от бойскаутите и се знае от всеки инженер, който работи за правителството.

— А какво ще кажеш за придвижване по въздуха?

— Абсолютно невъзможно. Трябва да разполагат с поне две ескадрили нисколетящи товарни самолети. По всяка вероятност ще се разбият един в друг, но дори и да не стане това, ще се чуе ужасно бръмчене, а да не говорим, че ще бъдат засечени от радарите.

— Значи отхвърляш този вид саботаж, така ли?

— Дру, знаеш по-добре от мен, че различните мнения са най-важното условие за успех в нашата работа.

— Това копеле вече е измислило как да го направи.

— Тогава най-добре да се залавяме за работа, нали така? Ще поддържам връзка с МИ-5 и „Ке д’Орсе“. Ти ще се заемеш с установяване самоличността на всички от събранието на Рейн. Действай съгласувано с Клод, МИ-6 и немското разузнаване. До утре трябва да сме арестували всички тези фанатици! И проучи първо чужденците; не ги оставяй да напуснат страната.

* * *

През следващите двайсет и един часа правителствените компютри се трудиха бясно, като изпращаха отделни снимки до разузнавателните служби в Германия, Франция, Англия и Америка. От трийсет и шестимата мъже, присъствали на събранието, седемнайсет бяха немци, имаше седем американци, четирима британци и петима французи; имаше и трима неидентифицирани, които вероятно вече си бяха купили билети за някой от международните полети. Всички бяха тайно арестувани и задържани в изолирани затворнически килии без възможност за контакт с когото и да било. Не им дадоха обяснения, не им позволиха да се обадят по телефона. Ако човекът беше по-известен, семейството му биваше уведомено за внезапно делово пътуване или удължаване на конференцията. Само Гюнтер Ягер бе оставен на мира. Далеч от събитията през последните двайсет и един часа, той се

намираше сред най-довереното си обкръжение в скромния си парк на бреговете на Рейн. Така решиха командванията на всички страни. Никой от арестуваните неонацисти не можеше да съобщи каквито и да било подробности относно операцията „Водна мълния“. Стратегиите, които те предложиха с надежда за по-добро отношение и снизходителност, бяха изключително непрактични и очевидно неверни. Дори истерикът Ханс Траупман, на когото бяха показани видеозаписи на сексуалните му преживявания, не можа да разкаже нищо съществено.

— Мислите ли, че бих скрил нещо от вас? Боже мой, та аз съм хирург и мога да разбера кога една операция ще се провали. С нас е свършено!

Само Гюнтер Ягер знаеше отговорите. С това се съгласиха и специалистите психиатри:

— Състоянието му е маниакалнодепресивно, контролирана параноя, което означава, че постоянно живее на ръба. Един тласък — и той ще падне в бездната на пълната лудост.

Всеки опит за контакт с новия Фюрер се контролираше: телефони, радиовълни, пощенски пратки. Агенти с мощна електронна подслушвателна апаратура стояха в храстите и по дърветата — подслушваше се всеки инч пространство около къщата край реката. Всички чакаха Ягер да се свърже с някого и да каже нещо, което да им даде ключа към операция „Водна мълния“. Но нищо не ставаше, а часовете минаваха. Лондон, Париж и Вашингтон бяха под обсада. Взводове въоръжени войници патрулираха и претърсваха всеки фут от съответните райони; тръбите, които водеха към резервоарите, бяха блокирани; бяха съоръжени други тръби по заобиколни маршрути. В тухлената водна кула във Вашингтон операционните и охранителни системи бяха поверени на експерти от армейския инженерен корпус.

В Бон — тъй като нямаше доказателства, че „Водна мълния“ ще засегне града — правителството беше предоставило всички ресурси на разположение на съюзниците, станали сега техни съюзници, защото никой на земята не искаше нацизмът да се възроди, а най-малко — управляващите кръгове в Германия.

В критичните часове на нощта, определена за „Водна мълния“, камиони, които на пръв поглед превозваха всичко — от лен до кухненско оборудване — караха бавно, без да се набиват на очи, към

местата за паркиране около Бундестага. В тези камиони бяха складирани варели с гориво с високооктаново число, свързани с помпи, достатъчни, за да залееят цяло футболно игрище. Гюнтер Ягер не можа да устои на изкушението — това бе лично негова идея, която той не бе споделил с никого, освен с дисциплинираните си съратници — те трябваше да осъществят начинанието. Щяха да подпалят Бундестага и да го изгорят до основи.

„Повторение на историята с Райхстага!“ — бе записал Ягер в личния си дневник.

* * *

— Доникъде не сме стигнали! — възкликна Карин.

Двамата с Латъм седяха в апартамента си в хотел „Кьонигсхоф“. В Бон беше един часът сутринта; Витковски и двамата командоси спяха в другите стаи, изтощени от почти двудневното бодърстване.

Латъм чувстваше, че клепачите му тежат като олово — едва държеше очите си отворени.

— Всички се съгласихме, че ако до шест часа сутринта нищо не се случи, ще го арестуваме и ще го разпитаем.

— Няма да има разпит, Дру! Фреди никъде не отиваше без подръчни средства, с които да се самоубие, ако бъде заловен! Винаги казваше, че това не е героизъм, а просто страх от мъчения. Предпочиташе да избегне болката... Затова не повярвах на информацията от ЩАЗИ.

— За капсула с цианкалий в яката ли ми говориш?

— Брат ти Хари носеше у себе си същото.

— Никога не би го използвал.

— Залогът е голям, Дру.

Латъм бавно се наклони към облегалката на канапето. Той спеше.

— Има и друг начин да го спрем — прошепна Де Врийс, влезе в спалнята, взе едно одеяло и се върна да завие Латъм. След това отново влезе в спалнята и вдигна телефонната слушалка.

* * *

Телефонният звън смути Дру. Той се пресегна за слушалката и падна от канапето. След това несигурно се изправи. Телефонът престана да звъни и след половин минута от спалнята изскочи Витковски — беше полуоблечен.

— По дяволите! — изкрещя полковникът.

— Какво има? — попита Латъм и разтърси глава.

— Тръгнала е след Де Врийс — сама!

— Какво?

— Карин е използвала нашите кодове и е минала през охраната на Ягер!

— Кога?

— Преди няколко минути. Обади се служителят от охраната.

— Да се махаме отгук! Къде е оръжието? Беше тук, на масата. Боже, тя го е взела!

— Сложи си дъждобрана. Вали от един час.

— Колата на немското разузнаване пътува за насам — докладва капитан Диц, който изскочи от вратата на третата спалня, следван от лейтенанта. Двамата бяха напълно облечени, с пистолети в кобурите.

— Да побързаме, можем да стигнем за двацет минути!

— Обадете се на шефа на охраната и му наредете да я спрат или да тръгнат след нея! — възкликна лейтенант Антъни.

— Не! — изрева Витковски. — Ягер ще побеснее, ако го притиснат, и ще убие всички! Не чухте ли какво казаха психиатрите? По-добре да е сама, докато ние отидем да ѝ помогнем.

— Дайте ми пистолет — каза Дру.

* * *

След като се представи за човек от петчленната група N-2 и след като кодовото ѝ име бе проверено и потвърдено от служителя на немското разузнаване, който отговаряше за целия екип около къщата на Ягер, Карин де Врийс бе информирана за положението и получи конкретни инструкции.

— В района са разположени девет човека с необходимата апаратура. Облечени са в маскировъчни костюми и стоят сред храстите, няколко души са се качили по дърветата. Въпреки

извънредното неудобство, дъждът е предимство за нас. Двата поста на Гюнтер Ягер са разположени на двацет и пет метра зад бараката за лодки. В тази ситуация е изключително важно да не ви забележат, затова ще ви дам следния съвет. Тръгнете по старата пътека. Ще стигнете до игрище за крикет. На отсрещната страна има голям разклонен бор; там се е настанил един от моите хора, който наблюдава бараката. В ръката си ще държи фенерче; ако светне два пъти, това означава, че постът се разхожда наоколо; ако светне три пъти — всичко е чисто. Тогава можете да прекосите игрището. От другата страна има пътека, която завива наляво. След около четирийсет крачки има много остър завой. Ще погледнете надясно — там стои друг човек, който също ще ви светне с фенерче. Той наблюдава страничната врата, която е точно в края на пътеката — ще я видите.

— Страничната врата?

— Там живее Ягер — продължи служителят от немското разузнаване. — Има спалня, баня, кабинет и пристройка към северната стена. В нея има малка капела с олтар. Казват, че там прекарва часове в размисли. Тази врата е личният му вход — тя е най-близо до речния бряг и никой друг няма право да я ползва. Фронталната врата се намира много по-нататък — наляво, използват я посетителите и пазачите.

— С други думи, неговият вход е напълно отделен от останалата част на къщата.

— Да. Господин Моро ме откри, след като му се обадохте в Париж, и заедно изработихме плана за придвижване дотам с минимален риск.

— Какво ви каза той?

— Че познавате Гюнтер Ягер от години и че сте отлично обучен стратег, че можете да постигнете неща, които другите не биха могли. Освен това спомена, че ще бъдете въоръжена и ще можете сама да се защитите.

— Надявам се да се окаже прав — тихо каза Карин.

— Вашите шефове одобряват тактиката ви, нали? — втренчи се в нея немският агент.

— Разбира се, в противен случай Моро не би ви се обадил лично.

— Така е... Дъждобранът ви е прогизнал. Не мога да ви предложа друг, но имам чадър. Заповядайте.

— Благодаря ви, много съм ви задължена. Имате ли връзка с вашите служители?

— Да, но не мога да ви позволя да се свържете с тях. Много е рисковано.

— Разбирам. В такъв случай само им кажете, че тръгвам.

— Бъдете много внимателна, госпожо. Можем да ви отведем до вратата, но нищо повече не можем да направим.

— Знам.

Карин отвори чадъра и тръгна през дъжда по покритата с плочки пътека. Тя вдигна глава и погледна изпод периферията на ленената си шапка към огромния бор и другите дървета от отсрещната страна. Изведнъж светна фенерче. Два пъти! Охраната патрулираше из района. Карин се наведе, като продължаваше да се взира в мокрия мрак. Не след дълго се появи друг сигнал: светнаха три пъти. Пътят беше чист.

Тя тичешком прекоси игрището, обувките ѝ потъваха във високата мокра трева. Накрая стигна до втората пътека. Без да се колебае, Карин продължи по нея. Отброи четирийсет крачки и потърси с очи острия завой, но го забеляза прекалено късно и скочи право в листака. Не можеше да види пътя. Тя с усилие се изправи на крака и вдигна чадъра — беше счупен. Погледна надясно, както я бяха инструктирали. Там нямаше нищо: беше тъмно и валеше дъжд. Карин не смееше да помръдне, преди да види сигнала. Накрая се появи: три светвания. Тя бавно и предпазливо тръгна по пътеката. В далечния ляв край на къщата се виждаше светлина: навсякъде другаде беше тъмно.

Сградата беше много голяма; имаше само един етаж. Служителят от немското разузнаване ѝ беше казал, че има една пристройка и че тук живее само Гюнтер Ягер. Но пристройка беше направена и отдясно — достатъчна за две, три или четири допълнителни стаи за прислугата. Централният вход наистина беше много по-наляво, в края на покритата с чакъл пътека, асиметричен — според сегашната мода — и отдалечен от квартирата на Ягер. Пред нея се намираше страничната врата; в малкото преддверие се виждаше червена светлина. Карин пое дълбоко дъх, като се надяваше да успокои ударите на сърцето си, извади автоматичния пистолет на Дру от джоба на дъждобрана и тръгна през тревата към червената светлина. Някой трябваше да умре — или тя, или той. Това беше краят на техния брак. Но първо трябваше да разкрие плана на Фредерик де Врийс — най-блестящият от всички

агенти провокатори, измислил операция „Водна мълния“, за да парализира Лондон, Париж и Вашингтон.

Карин се приближи към малкото преддверие; дъждовните капки силно барабаняха по покрива. Внезапно я обзе страх, почувства се объркана. Вратата беше леко открехната, а зад нея се виждаше черен мрак. Тя стисна здраво пистолета на Латъм и блъсна вратата. Влезе.

— Знаех, че ще дойдеш, скъпа моя — чу се глас, който отекна в невидимите стени. — Затвори вратата, ако обичаш.

— Фредерик!

— Винаги си ме наричала „Фредерик“, когато си била ядосана. Сега ядосана ли си?

— Къде си?

— По-добре да говорим на тъмно — поне на първо време.

— Откъде знаеше, че ще дойда?

— Разбрах го, още когато ти и любовникът ти отлетяхте за Бон.

— В такъв случай ти е известно, че знаят кой си...

— Това няма никакво значение — рязко я прекъсна Де Врийс-Ягер. — Вече нищо не може да ни спре.

— Няма да се измъкнеш оттук.

— Ще се измъкна, разбира се! Всичко е уредено.

— Как? Всички те познават и няма да те изпуснат.

— Защо? Защото са отвън, на четири акра околоръст, скрити в храстите с подслушвателни апарати и ме чакат да се свържа с останалите в Германия, Англия, Франция и Америка? За да обвинят един и да арестуват други, само защото съм говорил с тях? Искам да ти кажа, скъпа, че много се изкушавах да се обадя на президентите на Франция и Съединените щати, както и на английската кралица.

— А защо не го направи?

— Защото щеше да стане смешно, а ние сме ужасно сериозни хора.

— Кажи ми, Фредерик, къде се дяна човекът, който повече от всички мразеше нацистите?

— Това не е точно така — отсечено каза новият фюрер. — Първо, отвращавам се от комунистите, защото са глупави. Прахосват силите си, като се опитват да живеят според марксистката доктрина за равенство при условие че равенство не съществува. Издигат

необразовани плебеи и грубияни. В края на краищата, за тези хора няма нищо велико.

— Никога преди не си говорил така.

— Говорил съм, разбира се! Просто ти не си ме слушала достатъчно внимателно... Но това също няма значение, защото аз прогледнах и видях истината — за това ми помогна един хирург, който осъзна, че аз съм човекът, от когото имат нужда.

— Ханс Траупман? — попита Карин и се ядоса, че е произнесла това.

— Той вече не е сред нас — благодарение на твоята група некадърници. Постъпихте толкова аматьорски! Траупман даде живота си за нашата кауза — а той едва ли някога е желал да умре по друг начин, защото нашата кауза е всичко!

Много неща знаеше Ягер, но не знаеше всичко. Той вярваше, че Траупман ме умрял в лодката си.

— Чия кауза, Фредерик? Тази на нацистите? На тези чудовища, които екзекутираха твоите баба и дядо и принудиха родителите ти да живеят в мизерия, докато накрая отнеха живота им?

— Много неща научих, откакто ти ме изостави...

— Аз? Аз ли съм те изоставила?

— Отмених екзекуцията си с диаманти, с всички диаманти, които бях оставил в Амстердам. Но след като Стената падна, никой нямаше нужда от мен. На кого щеше да потрябва един таен агент, който вече няма кого да шпионира? Какво щеше да стане с моя живот? С огромните сметки, лимузини, скъпи курорти? Помниш ли курорта на Черно море, Севастопол? Боже мой, така се забавлявахме, а аз имах на разположение двеста хиляди американски долара за операцията!

— Какво ще кажеш за каузата, Фредерик?

— Отдадох ѝ се с цялото си същество. Отначало други пишеха речите ми. А сега ги пиша сам — малки героични симфонии, които изправят публиката на крака; те ме почитат, обожават ме, а аз ги водя към екзалтация!

— Как започна всичко... Фреди?

— „Фреди“? Така е по-добре. Наистина ли искаш да знаеш?

— Кога не съм се интересувала от теб?

— Да, беше чудесно, но през повечето време ти се държеше като развратница.

— Какво? — Карин изведнъж понижи глас. — Съжалявам, Фреди, наистина съжалявам. Ти замина за Източен Берлин и повече не чухме нищо за теб. Накрая разбрахме, че са те екзекутирали.

— Знаеш ли, лично написах рапорта. Беше сензационен, нали? В Източен Берлин започна всичко. Някои хора в ЩАЗИ имаха връзки с Мюнхен, с един генерал от неонацисткото движение. Те оцениха моите способности — прекалено дълго ги бях правил на глупаци. След като ме освободиха благодарение на моите диаманти, няколко души дойдоха при мен и ми казаха, че имат нещо предвид за мен. Източна Германия беше в упадък, целият Съветски съюз беше в упадък — всички знаеха това. Отидохме със самолет до Мюнхен и там се срещнах с този генерал — Фон Шнабе. Беше интересен човек, но дълбоко в себе си беше педант и безчувствен бюрократ. Не можеше да бъде водач. Затова пък имаше концепция, която можеше да се осъществи и да промени облика на Германия.

— Да промени облика на Германия? — недоверчиво повтори Карин. — Как би могъл един никому неизвестен генерал, участник в това глупаво движение, да постигне подобно нещо?

— Като проникне в Бундестага, а за това проникване аз знаех прекалено много.

— Не отговори на въпроса ми... Фреди.

— Някога живяхме щастливо заедно — гласът на Ягер се сливаше с шума на дъжда, който барабанеше по покрива и прозорците. — Ще отговоря на твоя въпрос. За проникването в Бундестага просто трябваше да се намерят подходящи хора. Генералът и Ханс Траупман ги търсеха из цялата страна — способни хора, но неоценени. Преместваха ги в по-незначителни икономически райони и организираха кампаниите им по-добре, отколкото техните опоненти успяваха да го направят. Знаеш ли, че в момента в Бундестага има повече от сто наши привърженици?

— И ти беше един от тези хора?...

— Аз бях най-добрият, скъпа. Дадох ми име, биография, нов живот. Станах Гюнтер Ягер, свещеник в малко селце в Кухорст, когото църковното настоятелство премести в Щраслах край Мюнхен. Бях отлъчен от църквата, защото се борех за „лишената от граждански права“ средна класа, която представлява гръбнакът на нацията. Получих място в местния Ландестаг и като провеждах кампанията си,

Ханс Траупман ме наблюдаваше. Накрая взе решение — аз бях човекът, от когото движението се нуждаеше. Фантастично! Станах император, крал — този, който диктува правилата — Фюрер на Четвъртия Райх!

— И това ти харесва, така ли?

— Защо не? Това е същото, с което се занимавах и в миналото. Преследвах враговете, прониквах в лагера им, държах речи, за да спечеля доверието на „съратниците“ си, участвах в приеми и симпозиуми — всичко това беше само подготовка за най-голямото ми постижение!

— Някога ти смяташе тези хора за свои врагове.

— Сега не смятам така. Те са прави. Светът се е променил и е станал по-лош. Дори комунистите бяха по-добри от днешните хора. Когато една силна държава остане без дисциплина, тя се превръща в сбирщина от глупаци, които се избиват един друг като зверовете в джунглата. Ние ще премахнем зверовете и ще реструктурираме държавата, ще издигнем тези, които ѝ служат най-предано. Наближава зората на нашия нов ден!

— Хората никога няма да забравят жестокостта на нацизма, Фреди!

— Може би, но и това ще премине, когато светът стане свидетел на резултатите — чиста държава, управлявана от силни хора. Демокрациите се борят за все по-големи права, но нямат повече право да грешат! Бог да пази американците — те не разбират, че тяхната Конституция утвърждава това, което е било преди двеста години. Наистина, ако собствениците на земя са се издигнали благодарение на собствените си усилия, те имат право да гласуват.

— Говориш за аграрното общество, нали? Изненадвам се, че го знаеш — историята никога не е била от силните ти страни, скъпи.

— Всичко се промени! Всички лавици тук са пълни с книги и всеки ден пристигат нови. Чета по пет-шест на седмица.

— Позволи ми да ги видя, позволи ми да видя и теб, Фреди!

— След малко, скъпа, след малко. Има нещо хубаво в тъмнината — не искам да те виждам сега, предпочитам да си спомням каква беше преди. Красива, жизнена — толкова се гордееше с мен, твоя съпруг! Издаваше ми тайни от НАТО — отчасти на това дължа живота си.

— Ти беше на страната на НАТО.

— Но сега съм на вярната страна. Би ли ми помогнала сега?

— Зависи, скъпи. Много си убедителен. Толкова съм развълнувана от думите ти! Винаги си бил изключителен — дори хората, които се разочароваха от теб, казваха колко много...

— Говориш за моя приятел... моя бивш приятел Хари Латъм, който сега е твой любовник!

— Гресиш, Фреди, Хари Латъм не ми е любовник.

— Лъжеш! Винаги се е възхищавал от теб, чакаше ти да се заинтересуваш от него.

— Прекалено дълго сме живели заедно — знаеш кога казвам истината. Чувал си ме да изричам стотици лъжи в твоя полза... Хари Латъм не ми е любовник.

— Кой е твоят любовник?

— Този, който се представя за Хари.

— Защо?

— Защото ти искаше да убият твоя приятел Хари. Как може да постъпиш така, Фредерик? Хари те обичаше като... като брат.

— Той разкри нашата главна квартира в Алпите — спокойно каза Ягер. — Хари е част от един експеримент. Нямах друг избор — трябваше да се съглася.

— Какъв експеримент?

— Медицински. Така и не разбрах за какво става дума. Траупман беше много ентусиазиран, а не можех да тръгна срещу него. Той беше моят наставник, човекът, който ме издигна.

— Ти си новият Адолф Хитлер, така ли?

— Прочетох няколко пъти „Майн Кампф“ и всички биографии, които успях да намеря. Нямах представа колко си приличат нашите съдби!

— Това е лудост!

— Нищо подобно.

— Ако всичко това се осъществи, хиляди хора ще загинат!

— Да, така е, но това бързо ще отmine, ще се забрави и светът ще стане много по-добър. Няма да има войни; нашият прогрес ще бъде сигурен — дори вече е започнал. За няколко месеца ще сменим правителствата, ще създадем нови закони, които да дават предимство на силните и чистите, а в рамките на няколко години цялата

безполезна, долнопробна маса — утайката на обществото — ще бъде пометена завинаги.

— Не е нужно да ми държиш речи, Фреди.

— Но това е така! Не виждаш ли?

— Не виждам теб. Искам да видя своя изключителен съпруг.

Моля те, включи осветлението.

— Имам малък проблем.

— Защо? Променил ли си се за пет години?

— Не, но аз нося очила, а ти — не.

— Знаеш, че и аз нося, но само когато очите ми се уморят.

— Да, но при мен е друго. Мога да виждам в тъмното и виждам пистолета в ръката ти. Сега си спомних, че си левачка. Помниш ли как искаше да играеш голф с мен и аз ти купих стикове? Те се оказаха неподходящи.

— Разбира се — бяха за десняци... Нося пистолет, защото ти винаги си ми казвал да не ходя на срещи през нощта без оръжие.

— Да, защото те пазех. Твоите приятели отвън знаят ли, че имаш оръжие?

— Не видях никого. Дойдох сама.

— Сега вече лъжеш, но това няма значение. Хвърли оръжието на пода!

Карин се подчини, а Де Врийс-Ягер включи осветлението — лампата освети малка капела с олтар, на който висеше златно разпятие на фона на пурпурна завеса. Новият фюрер седеше на молитвен стол. Беше облечен в бяла копринена риза с разкопчана яка, светлорусата му коса блестеше, а красивото му лице с остри черти изглеждаше много привлекателно.

— Как изглеждам след пет години, скъпа?

— Красив — както винаги.

— Хер Хитлер никога не е притежавал това качество. Знаеш ли, че е бил много нисък и е носел високи обувки? Красотата винаги ми е помагала, но аз съм много скромен и се преструвам, че не забелязвам жените. Суетата пречи на водача.

— Сигурна съм, че благоговоят пред теб. Аз също благоговеех някога... и още благоговей.

— Кога разбрахте, че Гюнтер Ягер е новият водач на неонацистите?

— Един от зоненкиндерите се огъна при разпита. Предполагам, че под въздействието на наркотиците.

— Това е невъзможно, никой от тях не знае за това.

— Сигурно си се разкрил, без да разбереш. Нали каза, че си ходил на събрания и си държал речи...

— Само пред хората в Бундестага! Всички останали получаваха записи.

— Тогава някой те е предал, Фреди. Чух нещо за един католически свещеник, който отишъл да се изповяда и поставил на сериозно изпитание съзнанието на своя изповедник.

— Боже мой, та това е онзи идиот Палц! Толкова пъти съм казвал, че трябва да го изхвърлим, но Траупман твърдеше, че имал много привърженици сред работническата класа. Ако зависеше от мен, бих го разстрелял.

Карин почувства облекчение. Беше дръпнала вярната струна. Името на Палц ѝ бе познато от разпознатите на видеозаписа лица. Монсеньор Палц беше възрастен човек, когото католическата йерархия в Германия никак не харесваше — това се потвърди от телефонния разговор с епископа на Бон. Той не пестеше думите си: „Некадърник, лицемер, който трябва да бъде пенсиониран!“. Карин изчака съпругът ѝ да се успокои.

— Фреди — внимателно започна тя, — този свещеник каза, че в Лондон, Париж и Вашингтон ще се случи нещо ужасно — мащабна катастрофа, от която стотици хиляди ще загинат. Вярно ли е, Фреди?

Фюрерът мълчеше мрачно и напрегнато. Когато заговори, гласът му прозвуча нервно и дрезгаво:

— Значи за това си дошла! Изпратили са те да разузнаеш какво представлява нашата операция!

— Дойдох по своя воля. Те не знаят, че съм тук.

— Никога не си била добра лъжкиня — сигурно е така. Вече казах, че нищо не би могло да ни спре. Като всички велики водачи аз поемам цялата отговорност и съм запознат с общите насоки и окончателните резултати, но не и с техническите аспекти. Не знам дори имената на тези, които ще ги осъществят.

— Знам, че има връзка с водоизточниците на тези градове.

— Така ли? Сигурен съм, че монсеньор Палц е бил много обстоятелствен в описанията на техническите подробности. Защо не

попитате него?

— Няма да стане, Фреди! Ще се провалите! Всички ще бъдат заловени. Там ви очакват стотици войници, готови да стрелят по всеки, който се опита да стигне до водата. Ще бъдеш разобличен!

— Разобличен? — спокойно попита Ягер. — От кого? От един старец, който не може да каже кой ден сме днес, кой месец и коя година? Не ставай смешна.

— Фредерик, има видеозапис от последното ви събрание! Всички присъствали са арестувани. Всичко свърши, Фреди! За Бога, отмени „Водна мълния“!

— Да отменя „Водна мълния“? Боже мой, виждам, че казваш истината!

Гюнтер Ягер стана от молитвения стол.

— Никой не може да спре вълната! След по-малко от час аз ще отлетя за страна, в която приветстват нашето дело и оттам ще наблюдавам как моите последователи заемат ръководни правителствени длъжности.

— Няма да се измъкнеш!

— Много си наивна, скъпа — каза Ягер, отиде до олтара и натисна един бутон под златното разпятие. Изведнъж подът се разтвори и откри течащите води на реката. — Долу ме чака подводница с ескорт от лодки. Тя ще ме откара до Кьонигсвинтер, където ме очаква самолет.

— А какво ще стане с мен?

— Имаш ли представа откога не съм бил с жена? — спокойно попита Ягер. — Години наред носех монашески одежди и наблюдавах как другите, които не издържаха на изкушенията, се поддаваха на компромиси и поквара.

— Моля те, Фредерик, не ми говори за това. Не ме интересува.

— Трябва да те интересува! Повече от четири години живях по този начин и доказвах, че съм достоен да бъда върховен водач. Не обръщах внимание на предизвикателно облечените жени и не допусках в мое присъствие да се разказват неприлични анекдоти.

— Сигурно е било непоносимо за теб — каза Карин, докато оглеждаше стаята. — Винаги, когато се връщаше от задача в източния блок, ти носеше огромно количество презервативи и телефонни номера на жени.

— Тършувала си из дрехите ми!?

— Обикновено го правех, преди да ги занеса на химическо чистене.

— Винаги си имала готов отговор за всичко.

— Казвам ти истината... Но какво ще стане с мен, Фредерик? Ще ме убиеш ли?

— Не — все още си ми жена пред Бога. Освен това, подводницата е предвидена за двама души. Ти ще бъдеш моя спътница и компаньонка, моя императрица — като госпожица Браун за Адолф Хитлер.

— Ева Браун се е самоубила заедно със своя „император“. Това не ми допада.

— Няма да дойдеш с мен, така ли?

— Не, няма да дойда с теб.

— Ще го направиш — едва чуто каза Гюнтер Ягер и започна да разкопчава бялата си копринена риза. След като я свали, започна да разкопчава колана си.

Внезапно Карин се хвърли към автоматичния пистолет на Латъм, който бе оставила на пода. Ягер се втурна напред и я ритна с носа на ботуша си в стомаха. Тя падна на пода, сви се и застена от болка.

— Сега ще дойдеш с мен, скъпа — каза новият фюрер, свали панталона си и го остави на молитвения стол.

39.

Откога е вътре? — попита Латъм, като почти крещеше в дъжда.

— Точно преди двајсет минути — отговори немският агент, когато колата на разузнаването със загасени фарове се приближи към поста край имението.

— Как сте я пуснали да влезе вътре, без да има никакъв начин да се свърже с вас?

— Ясно ѝ обясних, че не мога да ѝ дам предавател, и тя ме разбра, сър.

— Не мислите ли, че трябваше да ни се обадите, преди да я пуснете да влезе? — почти изкрещя Витковски.

— Не, за Бога! — ядосано отвърна агентът. — Господин Моро лично се свърза с мен. Уточнихме най-безопасния маршрут.

— Моро? Кучи син! — избухна Латъм.

— За да бъда по-точен, майн хер — каза агентът от немското разузнаване, — ще добавя, че госпожицата не е била през цялото време в къщата. Последният ни пост докладва, че е влязла там преди дванайсет минути. Вижте, тук съм записал точното време. Много съм педантичен — като всички германци.

— Мисля, че е време да пристъпим към действие — намеси се капитан Кристиан Диц, който стоеше само на няколко фута зад тях в дъжда, а до него стоеше лейтенант Антъни. — Ние ще сменим патрулите.

Капитанът се приближи към охранителния пост и премина на немски.

— Колко патрула има тук?

— Кажи им да побързат! — каза Дру на Витковски.

— Само три патрула — отговори шефът на охраната, — но има един проблем. Пазачът, който трябва да застъпи на смяна, излиза едва след като първият се върне. Идентифицирахме двама — патологични убийци с цял арсенал от оръжия и гранати.

— Значи трябва да намерим начин да ги заобиколим.

— Да, но как?

— Оставете на нас. Ще се справим.

Диц се обърна към Латъм и Витковски.

— Обясниха ми, че тук има патологични убийци. Ще влезем.

— Този път идвам с вас! — възбудено каза Дру.

— Добре, шефе — съгласи се лейтенантът.

— Опишете ми точното разположение на постове — обърна се Витковски към германеца.

— Трябва да тръгнете по пътеката.

След десет секунди командосите на Дру тръгнаха към обгорелите останки. Стигнаха до игрището за крикет и изчакаха фенерчето да примигне. То светна три пъти.

— Да тръгваме — каза Латъм. — Чисто е!

— Не! — шепнешком каза Диц и спря Латъм с ръка. — Трябва да заловим патрула!

— Карин е вътре! — извика Дру.

— Няколко секунди нищо няма да променят — каза лейтенант Антъни. — Останете тук!

Двамата командоси се втурнаха напред в тъмнината. Внезапно в далечината проехтя вик — много кратък и откъслечен. Викът се повтори. Тогава на дървото замъждукаха светлини — три бързи присветвания, районът беше чист. Латъм и Витковски прекосиха игрището за крикет и продължиха по пътеката. Фенерчето на полковника осветяваше пътя. Стигнаха завоя и се понесоха към старата сграда. В далечината командосите се опитваха да задържат двамата пазачи, които бяха излезли от къщата.

— Иди да им помогнеш — нареди Дру на полковника, като гледаше към страничната врата и червената светлина зад нея. — Останалото е моя работа.

— Момче...

— Тръгвай, Стан, те имат нужда от помощ.

Латъм се спусна по хлъзгавата трева с пистолет в ръка. Мина през малката врата и чу виковете. Карин! Той се хвърли към вратата и я разби на трески. На пода лежеше фюрерът, под него се бореше и крещеше Карин. Дру стреля и проби дупка в покрива. Стреснат, Ягер се отдръпна — тялото му трепереше, стоеше като вкаменен и не можеше да проговори.

— Ставай, нацистки боклук — каза Латъм с леден глас.

— Ти не си Хари! — внезапно възкликна Ягер и бавно се изправи на крака. — Приличаш на него, но не си Хари!

— Изненадан съм, че виждаш нещо на тази светлина. Добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Ще го убия — спокойно каза Латъм. — Трябва да го убия.

Той вдигна пистолета и се прицели в главата на Ягер.

— Не! — извика Карин. — Не можем да го убием! Трябва да разберем за „Водна мълния“, Дру. Той твърди, че не знае подробностите.

— Дру?... — прекъсна ги Гюнтер Ягер и по лицето му премина болезнена гримаса. — Дру Латъм, по-малкият брат на Хари. Значи Ханс Траупман е сгрешил и блицкригерите са убили Хари! Боже мой, преследвали сме друг човек! Хари Латъм е мъртъв, а никой не е бил достатъчно проникателен, за да го разбере.

— Имай предвид, че държа пистолет и съм достатъчно ядосан, за да ти пръсна главата — каза Дру. — Какво искаше да кажеш с това „достатъчно проникателен“?

— Питай доктор Траупман. О, забравих, че той вече не е жив!

— Той каза, че Хари е бил част от някакъв експеримент — бързо се намеси Карин, когато Латъм отново вдигна оръжието си. — Медицински експеримент.

— Двамата със Сорънсън стигнахме до почти същото заключение. Тялото на Хари е още в моргата — ще разберем. Добре, момче, тръгвай към вратата.

— Може ли да се облека? — попита Ягер. — Навън вали.

— Изобщо не ми пука, че ще се намокриш. Мисля, че знам какво има в дрехите ти и по-точно — в яката. Моята приятелка ще ги вземе.

— Приятелка? Имаш предвид твоята любовница? — изкрещя Ягер.

— Кучи син! — и Латъм насочи пистолета към главата на Ягер.

Внезапно нацистът замахна с лявата си ръка към пистолета, а с дясната удари Дру в гръдния кош. Той не можа да се задържи на крака и падна назад. Тогава Ягер се хвърли към пистолета, изправи се и стреля два пъти. Дру се претърколи отляво надясно, след това в обратна посока, приближи се до краката на нациста и го хвана за

десния глезен. Заби крак в коляното му и Ягер извика, изви се назад и стреля още два пъти, но улучи стените. Карин грабна пистолета на Дру, който беше хвърлила, стана и извика:

— Спри, Фредерик! Ще те убия!

— Няма да го направиш! — кресна Гюнтер Ягер, докато се отбраняваше от ударите на Латъм. Дру изви китката му надолу към пода, където зееше квадратна дупка и течеше реката. — Ти ме обичаш! Всички ме обичат и благоговейт пред мен!

Нацистът освободи ръката си: вече можеше да стреля.

Карин се прицели и натисна спусъка.

В този момент през отворената врата нахлуха командосите. След тях тичаше Витковски. Изведнъж те се спряха, изненадани от сцената. През следващите няколко секунди се чуваше само шумът на пороя отвън и тежко дишане.

— Сигурно е трябвало да го направиш, момче — каза полковникът, като гледаше към тялото на Ягер.

— Аз го направих! — извика Карин.

— Вината е моя, Стан. Аз бях причината — намеси се Латъм. — Загубих самообладание и той се възползва от това. Щеше да ме убие със собственото ми оръжие?

— Със собственото ти оръжие?!

— Замахнах срещу него с пистолета, а не биваше.

— Той се опита да ме изнасили и ако Дру не беше влязъл, щеше да успее и после да ме убие!

— Значи ще го напишем в доклада — каза полковникът. — Нещата невинаги стават така, както бихме искали. Научи ли нещо, Карин?

— Разбрах как е стигнал дотук — направил е сделка с ЩАЗИ и Ханс Траупман го е открил. За „Водна мълния“ обясни, че не знае техническите подробности, нито имената на специалистите, които ще изпълняват операцията.

— По дяволите! — възкликна Латъм. — Аз съм пълен глупак!

— Хайде да претърсим това място и да видим какво можем да открием.

— А охраната отвън? — попита Кристиан Диц. — Може би ще ни помогне с нещо.

— Не знам, капитане — отвърна Карин де Врийс. — Фредерик ми каза, че дори те не могат да уловят всички радиовълни. Това може да означава само, че нацистите са проникнали в местните власти по същия начин, по който са проникнали и в Бундестага. Предлагам сами да се заемем с това.

— Да започваме — каза лейтенант Антъни.

— А другите двама пазачи? — попита Дру.

— Вързани са и спят — отговори Диц. — Сега ще ги проверим и като свършим, ще ги отведем където трябва.

— Момчета, заемете се с останалата част от къщата, а ние ще огледаме стаите, в които е живял. Тук има три стаи и баня — по една за всеки от нас — нареди полковникът.

— Какво да търсим, сър? — попита Джералд Антъни.

— Всичко, което може да ни отведе към „Водна мълния“ — телефонни номера и имена... Намерете чаршаф, ще покрием трупа.

Когато слънцето изгря над източен Рейн, няколко кашона с материали бяха отнесени в капелата. По-голямата част от съдържанието в тях вероятно нямаше никаква стойност, но други експерти трябваше да се произнесат по въпроса.

Карин изучаваше парче хартия, написано на ръка от бившия й съпруг:

— „Самолет построен“ — това е всичко, останалата част е откъсната.

— Дали има нещо общо с „Водна мълния“? — попита Витковски, който преглеждаше няколко други кашона.

— Не — поне на пръв поглед не личи.

— Тогава защо да си губим времето с него?

— Писал го е във възбудено състояние — почеркът е почти неразбираем. Познавам този почерк: оставял ми е бележки за това какво трябва да купя, преди да тръгне нанякъде. Бил е превъзбуден.

— Боя се, че няма никакъв смисъл — каза Дру, който стоеше до квадратния отвор на пода. — Едва ли има връзка с „Водна мълния“. Сорънсън, който, доколкото разбрах, доста разбира от водоизточници, изключи възможността за самолети.

— Прав е — каза полковникът, като запечата последния от трите кашона. — Възможността за отклонение поради вятъра и височината правят такава атака невъзможна.

— Уес спомена, че водоизточниците често се отхвърлят като възможност за саботаж. Никога не съм знаел за това.

— Защото никой не го е правил, като се изключат войните в пустинята, когато са отравяли оазисите.

— Те са намерили начин, Стан, убеден съм в това.

— Какво повече можем да направим? — попита Карин. — Остават ни двацет часа.

— Ще откарваме всичко в Лондон на експертите от МИ-5, МИ-6 и тайните служби. Нека подложат всичко на проверка.

— Ще го уредим за четирийсет и пет минути — каза Витковски, взе радиотелефона си и набра някакъв номер.

— Искam да се върнем в Париж по най-бързия начин и да се срещнем с тамошните експерти по водоизточниците.

— Защо просто не разберем къде са самите водоизточници и не отидем там? — попита Де Врийс. — Клод може да го уреди.

— Той те вкара тук! — изсъска Латъм. — Ти си му се обадила и той те е пуснал да влезеш, без да ни каже!

— Имаше всички основания да постъпи така, както го помолих, а аз го помолих!

— Резултатите са ужасни — каза Дру. — Можеше да бъдеш изнасилена и убита, а сега Гюнтер Ягер е мъртъв и не може да направи нищо за нас.

— Никога няма да си го простя! Не защото го убих — той трябваше да умре, за да не убие теб. Аз съм виновна за всичко!

— Какво очакваше? Да ни изпее всичко? — продължи Латъм.

— Въпреки всичките си недостатъци, Фредерик някога обичаше родителите си. Ако можех да го засегна на тази тема, той без съмнение щеше да се предаде.

— Тя е права, момче — спокойно я прекъсна полковникът, докато пяха радиотелефона в джоба си. — Психиатрите, които видяха записа, казаха, че е много нестабилен. Това означава, че би могъл да се промени коренно при по-значителен стрес.

— Това е било преди години, Стан, но не и сега.

— Моро е подготвил два немски самолета на летището — единият за Лондон, другият за Франция.

В капелата влязоха лейтенант Антъни и капитан Диц.

— Нищо не е останало — само тенджери, тигани и мебели — каза капитанът.

— Какво ще правим сега, шефе? — попита лейтенантът.

Латъм се обърна към Витковски:

— Стенли, знам, че няма да ти хареса, но искам да откараш тези кашони в Лондон. Карин и нашите двама приятели ще отлетят с мен за Франция.

— Наистина не ми харесва, момче, но логиката е на твоя страна. Ще имам нужда от помощ, защото не съм от най-важните клечки, които могат да заповядват на всички. Ще имам нужда от подкрепа.

— Какво ще кажеш за Сорънсън или Талбът от ЦРУ? Или за президента на Съединените щати?

— Можеш ли да ми уредиш последния?

— Мога — Сорънсън може. Обади се на немското разузнаване да изпратят тук кола.

— Тя ни чака отвън. Хайде, момчета, да вземем по един кашон.

Двамата командоси прекосиха стаята, за да вземат кашоните, и лейтенант Джералд Антъни забеляза смачканото парче хартия на пода. Той го вдигна и го разгъна. На него имаше само две думи, написани на нечетлив немски. Въпреки това го пхна в джоба си.

* * *

Самолетът приближаваше бреговете на Англия. Витковски непрекъснато говореше по телефона — първо с Уесли Сорънсън, след това с Нокс Талбът, Клод Моро и накрая — с президента на Съединените щати.

— Витковски, вие ръководите лондонската операция. Това е напълно съгласувано с министър-председателя.

— Да, сър. Това исках да чуя. Може би е малко неудобно един армейски полковник да дава заповеди на висши цивилни лица.

— Няма нищо. Ще ви бъда задължен, ако ми докладвате всеки час.

— Ще направя всичко възможно, сър.

— Успех, полковник. Стотици хиляди хора разчитат на вас.

— Разбирам, сър. Не може ли хората да бъдат информирани за опасността?

— И да настане паника, когато хората започнат да напускат Вашингтон?

— Не бях помислил за това, сър.

— Нашите експерти ни докладваха, че всички около главния резервоар са въоръжени до зъби и готови да отразят всяка възможна атака. Експертите не вярват, че е възможно да се осъществи подобна операция.

— Надявам се да са прави, сър.

— Аз също, полковник.

* * *

Двайсет минути след като напуснаха летището на Бон, Дру се обади на Клод Моро.

— Моля те, не ми се карай, Дру. По-късно можем да обсъдим всичко, да поспорим. Ще се приземите на частно летище в района на Бове. Оттам има дванайсет мили до главния резервоар на Париж. Ще ви посрещне Жак Бержерон — нали го помниш?

— Помня го.

— Той ще ви отведе до водната кула при командира на охраната. Последният ще отговори на всички ваши въпроси и ще ви разведе из съоръженията.

— Проблемът е, че аз не знам нищо за резервоарите.

— Всички ставаме експерти и инженери, когато се налага да осуетим саботаж на водоизточниците. Аз надзиравам армия от агенти, войници и полицаи, които претърсват всеки фут от територията в радиус от десет мили около водните съоръжения. Не знаем какво търсим, но някои от нашите експерти предположиха използването на ракети.

— Не е лошо като идея...

— Други казват, че е невъзможно — прекъсна го Моро. — За да се използват ракети с необходимата точност, ще е необходима няколко тона екипировка с достатъчно електрически заряд, за да се освети или

взриви малък град. Трябва да разположат някъде тези ракети, а ние сме заснели от самолети и спътници всеки инч от територията.

— А дали няма подземни тунели?

— Точно от това се страхуваме, но повече от две хиляди души са пръснати по цялата територия и задават въпроси относно съоръжения с необичайна конструкция. Сигурен съм, че са измислили някакъв начин. Всъщност това е причината, поради която изпълних желанието на Карин, но да не говорим за това. Имам неприятното чувство, че пропускаме нещо много обикновено.

— Нещо като ракета с пусково съоръжение тип базука?

— Това беше едно от първите неща, за които си помислихме, но използването на такива оръжия би изисквало участието на стотици хора. Такива ракети веднага ще бъдат забелязани.

— Дали не е измама? — попита Дру.

— И двамата видяхме записа. Фюрерът Гюнтер Ягер не говореше на нас, не ни заплашваше, само осведомяваше своите привърженици — едни от най-състоятелните хора в Европа и Америка. Не, приятелю, той вярваше, че ще го направи. Затова трябва да продължаваме да мислим. Може би лондонските аналитици ще открият нещо. Те са големи професионалисти, а освен това Обединеното Кралство никога не е било окупирано. Французите не могат да бъдат напълно обективни.

* * *

Кацнаха в Бове в шест и четирийсет и седем сутринта. Участниците в операцията слязоха от самолета и бяха отведени направо в чакалнята на частното летище. Бързо се преоблякоха в леки военни униформи.

— Хайде, да вървим. Остават ни седемнайсет часа. Колко време ще ни трябва, за да стигнем до... как се казваше, Жак?

— Водната кула при резервоара — отвърна агентът на „Дъозием“, докато вървяха към колата на паркинга. — Оттук има осемнайсет километра, дванайсет американски мили, така че ще стигнем за по-малко от десет минути. Помните Франсоа — нашия шофьор, нали? Директорът изпрати няколко въздушни снимки, които

трябва да разгледате. Може би ще откриете нещо, което ние сме пропуснали.

— Едва ли. Докато бях в колежа, карах курсове за пилот. Никога не можех да намеря обратния път до летището без радиото — всичко ми изглеждаше еднакво.

Стигнаха до автомобила на бюрото — беше същата кола, която Латъм толкова добре помнеше. Франсоа горещо ги поздрави.

— Да тръгваме, стари приятелю, бързае — каза Дру.

Всички седнаха в колата и тя буквално се понесе по пътя. Очите на Карин бяха широко отворени, а лицата на двамата командоси бяха побледнели, докато Франсоа караше колата с повече от сто и петдесет километра в час.

— Не се безпокойте — извика Дру, който седеше отпред между Франсоа и Жак и се опитваше да надвика рева на двигателя.

Колата с писък спря на паркинга пред огромна тухлена сграда. Докато групата слизаше от колата, два патрула от френски войници обградиха превозното средство с насочени автомати.

— Спрете! — извика Жак Бержерон. — Ние сме от „Дьозием“, ето служебната ми карта.

Един офицер излезе напред, взе картата и започна да я изучава.

— Знаем кой сте вие, мосю, но не знаем кои са вашите гости.

— Те са с мен — това е достатъчно.

— Разбира се.

— Уведомете командира и му кажете, че групата ще влезе с мен вътре.

— Вървете направо, господине — каза офицерът и откачи един предавател от колана си, за да съобщи за новопристигналите. — Заповядайте, господине, шефът на охраната ви очаква. Каза да побързате, ако е възможно.

— Благодаря ви.

Жак, Латъм, Карин и двамата командоси тръгнаха към двукрилата врата, която водеше към водните съоръжения. Когато влязоха, те бяха изумени от това, което видяха. Приличаше на обстановката в старинен замък. Всичко беше направено от много, много стари тухли, стените се издигаха до високи тавани, в средата имаше широка каменна стълба, която водеше към върха на кулата.

— Елате — каза Жак Бержерон, — в края на тази пътека има асансьор, който води нагоре.

Лейтенант Антъни каза:

— Това е построено преди триста години.

— Вашият колега е прав. Тази сграда е била построена от династията Бове с цел да задържа водата и да я отвежда към полетата и градините им. Било е в началото на XVII век. Асансьорът е добавен по-късно.

Огромният стар асансьор приличаше на онези, които се използват в складове или товарни депа. Той скърцаше и се тресеше. Накрая стигнаха най-горния етаж. Жак отвори тежката врата с такова усилие, че капитан Диц трябваше да му помогне. Веднага се озоваха пред внушителната фигура на генерал в униформа на френската армия. Той бързо заговори. Жак се намръщи, след това кимна, вметна няколко думи и се отдалечи заедно с войника.

— Какво казаха? — попита Дру, когато четиримата слязоха от асансьора. — Стори ми се, че говорят за някакви лоши новини!

— Да, за това стана дума — отвърна Де Врийс. — Генералът пожела да говори с Жак насаме.

Внезапно се чу отчаян вик:

— Mon Dieu, non! Pas vrai!^[1]

Всички се втурнаха по коридора.

— Какво се е случило? — попита Карин на френски.

— Нека и нашият приятел Дру разбере — каза Бержерон, който се беше облегал на стената. По лицето му се стичаха сълзи. — Клод е бил убит в подземния паркинг на „Дъозием“ преди дваайсет минути.

— О, Господи! — извика Де Врийс и хвана ръката на Жак.

— Как е могло да се случи това? — изрева Латъм. — Нали вашите хора го охраняват?

— Нацистите са навсякъде — прошепна агентът на „Дъозием“.

---

[1] Боже мой, не! Не е вярно! — фр. ↑

40.

Големият правоъгълен прозорец откриваше празното пространство на резервоара в Бове. Намираха се в офиса на управителя на водните съоръжения. Жак Бержерон говореше по телефона с Париж и бършеше сълзите си.

Генералът беше разпънал карта и разхвърлял купчина снимки на огромната маса пред прозореца. В ръката си държеше показалка и излагаше детайли от своите защитни мероприятия. Генералът беше сигурен, че останалите не го слушат: те гледаха към служителя от „Дьоziem“. Накрая Жак затвори телефона, стана и тръгна към масата.

— Боя се, че положението е много по-лошо, отколкото можем да си представим. Ужасно е да си го помислим, но Клод е трябвало да бъде убит на паркинга, защото иначе е щял да се прибере у дома и да открие любимата си съпруга разстреляна.

— По дяволите! — изкрещя Дру, след което внезапно понижи тон. — Ще открием и ще убием тези кучи синове! Няма милост за тях!

— Има още нещо. По заповед на президента на Франция аз съм настоящият директор на „Дьоziem“. Трябва да се върна в Париж.

— Едва ли някога си искал да стане така, Жак, но все пак те поздравявам — каза Латъм.

— Няма значение. Каквото и да стане през следващите шестнайсет часа, ще подам оставка и ще си потърся друга работа.

— Защо? — попита Карин. — Може би ще те назначат за постоянен директор.

— Много сте любезна, но аз се познавам. Не ставам за водач. Човек трябва да бъде честен пред себе си.

— Трябва да се залавяме за работа — каза Латъм. — Ти го дължиш на Клод, аз — на Хари. Да започнем отначало, генерале.

— Трябва да се върна в Париж — повтори Бержерон. — Това е заповед на президента и аз трябва да се подчиня.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, Жак — тихо каза Карин.

— Добре. Върни се в Париж и дръж връзка с Лондон и Вашингтон — твърдо каза Латъм. — Дръж ни в течение.

— Довиждане, приятели — служителят на „Дьозием“ се обърна и излезе.

— Докъде стигнахме, генерале? — попита Дру и се надвеси над масата.

— Въоръжени войници са пръснати по цялата площ — продължи генералът и посочи голямата карта на резервоара и околните гори. — Ескадрон от бойни самолети е готов да излети при сигнал за тревога. В цялата гора е пръсната над дванайсетхилядна войска. Всички отряди поддържат връзка помежду си. Седемнайсет сапъорни взвода работят без почивка и проучват бреговете в търсене на експлозивни с часовников механизъм. Има и патрулна лодка с апаратура за химически анализ. При първия признак за наличие на токсини шлюзовете ще сигнализират — ще се отворят клапаните към водоизточници от други райони.

— Колко време трябва да мине, докато потече водата от другите водоизточници? — попита Дру.

— Според управителя, който скоро ще се върне, най-дългото регистрирано време е четири часа и седем минути. В средата на трийсетте е имало повреда на машините. Най-важният проблем е драстичното понижаване на водното налягане — предизвиква се силен приток на нечистотии от неизползваните тръби.

— Нечистотии ли? — попита Карин.

— Става дума за кал, мръсотия и ръжда от тръбите. Достатъчно е, за да причини стомашно разстройство и повръщане, но не е фатално. По-голяма заплаха представляват подводните хидранти — налягането може да причини пожар.

— Ако „Водна мълния“ наистина успее и вие вземете своите мерки, налягането ще падне и в цял Париж ще избухнат пожари.

— Точно така, мадам, но след като ви изложих нашите мерки за защита, как можете да допускате, че тази „Водна мълния“ ще успее?

— Не ми се иска да е така, генерале.

— А Лондон и Вашингтон? — попита Латъм. — Моро... ми каза, че държите връзка с тях.

— Виждате ли мъжа, който седи на бюрото там, до червения телефон? — генералът посочи към майора в отсрещния край на стаята.

— Той е мой син.

— Ваш син?

— Да, мосю Латъм — усмихна се генералът в отговор. — Той е изключителен офицер. В момента говори по телефона с Лондон. Линиите са постоянно отворени, един бутон променя направлението.

Майорът затвори телефона и генералът го повика:

— Нещо ново, майоре?

— Не, господин генерал — строго отвърна майорът.

— Казвам се Латъм, майоре.

— Знам кой сте, господине. Аз съм Гастон.

Майорът стана от бюрото и протегна ръка на всички от групата.

— Генералът е предприел изключителни мерки за сигурност. В Лондон и Вашингтон, както и тук, се използва най-съвременна техника.

— Каква например? — попита Дру.

— Инфрочервени сензорни лъчи из цялата гора, паяжини от пластмасови нишки по пътищата — ако някой се добере до тях, това активира облаци пара и парализира всичко наоколо — нашите войници, разбира се, носят маски. Над дърветата радары могат да засекат ракети на двеста километра разстояние и да задействат изстрелването на противоракети, чувствителни към топлинно излъчване...

— А резервоарът? — попита Карин.

— Какво очаквате да открием там, мадам? Барабани, пълни с токсични вещества, към които има предварително прикрепени експлозиви? Водолазите не откриха подобни. Резервоарът е под постоянно наблюдение, заобиколен е с ограда — ако някой проникне, веднага ще разберем.

— Просто се опитвам да премисля всичко. Очевидно вече сте предвидили всяка възможност.

— Да, но вие сте обучени разузнавачи, познавате врага — каза генералът. — Можете да забележите нещо, което ние сме пропуснали. Затова сега ще се качим на един отворен камион и вие лично ще огледате всичко.

Обиколката на горите, полетата и околните пътища бе не само изтощителна поради неудобния камион без покрив, но отне и повече от

три часа. Всеки си водеше бележки. Само двамата командоси имаха никакви съмнения.

— Вашите теории имат достойнства — каза Латъм на капитан Диц, след като се върнаха в кулата, — но не мислите мащабно. Да погледнем снимките.

Дру се приближи към масата и видя, че снимките са подредени в някакъв особен ред.

— Подредих ги от най-далечното разстояние към най-близко — обясни синът на генерала. — Заснети са с инфрачервени камери на относително ниска височина.

— Какво е това? — попита Дру и посочи към няколко тъмни петна.

— Силози — отвърна майорът. — Местната полиция ги провери.

— А това? — Карин сочеше към три снимки, на които имаше дълги четириъгълни форми със светлини от едната страна. — Прилича на полигон за ракети.

— Това са железопътни гари. Виждате ли светлините по линиите?

— А това? — Латъм взе показалката и посочи една снимка, на която се очертаваха два големи самолета.

— Въздухоплавателни апарати, купени за Саудитска Арабия. Очакват транспорт за Риад. Проверихме в Министерството на търговията и открихме, че всичко е наред.

— Купили са френски, а не американски самолети? — попита Джералд Антъни.

— Много хора го правят, лейтенант. Нашите самолети са превъзходни! „Мираж“ е сред най-добрите бойни самолети в света. Освен това, човек си спестява милиони франкове, като ги докарва от Бове, а не, да речем, от Сиатъл или Вашингтон.

— Със сигурност, майоре.

Всяка снимка се изучаваше под лупа, задаваха се въпроси. Но това не водеше доникъде.

— Какво е това, което не можем да видим? — запита Латъм.

* * *

В един от коридорите на британското разузнаване най-опитните аналитици и криптографи от МИ-5, МИ-6 и Кралските тайни служби се потяха над кашоните с материали от дома на Гюнтер Ягер. Внезапно един глас се издигна над шума от околните машини:

— Намерих нещо — каза една жена, която седеше пред компютър. — Не знам какво означава, но беше закодирано.

— Какво е то? — попита директорът на МИ-6, който ръководеше операцията, и се приближи. Витковски мълчаливо го последва.

— „Дедал ще полети и нищо няма да го спре“. Това е съобщението.

— Какво, по дяволите, означава това?

— В гръцката митология Дедал избягва от Крит с криле, покрити с пера, залепени с восък за ръцете му, но синът му Икар се издига твърде високо и слънцето стопява восъка. Той пада в морето и загива.

— Какво общо има това с „Водна мълния“?

— Не знам, сър. Има три степени за кодиране — А, В и С; тук е използвана С — най-сложната.

— Виждам, мис Грейм.

— Съобщението е било предназначено за много малко хора.

— Имате ли представа откъде е изпратено? — попита полковникът.

— За късмет — да. От Лондон, с факс, преди четирийсет и два часа.

— Браво! А можете ли да го проследите?

— От МИ-6, Германската секция.

— Извинете, но в тази секция има повече от шейсет служители. Почакайте! Всеки трябва да влиза с пропуск, без който машината няма да заработи.

— Майер Голд, сър, шефът на секцията.

— Майер! Невъзможно! Той е евреин. Баба му и дядо му са загинали в лагер. Точно по тази причина помоли да го включим в Германската секция.

— Може би не е евреин, сър. А може и някой друг да е използвал неговия пропуск.

— Всеки от служителите използва само своя пропуск.

— В такъв случай не мога да ви помогна — каза мис Грейм.

— Може би аз мога, сър — каза друг експерт, офицер от Западна Индия.

— Какво има, Вернал? — попита директорът на МИ-6 и бързо отиде до бюрото му.

— Съобщение с код С. Отново се появява името „Дедал“, но е изпратено преди трийсет и седем часа от Вашингтон.

— Какво пише?

— Дедал в позиция, започва отброяването. Ein Volk, ein Reich, ein Führer Jäger^[1]. Какво ще кажете?

— Проследихте ли факса? — попита Витковски.

— Американски Държавен департамент, офисът на Джейкъб Вайнщайн, секретар за Близкия Изток. Голям майстор на преговорите.

— Мили Боже, използват служители евреи за прикритие!

— Това не бива да ви учудва — каза експертът. — Фактът, че Дедал се появява в две секретни съобщения от последните няколко часа, трябва да означава нещо.

— Те са абсолютно уверени в успеха на операцията!

Директорът на МИ-6 застана в средата на стаята и плесна с ръце.

— Открихме важна информация, свързана с операция „Водна мълния“. Някой да е срещал името „Дедал“?

— Да — обади се мъж на средна възраст с брада и очила с телени рамки. — Преди около час. Реших, че е кодово име на нацистки агент или група от агенти, вероятно зоненкиндер, и не видях връзка с „Водна мълния“.

— Да, доктор Ъпджон — нетърпеливо го прекъсна директорът на МИ-6, — но в този случай може да става дума за митичния полет, предприет от Дедал и сина му.

— Съмнявам се. „Водна мълния“ просто не се вписва в този контекст, не виждате ли?

— Моля ви, професоре, дайте ни съобщението.

— Добре — обидено отвърна професорът. — Ето го тук, в купчината факсове.

— Прочетете го, ако обичате.

— Идва от Париж, изпратено е вчера в единайсет и седемнайсет. Съобщението гласи: „Господата Дедал се чувстват чудесно, готови да ударят в името на славното ни бъдеще.“. Вероятно това са объркани последователи фанатици, напълно възможно е да са убийци.

— Има още нещо — каза мис Грѐм.

— Какво например, уважаема госпожо? — покровителствено изрече професорът.

— О, престанете, Хърбърт, не се намирате в Кеймбридж — тросна се тя. — Всички се занимаваме с едно и също.

— Какво е вашето предположение? — попита Витковски.

— Озадачава ме това множествено число — „господата“.

— Французите са извънредно прецизни — каза професор Ъпджон. — Но много често лъжат.

— Престанете с тази просветителска беседа — намеси се директорът на МИ-6. — Съберете материалите, обадете се в Бове и Вашингтон и им изпратете всичко по факса. Все някой трябва да измисли нещо.

— Да, сър.

— Побързайте — добави полковникът.

* * *

Край резервоара Дейлкарлая в Джорджтаун експерти от ЦРУ, G-2 и Националната Агенция по сигурността изучаваха факсовете от Лондон. Заместник-директорът на ЦРУ вдигна ръце.

— Подготвени сме за всичко! Можем да ги посрещнем, откъдето и да дойде нападението. Какво остава, по дяволите?

— Защо са толкова самоуверени? — попита подполковник от G-2.

— Защото са фанатици — отвърна млад мъж от Агенцията по сигурността. — Не могат да не вярват в това, което са им казали, толкова време са им го набивали в главите! Но не са глупави. И не мога да отрека, че е възможно да са прави.

* * *

Бове, Франция. Три часа до операцията. Беше точно един и половина през нощта. Всички поглеждаха към стенните и ръчните часовници. Напрежението нарастваше с всяка измината минута.

— Нека пак огледаме снимките — предложи Латъм.

— Колко пъти ще ги гледаме? — попита Карин. — Какво очакваш да видиш, Дру?

— Не знам. Просто искам да ги погледна. Искан да видя онези силози. Казахте, че местната полиция е направила проверка. Достатъчно квалифицирани ли са били хората?

— Казахме им какво да търсят, един от моите офицери беше с тях — обясни генералът. — Прегледахме всичко до нивото на земната повърхност.

— По-подготвени не можем да бъдем — добави синът на генерала.

— Тогава да се върнем към материалите от Лондон. Какъв е този Дедал, за Бога?

— Ще ви обясня, сър — предложи лейтенант Антъни. — Според мита Дедал е прикрепил крила към ръцете си...

— Моля те, Джери, ако още веднъж го повториш...

— Все се връщаме към въздуха, нали? — прекъсна ги Карин. — Ракети, Дедал...

— Никакви ракети не могат да проникнат в нашето въздушно пространство, без да бъдат засечени и свалени — отвърна майорът раздразнен.

— Проверихте ли летищата в Париж? — продължаваше да настоява Латъм.

— Всички полети закъсняват!

— Не знаех това.

— Това ужасно нервира пътниците. Същото е на „Хийтроу“ и „Гетуик“, „Дълс“ и „Нешънъл“. Нищо не можем да им обясним. Всеки самолет минава на проверка, преди да бъде пуснат по пистата.

— Извинете ме. Но защо тогава неонацистите са толкова сигурни, по дяволите, че ще успеят?

— Не знам, мосю.

* * *

Лондон. Два часа до операцията. Беше един и двайсет и две по Гринуич, директорът на МИ-6 говореше по телефона с Вашингтон.

— Нещо ново?

— Не — гневно му отвърнаха отсреща. — Започвам да мисля, че цялото това упражнение е блъф! Някой в Германия сега си умира от смях.

— Склонен съм да се съглася, но нали видя онзи запис и материалите, които ти изпратихме? Мисля, че са доста убедителни.

— Опитвам се да не пропускам нищо.

* * *

Вашингтон. Четирийсет и две минути до операцията. Беше девет и четирийсет и осем вечерта и юлското небе беше облачно. Дъждът беше неизбежен. Бригадният генерал, който ръководеше операцията в резервоара Дейлкарлая, ходеше напред-назад из офиса. В Лондон и Париж никой нищо не знаеше! Тази шега струваше милиони на данъкоплатците, които скоро щяха да ги обвинят за всичко.

* * *

Дванайсет минути до операцията. В Париж беше четири часа и осемнайсет минути, в Лондон — три и осемнайсет, във Вашингтон — десет и осемнайсет. На няколко мили от резервоарите излетяха шест мощни реактивни самолета.

— Неидентифицирани самолети! — обявиха радарните специалисти в Лондон, Париж и Вашингтон.

След малко всеки от тях се обади:

— Фалшива тревога. Тръгнаха обратно.

* * *

Шест минути до операцията. В тъмното небе над Лондон, Париж и Вашингтон самолетите се отдалечиха от мишените си. Те направиха завой, двигателите рязко заработиха на минимум и също така бързо,

както се бяха издигнали, се спуснаха и влязоха във въздушни коридори, които щяха да ги изведат към полетата, където ги чакаха масивните глайдери „Месершмит“ ME 323.

* * *

Бове. Четири минути до операцията. Дру се взираше през прозореца в мрака над резервоара, а Карин седеше на бюрото до червения телефон. Изведнъж Латъм почти извика:

— Лейтенант, какво казахте за крилата на Дедал?

— Били са направени от пера... Някои казват, че птиците сякаш плуват по въздуха...

— Какво има, Дру? — попита Карин.

— Какво, мосю? — добави майорът.

— Те се плъзгат по въздуха... Глайдери! Използват глайдери!

— Имат нужда от извънредно големи глайдери — каза генералът.

— Или поне много на брой.

— Радарът щеше да ги засече, мосю — добави майорът.

— Имаше ги на снимките! Двата глайдера за Саудитска Арабия! Вероятно радарът няма да ги засече, защото нямат мотори, а и металът е много малко.

— Боже мой! — възкликна генералът. — Германците са експерти по глайдерите!

— Дали са останали глайдери оттогава?

— Защо не? Всички запазихме въздушната си флота.

— Годни ли са за летене след толкова години? — попита Карин.

— Компанията „Месершмит“ строеше за векове. Без съмнение, нещо трябва да се подмени, но е напълно възможно!

— И все пак щяха да се появят на екрана — обади се радарният специалист.

— Какъв образ може да се види на екрана от летящ обект, по който почти няма метал, няма мотори и скелетът му е от бамбук?

— Вярно е, че ще е по-слаб от образа на обикновен самолет.

— Но и от облаците се получава някакъв образ, нали?

— Да, но има разлика.

— Почакайте! — каза Карин, като трескаво ровеше из джобовете си и накрая измъкна скъсано парче хартия. — Това беше в един от кашоните от дома на Ягер. Едно парче липсва.

Джералд Антъни бръкна в горния джоб на френския си военен гащеризон. Издърпа оттам смачкан лист хартия.

— Намерих това в параклиса на Ягер. Ето какво пише: „От плат и дърво“.

— „Самолет, построен от плат и дърво“ — каза Де Врийс.

— Глайдери — бързо добави Латъм.

— Самолетите се върнаха в нашето пространство! На четирийсет километра от резервоара!

— Активирайте ракетите! — изкрещя синът на генерала по телефона.

— Предайте на Лондон и Вашингтон! — кресна Латъм.

— Ракетите... — каза синът на генерала.

— Изстреляйте ги!

* * *

В тъмното небе над Лондон, Париж и Вашингтон последваха експлозии под крилете на товарните глайдери „Месершмит“. Те бяха издигнати на необходимата височина от две хиляди и седемстотин фута. Кабелите се скъсаха и глайдерите се освободиха, за да започнат спираловидното спускане към резервоарите.

Изведнъж небето светна като от кълбовидна мълния и самолетите се пръснаха във въздуха. Но всички пилоти на глайдерите знаеха своята задача и продължиха по плана.

* * *

Бове. Начало на операцията.

— Улучихме ги! — извика генералът, когато белите петънца се появиха на екрана.

— От Лондон и Вашингтон се обаждат за същото! — крещеше майорът. — Приключихме!

— Не сте приключили — каза Дру. — Вижте радара! Тези експлозии са станали хиляди футове над необходимото ниво за навлизане. Вижте! Обадете се на Лондон и Вашингтон! Виждате ли тези съвсем бледи образи? Това са глайдерите!

— О, Господи! — възкликна капитан Диц.

— Как преценявате височината?

— Между хиляда и хиляда и деветстотин фута. Въртят се в широки спирали...

— След колко време ще се спуснат?

— От четири до шест минути.

— Предупредете Лондон и Вашингтон! Изпратете бойни самолети на височина хиляда и петстотин фута!

— Ще ги взривим!

— Луди ли сте? — изкрещя Латъм. — Те са натоварени с отровни вещества, вероятно течни. Маневрирайте така, че реактивните потоци да издухат глайдерите в незаселени територии!

— Разбрано, мосю.

Следващите няколко минути бяха напрегнати. Всички следяха екрана на радара. Изведнъж неясните образи се разпръснаха в различни посоки. Отдалечаваха се от резервоара.

— Обадете се в Лондон и Вашингтон — нареди Дру.

— И там е същото — отвърна майорът. — Глайдерите са принудени да кацнат в изолирани райони.

— Всичко е било изчислено с точност до секундата, нали? — каза Латъм пребледнял.

— Хари щеше да се гордее с теб, Дру — каза Карин и сложи ръце на раменете му.

— Не сме свършили, Карин. Хари и Моро бяха предадени. Аз имах късмет. Някой ни наблюдава съвсем отблизо. И знае за нацисткото движение и за откачения генерал от долината на Лоара. Странно, но изведнъж си помислих, че може би се досещам кой би могъл да бъде.

---

[1] Един народ, един Райх, един фюрер Ягер — нем. ↑

41.

Синът на генерала уреди военна кола за Латъм, Карин и двамата командоси. Багажът им бе пристигнал от хотел „Кьонигсхоф“. Намираше се в багажника на микробуса, който трябваше да ги откара в Париж.

— Ще отседнем в същия хотел — каза Дру, след като всички се сбогуваха с френските си колеги от резервоара „Бове“. — След около четири часа благодарното френско правителство ще ни предостави около пет хиляди франка на човек. Какво ще кажете?

— Мосю Латъм, мосю Латъм! — извика един от многобройните войници, които тичаше откъм кулата. — Търсят ви по телефона. Спешно е, мосю!

— Изчакайте тук — каза Дру. — Ако е за това, за което си мисля, разговорът ще бъде кратък.

Той се върна, влезе в стаята и вдигна най-близкия до вратата телефон.

— Тук Латъм от Консулски Операции.

— Браво, момче! — почти крещеше Витковски от Лондон.

— Благодаря ти, Стан.

— Какво мислиш за Бон?

— Какво имаш предвид, Стенли?

— Не ти ли казаха?

— Какво да са ми казали?

— Проклетият Бундестаг гори! Моро не се ли обади?

— Моро е мъртъв, Стенли.

— Какво?

— Убили са го на собствения му служебен паркинг.

— Господи, не знаех нищо за това!

— Откъде да знаеш? Нали си в Лондон?

— Кога се е случило?

— Преди няколко часа.

— И все пак „Дъозием“ трябваше да ти съобщи за Бон.

— Сигурно са забравили. Беше тежка нощ.
— Какво има, Дру? Не приличаш на себе си.
— Ще ти кажа какво мисля за Бундестага. Онзи кучи син Ягер го беше написал предварително в личните си мемоари. Трябва да тръгвам. Ще си поговорим в Париж.

* * *

Четиримата от групата бяха настанени в свързани апартаменти в хотел „Плаза-Антен“, където ранното слънце светеше през високите прозорци. Часът беше шест и трийсет и седем сутринта. Карин де Врийс спеше дълбоко. Латъм тихо се измъкна от леглото. Облече се и влезе в общата всекидневна, където го чакаха двамата командоси, облечени в невзрачни сака и панталони.

— Някой трябва да остане тук — каза Дру.

— Теглихме жребий — каза капитан Диц. — Падна ти се да тръгнеш с лейтенанта.

— Твоята работа може да се окаже по-тежка от нашата. Отвън има морски пехотинци, но те не могат да влязат вътре, без да бъдат забелязани. Имаш радиопредавател, така че можеш да ги извикаш, ако се наложи.

— Наистина ли мислиш, че тук има неонацисти? — попита лейтенантът.

— А ти как мислиш?

— Пази дамата, капитане — довърши лейтенантът.

— Колата е отзад, ще минем през мазето — каза Латъм.

* * *

— Мосю Латъм?

Пазачът от подземния паркинг на „Дьозиер“ прочете името на разрешителното.

— Каква ужасна трагедия!

— Какво казва полицията? — попита Дру.

— Объркани са! Нашият директор бе застрелян при затворени врати. Намериха тялото му в най-отдалечения край — мир на праха му! „Сюрте“ разпита всички в сградата, провериха местонахождението на всички по това време, новият директор беше бесен, мосю!

— Провериха ли документите?

— Разбира се, мосю. Целият персонал бе задържан.

— Тук ли са хората сега? Знам, че е рано.

— Почти всички са тук, мосю. Цари такъв хаос!

— Благодаря ви, господине.

Латъм влезе с наетата кола и продължи напред към мрака на подземния паркинг.

— Дръж пистолета в ръка, лейтенант — каза той и паркира автомобила на едно от свободните места.

— Мислиш ли, че долу още има нацисти?

— Бих искал да се обадя в хотела и да поговоря с твоя приятел.

— Защо не го направиш?

— Не искам да будя Карин. Веднага ще хукне насам, а само това ни липсва.

— Мисля, че трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Преди няколко часа, след като се регистрирахме в хотела, Диц оборудва всеки телефон с малко приспособление, което регистрира всеки опит за подслушване. Тогаваш изключи и телефона в спалнята ви. Решихме, че двамата с Карин имате нужда от сън.

Дру сърдито извади телефона и набра номера.

— Ако имаше важно обаждане, щяхме да ви събудим...

— Апартамент двеста и десет, ако обичате — каза Латъм на телефониста.

Отсреща веднага вдигнаха слушалката.

— Да?

— Диц, Латъм се обажда. Какво е положението?

— Мисля, че ни следят — тихо отвърна капитанът. — Преди една-две минути ми се обадиха патрулите на посолството. Някаква кола е спряла на източния ъгъл. Двама с пистолети са се приближили към главния вход.

— Неонацисти ли са?

— Още не знам, но рецепцията ни сътрудничи. Чакай! — секундите се сториха на Дру по-дълги от часове. — Натиснали са бутона на асансьора за втория етаж.

— Викай морската пехота!

— Мислиш ли, че няма да го направя?

Изведнъж зад колата на Латъм се чу силен звук от клаксон.

— Мисля, че си заел мястото на някого — каза лейтенантът. —
Защо не мръднем нанякъде?

— Дръж телефона. Нацистите току-що са влезли в хотела!

— Никой не се обажда! Капитанът е жив дявол: ще съжалят, че изобщо са дошли!

Латъм зави към друго място за паркиране.

— Диц затвори телефона.

— Свържи се още веднъж!

— Идеята ти не е добра, шефе. Сигурно има работа.

Когато се качиха в асансьора, с тях имаше още седем души, които почти истерично говореха на френски. Латъм се взираше във всяко лице — всички се надвикваха. Без да мисли, Дру натисна един от бутоните за етаж, където, доколкото си спомняше, се намираше бившият офис на Моро. Преди да стигнат етаж, асансьорът спря два пъти. Накрая Латъм и лейтенантът останаха сами.

— Какво си говореха? — попита Дру.

— В подобни ситуации никой не е извън подозрение и правителството винаги предприема съкращения.

Асансьорът спря, вратите се отвориха и двамата мъже слязоха. Много врати водеха към различни коридори и офиси, където се планираха тайни операции. Латъм се приближи към жена на средна възраст, която седеше зад бюро до асансьора, и заговори на френски:

— Казвам се...

— Познавам ви, господине — любезно отвърна жената на английски. — Преди няколко дни идвахте тук да видите господин директора.

— Беше ми приятел.

— Ще информирам новия директор, че сте тук. Той дойде направо от Бове...

— Не бих желал да го информирате — прекъсна я Латъм.

— Моля?

— Предполагам, че е много зает, затова няма нужда да го притесняваме. Идвам само защото забравихме някои неща в колата на „Дьозием“. Тук ли е шофьорът на име Франсоа? Нали той докара директора от Бове?

— Да. Да му се обадя ли?

— Защо да го безпокоим? Вероятно ще се обади на Жак... на господин директора, а аз наистина не искам да го прекъсвам. Става дума за чифт обувки...

— Обувки ли?

— Много са скъпи, нали разбирате, но си струват парите.

— Разбирам.

Жената натисна един бутон на бюрото си. В дъното забръмча врата, след това изщрака ключалка.

— Офисът му е в този коридор.

— Благодаря ви. Извинете ме, това е моят сътрудник, майор Антъни от Армията на САЩ.

Лейтенантът рязко се обърна към Дру и го изгледа изненадан, а Латъм продължи:

— Ако нямате нищо против, той ще остане тук. Говори добре френски.

— Добър ден, госпожо. За мен е удоволствие... — започна лейтенантът на френски.

Дру отвори вратата към коридора, влезе и бързо се приближи към третата врата отляво. Почука само веднъж, отвори вратата и стресна Франсоа, който спеше на бюрото. Той скочи като ужилен.

— Какво има?

— Здравей — каза Латъм. — Дремеш, а? Завиждам ти, уморен съм до смърт.

— Какво правите тук, мосю Латъм?

— Мисля, че знаеш, Франсоа.

— Боже мой, какво трябва да знам?

— Клод Моро ти беше близък, нали? Познаваше жена ти Ивон, децата ти...

— Да, мосю, отношенията ни бяха фамилиарни. Всички се познаваме.

— И си доста близък с Жак Бержерон, нали? Свързвали са ви години съвместна работа. Толкова обикновено, нормално,

приемливо...

— Много сте загадъчен, мосю...

— Така е, по дяволите. Това наистина е загадка, която се основава върху нещо толкова просто! Кой би се усъмнил във вас? Преди около час, когато се обадох тук на Жак, с кого разговарях?

— С мен, мосю.

— Издигнахте се, нали?

— Не разбирам какво искате да кажете, мосю Латъм!

Дясната ръка на Франсоа се плъзна под бюрото и посегна към едно от чекмеджетата. Почти успя да го отвори, но Дру се хвърли напред и рязко го затвори, като прищипа китката на шофьора. Франсоа започна да крещи, но юмрукът на Латъм се вряза в устата му и виковете секнаха. Шофьорът падна напред, тялото му се свлече на пода заедно със стола. Дру веднага се хвърли върху него, стисна го за гърлото, вдигна го и го блъсна в стената. В ръката си държеше пистолета от чекмеджето на бюрото.

— Сега трябва да поговорим, за да ми обясниш някои неща, иначе с теб е свършено!

— Имам семейство, мосю — жена и деца! Не бива да правите това!

— Имаш ли някаква представа колко семейства са били разделени в проклетите лагери! Били са принудени да влизат голи в циментови килии, за да умрат, кучи сине!

— Тогава дори не съм бил роден!

— А не се ли чувал за това? Знаеш ли колко хиляди от тях са били французи! И това не те ли притеснява?

— Не разбирате, мосю! Толкова начини има да ви накарат да им сътрудничите!

— Как например? И да не си посмял да ме лъжеш! Жак Бержерон е нацист, нали?

— Да... Но откъде знаете?

— Трябваше да бъде някой, който има достъп до цялата информация. Отначало мислехме, че е Моро — беше в един списък на заподозрени. Затова отначало се страхувахме да работим с него. След това му разрешиха да участва, моят шеф му разреши. Но кой винаги знаеше къде се намирам? Кой знаеше, че тримата с Карин и Клод сме седнали в едно открито кафене, където без малко да ни убият? Кой

провали операцията в метрото с Крюгер, който твърдеше, че е видял Хари Латъм да се качва на отминаващия влак? Нямаше Хари Латъм, защото аз бях Хари, а ме нямаше там! Отговорът на всички тези въпроси е Жак!

— Не знам за тези неща, кълна се в Христа, не знам!

— Но знаеш, че е неонацист, нали? Най-подмолният неонацист в Париж. Прав ли съм?

— Да — Франсоа се задъхваше. — Нямах избор, трябваше да си мълча и да правя каквото ми нареди.

— Защо?

— Защото убих човек и Жак ме видя.

— Как?

— Удуших го. Разберете, мосю, понякога отсъствам с дни наред, пренебрегвам семейството си...

— Какво още има, по дяволите? — изкрещя Дру.

— Жена ми имаше любовник. Използвах източниците на „Дьозием“ и го открих.

— Неофициално, разбира се.

— Не знаех само, че Жак контролира всичко, подслушва телефона ми... уговорих си среща с този човек — глупав фризьор, затънал до гуша в дългове. Срегнахме се на една улица в Монпарнас. Говореше мръсотии за жена ми и се смееше. Побеснях и го нападнах. Убих го по най-подлия начин! Когато си тръгнах, Жак Бержерон ме срещна и ме поздрави.

— Значи те е държал в ръцете си.

— Можех да прекарам остатъка от живота си в затвора. Беше направил снимки с фотоапарат с инфрачервен обектив.

— И все пак живееш с жена си, нали?

— Ние сме французи, мосю. И аз не съм светец. Бракът ни е стабилен, имаме деца.

— Но си работил с Бержерон! Как ще оправдаеш това, че си работил с нацист?

— А ако отида в затвора? Как ще обясня това на жена ми, на децата ми? Мосю, аз никога не съм убивал за него, никога! Той имаше други хора за това — аз му отказвах!

Латъм го пусна и му направи знак да седне.

— Добре, Франсоа. Хайде да се споразумеем. Доколкото разбирам, двамата с Жак сте единствените нацисти тук. Това е съвършената комбинация, повече хора могат да събудят подозрение. Ще докажеш, че не си техен привърженик, ако направиш това, което ти наредя. Разбираш ли ме?

— Какво искате да направя? И ако се съглася, каква гаранция ми давате, че няма да вляза в затвора?

— Всъщност никаква. Мисля обаче, че Бержерон ще се опита да спаси себе си, а да изпрати теб на разстрел.

— Във Франция не се провеждат подобни екзекуции, мосю.

— Жак е в другото крило, ако си спомням добре.

— Точно така.

— Ти имаш достъп дотам, нали?

— Ако искате да ви заведе до офиса му, мога да го направя.

— Без да съобщаваш където и да било?

— Разбира се, аз имам постоянен достъп до него. В това крило има заден коридор, в който се влиза с шифър. Води до офисите на висшите служители. Ще ви заведе.

— Да вървим.

— А после какво ще правя?

— Ще се върнеш тук и ще се молиш всичко да мине добре.

* * *

Капитан Кристиан Диц остави предавателя на един рафт и застана отляво на външната врата на апартамента. Острият му слух долови приглушени стъпки в коридора. Последва тишина. Питаше се дали неканените гости са се снабдили с ключ, или ще се опитат да разбият вратата. Изведнъж в тишината проехтя силен удар, вратата изхвърча от касата и удари командоса. В стаята нахлуха двама мъже с пистолети в ръце и започнаха да се оглеждат, като се чудеха какво да предприемат. Диц разреши съмненията им — внезапно изкрещя:

— Хвърлете оръжието!

Първият рязко се обърна и пистолетът му тихо изпука. Командосът се хвърли на пода и стреля в отговор. Улучи мъжа в корема: той се прегъна и се строполи на земята. Вторият убиец стоеше

поражен. В този момент нахлуха трима морски пехотинци и той свали оръжието.

Карин де Врийс дотича от спалнята по нощница.

— Върнете се! — изрева Диц.

Карин се скри зад вратата на спалнята. Вторият нацист вдигна пистолета си и стреля. От лявото ѝ рамо потече кръв. Морските пехотинци се прицелиха в него.

— Умрял няма да свърши работа! — кресна Диц.

— Ние също! — извика в отговор един сержант. Новият му „Колт 45“ бе насочен към главата на неонациста. — Хвърли пистолета, червей такъв!

Неонацистът пусна пистолета на пода, а Диц се втурна към Карин де Врийс.

— Не мърдайте! — заповяда той и разкъса нощницата на рамото. — Не е страшно — заключи той. — Куршумът само ви е одраскал. Сега ще донеса кърпи.

— Аз ще донеса — каза един от морските пехотинци. — Къде са?

— В банята, зад онази врата. Вземи три малки и ги завърши една за друга.

— Като турникет?

— Нещо подобно. После донеси малко лед от барчето. Имахте късмет, госпожо Де Врийс. Боли ли?

— По-скоро е изтръпнало, капитане.

— Ще ви заведем на лекар в посолството.

— Къде е Дру? А Джери?

— Моля ви, не ми задавайте въпроси, госпожо Де Врийс. Господин Латъм командва парада. Отидоха в „Дьозием“.

— В „Дьозием“ ли? Защо?

— Господин Латъм каза, че е заловил нацистката „къртица“.

— В „Дьозием“?

— Да, така каза. Мисля, че не желаете да се забърквате в това.

— Ето ви кърпите, сър! — каза морският пехотинец, който веднага след това отиде при колегите си и неонациста. — Трябва да се омитаме оттук, капитане, нали разбирате... Извинявайте, че не ви донесох леда...

— Тръгвайте! — заповяда Диц и отрядът от морски пехотинци хукна по коридора към пожарното стълбище с двамата пленници.

Телефонът в апартамента иззвъня.

Капитан Диц затегна кърпите и помогна на Карин да легне на килима.

— Ако е Дру, предайте му, че съм му сърдита!

Не беше Латъм — обаждана се от рецепцията на хотела.

— Незабавно напуснете хотела! — крещеше портиерът. — Повече няма да сътрудничим на „Дьозием“ — непрекъснато има оплаквания от шум и стрелба!

— Запечатайте стаята, но първо ми дайте пет минути, преди да се обадите в полицията! — отвърна капитан Диц.

Той затвори телефона и се върна при Карин.

— Трябва да ви изнеса оттук.

— Мога да ходя и сама.

— Радвам се да го чуя. Ще слезем по стълбите — само един етаж е.

— А какво ще стане с багажа ни? Полицията не бива да го намери тук.

— Извинете, мадам, много сте права...

Капитанът изтича до телефона и се обади на рецепцията.

— Ако искате да си тръгнем, изпратете най-бързото пиколо да опакова багажа и да изнесе куфарите. Кажете му, че ако не открадне нищо, ще получи деветстотин франка!

— Разбира се.

— Добре.

— Хайде! — обърна се командосът към Карин, след като затвори телефона. Изведнъж се спря и грабна мъжки шлифер. — Облечете това, ще ви помогна. Можете ли да вървите?

— Да, разбира се. Само ръката ме боли.

— Дръжте се!

— А какво ще стане с Дру и Джери?

— Не знам, госпожо Де Врийс, но този ваш приятел от Консулски Операции се справя чудесно.

Двамата тръгнаха по коридора към стълбите.

Дру се приближи към вратата на новоназначения директор на „Дъозием“. Без да почука, той бързо я отвори и затвори след себе си. Жак Бержерон стоеше до прозореца и гледаше навън. Обърна се и се стъписа.

— Дру? — озадачено възкликна той. — Никой не ми е казал, че си тук...

— Не исках да знаеш за това.

— Защо?

— Защото може би имаш причина да не се виждаш с мен. Преди час ти се обадох и ме свързаха с Франсоа.

— За Бога, Дру, имам толкова работа! Освен това временно съм назначил Франсоа за главен помощник.

— Сигурно е доволен.

— Моля те, извинявай, ако съм те засегнал, но опитай да ме разбереш! Трябваше да пренасочвам всички други телефонни разговори освен с президента и няколко членове от Камарата, защото просто не мога да отговоря на всички. Имам нужда от време, за да размисля.

— Чудесно, Жак. Но ти си имал много време да мислиш.

Мекото лице със страдалческо изражение внезапно се вкамени. Жак погледна Латъм с презрение.

— Какво си направил? — тихо попита той.

— Мога само да кажа, че инсценировката ти беше съвършена. Преданият лакей на Моро, който боготвори господаря си, спечелил доверието и обичта му, който му помага да планира всяка минута от денонощието си... Само ти можеше да знаеш къде се намирам аз във всеки един момент, къде се намират Карин и нещастната секретарка на Моро... уби Хари и секретарката на Моро, но с мен и Карин се провали.

— Този път няма да се проваля, Дру — почти любезно каза Бержерон.

— На твое място не бих правил прибързани изводи. Лейтенант Антъни чака отвън при портиерката. Сигурен съм, че вече е използвал телефона, за да се свърже с посланика Кортлънд, който пък има

уговорена среща с президента на Франция. Ти наистина се провали, като изпрати онези убийци в хотела. Никой в Париж не знаеше къде се намираме — само ти и Франсоа.

— Аз съм назначен лично от президента!

— Ти си зоненкинд, нали?

— Каква лъжа! Нямах никакви доказателства!

— Разбира се, но като се съпоставят нещата, не е трудно да се досети човек. На връщане от Бове се свързах с един компютърен експерт и го помолих да прегледа всички данни за теб. Преди години си бил законно осиновен от бездетно семейство — мосю и мадам Бержерон от Лаутербург, близо до германската граница. Бил си изключителен студент, печелил си всички възможни стипендии и следдипломни квалификации... Избрал си гражданската служба, въпреки че си имал възможност да се заемеш с толкова много неща, от които да забогатееш!

— Силно се интересувах от това.

— Убеден съм, че е така. Времето е минавало, а ти винаги си успявал да бъдеш в подходящото време на подходящото място. Но този път не можа да ни попречиш, защото си тръгна, преди още да сме разбрали за глайдерите.

— Ти си луд! Говориш само лъжи!

— Е, със сигурност не си очаквал, че ще те направят директор на „Дьоziem“. Знаеш, че в другите разузнавателни служби има по-добри от теб. Каза пред всички, че не ставаш за водач — защото се подчиняваш на заповеди! Това ме накара да се обадя на нашия компютърен експерт.

— Останах сирак през войната, родителите ми бяха убити по време на бомбардировка. Ти си просто един параноик!

— Ти уби брат ми, Жак. Няма да те оставя на мира. Толкова си умен, а пропусна нещо много важно. Лаутербург никога не е бил бомбардиран — нито от германците, нито от съюзниците.

Бержерон стоеше и се взираше в Латъм. По лицето му се плъзна едва забележима студена усмивка.

— Наистина си талантлив, Дру — тихо каза той. — Но няма да се измъкнеш жив оттук. Ти си параноик, досието ти е пълно с насилие, а сега си дошъл да убиеш директора на „Дьоziem“. Не знам кой е

зonenкинд, но моят предшественик Моро не ти се доверяваше. Това е отразено в бележките му, които са записани в този компютър.

— Защо нареди да убият Клод?

— Защото и той започна да прозира истината. Започна се с убийството на Моник — от вечерта, когато един идиот от нашите застреля шофьора на американската кола. Тогава Моро се досети, че аз съм единственият, който е знаел къде се намирате. Моник нямаше информация за това.

— Странно — каза Латъм. — И аз тогава предположих, че е някой от „Дьозием“, както и преди това, когато брат ми долетя от Лондон под надзора на „Дьозием“.

— Не беше трудно да се пренасочат подозренията — леко се усмихна Бержерон.

— Когато Моро и ти научихте, че аз се представям за брат си, защо не уведоми Берлин или Бон.

— Не разбираш ли? Кръгът от хората, които знаеха, беше прекалено малък — особено в „Дьозием“. Знаехме само двамата с Клод. Това щеше да ме компрометира.

— Не е това, Жак — и Латъм погледна изпитателно зоненкинда.

— Просто чаках да дойде подходящият момент. Вашите американски политици биха ме разбрали.

— Добре, приятелче. Всичко, което си казахме, е записано, а предавателят на лейтенант Антъни е нагласен така, че да чува какво става тук. Техниката е нещо много удобно, нали?

42.

Жак Бержерон се втурна с вик към бюрото, грабна тежкото преспание и го хвърли към прозореца, като счупи стъклото. После с неподозирана сила грабна креслото и го хвърли по Латъм. Дру извади пистолета на Франсоа от колана си.

— Не! Не искам да те убия! — изкрещя Дру. — Изслушай ме, за Бога!

Но беше твърде късно. Жак Бержерон извади малък пистолет и започна да стреля във всички посоки. Латъм залегна на пода. А Бержерон изтича до вратата, отвори я и се втурна навън.

— Спрете го! — крещеше Латъм. — Не! Внимавайте, има пистолет!

В коридора настана хаос. Чуха се още два изстрела и мъж и жена паднаха на пода — убити, а може би ранени. Латъм тичаше по коридора и крещеше:

— Джери! Стреляй в краката, не го убивай!

Но беше вече късно. Бержерон излезе през входната врата и изведнъж оглушително зави сирена. Лейтенант Антъни се появи пред асансьора, Бержерон стреля с последния патрон, който му бе останал, и простреля дясната ръка на командоса. Антъни стисна лакътя си и болезнено се опита да достигне оръжието си, а жената зад бюрото се хвърли на пода в истерия.

— Не мърдай! — изкрещя лейтенантът, докато се опитваше да извади пистолета си. — Асансьорите не работят, повредих и двата!

— Грешиш! — викна неонацистът и се втурна към най-близкия асансьор. Вратата започна да се затваря и сирената млъкна.

Дру се втурна към вратата.

— Къде е? — гневно попита той.

— В асансьора — кимна лейтенантът. — Мислех, че съм ги повредил, но се оказа, че не съм.

— Господи, ти си ранен!

— Нищо страшно, виж дали жената е добре.

— Добре ли сте? — изтича Дру към портиерката, която бавно се изправяше.

Жената трепереше и не можеше да си поеме дъх. Латъм ѝ помогна да се изправи.

— Можем ли да спрем асансьора?

— Не. Директорите и техните заместници имат специални кодове за спешни случаи, които включват асансьорите на експресен режим. Не спират, докато не стигнат етажа.

— Можем ли да го задържим в сградата?

— По какъв начин? Той е директор на „Дьозием“.

— Той е германски нацист! — изкрещя лейтенантът на френски.

Портиерката учудено погледна Антъни.

— Ще направя всичко възможно.

Жената вдигна слушалката и набра три цифри.

— Спешно. Виждали ли сте директора? — попита тя на френски.
— Благодаря.

Портиерката затвори слушалката и погледна към Дру и командоса.

— Първо се обадиха от паркинга, където мосю Бержерон държи колата си. Не е излизал. След това се свързаха с портиера на първия етаж. Пазачът каза, че директорът току-що е излязъл. Съжалявам.

— Благодаря ви, че се обадохте — каза Джералд Антъни.

* * *

Дру, Карин и Стенли Витковски се бяха събрали в личния апартамент на посланика Кортлънд в посолството. Двамата командоси бяха останали в хотела да си почиват.

— Изчезнал е — каза Даниъл Кортлънд, който седеше на стол до полковника, а Дру и Карин седяха срещу него на кушетката. — Всички френски полицаи и детективски агенции търсят Жак Бержерон. Снимката му е изпратена във всяко летище и митница в Европа. Без съмнение сега се намира в Германия при своите хора.

— Трябва да го открием, господин посланик — каза Латъм. — „Водна мълния“ се провали, но кой знае каква ще бъде следващата им стъпка! Нацисткото движение съществува! Някъде има информация за

тях и ние трябва да я открием. Тези копелета няма да се предадат. Вчера е била изгорена една синагога в Лос Анджелис и една африканска църква в Мисисипи!

— Знам, Дру, всички знаем за това. В еврейските квартали в Париж се чупят витрини и се драска по стените. Този свят става все по-грозен!

— Кога ще свърши това, за Бога! — възкликна Карин.

— Когато ги открием — каза Дру.

Телефонът на старинната масичка иззвъня.

— Да вдигна ли слушалката, сър? — попита полковникът.

— Не, благодаря. Аз ще вдигна.

Кортлънд стана от стола и отиде до масичката.

— Да?... За вас е, Латъм, човек на име Франсоа.

— Не съм очаквал да го чуя отново.

Дру стана и отиде до телефона. Взе слушалката от посланика.

— Франсоа?

— Мосю Латъм, трябва да се видим някъде насаме.

— По този телефон разговаряме съвсем насаме, уверявам те. Това е телефонът на посланика и не се подслушва.

— Разпитват ме, но никой не знае това, което вие знаете.

— Ти се намираше в трудно положение и тъй като ми помогна, ще се прибереш при семейството си.

— Много сме ви благодарни, мосю. Обсъдих всичко с жена си, нищо не скрих от нея, и заедно решихме, че трябва да ви се обадя.

— Какво има?

— Спомняте ли си за онази вечер, когато старият Жодел се самоуби в театъра?

— Никога няма да я забравя — твърдо каза Дру.

— Рано сутринта Бержерон ми заповяда да се явя в офиса му в „Дьоziem“. Отидох, но там го нямаше. Със сигурност беше в сградата, защото пазачите саркастично коментираха грубото му поведение спрямо тях. Беше ме страх да си тръгна. Изчаках и той се появи: носеше много стара папка от архива, толкова стара, че вероятно не беше вкарана в компютрите. Отвън беше пожълтяла.

— Какво странно има в това? — попита Латъм.

— В архивите има хиляди папки, мосю, и докато се прехвърлят в компютрите, ще минат години. Както във всички други ведомства,

фондовете са ограничени.

— Какво стана по-нататък?

— Жак ме помоли да взема папката и да я отнеса лично в един замък в долината на Лоара. Използвах колата на „Дьозием“, което изключваше възможността полицията да ме спре за превишена скорост. Попитах го толкова ли е важно да отида точно по това време, но той побесня и започна да крещи. Каза, че ние дължим всичко на този човек, че било нашето светилище, нашето убежище...

— Какъв човек, какво място?

— Замъкът се казва „Орлово гнездо“. Човекът е генерал Андре Монлюк — велик френски генерал, почитан от самия Дьо Гол.

— Искаш да кажеш, че Бержерон може да се е скрил там?

— Жак е експерт по разузнаването, знае как да напусне страната, но се нуждае от богати сътрудници. Надявам се, че това може да ви помогне.

— Ще ми помогне, разбира се. Благодаря, Франсоа.

Латъм затвори телефона и се обърна към останалите.

— Току-що научих името на генерала, когото Жодел преследваше и когото наричаше предател. Знам и къде живее, ако е още жив.

— Защо не ни обясниш по-подробно, момче?

— Първо ще направя една уговорка, Стенли. Този човек дълги години се е измъчвал — много повече, отколкото е заслужавал. Бил е момче за това-онова и куриер на Бержерон.

— Кажете ни какво ти каза, Дру.

— Името на генерала е Монлюк, Андре Монлюк.

— Андре — прекъсна го Карин. — Ето откъде идва кодовото име.

— Живее в замъка „Орлово гнездо“ в долината на Лоара. Франсоа предполага, че Бержерон може да се крие там, защото веднъж го е нарекъл убежище. Било е в момент на гняв и страх, когато е поръчал на Франсоа да отнесе там старо досие на Монлюк. Станало е след вечерта, когато Жодел се самоуби в театъра.

— Някой да знае нещо за този Монлюк? — попита полковникът.

— Секретните папки, в които се споменава това име, изчезнаха от архивите на Вашингтон. Но в данните за Жодел се цитира неговото обвинение, в което липсват каквито и да било доказателства. Затова

Вашингтон го е смятал за луд. Жодел е твърдял, че френски генерал, участвал в Съпротивата, всъщност е бил предател, който е работил за нацистите. Същият този генерал е заповядал да екзекутират жената и децата на Жодел, а самия Жодел е изпратил в лагер на смъртта.

— Но Жан-Пиер Вилие е оцелял — добави Карин.

— Точно така.

— Мисля, че трябва да отида на тази среща с френския президент — каза Кортлънд. — Дру, напиши ми пълен доклад за всичко. Нека го оставят долу, на бюрото му.

Латъм и Витковски се спогледаха. Полковникът кимна.

— Няма да го направя, сър — каза Латъм.

— Какво?

— Да започнем с това, че нямам време. Със сигурност знаем, че в „Ке д’Орсе“ има неонацисти, вероятно дори сред най-близките хора на президента. Не знаем към кого можем да се обърнем за помощ.

— И предлагаш да се заемем с това сами? Ти си си изгубил ума, Дру.

— Господин посланик, ако в този замък има неща, от които можем да научим нещо — някакви досиета, документи, телефонни номера, имена — не можем да рискуваме да ги унищожат. Не става дума само за Франция, а за цяла Европа и Съединените щати!

— Разбирам, но не можем да предприемем едностранна американска акция в чужда страна!

— Ако Клод Моро беше жив, положението щеше да бъде по-различно — прекъсна го Витковски. — Той щеше да действа под претекста за тайна операция в интерес на Франция.

— Моро не е жив, полковник.

— Разбирам го, сър, но може би има и друг начин — Витковски се обърна към Латъм. — Този Франсоа, с когото говори току-що, ти дължи нещо, нали?

— Остави това, Стан. Не искам да го замесвам.

— Не те разбирам.

— Какво имаш предвид? — Дру погледна изпитателно полковника.

— „Дъозием“ работи със Сервис д’Етранже — това е френската чуждестранна служба, господин посланик. Техните линии на властта често се пресичат, също като нашите ЦРУ и ФБР. Разбирате, нали?

— Продължавайте, полковник.

— Едно объркване в резултат на тези конфликти е и добре дошло, и нежелано за цялата разузнавателна бюрокрация...

— За какво, по дяволите, говориш, Стенли?

— За нещо много просто, момче. Накарай този Франсоа да се обади на някого от Сервис д'Етранже, когото познава достатъчно добре, и да му повтори половината от историята, която ти разказа.

— Коя половина?

— Да разкаже как изведнъж си е спомнил, че Бержерон, когото всички търсят, го е изпратил с някаква стара папка в онзи замък в Лоара. Това е всичко, което трябва да каже.

— Защо да не даде информацията на собствените си хора в „Дъозием“?

— Защото там сега е хаос. Вчера са убили Моро, Бержерон е изчезнал преди няколко часа.

— А после?

— Аз ще се погрижа за останалото — тихо отвърна Витковски.

— Моля? — попита Кортлънд.

— Вижте, сър, винаги има неща, които човек с вашето положение може да отрече, защото не ги е знаел.

— Обяснете ми — прекъсна го посланикът. — Явно през цялото време съм научавал неща, които не е бивало да знам.

— Съвсем безобидно е, сър. Имам приятели, колеги по професия, които заемат най-високи постове в Сервис д'Етранже. Винаги съм бил щедър по отношение на информация.

— Звучи загадъчно, полковник.

— Ако информацията идва от френски разузнавателен източник, аз мога да им я предложа. Французите ще се нахвърлят върху нея и така ще получим подкрепления, които биха могли да ни бъдат от полза.

— Откъде сте толкова сигурен, полковник?

— Ние, от тайните служби, обичаме да разпространяваме митове за това колко сме непобедими. Много ни харесва да представяме изключителни резултати, когато никой не знае, че сме се занимавали с това. Това е мания, господин посланик, която сега може да ни бъде от полза. Нали разбирате, ние движим нещата, а французите обират цялата слава.

— Боя се, че не разбрах и дума от това, което ми казахте.

— Не е необходимо, сър — каза ветеранът от G-2.

— Аз ще дойда с вас — заключи Де Врийс.

— Добре, скъпа — нежно се усмихна Витковски и хвърли поглед към Дру. — Ще прегледаме картите на областта. Сервис д'Етранже разполагат с карти на всеки квадратен метър от Франция, все ще открием някой хълм, от който се вижда замъкът. Ти ще работиш с предавателя.

— Глупости! Искам да бъда с вас.

— Хайде, Карин — каза Латъм. — Ранена си и никакви болкоуспокояващи не могат да те възстановят напълно. На онова място ще ни бъдеш повече в тежест, отколкото в помощ. За мене поне — със сигурност.

— Добре — тихо каза Де Врийс, като гледаше Дру в очите. — Разбирам.

— Благодаря. Между другото, нашият лейтенант също не би ни свършил много работа и ще остане в ариергард. Той е по-зле от теб — не може да стреля.

— Ще стои на предавателя с Карин — добави полковникът. — Ще бъдат координатори, за да не ни се налага постоянно да поддържаме връзка.

— Звучи много покровителствено, Стенли.

— Може и така да е, Карин, но знае ли човек.

* * *

Първият главен заместник в Сервис д'Етранже беше амбициозен мъж на четирийсет и една, аналитик, който за късмет познаваше Франсоа. Навремето бе ухажвал жена му Ивон, още преди да се омъжи, и въпреки че стремително се изкачваше по правителствената стълбица, двамата с Франсоа бяха останали приятели и Франсоа знаеше защо. Заместникът непрекъснато се интересуваше от тайнственото бюро „Дьозием“.

— Знам точно на кого да се обадя — отговори Франсоа на молбата на Латъм. — Това е най-малкото, което мога да направя за теб. Добре му плащат, нали разбираш; завършил е университет и е доста интелигентен. Мисля, че ще се заинтересува.

Всички знаеха, че аналитиците не действат като агенти. Но ако имаха пред себе си конкретна операция, обикновено можеха да посочат прецеденти и стратегии, които често биваха много ценни. Заместник-директорът Клош — така се казваше мъжът — се срещна с тях на „Плас Атене“.

— А, Стенли! — възкликна той, щом влезе в апартамента с дипломатическо куфарче в ръка. — Когато ми се обади след истеричния ми разговор с Франсоа, направо си отдъхнах. Всичко е толкова трагично, толкова катастрофално, но ти винаги запазваш самообладание — наистина си отдъхнах!

— Благодаря ти, Клемен, радвам се, че те виждам. Запознайте се — той ги представи един на друг и всички насядаха около кръглата маса. — Успя ли да донесеш онова, за което те помолих? — продължи полковникът.

— Да, но трябва да ти кажа, че го направих въз основа на *fichiers confidentiels*^[1].

— Какво е това? — попита Дру. Тонът му беше почти неучтив.

— Копията са били направени за мосю Клош въз основа на поверителни данни — обясни Карин.

— Какво е това?

— Мисля, че вие, американците, наричате това „солова операция“ — поясни заместник-директорът. — *Mon Dieu*^[2], неонацисти в секретните правителствени отдели! В „Дъозием“! Невероятно!... Поех голям риск, но ако успеем да открием този предател Бержерон, началниците ми само ще изръкопляскат.

— А ако не успеем? — попита лейтенант Антъни.

— Действах от името на уволнен подчинен на „Дъозием“ и нашите скъпи съюзници американците.

— Бил ли сте някога таен агент, господине? — попита капитан Диц.

— Не, капитане, аз съм аналитик. Само насочвам разследването, не се ангажирам с подобна дейност.

— Значи няма да дойдете с нас?

— *Jamais*^[3].

— *C'est bon*^[4], господине.

— Много добре — прекъсна ги Витковски и хвърли неодобрителен поглед към Диц. — Хайде да се залавяме за работа. У

вас ли са картите, Клемен?

— Това не са обикновени карти. Възвишенията, за които ме попитахте, са отбелязани от данъчните служби и управленията по градоустройството на Лоара — Клош отвори куфарчето, извади няколко сгънати листа и ги разстла на масата. — Това е замъкът „Орлово гнездо“. Простира се върху триста и седемдесет акра — със сигурност не най-голямото, но едва ли най-малкото от наследствените имения. Първоначално е било подарено с кралски указ през XVI век на един дук от фамилията...

— Нямаме нужда от история, сър — прекъсна го Латъм.

— Много добре — макар че историята има значение, когато става дума за укрепления.

— Какви укрепления? — изправи се Карин и заразглежда картата.

— Тук, тук и тук — посочи Клош и също се изправи. Останалите направиха същото. Той посочи няколко места на картата. — Това са дълбоки канали, които заобикалят три пети от замъка и се пълнят с вода от реката. Покрити са с тръстика и дива трева и водата изглежда лесно място за преминаване, но благородниците, които постоянно водели войни помежду си, знаели как да се защитават, когато ги нападат. Армия от стрелци с лъкове и канонири, която нахлувала в тези привидно плитките потоци, потъвала в калта и се давела.

— Добре измислено, да му се не види — каза Витковски.

— За онова време е било страхотно! — съгласи се капитан Диц.

— Тези канали би трябвало да пресъхнат още преди много години, защото не са естествени — отбеляза Карин. — Но те са били почиствани непрекъснато. Вероятно собственикът на замъка отново ги е прокопал, като е докарал вода от Лоара... Така ли е, мосю Клош?

— И аз си помислих същото, мадам, но нямах възможност да обясня...

— Извинете, господине. Сигурен съм, че можете да ни предоставите много информация — каза Латъм.

— Благодаря ви. Има два начина за влизане — през входа, разбира се, и от североизточната страна. Но целият замък е заобиколен от дванайсетфутова каменна стена, която е прекъсната само на едно място освен на входа. Отзад има алея за разходки, която води към голяма открита веранда с изглед към част от долината. Стената най-

много ще ви затрудни. Между другото, била е построена преди четирийсет и девет години, след освобождението на Франция.

— Вероятно отгоре има ограда от бодлива тел, по която тече електричество — промърмори капитан Диц.

— В това няма съмнение, капитане. Може да се предположи, че самото имение е добре охранявано.

— Въпреки старите канали? — прекъсна го лейтенантът.

— След като ние знаем за тях, вероятно и други знаят.

— А как може да се стигне до алеята за разходки? — попита Дру.

— Тук е билото на стръмен хълм — посочи Клош, — откъдето се вижда алеята на около триста метра отдолу. Може да се слезе долу, но дори и да няма алармена сигнализация, в което се съмнявам, има стена.

— Колко висок е този хълм? — попита Латъм.

— Вече ви казах, че се издига на триста метра над пътеката.

— Може ли да се види отвъд стената от това място?

Заместник-директорът на Сервис д'Етранже се наведе и заразглежда картата.

— Бих казал, че да, но това зависи от точността на картата. Ако от височината на хълма се спусне права линия до края на стената, изглежда възможно.

— Тук ще застана аз — каза лейтенант Джералд Антъни.

— Точно така — съгласи се Дру.

— Мисля, че аз трябва да стоя там — настоятелно каза Карин. — Ако видя нещо нередно, мога да стрелям.

— Моля ви, госпожо Де Врийс, вие сте ранена!

— В дясното рамо, но аз съм левачка.

— Ще го обсъдим — каза полковникът. — А ти какво смяташ да правиш? — обърна се той към Латъм.

— Ще прескочим канала под алеята за разходки, а нашият наблюдател на хълма ще ни каже кога да изкачим стената.

— Как ще я изкачим?

— С „котки“, как иначе? — отвърна капитан Диц. — Не вдигат шум, а са здрави. Ще ни трябват къси въжета — от шест до осем фута.

— А ако куките се закачат за бодливата тел? — попита Витковски.

— Дайте ни десетина секунди и двамата с Диц ще изкачим стената и ще скочим на земята, без да докосваме телта.

— Двамата с Диц?

— По-късно ще го обсъдим, полковник — каза Латъм и се обърна към Клош. — Какво има зад стената?

— Вижте сам — каза заместникът от Сервис д'Етранже и посочи картата. — Стената е отдалечена на около осемдесет метра от мозъка. Вътре има басейн, няколко веранди, тенискорт и градини. Колкото красиво, толкова и сигурно — има чудесен изглед към хълмовете отвъд стената.

— Какво има в края на алеята?

— Според схемите има басейн, зад който се намират трите главни входа на сградата.

— Накъде водят тези врати?

— Дясната води към нещо като огромна кухня, лявата — към покрита северна веранда, а централната — към много голяма всекидневна.

— Тези схеми осъвременени ли са? — попита Дру.

— Отпреди две години са. Имайте предвид, мосю, че богатите хора се наблюдават постоянно от данъчните служби.

— След като прехвърлим стената, капитанът и аз ще тръгнем към страничните врати.

— А аз какво ще правя? — попита Витковски.

— По-късно ще го обсъдим, полковник. Какво подкрепление ще ни дадете, мосю Клош?

— Както се разбрахме, десет опитни агенти ще чакат на сто метра надолу по пътя, готови да атакуват по ваша команда.

— Нека бъдат абсолютно незабележими. Ако ги усетят, ще изгорят всички документи в имението. Много е важно да изнесем всичко.

— Споделям аргументите ви, мосю, но планът ви за операция с участието на двама души ме поразява.

— Защо от двама? — раздражено се намеси Витковски.

— Моля те, Стенли! — Латъм изглежда ветерана от G-2. — Та ти минаваш шейсетте!

— Мога да те надвия, момче!

— Спести ми подобни изпълнения! Ще дойдеш, когато те повикаме.

— Позволете ми да възразя — намеси се заместник-директорът.
— Организирай съм какви ли не нападения. Трябват ви поне още двама души, за да ви прикриват откъм гърба.

— Така е, господине — каза лейтенант Антъни.

— Това е самоубийство! — възкликна Карин.

Дру вдигна поглед от картата и погледна Клош.

— Добре, така да бъде. Кого предлагате?

— Всеки един от десетте би се справил, но има трима от Легиона, които са работили за Силите за Сигурност на САЩ.

— Вземете двама от тях и ги доведете тук след два часа. А сега да се уточним за техниката.

— Освен куките и въжетата ще ни бъдат необходими нови МАК-10, трийсетпатронни пълнители, по четири на човек — започна Витковски. — Също така военни радиопредаватели UNF, гумена лодка, маскировъчни костюми, бинокли за нощно виждане, ножове, гароти, четири малки пистолета „Берета“ и по четири гранати на човек — за всеки случай. Можете ли да ни осигурите това, мосю Клош?

— Ако още веднъж го повторите, ще получите всичко. А сега, що се отнася до това кога...

— Тази вечер — прекъсна го Латъм. — След като се стъмни.

---

[1] поверителни данни — фр. ↑

[2] Боже мой — фр. ↑

[3] В никакъв случай — фр. ↑

[4] Това е добре — фр. ↑

43.

Готическият силует на старинния замък се открояваше на фона на нощното небе. Лунната светлина над Лоара осветяваше кулите му. Беше построен от каменни блокове, примесени със стари тухлени зидове — белези на няколко века, напластили се един върху друг. В контраста между сателитните антени и каменните стени имаше нещо загадъчно и привлекателно. Как ли щеше да свърши това?

Беше малко след два сутринта; подухваше лек ветрец, чуваха се глухите викове на нощни птици. Групата зае позиции. Следвайки теренната карта, осветена от слабата синя светлинка на писалката му, лейтенант Джералд Антъни водеше Карин де Врийс през храсталака към отвесния склон на хълма. Карин прошепна:

— Спри, Джери!

— Какво има!

— Виж!

Тя бръкна в храстите и извади стар мръсен каскет, който приличаше на парцал. Обърна го наопаки и освети с фенерчето си разкъсаната подплата.

— Виж! — Карин почти изхълца от изненада и подаде каскета на Антъни.

— Боже мой! — учуди се командосът. С колебливи печатни букви бе написано името „Жодел“.

— Старецът е идвал тук! — прошепна Антъни.

— Това обяснява някои неща... Дай ми го, ще го прибера в джоба си. Да вървим!

Много по-надолу петимата мъже се бяха скупчили в черна гумена надуваема лодка. Дру разтвори храсталака. Погледът му наблюдаваше върха на стръмния хълм. Сигналът дойде — две сини светлилки.

— Да тръгваме! — прошепна той. — Те са там!

С помощта на миниатюрни гребла двамата агенти от Сервис д'Етранже придвижиха лодката през тръстиката в относително

открития старинен канал. Те бавно стигнаха на отсрещния бряг до кръгъл тухлен тунел, през който отклонените води на Лоара се вливаха в мочурището.

— Я виж, Дру — тихо каза капитанът. — През отвора минават две жици. Едва ли оттук може да мине човек.

— Иначе трябваше да има открит път по брега към замъка.

Гумената лодка се опря в брега. Отрядът вдигна от дъното ѝ въжетата и куките и слезе на калния бряг под алеята за разходки, която се намираше на около двайсет фута над тях. Дру извади предавателя от маскировъчния си костюм и натисна бутона „предаване“.

— Каква е видимостта? — попита Латъм.

— Около седемдесет процента — обади се Карин. — През биноклите се виждат районът около басейна и южната част на замъка, но не виждаме северната страна.

— Някакви признаци на движение, светлини?

— И двете — чу се гласът на лейтенанта. — Двама пазачи обикалят задната част, след това северната и южната страна. Носят малки полуавтомати, вероятно германски вариант на „Узи“, на коланите си имат закачени радиопредаватели.

— Как са облечени? — попита Дру.

— С черни панталони и ризи с червени ленти на ръката — светкавици с пречупен кръст. Няма как да ги объркате, шефе.

— Къде са светлините?

— В два прозореца на първия етаж и по един на втория и третия.

— Някакво движение?

— Освен двамата пазачи — само в кухнята, от южната страна на първия етаж.

— Имате ли представа как можем да проникнем?

— И двата патрула се задържат в средната част от тринайсет до осемнайсет секунди. Щом стигнете до стената, ще ви дам сигнал по предавателя и вие бързо ще се прехвърлите. Край басейна има три отворени кабинни. Разделете се и влезте в тях. Изчакайте да се върнат пазачите, направете каквото можете и ги издърпайте в кабините или ги хвърлете през стената. Оттам нататък имате свободен достъп до замъка и можете да сигнализирате на полковника.

— Добре, лейтенанте. Къде са пазачите?

— Разделиха се. Скачайте!

— Внимавай, Дру — каза Карин.

— Всички ще внимаваме. Хайде!

Петимата мъже се изкатериха по брега до стената с желязна врата до алеята за разходки. Латъм я разгледа. Беше направена от плътна стомана и нямаше никакви ключалки. Можеше да се отваря само отвътре.

Изведнъж се чуха стъпки на ботуши по камъка, а после от тъмното долетяха два гласа:

— Zigarette?^[1]

— Nein, ist schlecht!^[2]

— Unsinn.^[3]

Стъпките се отдалечиха. Френските агенти се изправиха, вдигнаха куките от земята и зачакаха. След това чуха сигнала — два къси, приглушени изстрела, които отекнаха в предавателя на Латъм. Французите метнаха куките, дръпнаха въжетата и ги опънаха, а Дру и капитан Диц се изкатериха по тях с автомати през рамо. Накрая силуетите им се изгубиха зад стената. Точно в този миг французите започнаха да се катерят. След четири секунди куките им тупнаха обратно на брега пред очите на ядосания Витковски.

Латъм даде знак на командоса и единия от французите да тръгнат към най-далечната отворена кабина, а той се скри с другия агент в първата. Кабините бяха прости постройки от дърво, подобни на палатки, покрити с брезент на ярки райета. Вратите им просто се бутаха навътре. Самият басейн беше тъмен, отнякъде долиташе тихо бръмчене на пречиствателна инсталация. В тъмната първа кабина Латъм се обърна към агент Едно:

— Знаеш какво да правиш, нали?

— Да, мосю — отвърна французинът и извади ножа си. Латъм направи същото.

— Извинете, мосю, но двамата с колегата сме по-опитни в тези неща. Вие не бива да поемате такъв риск. Вече го обсъдихме с капитана.

— Обсъдили сте го?...

— Тихо! — прошепна агентът. — Идват!

Двамата агенти от Сервис д'Етранже излязоха от своите кабинни, придвижиха се напред, докато всеки застана зад жертвата си. Изведнъж северният пазач забеляза агента от южната страна — и

сгреши. Присви очи, за да се увери, че не се лъже. Свали полуавтомата от рамото си и тъкмо щеше да стреля, когато вторият агент скочи отгоре му, стисна го с лявата си ръка за гърлото, а ножът влезе в гърба му с хирургическа точност. Другият пазач се обърна изненадан, но първият агент притича напред с високо вдигнат нож. Неонацистът не успя да издаде и звук — острието се заби в гърлото му.

Всяко движение замря. Французите повлякоха мъртвите пазачи към най-близкия край на стената и се приготвиха да прехвърлят телата през нея. Но Латъм изведнъж дотича от първата кабина.

— Не! — прошепна той толкова високо, че това им се стори като вик. — Върнете ги тук!

Тримата бяха объркани, но не и ядосани.

— Какво има, по дяволите? — попита капитан Диц. — Не искаме никой да ги открие, нали?

— Пропуснахте нещо, капитане. Не мислите ли, че са доста едри? Сигурен съм, че можем да се пъхнем в тези идиотски униформи.

— Проклет да бъде — бавно каза Диц. — Мисля, че си прав.

— Побързайте! — каза агент номер Едно.

Двамата с колегата си коленичиха и започнаха да свалят нацистките униформи от труповете. По тях имаше петна от кръв.

— Има един проблем — прекъсна ги капитанът. Всички погледи се обърнаха към него. — Всички говорим немски с изключение на теб, Дру.

— Нямам намерение да си говоря с никого от тях.

— Но ако ни спрат, тези тук са единствените пазачи. Няма значение, че е тъмно.

— Момент — каза агент номер Две. — Мосю Латъм, можете ли да кажете думата „Halsweh“?

— Много ясно: халсвей.

— Опитай пак — доброжелателно кимна Диц на французите. — Страхотно, момчета... още веднъж — Halsweh.

— Халсвей — измънка Латъм.

— Става — каза командосът. — Ако някой ни спре, ще говоря аз. Ако се обърнат конкретно към теб, изкашляй се, хвани се за гърлото и кажи „Halsweh“, разбра ли?

— Откъде да разбера, по дяволите!

— На немски това означава „болно гърло“, мосю.

— Достатъчно! Обличайте се.

След четири минути Латъм и Диц приличаха на неонацистките патрули. На по-силна светлина едва ли биха могли да излъжат някого, но в сенките и полумрака можеха да минат за пазачи. Те замениха полуавтоматите със собствените си оръжия със заглушители, нагласени за единична стрелба, в случай че ситуацията изисква един изстрел, а не откос.

— Извикайте Витковски — заповяда Дру. — И внимавайте да не ви удари някоя кука по главата. Не го бива за катерач. Иди ти, номер Едно.

След деветдесет и шест секунди внушителната фигура на Витковски влезе в кабината.

— Виждам, че сте имали работа — каза той, след като погледна двата трупа. — Защо сте се облекли така?

— Отиваме на проверка, Стан. Ти ще останеш с френските колеги. Ще вървите след нас, от вас зависи животът ни.

— Какво ще правите?

— Ще започнем търсенето, какво друго?

— Мисля, че ще оплескате работата — каза Витковски и измъкна от якето си голям прегънат лист хартия. Той го разгъна върху гърба на единия от труповете. Включи синьото фенерче и освети план на имението „Орлово гнездо“. — Помолих нашия заместник-шеф Клош да изработи това за мен. Няма да ловувате слепешком.

— Стенли! Един на нула за теб — и Дру погледна Витковски с благодарност. — Как се сети?

— Изоставах от времето, момче. Имаш нужда от малко помощ.

— Благодаря ти, Стан. Откъде да започнем?

— Най-добре би било да вземете заложник и да научите каквото можете.

Латъм бръкна под черната нацистка риза и извади предавателя.

— Карин? — прошепна той, след като натисна бутона за предаване.

— Къде сте? — попита Де Врийс.

— Вътре сме.

— Виждаме — намеси се лейтенантът. — Още ли сте край басейна?

— Да.

— Какво ще правите? — попита Карин.

— Искаме да вземем заложник и да го разпитаем. Виждате ли някого наоколо?

— Навън — не — каза Антъни, — но в онази кухня има двама-трима. Всички минават край задния прозорец. Изглежда странно — много е оживено за това време.

— Берхтесгаден — тихо промълви Витковски.

— Какво? — попита Диц.

— Копие на хитлеровия Берхтесгаден, където оберфюрерите и многобройните им любовници са пирували ден и нощ, без да знаят, че Хитлер подслушва стаите им в търсене на предатели.

— А ти откъде знаеш? — попита Дру.

— От свидетелствата от Нюрнбергските процеси.

— Тръгваме — каза Латъм в предавателя. — Как да измъкнем някого оттам?

— Мисля, че аз трябва да го направя — отвърна Диц, светна фенерчето си и заразглежда плана на замъка. — Вътре има или германци, или французи. Ти не говориш немски, а френският ти е ужасен. Другите не са облечени подходящо. Отстрани има врата. Ще надникна вътре и ще помоля за едно кафе, което някой да ми донесе навън. Ще говоря на немски — двамата пазачи бяха германци.

— А ако забележат, че си друг човек?

— Ще кажа, че на единия му е прилошало и аз го замествам. Затова имам нужда от кафе — току-що съм станал от леглото.

Диц бързо излезе от кабината и се запъти към южния край на замъка, право към вратата на кухнята. Латъм и Витковски излязоха да го гледат. Изведнъж отстрани светнаха два ярки прожектора. Командосът се закова на място. Диц се виждаше съвсем ясно — личеше си, че ризата и панталонът не са му по мярка. В ярката светлина се показва двойка — млада жена с къса пола и мъж на средна възраст. Мъжът видя капитана и реагира отначало тревожно, след това гневно. Бръкна под якето си. Командосът нямаше избор. Изстреля един-единствен куршум в главата на мъжа и се втурна към жената. Виковете й секнаха в мига, в който капитанът ѝ нанесе рязък удар по врата. Тя се строполи на земята. Командосът вдигна оръжието си. Чуха се две изпуквания и прожекторите угаснаха. Той вдигна жената, метна я на рамо и се затича обратно.

— Донесете тялото! — прошепна полковникът на двамата французи.

— Аз ще отида — изтича напред Дру.

Той стигна до сенките. Тялото на мъртвеца едва се виждаше на лунната светлина, която почти не проникваше от високите стени на замъка. Латъм изтича до трупа и изведнъж вратата на кухнята шумно се отвори. Той отскочи назад и залепи гръб о стената. Навън се показва глава с готварска шапка. Човекът присви очи в тъмнината. След това сви рамене и се върна в кухнята. Целият в пот, Дру метна автомата на рамо и изтича към лежащия човек. Наведе се, сграбчи го за краката и повлече тялото към кабината.

— Que faites-vous?^[4] — чу се женски глас от тъмнината.

— Халсвей — отвърна Латъм, напрегнат, задъхан. След това дрезгаво добави: — trop de whisky^[5].

— Ah, un allemand! Votre français est mediocre!^[6]

На слабата лунна светлина се появи жена, облечена в дълга бяла рокля. Тя се разсмя, леко залитна и продължи на френски:

— Прекалено много уиски, а? Всички сме пили много. Хрумна ми да се хвърля в басейна.

— Gut^[7] — каза Дру, едва успял да разбере и половината от думите на жената.

— Да ви помогна ли?

— Nein, danke^[8].

— О, вие сте с Хайнеман. Този немец е абсолютен досадник!

Изведнъж жената изхълца, когато Латъм издърпа мъжа на открито. Видя, че главата му е цялата в кръв. Дру пусна краката на мъртвия и извади от джоба си малката „Берета“.

— Ако викате, ще се наложи да ви убия — каза той на английски. — Разбирате ли ме?

— Прекрасно ви разбирам — отвърна жената. Говореше английски гладко, изведнъж беше изтрезняла от обзелия я ужас.

Двамата французи изтичаха към тях. Без да каже и дума, номер Две издърпа трупа към стената, прерови джобовете му, а номер Едно застана зад жената, хвана я за врата и я натика в кабината. Латъм се сепна, когато забеляза, че телата на пазачите вече не бяха вътре.

— Какво стана...

— Предишните ни гости си тръгнаха — отвърна Витковски.

— Страхотно, Дру! — каза капитан Диц и седна до своята пленница в раиран шезлонг. — Тук е удобно, а? — добави той, след като агент номер Две се върна.

— Адриен? — попита племенницата на Латъм.

— Здравсти, Елиз — отвърна жената до Диц. — С нас е свършено!

— Нацистки курви! — обвинително каза номер Едно.

— Не бъди глупак! — възрази Елиз. — Работим там, където ни плащат добре.

— Знаете ли кои са тези хора? — каза номер Две. — Това са най-големите зверове на света.

— Това е минало — хладно го срязва Елиз.

— Не сте чували? — почти извика номер Две. — Те са фашисти, избили цели народи!

— Ние сме само временни компаньонки, идваме за около седмица. Никога не говорим на подобни теми. А и повечето германци, които познавам, са чаровни и учтиви джентълмени.

— Сигурен съм, че е така — прекъсна я Витковски. — Губим време, момчета. Трябва ни някой мъж от персонала.

— Не знам, полковник — каза Дру. — Те казаха, че идват тук за около седмица — така ли е, госпожице?

— Такава е уговорката, мосю.

— А какво става след това? — попита той.

— След медицински преглед отиваме другаде. Нищо не знаем. Работата ни е да правим компания на мъжете.

Дру обърна пленницата си към малка масичка, върху която беше разгънат планът на замъка.

— Сега ще ни кажете какво има във всяка една от стаите. За вас е по-добре да не лъжете и да бъдете послушни. На по-малко от минута път от замъка има цял отряд от френското разузнаване, готов да взриви портала, да влезе и да арестува всички тук. Съветвам ви да ни помогнете, за да доживеете до преклонна възраст и да сключите някоя добра сделка.

— Хайде, Адриен, да разгледаме този план.

Момичето с къса пола, което седеше до Диц, стана и отиде при колежката си.

— На първия етаж има северна веранда, голяма дневна в центъра, която служи и за трапезария, кухня, голяма почти колкото

ресторант на Десния Бряг^[9]. На втория и третия етаж има апартаменти за гости, които Адриен и аз можем да опишем до последния матрак.

— Кой живее там сега? — попита Витковски.

— Хер Хайнеман, нали, скъпа? — попита Елиз.

— Да — каза другата жена. — Такъв досадник!

— В двата други апартамента са Колет и Жана, а компаньоните им са бизнесмени от Мюнхен и Баден-Баден. На третия етаж съм аз с един ужасно нервен тип, който се напива до козирката и после нищо не може да направи. Другите стаи са свободни.

— Как изглежда твоят човек? — попита Латъм.

Елиз го описа. Дру тихо се обади:

— Това е Бержерон.

— Много е изнервен.

— Със сигурност. А какво има на четвъртия етаж?

— Там не пускат никого освен няколко души в черни костюми с червени ленти на ръкавите. Всички се страхуват от тях до смърт. Мисля, че е гробница, мосю. Гробница на велик фараон.

— Обяснете ми, ако обичате.

— Влизането там е строго забранено, входът е запечатан. Всички врати са стоманени. Никой не влиза вътре освен хората с черни костюми. Има някакви цепнатини в стените, в които те пъхат ръце и вратите се отварят.

— Електронни скенери за отпечатыци — отбеляза Витковски. — Няма начин да се влезе вътре.

— Щом никога не сте се качвали там, откъде знаете това? — попита Дру.

— Предното и задното стълбище към горния етаж се охраняват постоянно. А пазачите се нуждаят от почивка, мосю. Някои от тях са много симпатични.

— Кой е „фараонът“? — попита Латъм.

— Не е тайна — отвърна Елиз. — Това е един много стар човек, когото всички обожават. Никой няма право да говори с него освен мъжете в черни костюми, но всяка сутрин го свалят на разходка с асансьор. Лицето му е обвито с тежък воал, разхождат го в инвалидна количка по така наречената „алея за размисли“ зад басейна. Отварят една врата, след това той заповядва на всички да се оттеглят. Тогава става от количката и въпреки възрастта си тръгва с маршова стъпка

към едно място, което никой от нас не е виждал. Казват, че се нарича „орлово гнездо“ и там размишлява и взема мъдри решения, докато пие кафе и бренди.

— Монлюк! — каза Дру. — Значи е още жив!

— Не знам кой е, но правят всичко възможно да го запазят жив.

— Дали не е фигурант, когото манипулират за някакви свои цели? — предположи Витковски.

— Съмнявам се, че някой го манипулира — отвърна проститутката. — Всички се страхуват от стареца. Той постоянно ги заплашва с уволнение, а те пълзят на колене пред него.

— Може би играят роля, за да му се харесат? — Латъм се взря в лицето на жената.

— Ако беше така, щяхме да разберем, защото и ние играем роли.

— И все пак не се ли носят някакви слухове?

— Говори се, че старецът има огромно богатство, което само той може да използва. Твърди се, че под дрехите си крие някакви електронни уреди, които отчитат здравословното му състояние и изпращат сигнали до медицинска апаратура, която се намира на четвъртия етаж и е свързана с друга на неизвестно място.

— Разбираемо, като се има предвид възрастта му. Трябва да е надхвърлил деветдесетте.

— Казват, че бил над стогодишен.

— И още е добре?

— Ако релетата са програмирани за препредаване, можем да открием това неизвестно място — каза полковникът.

— Ако не друго, те ще ни отведат до източника на богатства и точките на трансфер. Затова го наблюдават непрекъснато и го пазят.

— А ако проследим откъде идват сигналите, ще открием кой издава заповедите — добави Витковски. — Трябва да се качим горе!

Дру се обърна към все още уплашената Елиз.

— Ако лъжеш, ще прекараш остатъка от живота си в килия.

— Защо да ви лъжа, мосю?

— Не знам. Може би си мислиш, че горе ще ни убият и вие ще се върнете към работата си.

— Искате да стигнете до орловото гнездо, нали? — попита Елиз. — Предполагам, че с нас ще ви бъде по-лесно. Познаваме достатъчно хора от персонала и повечето пазачи. Можем да минем през кухнята и

голямото фоайе, където е централното стълбище. Задното стълбище се намира зад малките салони отдясно. За да се качите на горния етаж, ще ви трябва един от помощниците на стареца. Има петима, всички са въоръжени и живеят на четвъртия етаж. Винаги има по един дежурен. Той седи в библиотеката, където господарят винаги може да се свърже с него. Ще ви покажа откъде да влезете.

— Как ще ни прекарате през всички етажи? — попита агент номер Едно.

— Тук има многобройна охрана. Хората идват и си отиват, има техници, които пристигат да проверяват апаратурата. Ще кажа, че сте външни пазачи, изпратени да покриват района зад стената.

— Единственото, което ще казваш, Дру, е „halsweh“.

— Добре, французи, помнете, че аз съм командващият офицер и ще отговарям на всички въпроси — каза Витковски.

— Готови ли сте, момчета?

Диц вдигна двата полуавтомата и подаде единия на Дру. Последният се обърна към жените, които станаха от шезлонгите. Адриен трепереше от уплаха, по-възрастната Елиз беше пребледняла.

— Страхувате ли се? Аз също. Помнете, че ако се измъкнем оттук, ние ще ви измъкнем, когато властите се намесят... Да тръгваме.

---

[1] Цигара? — нем. ↑

[2] Не, вредно е! — нем. ↑

[3] Глупости — нем. ↑

[4] Какво правите? — фр. ↑

[5] прекалено много уиски — фр. ↑

[6] А, германец! Френският ви е ужасен — фр. ↑

[7] Добре — нем. ↑

[8] не, благодаря — нем. ↑

[9] Става дума за десния бряг на Сена. — Бел.пр. ↑

44.

Първите хора от кухненския персонал, които видяха как Латъм и Диц в нацистки униформи влизат през вратата, бяха двама мъже. Единият кълцаше зеленчуци, а другият прекарваше през сито някаква течност. Те учудено се спогледаха, след това отново погледнаха Дру и капитана, които веднага се разделиха, за да пропуснат облечения в маскировъчен костюм Витковски. Той влезе и застана между тях. Те бързо сгънаха лакти в неофициален нацистки поздрав. Полковникът имаше вид на човек с високо положение.

— Sprechen Sie Deutsch? Falls nicht, parlez-vous français?^[1] — излая Витковски.

— Дойч, майн хер! — каза изненаданият готвач, който кълцаше зеленчуците, и продължи на немски: — Тук се готви, господине. Ако позволите, кой сте вие, господине?

— Това е оберфюрер Вахнер от Четвъртия Райх! — отсечено каза Диц, като гледаше право напред. — Изпратиха ни от Берлин със заповед незабавно да инспектираме околностите. Kommen Sie her!^[2]

По команда агентите от Сервис д'Етранже влязоха през вратата, стиснали ръцете на двете куртизанки.

— Можете ли да идентифицирате тези жени? — изръмжа Витковски. — Открихме ги да се разхождат свободно край басейна и тенискорта. Тук няма никаква дисциплина!

— Разрешено ни е, глупак такъв! — извика Елиз. — Не ме интересува кой си, кажи на твоите маймуни да махнат ръцете си от мен!

— Е! — изкрещя оберфюрер Вахнер, като изпиваше с очи готвачите.

— Те са гости тук, господине.

Полковникът кимна, агент номер Две пусна ръката на Елиз. Другият агент пусна Адриен.

— Мисля, че ни дължите извинение — каза Елиз.

— Мадам — полковникът старателно щракна токове и наведе глава, след което веднага се обърна към готвачите. — Както може би разбирате, задачата ни е да проверим охранителните мерки, без другите да научават, че сме тук, за да не прикриват грешките си. Можете да се обадите в Берлин, за да потвърдят присъствието ни тук.

— Ах, не, господине! И преди се е случвало. Ние сме просто готвачи и никога не бихме се намесили.

— Sehr gut! Вие единствени ли сте дежурни?

— В момента да, сър. Нашият колега Щолц си тръгна преди час. Трябва да става в шест часа и да приготви закуската.

— Много добре, ние ще продължим инспекцията си. Ако някой пита нещо за нас, не сте ни виждали. Запомнете го, или Берлин ще ви го напомни.

— Разбираме — каза готвачът със зеленчуците, като кимаше постоянно. — Но ако позволите, майн хер, тъй като пазачите вътре са обучени да стрелят по всеки, за когото не е съобщено, не искам да изгубите живота си.

— Не се тревожете — отвърна Стенли Витковски, извади от джоба си американска лична карта и заяви: — Ако не друго, това ще ги накара да свалят оръжието — и той бързо прибра документа обратно в джоба си. — Освен това, ще вземем дамите с нас.

Латъм и Диц поведоха процесията. Отрядът влезе през двойната врата в голямото фоайе на замъка. В средата се издигаше вита стълба и точно срещу тях имаше вход, който водеше към тъмни стаи с високи тавани; отдясно имаше по-малка врата, под която се процеждаше светлина.

— Това е библиотеката, мосю — прошепна Елиз на Дру. — Дежурният е вътре, но вие трябва да действате бързо и предпазливо. Навсякъде има алармена инсталация.

На първата стълбищна площадка се появи силует.

— Halt!^[3]

— Ние сме специално подразделение от Берлин — кресна Диц на немски и се втурна по стълбата.

— Какво?

Стражът вдигна оръжието си, а командосът бързо стреля два пъти и без да спира се приближи към падналия патрул, издърпа го към стъпалата и го пусна надолу по стълбището.

Вратата на библиотеката се отвори и във фоайето се появи висок мъж в тъмен костюм с дълго цигаре в лявата си ръка.

— Какъв е този шум? — попита той на немски.

Латъм измъкна гаротата от колана си и веднага я метна около врата на мъжа, изви и завъртя тялото му така, че да застане зад него. След това разхлаби примката и каза:

— Ще правиш това, което ти кажа, иначе ще стегна гаротата и ще умреш!

— Amerikaner! — задави се нацистът и изпусна цигарето.

— Оберфюрер Клаус Вахнер — каза Витковски, приближи се до мъжа и се втрени в изкривеното му лице. — Явно разказите за неприличното поведение на охраната тук са истина. Берлин и Бон знаят за това! Ние успяхме да стигнем дотук, значи и враговете ни ще успеят!

— Ти си предател! Човекът, който ме нападна, е американец.

— Верен войник на Четвъртия Райх, майн хер, зоненкинд!

— Ах, не!

— Ще се подчиняваш на заповедите ми или ще го оставя да правя с теб, каквото пожелае! Той се отвращава от некадърността.

Витковски кимна на Латъм да отпусне малко гаротата.

— Благодаря — изкашля се неонацистът.

— Според плана — каза Дру, — целият етаж е опасан от коридор. Качиш ли се веднъж, можеш да отидеш, където пожелаеш.

— Не знаем какво има там горе. Ако открият огън по нас, някой ще трябва да взриви мястото. Ще пхна ръката на това копеле в процепа до вратата, ще я отворя и ще хвърля гранатите вътре — обясни капитан Диц.

— Няма да го направиш — това е заповед!

— Не рискуваме живота си, за да завършим с нулев резултат.

— Трябва да вземем всичко, което намерим горе, не можем да го взривим, по дяволите! Първо ще се обадим на нападателния отряд край шосето.

— Няма да има време, за Бога! Неонацистите сами ще го направят!

— Престанете! — извика Елиз. — Предложихме ви помощта си! Адриен ще тръгне пред капитана и нациста по задното стълбище, а аз ще тръгна пред вас, мосю. Патрулите ще се поколебаят да стрелят по

нас, защото тук постоянно се завързват познанства между мъжете и жените.

— Берхтесгаден — тихо каза Витковски. — Публичен дом, държан от фюрер, за който се твърди, че е по-чист и от дете. Права е, момче. Видът на момичетата ни дава половин секунда преднина. Да вървим!

Елиз тръгна по витата стълба. Дру, полковникът и агент номер Едно вървяха на десет стъпки зад нея в сянката.

— Скъпа — прошепна стражът в коридора на площадката с развълнуван глас. — Отървала си се от парижкия пияница, така ли?

— Да, любов моя, дойдох само заради теб.

— Ах, кой върви зад теб?

Агент номер Едно изстреля един куршум. Пазачът падна върху парапета, наведе се и полетя към мраморния под.

* * *

Задното стълбище беше тъмно. Единствената светлина идваше отгоре и хвърляше мрачни сенки върху него. Адриен се изкачваше стъпка по стъпка тихо, плахо, с широко отворени очи, пълни със страх. Стигнаха втория етаж.

— Кой е? — попита гласът отгоре и мощен лъч на фенер освети цялото стълбище. — Скъпа?

— Не!

Агент номер Две стреля. Нацистът падна и главата му се удари в стълба.

— Продължавай! — заповяда капитанът. — Има още два етажа.

Продължиха. Адриен плачеше и бършеше носа си в ръкава на блузата.

— Още малко — прошепна агент номер Две на младото момиче. — Ти си много храбра. Всички ще ти бъдат благодарни за това.

— Наистина ли?

— Продължавай!

* * *

Латъм, агент номер Едно и полковникът видяха, че Елиз маха с ръка зад гърба си, предупреждаваше ги. Върнаха се няколко стъпала надолу и зачакаха. На третата стълбищна площадка излезе рус пазач, който гневно и раздражено попита:

— Фройлайн, да сте виждала Адриен? Не е в стаята с Хайнеман, а вратата е отворена.

— Сигурно са излезли на разходка, Ерих.

— Този Хайнеман е отвратителен, а тя е толкова млада! Знаеш, че е перверзен тип, нали?

— Не мисли за това.

— Мразя това място!

— Все още можеш да си тръгнеш, приятелю.

— Не, не мога! Те ми платиха следването в университета. Ще ме проследят и ще ме убият.

— Ерих! — изкрещя мъжки глас от коридора. — Ела тук!

— Ах, този все крещи. Направи това, направи онова!

— Ако видя Адриен, ще й кажа, че си загрижен за нея.

Пазачът на име Ерих изтича към коридора, а Елиз слезе няколко стъпала по-надолу и прошепна на тримата до стената:

— Не го убивайте, може да ви бъде полезен.

— Защо?

— Иска да се махне оттук, а знае много неща. Да вървим!

Площадката на четвъртия етаж не изглеждаше никак приветлива. Голяма двайсетфутова арка заемаше пространството между стените. Предполагаше се, че същото е и на задното стълбище. Двама пазачи стояха отпред, а отзад се виждаше трети, който седеше на пейка. Елиз се появи пред тях.

— Стой! — изрева мъжът отдясно, извади пистолет и се прицели в главата на проститутката. — Не знаеш ли, че е забранено да идваш тук?

— Уточнете се с вашия човек в библиотеката. Той ми каза да се кача тук веднага, щом се освободя от онзи парижанин.

— Какво става? Коя сте вие? — извика стражът от пейката, стана и изтича напред.

— Аз съм Елиз и няма да търпя вашата неучтивост. Подчинявам се на заповедите, които ми дават.

Изведнъж тя отскочи встрани и тих шум от приглушени изстрели изпълни горния етаж. Тримата пазачи паднаха. Дру изтича нагоре, провери всяко тяло и се увери, че са мъртви. След това се обърна към Елиз, която се бе качила по стълбите:

— Бягай оттук!

— Благодаря ви, мосю.

— Върни се в кухнята — каза Витковски. — Развличай ги и ги накарай да запазят спокойствие.

— Няма проблеми, полковник. Довиждане.

— Къде са останалите? Трябваше досега да са тук.

* * *

На тясното стълбище агент номер Две бе притиснал пазача на Монлюк. Той го тикаше по стълбището след Диц и проститутката.

— Какво правиш тук, Адриен? — попита тих глас от третия етаж.

— Искях да те видя, Манфред — изплака момичето. — Всички се държат толкова лошо с мен, а аз знаех, че ти си тук.

— Откъде знаеш това, скъпа? Постовете са секретни.

— Мъжете започват да приказват, когато са пили много шнапс.

— И ще бъдат наказани за това, хубавото ми момиче. Ела тук.

— Убийте го? — извика Адриен и се хвърли към стената.

Два приглушени изстрела накараха пазача на име Манфред да се строполи на земята. След това те продължиха към последния етаж.

На пръв поглед достъпът изглеждаше невъзможен: зад ъгъла на стълбището имаше арка, а в средата ѝ стоеше пазач. Зад него друг дремеше на пейка.

— Познаваш ли го? — пошепна на френски Диц на ухото на Адриен.

— Не, мосю. Той е нов. Виждала съм го, това е.

— Знаеш ли дали е немец или французин?

— Със сигурност е немец, господине. Тук почти всички пазачи са немци, но много от тях говорят френски.

— А сега ще стоиш мирна, каквото и да се случи, разбра ли?

— Какво ще правите?

— Ще запалим огън.

Диц извади от десния си джоб къса тръбичка и запали фитила. Надникна зад колоната и след това хвърли тръбичката към пазача. Неонацистът рязко се обърна и преди да е разбрал какво става, ослепителни искри проникнаха в очите и плътта му. Той извика, а стражът зад него скочи на крака и в паниката си изстреля няколко патрона. Адриен изпищя от болка — беше ранена в крака. Диц я дръпна назад, а нацистът, когото агент номер Две водеше пред себе си, дълбоко въздъхна — беше улучен в главата. Командосът започна да стреля иззад колоната. Вторият пазач се завъртя и се строполи точно върху димящия фитил. Черен дим изпълни всичко. Диц взе момичето на ръце и го понесе надолу по стълбището.

— Къде е онзи кучи син? — попита той агента.

— Мъртъв е, капитане.

— Това не ме интересува! Дано ръката му не е много студена.

Групата побягна наляво. Диц носеше Адриен на ръце, а французинът влачеше нациста. След шест секунди стигнаха централната арка, където ги чакаха Латъм, Витковски и агент номер Едно. Адриен беше в безсъзнание.

— Лоша работа — каза полковникът, след като огледа раната.

Французите бяха опрели мъртвия нацист на стената до сканирания процеп ключалка. Ако линиите на ръката съвпаднаха с предварително въведената схема, голямата стоманена врата трябваше да се отвори. В противен случай се включваше алармена система.

— Готов ли сте, мосю? — попита агент Две и стисна безжизнената дясна ръка на неонациста.

— Чакай — каза Латъм. — Ами ако е левак?

— Какво от това?

— Фотоклетките ще го отхвърлят и ще се включи алармата.

— Не можем да го питаме, мосю.

— Държеше цигарето в лявата си ръка... Да прегледаме джобовете му. Монети, щипка за банкноти в левия джоб на панталона. Две химикалки в десен вътрешен джоб на самото — а костюмът е шит по поръчка.

— Не разбирам...

— Леваците държат химикалките си отдясно — по-лесно им е. Трябва да рискувам — Латъм дишаше тежко. — Обърнете го, ще пхна

лявата му ръка в процепа.

Французите обърнаха трупа, Дру го грабна за лявата ръка и бавно, предпазливо натисна дланта надолу към вътрешната повърхност. Вратата тихо се отвори. Мъртвият нацист падна на пода и те влязоха вътре. Стаята беше по-скоро гробница отколкото жилище. Имаше осмоъгълна форма, стъклен купол, през който сега се процеждаше лунна светлина. Беше странно тихо. Имаше стена с медицинска апаратура, а на всяка от останалите стени по една врата. Елиз им бе казала, че помощниците на Монлюк имат свои стаи в гробницата. Пет врати явно водеха към стаите на мъжете в черните костюми, а останалите бяха неизвестни. Но това, което най-много се набиваше на очи, бяха силно увеличените снимки, окачени по всички стени, окъпани в кървавочервена светлина, която сияеше от рамките им. Приличаше на тъмен коридор в музей на Холокоста: на снимките имаше голи трупове, стоварени на купчини. До тях имаше снимки на обесени мъже и жени с изкривени от агония лица. Само най-извратеният човек би могъл да се събуди през нощта и мигновено да изпита наслада от тази позорна изложба.

Но най-невероятната гледка беше фигурата по нощница в леглото. Беше озарена от бяла светлина. Това бе много, много стар човек, който почиваше върху огромни меки възглавници и от това приличаше на джудже. Сбръчканото му лице бе потънало в гладка коприна, хлътналите бузи и очи го караха да прилича на скелет. Късите мустачки под ноздрите бяха сега снежнобели, но все така съвършено подстригани. Бледото лице продължаваше да излъчва ораторски гняв. Това беше остарялото лице на Адолф Хитлер!

— Господи — прошепна Витковски. — Възможно ли е това?

— Това отговаря на много въпроси, които хората си задават в продължение на петдесет години. Например, кои са били овъглените тела в онзи бункер и как ли е възникнал слухът, че фюрерът се е промъкнал до летището, предрешен като старица? Повикай френския отряд, Стан.

— Ако тук наистина има нещо, то е в тези стаи. Трябва да измъкнем останалите пазачи навън. Имаш ли някакви предложения, момче?

— Вратите имат дръжки и се обзалагам, че не са заключени отвътре.

Латъм мълчаливо направи знак на Диц и французите и всички заедно се заловиха за работа. Започнаха една по една да отварят и затварят вратите. След като надникнаха във всички стаи, Диц докладва на Дру:

— Никой от тези типове няма да мръдне поне още два-три часа.

— Сигурен ли си? Добре ли ги завърза?

— Да, но всъщност нямаше нужда.

При тези думи командосът извади от джоба си подкожна игла и ампули с течност.

— Какво имаше в останалите стаи?

— Най-близко до леглото се намира огромна баня с хромирани перила. Последната стая е претърпана с компютърна техника.

— Чуй ме сега, Диц. Вие оставате от двете страни на леглото и ако дъртакът се събуди, няма да му позволявате да докосва нищо. Трябва да проникнем в тези компютри и да научим какво има в тях.

— Защо не използваме спринцовка, Дру?

— Какво.

— Не знам, капитане — каза Витковски. — Не съм доктор. На неговата възраст това вещество може би няма да подейства точно като успокоително.

— Не е лошо като идея — прошепна Дру. — А аз ще затворя тази стоманена врата и ще извикам нападателния отряд. След това ще се свържа с Карин и лейтенанта и ще им кажа да ги последват.

Латъм извади предавателя и нареди на френския отряд да взриви главния портал и да нападне замъка. След това се свърза с хълма.

— Хей, французите идват! Когато приключим, ще ви се обадя. Карин, трябва да дойдеш на горния етаж.

— Значи сте успели, а? — попита лейтенантът.

— Успяхме, Джери, но още не сме приключили.

Дру изтича до леглото, а агент Две и Диц се приготвиха да упоят повехналия старец.

— Mein Gott! — изпищя старецът в леглото. Внезапно очите му се ококориха, устата се изкриви и тикът на дясното око зачести. Това накара Витковски да пребледнее и да се разтрепери. Пискливият глас надхвърляше всякакви регистри.

— Ако те бомбардират Берлин, ние ще унищожим Лондон, ако изпратят сто самолета, ние ще изпратим хиляди и хиляди, докато

градът потъне в кръв и развалини! Ще дадем на англичаните урок по смърт! Ще... — старецът отново падна на копринените възглавници.

— Провери пулса — каза Латъм. — Трябва да остане жив.

— Учестен е — отвърна агент номер Две.

Долу, по пътя към имението, бронираните камиони на нападателния отряд разбиха вратата с ракети. Един глас от високоговорител изпълни нощта.

— Всички да хвърлят оръжието и да излязат навън! Това е заповед на правителството на Франция! Имате две минути да изпълните нашите нареждания!

Бавно започнаха да излизат хора. Те се наредиха на алеята с вдигнати ръце. Гласът продължи:

— Който остане вътре, ще умре!

Изведнъж от третия етаж се показва рус мъж. Той строши прозореца и изкрещя:

— Ще сляза, господа, но трябва да открия един човек. Трябва да я намеря!

Осем души се втурнаха в замъка през различни входи. Чувахе се откъслечна стрелба. Накрая един от агентите на Сервис д'Етранже се показва на входа. Пред него вървеше Жак Бержерон. Беше пиан.

Карин и лейтенант Антъни се втурнаха през разбития портал.

— Трябва да се качим по стълбите! — извика Де Врийс, докато тичаше след лейтенанта. Изведнъж и двамата се спряха, поразени от гледката. Рус мъж носеше на ръце младо момиче.

— Ранена е — каза той.

— Вие бяхте човекът на прозореца, нали? — каза лейтенантът.

— Да, господине.

— Отнеси я при другите и повикайте лекар!

Стигнаха горния етаж, но нямаше как да отворят стоманената врата.

— Дру искаше да дойда. Но как да вляза?

Антъни забеляза процепа в стената.

— Ще задействаме алармата. Виж!

Лейтенантът пхна ръката си в процепа и натисна длан към долната повърхност. Звукът на алармата бе оглушителен. След секунди Латъм отвори вратата.

— Какво направихте, по дяволите? — изкрещя той.

— Затвори вратата и ще престане.
Латъм я затвори и алармата млъкна. Карин бързо го прегърна.
— Защо искаше да дойда?
— Тук има една стая, пълна с компютри. Трябва да разберем какво има в тях.

* * *

След час Карин де Врийс се показва на вратата.
— Тук се пазят всички досиета. Има близо две хиляди досиета на участници в нацисткото движение по целия свят. И това на Монлюк е тук. Умрял е през шейсетте и тогава са го подменили с Хитлер.
— Значи ги пипнахме!
— Повечето — да, скъпи, но не всички. Това са само водачите.

* * *

В свръхсекретна правителствена лаборатория един доктор по съдебна медицина погледна по-младия си колега. И двамата се взираха в екраните на компютрите.

— Не мога да повярвам! Това е поврат в цялата история!
— Докладите от Берлин не лъжат, млади човече. През четирийсетте не са имали представа от ДНК, а ние сега имаме. Но ако запалим пожара, докторе, само ще подхраним легендата — а този старец е умрял снощи. Нещо повече — ще го обезсмъртим.
— Точно така, докторе. Хитлер е умрял в онзи бункер преди повече от петдесет години. Мръсният кучи син е глътнал цианкалий и се е застрелял в главата, когато руснаците са стигнали до Берлин. Защо да отричаме общоприетата история?

Доказателството бе унищожено с две бензинови горелки.

---

[1] Говорите ли немски? Ако не, говорите ли френски? — нем. и фр. ↑

[2] Елате тук! — нем. ↑

[3] Спри! — нем. ↑

ЕПИЛОГ

Директорите на разузнаването на Франция, Англия, Германия и САЩ бързо, тихо и ефикасно задвижиха нещата в страните си, защото изхождаха от реални доказателства. Идентифицираха най-преданите последователи на Братството на Пазителите. Според съглашение между четирите държави пресата навсякъде съобщи едно и също: „Строшен е гръбнакът на неонацисткото движение“. Всички статии разказваха за това как множество мъже и жени са били тайно арестувани. Имената им нямаше да се съобщят, докато присъдите им не се потвърдяха. Правителствата не се впуснаха в изброяване на имена и разочарованите медии се заеха с други, по-плодоносни разкрития. Ловът на нацисти отшумя също толкова бързо, колкото и параноичните разкрития по времето на Маккарти. По-досетливите разбраха, че не бива да отегчават публиката, така че всичко заглъхна.

* * *

— По дяволите, аз съм милионер! — възкликна Дру Латъм. Вървеше по черния път в Гранби, Колорадо, хванал Карин за ръка. — Още не мога да го осъзная!

— Хари много те обичаше — каза Де Врийс и погледна нагоре към величествените Скалисти планини.

— Освен стотината хиляди на мама и татко, всичко е оставил на мен. Откъде, по дяволите, има тези пари?

— Адвокатите обясниха всичко, скъпи. Хари беше ерген, харчеше малко, проучваше пазарите тук и в Европа. Направил е няколко блестящи инвестиции.

— Хари... — тихо изрече Дру. — Крьогер му имплантирал едно проклето нещо в мозъка, което разбило главата му отвътре след смъртта. А ако не беше умрял?

— Лекарите и учените твърдят, че устройството може да се усъвършенства десетилетия наред, ако изобщо някога се усъвършенства.

— И преди са грешали.

— Така е... Забравих да ти кажа, че получихме телеграма от Жан-Пиер Вилие. Възстановява „Кориолан“ и ни кани на премиерата в Париж.

— Господи, има още толкова много въпроси!

— Не мисли за тях, скъпи. Ние сме свободни. Нека други се занимават с това.

— Хари каза, че някаква сестра от Долината на Братството е предупредила „Антинеос“ за неговото излизане. Коя ли е била тя и какво ли е станало с нея?

— Пишеше го в доклада от Метмах...

— Някой ден ще го прочета, но просто не ми се искаше да чета всички медицински истории за брат ми.

— Сестрата е била помощничка на Грета Фриш, съпругата на Крюгер. Била е принудена да спи с Фон Шнабе, забременяла е и се е самоубила в гората Ваклабрук. И все пак открихме Метмах във Ваклабрук! Представяш ли си — цяла военна база в тази горска пустош!

— На тези пет хиляди акра сега има поправителна колония, като затворниците носят само неонацистки униформи.

— Това е направо лудост!

— Идеята беше на посланика Крайц. Каза, че това ще им напомня защо са затворени.

— Да, знам, но се съм сигурна, че го приемам. А ако униформените пленници се обединят и се закълнат във вечна вяност на тяхната кауза?

— Няма много време от работата и постоянните лекции за нацисткото минало, придружени от филми и диапозитиви за най-бруталните им зверства. Инструктирани са да пишат съчинения за това. Мнозина излизат от тези лекции разплакани, падат на колене и започват да се молят. Никой не се държи грубо със затворниците. Но има и други на свобода. Имената им може да са други, културата да е друга, но общото винаги е едно и също — „Правете всичко по наша заповед! Не се допускат никакви отклонения!“.

— Значи всички ние трябва да бъдем нащрек и да се надяваме, че нашите водачи ще забележат тези хора и тези каузи и ще имат смелостта да им се противопоставят.

— Не се ли уморяваш да правиш такива обобщения?

— Единственият живот, който някога съм водила, е бил академичен.

— Между другото, ти направи повече от мен за разкриването на тези хора.

— Ти трябваше да се върнеш при майка си и баща си — прекъсна го Карин. — В скръбта си те се нуждаеха от теб.

— Да... — той отмести поглед от нея и продължи: — Нокс Талбът откри ли кой е проникнал в АА-компютрите?

— Разбира се. Имената им фигурираха в разпечатките от „Орлово гнездо“. Мъж и жена, работили шестнайсет години в ЦРУ. Бойскаут и гърлскаут, църковни настоятели, единият от някаква ферма — 4Н, каквото и да значи това, а другият — потомък на двойка, живееща в покрайнините и преподаваща в неделното училище.

— Зоненкиндер — каза Дру. — А финансистът от Париж, който купуваше недвижими имоти в долината на Лоара?

— Бон се намеси с много изобретателни счетоводни процедури, които спасиха много германски пари.

Карин погледна Латъм.

— Защо ме гледаш така?

— Преди миг спомена за баща ми и майка ми и това ме накара да се замисля. Никога не си ми разказвала за родителите си, които са ти дали цялото това блестящо образование. Не знам дори моминското ти име.

— Има ли значение?

— Не, по дяволите, но съм любопитен. Предполагам, че винаги съм смятал, че ако помоля някоя жена да се омъжи за мен, ще отида при баща ѝ и ще му кажа нещо от типа на: „Да, сър. Аз я обичам“.

— Боя се, че не можеш да го направиш... По-добре да ти кажа истината. Баба ми е била датчанка, пленена от нацистите и насила затворена в „Лебенсборн“. Когато се родила дъщеря ѝ — моята майка, тя я откраднала и с усилия, които не бихме могли да си представим, успяла да се върне в Дания с детето и да се скрие в малко село в

покрайнините на Ханстхолм. Намерила си мъж, който се оженил за нея и приел детето.

— Искаш да кажеш, че...

— Да, Дру. Ако не са били упоритостта и твърдостта на тази жена, може би сега щях да бъда зоненкинд също като Жанин Клунс. За лош късмет нацистите са водили досиета и на баба ми и на мъжа ѝ се налагало постоянно да бягат. В края на войната се установили в Белгия, където полуграмотното дете пораснало, омъжило се и ме родило през хиляда деветстотин шейсет и втора година. Тъй като майка ми не е имала възможности за образование, моето се бе превърнало в нейна мания.

— Къде са сега твоите родители?

— Баща ми ни напусна, когато бях на девет години. Сега, като се връщам назад, разбирам защо. Майка ми преследваше целите си докрай. Тя беше луда по мен, нямаше време за съпруга си. Непрекъснато ме караше да чета, за да получавам най-високи оценки в академията. Накрая тази лудост обхвана и мен. Искях да уча, да уча, да уча.

— Нищо чудно, че сте се разбирали с Хари. Майка ти жива ли е?

— Тя е в специална клиника в Антверпен. Едва ме познава.

— А баща ти?

— Никога не съм се опитвала да го намеря. Както виждаш, при първа възможност самата аз напуснах. Появи се Фреди...

— Искам да знаеш, че първото нещо, което съм поръчал за библиотеката, е комплект енциклопедии.

— Каква библиотека?

— В къщата.

— Каква къща?

— Нашата къща. Точно зад завоя на този стар път — сега ще я разгледам и ако ми хареса, ще я купя.

— За какво говориш?

— Нали каза, че обичаш планини?

— Обичам ги.

— Хайде тогава.

— Накъде?

— Ето, виждаш ли? — каза Дру, щом завиха вляво по черния път.

— Един богат приятел от колежа ми каза за това място.

— С какво се занимава?

— Никой не знае. Занимава се с акции и облигации. Но много се зарадва, когато му казах, че ще го купя.

— Той какво каза?

— Попита: „С правителствената заплата ли, приятелю?“. Аз му казах, че съм вложил голяма част от авоарите си в европейските пазари.

След като завиха, пред тях се ширна гледка, която накара Карин да онемее от изумление. Беше огромно прозрачно езеро, по което плуваха няколко бели платна, а в далечината имаше прекрасни къщички с кейове пред тях. Отгоре като небесна крепост се спускаха планините, а отдясно се ширеха поля, обрасли с буйна трева и цветя.

— Ето, скъпа, това е къщата — на една миля от югозападния вход на националния парк Скалистите планини.

— Не мога да повярвам!

— След година къщата ще се издига ей там — моят приятел намери най-добрия архитект в Колорадо.

— Какво ще правим дотогава? — засмя се Карин и хукна към водата.

— Мислех да опънем една хубава палатка. Познай кой идва, за да надзирава строежа, защото момчето за нищо не го бива.

— Полковникът?

— Точно така, госпожа. Отпуснаха му пълна пенсия, но той няма къде да отиде. Все трябва да се мести. Нека остане с нас за известно време, какво ще кажеш?

— Не бих могла да кажа „не“.

— Благодаря ти. Моят приятел ни е наел къща на около десет мили по-надолу.

— Какво ще правим? Ти си млад, аз съм по-млада и от теб, какво ще правим?

— Не знам. Първо ще си построим къща, а после ще помислим.

— Наистина ли смяташ да подадеш оставка?

— Зависи от Сорънсън. Пет пъти в месеца трябва да летя до Вашингтон, иначе съм в отпуск до март следващата година. Но така или иначе, благодарение на майка си аз съм доста едричък и относително способен да се грижа за себе си. През последните три месеца успях да науча нещо много важно. Не ми харесва да се

страхувам за двама ни дваайсет и четири часа в денонощието. Честно казано, не обичам оръжията.

— Нямам търпение да видя Стенли!

В този момент една ядосана фигура се появи горе на пътя.

— Кучи син! — изрева полковник Витковски, задъхан и потен.

— Проклетото такси отказа да се изкатери дотук! Приятно място, няма що. Обади се Уесли Сорънсън, момче. Тъй като тримата сме доста добър екип, той има предложение, което би могло да те заинтересува.

— Откажи се, полковник! — каза Латъм, който държеше Карин в прегръдките си.

— Много си млад, за да се оттеглиш, младежо. Трябва да работиш, а какво друго можеш да правиш?

— Откажи се, ти казах!

— След седмица се връщаме във Вашингтон. Уесли ще ти обясни всичко. Много пари ще паднат.

— Казах не, Стенли!

— Изглеждаш чудесно, скъпа Карин.

— Благодаря. А ти изглеждаш малко уморен.

— Голямо тичане беше.

— Не, не и не! — продължаваше да крещи Дру.

— Пак ще си говорим, момче. А сега да огледаме земята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.